ÎNAINTE CUVÂNTARE

Alături de Liturghier, Molitfelnicul este cartea cea mai des întrebuinţată în slujirea preoţească, slujire chemată la a trece, din ce în ce mai des, dincolo de pragul Bisericii şi de a potoli setea unei lumi lipsite de Hristos.

Căderea în păcat după primirea Sfântului Botez este la fel de profundă şi fiinţială ca şi căderea lui Adam, iar ridicarea din păcat nu se poate face decât cu harul lui Dumnezeu, primit în chip liturgic-sacramental prin Sfintele Taine. Iar primirea harului Sfintelor Taine este condiţionată de prezenţa credinciosului, cu toată fiinţa, la momentul şi locul săvârşirii acestora, nu pentru a rămâne ce este, ci pentru a deveni ceea ce este în adevăr, dinainte de a fi fost dezumanizat şi biruit de păcat.

Cuprinzând cinci din cele şapte Taine, dimpreună cu ierurgiile şi mulţimea de rugăciuni trebuincioase feluritelor împrejurări, Molitfelnicul ne arată chemarea Bisericii, ca una împreună-mergătoare în viaţa omului, binecuvântând marile momente sau trebuinţele cele de folos, dar şi împreună-pătimitoare şi ajutătoare la vremuri de restrişte sau ispite ale sufletului, *«spre iconomia plinirii vremilor, ca toate să fie iarăşi unite în Hristos, cele din ceruri şi cele de pe pământ – toate întru El» (Efeseni 1.10)*

Spre deosebire de ediţiile anterioare, cea de faţă apare într-o alcătuire nouă, adunând în paginile ei şi rânduieli ale unor slujbe care n-au mai fost cuprinse în ediţiile din ultimele decenii. Amintim aici *Rânduiala botezului celor de alte credinţe*, *Nomocanonul* - acum într-o formă îmbogăţită, *Înmormântarea monahilor* sau vrednica mărturisire a *Sinodiconului din Duminica Ortodoxiei*.

Iubitorii dreptei credinţe, a dulcelui grai bisericesc şi cei care ştiu să preţuiască frumuseţea şi bogăţia semantică a rostirilor

Sfinţilor Părinţi din vechime, vor avea prilej de bucurie duhovnicească, fiindcă vor regăsi aici păstrate întocmai slujbele, rânduielile şi rugăciunile din Molitfelnicele tipărite la anii 1749 (Iaşi), 1793 (Râmnic), 1833 (Sibiu) şi 1859 (Bucureşti), cât şi din Evhologhionul bogat, cel tipărit la anul 1920, toate cu binecuvântarea Sfântului Sinod al BOR.

Şi pentru că adevărul credinţei nu va suferi nicicând învechire sau trecere, după spusele Scripturii, *«dacă este cineva întru Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s-au făcut noi» (II Corinteni 5.17),* se cuvenea aşadar să căutăm, să folosim, să retipărim şi să păstrăm astfel neschimbată moştenirea cea duhovnicească a Sfinţilor Părinţi, înaintaşii noştri întru Hristos.

Facem cuvenita însemnare mărturisind că apariţia prezentei ediţii, cât şi păstrarea întocmai a formei, a textului şi conţinutul slujbelor cuprinse după Molitfelnicele consultate, aparţin îndemnului stăruitor al cuviosului părinte Justin Pârvu, stareţul Mănăstirii Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil, judeţul Neamţ, noi nevrednicii neintervenind.

Bunul Dumnezeu să binecuvinteze această lucrare şi să-Şi reverse harurile Sale, pururea înnoite, peste cei care o vor folosi sau se vor folosi de ea.

Ostenitorii prezentei lucrări

Ieromonahul Visarion
Monahul Teodosie
Monahul Mihail
Sora Cornelia

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII SFINŢIRII APEI ŞI RUGĂCIUNILE CE SE CITESC ÎN ZIUA ÎNTÂI LA FEMEIA LĂUZĂ

Îndată ce femeia naşte pruncul, moaşa aducând apă într-un vas, pregătită spre sfinţire, preotul o sfinţeşte, începând aşa:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., şi după Tatăl nostru... Că a Ta este Împărăţia...

Apoi aceste Tropare, glasul al 6-lea:

Miluieşte-ne pe noi Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie ca unui Stăpân, noi păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă...,

Doamne miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici nu pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un milostiv şi ne mântuieşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi sântem poporul Tău, toţi lucrurile mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum...,

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Domnului să ne rugăm

Dumnezeule cel cu nume mare, Care faci minuni fără de număr, vino Stăpâne, către robii Tăi cei ce Ţie se roagă, şi prin trimiterea Sfântului Tău Duh sfinţeşte apa aceasta (se zice de trei ori). Şi o arată pe ea, cu puterea Duhului Sfânt, ca să fie robilor Tăi celor ce vor gusta dintr-însa, sau o vor lua, sau se vor

stropi, întru alinarea chinurilor, spre iertarea păcatelor, întru depărtarea tuturor răutăţilor, spre tărie, vindecare şi stropirea caselor. Că s-a binecuvântat şi s-a preaslăvit preacinstitul şi de mare cuviinţă numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Apoi Troparul zilei sau al sfântului de rând, ori acest Tropar glasul al 4-lea:

Naşterea Ta, Hristoase Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoştinţei; că întru dânsa cei ce slujeau stelelor, de la stea s-au învăţat să se închine Ţie, Soarelui dreptăţii, şi să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus, Doamne, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., Condac glasul al 3-lea:

Fecioara astăzi pe Cel mai presus de fiinţă naşte, şi pământul peşteră Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii doxologesc şi magii cu steaua călătoresc; că pentru noi S-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci.

Domnului să ne rugăm

Stăpâne Doamne, Atoateţiitorule, Cel ce tămăduieşti toată neputinţa şi toată durerea, Însuţi vindecă şi pe roaba Ta aceasta (N) care astăzi a născut, şi o ridică din patul în care zace, pentru că, după cuvântul Proorocului David: „Întru fărădelegi sântem zămisliţi şi întinaţi toţi înaintea Ta". Păzeşte-o pe ea şi pe pruncul ce l-a născut. Acoperă-o pe ea sub acoperământul aripilor Tale, din ziua de astăzi până la sfârşitul ei cel din urmă. Cu rugăciunile Preacuratei Născătoare de Dumnezeu şi ale tuturor sfinţilor Tăi, că bine eşti cuvântat în vecii vecilor. Amin.

Domnului să ne rugăm

Stăpâne Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce Te-ai născut din Preacurata Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, şi ca un prunc în iesle Te-ai pus, şi ca un nou născut Te-ai arătat, Însuţi şi pe roaba Ta aceasta, care a născut astăzi pe acest prunc, miluieşte-o şi-i iartă ei păcatele cele de voie şi cele fără de voie şi o păzeşte pe ea de toată tirania diavolului. Şi pe pruncul care s-a născut dintr-însa, fereşte-l de toată fermecătura, de toată răutatea, de tot viforul potrivnicului, de duhurile viclene, cele din zi şi cele din noapte. Păzeşte-o pe ea sub mâna Ta cea puternică, şi-i dă grabnică sculare, şi o curăţeşte de întinăciune, vindecă-i durerile dăruindu-i sănătate, bună virtute sufletului şi trupului, şi o acoperă cu Îngeri luminaţi şi

strălucitori şi o apără de toată asuprirea duhurilor celor nevăzute. Aşa Doamne, de neputinţă şi de slăbiciune, de râvnire, de pizmă şi de deochi, apără-o pe ea şi pe pruncul acesta după mare mila Ta; curăţeşte-o de întinăciunea trupească şi o scapă de tot felul de dureri ale pântecelui care vin asupra ei, şi o scoală prin grabnica Ta milă spre îndreptarea smeritului ei trup. Iar pe pruncul care s-a născut dintr-însa, învredniceşte-l să se închine acestei Biserici pământeşti pe care ai gătit-o să preaslăvească numele Tău cel sfânt. Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună şi Tatălui şi Duhului cel Sfânt, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Care ai binevoit a Te pogorî din cer şi a Te naşte din Preasfânta, de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, pentru mântuirea noastră a păcătoşilor; Tu, care ştii neputinţa firii omeneşti, iartă pe roaba Ta aceasta (N) care astăzi a născut, după mulţimea îndurărilor Tale; că Tu ai zis Doamne: „Creşteţi şi vă înmulţiţi, umpleţi pământul şi-l stăpâniţi pe dânsul”. Pentru aceasta şi noi, robii Tăi, ne rugăm şi, îndrăznind la iubirea de oameni cea îndurătoare, cu frică chemăm numele cel sfânt al împărăţiei Tale. Caută din cer şi vezi neputinţa noastră, a osândiţilor, şi iartă pe roaba Ta aceasta (N) şi toată casa în care s-a născut pruncul aceasta; iartă şi pe cei ce s-au atins de dânsa, şi pe toţi care se află aici, ca un Dumnezeu bun şi de oameni iubitor, că Tu singur ai putere a ierta păcatele, pentru rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Amin.

Apoi rugăciune pentru moaşa care ridică pruncul

Domnului să ne rugăm

Doamne Iisuse Hristoase, Care Te-ai născut din Tatăl mai înainte de veci fără mamă şi în zilele cele de apoi trimis ai fost de la Tatăl, născându-Te pe pământ din Maica cea neispitită de nuntă; Cel ce ai primit daruri de la magi şi cântare de mărire de la păstori, cântări de la Îngeri, înfăşare cu scutece de la moaşă şi punerea în ieslea dobitoacelor; venind cu luminarea Ta, binecuvintează pe roaba Ta aceasta (N) care a apucat pruncul, şi o curăţeşte pe ea, care vine la Biserica Ta spre curăţire. Că Tu eşti Dumnezeul nostru şi Ţie slavă înălţăm,

împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi rugăciune pentru celelalte femei care stau în ajutor

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Care despre vietăţile cele din vasul cel ca o masă de pânză, lui Petru Apostolul ai zis: „Cele ce Dumnezeu a curăţit, tu nu le spurca”. Şi toate cele spurcate şi necurate, poruncit-ai curate să fie, Însuţi binecuvintează şi sfinţeşte pe aceste roabe ale Tale, care au ajutat naşterii roabei Tale (N), şi le înv redniceşte pe dânsele a intra neîntinate în sfântă Biserica Ta şi a lua dumnezeieştile şi curatele şi de viaţă făcătoarele Taine şi a se învrednici de cereasca Ta împărăţie. Şi Ţie slavă să înalţe, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi vecii vecilor. Amin.

După aceea preotul face obişnuitul apolis, zicând:

Slavă Ţie Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ţie. Slavă..., Şi acum..., Doamne miluieşte (se zice de trei ori); Şi otpusul:

Cel ce în peşteră S-a născut şi în iesle S-a culcat pentru a noastră mântuire, Hristos Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale şi ale tuturor sfinţilor, să ne miluiască şi să ne mântuiască pe noi, ca un bun şi de oameni iubitor.

Şi stropeşte preotul casa în chipul sfintei cruci, însemnând şi pruncul la frunte pentru minte, la gură pentru cuvânt şi suflare, iar la inimă pentru putere, întru care avem noi vieţuirea, zicând: Mâinile Domnului te-au făcut şi te-au zidit. Aceasta se face ca să se păzească pruncul până va primi şi Sfântul Botez.

RUGĂCIUNEA LA ÎNSEMNAREA PRUNCULUI
când i se pune numele în a opta zi după naştere

Se cuvine a şti, că a opta zi după naştere se aduce de moaşă pruncul la biserică, şi stă înaintea uşilor bisericii, iar preotul face început zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., şi după Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăţia...

Apoi Troparul zilei sau al sfântului al cărui hram este. Preotul însemnează fruntea, gura şi pieptul pruncului, binecuvântându-l cu mâna, apoi zice rugăciunea aceasta:

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Ţie ne rugăm şi pe Tine Te chemăm, să se însemneze lumina feţei Tale peste robul Tău aceasta (aici îi pune numele) şi să se însemneze Crucea Unuia-Născut Fiului Tău în inima şi în cugetul lui, ca să fugă de deşertăciunea lumii şi de toată vicleana amăgire a vrăjmaşului, şi să urmeze poruncilor Tale. Şi dă, Doamne, ca numele Tău cel sfânt să rămână netăgăduit într-însul, când se va uni, în timpul cuvenit, cu Biserica Ta cea sfântă, făcându-se desăvârşit prin înfricoşatele Taine ale Hristosului Tău; ca după poruncile Tale vieţuind şi păzind pecetea nestricată, să câştige fericirea celor aleşi întru împărăţia Ta. Cu harul şi cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care bine eşti cuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi luând preotul pruncul în mâini, stă înaintea uşilor bisericii sau înaintea icoanei Maicii Domnului şi face chipul crucii, zicând:

Tropar, glasul I

Bucură-te cea plină de har, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, căci din Tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru, luminând pe cei din întuneric. Veseleşte-te şi tu, bătrânule drepte, cel ce ai primit în braţe pe Mântuitorul sufletelor noastre, Cel ce ne-a dăruit nouă şi învierea.

Condac, glasul I

Cel ce ai sfinţit pântecele Fecioarei cu naşterea Ta, şi ai binecuvântat mâinile lui Simeon, precum se cădea, întâmpinând şi acum, mântuieşte-ne pe noi, Hristoase Dumnezeule, împacă lumea în războaie şi întăreşte pe norodul dreptcredincios pe care L-ai iubit, Unule, Iubitorule de oameni.

Apoi se face ştiutul apolis.

Se cuvine a şti că de se va întâmpla ca pruncul născut să fie slab, aşa că nu suge ci trage de moarte, nu trebuie a aştepta, cum zic unii a şasea sau a opta zi, spre a-l boteza, ci în ceasul în care s-a născut, spălându-l, îndată să-l şi boteze, spre a nu muri neluminat; căci dacă femeile grele de cinci luni, de se va întâmpla din vreo lovitură să-l piardă, cad după legi şi canoane sub osânda de ucidere, cu atât mai vârtos trebuie a se păzi de veşnica osândă, ca cel născut să nu moară nebotezat.

RUGĂCIUNEA
când femeia pierde pruncul

Preotul face început zicând:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăţia...

apoi Troparul zilei şi această rugăciune:

Domnului să ne rugăm

Stăpâne Doamne, Dumnezeul nostru, Care Te-ai născut din Preasfânta, de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, şi în iesle ca un prunc Te-ai pus; Însuţi şi pe roaba Ta aceasta (N), care astăzi prin păcate a căzut în ucidere cu voie sau fără de voie, şi a lepădat pe cel zămislit într-însa, miluieşte-o după mare mila Ta şi-i iartă ei păcatele cele de voie şi cele fără de voie; şi o fereşte de toate uneltirile diavolului şi curăţeşte-i întinăciunea, vindecă-i durerile, sănătate şi bună virtute trupului şi sufletului dăruieşte-i, Iubitorule de oameni, şi cu Înger luminat păzeşte-o de toată năvălirea nevăzuţilor demoni. Aşa Doamne, scap-o de neputinţă şi de slăbiciune, şi o curăţeşte de toată spurcăciunea trupului şi de tot felul de dureri ale pântecelui care vin asupra ei; şi prin mila Ta cea multă, scoal-o pe ea, întărindu-i umilitul ei trup şi o ridică din patul în care zace. Că în păcate şi în nelegiuiri ne-am născut, şi toţi sântem necuraţi înaintea Ta Doamne, şi cu frică strigăm şi grăim: caută din cer şi vezi neputinţa noastră, a celor osândiţi, şi iartă pe roaba Ta aceasta (N), care a căzut în păcat de ucidere cu voie sau fără de voie, şi a lepădat pe cel zămislit într-însa, iar pe toţi câţi s-au aflat şi s-au atins de dânsa, după mare mila Ta, ca un Dumnezeu bun şi de oameni iubitor, miluieşte-i şi-i iartă, că Tu singur ai putere a ierta păcatele şi fărădelegile, pentru rugăciunile Preacuratei Tale Maici şi ale tuturor sfinţilor.

Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună cu Tatăl şi cu Preasfântul Duh, acum şi pururea şi în vecilor. Amin. **Apoi apolisul obişnuit.**

CANOANELE SFINŢILOR APOSTOLI şi ale Sfinţilor Părinţi, pentru Sfântul Botez

Canonul 47 al Sfinţilor Apostoli zice:

Episcopul sau preotul de va boteza a doua oară pe cel ce are botez adevărat, sau nu va boteza pe cel botezat de ereticii care nu botează în numele Sfintei Treimi, să se caterisească (să i se ia darul), ca unul ce-şi bate joc de Crucea şi de moartea Domnului, nefăcând deosebire între preoţi şi popii mincinoşi.

Canonul 48 al Sinodului de la Cartagina:

Canonul 49 al Sfinţilor Apostoli porunceşte a boteza în Tatăl şi în Fiul şi în Sfântul Duh, după cuvântul Domnului, iară nu în trei fără început, sau în trei Fii sau în trei Mângâietori; că unul este fără de început, Tatăl, pentru că n-are începătură; şi unul este Fiul, pentru naşterea cea negrăită; şi unul Mângâietorul, Duhul Sfânt, pentru purcederea din Cel nenăscut. Iar cei ce nu fac aşa, fie episcopi, fie preoţi, să se caterisească.

Iar Canonul 50 al Sfinţilor Apostoli zice:

Episcopul sau preotul care nu va face cele trei afundări ale tainei într-un botez, rostind la fiecare afundare câte un nume al Sfintei Treimi, ci va afunda pruncul numai o dată spre închipuirea morţii Domnului, cum făceau ereticii eunomieni, să se caterisească. Că Domnul n-a zis să botezaţi în moartea Mea, ci mergând învăţaţi toate neamurile, botezându-i pe ei în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Canonul 7 al celui de-al doilea Sobor al Bisericii

Acest canon legiuieşte cum trebuie a primi la ortodoxie pe cei ce se întorc dintre eretici. Aşa împărţindu-i în două, a rânduit pe unii a-i unge numai cu Sfântul Mir, iară pe alţii a-i boteza din nou. Deci: arienii (care socotesc pe Fiul faptură), machedonenii (care socotesc pe Sf.Duh faptură), savatienii, novaţienii ce se zic şi cathari, aristerii, tetradiţii (toţi rigorişti exageraţi cu înclinări către cele iudaice) şi apolinarişti (care socotesc pe Hristos a nu fi om deplin), ca unii ce se botează asemenea cu noi, nu se cade a fi rebotezaţi, ci după lepădarea (anatematizarea) de erezia lor în scris şi apoi în cuvânt, se porunceşte a-i unge cu Mir Sfânt la frunte, la ochi, la nări, la gură şi la urechi, şi însemnându-i trebuie a zice: *Pecetea darului Sfântului Duh. Amin*. Iar eunomienii, ce se botează cu o singură afundare, montaniştii (care zic că Montan e Duhul Sfânt), şi savelianii, precum şi cei asemenea acestora (ce învaţă că Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh sânt o singură persoană), venind la Biserica Ortodoxă trebuie a fi botezaţi din nou ca nişte adevăraţi păgâni; căci, sau deloc nu s-au botezat, ori s-au botezat însă nu după rânduiala Bisericii Ortodoxe. Şi Părinţii Bisericii îi consideră ca pe nişte neluminaţi în credinţa creştină. De aceea în ziua întâi îi primim între creştini, a

doua zi îi facem catehumeni - adică îi învăţăm legea, a treia zi îi punem să jure - adică să se lepede de eresurile lor, şi după ce le suflăm de trei ori în faţă şi în urechi, atunci îi învăţăm capetele credinţei şi-i punem să umble mult timp la Biserică spre a asculta Sfânta Scriptură; şi numai aşa, convingându-ne de credinţa lor, îi botezăm.

Acelaşi Canon de mai sus zice:

Pe eutihieni şi severiani (monofiziţi), zişi copţi, armeni sau iacobiţi, trebuiesc puşi să anatematizeze în scris şi cuvânt toate eresurile lor, şi pe ereziarhii Nestorie, Eutihie, Dioscor, Sever, şi aşa se fac părtaşi de comuniunea bisericii, fără a fi botezaţi din nou.

Canonul 48 al Sinodului din Laodiceea zice:

Se cuvine ca cei botezaţi să se ungă şi cu cereasca Ungere a Sfântului Mir - acesta sfinţit fiind prin rugăciuni şi chemarea Sfântului Duh, sfinţeşte pe cei care se ung cu el, făcându-i părtaşi cereştii Împărăţii a lui Hristos, de nu-l vor şterge de la dânşii prin viaţă pângărită şi fapte rele.

Canonul 6 al Sinodului din Neocezareea zice:

Femeile îngreunate, de vor vrea a se boteza, să nu fie oprite de la botez, dar să se boteze pe urmă şi pruncul ce se va naşte dintr-însele; căci pruncul nu primeşte din botezul maicii sale, că încă acela lumină n-a văzut şi nici nu are voire. De aceea trebuie a-l lumina prin botez.

Canonul 6 al lui Timotei Alexandrinul zice:

Femeia catehumenă (încă nebotezată) de se va întâmpla să aibă la lună, în ziua în care voieşte a se boteza, să nu se boteze ci să se amâne pe altă zi.

Canonul 4 al Sfântului Chiril zice:

Unii dintre catehumeni, deşi sânt îndepărtaţi şi amânaţi suferind pedeapsă pentru păcate, de se va întâmpla să fie aproape de moarte, să se boteze, ca nu ieşind din cele lumeşti să fie neîmpărtăşiţi cu harul luminării.

Canonul 2 al lui Timotei Alexandrinul zice:

Omul catehumen de se îndrăceşte, până nu se va curăţi de diavolul cel necurat, să nu fie botezat; că nu este cuviincios ca cel ce s-a dat pe sine spre locuire diavolului, prin aplecarea la fapte rele, să primească în sine lumina Sfântului Duh mai înainte de ar fi scăpat deplin de duhul cel rău şi întunecat. Iar de i-ar sosi moartea, atunci trebuie a-l boteza, spre a nu ieşi din viaţă lipsit şi neîmpărtăşit de harul dumnezeiesc.

Canonul 4 al aceluiaşi zice:

Dacă catehumenul nu s-ar supăra de demon, ci din cauză de boală rea şi-ar ieşi din minţi şi din fire, cât nici să poată grăi, şi de bună voie făcându-se catehumen a arătat dorinţă de a îmbrăţişa credinţa, fără nici o îndoire să se boteze.

Canonul 122 (161) al Sinodului din Cartagina zice:

Harul dat nouă prin botez ne aduce nu numai iertarea de păcate, ci şi puterea de a nu mai păcătui, altminteri singuri prin lenevire ne vom deda iarăşi păcatelor. Iar pe cei ce n-ar cugeta aşa, acest canon îi dă anatemei (a se vedea şi canoanele 123-127).

RUGĂCIUNE LA FACEREA CATEHUMENULUI SAU A CELUI CHEMAT LA BOTEZ

Cel ce voieşte a se face catehumen, de va fi bărbat, să vină la biserică, iar de va fi prunc, să-l aducă cei ce vor a-i fi naşi şi să stea cu dânsul înaintea uşilor bisericii; iar preotul stând în pridvorul bisericii, să-l descingă de brâu sau de faşă pe cel ce se va lumina. Apoi după ce-l va dezbrăca de haine, îl întoarce cu faţa spre răsărit, descins, cu capul descoperit, desculţ, numai în cămaşă, ţinându-şi mâinile în jos; iar de va fi prunc cel ce se va boteza, să-l ţină naşa sau naşul, care trebuie să fie ortodocşi! După aceea preotul suflă de trei ori în chipul crucii asupra lui, însemnându-l la frunte, la gură şi la piept, zicând la fiecare însemnare: Mâinile Tale m-au făcut şi m-au zidit. Apoi punând mâna pe capul lui, zice rugăciunea aceasta:

Domnului să ne rugăm

În numele Tău Doamne, Dumnezeul adevărului şi al Unuia-Născut Fiului Tău şi al Sfântului Tău Duh, pun mâna mea pe robul Tău (N), care s-a învrednicit a scăpa către numele Tău cel sfânt şi a fi păzit sub acoperământul aripilor Tale. Depărtează de la dânsul înşelăciunea cea veche şi-l umple pe el de credinţa, de nădejdea şi de dragostea cea întru Tine, ca să cunoască precum că Tu eşti unul Dumnezeu adevărat şi Unul-Născut Fiul Tău, Domnul nostru Iisus Hristos, şi Duhul Tău cel Sfânt. Dă-i lui să umble în toate poruncile Tale şi să păzească cele plăcute Ţie, că de va face omul acestea, viu va fi într-însele. Scrie-l în cartea vieţii Tale şi-l împreună cu turma moştenirii Tale, ca să se proslăvească într-însul numele Tău cel sfânt şi al iubitului Tău Fiu, al Domnului nostru Iisus Hristos, şi al Duhului Tău celui de viaţă făcător; să fie ochii Tăi de-a pururea căutând spre dânsul cu milă şi urechile Tale să asculte glasul rugăciunii lui. Veseleşte-l în lucrurile mâinilor lui şi în tot neamul lui, ca să se mărturisească Ţie, închinându-se şi slăvind numele Tău cel mare şi preaînalt, şi

să Te laude pururea în toate zilele vieţii sale. Că pe Tine Te laudă toate puterile cereşti şi a Ta este slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

LEPĂDAREA ÎNTÂI

Domnului să ne rugăm

Să te certe pe tine, diavole, Domnul Care a venit în lume şi a petrecut între oameni ca să surpe tirania ta şi să-i mântuiască pe oameni; Cel ce pe lemn a învins puterile cele potrivnice, soarele întunecându-se şi pământul clătinându-se, mormintele deschizându-se şi trupurile sfinţilor sculându-se; Care a stricat cu moartea pe moarte şi a surpat pe cel ce avea puterea morţii, adică pe tine diavole. Jură-te cu Dumnezeu, Care a arătat lemnul vieţii şi a rânduit Heruvimi şi sabie de foc ce se învârtea de-l străjuia. Cutremură-te şi te depărtează, căci cu Acela te jur, Care a umblat ca pe uscat pe luciul mării şi a certat furia vânturilor; de a Cărui privire seacă adâncurile, iar ameninţarea Lui topeşte munţii. Acela şi acum îţi porunceşte prin noi: înfricoşează-te, ieşi şi te depărtează de la făptura aceasta, şi să nu te întorci, nici să te ascunzi într-însa, să nu o întâlneşti nici să lucrezi asupră-i, nici noaptea, nici ziua, nici în vreun ceas sau întru amiazăzi. Ci pleacă în tartarul tău, până în ziua cea mare gătită pentru judecată. Spăimântează-te de Dumnezeu, Cel ce şade pe Heruvimi şi priveşte peste adâncuri, de Care se cutremură Îngerii, Arhanghelii, Scaunele, Domniile, Începătoriile, Stăpâniile, Puterile, Heruvimii cei cu ochi mulţi şi Serafimii cei cu câte şase aripi, de Care se cutremură cerul şi pământul, marea şi toate câte sânt într-însele. Ieşi şi te depărtează de la acest însemnat de curând, ales ostaş al lui Hristos Dumnezeul nostru, căci cu Acela te jur, Care umblă pe aripile vânturilor şi face pe Îngerii Săi duhuri şi pe slujitorii Săi pară de foc. Ieşi şi te depărtează de la făptura aceasta, cu toată puterea ta şi cu toţi îngerii tăi. Că s-a preaslăvit numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

LEPĂDAREA A DOUA

Domnului să ne rugăm

Dumnezeul Cel Sfânt, Cel înfricoşător şi preaslăvit, Cel ce este în toate lucrurile şi în tăria Sa neajuns şi nepătruns, Cel ce mai înainte ţi-a rânduit ţie, diavole, pedeapsa muncii de veci, acum prin noi robii Lui îţi porunceşte ţie şi la întreagă puterea cea împreună cu tine, să te depărtezi de la noul

însemnat cu numele Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu. Juru-te dar, întru tot viclene şi necurate, spurcate şi urâte duhule străine, cu puterea lui Iisus Hristos, Care are toată puterea în cer şi pe pământ, Cel ce a zis demonului celui mut şi surd: ieşi din om şi de acum să nu mai intri într-însul. Du-te, cunoaşte-ţi puterea ta cea deşartă, care nici peste porci n-a avut vreo tărie; adu-ţi aminte de Cel ce ţi-a poruncit, după cererea ta, să intri în turma porcilor. Cutremură-te de Dumnezeu, cu a cărui poruncă pământul pe ape s-a întărit, de Cel ce a zidit cerul şi a pus munţilor hotar şi văilor măsură, de Cel ce a pus nisipul hotar mării şi în apă mare cărare tare, de Cel ce se atinge de munţi şi fumegă, de Cel ce se îmbracă cu lumina ca şi cu o haină, de Cel ce a întins cerul ca o piele, de Cel ce a acoperit cu ape cele mai de deasupra ale lui, de Cel ce a întemeiat pământul pe tăria lui şi nu se va clătina în veacul veacului, de Cel ce cheamă apa mării şi o revarsă peste faţa a tot pământul. Ieşi şi te depărtează de la acesta ce se găteşte către Sfânta Luminare. Te jur cu Patima cea mântuitoare a Domnului nostru Iisus Hristos, şi cu nepreţuitul Lui Trup şi Sânge, şi cu venirea Lui cea înfricoşată, că va veni şi nu va întârzia să judece tot pământul, şi pe tine şi pe toată puterea cea împreună lucrătoare cu tine, spre a te munci în gheena focului, aruncându-te în întunericul cel mai din afară, unde viermele nu doarme şi focul nu se stinge. Că puterea este a lui Hristos Dumnezeul nostru, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

LEPĂDAREA A TREIA

Domnului să ne rugăm

Doamne Savaot, Dumnezeul lui Israel, Cel ce vindeci toată neputinţa şi toată boala, caută spre robul Tău aceasta (N), cearcă-l, cercetează-l şi alungă de la dânsul toate lucrările diavolului. Ceartă duhurile cele necurate şi le depărtează, şi curăţeşte făptura mâinilor Tale; şi lucrând cu grabnică lucrarea Ta, zdrobeşte degrabă sub picioarele sale pe satana, dându-i biruinţă asupra lui şi asupra duhurilor lui celor necurate, ca dobândind de la Tine milă, să se învrednicească Tainelor Tale celor nemuritoare şi cereşti şi Ţie slavă să înalţe, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Domnului să ne rugăm

Cel ce eşti Stăpân, Doamne, Care ai făcut pe om după chipul şi asemănarea Ta şi i-ai dat lui vrednicia vieţii de veci, şi nu l-ai trecut cu vederea după ce a căzut în păcat, ci ai iconomisit prin înomenirea Hristosului Tău mântuire lumii, Însuţi şi pe făptura Ta aceasta, care ai izbăvit-o din robia vrăjmaşului, primeşte-o întru Împărăţia Ta cea cerească, deschide-i ochii minţii ca să strălucească întru el lumina Evangheliei Tale. Însoţeşte-i viaţa lui cu Înger luminat, ca să-l scape de toată bântuiala potrivnicului, de întâmpinarea vicleanului, de demonul cel de amiazăzi şi de nălucirile rele.

Şi suflă preotul de trei ori asupra lui, în chipul crucii, şi-l însemnează de trei ori - la frunte, la gură şi la piept, zicând:

Goneşte de la dânsul pe tot vicleanul şi necuratul duh, care se ascunde şi se încuibează în inima lui (aceasta se zice de trei ori), apoi: duhul înşelăciunii, duhul vicleniei, duhul slujirii idoleşti şi a toată lăcomia, duhul minciunii şi a toată necurăţenia ce se lucrează după învăţătura diavolului. Şi-l fă pe el oaie cuvântătoare a turmei celei sfinte a Hristosului Tău, mădular cinstit Bisericii Tale, fiu şi moştenitor al Împărăţiei Tale. Ca după poruncile Tale vieţuind şi păzind pecetea nestricată şi păstrând veşmântul neîntinat, să dobândească fericirea sfinţilor întru Împărăţia Ta. Cu harul şi cu îndurarea şi cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care împreună eşti binecuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi, cel ce se va boteza fiind descins şi desculţ, preotul îl întoarce spre apus, şi de este om în vârstă îşi ridică mâinile în sus, iară preotul îl întreabă de trei ori:

Întrebare: Te lepezi de satana? Şi de toate lucrurile lui? Şi de toţi slujitorii lui? Şi de toată închinarea lui? Şi de toată slujirea lui? Şi de toată trufia lui?

Şi răspunde catehumenul la fiecare întrebare, iar de va fi prunc sau de altă limbă, atunci în locul lui răspunde naşul zicând:

Mă lepăd (aceasta se zice de fiecare dată, de trei ori).

Apoi iarăşi întreabă preotul: Te-ai lepădat de satana?

Iar catehumenul sau naşul zice: M-am lepădat.

Preotul iarăşi întreabă: Te-ai lepădat de satana?

Iar catehumenul, sau naşul zice: M-am lepădat.

Iarăşi preotul îl întreabă pe el a treia oară: Te-ai lepădat de satana?

Şi el răspunde: **M-am lepădat.**

Apoi îi zice preotul: **Suflă şi-l scuipă pe el.**

Iar el sau naşul suflă spre apus de trei ori şi scuipă spre apus de trei ori şi, făcându-se acestea, îl întoarce cu faţa spre răsărit, ţinându-şi catehumenul mâinile în jos.

Iar preotul îi zice de trei ori: **Te uneşti cu Hristos?**

Iar catehumenul sau naşul răspunde: **Mă unesc.**

Preotul iarăşi întreabă, a doua oară: **Te uneşti cu Hristos?**

Iar catehumenul sau naşul răspunde: **Mă unesc.**

Preotul iarăşi întreabă, a treia oară: **Te uneşti cu Hristos?**

Iar catehumenul sau naşul răspunde: **Mă unesc.**

Apoi iarăşi preotul îi zice: **Te-ai împreunat cu Hristos?**

Şi răspunde catehumenul sau naşul: **M-am împreunat.**

Şi preotul zice: **Şi crezi Lui?**

Şi răspunde: **Cred Lui ca unui Împărat şi Dumnezeu.**

Şi îndată să zică:

Cred întru unul Dumnezeu, Tatăl atotţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute. Şi întru unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toţi vecii: Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut. Care, pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din ceruri şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara şi S-a făcut om. Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Ponţiu Pilat şi a pătimit şi S-a îngropat; şi a înviat a treia zi, după Scripturi. Şi S-a înălţat la ceruri şi şade de-a dreapta Tatălui; şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, a Cărui Împărăţie nu va avea sfârşit. Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă făcătorul, Care din Tatăl purcede, Cel ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, Care a grăit prin Prooroci. Întru una, sfântă, sobornicească şi apostolească Biserică, mărturisesc un botez spre iertarea păcatelor. Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin.

După sfârşirea Simbolului credinţei,

Preotul îl întreabă a doua oară: **Te-ai unit cu Hristos?**

Şi răspunzând catehumenul, ori naşul, zice: **M-am unit.**

Şi preotul îl întreabă: **Şi crezi Lui?**

Şi răspunde: **Cred Lui ca unui Împărat şi Dumnezeu.**

Şi zice: **Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl atotţiitorul, Făcătorul**

cerului... Şi zice Simbolul credinţei complet.

Preotul iarăşi întreabă a treia oară: Te-ai unit cu Hristos?

Şi răspunzând catehumenul, ori naşul, zice: M-am unit.

Şi preotul îl întreabă: Şi crezi Lui?

Şi răspunde: Cred Lui ca unui Împărat şi Dumnezeu.

Şi zice: Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl atotţiitorul, Făcătorul cerului... Şi zice Simbolul credinţei complet.

Şi dacă se împlineşte a treia oară Sfântul Simbol, preotul iarăşi îl întreabă pe el de trei ori, zicând: Te-ai unit cu Hristos?

Şi catehumenul, ori naşul, zice de trei ori: M-am unit.

Apoi preotul zice: Şi te închini Lui?

Şi el închinându-se zice: Mă închin Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Treimii celei de o fiinţă şi nedespărţită.

Apoi preotul zice:

Binecuvântat este Dumnezeu, Care voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi, intrând preotul în biserică, zice rugăciunea aceasta:

Domnului să ne rugăm

Stăpâne Doamne Dumnezeul nostru, cheamă pe robul Tău (N) către luminarea Ta cea sfântă, şi-l învredniceşte pe dânsul acestui mare dar al Sfântului Tău Botez. Dezbracă-l pe dânsul de cele vechi şi-l înnoieşte pentru viaţa cea veşnică; şi-l umple de puterea Sfântului Duh, spre unirea cu Hristosul Tău, ca să nu mai fie de acum fiu al trupului, ci fiu al Împărăţiei Tale. Cu bunăvrerea şi cu harul Unuia-Născut Fiul Tău, cu Care eşti binecuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

SCURTĂ ÎNVĂŢĂTURĂ DESPRE TAINA SFÂNTULUI BOTEZ

Dator este preotul ca sfintele rugăciuni bine a le rosti şi a le zice rar şi cu socotinţă. Pentru că cei ce se înfricoşează de multe ori de năluciri, aceasta o pătimesc fiindcă preoţii care i-au botezat, n-au zis rugăciunile cele de lepădarea diavolului şi celelalte sfinte rugăciuni cu luare aminte. Deci, o, preotule! De va îngădui vremea, nu numai o dată trebuie a zice din început rugăciunile lepădărilor şi celelalte rugăciuni, ci de mai multe ori, pentru că şi în Molitfelnic de opt sau zece ori scrie a se zice, pentru că obiceiul cel vechi al Bisericii era ca în flecare zi, adică în cele şapte zile ale săptămânii, de preoţii catehizatori a se zice acestea, celor ce se botează, şi a opta zi iarăşi de arhiereu sau de preotul cel ce vrea să-l boteze, şi într-acest chip se botează de arhiereu sau de preot. Noi am văzut pe mulţi preoţi cucernici de trei ori citind acestea şi aşa botezând.

RÂNDUIALA SFÂNTULUI BOTEZ

Intrând preotul în biserică, se îmbracă în veşminte albe, îşi pune mânecuţele; şi aprinzând toate lumânările în sfeşnice şi trei la cristelniţă, ia cădelniţa şi vine la cristelniţă tămâind împrejur; apoi dând cădelniţa, se închină.

Apoi diaconul zice: Binecuvintează părinte. **Iar preotul, făcând semnul Sfintei Cruci cu Sfânta Evanghelie deasupra cristelniţei, zice cu glas tare:**

Binecuvântată este Împărăţia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Diaconul: Cu pace Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne miluieşte.

Pentru pacea de sus şi pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici şi pentru unimea tuturor, Domnului să ne rugăm.

Pentru sfântă biserica aceasta şi pentru cei ce intră într-însa cu credinţă, cu evlavie şi cu frica lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române [pentru (Înalt) Prea Sfinţitul (Arhi-) Episcopul şi Mitropolitul nostru (N)], pentru cinstita preoţime şi întru Hristos diaconime şi pentru tot clerul şi poporul, Domnului să ne rugăm.

Pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru cârmuitorii ţării noastre, pentru mai marii oraşelor şi ai satelor şi pentru iubitoarea de Hristos oaste, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se sfinţească apa aceasta cu puterea, cu lucrarea şi cu venirea Sfântului Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se trimită ei darul izbăvirii şi binecuvântarea Iordanului, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să vină spre apa aceasta lucrarea cea curăţitoare a Treimii celei mai presus de fire, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne luminăm noi cu luminarea cunoştinţei şi a dreptei credinţe prin venirea Sfântului Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se arate apa aceasta apărătoare de toată vătămarea vrăjmaşilor celor văzuţi şi nevăzuţi, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca vrednic să fie Împărăţiei celei nestricăcioase acesta ce se botează într-însa, Domnului să ne rugăm.

Pentru acesta ce vine acum la sfânta luminare şi pentru mântuirea lui, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se arate el fiu al Luminii şi moştenitor veşnicelor bunătăţi, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se facă el împreună sădit şi părtaş morţii şi învierii lui Hristos Dumnezeul nostru, Domnului să ne rugăm.

Pentru că să-şi păzească el haina botezului şi logodirea duhului neîntinată şi fără prihană în ziua cea înfricoşată a lui Hristos, Dumnezeul nostru, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se facă lui apa aceasta baie naşterii de-a doua, spre iertarea păcatelor şi spre îmbrăcăminte de nestricăciune, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să audă Domnul Dumnezeu glasul rugăciunii noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se mântuiască el şi noi de tot necazul, mânia, primejdia şi nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuieşte, miluieşte şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita Stăpâna

noastră de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cu toţi sfinţii pomenindu-o.

Pe noi înşine şi unii pe alţii, şi toată viaţa noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Şi zicând diaconul acestea, preotul citeşte rugăciunea aceasta în taină; iar nefiind diacon, o citeşte întru auz:

Îndurate şi milostive Dumnezeule, Cel ce cerci inimile şi rărunchii şi cele ascunse ale oamenilor singur le ştii, căci nu este lucru nearătat înaintea Ta, ci toate sânt goale şi descoperite înaintea ochilor Tăi; Care ştii toate ale mele, nu Te scârbi de mine, nici nu-Ţi întoarce faţa Ta de la mine, ci treci păcatele mele în ceasul acesta, Cel ce treci cu vederea păcatele oamenilor spre pocăinţă, şi mă spală de necurăţia trupului şi de întinăciunea sufletului, şi mă sfinţeşte întreg, deplin, cu puterea Ta cea nevăzută şi cu dreapta cea duhovnicească; ca nu vestind altora mântuire, şi dăruindu-o cu credinţa cea stăruitoare în nespusa Ta iubire de oameni, însumi să mă aflu nevrednic rob al păcatului; nu Stăpâne, Cel ce singur eşti bun şi iubitor de oameni, să nu mă întorc înfruntat şi umilit, ci trimite mie putere de sus şi mă întăreşte spre săvârşirea acestei mari şi cereşti Taine. Şi fă să ia chip Hristosul Tău în cel ce are a se naşte din nou prin mine păcătosul, şi-l zideşte pe dânsul pe temelia Apostolilor şi a Proorocilor Tăi, şi să nu-l surpi, ci-l sădeşte pe dânsul mlădiţă a adevărului în Sfânta Sobornicească şi Apostolească Biserica Ta, şi să nu-l smulgi, ca sporind el în dreapta credinţă, să se mărească printr-însul preasfânt numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi citeşte rugăciunea aceasta cu glas tare:

Mare eşti Doamne, şi minunate sânt lucrurile Tale, şi nici un cuvânt nu va ajunge spre lauda minunilor Tale! (se zice de trei ori).

Că Tu de bunăvoie toate făcându-le din nefiinţă în fiinţă, cu puterea Ta ţii făptura şi cu pronia Ta ocârmuieşti lumea. Că Tu din patru stihii ai întocmit făptura, cu patru anotimpuri ai încununat curgerea anului. De Tine se cutremură toate puterile îngereşti; pe Tine Te laudă soarele; pe Tine te măreşte luna; Ţie se pleacă stelele; pe Tine Te ascultă lumina; de

Tine se înfricoşează adâncurile; Ţie Îţi slujesc izvoarele; Tu ai întins cerul ca un cort; Tu ai întărit pământul peste ape; Tu ai îngrădit marea cu nisip; Tu spre suflare ai revărsat aerul. Puterile îngereşti Ţie Îţi slujesc şi cetele Arhanghelilor Ţie se închină. Heruvimii cei cu ochi mulţi şi Serafimii cei cu câte şase aripi, împrejur stând şi zburând, de frica slavei Tale celei neapropiate se acoperă. Că Tu Dumnezeu fiind necuprins, neînceput şi negrăit, ai venit pe pământ chip de rob luând, întru asemănare omenească făcându-Te; că n-ai răbdat, Stăpâne, pentru îndurările milei Tale, a vedea neamul omenesc tiranisit de diavolul, ci ai venit şi ne-ai mântuit pe noi. Mărturisim harul Tău, vestim mila Ta, nu tăinuim binefacerea Ta. Naşterile firii noastre le-ai slobozit, pântecele Fecioarei l-ai sfinţit cu naşterea Ta. Toată făptura Te laudă pe Tine, Cel ce Te-ai arătat, că Tu, Dumnezeul nostru, pe pământ Te-ai arătat şi cu oamenii ai petrecut. Tu, din cer trimiţând Duhul Tău cel Sfânt, curgerile Iordanului le-ai sfinţit şi capetele balaurilor care se încuibaseră acolo le-ai strivit.

Aici afundând preotul mâna în apă, face semnul Sfintei Cruci de trei ori, zicând de fiecare dată:

Tu însuţi dar, Iubitorule de oameni Împărate, vino şi acum prin pogorârea Sfântului Tău Duh şi sfinţeşte apa aceasta (se zice de trei ori).

Şi-i dă ei har de izbăvire, binecuvântarea Iordanului; fă-o pe ea izvor de nestricăciune, dar de sfinţire, dezlegare de păcate, vindecare de boli, demonilor pierire, de puterile potrivnice neatinsă, plină de putere îngerească. Să fugă de la ea pizmaşii făpturii Tale, că am chemat numele Tău, Doamne, Cel minunat şi slăvit şi înfricoşător celor potrivnici.

Şi suflând, face asupra apei semnul Sfintei Cruci de trei ori şi se roagă zicând:

Să se zdrobească sub semnul chipului Crucii Tale toate puterile cele potrivnice (de trei ori).

Să se depărteze de la noi toate nălucirile cele din văzduh şi nevăzute, şi să nu se ascundă în apa aceasta demonul întunecat, rugămu-ne Ţie Doamne, nici să se pogoare la acesta ce se botează duhul cel viclean, care aduce întunecare gândurilor şi tulburare minţii. Ci Tu, Stăpâne a toate, arată apa

aceasta, apă de izbăvire, apă de sfinţire, de curăţire trupului şi sufletului, dezlegare legăturilor, iertare păcatelor, luminare sufletelor, baie de-a doua naştere, înnoire duhului, har de înfiere, îmbrăcăminte de nestricăciune, izvor de viaţă. Că tu ai zis, Doamne: „Spălaţi-vă şi vă curăţiţi, ştergeţi vicleniile din sufletele voastre”. Tu ne-ai dăruit nouă de sus a doua naştere prin apă şi prin Duh. Arată-te, Doamne, spre apa aceasta şi dă celui ce se botează prefacere printr-însa - a se lepăda de omul cel vechi, stricat de poftele înşelăciunii, şi a se îmbrăca în omul cel nou, înnoit după chipul Ziditorului său, ca fiind împreună-săditcu asemănarea morţii Tale prin Botez, să fie părtaş şi Învierii Tale; şi păzind darul Sfântului Tău Duh şi sporind aşezământul harului, să ia plata chemării celei de sus şi să fie numărat cu cei întâi-născuţi înscrişi în ceruri, întru Tine, Dumnezeul şi Domnul nostru Iisus Hristos. Că Ţie se cuvine slava, puterea, cinstea şi închinăciunea, împreună şi Părintelui Tău Celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor.

Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.

Şi, ţinând diaconul vasul cu untdelemn, suflă preotul într-însul în chipul crucii de trei ori, binecuvântându-l de trei ori.

Apoi diaconul zice: Domnului să ne rugăm.

Iar preotul zice rugăciunea aceasta:

Stăpâne Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, Care celor ce erau cu Noe în corabie le-ai trimis porumbiţa având în gură ramura de măslin, semnul împăcării şi al mântuirii din potop, şi ai închipuit prin acelea taina harului; şi ai dăruit rodul măslinului spre plinirea Sfintelor Tale Taine; Care pe cei de sub lege prin el i-ai umplut de Duh Sfânt, iar pe cei de sub har îi faci desăvârşiţi; Însuţi binecuvintează şi untdelemnul aceasta cu puterea, cu lucrarea şi cu venirea Sfântului Tău Duh, ca să fie aceasta: ungere de nestricăciune, armă dreptăţii, înnoire sufletului şi trupului, izgonire a toată lucrarea diavolească, spre scăpare de toate răutăţile celor ce se ung cu credinţă sau vor gusta el, spre slava Ta şi a Unuia-Născut Fiului Tău, şi a Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Diaconul zice: Să luăm aminte.

Iar preotul cu poporul de faţă cântă împreună: Aliluia! **făcând o dată cruce cu untdelemn în mijlocul apei.**

Diaconul zice: Să luăm aminte.

Iar preotul cu poporul cântă împreună: Aliluia! **Şi face a doua cruce cu untdelemn în mijlocul apei.**

Diaconul zice: Să luăm aminte.

Iar preotul cu poporul cântă împreună: Aliluia! **Şi face preotul a treia cruce cu untdelemn în mijlocul apei.**

După care preotul zice:

Binecuvântat este Dumnezeu, Care luminează şi sfinţeşte pe tot omul ce vine în lume, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Şi se aduce cel ce se va boteza; iar preotul ia untdelemn şi face chipul crucii pe frunte, pe piept şi pe spate, la urechi, la mâini, şi la picioare;

Întâi la frunte zicând: Se unge robul lui Dumnezeu (N) cu untdelemnul bucuriei, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi ungându-l la piept, zice: Spre tămăduirea sufletului.

La spate: Şi a trupului.

La urechi: Spre ascultarea credinţei.

La mâini: Mâinile Tale m-au făcut şi m-au zidit.

La picioare: Ca să umble pe căile Tale.

Şi după ce-i va unge tot trupul, îl ia în mâini şi ţinându-l drept spre răsărit, îl botează, afundându-l de trei ori, zicând:

Se botează robul lui Dumnezeu (N)

La întâia afundare zice: În numele Tatălui. Amin

La a doua afundare zice: Şi al Fiului. Amin

La a treia afundare zice: Şi al Sfântului Duh. Amin

Acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi îmbrăcându-l în haină curată, zice:

Se îmbracă robul lui Dumnezeu (N) în haina dreptăţii, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Apoi îşi spală preotul mâinile, rostind împreună cu poporul

Psalmul 31

Fericiţi cărora s-au iertat fărădelegile şi cărora s-au acoperit păcatele. Fericit bărbatul căruia nu-i va socoti Domnul păcatul, nici nu este în gura lui viclenie. Că am tăcut, îmbătrânit-au oasele mele strigând toată ziua. Că ziua şi noaptea s-a îngreuiat peste mine mâna Ta, întorsu-m-am spre chinuire, când s-a înfipt mie ghimpul. Fărădelegea mea am cunoscut şi păcatul meu nu l-am acoperit. Zis-am, mărturisi-voi asupra mea fărădelegea mea Domnului, şi Tu ai iertat păgânătatea inimii mele. Pentru aceasta se va ruga Ţie tot cuviosul la timp potrivit, încă şi revărsări de ape multe către dânsul nu se vor apropia. Tu eşti scăparea mea de supărarea ce mă cuprinde. Bucuria mea, scapă-mă de cei ce m-au înconjurat. Înţelepţi-te-voi şi te voi îndrepta în calea aceasta în care vei merge. Aţinti-voi spre Tine ochii mei. Nu fiţi precum calul şi asinul, la care nu este pricepere; cu zăbală şi cu frâu vei strânge fălcile celor ce nu se apropie de Tine. Multe sânt bătăile păcătosului, dar pe cel ce nădăjduieşte întru Domnul, mila îl va înconjura. Veseliţi-vă întru Domnul şi vă bucuraţi, drepţilor, şi cântaţi toţi cei drepţi cu inima.

Acest psalm se zice de trei ori.

Apoi binecuvântând preotul lumânarea, o dă în mâna naşului, cântând Troparul pe glasul al 8-lea:

Dă-mi mie haină luminoasă, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, mult-milostive Hristoase, Dumnezeul nostru.

După ce-l va îmbrăca, preotul se roagă zicând rugăciunea aceasta:

Domnului să ne rugăm

Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeule, Atoateţiitorule, Izvorul bunătăţilor, Soarele dreptăţii, Care celor din întuneric le-ai strălucit lumina mântuirii prin arătarea Unuia-Născut Fiului Tău şi Dumnezeului nostru, şi ne-ai dăruit nouă nevrednicilor fericita curăţire prin Sfântul Botez şi dumnezeiasca sfinţire prin ungerea cea de viaţă făcătoare; Care şi acum ai binevoit a naşte din nou pe robul Tău acesta nou luminat, prin apă şi prin Duh, şi i-ai dăruit lui iertarea păcatelor celor de voie şi celor fără de voie. Însuţi Stăpâne, Preaîndurate, Împăratul tuturor, dăruieşte-i lui şi pecetea darului Sfântului şi atotputernicului şi închinatului Tău Duh, şi împărtăşirea

Sfântului Trup şi a scumpului Sânge al Hristosului Tău. Păzeşte-l pe dânsul întru sfinţenia Ta. Întăreşte-l în credinţa ortodoxă, scapă-l de cel rău şi de toate meşteşugurile lui, şi păzeşte sufletul lui întru frica Ta cea mântuitoare, în curăţie şi în dreptate, ca în tot lucrul şi cuvântul bineplăcând Ţie, să se facă fiu şi moştean cereştii Tale Împărăţii. Că Tu eşti Dumnezeul nostru, Dumnezeu Care miluieşti şi mântuieşti, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi după rugăciune îl unge pe cel botezat cu Sfântul Mir, făcând chipul Crucii la frunte, la ochi, la nări, la gură, la amândouă urechile, la piept, la spate, la mâini şi la picioare, zicând:

Pecetea darului Sfântului Duh. Amin.

Apoi preotul cu naşul şi cu pruncul ocolesc cristelniţa, cădind şi cântând, de trei ori:

Câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi şi îmbrăcat. Aliluia.

Apoi Prochimen, glasul al 3-lea:

Domnul este luminarea mea, şi Mântuitorul meu de cine mă voi teme?
Stih: Domnul este sprijinitorul vieţii mele, de cine mă voi înfricoşa?

APOSTOLUL

Din Epistola către Romani
a Sfântului Apostol Pavel, citire: (6.3-11)

Fraţilor, câţi în Hristos ne-am botezat, întru moartea Lui ne-am botezat. Ne-am îngropat împreună cu El prin botez întru moarte; că precum Hristos a înviat din morţi, prin slava Tatălui, aşa şi noi întru înnoirea vieţii să umblăm. Că de sântem împreună altoiţi după asemănarea morţii Lui, apoi şi învierii Lui vom fi părtaşi. Aceasta ştiind, că omul nostru cel vechi împreună cu Dânsul s-a răstignit, ca trupul să se strice păcatului pentru a nu mai sluji noi păcatului. Că cel ce a murit s-a îndreptat de păcat. Iar de am murit cu Hristos, credem că vom şi învia cu Dânsul, ştiind că Hristos, Care s-a sculat din morţi, nu va mai muri; că moartea nu-L mai stăpâneşte pe Dânsul. Că Cel ce a murit păcatului, o dată a murit; iar Cel ce viază, lui Dumnezeu viază. Aşa şi voi socotiţi-vă morţi a fi păcatului, dar vii lui Dumnezeu, întru Iisus Hristos Domnul nostru.

Preotul: Pace ţie cititorule. **Strana:** Şi duhului tău.
Aliluia **(se zice de trei ori).**

EVANGHELIA

Din Sfânta Evanghelie de la Matei citire: (28;16-20)

În vremea aceea, cei unsprezece ucenici au mers în Galileea, la muntele unde le-a poruncit lor Iisus. Şi văzându-L pe El s-au închinat Lui, şi cei care se îndoiseră. Şi apropiindu-se Iisus, le-a grăit lor zicând: Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ. Deci mergând învăţaţi toate neamurile, botezându-i pe ei în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, învăţându-i să păzească toate câte am poruncit vouă; şi iată Eu sânt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin.

Şi îndată preotul zice

RUGĂCIUNILE SPĂLĂRII PRUNCULUI

Domnului să ne rugăm

Cel ce ai dăruit robului Tău izbăvire de păcate prin Sfântul Botez şi i-ai dat lui înnoirea vieţii, Însuţi Stăpâne Doamne, binevoieşte să strălucească lumina feţei Tale pururea în inima lui; păstrează pavăza credinţei lui nevătămată de duşmani, păzeşte întru el neîntinată şi nespurcată haina nestricăciunii cu care s-a îmbrăcat; păstrează într-însul, cu harul Tău, nestricată pecetea cea duhovnicească, şi fii milostiv acestuia şi nouă după mulţimea îndurărilor Tale. Că s-a binecuvântat şi s-a preaslăvit preacinstitul şi de mare cuviinţă numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Domnului să ne rugăm

Stăpâne, Doamne, Dumnezeul nostru, Care prin spălare dai celor botezaţi strălucire cerească; Cel ce a doua oară ai născut pe robul Tău acesta nou luminat prin apă şi prin Duh, şi i-ai dăruit lui iertarea păcatelor celor de voie şi a celor fără de voie; pune peste dânsul mâna Ta cea puternică şi-l păzeşte pe el cu puterea bunătăţii Tale, fereşte-i arvuna nefurată, şi-l învredniceşte pe dânsul de viaţa cea veşnică spre bună plăcerea Ta. Că tu eşti sfinţirea noastră şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor. **Strana:** Şi duhului tău.
Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.
Strana: Ţie Doamne.

Iar preotul citeşte această rugăciune în taină:

Cel ce s-a îmbrăcat întru Tine, Hristoase, Dumnezeul nostru, Ţie împreună cu noi şi-a plecat capul său; păzeşte-l să rămână ostaş nebiruit împotriva celor ce în deşert aduc duşmănie asupra lui şi asupra noastră; şi cu cununa Ta cea nestricăcioasă arată-ne pe toţi biruitori până la sfârşit.

Apoi zice cu glas tare:

Că Ţie se cuvine a ne milui şi a ne mântui şi Ţie slavă înălţăm dimpreună şi Părintelui Tău Celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi preotul dezleagă brâul sau faşa pruncului şi unind capetele le udă cu apă curată, şi stropeşte pruncul zicând:

Îndreptatu-te-ai, luminatu-te-ai, sfinţitu-te-ai, spălatu-te-ai, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi luând buretele udat cu apă, şterge pruncul la toate locurile, pe unde l-a miruit, zicând:

Botezatu-te-ai, luminatu-te-ai, miruitu-te-ai, sfinţitu-te-ai, spălatu-te-ai, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNILE LA TUNDEREA PĂRULUI

Domnului să ne rugăm

Stăpâne Doamne, Dumnezeul nostru, Care cu chipul Tău ai cinstit pe om, alcătuindu-l din suflet cuvântător şi din trup încuviinţat, ca trupul să slujească sufletului celui cuvântător; şi punându capul peste celelalte mădulare, ai aşezat într-însul mai multe simţiri, care nu se împiedică una pe alta, şi ai acoperit capul cu păr, spre a nu se vătăma de schimbările vremii; şi ai întocmit toate mădularele lui spre trebuinţă, ca prin toate să-Ţi mulţumească Ţie, Meşterului celui preabun. Însuţi

Stăpâne, Cel ce prin vasul cel ales al Tău, Apostolul Pavel, ne-ai poruncit nouă ca toate să le facem spre slava Ta, pe robul Tău aceasta (N), care a venit să facă începătură a-şi tunde părul capului său, binecuvintează-l pe dânsul împreună şi pe naşul lui, şi le dă lor să cugete toate în legea Ta şi să facă cele bineplăcute Ţie. Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor.
Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.

Şi preotul zice rugăciunea aceasta:

Doamne Dumnezeul nostru, Care din plinirea Tainei Sfântului Botez, prin bunătatea Ta ai sfinţit pe cei ce cred întru Tine, binecuvintează-l pe pruncul aceasta, şi să se pogoare peste capul lui binecuvântarea Ta. Şi precum ai binecuvântat prin Proorocul Samuil pe împăratul David, binecuvintează şi capul robului Tău (N) prin mâna mea a păcătosului, luminându-l cu Duhul Tău cel Sfânt; ca sporind cu creşterea şi cu cărunteţile bătrâneţilor, să-Ţi înalţe slavă şi să vadă bunătăţile Ierusalimului în toate zilele vieţii sale. Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi îl tunde în chipul crucii, zicând:

Se tunde robul lui Dumnezeu (N), în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi punând părul în cristelniţă, zice:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm pentru robul Tău (N) acest nou botezat, pentru sănătatea şi mântuirea lui.

Încă ne rugăm pentru robii Tău (aici pomeneşte pe naşi), care au primit pe pruncul aceasta, pentru sănătatea şi mântuirea lor.

Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în

vecii vecilor. Amin.

Apoi: Slavă Ţie Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ţie. Slavă..., Şi acum..., Doamne miluieşte (se zice de trei ori). Binecuvintează, şi apolisul.

Cel ce în Iordan de la Ioan a voit a Se boteza pentru mântuirea noastră, Hristos adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile preacuratei Maicii Sale, cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci, şi pentru rugăciunile tuturor Sfinţilor, să ne miluiască şi să ne mântuiască pe noi, ca un bun şi de oameni iubitor.

Şi îndată să-l împărtăşeşti pe cel botezat cu Sfintele Taine, căci întâmplându-se a se săvârşi din viaţă neîmpărtăşit, greşeşti de moarte.

SCURTĂ ÎNVĂŢĂTURĂ

Se cuvine ca naşul celui ce se botează să fie ortodox şi cucernic

Asemenea trebuie să se ia aminte ca naşul să fie ortodox şi cunoscător al dreptei credinţe. Căci am auzit un lucru foarte greu şi fără socotinţă, că unii fac naşi ai copiilor lor pe cei ce nu cred şi pe eretici, pentru pricini omeneşti, nădăjduind oarece foloase. Unii ca aceştia şi taina o leapădă şi pe copiii lor nu-i luminează, ci mai vârtos îi întunecă. Iar preotul care slujeşte, părtaş se face celor depărtaţi de Dumnezeu. Căci cum ar putea să înveţe dreapta credinţă cel ce nu cunoaşte pe Dumnezeu, sau ce împărtăşire are lumina cu întunericul, sau ce părtăşie are credinciosul cu cel necredincios? Precum scrie, cel ce face unele ca acestea, osândit este.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII SFÂNTULUI BOTEZ PE SCURT

Se cuvine a şti că de va fi pruncul slab, încât să fie în primejdie de moarte, şi nu este nădejde că va trăi până se va plini toată rânduiala Botezului cum s-a scris mai sus, la o aşa întâmplare, se aduce apă şi preotul lasă rânduiala cea lungă şi face după cum aici se arată, începând aşa:

Binecuvântată este Împărăţia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi:

Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeule, Atoateţiitorule, Făcătorule a toată făptura văzută şi nevăzută, Cel ce ai făcut cerul şi pământul, marea şi toate cele dintr-însele, Cel ce ai adunat apele la un loc, ai încuiat adâncul şi l-ai pecetluit cu înfricoşat şi preaslăvit numele Tău, Cel ce ai ridicat apele mării mai presus de cer. Tu ai întemeiat pământul pe ape, Tu ai întărit cu puterea Ta marea, Tu ai strivit capetele balaurilor în ape, Tu înfricoşător eşti şi cine va sta Ţie împotrivă? Caută, Doamne, spre făptura Ta aceasta şi spre apa aceasta, şi dă ei har de izbăvire, binecuvântarea Iordanului; fă-o pe ea izvor de nestricăciune, dar de sfinţenie, dezlegare de păcate, vindecare de boli, demonilor pieire, de puterile cele potrivnice neatinsă, plină de putere îngerească, ca să fugă de la ea pizmaşii făpturii Tale, că am chemat, Doamne, numele Tău Cel minunat, slăvit şi înfricoşător celor

potrivnici.

Şi îndată toarnă untdelemn în apă; apoi botează zicând:

Se botează robul lui Dumnezeu (N), şi celelalte.

Apoi îl unge cu Sfântul Mir, zicând:

Pecetea darului Duhului Sfânt. Amin. Şi celelalte.

Şi după acestea, îmbrăcându-l pe el, ocoleşte cu dânsul cristelniţa cântând: Câţi în Hristos v-aţi botezat... şi făcând sfârşit, îl împărtăşeşte. Iar după aceasta, dacă pruncul va trăi, atunci dator este preotul să-i citească toată rânduiala Botezului, afară de afundare şi mirungere.

Se cuvine a şti că de va fi pruncul slab, precum s-a zis mai sus, şi nu s-ar întâmpla preot, atunci, ca să nu moară pruncul nebotezat, orice parte bărbătească ortodoxă, iar în lipsa acestora moaşa, sau altă femeie, luând apă, să-l boteze zicând: Se botează robul lui Dumnezeu (N), în numele Tatălui, amin. Şi al Fiului, amin. Şi al Sfântului Duh, amin. Acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. Iar de va trăi pruncul după acest botez, trebuie să fie adus la preot ca să-i plinească şi Mirungerea şi toată rânduiala Botezului afară de afundări.

Copiii găsiţi, orfani, al căror botez nu se poate dovedi, se botează folosindu-se formula condiţională: Se botează robul lui Dumnezeu (N), *dacă nu este botezat,* în numele Tatălui ... (Vezi Sinod VI Can.84, Cart 72)

Dacă vreun monstru sau vreo oarecare ciudăţenie se va întâmpla să se nască din femeie, dar nu va avea chip de om, să nu se boteze. Dar dacă faptul se va pune la îndoială, să se boteze cu o condiţie: Se botează robul lui Dumnezeu (N), *dacă este om,* în numele Tatălui ... (Vezi *Trebnicul*, de Sfântul Petru Movilă)

RUGĂCIUNILE DUPĂ PATRUZECI DE ZILE CE SE CITESC FEMEII CARE A NĂSCUT

După plinirea a 40 de zile, se aduce pruncul la biserică ca să se îmbisericească, şi se aduce de maica sa, fiind acum curăţită şi spălată, de faţă fiind şi naşul ce l-a primit din botez. Iar preotul face început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este Împărăţia...

Apoi Troparul zilei sau al sfântului ce va fi de rând, iar de vei vrea, adaugă şi cele ale Întâmpinării.

După aceasta: Slavă..., Şi acum...,

Doamne, pentru rugăciunile tuturor sfinţilor şi ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă şi ne miluieşte pe noi ca un îndurat.

Iar mama plecându-şi capul împreună cu pruncul, face preotul semnul Sfintei Cruci peste ei şi, punând epitrahilul pe capul ei, zice rugăciunea aceasta:

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeule, Atoateţiitorule, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Care cu cuvântul Tău toată firea cea cuvântătoare şi cea necuvântătoare ai creat-o şi toate din nefiinţă în fiinţă le-ai adus, Ţie ne rugăm şi pe Tine Te chemăm, pe roaba Ta aceasta (N) ce ai mântuit-o cu voia Ta, curăţeşte-o de tot păcatul şi de toată spurcăciunea ca, venind la biserica Ta cea sfântă, să se învrednicească fără osândire a se împărtăşi cu Sfintele Tale Taine.

Se cade a şti că de va fi murit pruncul, se citeşte rugăciunea numai până aici, apoi se zice ecfonisul acesta:

Că bun şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Iar de trăieşte pruncul, atingându-te de capul lui, citeşti şi aceasta până la sfârşit:

Iar pe acest prunc născut dintr-însa, binecuvintează-l, creşte-l, sfinţeşte-l, înţelepţeşte-l, fă-l întreg la minte şi bine priceput, că Tu l-ai făcut pe aceasta şi i-ai arătat lui această lumină simţită, ca să se învrednicească şi de lumina cea înţelegătoare la timpul ce ai hotărât, şi să se numere cu turma Ta cea sfântă, prin Unul-Născut Fiul Tău cu Care bine eşti cuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: **Pace tuturor. Capetele noastre Domnului să le plecăm.**

Rugăciunea pentru maica pruncului:

Doamne Dumnezeul nostru, Care ai venit în lume pentru mântuirea neamului omenesc, vino şi la roaba Ta aceasta (N) şi o învredniceşte pe ea, pentru rugăciunile cinstitei preoţii, a se adăposti în sfântă sobornicească Biserica Ta şi a afla intrare în locaşul slavei Tale. Şi o învredniceşte pe dânsa a se cumineca cu cinstitul Trup şi Sânge al Hristosului Tău. Spală-o pe dânsa de întinăciunea trupului şi de necurăţia sufletului, după plinirea acestor patruzeci de zile, ca învrednicindu-se a intra în Biserica Ta cea sfântă, să slăvească împreună cu noi preasfânt numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi de va fi murit pruncul, fă aici apolisul; iar de este viu, urmează toate pe rând, până în sfârşit.

Rugăciunea aceasta spre prunc.

Domnului să ne rugăm.

Doamne Dumnezeul nostru, Care în a patruzecea zi, prunc Te-ai adus în templul legii de Maria, cea neispitită de nuntă şi sfântă Maica Ta, şi ai fost ţinut în braţe de dreptul Simeon, Însuţi Stăpâne atotputernice, şi pe acest prunc care s-a adus spre a se înfăţişa Ţie, Făcătorul tuturor, binecuvintează-l şi spre tot lucrul bun şi bineplăcut Ţie creşte-l,

depărtând de la dânsul toată puterea potrivnică cu însemnarea Crucii Tale, că Tu eşti Cel ce păzeşti pruncii, Doamne. Ca învrednicindu-se Sfântului Botez, să dobândească partea aleşilor Împărăţiei Tale, fiind păzit împreună cu noi, prin harul Sfintei şi Celei de o fiinţă şi nedespărţitei Treimi. Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună cu Părintele Tău Cel fără de început şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: **Pace tuturor. Capetele voastre Domnului să le plecaţi.**

Dumnezeule, Părinte atoateţiitorule, Care prin proorocul Tău, marele glăsuitor Isaia, ai prevestit nouă întruparea din Fecioară a Unuia-Născut Fiului Tău şi Dumnezeului nostru, Care în zilele cele mai de pe urmă, cu bunăvoirea Ta şi cu împreună-lucrarea Sfântului Duh, pentru mântuirea noastră a celor muritori, cu îndurarea cea nemăsurată a primit a Se face prunc dintr-însa, şi după cele scrise în legea Ta cea sfântă, a voit a se aduce în Templu după plinirea zilelor curăţeniei, fiind adevărat legiuitor, şi în braţele dreptului Simeon a primit a fi ţinut; preînchipuirea acestei taine la Proorocul mai sus pomenit, arătat am cunoscut-o prin cărbunele din cleşte, a cărei urmare o avem şi noi credincioşii în Legea harului; Însuţi şi acum Doamne, Cel ce păzeşti pruncii, binecuvintează pe pruncul aceasta şi pe părinţii şi naşii lui, şi-l învredniceşte pe dânsul la timpul cuvenit şi naşterii celei din apă şi din Duh, numără-l pe el cu turma Ta cea sfântă a oilor celor cuvântătoare care se numesc cu numele Hristosului Tău. Că Tu eşti Cel care petreci întru cei de sus şi priveşti spre cei umiliţi, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi luând preotul pruncul, face cu dânsul semnul Sfintei Cruci înaintea uşilor bisericii, zicând:

Îmbisericească-se robul lui Dumnezeu (N) în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea îl duce în biserică zicând:

Intra-voi în casa Ta, închina-mă-voi în biserica cea sfântă a Ta.

Şi venind în mijlocul bisericii, zice iarăşi aceasta:

Îmbisericească-se robul lui Dumnezeu (N).

Apoi adaugă:

În mijlocul bisericii Te voi lăuda.

După aceea îl aduce înaintea uşilor altarului zicând:

Îmbisericească-se robul lui Dumnezeu (N)

Şi de va fi parte bărbătească, îl duce în sfântul altar şi îl atinge de cele patru laturi ale Sfintei Mese, iar de va fi parte femeiască numai până la uşile altarului zicând:

Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel.

După aceea pune pruncul dinaintea uşilor altarului, iar naşul sau mama pruncului, închinându-se de trei ori, îl ia şi iese, iar preotul face apolisul aşa:

Cel ce a voit a se ţine în braţele dreptului Simeon, pentru a noastră mântuire, Hristos Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Sale Maici şi ale tuturor sfinţilor, să ne miluiască şi să ne mântuiască pe noi, ca un bun şi de oameni iubitor.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
cum se cuvine a primi pe evreii ce vin a fi botezaţi

După ce îi întrebăm pentru ce pricină voiesc a se boteza, nu cumva pentru vreun câştig sau vreo datorie, sau oarecare folos lumesc; şi după ce se făgăduiesc că numai pentru mântuirea sufletului voiesc a face aceasta, atunci preotul înştiinţând pe arhiereu, ia pe catehumen şi-l duce înaintea uşilor bisericii, şi intrând singur în biserică merge în Sfântul Altar, şi închinându-se de trei ori înaintea Sfintei Mese, dă slavă lui Dumnezeu pentru întoarcerea aceluia, rugându-se ca să-l lumineze cu lumina cunoaşterii şi să-i dea har a cunoaşte calea adevărului; îşi ia epitrahilul, felonul şi ieşind din Altar, strana cântând Psalmul 33: Bine-voi cuvânta pe Domnul..., până la sfârşit. Preotul merge până la uşile bisericii spre apus, şi-l întreabă zicând:

Preotul îl întreabă: Cine eşti tu?

El răspunde: Om rătăcit din calea mântuirii şi rău întunecat de credinţa evreiască.

Preotul îl întreabă: Pentru ce ai venit către Sfânta Biserică a lui Dumnezeu şi ce doreşti de la dânsa?

Răspunde: Am venit a mă învăţa de la dânsa credinţa, şi doresc să mă unesc cu dânsa.

Preotul întreabă: Ce-ţi va da ţie credinţa?

Răspuns: Viaţă veşnică.

Şi iarăşi preotul zice lui:

Pe această sfântă şi fără de prihană şi mântuitoare credinţă creştinească, pe care o ţine însăşi Sfânta Sobornicească şi Apostolească Biserică, de o vei ţine şi tu, bine vei face, că pe aceasta au propovăduit-o dumnezeieştii Apostoli, şi au învăţat să creadă în ea toate limbile; pe aceasta au mărturisit-o Sfinţii Mucenici şi cu sângele lor au pecetluit-o; pe aceasta au arătat-o şi purtătorii de Dumnezeu Părinţi, adică cele şapte Soboare A-toată-lumea şi au întărit-o. Această credinţă, cei care o vor ţine tare,

fără a se îndoi până la sfârşitul vieţii lor, abătându-se şi ferindu-se de la toate faptele cele rele şi bine făcând în toată vremea, se vor mântui şi se vor face moştenitori Împărăţiei Cerurilor. Dar creştinului nimic nu-i foloseşte numai dreapta credinţă, fără fapte bune; căci credinţa fără fapte este moartă, precum şi faptele cele bune fără dreapta credinţă sânt moarte, şi nimic nu folosesc; ci se cuvine celui ce crede, totdeauna a se abate de la rău şi a face binele. Pentru aceea dar, şi tu, de vreme ce doreşti să fii creştin şi să moşteneşti viaţa cea veşnică, dator eşti să crezi precum ţi-am spus, şi crezând să te lepezi de toate obiceiurile evreieşti, şi fugind de acelea ca pierzătoare de suflet, totdeauna să te fereşti a nu te mai amăgi de ele. Iar faptele cele rele sânt acestea: mândria, lăcomia, viclenia, necurăţia, pizma, îmbuibarea, beţia, mânia şi lenevia către lauda lui Dumnezeu şi către toată fapta cea bună. Cine face deci acestea, nu poate moşteni împărăţia lui Dumnezeu. Iar tu, de voieşti a te face moştenitor al împărăţiei lui Dumnezeu, biruieşte acele păcate cu aceste fapte bune: cu smerenia pe mândrie, cu îndurarea şi milostivirea pe lăcomie, cu curăţia pe necurăţie, cu iubirea şi mila pe pizmă, cu postul şi mâncarea cumpătată pe îmbuibare, cu nevoinţa cea bună, cu cucernicia, cu privigherea la rugăciunea şi cu bună credinţă, pe lene. Deci învingând astfel aceste rădăcini ale păcatelor, vei putea să te fereşti şi de ramurile lor.

Preotul îl întreabă: **Voieşti această sfântă şi fără de prihană credinţă creştinească să o primeşti din inimă şi de la dânsa să te înveţi, şi să o ţii neclintită, şi până la moartea ta să petreci întrînsa?**

Răspuns: **Cu adevărat, din toată inima doresc această sfântă credinţă şi faptele cele bune creştineşti, şi voi petrece în amândouă, cu harul lui Dumnezeu, până la moarte; aşa mă făgăduiesc.**

Preotul zice către dânsul: **Pleacă genunchii înaintea Domnului Dumnezeului nostru.**

Iar el îndată îngenunchind înaintea uşilor bisericii, ţine mâinile cruciş la piept, şi preotul binecuvântându-l pe cap de trei ori, zice: **În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh,**

Strana zice: **Amin.**

Şi îndată zice rugăciunea aceasta, punându-i numele:

Domnului să ne rugăm

Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Care alegi Ţie popor ales din toate neamurile, râvnitor de fapte bune; Tu şi pe acest rob al Tău (N), ce a venit acum la Biserica Ta cea sfântă, binecuvintează-l şi-i deschide ochii cei înţelegători ai inimii, deschide-i urechile spre ascultarea dumnezeieştilor Tale cuvinte şi-l fă părtaş catehumenilor, ca la timpul cuvenit să se învrednicească de Sfântul Botez şi de haina nestricăciunii.

Şi îndată binecuvântându-l pe cap, de trei ori, zice:
În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh,
Strana: Amin.
Preotul iarăşi zice: Scris să fie numele tău între catehumeni.
Şi iarăşi se roagă peste dânsul, zicând rugăciunea aceasta:

Tu Stăpâne Dumnezeule, Părinte, Care ai trimis lumii mântuire pe Sfântul Tău Cuvânt, ca să plinească toate spre dumnezeiasca Ta cunoştinţă; Tu ai smuls sufletul robului Tău de la cel viclean; Tu luminează-l şi-l povăţuieşte spre sfinţire întru Hristosul Tău, şi să nu laşi nici un duh viclean să aibă intrare într-însul, că Tu singur eşti Mântuitorul neamului nostru şi Ţie slavă şi mulţumită aducem, împreună şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi îl dă să înveţe Simbolul credinţei: Cred, întru unul Dumnezeu..., şi Tatăl nostru. Iar mai vârtos să-l înveţe a iubi pe Domnul Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul şi din tot cugetul, şi să se ferească de păcat, mergând la Biserică 40 de zile, sau cât se va crede de cuviinţă, postind după putere, nemâncând carne, nici brânză, nici ouă, ci numai sâmbăta şi duminica, şi făcând închinăciuni în toate zilele, zicând rugăciunea aceasta de 300 ori pe zi: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul. Iar a patra sută zice: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, roagă pe Dumnezeu pentru mine păcătosul.

Şi aşa îl învaţă adeseori, cercându-l şi ispitindu-l de vine cu adevărat pentru sfânta credinţă, şi în acest chip, fiind de multe ori ispitit şi plinind şi rugăciunea ce i s-a poruncit, îl face pe el catehumen.

CATEHEZA I

Mai înainte de Botez cu cinci zile, cel ce vrea să se boteze, stând iarăşi înaintea uşilor bisericii, preotul intră în Sfântul Altar şi luându-şi epitrahilul şi felonul, se închină de 3 ori înaintea Sfintei Mese. Şi ieşind, citesc Psalmul al 8-lea: Doamne Domnul nostru, cât este de minunat numele Tău... tot până la sfârşit. Şi venind preotul la uşile bisericii, îl întreabă aşa:

Întrebare: Mai întâi, te întreb pe tine de te lepezi cu adevărat de toată credinţa evreiască şi de toate născocirile lor, şi de toată lupta lor împotriva lui Dumnezeu, ce o au asupra Domnului nostru Iisus Hristos şi asupra Preacuratei Maicii Sale, şi asupra tuturor Sfinţilor, şi asupra tuturor creştinilor, şi de defăimarea lor, ca a unor potrivnici lui Dumnezeu, şi îi afuriseşti pe ei?

Răspuns: Mă lepăd de toată credinţa evreiască şi de toată defăimarea ce o au asupra Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, şi asupra Preacuratei Maicii Sale, şi asupra tuturor creştinilor; mă lepăd şi de toate ale evreilor ca de a unor potrivnici ai lui Dumnezeu, şi-i afurisesc pe dânşii.

Întrebare: Te lepezi de tăierea-împrejur, de sâmbătă, de azime şi de toate sărbătorile lor, şi de spălări, de mâncăruri şi alte obiceiuri evreieşti şi le afuriseşti pe ele?

Răspuns: Mă lepăd de cele ale Legii Vechi ca de cele ce acum au trecut, şi de celelalte obiceiuri evreieşti care sânt potrivnice lui Dumnezeu, şi le afurisesc pe ele.

Întrebare: Te lepezi de învăţătura cea potrivnică lui Dumnezeu, a cărţii numită Talmud, pe care rabinii evrei au făcut-o după insuflarea diavolească împotriva dumnezeieştilor Scripturi, schimbând tâlcuirea lor într-alt chip, scriind şi învăţând basme şi hule asupra Domnului nostru Iisus Hristos şi a tuturor sfinţilor, te lepezi şi le afuriseşti pe acelea?

Răspuns: Mă lepăd de toate învăţăturile evreieşti cele spre defăimarea lui Dumnezeu, şi de blestemata lor carte numită Talmud, şi de toată tâlcuirea ei, şi le afurisesc pe ele.

Întrebare: Te lepezi de sinagoga evreiască, de posturile lor, de rugăciunile lor, de obiceiurile lor, de vicleniile lor, şi le afuriseşti pe ele?

Răspuns: Mă lepăd de toate acestea din toată inima mea, şi le afurisesc pe ele.

Întrebare: Te lepezi de mesia cel mincinos aşteptat de evrei, şi-l blestemi pe el şi pe toţi cei ce aşteptă venirea lui cea pieritoare?

Răspuns: **Mă lepăd de mesia cel aşteptat de evrei şi-l blestem pe el, şi pe toţi cei ce aşteptă venirea lui cea pieritoare.**

Întrebare: **Doreşti cu adevărat din tot sufletul şi din toată inima ta, şi fără nici o îndoială sau făţărnicie mărturiseşti că Domnul nostru Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu celui viu, şi crezi într-Însul?**

Răspuns: **Doresc cu adevărat fără nici o îndoială şi fără făţărnicie, şi din toată inima şi din tot sufletul meu cred că Domnul nostru Iisus Hristos este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu celui viu, şi cred într-Însul.**

Preotul zice:

Binecuvântat este Dumnezeu, Cel ce voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoaşterea adevărului să vină, Cel ce este binecuvântat în veci. Amin.

Şi preotul citeşte de asupra lui rugăciunea aceasta:

Dumnezeule, Dumnezeul nostru, Ziditorule şi Făcătorule a toate, Cel ce voieşti ca toţi să se mântuiască şi la cunoaşterea adevărului să vie, caută spre robul Tău aceasta ce s-a făcut catehumen, şi-l izbăveşte pe dânsul de vechea înşelăciune şi de cursele celui potrivnic; cheamă-l pe el la viaţa cea veşnică, luminează-i sufletul şi trupul, şi-l uneşte pe el cu turma Ta cea cuvântătoare, care cheamă numele Tău cel sfânt; ca şi el împreună cu noi să slăvească preacinstitul şi de mare cuviinţă numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi după rugăciune, iarăşi îl mai învaţă ale credinţei întărindu-l, şi după ce-l binecuvintează, îl sloboade până a doua zi.

CATEHEZA II

Iar a doua zi, înainte sau după Vecernie, preotul face început ca şi în cealaltă zi: întâi rugându-se, apoi luându-şi epitrahilul şi felonul iese din altar, citind strana Psalmul 22: Domnul mă va paşte şi nimic nu-mi va lipsi... Apoi preotul stând înaintea uşilor, zice către catehumen:

Întrebare: **Cu adevărat te-ai lepădat de toată credinţa evreilor care nu cred pe Hristos a fi Fiu al lui Dumnezeu, şi de învăţăturile lor cele potrivnice lui Hristos, le afuriseşti şi le lepezi pe ele?**

Răspuns: **Cu adevărat m-am lepădat de toată credinţa evreilor**

şi de învăţăturile lor cele potrivnice lui Hristos, Dumnezeului nostru; le afurisesc şi le lepăd pe ele.

Întrebare: Mărturiseşti că Sfânta Treime, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, este Dumnezeu în fiinţă nedespărţit, iar în feţe despărţit, şi crezi într-Însul şi te închini Lui?

Răspuns: Mărturisesc că Sfânta Treime, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, este un Dumnezeu în fiinţă nedespărţit, iar în feţe despărţit, şi cred într-Însul şi mă închin Lui.

Întrebare: Crezi că Preasfânta Fecioară Maria care a născut pe Hristos, Dumnezeul nostru, a fost înainte de naştere fecioară, în naştere fecioară şi după naştere iarăşi fecioară?

Răspuns: Aşa cred şi mărturisesc, pentru Născătoarea de Dumnezeu, pururea Fecioara Maria.

Întrebare: Crezi şi mărturiseşti că Domnul nostru Iisus Hristos, Unul fiind din Sfânta Treime, Unul-Născut, Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, este de la Tatăl născut înainte de toţi vecii, iar mai pe urmă, pentru mântuirea oamenilor S-a pogorât pe pământ, şi prin lucrarea Sfântului Duh s-a întrupat din pururea Fecioara Maria şi s-a făcut om adevărat, nedespărţindu-se de dumnezeirea Sa, într-un ipostas şi în două firi neîmpreunat, neschimbat şi neamestecat, unul Fiul lui Dumnezeu şi Fiul Omului, Dumnezeu adevărat şi Om adevărat?

Răspuns: Aşa cred şi aşa neîndoit mărturisesc.

Întrebare: Crezi că Taina Sfântului Botez, căreia doreşti să te învredniceşti, este în adevăr curăţitoare tuturor păcatelor şi naştere duhovnicească, şi face din fiii piericiunii, fii ai lui Dumnezeu şi moştenitori ai împărăţiei Lui pe cei ce cu credinţă se botează?

Răspuns: Aşa cred şi mărturisesc pentru Sfântul Botez, şi însumi din inimă doresc să mă învrednicesc de acesta.

Întrebare: Crezi că Domnul nostru Iisus Hristos, nu de silă ci de bunăvoie, pentru mântuirea neamului omenesc a răbdat chinuri şi răstignire cu trupul, şi ca un om a murit şi s-a îngropat, şi a treia zi cu puterea lui Dumnezeu Tatăl a înviat şi la cer cu trupul s-a înălţat, şi şade de-a dreapta lui Dumnezeu Tatăl, de unde iarăşi va să vie să judece viii şi morţii, a Cărui împărăţie nu va avea sfârşit?

Răspuns: Toate aceste le cred şi cu adevărat din inimă mărturisesc.

Întrebare: Cinstitele icoane, care închipuiesc trupeasca

arătare a Cuvântului lui Dumnezeu către oameni, ale Născătoarei de Dumnezeu, ale sfinţilor îngeri, şi ale tuturor sfinţilor, le cinsteşti cu adevărat şi le săruţi cu dragoste, şi pe cei ce nu le primesc şi încă le numesc idoli, îi afuriseşti?

Răspuns: **Cu toată inima le cinstesc şi cu dragoste le sărut; şi de cei ce le numesc idoli, mă lepăd ca de nişte necredincioşi, şi-i afurisesc.**

Întrebare: **Fiindcă toate acestea le-ai mărturisit cu adevărat înaintea Domnului Iisus Hristos, către Care ai alergat, spune-mi-le cu jurământ înaintea a toată Biserica.**

Şi de poate citi, ţine cartea în mâini şi citeşte, iar de nu, atunci naşul sau vreunul din clerici spune, şi el zice după dânsul toate acestea, aşa:

Eu (N), care astăzi dintre evrei vin la credinţa creştinească, şi care toate mai întâi cu adevărat le-am mărturisit înaintea Domnului Dumnezeului meu, Ştiutorul tuturor celor văzute şi nevăzute, iată acum şi înaintea Sfintei Biserici le mărturisesc cu adevărat şi cu jurământ încredinţez această mărturisire a mea, cum că nu pentru vreo nevoie sau frică, sau sărăcie, sau pentru vreun câştig sau înşelăciune, sau pentru vreo nedreptăţire din partea evreilor, ci numai pentru că sânt doritor de credinţa cea creştinească, cunoscând că toţi care nu cred întru Hristos, Care este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, aceia pier; pentru aceasta zic: voiesc să mă fac creştin şi doresc să mă învrednicesc de Sfântul Botez. Iar de umblu cu vicleşug, adică acum să mă fac creştin şi apoi iarăşi să mă întorc la legea evreiască, să vină asupra mea acum şi în toate zilele vieţii mele toate blestemele ce le-a scris Moise în a doua lege şi să mă lovească zbuciumul lui Cain şi lepra lui Ghiezi. Şi peste toate acestea, să fiu supus la mare pedeapsă de către cârmuirea bisericească, iar în veacul viitor să fiu blestemat şi de trei ori blestemat, iar sufletul meu să fie rânduit cu satana şi cu toţi dracii în gheenă şi în munca cea veşnică. Amin.

Şi îndată preotul zice:

Binecuvântat este Dumnezeu, Care voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoaşterea adevărului să vină; binecuvântat să fie în vecii vecilor. Amin.

Diaconul zice: **Cei chemaţi, capetele voastre, Domnului să le plecaţi.** **Strana:** **Ţie Doamne.** **Şi preotul citeşte rugăciunea aceasta:**

Domnului să ne rugăm

Dumnezeule cel mare şi preaînalt, numit cu nume mare; Care întâi ai luminat întunericul cu cuvântul buzelor Tale şi apoi ai trimis pe Unul-Născut Fiul Tău în lume spre curăţirea păcatelor noastre; Care şezi pe heruvimi şi eşti slăvit de serafimi; Căruia se pleacă tot genunchiul, al celor cereşti şi al celor pământeşti, şi al celor de jos, şi toată limba Te mărturiseşte pe Tine, Împăratul veacurilor; Care ai aflat oaia cea rătăcită şi ai aşezat-o în turma Mântuitorului nostru Iisus Hristos; Care întorci pe păcătoşi de la înşelăciunea căilor lor, Însuţi întoarce şi pe robul Tău acesta la lumina cea veşnică. Cheamă-l pe el de la înşelăciunea diavolului, cu bunăvoinţa Unuia-Născut Fiului Tău. Întăreşte inima lui în credinţa şi dragostea Hristosului Tău. Dăruieşte-i partea şi soarta lui în Biserica Ta, pentru că Tu eşti Dumnezeul nostru şi afară de Tine pe altul nu ştim, numele Tău chemăm. Că totdeauna şi întru toate eşti binecuvântat, împreună cu Unul-Născut Fiul Tău şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul îl binecuvintează pe cap de trei ori, şi-l învaţă ale credinţei, despre fapte bune şi despre viaţa creştinească, şi terminând învăţătura zice şi rugăciunea:

Domnului să ne rugăm

Dumnezeule cel mare şi înfricoşat, Cel sfânt şi de oameni iubitor, Care ne-ai învrednicit pe noi a sta în acest ceas înaintea neapropiatei Tale măriri, spre lauda şi mărirea minunilor Tale, curăţeşte-ne pe noi, păcătoşii şi nevrednicii robii Tăi, de toată spurcăciunea trupului şi a sufletului şi ne dă nouă har, ca cu inimă înfrântă şi cu duh umilit să aducem Ţie slavă întreit sfântă şi mulţumire pentru darurile Tale cele mari, ce ai făcut cu noi şi le faci totdeauna în noi. Adu-Ţi aminte, Doamne, de neputinţa noastră şi de robul Tău aceasta (N), pe care îl chemi la cunoştinţa Ta, a unuia adevăratului Dumnezeu şi Tatăl, şi a Unuia-Născut Fiului Tău şi Dumnezeului nostru Iisus Hristos şi a Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh. Şi să nu-l pierzi pe el şi pe noi cu nelegiuirile noastre, ci fă cu dânsul şi cu smerenia noastră mare milă, ca, scăpând din întunericul păcatelor, să umblăm ziua cu dreptate şi, îmbrăcându-ne în arma luminii, să rămânem fără bântuială de toate cursele celui viclean, şi cu îndrăznire în toate să Te preaslăvim pe Tine unul adevăratul

Dumnezeu, Tatăl cel fără de început, împreună cu cel de o fiinţă şi fără de început al Tău Fiu şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi terminându-se toate acestea, preotul dezbrăcându-se de veşminte, se duce întru ale sale.

CATEHEZA III

Iar a treia zi, ca şi la cateheza a doua, preotul îmbrăcându-se în veşminte, şi sărutând dumnezeiasca Masă, iese din altar, citind strana Psalmul 26: Domnul este luminarea mea..., tot până la sfârşit. Apoi preotul mergând în uşile bisericii, zice către catehumen: Descinge-te şi te dezbracă. Şi dezbrăcându-se acesta de haine, stă înaintea lui cu faţa spre răsărit, descins, cu capul gol, desculţ, numai în cămaşă, ţinând mâinile în jos; iar preotul suflând de trei ori în faţa lui, îi binecuvintează de trei ori fruntea, gura şi pieptul, şi punând mâna pe capul lui îi rosteşte numele, zicând această rugăciune: În numele Tău Doamne Dumnezeule al adevărului..., (caut-o la catehizaţi). Şi îndată după rugăciune, preotul face cuvânt către catehumen învăţându-l despre credinţă, dragoste şi nădejde şi despre toate faptele bune care duc la mântuire şi la fericirea cea veşnică. Şi terminând cuvântul, zice: Domnului să ne rugăm:

Şi citeşte pe capul catehumenului cu glas tare:

Doamne, Ştiutorule al celor ascunse, Care ştii toate mai înainte de plinirea lor, Cel ce nu voieşti moartea păcătosului ci să se întoarcă şi să fie viu, Însuţi caută din locaşul Tău cel din înălţime, spre robul Tău catehumenul aceasta şi îi deschide lui ochii inimii ca să primească taina Unuia-Născut Fiului Tău şi Dumnezeului nostru. Naşte-l pe el a doua oară prin apă şi prin Duh, spre veşnica Ta împărăţie, ca şi el împreună cu noi să mărească preacinstit numele Tău, al Tatălui celui fără de început, împreună cu al celui de o fiinţă Unuia-Născut Fiului Tău şi cu al Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Cei chemaţi ieşiţi, iar cei credincioşi Domnului să ne rugăm.
Strana: Doamne miluieşte.

Iar preotul întorcându-se spre altar, citeşte rugăciunea aceasta:

Doamne Dumnezeul nostru, adu-Ţi aminte de noi păcătoşii şi nevrednicii robii Tăi, când chemăm numele Tău cel sfânt, ca să nu ne ruşinezi pe noi de aşteptarea milei Tale, ci dăruieşte nouă, Doamne, toate cererile cele spre mântuire. Învredniceşte-ne să Te iubim, să ne temem de Tine din toată

inima noastră şi să facem întru toate voia Ta. Că bun şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi terminând aceste toate, preotul dezbrăcându-se de veşminte în altar, se duce întru ale sale.

CATEHEZA IV

Precum la întâia şi a doua catehizare, aşa şi la a patra, catehumenul stă la uşa bisericii; preotul intră în altar şi îmbrăcându-se în veşminte, iese în timp ce strana citeşte Psalmul 28: Aduce-ţi Domnului fiii lui Dumnezeu... Şi vine la uşa bisericii, unde catehumenul stă descins, cu capul gol, desculţ numai în cămaşă, ţinând mâinile în jos, şi căutând spre răsărit; iar preotul suflând de trei ori în faţa lui, îi binecuvintează de trei ori faţa şi pieptul, apoi zice: Domnului să ne rugăm. Doamne miluieşte, şi citeşte rugăciunea jurământului întâi: Să te certe pe Tine, Domnul, diavole...; (caut-o înapoi la catehizaţi). Şi se citesc toate de rând cu rugăciunile lepădării a doua şi a treilea, precum învaţă acolo. Apoi ecfonis: Cu harul şi cu iubirea de oameni..., După aceea zice preotul: Pace tuturor. Cei chemaţi capetele voastre Domnului să le plecaţi, Strana Ţie Doamne. Preotul: Domnului să ne rugăm.

Şi citeşte rugăciunea aceasta în taină:

Binecuvintează şi acum, Doamne, pe robul Tău, catehumenul aceasta, pe care l-ai chemat cu chemare sfântă la prealuminata lumină a cunoştinţei Tale, şi dă lui putere de cunoaştere ca să se facă catehumen; umple-l pe el de Duhul Tău cel Sfânt, ca şi el să fie împreună cu oile cele însemnate de Tine, Păstorul cel adevărat, prin însemnarea Sfântului Tău Duh şi, fiind mădular cinstitei Tale Biserici, să se învrednicească cu adevărat de fericita nădejde în împărăţia Ta, pentru ca şi el să mărească preacinstitul şi de mare cuviinţă numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfârşind toate acestea, preotul dezbrăcându-se de veşminte în altar, se duce în ale sale.

CATEHEZA V

Deci, sosind vremea ca să se lepede catehumenul de satana şi să se unească cu Hristos, merge iarăşi înaintea uşilor bisericii, iar preotul intrând în altar se îmbracă în veşminte, şi iese afară, pe când strana citeşte Psalmul 41: În ce chip doreşte cerbul de izvoarele apelor... Şi venind la uşa bisericii, unde catehumenul stă cu capul gol, descins, dezbrăcat, căutând spre răsărit, zice către dânsul:

Stai cu frică şi, făcându-ţi sfânta cruce, descinge-te şi te dezbracă. Iată a sosit vremea să te faci catehumen. Leapădă dar toate lucrurile cele spurcate şi faptele cele viclene şi, ca şi cum ai fi fost robit, stai ca Iisus Hristos să te răscumpere. Întoarce-te acum spre apus şi întinde mâinile tale, lepădând de la tine pe diavolul, defăimându-l suflând asupra lui.

Iar catehumenul, întorcându-se cu faţa spre apus având mâinile întinse, ca şi cum ar lepăda pe cineva de la sine, suflă.

Preotul iar zice:

Întoarce-te spre răsărit, ţinându-ţi mâinile în jos. Iar el întorcându-se cu faţa spre răsărit, cu mâinile în jos, iarăşi zice preotul:

Cugetă în mintea ta şi vezi de este în tine vreun lucru potrivnic, şi cu suflare leapădă-l pe el. Iar el întorcându-se spre apus, suflă şi scuipă. Şi făcând aceasta, preotul zice iarăşi:

Întoarce-te spre răsărit, ţinându-ţi mâinile în jos. Iar el întorcându-se, preotul zice:

Să nu fii făţarnic ca Iuda, având gând îndoielnic, căci Cuvântul lui Dumnezeu ştie inima ta şi lăuntrul tău şi este mai ascuţit decât sabia cea cu două tăişuri. Iată acum diavolul stă la apus şi scrâşneşte cu dinţii, îşi smulge părul plesnind cu mâinile şi, muşcându-şi nebuneşte buzele sale, îşi plânge pustiirea, văzând liberarea ta. Întoarce-te dar spre apus, şi ţinând mâinile întinse, leapădă-te de el, şi suflă asupra lui; şi întorcându-te la răsărit, te uneşte cu Hristos.

Iar el întorcându-se spre apus, avându-şi mâinile întinse, suflă şi scuipă, şi iarăşi se întoarce spre răsărit, şi făcând aceasta, preotul zice:

Iată aici stau puterile cereşti, îngerii şi arhanghelii, nevăzut scriind cuvintele tale; heruvimii şi serafimii din cer privesc să ia făgăduinţa ta şi să o ducă Stăpânului: că te lepezi de vrăjmaşul şi că te uneşti cu Mântuitorul Hristos.

Şi îndată zice către dânsul:

Întoarce-te spre apus, ţinându-ţi mâinile întinse, şi la toată întrebarea, cu luare aminte să-mi răspunzi.

Şi întorcându-se spre apus, avându-şi mâinile în jos, îl întreabă preotul: Te-ai lepădat de satana? Şi celelalte, caută-le înapoi la botez. Şi aşa urmează pe rând tot Botezul până la sfârşit.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
lepădării de la credinţa cea necurată a musulmanilor, cu întrebări şi răspunsuri

Începutul ca la rânduiala pentru evrei, pentru cei ce vin să se boteze. Preotul îl întreabă, zicând:

Întrebare: Mai întâi te întreb pe tine, te lepezi de toată credinţa mahomedană cea potrivnică lui Dumnezeu şi de toate ale lor spurcate socoteli, şi le afurişeşti pe ele?

Răspuns: Mă lepăd de toată credinţa mahomedană cea potrivnică lui Dumnezeu şi de toate ale lor spurcate socoteli, şi le afurisesc pe ele.

Întrebare: Te lepezi de Mahomed, pe care turcii îl cinstesc ca pe un apostol şi prooroc al lui Dumnezeu, şi-l blestemi pe el, ca pe o slugă a diavolului şi nu a lui Dumnezeu, şi ca pe un prooroc mincinos?

Răspuns: Mă lepăd de Mahomed ca de o slugă diavolească şi ca de un prooroc mincinos, şi-l afurisesc pe el.

Întrebare: Te lepezi de Resull, şi de Alie, ţinerile lui Mahomed şi de Hasan şi de Gusein, fiii lui şi de Abubechir şi de Urne, şi de Talhan şi de Abupacrin şi de Saduchin şi de Maieu şi de Zupir şi de Adellean şi de Zent şi de Izit şi de Sait şi de Udman şi de ceilalţi cei împreună tăinuitori şi împreună lucrători şi de urmaşii lui Mahomed? Şi-i blestemi pe ei, ca pe nişte mincinoşi dascăli şi slugi diavoleşti şi potrivnici lui Dumnezeu?

Răspuns: Mă lepăd de toţi aceşti dascăli turceşti, hulitori asupra lui Dumnezeu şi mincinoşi şi-i afurisesc pe ei, ca pe nişte diavoleşti slujitori.

Întrebare: Te lepezi de Zadize şi de Anse şi de Zennep şi de Imchelfima, de cele mai întâi şi mai spurcate din femeile lui Mahomed şi de Fatmana, fiica lui? Şi le blestemi pe ele?

Răspuns: Mă lepăd de toate acestea şi le blestem pe ele, ca pe nişte lucrătoare de spurcăciune şi potrivnice lui Dumnezeu.

Întrebare: Te lepezi de cartea cea hulitoare asupra lui Dumnezeu, a blestematului Mahomed, care se numeşte Coran, şi de toate

învăţăturile şi pravilele şi obiceiurile şi de hulele lui, şi le blestemi pe ele, ca pe nişte potrivnice lui Dumnezeu şi stricătoare de suflet?

Răspuns: **Mă lepăd de Coran şi de toate cărţile şi învăţăturile blestematului Mahomed, şi le blestem pe ele, ca pe cele ce sânt potrivnice lui Dumnezeu şi hulitoare şi pierzătoare de suflet.**

Întrebare: **Te lepezi de toţi dascălii turceşti cei înşelători şi hulitori, şi de toate hulitoarele asupra lui Dumnezeu şi mincinoasele scorniri ale lui Mahomed şi a tuturor urmaşilor lui, precum pentru oarecare dumnezeu, cel cu totul ferecat pentru rai şi pentru cea dobitocească viaţă a lor într-însul după înviere, şi de toate spurcatele porunci şi aşezăminte ale lui Mahomed şi a urmaşilor lui cele pentru nunţi şi pentru dezlegările nunţilor, şi cele pentru femeile şi necuratele ţiitoare şi pentru cele asemenea cu acestea, ca pe unele ce sânt urâte lui Dumnezeu, şi le blestemi pe ele?**

Răspuns: **De toate acestea mă lepăd, ca pe unele ce sânt urâte lui Dumnezeu, şi le blestem pe ele.**

Întrebare: **Te lepezi de toate ale lui Mahomed, hulitoarele minciuni zise pentru Hristos Domnul nostru şi pentru Preacurata Maica Lui şi pentru creştini, şi le blestemi pe ele?**

Răspuns: **Mă lepăd de toate acestea şi le blestem pe ele.**

Întrebare: **Te lepezi de toate spurcatele aşezări ale lui Mahomed cele pentru rugăciuni? Şi de închinăciunile cele ce se fac către Mecca? Şi de casa de rugăciune ce este în Mecca? Şi de însuşi locul acela ce se numeşte Mecca? Şi de tot cuprinsul lui şi de toate adunările şi de obiceiurile turceşti cele pentru rugăciuni, şi le blestemi pe ele?**

Răspuns: **Mă lepăd de toate acestea şi le blestem pe ele.**

Întrebare: **Lepădatu-te-ai de spurcata şi de potrivnica lui Dumnezeu, credinţa turcească şi de hulitorul asupra lui Dumnezeu, dascălul lor Mahomed şi de toţi urmaşii lui şi de toată învăţătura lor cea hulitoare, şi-i blestemi pe ei şi-i lepezi?**

Răspuns: **M-am lepădat de spurcata şi potrivnica lui Dumnezeu, credinţă turcească şi de hulitorul asupra lui Dumnezeu, dascălul lor Mahomed şi de toţi urmaşii lui şi de toată învăţătura lor cea hulitoare, şi-i blestem pe ei şi-i lepăd.**

Întrebare: **Doreşti a te împreuna cu adevărat, fără de nici o îndoială şi făţărnicie, din tot sufletul tău şi din toată inima ta, cu Unul adevăratul Domnul şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos, şi**

crezi într-Însul ca întru Cel ce cu adevărat este Fiul lui Dumnezeu celui viu?

Răspuns: **Doresc a mă împreuna cu adevărat, fără de nici o îndoială şi făţărnicie, din toată inima şi din tot sufletul meu, cu unul adevăratul Domnul şi Dumnezeul Iisus Hristos şi cred într-Însul, ca întru Cel ce cu adevărat este Fiul lui Dumnezeu celui viu.**

Şi după această lepădare, se citesc lepădările de la botez şi apoi se botează cel venit din credinţa musulmană.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
cum se cuvine a primi la credinţa ortodoxă pe ereticii luterani, calvini, baptişti, ori alţii

Având preotul binecuvântare de la arhiereul său, întâi întreabă pe catehumen de toate eresurile lui, apoi îl învaţă şi-l întăreşte în credinţa ortodoxă şi la urmă îi porunceşte să-şi mărturisească toate păcatele sale din copilărie. Şi după mărturisire nu-i dă îndată iertare de păcate, ci-i porunceşte să stea la uşa bisericii din afară, iar preotul, luându-şi epitrahilul şi felonul, vine de stă la uşa bisericii, şi-i porunceşte să stea în genunchi, apoi îl întreabă aşa:

Întrebare: **Voieşti a te lepăda de blestematele eresuri ale luteranilor (sau ale calvinilor, baptiştilor, ori alţii), în care ai fost până acum?**

Răspuns: **Voiesc.**

Întrebare: **Voieşti să fii şi să trăieşti în unire cu credinţa ortodoxă?**

Răspuns: **Voiesc.**

Apoi ridicându-l, îl binecuvintează pe frunte de trei ori, zicând: În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Şi punând mâna pe capul lui zice: Domnului să ne rugăm. Şi citeşte rugăciunea cea dintâi de la catehumen: În numele Tău, Doamne Dumnezeule al adevărului...; Apoi prima lepădare: Să te certe pe tine diavole, Domnul... Şi apoi următoarele două lepădări, iar după terminarea acestora, îl scoală ridicându-l de mâna cea dreaptă: Deşteptă-te cela ce dormi, şi te scoală din morţi şi te va lumina Hristos. Iar acela ridicându-se, preotul îi zice lui:

Întoarce-te către apus şi cu adevărat din toată inima ta să te lepezi de satana, şi de toate eresurile luteranilor (sau ale calvinilor, baptiştilor, ori alţii), ca să mărturiseşti curat credinţa Ortodoxă.

Iar el întorcându-se spre apus cu mâinile în jos, preotul îl întreabă:

Întrebare: Fiule, te lepezi de satana şi de toate lucrurile lui şi de toţi îngerii lui şi de toată slujirea lui şi de toată trufia lui?

Răspuns: Mă lepăd de satana şi de toate lucrurile lui şi de toţi îngerii lui şi de toată slujirea lui şi de toată îngâmfarea lui.

Întrebare: Te lepezi de toate eresurile luteranilor (sau ale calvinilor, baptiştilor, ori alţii), ca de ale unor potrivnici ai lui Dumnezeu şi ai adevărului, şi ca pe unele ce sânt pierzătoare de suflet, le defaimi şi le afuriseşti pe ele?

Răspuns: Mă lepăd de toate eresurile luteranilor (sau ale calvinilor, baptiştilor, ori alţii), de ale unor potrivnici ai lui Dumnezeu şi ai adevărului, şi ca pe unele ce sânt pierzătoare de suflet, le defaim şi le afurisesc pe ele.

Întrebare: Te lepezi de toate căpeteniile eresurilor şi cei împreună cu aceia şi de adunarea, de obiceiurile şi de toţi învăţătorii lor şi ca de nişte potrivnici ai Sfintei Biserici Ortodoxe, îi afuriseşti pe ei?

Răspuns: Mă lepăd, şi îi afurisesc pe ei.

Apoi îi zice: Întoarce-te către răsărit şi te mărturiseşte Domnului, către Care ai alergat.

Iar el întorcându-se spre răsărit, preotul îi zice:

Întrebare: Te-ai lepădat de satana şi de toate eresurile luterane (sau calvine, baptiste, ori altele)?

Răspuns: M-am lepădat.

Întrebare: Crezi întru unul Dumnezeu, Care este în Sfânta Treime slăvit şi închinat: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, şi ca unui Împărat şi Dumnezeu, te închini Lui?

Răspuns: Cred întru unul Dumnezeu, Care este în Sfânta Treime slăvit şi închinat: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, şi ca unui Împărat şi Dumnezeu, şi mă închin Lui.

Şi îndată făcând închinare până la pământ, citeşte Simbolul Credinţei: Cred întru unul Dumnezeu..., tot până la sfârşit, apoi preotul, zice:

Binecuvântat este Dumnezeu, Care voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină; fie binecuvântat în veci. Amin.

Şi îndată preotul, dându-i capătul epitrahilului în dreapta, îi zice:

Intră în Biserica lui Dumnezeu, că te-ai depărtat de la înşelăciunea eresului luteran (sau calvin, baptist, ori altele) şi să ştii că te-ai izbăvit din lanţurile morţii şi din pieirea cea veşnică; şi acum leapădă toată nedreapta rătăcire a ereticilor şi cinsteşte pe Domnul Dumnezeu Tatăl atotţiitorul, şi pe Iisus Hristos, Fiul Lui, şi pe Sfântul Duh, unul Dumnezeu viu şi adevărat; pe Sfânta Treime cea de o fiinţă şi nedespărţită.

Şi acestea zicând, îl duce în biserică, ţinându-se cu mâna de epitrahil; şi ajungând înaintea amvonului, unde este pregătită Sfânta Evanghelie şi Sfânta Cruce, se opreşte şi îndată lasă epitrahilul din mână; iar cei ce merg cu dânsul citesc Psalmul 66: Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne binecuvintează... Şi după terminarea Psalmului, preotul porunceşte să îngenuncheze înaintea Sfintei Evanghelii, şi făcând aceasta, preotul zice stihurile acestea:

Trimite-vei Duhul Tău şi se vor zidi toate şi vei înnoi faţa pământului.

Întoarce-te acum, Doamne, şi Te milostiveşte spre robul Tău.

Fi-vor cele colţuroase drepte şi cele ascuţite căi netede.

Mântuieşte pe robul Tău, Dumnezeul meu, pe cel ce nădăjduieşte spre Tine.

Fii lui turn de tărie în faţa vrăjmaşului. Cu nimic să nu sporească vrăjmaşul asupra lui, şi fiul nelegiuirii să nu adauge a-l strivi pe el.

Doamne, auzi rugăciunea mea, şi strigarea mea la Tine să vină.

După acestea, îndată zice: Domnului să ne rugăm. Doamne miluieşte. Preotul cu toată umilinţa, citeşte această rugăciune:

Doamne, Dumnezeule atotţiitorule, unule sfinte, Care întru sfinţi Te odihneşti şi pentru nemăsurată iubirea Ta de oameni, totdeauna celor ce greşesc le dai chip de pocăinţă şi celor rătăciţi din adevăr, cale dreaptă, ca să Te cunoască pe Tine unul adevăratul Dumnezeu, Care eşti în Treime slăvit şi închinat, arătând că voieşti ca nici unul dintre dânşii să nu piară,

ci toţi să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină, mulţumim Ţie, Te slăvim şi Te mărim, că şi acum în inima acestei făpturi cuvântătoare (N) i-ai strălucit lumina cunoştinţei Tale celei adevărate, şi ca dintr-un somn l-ai sculat pe dânsul din înşelăciunea eresului celui pierzător şi către sfânta şi apostoleasca Ta Biserică l-ai învrednicit a scăpa. Deci, o, Stăpâne, cu umilinţă mă rog, străluceşte deplin în inima lui lumina harului Sfântului Tău Duh, spre a se lumina cu cunoştinţa cea adevărată a Sfintei Tale Evanghelii. Dă-i lui ca, fără făţărnicie, neclintit şi fără înşelăciune, să se unească cu Sfânta Ta Biserică, să se scârbească şi să lepede toate eresurile cele pierzătoare de suflet; să primească cu adevărat, să mărturisească şi tare să ţină credinţa ortodoxă. Uneşte-l cu turma Ta cea aleasă, uneşte-l cu Sfânta Ta Biserică, fă-l vas cinstit şi locaş Sfântului Tău Duh, ca printr-Însul fiind ocârmuit şi povăţuit, să păzească sfintele Tale porunci şi, făcând voia Ta cea bună cu bunăplăcere şi cu desăvârşire, să se învrednicească a lua bunurile Tale cele cereşti împreună cu toţi care au bineplăcut Ţie. Că Tu eşti Dumnezeul milelor şi al îndurărilor şi al iubirii de oameni, Care voieşti ca toţi oamenii să se mântuiască, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi după rugăciune, preotul îi porunceşte să se ridice, zicând:

Scoală-te, stai bine, stai cu frică, şi rosteşte cu adevărat credinţa ortodoxă, şi afuriseşte toate eresurile, ca să fii iertat şi dezlegat de legătura blestemului şi de toată dezbinarea, şi te vei face părtaş Bisericii lui Hristos.

Iar el ridicându-se, zice această mărturisire a credinţei ortodoxe:

Eu (N) cred cu credinţă tare şi fără nici o îndoială şi ca singur adevăr mărturisesc toate împreună şi fiecare în parte, cele cuprinse în Simbolul credinţei ortodoxe, întocmit de sfintele Soboare A-toată-lumea, pe care sfânta, sobornicească şi apostoleasca Biserică Ortodoxă le ţine şi le mărturiseşte.

Şi îndată citeşte Simbolul Credinţei: Cred întru unul Dumnezeu...

După aceea zice:

Mărturisesc cele şapte Sfinte Taine ale Sfintei Biserici, adică: Botezul, Mirungerea, Mărturisirea, Împărtăşirea, Sfinţirea untdelemnului, Preoţia şi Cununia legiuită, prin care cei ce le primesc iau har; pe toate acestea pe care Biserica Răsăritului le mărturiseşte şi învaţă, le primesc şi eu.

Mărturisesc că la Dumnezeiasca Liturghie se aduce lui Dumnezeu jertfă pentru cei vii şi pentru cei morţi.

Mărturisesc că sub forma pâinii şi a vinului este tot şi întreg Mântuitorul Hristos.

Mărturisesc că sânt trei cete ale sufletelor celor ce se duc din această lume:

Cea dintâi este a Sfinţilor care se duc la cer şi împărăţesc cu Hristos, pe care se cuvine a-i cinsti şi a-i chema, ca pe cei ce se roagă lui Dumnezeu pentru noi, şi ale căror moaşte se cuvine a le cinsti.

Cea a doua este cea a sufletelor necredincioşilor păgâni, a ereticilor, creştinilor ce au trăit păgâneşte şi au murit nepocăiţi, a cărora parte este iadul şi focul gheenei; căci precum sfinţii din parte iau acum răsplătire, aşteptând a primi bucuria cea deplină cu trupul la a doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos, când vor învia morţii, aşa sufletele acelea se pedepsesc numai în parte şi nu se află cu totul în munci, ci aşteptă a-şi primi munca cu trupul după judecata cea nepărtinitoare, prin hotărâre veşnică.

A treia ceată de suflete este a celor care au murit în pocăinţă, dar grăbindu-i moartea, n-au apucat a-şi face canonul pentru păcatele lor; pentru care şi Sfânta Biserică prin jertfa cea fără sânge a Izbăvitorului lumii, Stăpânului nostru Hristos, cu rugăciuni cu posturi, cu milostenii şi cu alte binefaceri, pleacă spre milă pe Dumnezeu, şi le iartă păcatele.

Cred şi mărturisesc că sfintele icoane ale lui Hristos, ale Fecioarei Maria, Născătoarea de Dumnezeu, şi ale sfinţilor, se cuvine a le cinsti.

Asemenea făgăduiesc şi mă jur că voi ţine cu neabatere şi neclintire credinţa ortodoxă, fără care nimeni nu se poate mântui. Aşa mă rog să-mi ajute mie Dumnezeu prin această Sfântă şi dumnezeiască Evanghelie. Amin.

Şi îndată îi dă preotul Sfânta Evanghelie de o sărută şi apoi zice: Binecuvântat este Dumnezeu, Cel ce a binevoit aşa. Îi mai zice şi acestea:

Pleacă genunchi Tăi înaintea lui Dumnezeu, pe Care l-ai mărturisit, şi de la Care îţi vei lua iertarea păcatelor.

Iar el îngenunchind şi cu capul plecat în jos, preotul având binecuvântare de la arhiereul său, citeşte următoarea:

RUGĂCIUNE

Domnul şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos, Cel ce a dat Apostolilor Săi cheile împărăţiei cerului şi, prin harul Său, toată puterea de a lega şi a dezlega oamenii pe pământ de păcate, Acela însuşi pentru negrăită mila Sa, să te ierte şi să te dezlege pe tine. Şi eu nevrednicul preot, cu puterea ce-mi este dată, te iert şi te dezleg pe tine, fiule (N) de legătura jurământului, de toată dezbinarea, de toate păcatele tale, şi te împreunez cu cei credincioşi şi te unesc cu trupul Bisericii lui Hristos prin împărtăşirea cu dumnezeiescul Botez, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Şi aceasta făcându-se, preotul zice către dânsul:

Scoală-te frate, şi ca un credincios al lui Hristos roagă-te Lui, împreună cu noi, ca să te învrednicească pe tine, prin baia Sfântului Botez, să iei harul Sfântului Duh.

Apoi se pregătesc cele trebuincioase Botezului. Iar el ridicându-se, stă cu toată umilinţa.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
cum se cuvine a primi pe ereticii romano-catolici sau greco-catolici care vin la credinţa ortodoxă

După ce vine cel ce voieşte a fi ortodox, preotul având învoire şi binecuvântare de la arhiereul său, îl duce la biserică şi-i porunceşte să stea înaintea uşilor bisericii; iar preotul intrând în altar se îmbracă cu epitrahilul şi felonul, iese afară la uşa bisericii, porunceşte aceluia să îngenunche, şi-l întreabă aşa:

Întrebare: Voieşti a te lepăda de toată rătăcirea ereticilor şi de împreună-petrecerea cu ei, în care ai fost până acum?

Răspuns: **Voiesc cu adevărat.**

Întrebare: **Voieşti cu adevărat să fii în toate ascultător Sfintei şi Sobornicească Biserici Ortodoxe a Răsăritului şi în unire cu credinţa ortodoxă şi neclintit să petreci într-însa până la sfârşitul vieţii tale?**

Răspuns: **Voiesc cu adevărat.**

Şi îndată preotul binecuvântându-l pe frunte de trei ori, zice: **În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.** **Apoi punând mâna pe capul lui, zice rugăciunea catehumenilor:** **În numele Tău Doamne, Dumnezeul adevărului şi apoi cele trei lepădări. Şi sfârşind acestea, zice:**

Scoală-te şi te întoarce spre apus şi te leapădă de toată rătăcirea şi eresurile catolice, în care ai fost până acum.

Şi întorcându-se cu faţa la apus, preotul îl întreabă:

Întrebare: **Te lepezi de toată rătăcirea şi eresul adunării catolice, în care ai fost până acum?**

Răspuns: **Mă lepăd de toată rătăcirea şi eresul adunării catolice, în care am fost până acum.**

Întrebare: **Afurisești toate eresurile şi dezbinarea lor, precum: filioque, infailibilitatea, primatul papei şi toate celelalte, ca ale unor potrivnici ai adevăratului Dumnezeu şi ai Sfintei Lui Biserici?**

Răspuns: **Afurisesc toate eresurile şi dezbinarea lor, precum: filioque, infailibilitatea, primatul papei şi toate celelalte, ca ale unor potrivnici ai adevăratului Dumnezeu şi ai Sfintei Lui Biserici.**

Apoi zice preotul către dânsul:

Întoarce-te către răsărit şi te închină Domnului la Care ai venit.

Iar el întorcându-se către răsărit, se închină până la pământ zicând aşa:

Mă închin Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, unuia Dumnezeu Care este în Treime sfânt, nedespărţit, slăvit şi închinat.

Preotul zice:

Binecuvântat este Dumnezeu Cel ce voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vie; binecuvântat fie

în veci. Amin.

Şi îndată îi dă capătul epitrahilului în dreapta zicând:

Intră în Biserica lui Dumnezeu, de care te-a depărtat dezbinarea catolică şi să ştii că te-ai izbăvit din laţurile morţii şi din pierirea cea veşnică; să urăşti toată dezbinarea şi tot eresul; calcă toată nedreptatea şi rătăcirea ereziei; cinsteşte cu dreaptă credinţă pe Dumnezeu Tatăl atotţiitorul şi pe Iisus Hristos Fiul Lui şi pe Sfântul Duh, unul, adevărat şi viu Dumnezeu: Preasfânta şi nedespărţita Treime.

Şi acestea zicând, îl duce pe el în biserică, ţinându-se acela de capătul epitrahilului, până unde este pusă Sfânta Evanghelie şi Sfânta Cruce. Apoi catehumenul lasă din mână capătul epitrahilului. Iar când merg în biserică, strana citeşte Psalmul 26: Domnul este luminarea mea şi Mântuitorul meu de cine mă voi teme... Şi după terminarea Psalmului, preotul îi porunceşte să îngenuncheze înaintea Sfintei Evanghelii şi citeşte rugăciunea aceasta:

Domnului să ne rugăm

Doamne, Doamne, Făcătorule şi Stăpâne a toate, izvorul tuturor bunătăţilor şi Mântuitorul oamenilor, dar mai ales al celor credincioşi; Cel ce n-ai trecut cu vederea pe om ca să fie aruncat în adâncul pierzării şi al înşelăciunii, ci cu mântuitoarea întrupare a Unuia-Născut Fiului Tău, a Domnului, Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pe acesta l-ai cercetat şi l-ai mântuit şi către Tine l-ai adus. Însuţi, Stăpâne Iubitorule de oameni, caută şi acum spre robul Tău (N), care este oaie din turma Ta cea cuvântătoare, pe care l-ai învrednicit a se ridica din adâncul înşelăciunii şi al dezbinării şi a scăpa la sfânta Ta apostolească şi sobornicească Biserică; cu umilinţă te rog: plineşte în inima lui lumina harului Preasfântului Tău Duh, spre luminarea cunoaşterii adevăratei Sfintei Tale Evanghelii. Aprinde în el scânteia mântuitorului Botez, după care tânjeşte sufletul lui, ca să i se înflăcăreze văpaia harului celui duhovnicesc, spre plinirea poruncilor Tale şi spre îndepărtarea de toată înşelăciunea diavolească. Dă-i ca fără făţărnicie, neclintit şi fără vicleşug, să se unească cu Sfânta Ta sobornicească Biserică şi să se scârbească de toată înşelăciunea cea pierzătoare de suflet, lepădând eresurile şi dezbinarea. Fă-l pe el ca totdeauna cu adevărat să mărturisească şi tare să ţie credinţa ortodoxă a Răsăritului. Fă-l părtaş turmei Tale celei alese şi uneşte-l cu

Biserica Ta cea Sfântă. Depărtează de la el toate cugetele şi faptele cele rele şi deprinderile cele neplăcute lui Dumnezeu. Iartă-i lui toate păcatele cele de voie şi cele fără de voie. Curăţeşte-l pe el de toată întinăciunea trupului şi a sufletului; fă-l pe el vas cinstit şi locaş Preasfântului Tău Duh, ca prin Acela totdeauna fiind povăţuit şi îndreptat, să păzească mântuitoarele Tale porunci; şi făcând voia Ta cu bună plăcere şi desăvârşit, să se învrednicească a câştiga şi bunurile Tale Cele cereşti, împreună cu toţi care din veac au bine plăcut Ţie. Că Tu eşti Dumnezeul milei, al îndurărilor şi al iubirii de oameni, Care voieşti ca toţi oamenii să se mântuiască, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi după terminarea rugăciunii, preotul îi porunceşte să se ridice, zicându-i:

Scoală-te, şi stând bine şi cu frică, rosteşte cu adevărat credinţa ortodoxă cea sobornicească şi afuriseşte toate eresurile şi schisma, ca să fii iertat şi dezlegat de legătura oricărui jurământ şi de toată dezbinarea, şi să te faci părtaş Bisericii care este Trupul lui Hristos.

Iar el ridicându-se, zice în auzul tuturor: Cred întru unul Dumnezeu...; **şi apoi i se dă să sărute Sfânta Evanghelie şi Sfânta Cruce, după care preotul zice:** Binecuvântat este Dumnezeu, Care a binevoit aşa. **Şi iarăşi zice către el:**

Pleacă-ţi genunchii tăi înaintea Domnului Dumnezeu pe Care L-ai mărturisit, şi vei lua iertarea păcatelor tale şi dezlegare de orice jurământ.

Şi el plecându-şi capul şi genunchii, priveşte în jos; iar preotul, având de la arhiereu binecuvântare, zice peste dânsul cu mare umilinţă, rugăciunea:

Domnului să ne rugăm

Stăpâne mult milostive Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, Care cu harul Tău ai voit a se da verhovnicului Tău Apostolul Petru şi celorlalţi Apostoli ai Tăi, toată puterea ca să fie legate în cer câte de dânşii vor fi legate pe pământ; asemenea să fie dezlegate şi în cer câte de dânşii vor fi dezlegate pe pământ. Care prin negrăita Ta iubire de oameni ne-ai învrednicit şi pe noi smeriţii şi nevrednicii, a avea puterea cea dată lor, ca şi noi de asemenea să legăm şi să dezlegăm cele ce se

întâmplă în poporul Tău; Însuţi, preabunule Împărate, primeşte cu milostivire acum pe robul Tău aceasta (N), care s-a depărtat de la înşelăciunea dezbinării şi din somnul piericiunii şi la cunoştinţa adevărului a venit, dorind să se unească cu Sfânta Ta Biserică, pentru că Tu, ca un iubitor de oameni şi bun Păstor, ai zis: şi alte oi am, care nu sânt din staulul aceasta, şi pe acestea Mi se cuvine a le aduce, şi glasul Meu vor auzi şi va fi o turmă şi un păstor. Şi prin mine, nevrednicul robul Tău, dezleagă-l pe dânsul de toată legătura blestemului şi de toată dezbinarea, şi orice a greşit el ca un om în această viaţă, sau cu cuvântul sau cu fapta sau cu gândul, iartă şi lasă lui, spălându-l pe el de toată întinăciunea sufletului cu harul Tău; ca, ducându-l curat în curţile Tale şi unindu-l pe el cu turma oilor Tale celor alese, să-l uneşti pe el prin Sfîntul Tău Botez cu Sfânta Ta Biserică şi să-l faci vas cinstit şi locaş Preasfântului Tău Duh, ca, prin Acela pururea fiind povăţuit şi îndreptat, să păzească mântuitoarele Tale porunci; şi făcând voia Ta cu deplină bunăplăcere, să se învrednicească a lua şi bunurile Tale cele cereşti împreună cu toţi care din veac au bineplăcut Ţie. Că Tu eşti Cel ce miluieşti şi ne mântuieşti pe noi şi Tu singur eşti Dumnezeul tuturor oamenilor celor ce vor să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi după rugăciune îndată îl dezleagă pe el zicând aşa: Domnul şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos..., şi celelalte, caută-le înapoi, şi terminând rugăciunea, zice şi acestea:

Scoală, frate şi, ca un credincios, roagă-te împreună cu noi lui Hristos ca să te învrednicească pe tine prin baia Sfântului Botez, să iei harul Sfântului Duh.

SĂ SE ŞTIE

Pentru armeni, care soborniceşte sânt blestemaţi ca nişte eretici, aceştia întorcându-se şi lepădându-se de la erezia lor, îi primim prin ungerea cea cu Sfântul Mir, ca şi pe ceilalţi schismatici.

Se cuvine a-i boteza din nou pe ereticii care, după mărturisirile lor, nu botează în numele Sfintei Treimi: al Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, nici prin cele trei afundări.

Şi precum Sfinţii Părinţi ne-au arătat, pe ereticii catolici şi cei (neo)protestanţi, ca pe unii care nu săvârşesc cele trei afundări, nu mai au harul lucrător şi nici dogma Treimii curată, se cuvine a-i primi cu Botezul întreg, după care să-i miruim precum urmează.

RÂNDUIALA
ungerii cu Sfântul Mir a ereticilor care vin la credinţa ortodoxă

După terminarea lepădărilor de mai sus şi a rânduielilor Botezului, preotul, luând vasul cu Sfântul Mir, buretele şi puţină apă caldă, le pune la locul pregătit. Apoi punându-se acolo şi Sfânta Evanghelie, Sfânta Cruce şi două sfeşnice, preotul împreună cu cei ce vor fi de faţă, închinând cu faţa spre răsărit, zice:

Binecuvântată este Împărăţia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi îndată cântăm Stihira glasul 6: Împărate Ceresc ..., şi apoi preotul zice ectenia:

Cu pace Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea de sus...

Pentru pacea a toată lumea...

Pentru sfântă Biserica aceasta...

Pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române...

Pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni...

Pentru robul lui Dumnezeu (N), şi pentru ca prin ungerea cu Sfântul, binelucrătorul şi desăvârşitorul Său Mir, să se dea putere dumnezeiască celui ce acum se uneşte cu Sfânta Biserică Ortodoxă, spre biruinţa şi călcarea tuturor curselor diavoleşti, şi a războiului ce-i vine lui de la lume şi de la trup, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fie el ostaş viteaz şi purtător de biruinţă, cu puterea lui Hristos Dumnezeului nostru, prin lucrarea harului şi venirea Sfântului Duh, prin ungerea cu Sfântul Mir, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fie el tare şi neclintit în credinţa ortodoxă şi în nădejde, în toate zilele vieţii sale, prin ungerea cu Sfântul Mir, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca prin ungerea cu Sfântul Mir, să se dea lui har, ca

fără frică şi cu îndrăznire şi neruşinat să mărturisească înaintea tuturor până la moarte numele lui Hristos Dumnezeul nostru, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca în curăţie şi dreptate să-şi păzească sufletul său în toate zilele vieţii sale, cu lucrarea, cu harul şi cu venirea Preasfântului Duh, prin ungerea cu Sfântul şi Marele Mir, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fie izbăvit şi el şi noi de tot necazul...

Apără, mântuieşte, miluieşte...

Pe Preasfânta, Curata, Preabinecuvântata ...

Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi zice rugăciunea aceasta:

Domnului să ne rugăm

Binecuvântat eşti Doamne, Dumnezeule atotţiitorule, izvorul tuturor bunătăţilor, soarele dreptăţii, Care ai strălucit celor din întuneric lumina mântuirii, prin arătarea Unuia-Născut Fiului Tău şi Dumnezeului nostru, dăruindu-ne nouă nevrednicilor fericita curăţire în apa sfinţită şi dumnezeiască sfinţire în ungerea cea de viaţă făcătoare, şi ai binevoit a deştepta din înşelăciunea ereticească pe robul Tău acesta, ca să cunoască adevărul Tău, să alerge cu pocăinţă la mila Ta şi să se unească cu sfânta şi aleasa Ta turmă, dăruindu-i lui iertare păcatelor şi dezlegare de blestem prin mine, nevrednicul robul Tău. Însuţi, Stăpâne îndurate, Împărate al tuturor, dăruieşte-i lui pecetea darului Sfântului şi întru tot puternicului şi închinatului Tău Duh, şi împărtăşirea cu Preasfântul Trup şi scumpul Sânge al Hristosului Tău; păzeşte-l pe el în sfinţenia Ta; întăreşte-l în credinţa ortodoxă; scapă-l de la cel viclean şi de la toate uneltirile lui; păzeşte cu mântuitoarea Ta frică întru curăţie şi dreptate sufletul lui, pentru ca în tot lucrul şi cuvântul bineplăcând Ţie, fiu şi moştenitor să fie cereştii Tale împărăţii. Că Tu eşti Dumnezeul nostru, Dumnezeu Care miluieşti şi mântuieşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi îndată preotul îl unge cu Sfântul Mir, făcând chipul Sfintei Cruci la

frunte, la nări, la gură, la piept, la mâini şi la picioare zicând: Pecetea darului Sfântului Duh.

Şi terminând ungerea, zice rugăciunea întâi:

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Care ai învrednicit pe robul Tău aceasta (N) să se arate desăvârşit prin credinţa cea dreaptă, cea întru Tine, şi prin sfânta şi cereasca Ta ungere, Tu, Stăpâne al tuturor, cu pecetea darului Sfântului Duh, păzeşte în el credinţa cea adevărată, hrăneşte-l în dreptate şi în adevăr, şi cu toate harurile Tale înfrumuseţează-l. Că Tu eşti Dumnezeul nostru şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea a doua după Mirungere:

Domnului să ne rugăm

Cel ce dezlegi păcatele prin pocăinţă, şi ai dăruit robului Tău întoarcere de la înşelăciunea ereticească către adevăr, şi i-ai dat înnoirea vieţii, Însuţi Stăpâne, Doamne, binevoieşte a străluci totdeauna în inima lui lumina feţei Tale, păzind pavăza credinţei lui neînvinsă de vrăjmaşi, păstrând nepătat şi neîntinat veşmântul nestricăciunii cu care s-a îmbrăcat, şi cu harul Tău ferind în el nestricată pecetea duhovnicească, milostiv fii lui şi nouă după mulţimea îndurărilor Tale. Că s-a binecuvântat şi s-a preaslăvit preacinstitul şi de mare cuviinţă numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi luând buretele şi înmuindu-l în apă caldă şterge locurile unse cu Sfântul Mir, zicând:

Îndreptatu-te-ai, luminatu-te-ai sfinţitu-te-ai, spălatu-te-ai, în numele Domnului nostru Iisus Hristos şi în Duhul Dumnezeului nostru; cu Mir te-ai uns, în numele Tatălui şi al Fiului şi ai Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea, preotul zice: Pace tuturor. Capelele voastre Domnului să le plecaţi. Şi citeşte rugăciunea aceasta în taină:

Cel ce s-a îmbrăcat întru Tine, Hristoase Dumnezeul nostru, Ţie şi-a plecat capul său împreună cu noi. Pe acesta luptător nebiruit îl fă asupra celui ce în deşert ridică

vrăjmăşie asupra lui şi asupra noastră; şi cu a Ta nestricăcioasă cunună, până în sfârşit biruitor a toate îl arată. Că Ţie se cuvine a ne milui şi a ne mântui, şi Ţie slavă înălţăm împreună şi Părintelui Tău celui fără de început, şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi preotul face apolisul obişnuit, iar la vremea Liturghiei împărtăşeşte pe cel miruns, căci ungerea se săvârşeşte mai înainte de Liturghie.

RÂNDUIALA
lui Metodie Patriarhul Constantinopolului pentru acei care se reîntorc la Ortodoxie, de la care mai înainte se lepădaseră

Aceasta rânduială se face şi când cineva, ortodox fiind, a căzut în vreun eres sau păgânătate, şi acum se întoarce la ortodoxie.

Dacă a fost prins cineva fiind copil şi s-a lepădat de ortodoxie de frică sau din neştiinţă, unui astfel să i se citească rugăciunile cele curăţitoare timp de şapte zile şi în a opta să se spele trupeşte. Şi după ce va ieşi din scăldătoare încingându-se cu fotă, să fie uns cu Mir ca şi cel ce se botează, şi să se îmbrace în veşminte noi, după chipul celor ce se botează.

Iar de ar fi şcolari, bărbaţi ori bătrâni deplini la vârstă, care s-au lepădat din cauza pedepselor, să capete iertare din iubire de oameni. Să postească însă optzeci de zile, îndeletnicindu-se adesea cu rugăciunea şi făcând metanii. Iar apropiindu-se plinirea celor optzeci de zile, să li se citească rugăciunile curăţitoare în opt zile, şi să zică în fiecare zi: Doamne miluieşte, de 100 de ori; şi după aceea să se spele trupeşte şi să se ungă cu Mir, după cum s-a zis mai sus, şi făcându-se Liturghie să se împărtăşească cu Sfintele Taine, umblând la biserică şi la Liturghie opt zile ca şi cei botezaţi. Iar de sânt vreunii care de bunăvoie s-au lepădat de credinţă şi voiesc a se reîntoarce, îi primim şi pe aceştia dar nu-i cuminecăm cu Sfintele Taine, decât numai la sfârşitul vieţii lor, după canonul 73 al marelui Vasilie, care zice: Cel ce s-a lepădat de Hristos şi a călcat Taina mântuirii, se cuvine a plânge în tot timpul vieţii sale, şi dator este a se mărturisi mai înainte de moarte, pentru a se învrednici de Sfintele Daruri, cu credinţa în iubirea de oameni a lui Dumnezeu.

RUGĂCIUNILE CURĂŢITOARE
pentru cei ce se reîntorc la adevărata credinţă

(1)

Domnului să ne rugăm

Drept eşti, Doamne, şi drepte sânt judecăţile Tale, că nu după păcatele noastre ne-ai făcut nouă, nici după nelegiuirile noastre ne-ai răsplătit nouă; căci călcând poruncile Tale, pe noi înşine ne-am dat morţii. Că Însuţi, ca un Stăpân îndurat, Care ştii căderea noastră cea rea şi că moartea întărindu-se ne-a înghiţit pe noi, îndurându-Te de noi, ai binevoit a mântui făptura Ta luând chipul nostru de rob; şi cu moartea luptându-Te, ai înnoit chipul Tău, slobozindu-ne de stăpânirea morţii şi povăţuindu-ne la calea mântuirii cu a doua naştere prin Sfântul Tău Duh. Astfel mântuiţi fiind prin harul Tău, lăudăm iconomia Ta şi ne rugăm şi cerem: la a doua venire a Ta, când vei judeca viii şi morţii şi vei răsplăti fiecăruia după faptele lui, adu-Ţi aminte de mila Ta că din veac este şi dezleagă păgânătatea, eresul şi toate păcatele noastre cele omeneşti. Dă-ne nouă curăţire, celor ce ne rugăm Ţie, şi ne iartă toată greşala cea de voie şi cea fără de voie, cu ştiinţă şi neştiinţă. Că nu este om care să trăiască şi să nu păcătuiască, de ar fi viaţa lui şi numai o zi. Căci cine se va lăuda că inima sa este curată? Sau cine va cuteza a zice că este curat de păcat? Că toţi am păcătuit înaintea Ta, în cuvinte şi în fapte, şi sântem lipsiţi de slava Ta, nădăjduind a ne îndrepta la Judecata Ta cea înspăimântătoare şi înfricoşată, nu din faptele dreptăţii, că n-am făcut nimic bun pe pământ, ci din credinţa cea adevărată şi din mărturisirea de Tine; că a Te cunoaşte pe Tine este întreaga dreptate, şi a cunoaşte stăpânirea Ta este rădăcina nemuririi. Ştim deci şi mărturisim şi credem că Tu eşti Cel ce ne-ai adus din nefiinţă în fiinţă, miluieşti pe cei căzuţi şi rabzi pe cei ce greşesc şi din moarte îi înviezi. Rugămu-ne Ţie, Doamne Dumnezeul nostru, orice am păcătuit înaintea Ta, ca purtători de trup şi locuitori ai acestei lumi, ori fiind cuprinşi de neputinţe, ori în fapte, ori în cuvinte, ori în cugete rele, Însuţi ca un bun şi iubitor de oameni şi miluitor stăpân, uşurează, lasă, iartă greşalele noastre, ale celor ce ne mărturisim Ţie. Şi să nu le numeri, nici să intri la judecată cu robii Tăi, că nu se va îndrepta înaintea Ta tot cel viu. Că Tu singur eşti fără de păcat şi primeşti

pe cei ce se pocăiesc, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(2)

Domnului să ne rugăm

Stăpâne Doamne Dumnezeul nostru, Care ai încredinţat cheile împărăţiei Tale sfinţilor Tăi ucenici şi apostoli, şi pe credinţa lor ai zidit sfântă Biserica Ta, şi le-ai dat lor putere prin harul Tău a lega şi a dezlega cele de pe pământ; auzi-ne şi pe noi nevrednicii care Te chemăm acum spre curăţirea robului Tău acestuia (N), şi fă minunate milele Tale asupra lui, Cel ce mântuieşti pe cei ce nădejduiesc întru Tine. Că Tu, Doamne, ai zis prin gura proorocilor Tăi celor grăitori de Dumnezeu: Întoarceţi-vă la Mine şi Mă voi întoarce către voi, şi încă: Nu voiesc moartea păcătosului, ci întoarcerea şi vieţuirea lui. Deci, Însuţi, Iubitorule de oameni, să nu Te întorci şi de la robul Tău acesta (N), care se întoarce din calea păgânătăţii şi eresului şi cere de la Tine curăţire, ci-l cercetează cu milă şi-l primeşte cu îndurări. Că Tu eşti Dumnezeule, Dumnezeul celor ce se pocăiesc şi Mântuitorul celor ce se întorc la Tine, şi Ţie slavă înălţăm, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(3)

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeule, Făcătorule a toate, Stăpâne izvorul bunătăţii, Tatăl tuturor oamenilor, iar mai ales al credincioşilor; Care n-ai trecut cu vederea pe omul cel căzut prin viclenirea diavolului în adâncul pieirii şi al rătăcirii, dar prin înomenirea cea mântuitoare a Unuia-Născut Fiului Tău şi Dumnezeului nostru, căutându-l pe aceasta şi mântuindu-l, l-ai adus la Tine; Însuţi, Stăpâne iubitorule de oameni, caută şi acum spre robul Tău aceasta (N), care este oaie din turma cea cuvântătoare a lui Hristos al Tău, pe care ai scăpat-o din robia duşmanilor celor răi, cu care prin necunoştinţă copilărească ori prin silă tiranică a urmat deprinderile înşelăciunii lor; iar acum l-ai învrednicit a se uni cu trupul Bisericii Tale. Luminează mintea lui cu puterea şi cu lucrarea Sfântului Tău Duh, ca scânteia

cea pusă în sufletul lui la Botezul cel mântuitor, cu însuflările harului înţelegător să se aprindă; şi pecetea cea însemnată într-însul să se arate mai întipărită în inima şi în cugetele lui, prin însemnarea Crucii Hristosului Tău, întru nădejdea cea spre Tine şi cunoaşterea adevărului; ca să cunoască şi să se închine Ţie singurului Dumnezeu şi Părinte, şi Unuia-Născut Fiului Tău, Domnul nostru Iisus Hristos, şi Duhului Tău celui Sfânt. Uneşte-l pe dânsul cu sfânta Ta sobornicească şi apostolească Biserică; depărtează din mintea lui toată deprinderea păgânătăţii şi eresului, şi-l îndreaptă la poruncile Tale. Învredniceşte-l a umbla după cuviinţă în învăţăturile Tale şi a se cumineca fără de osândă cu mântuitoarele Tale Taine; şi în viaţa viitoare arată-l părtaş cereştii Tale împărăţii. Că Tu eşti Dumnezeul nostru, Dumnezeu care miluieşti şi mântuieşti, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Sfântului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(4)

Domnului să ne rugăm

Doamne, Dumnezeule atoateţiitorule, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Care voieşti ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoaşterea adevărului să vie; Cel ce pentru oaia cea pierdută ai trimis pe Unul-Născut Fiul Tău în lume, Mântuitor şi Izbăvitor, ca să caute şi să mântuiască făptura mâinilor Tale. Ţie ne rugăm şi pe Tine te chemăm: Primeşte pe robul Tău acesta (N), care aleargă la îndurările Tale şi care din pruncie a dobândit credinţa ortodoxă prin Sfântul Tău Botez; dar căzând din această slavă, pentru copilărie sau altă oarecare întâmplare, şi acum întorcându-se, şi prin pocăinţă şi cunoştinţă revenind la a Ta bunătate, varsă peste dânsul mila iubirii Tale de oameni; primeşte-l ca pe cel desfrânat care s-a reîntors la Tine, Dumnezeule şi Părinte; îndepărtează de la el toată înşelăciunea şi vicleşugul duşmanului; uneşte-l pe dânsul cu turma cea sfântă a cuvântătoarelor Tale oi; înfrumuseţează-l şi acum cu slava preasfântului nume al Hristosului Tău; arată-l părtaş cu toţi credincioşii Sfintelor Taine celor preacurate, spre iertarea greşalelor lui celor de mai înainte, spre întărirea viitorului lui şi spre paza sufletului şi a trupului. Dă-i lui să alerge către Tine în tot timpul şi locul, şi să stăruiască în Biserica Ta spre a plini cele

plăcute Ţie; ca prin faceri de bine să se arate şi moştenitor împărăţiei Tale celei cereşti, căreia învredniceşte-ne şi pe noi împreună cu dânsul. Cu harul şi cu îndurările Hristosului Tău, cu Care eşti binecuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul:
Pace tuturor.
Capetele noastre Domnului să le plecăm.

(5)

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Care ai plecat cerurile şi Te-ai pogorât pentru mântuirea neamului omenesc; Cel ce prin Crucea Ta ne-ai eliberat pe noi de blestemul strămoşilor şi ne-ai adus la viaţa cea mântuitoare; Cel ce ai zis, că se face bucurie în cer pentru un păcătos ce se pocăieşte, primeşte acum şi pe această oaie cuvântătoare pierdută a Ta, şi uneşte-o cu turma Ta, şi alungă de la ea pe lupii ce o răpiseră; învredniceşte-l pe dânsul să calce peste şerpi şi peste scorpii, întărindu-l cu Crucea Ta şi păzindu-l cu slava numelui Tău celui închinat ce se cheamă de noi robii Tăi. Că Tu eşti Dumnezeul nostru, Dumnezeu care miluieşti şi mântuieşti, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început, şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi după rugăciune, luând preotul Sfântului Mir, îl unge după rânduiala celor ce se botează, făcând-i chipul crucii la frunte, la ochi, la nări, la buze, la amândouă urechile, la mâini, la piept, pe spate şi genunchi, zicând: **Pecetea darului Sfântului Duh. Amin.**

Şi după ungere pune mâna pe capul lui zicând aceasta rugăciune.

Doamne, Dumnezeule atoateţiitorule, Care prin trimiterea Preasfântului Tău Duh, ai umplut de har pe ucenici, păzeşte în sfinţenia Ta şi pe robul Tău acesta care s-a reîntors din calea cea rătăcită, povăţuindu-l în credinţa Ta şi învrednicindu-l prin ungerea Mirului acestuia şi de harul Sfântului Tău Duh. Dă-i lui a umbla după voinţa Ta şi-l învredniceşte împreună cu noi a fi părtaş şi înfricoşatelor Tale Taine, şi păzind dreaptă credinţa cea întru Tine să se arate

vrednic şi de cereasca Ta împărăţie, prin harul Hristosului Tău; cu Care Ţi se cuvine slavă, cinste şi închinăciune, împreună cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi apolisul desăvârşit.

MĂRTURISIREA DE CREDINŢĂ
dată în scris în biserică de cei ce se întorc la Ortodoxie de la schismă sau eres

1. Pentru romano-catolici şi greco-catolici

După sfârşitul Simbolului credinţei, să se adauge şi acestea:

Adaug din nou a mărturisi, împreună cu Sfânta Evanghelie, că Duhul Sfânt purcede numai de la Tatăl, şi deci lepăd adăugirea eretică: «Şi de la Fiul».

Mărturisesc că cea mai înaltă stăpânire în Biserica lui Hristos este Soborul ecumenic şi numai lui se poate da însuşirea de negreşitor (infailibil). Iar vreo persoană oarecare, oricine ar fi, nicidecum nu poate să-şi însuşească aceste drepturi.

Cred şi mărturisesc că rugăciunile şi milosteniile celor vii pentru cei răposaţi în credinţă, şi mai ales unite fiind cu jertfa liturgică şi fără de sânge a Mântuitorului lumii, ajută sufletelor trecute din această viaţă, mijlocind pentru ei iertare de la Dumnezeu. Iar dogma despre purgator sau focul curăţitor, o lepăd ca pe o născocire netemeinică.

Cred şi mărturisesc că la pregătirea Sfintelor daruri nu se poate întrebuinţa azima, adică pâine nedospită şi nesărată, ci pâine de făină de grâu curat din aluat dospit şi sărat; cred şi mărturisesc, că împărtăşirea nu se face numai cu ostia cum obişnuiesc catolicii, ci cu cinstitul Trup şi cu scumpul Sânge al Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, tainic prefăcute prin puterea Duhului Sfânt la Sfânta Liturghie, şi deci lepăd aceste înnoiri ale catolicilor.

Cred şi mărturisesc toate cele ce învaţă a crede şi a mărturisi Sfânta Biserică Ortodoxă; şi mă leg prin aceasta că voi păzi această credinţă în toată viaţa mea şi o voi lăsa şi fiilor mei, ca o moştenire nepieritoare.

Pentru care şi adeveresc cu propria mea iscălitură.

2. Pentru armenii gregorieni

După sfârşitul Simbolului credinţei, să se adauge şi acestea:

Cred şi mărturisesc în ipostasul lui Iisus Hristos Mântuitorul lumii, Dumnezeirea unită cu omenitatea fără amestecare şi fără despărţire; prin care cele două firi - dumnezeiască şi omenească - au rămas întregi în Dumnezeu-Omul Iisus Hristos.

Primesc şi mărturisesc toate dogmele şi aşezămintele cele hotărâte de Sfinţii şi purtătorii de Dumnezeu Părinţi, care s-au adunat întru numele Domnului la cele şapte Soboare ecumenice, spre întărirea şi apărarea Sfintei Biserici a lui Hristos.

De asemenea, cred şi mărturisesc toate cele ce învaţă a crede şi a mărturisi Sfânta Biserică Ortodoxă; şi mă leg prin aceasta că voi păzi această credinţă în toată viaţa mea şi o voi lăsa şi fiilor mei, ca o moştenire nepieritoare.

Pentru care adeveresc cu propria mea iscălitură.

3. Pentru luterani, calvini, baptişti, ori alţii

După Simbolul credinţei, se adaugă următoarele articole:

Adaug din nou a mărturisi, împreună cu Sfânta Evanghelie, că Duhul Sfânt purcede numai de la Tatăl, şi prin urmare lepăd adăugirea: „Şi de la Fiul”.

Mărturisesc şi primesc cu evlavie cele şapte Taine ale Sfintei Biserici Ortodoxe, adică: Botezul, Mirungerea, Euharistia, Pocăinţa, Taina Sfântului Maslu, Preoţia şi Nunta cea legiuită, prin care iau har de la Dumnezeu cei ce le primesc cu credinţă.

Mărturisesc că în dumnezeiasca Liturghie se aduce lui Dumnezeu jertfă bineprimită, pentru cei vii şi pentru cei morţi.

Mărturisesc că sub chipul pâinii şi al vinului, în Sfânta Euharistie este tot şi întreg Mântuitorul Hristos, şi că cei ce se cuminecă cu ele, se cuminecă cu adevărat Trupul Lui, şi cu adevărat Sângele Lui, întru iertarea păcatelor.

Mărturisesc trei cete ale sufletelor ce s-au mutat din această viaţă: întâia este a sfinţilor care împărăţesc cu Hristos, pe care se cuvine a-i cinsti şi a-i chema prin rugăciune ca pe mijlocitorii noştri la Dumnezeu, ale cărora şi moaştele se cuvine ale cinsti.

A doua este a sufletelor necredincioşilor şi a creştinilor ce au trăit păgâneşte şi au murit fără pocăinţă, a cărora parte este iadul şi focul gheenei.

A treia ceată de suflete este a celor ce au murit întru pocăinţă; dar grăbindu-i moartea n-au apucat a-şi face canonul pentru păcatele lor şi a dovedi cu fapta îndreptarea lor. Pentru aceştia, Sfânta Biserică prin jertfa cea fără de sânge a Mântuitorului lumii, Dumnezeu-Omul Iisus Hristos, prin rugăciuni, prin milostenie şi prin alte binefaceri în numele lor, le mijloceşte de la Dumnezeu iertare.

Cred şi mărturisesc că sfintele icoane ale lui Hristos, ale pururea Fecioarei Maria, Născătoarea de Dumnezeu, şi ale tuturor sfinţilor, se cuvine a le cinsti, şi că cinstea dată lor trece la chipul celui zugrăvit.

În sfârşit, cred şi mărturisesc toate cele ce învaţă a crede şi a mărturisi Sfânta Biserică Ortodoxă; şi mă leg prin aceasta că voi păzi această credinţă în toată viaţa mea şi o voi lăsa şi fiilor mei, ca o moştenire nepieritoare.

Pentru care şi adeveresc cu propria mea iscălitură.

4. Pentru lipovenii popişti şi nepopişti, sau precum se numesc ei: staroveri

După Simbolul credinţei se adaugă:

Cred şi mărturisesc că Biserica Ortodoxă a Răsăritului este una, sfântă, sobornicească şi apostolească Biserică a lui Iisus Hristos, care a păstrat fără de schimbare toate cele învăţate de Hristos şi de Apostoli spre mântuirea oamenilor.

Cred şi mărturisesc că sfinţita ierarhie a Bisericii Ortodoxe îşi are începutul de la Sfinţii Apostoli prin neîntrerupta săvârşire a hirotoniei, de la ei până în ziua de astăzi, şi că prin o curgere nesecată se revarsă asupra credincioşilor harul Sfântului Duh, care luminează şi sfinţeşte pe cei cărora li se împărtăşeşte prin săvârşirea Tainelor, care sânt încredinţate de Dumnezeu acestei sfinţite ierarhii.

În sfârşit, cred şi mărturisesc toate cele ce învaţă a crede şi a mărturisi Sfânta Biserică Ortodoxă; şi mă leg prin aceasta că voi păzi această credinţă în toată viaţa mea şi o voi lăsa şi fiilor mei, ca o moştenire nepieritoare, pentru care şi adeveresc cu propria mea iscălitură.

Mărturisirea aceasta, după citirea ei în biserică, se iscăleşte de cel întors la dreapta credinţă, şi apoi preotul ce a săvârşit rânduiala unirii cu Biserica, o trimite episcopului său; acesta dă noului ortodox act adeveritor, că el se numără de acum cu fiii Bisericii Ortodoxe, cu arătare de timpul când a fost primit, de numele bisericii unde s-a săvârşit rânduiala şi de numele preotului care a săvârşit această rânduială.

Să se ştie:

Acei care botezaţi ortodox fiind, au trecut în vreo adunare schismatică, eretică sau păgână, şi acum voiesc a se întoarce desăvârşit la Biserică, se primesc doar ungându-se cu Sfântul Mir. Aceeaşi rânduială se aplică şi celor numiţi stilişti.

Lipovenii numiţi molocani şi duhobori, fiind o specie de protestantism, se primesc la ortodoxie cu rânduiala botezului pentru luterani şi calvini.

Socinianii şi unitarii sânt ramuri ale protestantismului, şi fiindcă au lepădat de asemenea toate Tainele şi au redus creştinismul la un raţionalism sec şi ucigător de suflet, trebuie iarăşi a se boteza desăvârşit când vin la ortodoxie.

Se cuvine a şti că este necesar la primirea noilor ortodocşi, a se constata mai întâi de ce confesiune schismatică ori eretică aparţin ei, şi conform cu aceasta să se facă atât catehizarea, cât şi rânduiala primirii la Biserica Ortodoxă. Această dovedire se face prin acte în care se arată credinţa catehumenului.

ÎNVĂŢĂTURĂ PENTRU SPOVEDANIE (MĂRTURISIREA)

După Sfântul Botez, care este începutul mântuirii tuturor credincioşilor, Mărturisirea este a doua curăţire şi un al doilea Botez. Drept aceea se cuvine ca noi toţi, mireni şi monahi, clerici, preoţi şi arhierei să ne mărturisim păcatele, şi nici unul din noi să nu ne depărtăm de la aceasta, pentru că toţi am greşit şi păcătuim; să nu uităm că Mântuitorul şi Judecătorul vine pentru judecare, drept care şi apostolul zice: Să lepădăm dar lucrurile întunericului şi să ne îmbrăcăm în armele luminii. Şi cum tuturor le este de trebuinţă mărturisirea sau pocăinţa, apostolul Iacob întăreşte zicând: Mărturisiţi-vă unul altuia păcatele şi vă rugaţi unul pentru altul ca să vă vindecaţi.

Pocăinţă arată cineva când în toată vremea se umileşte şi se numeşte pe sine păcătos şi cu inimă înfrântă şi cu suflet umilit aleargă la mărturisire şi căinţă; căci între oameni nimeni nu este fără de păcat.

Drept aceea se cade vouă, părinţilor duhovnici, să nu vă leneviţi în aceasta, nici să aşteptaţi ca păcătoşii de la sine să se întoarcă la pocăinţă; ci mai ales voi să umblaţi, căutând şi cercetând pe cel păcătos şi în tot chipul să-l atrageţi, scoţându-l din deprinderile lui cele greşite şi aducându-l către Dumnezeu.

Mărturisirea nu se cuvine a se face aşa, oricum, la întâmplare, ci precum ne-a arătat Mântuitorul, când a chemat pe Zaheu şi pe păcătoasa. Căci Zaheu cu umilinţă şi-a spus toate păcatele şi a făgăduit să-şi îndrepte viaţa sa şi să pună început de fapte bune; iar femeia desfrânată, luând un vas de mir de mult preţ şi stând la picioarele Lui, dinapoi, că dinainte nu cuteza, cu lacrimi le uda, şi cu părul său ştergându-le, le ungea cu mir plângând. Pentru care şi Hristos i-a zis: „Iartă-se ţie păcatele tale”; iar lui Zaheu i-a zis: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia”.

Vezi dar cum pentru adevărata lor pocăinţă, le-a dăruit şi iertarea păcatelor şi mântuirea. Iar celor ce nu părăsesc răutăţile lor, le zice: „Depărtaţi-vă de la Mine cei ce lucraţi fărădelegea”. Şi celor ce hulesc pe Sfântul Duh, încă le zice: „Nicicum nu se va ierta defăimarea lor”. Asemenea şi cei ce nu poartă grijă, ca, după ce păcătuiesc, să se pocăiască, nu vor fi iertaţi, după cum mărturiseşte evanghelistul Luca cap. 13, 5 zicând: „De nu vă veţi pocăi, toţi aşa veţi pieri”; asemenea şi celor ce nu se supun Lui, Domnul le zice: „Iată se lasă casa voastră pustie”.

Pentru aceea se cuvine să ne pocăim cu inimă curată şi cu umilinţă, iar nu cum zic unii (lucru de râs), că mâncând şi bând se deschide inima spre mărturisire, şi plini fiind de beţie se încearcă a face cele ce sânt ale mărturisirii, lucrând împotriva acestei Taine şi împotriva Celui ce zice: „Luaţi aminte de voi, ca nu cumva să se îngreuieze inimile voastre cu mâncările şi cu beţiile, şi fără veste să vină peste voi pieirea”. Şi cum, oare, va avea adevărată frângere de inimă unul ca aceasta? Sau cum se va umili şi cu ce luare-aminte va face cele ale mărturisirii? Drept aceea, luaţi aminte ca nici într-un chip să nu se facă aceasta, nici să primiţi o astfel de mărturisire.

Se cuvine ţie, o duhovnice, să faci mărturisirea pentru marea datorie ce o ai de a mântui sufletele şi a te îngriji de mântuirea multora, iar nu pentru vreun câştig lumesc, care-ţi va fi de mare pagubă. Asemenea, afară de Canoanele Sfinţilor Părinţi să nu îngreuiezi nici să uşurezi pe cineva, ca să nu te faci pe tine părtaş la păcate străine. Căci Mărturisirea, cum am zis, este una din Tainele cele mari ale Bisericii şi nimeni nu se poate socoti pe sine mai învăţat, nici mai înţelept şi nici mai cu multă luare-aminte spre aceasta decât Sfinţii Părinţi.

Drept aceea, nimeni să nu se înşele pe sine şi să creadă că ar putea fi mai iertător decât Sfinţii Părinţi, purtându-se ca un om fără grijă şi păcătuind dimpreună cu cei ce fără nici o sfială cad în păcate. Şi cine oare ar putea, sau ar cuteza, a se socoti mai îndurător decât Sfinţii Părinţi? Şi de unde poate avea această autoritate? De vreme ce pe aceştia îi defăimă şi lucrează afară din canoanele şi hotărârile lor, lucrul său nu poate fi de nici un folos şi este fără temei, abătut fiind de la pravila Sfintelor Canoane. Deci toate să le facem după Canoane şi după hotărârile Părinţilor, de voim a moşteni în noi harul lor, şi dacă voim ca iertarea păcatelor, care se dă prin noi, să fie adevărată şi încredinţată; iar de se va face într-alt chip, atunci acea iertare sau hotărâre rămâne cu îndoială.

Iar cele ce pot îndemna pe duhovnic a ierta păcatele, ori a face unele uşurări peste Canoanele Sfinţilor Părinţi, sânt acestea: când cineva vine către dânsul şi se arată cu căinţă călduroasă şi plină de umilinţă pentru păcatele sale, cu adevărată mărturisire a greşalelor sale, cu adâncă şi duioasă înfrângere a sufletului său, cu adevărată părăsire a faptelor lui celor rele, cu îndepărtare de dânsele şi cu inimă curată, încă şi cu nefăţarnică silinţă către faptele cele bune însoţite de înfrânare şi milostenie. Că acestea sânt lucruri bune, le mărturisesc şi Sfinţii Părinţi. Deci pe unul ca aceasta să-l primeşti şi cu dragoste să-l alini, şi-i poţi face încă şi ceva uşurare din canoane spre folosul lui; iar într-alt chip, nu.

Să ştii încă şi aceasta, o duhovnice, că tot scopul Bisericii este de a îndemna şi a atrage pe toţi către Dumnezeu cu dragostea învăţăturii celei

bune, fără a lăsa pe nimeni întristat. Că Dumnezeu caută căinţă de la noi toţi, pentru ca pe toţi să ne mântuiască şi nimeni să nu piară.

La Mărturisire să iei seama, duhovnice, ca să judeci păcatul după priceperea şi înţelegerea ce o are fiecare, iar nu într-alt chip. Că de vei lua aminte, vei afla copii de 12 ani, care pot să aibă minte mai multă decât bărbatul de 30 ani; şi iarăşi vei afla om de 25 ori 30 de ani, care poate să aibă minte sau pricepere mai puţină decât un copil de 15 ani. Ia seama dar, că Dumnezeu nu judecă după vârstă, ci după mintea şi priceperea fiecăruia din noi, cum am zis mai sus.

Asemenea poruncim vouă, duhovnicilor, deoarece mulţi dintre oameni, când se îmbolnăvesc nu cheamă îndată pe duhovnic, ci numai când sânt aproape de moarte, încât, aflându-se în cea din urmă slăbiciune, când merge duhovnicul, pe cei mai mulţi îi află fără grai şi aşa rămânân nemărturisiţi şi pier sufleteşte şi trupeşte. De aceea, căutaţi a avea îngrijire de aceasta, şi când se îmbolnăveşte vreun credincios, să nu aşteptaţi, nici să-l lăsaţi până la cea din urmă slăbiciune, când i se va lega limba, ci să vă siliţi din timp a-l îndrepta sufleteşte după învăţătura sfintei noastre Biserici, întărindu-l în credinţă şi aducându-i aminte de nădejdea ce o avem; să-l mărturisiţi, să-l îndreptaţi şi aşa să-l împărtăşiţi cu Sfintele Taine, învăţându-l a avea în mintea sa nădejdea vieţii de veci. Iar de nu va vrea cineva să asculte de îndemnarea voastră, pe unul ca acela, ca pe un necredincios, la Biserică să nu-l înmormântaţi.

Asemenea la sfintele sărbători, în posturi şi mai ales în Postul Mare, după cum este ştiut, mulţi credincioşi nu merg la sfânta biserică, ba unii dintr-înşii petrec tot Postul cel Mare fără nici o îngrijire de mântuirea sufletului lor, şi tocmai aproape de Paşti, când nu numai nu pot să se folosească, dar nici n-au auzit măcar bine canonul ce li se dă de duhovnic, atunci vin şi, ca nişte furi de cele sfinte, se fac a se mărturisi şi ei, rătăciţii, amăgindu-se cu nădejdi mincinoase; ci, ca şi cum ar fi fost curăţiţi de păcate, cu cutezare obraznică se apropie de cele Sfinte, şi aşa întinaţi se cuminecă cu Sfintele Taine.

Să învăţaţi dar pe unii ca aceştia ca în toate posturile şi sărbătorile, şi mai ales în Postul cel Mare, în săptămâna cea dintâi şi peste tot postul să meargă la biserică, precum se cuvine creştinilor, şi să aibă grijă ca toţi să-şi mărturisească păcatele până la săptămâna din urmă a Sfintelor Patimi, curăţindu-se prin pocăinţă şi gătindu-se de la mic până la mare ca din timp să-şi plinească canonul cel dat de părintele lor duhovnic, şi nimeni să nu rămână nemărturisit până la această săptămână; căci atunci se cuvine ca toţi să fie pregătiţi şi nu tocmai atunci să se facă pregătirea, fiind acest lucru foarte necuviincios şi afară de rânduiala sfintei noastre Biserici. Iar oricine nu va asculta, pe acela să-l arătaţi Bisericii, ori să-l lăsaţi cu totul neîmpărtăşit cu Sfintele Taine, până când se va întoarce şi-şi va recunoaşte păcatul său.

CUVÂNT DE ÎNVĂŢĂTURĂ
către preotul ce voieşte a fi duhovnic, cum să înveţe fără sfială pe cei ce vin către dânsul

Cel ce voieşte a lua asupră-i sarcina cea grea a duhovniciei, unul ca acela dator este a se face pildă tuturor şi chip de înfrânare, de umilinţă şi de lucrare a tot felul de fapte bune, rugându-se lui Dumnezeu în tot ceasul ca să i se dea cuvânt de înţelegere şi cunoştinţă spre a putea îndrepta pe cei ce vin la dânsul. Şi mai înainte de toate, dator este a se îndeletnici cu citirea dumnezeieştii Scripturi, adică a Legii Vechi şi a celei Noi. A şti pe de rost cele zece porunci şi a le păzi cu dinadinsul. A şti, de asemenea, Tainele şi Dogmele dreptei credinţe. A posti întâi el, miercurea şi vinerea peste tot anul, după cum poruncesc dumnezeieştile Canoane, ca din faptele bune ce însuşi le va dobândi, să poată porunci şi altora a le face. Căci de va fi el însuşi neînvăţat, neînfrânat şi iubitor de desfătări, cum va putea învăţa pe alţii fapta cea bună? Într-adevăr, cine ar fi atât de nepriceput încât să asculte sfaturile duhovnicului, văzându-l fără rânduială în ale sale? Sau cum poate învăţa pe alţii să nu se îmbete, fiind însuşi beţiv? Sau cum poate fi ascultat, învăţând şi îndemnând pe alţii a face fapte bune, când el însuşi nu s-a încercat a le face? Însuşi dumnezeiasca Scriptură zice: că mai de crezut este ceea ce se vede decât ce se aude.

Drept aceea ia aminte la tine, o duhovnice, ca să nu piară vreo oaie din neîngrijirea ta, că din mâna ta se va cere. Că iarăşi zice Scriptura: „Blestemat este tot cel ce face lucrul Domnului cu nepurtare de grijă”. Să nu te grăbeşti, ci pe rând, cum s-a însemnat aici, pe câte pe unul să-i întrebi, nemirându-te de mărimea sau mulţimea păcatelor ce ţi se vor spune, nici înfricoşându-te, ca nu cumva să tai îndrăzneala celui ce se mărturiseşte, şi să ascundă păcatele sale; ci cu faţa blândă să-i zici, că ori în ce fel de păcate ar fi căzut, mărturisindu-le şi părăsindu-se şi canonul plinindu-şi, Dumnezeu îl iartă. Însă să iei aminte, ca nu cumva prea cu de-amănuntul iscodind întâmplările şi lucrurile păcatelor, să le aţâţi şi în inima ta.

Asemenea şi marele Vasile zice: „Să nu te temi de om pentru dregătoria lui, ca nu cumva să dai pe Fiul lui Dumnezeu în

mâinile celor nevrednici, nici să te ruşinezi de vreunul din cei mai mari pe pământ". Ci chiar de ar fi împărat sau domn, de nu va fi vrednic, să nu cutezi a-l împărtăşi cu Sfintele Taine; căci dumnezeieştile Canoane poruncesc, ca toţi cei nevrednici să nu se împărtăşească; ba încă se socotesc ca nişte păgâni; şi de nu se vor întoarce, amar va fi şi celor ce-i împărtăşesc pe dânşii. Acestea şi altele ca acestea să le păzeşti, să le iei în minte şi mai cu seamă să ţii neschimbate toate Dogmele Bisericii, ca să te poţi mântui şi pe tine şi pe cei ce te vor asculta pe tine.

Şi fiecare dintre voi, preoţilor, fără carte de duhovnicie de la arhiereul eparhiot, să nu îndrăznească a fi duhovnic, că unul ca acela se va pedepsi de lege ca un călcător al dumnezeieştilor Canoane. Pentru că nu se pierde numai pe sine, ci şi câţi s-au mărturisit la dânsul sânt ca nemărturisiţi, şi câte au legat şi au dezlegat sânt nedezlegate, după Canonul 6 al Soborului de la Catargina şi după Canonul 43 al aceluiaşi sobor.

RÂNDUIALA SPOVEDANIEI

Se cuvine ca duhovnicul, primind pe cei ce vin a se mărturisi, să-i cheme unul câte unul, iar nu doi sau mai mulţi, şi aşa îmbrăcat în toate veşmintele preoţeşti, stă înaintea icoanei Domnului Hristos; şi chiar de-ar fi vreo grabă, fără epitrahil şi felon să nu îndrăzneşti a mărturisi.

Începutul se face aşa:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule.., şi după: Tatăl nostru..., Că a Ta este Împărăţia..., apoi: Doamne miluieşte (de 12 ori), Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm..., şi după Psalmul 50: Miluieşte-mă, Dumnezeule..., Troparele: Miluieşte-ne pe noi, Doamne..., Doamne miluieşte-ne pe noi..., şi Uşa milostivirii..., apoi citeşte celui ce se mărturiseşte această

Rugăciune de iertare

Dumnezeule Mântuitorul nostru, Care prin proorocul Tău Natan ai dăruit lui David, care s-a pocăit, iertare pentru păcatele lui, şi ai primit rugăciunea de pocăinţă a lui Manase, Însuţi şi pe robul Tău aceasta (N) care se căieşte de păcatele ce a făcut, primeşte-l cu ştiuta Ta iubire de oameni, trecându-i cu vederea toate cele făcute de dânsul, Cel ce ierţi nedreptăţile şi treci peste nelegiuiri. Că Tu ai zis Doamne: Cu vrere nu voiesc moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu; şi de şaptezeci de ori câte şapte să se ierte păcatele. Pentru că, după cum slava Ta este neasemănată, aşa şi mila Ta este nemăsurată; că de vei căuta la fărădelegi, cine va putea suferi? Că Tu eşti Dumnezeul celor ce se pocăiesc şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Altă rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Fiule al lui Dumnezeu celui viu, Păstorule şi Mielule, Cel ce ridici păcatul lumii, Care ai iertat datoria celor doi datornici şi păcătoasei i-ai dăruit

iertarea păcatelor ei, Însuţi Stăpâne, dezleagă, lasă, iartă, păcatele, nelegiuirile, greşalele cele de voie şi cele fără de voie, cele cu ştiinţă şi cu neştiinţă, cele întru călcare de poruncă şi neascultare, care s-au făcut de robul Tău aceasta (N). Şi în orice chip, ca un om purtător de trup şi vieţuitor în lume, a fost înşelat de diavolul, sau în cuvânt, sau în faptă, sau cu ştiinţă, sau cu neştiinţă; sau cuvântul preotului a călcat, sau sub blestemul preoţesc este, sau sub blestemul său a căzut, sau jurământului s-a supus, Însuţi ca un bun Stăpân care nu ţii minte răul, binevoieşte să se dezlege prin cuvânt robul Tău aceasta, iertându-i lui şi blestemul şi jurământul după mare mila Ta. Aşa Stăpâne iubitorule de oameni, Doamne, auzi-mă pe mine, care mă rog bunătăţii Tale pentru robul Tău acesta (N), şi treci cu vederea ca un milostiv toate păcatele lui. Izbăveşte-l pe el de munca cea veşnică. Că Tu ai zis, Stăpâne: Oricâte veţi lega pe pământ vor fi legate şi în ceruri; şi oricâte veţi dezlega pe pământ vor fi dezlegate şi în ceruri. Că numai Tu singur eşti fără de păcat, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă Făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi duhovnicul cheamă numai câte unul din cei cărora le-a citit moliftele, nu câte doi sau mai mulţi, şi şezând în scaun, cu faţa senină, închipuind iubirea de oameni a lui Dumnezeu, zice către cel ce se mărturiseşte acestea:

Iată, fiule, Hristos stă nevăzut, primind mărturisirea ta cea cu umilinţă. Deci nu te ruşina, nici nu te teme, nici să ascunzi de mine nimic din cele ce ai făcut; ci cu neîndoire spune-mi-le toate fără sfială, ca să iei iertare de la Domnul nostru Iisus Hristos. Iată şi Sfânta Lui icoană dinaintea noastră este; şi eu sânt numai martor, ca să mărturisesc înaintea Lui toate câte îmi vei spune. Iar de vei ascunde ceva de mine, îndoite păcate vei avea; ia seama dar, de vreme ce ai venit la doctor, să nu te întorci nevindecat.

Şi aşa să-l întrebi pe el cu de-a dinsul pe rând, una câte una; şi să-l aştepţi până când va răspunde la fiecare întrebare. Şi de va şti cele 10 porunci, să le zică; iar de nu va şti, arată-i-le toate pe rând, desluşindu-i fiecare poruncă şi îndemnându-l ca să le înveţe pe dinafară.

CELE ZECE DUMNEZEIEŞTI PORUNCI

1. Eu sânt Domnul Dumnezeul tău, să nu ai alţi dumnezei afară de Mine.
2. Să nu-ţi faci ţie chip cioplit, nici altă asemănare a câte sânt în cer sus, sau pe pământ jos, în apă şi sub pământ; să nu te închini lor, nici să slujeşti lor.
3. Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deşert.

4. Adu-ţi aminte de ziua Domnului ca să o sfinţeşti pe ea. În şase zile lucrează şi săvârşeşte toate lucrurile tale, iar în ziua a şaptea te odihneşte, căci este ziua Domnului Dumnezeului tău.
5. Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, ca să-ţi fie ţie bine şi să trăieşti ani mulţi pe pământ.
6. Să nu ucizi.
7. Să nu fii desfrânat.
8. Să nu furi.
9. Să nu mărturiseşti asupra aproapelui tău mărturie mincinoasă.
10. Să nu pofteşti femeia aproapelui tău, nici casa lui, nici sluga lui, nici toate câte sânt ale aproapelui tău.

Şi mai întâi de toate, să-l întrebi despre dreapta credinţă

Mai întâi de toate, spune-mi fiule, crezi cu adevărat în Sfânta şi de viaţă făcătoare Treime?

Iar cel ce se mărturiseşte să răspundă aşa:

Cred întru unul Dumnezeu Tatăl, şi întru unul Fiul lui Dumnezeu, Care din Tatăl S-a născut şi întru unul Duhul Sfânt, Care de la Tatăl purcede, Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită.

Întrebare:

Dar crezi că sobornicească şi apostolească Biserică este sădită şi crescută la Răsărit, şi de la Răsărit s-a întins peste toată lumea, şi că de atunci până acum stă neschimbată şi neclintită? Sau te îndoieşti de vreo poruncă sau învăţătură a sa?

Şi de va crede drept şi neîndoielnic, de va şti carte să zică Simbolul credinţei până la sfârşit. Iar neştiind carte, să-l înveţi să zică acestea:

Cred întru Una Sfântă, Sobornicească şi Apostolică Biserică Ortodoxă, care stă de la început neclintită şi neschimbată în toate dogmele ei.

Întrebare:

Crezi că Sfântul Botez, care se face prin harul Sfântului Duh, dă iertare nu numai păcatelor celor strămoşeşti, ci dă şi tărie şi putere celui ce se botează, să nu mai păcătuiască după aceea; şi mai ales ai nădejdea vieţii celei veşnice?

Răspuns:

Cred şi mărturisesc un Sfânt Botez care se face prin harul Sfântului şi de viaţă făcătorului Duh, spre spălarea păcatului celui strămoşesc şi a celor în care noi de bunăvoie cădem prin

nepurtarea de grijă; şi cu bună nădejde aşteptăm învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie.

Întrebare:

Spune-mi, nu cumva eşti eretic sau despărţit de Biserica Ortodoxă? Sau te-ai însoţit cu păgânii, schismaticii sau ereticii, mergând adunările lor, ascultând învăţătura lor, sau citind cărţile lor?

N-ai mărturisit strâmb? N-ai călcat vreo făgăduinţă făcută lui Dumnezeu, ori Scripturile cele dumnezeieşti le-ai socotit de mincinoase?

Spune-mi, nu ţi-ai stricat fecioria ta cu păcatul dezmierdării de sine, ori poate faci şi acum aceasta?

N-ai păcătuit cu femei, şi ce fel a fost, bisericească sau mirenească, cu bărbat, sau fără bărbat? Ori n-ai păcătuit cu femeia ta înainte de o lua?

N-ai căzut în păcat cu vreo rudenie, sau cu cumătra ta?

N-ai făcut sodomie, tu cu altul, sau altul cu tine?

N-ai umblat cu femeie de altă credinţă, sau cu femeia ta peste fire, sau cu vreun fel de dobitoace?

Nu cumva ai ucis pe vreun om, cu voie sau fără de voie?

N-ai furat ceva şi ai jurat că nu ştii, sau altul a furat şi tu ai ascuns furtul?

Nu te-ai bătut cu cineva? Şi cum, cu voia ta sau fără de voie?

N-ai dat pe cineva în mâinile celor mai mari cu vreun fel de pâră dreaptă sau nedreaptă, spre folosul tău sau din pizmă?

N-ai asuprit pe cineva, vrând să cumperi moşii, dobitoace sau odoare?

N-ai fermecat pe cineva, n-ai turnat ceară sau plumb? N-ai adus vrăjitori la casa ta, ca să-ţi facă vrăji, ori n-ai făcut tu vrăji cuiva?

N-ai făcut sau n-ai umblat cu farmece, ca să strici casa (cununia) cuiva? N-ai legat nunta vreunui bărbat sau femeie?

N-ai legat gura lupului ca să nu-ţi mănânce oile?

N-ai purtat baieră, talisman, aţă roşie, ca să nu te prindă vreo răutate? N-ai zis descântece sau de deochi?

Spune-mi, n-ai batjocorit pe părinţii tăi, sau pe preoţi, sau pe monahi, sau pe vreunul dintre oameni?

N-ai cu cineva ceartă? Şi de ai, împacă-te cu acela; că de vei fi cu cineva certat sau în pizmă, darurile şi rugăciunile tale şi orice vei face către Dumnezeu sânt neprimite.

N-ai mâncat mortăciune, sau sugrumat, sau sfâşiat de lup, sau bătut şi ucis de păsări, ori nu te-ai spurcat cu altele ca acestea, ce sânt oprite de Sfintele Canoane de a fi mâncate?

N-ai mâncat carne sau brânză miercurea şi vinerea?

N-ai dat pe vreun om diavolului?

Ai hulit sau ai defăimat sau înjurat credinţa sau legea? Sau ai rostit ceva necucernic sau ai blestemat pe vreunul dintre oameni?

N-ai grăit minciună sau n-ai jurat strâmb?

Nu te-ai mândrit sau te-ai trufit cu slavă deşartă; ori să te îmbeţi, pierzându-ţi trupul şi sufletul?

Nu cumva ai avut cunoştinţă de daune şi furturi, şi auzind carte de blestem, n-ai voit ale vădi, ci tăcând te-ai făcut şi tu părtaş blestemului?

N-ai botezat sau cununat, sau măritat cu astfel de gând, ca pe urmă să păcătuieşti cu vreuna din acele persoane?

N-ai ţiitoare, ori având, acum ai lăsat-o, dar nu încetezi a reînnoi prin scris ori dragostea cu dânsa?

N-ai făcut asuprire vreunei fete fecioare, sau nu cumva ţi-ai lăsat femeia şi ai luat alta?

N-ai băut fără saţiu, şi îmbătându-te, n-ai bătut sau ai făcut vărsare de sânge? Ori n-ai vărsat din beţie după ce te-ai împărtăşit?

N-ai dat cuiva sfaturi viclene asupra aproapelui tău, să-l fure, sau să ascundă ce a furat, sau pe alţi furi să nu-i vădească, să ucidă, sau alte rele să facă, spre dauna şi defăimarea aproapelui său?

N-ai îndemnat pe oarecare tineri la păcate şi la alte răutăţi, sau poate că şi tu singur te-ai îndemnat cu dânşii?

Nu cumva ai luat bani pe datorie şi nu ia-i dat înapoiat? Sau ai luat de la alţii camătă, cât nu se cuvenea?

N-ai pârât pe cineva, şi din pâra ta i s-a întâmplat moarte sau pagubă mai mare decât greşala lui?

Nu râzi de ologi, de orbi, de ciungi şi de tot omul sărac, pe care Hristos îi numeşte fraţi?

Îţi aduci aminte de părinţii, tăi, ca să-i pomeneşti la Sfintele Liturghii, care lucru este cerut de Dumnezeu?

N-ai defăimat numele Cel Preasfânt al lui Dumnezeu, sau să te răzvrăteşti asupra Lui pentru vreo nenorocire?

Nu crezi visele, şi bazat pe părerea lor ai lăsat ajutorul lui Dumnezeu şi ai alergat la farmece şi la alte lucruri drăceşti?

Oare primeşti şi nu alungi îndată din inima ta cugetele cele viclene? Căci duh este diavolul, duh este şi sufletul omului, şi diavolul pururea umblă cercând inimi neîngrijite. Pentru aceea se cuvine ca noi pururea să-l gonim, împotrivindu-l cu cugetul cel dumnezeiesc.

Te mărturiseşti măcar de patru ori pe an sau mai des?

Ţi-ai făcut canonul cel dat de duhovnic? Te mărturiseşti tot la un duhovnic? Ori neguţătoreşti mărturisirea, umblând din duhovnic în duhovnic?

Nu eşti pizmuitor şi neiubitor de oameni? Nu cumva te sileşti spre dauna şi răul lor?

N-ai adus vreodată prinoase la Biserică, având pizmă ori ceartă cu cineva, şi n-ai spus preotului pricina spre a te îndrepta?

N-ai schimbat hotarul vreunei moşii, sau n-ai îndemnat pe altul a schimba hotarele moşiei?

Iar de va fi cu poziţie înaltă în societate ori în dregătorii, să-l întrebi şi acestea, zicând către dânsul aşa:

Socoteşte aceasta, fătul meu şi fiule iubit al sfintei noastre Biserici răsăritene, că tuturor nouă, mari şi mici, bogaţi şi săraci, este de trebuinţă mărturisirea şi pocăinţa: că precum sufletul este mai preţios decât trupul, aşa şi mântuirea acestuia este de mai mare folosinţă şi câştig, cum Însuşi Domnul Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, grăieşte zicând: *„Ce va folosi omului de ar*

dobândi toată lumea, iar sufletul său îşi va pierde”.

Se bucură dar în acest ceas sufletul meu, că nu am a grăi cu un om neînvăţat, ce nu ştie Sfintele Scripturi, ci cu domnia ta, care din copilărie în acestea te-ai crescut şi hrănit, din care adăpându-te duhovniceşte, ca dintr-un izvor al vieţii, cu daruri de mare cinste te-ai împodobit. De aceea, eu, văzându-te îndestul adăpat cu această învăţătură, nădejduiesc, ca fără sfială şi fără oprire, vei arăta fără făţărnicie în această oră curăţitoare, ca şi către doctorul tău toate rănile tale, ce ca un om vieţuitor în lume din întâmplare le-ai căpătat, ca aşa să iei adevărată vindecare de la Însuşi Domnul Iisus Hristos, Doctorul şi Mântuitorul sufletelor şi trupurilor noastre.

Şi apoi să-l întrebi de toate pe rând, aşa cum s-au scris mai sus; şi să-l întrebi de este slujbaş sau dregător mare sau mic, şi acestea:

Spune-mi judeci drept fără părtinire? Nu cumva iei mită la judecată? Judeci degrabă, sau dai pe cel sărac la pieire din cauza lenevirii sau din ura ta?

N-ai asuprit pe vreun sărac cu vreun fel de asuprire, încât i-ai luat tot ce a avut: casă, grădină, moşie şi alte odoare?

Porţi grijă şi administrezi cu bună conştiinţă dregătoria ce ţi s-a încredinţat, nefăcând asupriri şi nedreptăţi unora şi altora?

Cârmuieşti după cum place lui Dumnezeu casa şi averea ta?

Nu ţi-ai lăsat, s-au poate şi acum îţi laşi, cinstea şi iubirea soţiei tale, şi te porneşti cu poftă spre slujitoarele ce le ai în casă?

Înveţi pe fiii şi pe fiicele tale, sau şi pe robii (salariaţii) tăi, să urmeze poruncilor bisericeşti? Căci mulţi, din ai tăi neînvăţând poruncile lui Dumnezeu, pot să piară şi tu ai să dai seama pentru ei?

Nu sileşti pe cineva să lucreze sărbătorile, sau să muncească mai mult decât este cu dreptul? Plătit-ai slujitorilor şi lucrătorilor, celor cu ziua, leafa lor?

N-ai luat ceva cu de-a sila, şi pentru lăcomie nu te-ai îndurat să întorci?

Miluieşti pe cei lipsiţi după puterea ta? Mângâi pe cei întristaţi, sau treci cu vederea pe cei supăraţi?

Cercetezi bolnavii şi pe cei ce se află în suferinţe?

Miluieşti temniţele şi pe cei ce sânt închişi, şi mai ales pe văduvele cele sărace şi neputincioase, şi pe copii orfani şi săraci?

Nu treci cu vederea pe cei ce te roagă spre ajutorul lor?

N-a rămas săracul întristat şi nedreptăţit pentru lenea şi trândăvirea ta, că nu te-ai silit să-i termini judecata?

N-ai supărat Bisericile cu vreun fel de asupriri? N-ai hotărât vreo moşie cu strâmbătate, pentru mită sau pizmă?

N-ai miluit pe alţii din pizmă asupra vreunei rude, ca să o pogori din cinste şi să o pierzi înaintea oamenilor?

Nu primeşti sfaturile ereticilor, sau pârele lor asupra creştinilor ortodocşi, şi le înlesneşti cutezanţa asupra acestora?

Nu te-ai împotrivit Bisericii? Ai ascultat pe arhiereul tău, în toate câte te-a învăţat spre folos?

Nu te-ai certat cu arhiereul sau preotul tău, şi de la dânşii n-ai luat

iertare?

Şi mai ales de ai făcut, sau faci ceva împotriva Bisericii şi a Canoanelor Sfinţilor Părinţii?

Iar de este femeie, să o întrebi pe rând aşa:

Spune-mi, fiică, de ai băut buruieni sau doctorii, să nu faci copii? Sau de ţi-ai otrăvit pântecele, ca să lepezi copilul, sau grea fiind n-ai umblat cu luare aminte ridicând ceva sau alergând peste putinţă, sau altceva făcând, ai născut pruncul mort?

N-ai pus baieră sau cercel la copii sau dobitoc ca să trăiască?

N-ai vrăjit, ca să ştii cât vei trăi, sau câţi copii vei naşte, sau să ştii ceva din cele neştiute?

Nu cumva ai păcătuit de fată mare, sau când ai fost logodită, sau ai făcut alte necuviinţe cu altă fată sau femeie?

N-ai păcătuit având bărbat, şi nu l-ai înşelat cu altfel de măiestrii, cu minciuni şi cu alte viclenii?

N-ai furat ceva de la dânsul, spre dauna lui?

N-ai căzut cu bărbatul tău peste fire?

N-ai îndemnat altă femeie spre păcatul trupesc?

N-ai tras cu urechea şi clevetit?

N-ai purtat minciuni, care să fi împerecheat pe unii din oameni?

Nu cumva te înfrumuseţezi, ori te dregi, şi te stropeşti cu multe feluri de mirosuri, cu gând să înşeli şi să atragi pe tineri spre râvna păcatului?

Nu cumva intri vopsită în Biserică, scandalizând pe creştini, sau poate vorbeşti în Biserică, care este spre dauna ta sufletească şi spre ocara ta trupească?

Nu joci şi râzi în chip nestăpânit şi fără socoteală, şi nu cumva umbli din casă în casă fără treabă şi gura ta o porneşti nestăpânită spre tot felul de vorbe netrebnice?

Oare porţi cinstea bărbatului tău precum se cuvine, sau îl ocărăşti, sau îl defaimi, sau pentru nemăsurata ta mândrie îl faci să cheltuiască pe îmbrăcăminte sau pe alte lucruri mai mult decât are, din care vi se poate trage sărăcia?

Nu cumva îl porneşti spre mânie împotriva aproapelui vostru?

Nu te juri pe sineţi sau pe dânsul, ca să vă răzbunaţi asupra cuiva pentru vreo greşală?

Nu cumva ai oprit pe bărbatul tău, juruind a da ceva la Biserică, ori vrând a face milă la săraci sau alte fapte bune?

Nu cumva din lenea ta nu porţi grijă de casa ta cum se cuvine?

Şi aşa cu toată luarea aminte şi cu multă agerime să iei seama de cei ce se mărturisesc la tine, luând în minte starea lor, de este slujbaş sau dregător sau om simplu; de este sănătos sau bolnav, cărturar sau necărturar; şi într-un chip a cerceta pe cărturar, în alt chip a cerceta pe omul bisericesc, în alt chip a cerceta pe omul de rând; altfel pe călugăr, şi altfel pe femeie, într-un fel pe tânăr şi în alt fel pe bătrân.

Şi primindu-i mărturisirea să-i zici aşa:

Iată, de acum de toate acestea, dator eşti a te păzi după ce te-ai botezat cu al doilea botez, după rânduiala tainelor creştineşti. Pune dar început bun, nădăjduind spre Dumnezeu, Cel ce poate să-ţi ajute, şi mai vârtos te păzeşte ca să nu te mai întorci la greşalele acelea ce le-ai făcut, ca să nu fii de râs şi batjocură diavolilor şi lumii. Căci păcatele nici un folos nu aduc creştinilor, ci neputinţă, boală, sărăcie, şi multe feluri de necazuri în această lume, iar în cealaltă arvunesc osândă veşnică şi chinul iadului. Drept aceea, datori sântem toţi mici şi mari, săraci şi bogaţi, ca fiecare din noi să stăm întru frica lui Dumnezeu şi cu cucernicie; ca pururea să fim întăriţi cu harul lui Dumnezeu.

Aceste toate zicându-le către dânsul şi cercându-l cu dinadinsul, iar el mărturisindu-se şi descoperindu-şi pe rând toate păcatele sale, să-i zici lui: Pleacă-ţi capul, şi plecându-l să-i citeşti rugăciunea aceasta:

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeule, Cel ce eşti mântuirea robilor Tăi, milostive, Îndurate şi îndelung-răbdătorule, Căruia îţi pare rău de răutăţile noastre şi nu voieşti moartea păcătosului ci să se întoarcă şi să viu; Însuţi şi acum îndură-Te asupra robului Tău (N), şi-i dă lui chip de pocăinţă, iertare păcatelor şi dezlegare, iertându-i toată greşala cea de voie şi cea fără de voie; împacă-l şi-l uneşte cu Sfânta Ta Biserică, întru Hristos Iisus Domnul nostru, cu Care împreună Ţi se cuvine stăpânire şi mare cuviinţă în veci. Amin.

Şi terminând rugăciunea să zici ectenia: Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule...

Încă ne rugăm pentru lăsarea şi iertarea păcatelor robului lui Dumnezeu (N), şi pentru ca să i se ierte lui toată greşala cea de voie şi cea fără de voie.

Ca Domnul Dumnezeu să-i dăruiască lui iertare păcatelor şi timp de pocăinţă.

Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururi şu în vecii vecilor. Amin.

Şi face apolisul: Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule nădejdea noastră, slavă Ţie...

După aceea punând mâna pe capul lui, dezleagă pe cel ce se căieşte, căruia îi citeşte plinirea Tainei Sfintei Mărturisiri.

Domnul şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos, cu harul şi cu îndurările iubirii Sale de oameni, să te ierte pe tine, fiule (N), şi să-ţi lase ţie toate păcatele, iar eu nevrednicul preot şi duhovnic, cu puterea ce-mi este dată, te iert şi te dezleg de toate păcatele tale, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Şi zicând sfârşitul dezlegării acesteia, însemnează chipul Crucii cu mâna, binecuvântând pe cel ce se căieşte.

Apoi: Cuvine-se cu adevărat să te fericim..., şi aşa eliberându-l în pace, să-i dai canonul potrivit păcatelor lui; şi de va fi făcut păcate mai multe şi mai mari, îi dai canon mai mare, adică să fie oprit de la Sfânta Împărtăşire mai mulţi ani, iară păcatele cele mai uşoare să i le ierţi din cauza canonului celui mai mare, ce i s-a dat.

Pentru păcatele cele mari sfătuieşte-l aşa: Fiule, atâţia ani poruncesc Dumnezeieştii Părinţi să nu te împărtăşeşti cu Sfintele Taine, ci numai să bei aghiasmă mare; şi de vei ţine să nu te împărtăşeşti, ţi se vor dezlega păcatele tale; iar de vei îndrăzni peste porunca Sfinţilor Părinţi ca să te împărtăşeşti, te vei socoti al doilea Iuda. Iar de vei fi bolnav şi slab, temându-te de moarte, atunci să te împărtăşeşti; şi de te vei însănătoşi, iarăşi vei rămâne în anii ce ţi s-au poruncit, până vei împlini canonul. Iar dacă te vei împărtăşi de frica morţii, plinind canonul cel dintâi, ţi se va socoti alt canon pentru împărtăşire şi-l vei plini şi pe acela.

Să socoteşti şi aceasta, duhovnice: Că de va fi părăsit omul păcatul, dintru aceeaşi vreme să ia şi canonul. De pildă: Un om a făcut păcat de moarte: ucidere, sau preacurvie, pentru care zece ani este lipsit de Sfânta Împărtăşire. Pe acesta să-l întrebi, şi de se va fi părăsit de doi ani de acel păcat, să-i dai opt ani, scăzându-se cei doi; iar de se va fi părăsit de cinci ani, şi la altele tot asemenea scădere să faci. Căci după cum zice Marele Vasile, în cât timp va face omul păcatul şi nu se va împărtăşi, nu i se socoteşte deloc canonul şi de se va întâmpla ca iarăşi să cadă în păcat, iarăşi se cuvine a se da din început canonul. Dar de se va întâmpla să cadă într-alt păcat mai înainte de terminarea canonului ce i s-a dat, se cuvine a socoti care ani ai canonului pentru păcatul făcut sânt mai mulţi, şi să-l canoniseşti cu aceştia pentru amândouă păcatele; şi după facerea păcatului din urmă, de se va fi oprit de la sine, sau de vreun duhovnic de Sfânta Împărtăşire, acei ani şi timpul să-i socoteşti, ca mai sus, în numărul anilor canonului ce-l vei da.

Ia în minte şi acesta: De va fi acel om cu bună cucernicie, şi va vrea să facă în toate zilele mătănii după putinţă, să-i ierţi lui un an din numărul anilor opriţi pentru împărtăşire; şi de va vrea să facă milă săracilor după putere, să-i ierţi şi alt an. De va posti miercurea şi vinerea, după porunca Sfinţilor Apostoli, să-i mai ierţi şi alt an. De va fi de vârstă mai tânăr de treizeci de ani, să-i laşi şi alt an; de va fi mai jos de douăzeci ani; mai puţin să-l canoniseşti.

Iar de va vrea să se pocăiască de păcate şi să se facă călugăr, atunci să-i ierţi a treia parte din canon. Dacă va vrea să meargă în mănăstire de obşte, să-i laşi jumătate din canon. Iar dacă va cădea după ce a luat chipul călugăriei, atunci să le facă deplin.

NOMOCANONUL

ADICĂ ADUNAREA LEGILOR ŞI PRAVILELOR,

CARE CUPRINDE PRAVILELE ÎN SCURT A SFINŢILOR APOSTOLI, A MARELUI VASILE ŞI A SFINTELOR SOBOARE

Cel ce hirotoneşte afară de hotarul său, împreună cu cel hirotonisit să fie lipsit de dar, după pravila 35 a Sfinţilor Apostoli.

Cel ce hirotoniseşte pentru bani, împreună cu cel hirotonisit să fie lipsit de dar şi să se depărteze, după pravila 25 a Sfinţilor Apostoli.

Clericul de va ocărî pe episcopul în faţă, să fie lipsit de cin, după pravila 55 a Sfinţilor Apostoli.

Curvarul, 7 ani să nu se împărtăşească, după pravila 89 a Sfântului Vasile. Iar monahul care nu ştie carte, 60 zile se canoniseşte cu mâncare de sec, după Marele Vasile. Iar de este preot, se canoniseşte cu cele preoţeşti.

Mirenii în Sfântul Altar să nu intre, nici bărbaţi, nici femei, după can. 69 al Soborului celui din Trulla. Iar călugăriţa doar intră şi mătură, după can. 15 al Sfântului Nichifor, patriarhul Ţarigradului.

Însă nici să se aducă în jertfelnic altceva afară numai de cele sfinţite, după al 4-lea canon al Sfinţilor Apostoli, nici prescuri de prisos, ci afară de biserică să se pună.

Pentru călugări

Călugărul sau călugăriţa, de vor veni întru împreunarea nunţii, adică, de se vor însura, aceea nu se socoteşte nuntă ci curvie, sau mai bine să zicem preacurvie, pentru aceasta până nu se vor despărţi, să nu intre în biserică, ci să se afurisească, după canonul al 6-lea al Marelui Vasile.

Iar de se va întâmpla lor moartea fără de pocăinţă, să nu se îngroape, nici pomenire pentru dânşii să nu se facă, căci străini sânt de creştinism. Iar pravila 44 a Soborului celui în Trulla, pe unii ca aceştia, după despărţire îi opreşte pe 7 ani, dacă arătat de voia lor vor veni la pocăinţă.

Iar de nu se vor supune şi vor rămâne întru necurăţie, şi încă şi vor

începe a grăi împotrivă, să se canonisească cu canonul preacurviei.

Asemenea şi pe călugărul care a făcut curvie, se canoniseşte tot cu aceeaşi pravilă, iar nu ca pe preacurvarul, şi socotesc ca să se ştie pravila aceasta, afară de chipul cel mare.

De va îndrăzni cineva a tunde pe un călugăr fără de primitorul, adică fără Stareţ, să fie lipsit de dar, după canonul 2 al Soborului care se cheamă Întâiul şi al doilea, adică, de nu este Stareţul la tundere care să-l primească şi să-l aibă pe dânsul la ascultare.

Nu se cade a tunde pe călugări fără ispitire, nici a-i îmbrăca pe dânşii în rasă cu Sfinte Dumnezeule..., ci cu ispitire; şi ispita a celor dinainte cunoscuţi să fie în vreme de 6 luni, dacă va vedea egumenul scopul faptelor bune al lor şi al sârguinţei. Iar de sânt ei străini şi neştiuţi, în 3 ani să fie ispitiţi, după dumnezeieştile pravile; şi ispita lor trebuie să fie cu straie lumeşti, iar nu cu cele călugăreşti. Iar de se va afla cineva purtând cele negre, sau îmbrăcându-se cu rasa în vremea ispitirii, măcar şi fără de Sfinte Dumnezeule..., să nu mai îndrăznească a se dezbrăca dintru acestea de acolo înainte; însă şi fără de voie silit să fie ca să se tundă, de la Episcopul locului, cu oprire şi cu depărtare după al 3-lea cap. al împărăteştilor pravile.

Iar de va călca cineva hotărârile Sfinţilor Părinţi şi fără de ispitire şi fără de primitorul va tunde pe cineva sau îl va îmbrăca cu rasa, după pravile să primească pedeapsă, după canonul 7 al Soborului, care se cheamă Întâi şi al doilea, ce a fost în Ţarigrad.

Iar de se va întâmpla neputinţă celor ce sânt în ispită, apoi să se tundă, fiind acolo şi primitorul care să-i aibă pe ei în ascultare, de se vor însănătoşi cândva.

Iar surorile de mănăstire să se ispitească, şezând în casă ca în 3 luni şi să se întrebe, au doară rămân ele întru acest gând bun, şi aşa să se tundă, şi să se dea primitoarelor sale, care vor să se primească la ascultare adică, Stareţelor.

Preotul de mir să nu tundă pe călugări, după porunca I-a a Sfântului Sobor celui din Niceea: Căci cum va da altuia un lucru, care singur nu-l are; Cap. 10 al titlului 9 porunceşte: Ca nimeni din părinţi să nu îndrăznească a-i împiedica pe fiii săi care vin la viaţa călugărească, sau a-i întoarce din mănăstire, sau a-i înstrăina pentru aceasta pe ei de la moştenire. Iar de se va afla cineva că face aceasta, să fie depărtat de la biserică, până se va pocăi.

Cel ce s-a îmbrăcat în chipul călugăresc de frica războiului, sau pentru altă oarecare viclenie, precum ar fi batjocorind cinul, şi pe acesta după trecerea nevoii va lepăda, în patruzecimi câte trei zile să se canonisească şi aşa să se apropie către Sfânta Împărtăşire, după pravila 21 a Sfântului Nichifor, patriarhul Ţarigradului.

Preotul călugăr nu cunună nunta, adică nu o binecuvintează, că nu se cuvine, iar călugărul nici naş să nu fie pruncului.

Preotul călugăr slujind cele sfinte la călugăriţe, nu se cade să se împărtăşească ele de la dânsul, după pravila 22 a Sfântului Nichifor.

Dacă preotul sau călugărul nu citeşte ceasul 1,3,6,9 nu este vrednic să mănânce şi dacă nu împlineşte cu totul pravila sa, unul ca acesta ca un mort se socoteşte de la Dumnezeu şi să se canonisească precum se cuvine.

Dacă călugărul nu va şti carte, să pună în locul fiecăruia din arătatele ceasuri câte 8 metanii, zicând: Doamne miluieşte, de 40 de ori la fiecare ceas.

Iar de nu poate să facă metanii, să zică 500 de rugăciuni pentru un ceas, zicând cu luare aminte: Doamne, Iisuse Hristoase, pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul.

Iar a aceluiaşi a marelui Vasile altă aşezare

Călugărul care nu ştie carte, să împlinească în loc de Miezonoptică, frânghiuţe 10, adică metanii ce le poartă călugării în mână. În locul Utreniei, 20 frânghiuţe: în locul Ceasurilor, 10 frânghiuţe, în loc de al 9-lea ceas şi de Vecernie, 10, în locul Pavecerniţei 10, iar frânghiuţa să aibă 103 noduri şi la fiecare nod să citească rugăciunea cea mai sus scrisă. Iar canonul lor este: celor ce sânt în chipul cel mic, 300 de metanii. Iar schimonahilor 600 de metanii.

Tot a aceluiaşi marelui Vasilie

Dacă oarecare monah vorbeşte sau râde la pravila sa, să se canonisească cu 50 metanii.

Dacă vreun monah, stând la toată slujba bisericească şi la sfârşit nu se va afla, să pună 50 metanii.

Monahul preot, măcar de va şi schimba chipul, adică va intra în cinul cel mare, să săvârşească Liturghia, pentru că tunderea nu face nici o împiedicare către aceasta. Dar dacă arhiereul va schimba chipul, adică de se face schimnic, să nu mai lucreze nicidecum nimic din cele arhiereşti, nici din cele preoţeşti, după pravila 29, stihira 5, în Matei.

Monahul schimnic care a făcut curvie, ca un preacurvar, se canoniseşte 15 ani. Iar fiind în chipul cel mic, ca un curvar, adică 7 ani.

Monahul, dacă şade la ospeţe cu mirenii, a curvit.

Monahul dacă şade în casa sa, ca pe un mirean îl socoteşte Dumnezeu.

Monahul dacă îşi va lăsa aşternutul său şi va dormi la prietenul său, afară de pricina cuviincioasă, are certare 500 de metanii.

Monahul de se îmbată, a curvit, şi de va vărsa de multă băutură, aşijderea a curvit.

Monahul de va fura ceva din mănăstire sau mănâncă prin ascuns, aşijderea a curvit.

Monahul de va minţi cu bună voie, are certare 100 de metanii mari. Iar de va face aceasta pentru ca să mântuiască sufletul, nu are păcat.

Monahul de va merge la nuntă, are canonul 30 de zile pâine cu apă.

Monahul de va râde mai mult de zâmbire, are să pună 50 de metanii.

Monahul de va merge cu femeia o milă de loc, să se depărteze 7 zile.

Monahul de va săruta pe femeie sau pe prunc, are oprire 40 de zile să nu se împărtăşească, pentru că nici la Sfânta Înviere a Domnului nu se cade monahului a săruta nici pe mama sa.

Monahul prezbiterul tămăduind, sau sângele luând, să fie oprit de slujba preoţească 7 zile.

Monahul preot de este lipsit de dar, să binecuvinteze numai masa.

Monahul de va bate pe cineva, să facă 300 metanii.

Monahul cel ce după Pavecerniţă mănâncă şi bea, să postească o săptămână cu mâncare de sec şi în toate zilele să pună câte 200 metanii.

Monahul de se va descinge la aşternutul său, să facă 50 de metanii.

Pe monahul tuns într-o mănăstire, de-l va primi pe el egumenul altei mănăstiri, să fie lipsit de egumenie. după pravila 40 a sfântului Sobor celui din Calcedon

Iar de va primi episcopul pe unul ca acesta şi-l va avea ca pe un cleric, să se îndestuleze Episcopul numai cu oamenii săi, iar ceilalţi să nu aibă împărtăşire cu dânsul, după pravila 83 a Soborului acelui de la Cartagina.

Monahul de va fugi pe ascuns din mănăstirea la care s-a tuns, să nu se împărtăşească 12 ani, fiind depărtat şi de Biserică după pravila a 4-a a Soborului al patrulea. Iar de s-a întâmplat o vătămare sufletească şi pentru aceasta a fugit, datoria lui este să găsească pe un părinte iscusit şi să primească de la dânsul aşezare sau să i se dea lui canon după cele ce are.

Egumenul care cu sârguinţă nu va căuta pe călugărul ce a fugit, să se afurisească, după pravila 3 a Soborului, care se cheamă Întâiul şi al doilea, a celui din Ţarigrad.

Dacă cineva ştie pe vreun frate care voieşte a ieşi pe ascuns din mănăstire şi nu va face ştiut egumenului, să se depărteze.

Pravila 17 a lui Nichifor patriarhul Ţarigradului

Trei pricini gonesc pe călugări din mănăstirea sa. Întâia: de este egumenul eretic. A doua: de umblă cu femei. A treia: de se învaţă acolo copiii celor mireni.

Zice Marele Vasilie: Dacă vreun monah se va împotrivi egumenului său, sau stareţului, sau părintelui său celui duhovnicesc, pentru oarecare cuvânt ce i s-a zis spre mântuirea lui, ca potrivnicul lui Dumnezeu se socoteşte, că mai bine este a greşi către Dumnezeu, decât către unul dintre aceştia.

De vrea cineva să lase mănăstirea sa la care a fost chemat, şi pe părintele şi pe fraţi, afară de eres, ci pentru ocară, sau pentru bătaie, sau pentru că a văzut că s-a tulburat într-o vreme mănăstirea, sau pentru priveghere, sau pentru culcarea cea de jos, sau pentru nespălare, sau pentru că este mai mic decât toţi, sau pentru că doreşte de lume şi de cele ce sânt în lume, sau pentru ca l-au amărât pe el egumenul sau vreun frate al lui şi pentru aceasta vrea să iasă, vai lui, cui îl voi asemăna pe dânsul; numai lui Iuda vânzătorului, care s-a despărţit de la Hristos şi de la ucenicii lui.

A Sfinţilor Apostoli

Dacă vreun bărbat sau femeie va dărui averea sa bisericii sau mănăstirii sau o va împărţi pentru suflet, şi apoi căindu-se, va vrea să ia ceva din acele ce au dat, de sânt întru nepricepere, să se oprească, ca nici în minte să nu aibă aceasta; iar de sânt cu pricepere şi nu se supun, să fie lepădaţi, ca Anania şi Safira de Apostolul Petru; că cele ce odată s-au dăruit Bisericii neclătite sânt, nici se cade să se ia înapoi. Că scris este şi în alt loc: cel ce a dăruit ţarina, nu mai este stăpân ţarinii.

Dintru cele pustniceşti ale Marelui Vasile

Întrebare: De se cuvine a avea ceva al său întru frăţie.

Răspuns: Aceasta este din mărturia celei în Faptele Apostolilor pentru cei ce au crezut, în care este scris: că nici unul din cele ce află, zicea că este ceva al său. Drept aceea, care zice că este ceva al său în viaţa cea de obşte,

singur pe sine se face străin de Biserica lui Dumnezeu şi de dragostea Domnului, care învaţă cu cuvântul şi cu fapta, ca să punem sufletul nostru pentru prieteni, iar nu numai cele dinafară.

Fiind cineva în viaţa de obşte, de are ceva al său înlăuntrul mănăstirii sau afară de mănăstire, să nu se împărtăşească.

Al Soborului al 4-lea

Omului mirean nu se cade a ocărî, a bate sau a defăima pe preot, sau a-l cleveti, sau a-l mustra în faţă, de ar fi şi adevărate cele zise asupra lui. Iar de va îndrăzni mireanul a face aceasta, să se dea anatemei şi să se lepede de la biserică, că unul ca acela este despărţit de Sfânta Treime şi se va trimite la un loc cu Iuda, că scris este: pe mai marele norodului să nu-l grăieşti de rău, nici nu-l necinsti pe mai marele tău.

Al Soborului al 7-lea

Nu se cade mirenilor a porunci preotului ca să intre în Biserică la slujbă, sau la orice lucrare nici la cea mică, ci şade în voia lui, când va vrea şi va socoti să slujească Liturghia şi să cânte.

Iar călugărul sau călugăriţa de va lua camătă, să se depărteze şi să se oprească de împărtăşire, până ce se vor părăsi.

Clericii de vor avea vreo pricină întru dânşii şi lăsând pe episcopul lor, se vor duce la judecata lumească, să se afurisească pe o vreme, după al 9-lea canon al Sfântului Sobor al celui din Calcedon.

Preotul de va face jurământ cu latinii, sau sobor asupra Episcopului, sau altceva pentru pricină lumească, să i se ia darul, după canonul 80 al Sfântului Sobor celui din Calcedon, şi după al 34-lea al celui în Trulla, iar cei mireni să se afurisească.

Preotul afurisit de al său episcop, de va îndrăzni a sluji Liturghia, mai înainte de a se cerceta vinovăţia lui şi de a-l ierta episcopul, unuia ca acela măcar de va fi şi fără vină, să i se ia darul după canonul 22 al Sfântului Sobor din Cartagina, iar pravila 133 şi 4, a aceluiaşi Sobor supune canonisirii pe episcopii care afurisesc pe cineva fără de binecuvântată pricină.

Arhiereul care va primi pe vreun preot sau cleric oprit de alt arhiereu şi va da lui voie să slujească, să li se ia amândurora darul, după canonul 12 al sfinţilor Apostoli.

Pravila 35 a sfinţilor Apostoli opreşte a primi preoţi străini fără de scrisori, iar canonul 17 cel în Trulla supune lipsirii de dar pe episcopul, care a primit pe preotul străin, fără carte de slobozenie de la episcopul său.

Iar Sfântul Timotei Alexandrinul, în cap. 9 al pravilelor sale, zice să nu se primească ereticul în Biserica binecredincioşilor ca să se roage, când se săvârşeşte Liturghie, de nu va făgădui că se va pocăi, căci precum cei cuvioşi sfinţesc Biserica, aşa şi cei spurcaţi o pângăresc pe ea.

Iar pravila 33 a Soborului de la Laodiceea opreşte de a se ruga cu ereticii, sau a mânca, sau a primi ceva din binecuvântarea lor, adică milostenie.

Preotul slujind Liturghia, de îi va cădea steluţa de pe disc, 50 de zile să fie privitor.

De se va întâmpla să mucegăiască Sfintele Taine, încât să nu le poată

consuma, să nu îndrăzneşti, preote, nici a le lepăda, ci cu vin dulce amestecându-le în potir, să le mănânci.

Preotul de se va ispiti în vis, nu se cade în ziua aceea să slujească Liturghia, afară de mare nevoie, măcar deşi prea nepătimaş era, după canonul 30 al Sfântului Ioan Episcopul Chirului, şi după al 12-lea al lui Timotei Alexandrinul.

Taina Maslului nu se face pentru canon, ci numai pentru cei bolnavi, după aşezarea apostolească.

Iar asupra mortului Taina Maslului a face, sau să-l împărtăşeşti, să nu îndrăzneşti nicidecum.

Aşijderea şi fraţi de cruce să nu faci, căci acestea sânt lucruri fără de lege.

De a ştiut cineva pe altul păcătuind şi putând să oprească de păcat, nu l-a oprit, sau fiind întrebat de episcop a tăinuit, unul ca acela pe atâta vreme să se canonească, pe cât şi cel ce a făcut păcatul, după canonul 70 al Marelui Vasilie.

Când încetează pomenirile

În cele 12 zile, adică de la Naşterea Domnului până la Botez, în săptămâna dintâi a marelui post, în săptămâna Paştilor, Duminicile şi sărbătorile cele mari, pomenirea morţilor nu se face, iar în celelalte vremi peste tot anul se pomenesc pravoslavnicii creştini.

Procoveţele care aduc creştinii la biserică, nimeni să nu îndrăznească a le întrebuinţa pentru sine, că lucrul fără de lege este, după Canonul 73 al Sfinţilor Apostoli.

În Biserică ospeţe să nu se facă, că şi acest lucru fărădelege este, după Canonul 74 cel în Trulla.

În pridvorul bisericii, afară de nevoie, nimeni să nu doarmă, după can. 38 al Sfântului Nichifor.

Nu se cuvine ca să se îngroape morţii înăuntrul bisericii că este sfinţită, căci s-a oprit aceasta după canonul 9 al Prea Sfinţitului episcop al Chitrului.

Nu se cade a cânta cu strigare mare, nici a-şi sili cineva firea sa spre chiote în biserică, ci să cânte lin şi cu umilinţă, după canonul 75 cel din Trulla.

Pravila 16 al Soborului 7 supune canonisirii pe episcopii şi pe clericii care se împodobesc pe sine cu haine luminate.

Iar Matei, la cap. 9, stih T, opreşte pe cei credincioşi a se împodobi, sau a-şi tunde părul bărbii sale, sau a se unge cu mirosuri, sau a împleti părul capului său, iar pe cei ce nu se supun, porunceşte să se afurisească şi aceasta o aduce din pravila 97 al Soborului 6, cel din Trulla.

Cel ce s-a însurat a doua oară să nu se facă preot, după canonul 12 al Marelui Vasile.

Adunare din felurite pravile pentru păcatele care opresc de a fi preot, şi ia aminte la aceasta cu pază

De a fost stricat copilul de mic de cineva, sau el fiind copil a stricat pe alt copil, sau de a curvit cu femeie, sau cu bărbat, sau cu dobitoc, sau cu pasăre, sau cu femeia sa peste fire, sau femeia lui n-a fost fecioară, sau de a fost cu alta logodit, sau femeia lui cu altul, sau de este cu a doua nuntă, sau de a

stricat pe logodnica lui mai înainte de cununie, sau de a preacurvit femeia lui după ce a luat-o, sau de a făcut el ucidere, sau de a jurat, sau de a furat calul, sau boul, sau din cele sfinţite ale jertfelnicului, sau din casele bisericeşti şi din veşminte a furat ceva, şi este fur de cele sfinte; de a fost tâlhar, de a fost cuvântător de stele, sau vrăjitor, sau fermecător, sau vărsător de ceară şi de plumb, de a legat fiară, sau lupi, sau nunta; de s-a lepădat vreodată de Hristos, sau de a făcut altceva din cele oprite, să nu îndrăzneşti a-l mărturisi vrednic preoţiei, că vei fi ars şi tu şi el, şi ia aminte la acestea, duhovnice, cât va fi prin putinţa ta, ca să nu moşteneşti focul cel veşnic, şi vei fi ca Iuda, pentru că dai preoţia celor nevrednici.

Iar de va fi preot şi va cădea în vreunele din acestea, să i se ia darul, după canonul 51 al Marelui Vasile, iar să se împărtăşească când va voi.

Iar de a păcătuit mai înainte de hirotonie cu păcatul trupesc şi după hirotonie se va demasca, sau îl va mărturisi, să i se ia darul, după canonul 9 al Soborului de la Neocesareea; căci unii ca aceştia altă doctorie nu au, după cum învaţă Marele Vasile; măcar şi de se vor nevoi atât cât şi morţii să-i învieze.

De a primit cineva fiind copil, de la altul împingere în coapse, întâi să se canonisească, apoi să se sfinţească, după cum învaţă Sfântul Ioan Pustnicul, pentru că n-a fost cădere desăvârşită, şi n-a intrat organul lui în dos, iar de a intrat, să nu îndrăznească a primi preoţia; nu pentru că a păcătuit nefiind în vârstă, ci pentru că vasul s-a spart şi s-a făcut netrebnic preoţiei. Aşijderea şi el, de a făcut împingere altuia şi de a intrat organul lui, măcar deşi nevârstnic era, să nu se facă preot.

Pe cel ce vrea să primească preoţia, dator eşti să-l întrebi, cât şi pe femeia lui cu luare aminte.

Pentru vârsta celor ce se hirotonisesc

Canonul 14 cel în Trulla porunceşte: care se face preot mai înainte de 30 de ani, diaconul mai înainte de 25 de ani, ipodiaconul mai înainte de 20 de ani, acelora să li se ia darul, măcar deşi sânt foarte vrednici de slavă, pentru aceasta păzeşte, duhovnice, să nu mărturiseşti pentru dânsul, dacă nu va fi desăvârşit cu anii şi să nu se hirotonisească cel neînvăţat, după canonul 58 al Sfinţilor Apostoli.

Pentru aceia care se lipsesc de dar şi se afurisesc

Se cade a şti şi aceasta: de vor cădea preoţii în oarecare oprite patimi, se lipsesc numai de dar, iar de împărtăşire nu se depărtează, căci destul este lor pedeapsa luării darului, după canonul 25 al Sfinţilor Apostoli; afară de aceste 3 călcări de lege cele mari, adică, cei ce pentru bani fac hirotonie, împreună cu hirotonisiţi să se lipsească de dar, după pravila 29 a Sfinţilor Apostoli şi după alte multe pravile, care tot acestea hotărăsc.

Episcopii şi mitropoliţii care se mută din cetate mică la cea mai mare, după canonul 1 şi 2 al Soborului de la Sardichia, şi cei ce vor să primească episcopia, sau vreo dregătorie, sau preoţie cu mijlocirea celor puternici, sau a boierilor, după canonul 1 al Sfinţilor Apostoli; care au căzut întru fărădelegile acestea se lipsesc de dar şi se afurisesc, adică, se depărtează de primirea Duhului Sfânt.

Asemenea se lipseşte de dar şi se afuriseşte preotul fermecător, adică vrăjitor şi vestitor celor viitoare, şi cititor de stele, şi cel ce dă nişte lucruri apărătoare de vătămare, sau leagă fiarele, după canonul 36 al Soborului de la Laodiceea.

Pentru locul care se cheamă mistuitoare în jertfelnic să ai locul necălcat, potrivit, deosebit într-un colţ, ca să te speli după dumnezeiasca Liturghie şi ia seama ca spălătura aceea să nu cadă afară şi să nu fie călcată. Iarăşi să aibă loc necălcat, unde să se verse aghiazma cea mare, care rămâne de la Botezul pruncului, căci mare este aghiazma.

Când o să botezi pruncul, să ai cristelniţă, sau scafă, sau alt vas deosebit şi când vei turna untdelemn în cristelniţă, precum porunceşte rânduiala Botezului, ia din untdelemn cu 3 degete şi unge pe prunc la toate mădularele, cum zice rânduiala şi după aceasta să-l iei gol şi stând drept să-l botezi pe el în 3 afundări, zicând aşa: Botează-se robul lui Dumnezeu (N) în numele Tatălui, Amin. Şi să-l pogori pe el în cristelniţă şi să-l afunzi adică, să-l afunzi pe dânsul cu totul. Apoi a doua oară; şi a Fiului, Amin. Şi iarăşi să stai drept, şi să-l pogori a treia oară, şi să-l afunzi, asemenea zicând: şi al Sfântului Duh, Amin. Şi să-i faci afundarea cea de pe urmă. Deci, luându-l din cristelniţă, să-l dai naşului. După aceasta Molitfa Sfântului Mir, şi să-l miruieşti pe el la toate mădularele, precum zice rânduiala. Iar în cristelniţă să nu îndrăznească naşul a-şi întinde mâna ca să boteze pe prunc, că aceasta este un lucru călcător de lege, ci numai să-l primească pe el din mâinile preotului. Pentru aceasta se şi numeşte primitor, că îl primeşte pe el din Sfântul Botez şi i se face fiu ca să-l înveţe pe el dreapta credinţă.

Zice canonul 49 al Sfinţilor Apostoli: Preotul care nu va boteza în 3 afundări, precum s-a scris mai înainte, una a Tatălui, a doua a Fiului, şi a treia a Sfântului Duh şi de nu va face aşa într-o taină, să i se ia darul.

Care iarăşi se botează a doua oară, care nu ştiu de s-au botezat, pentru că au fost în robie, sau pentru altă oarecare nedumerire şi de nu este nimeni ca să-i încredinţeze pe dânşii cu adevărat, să se boteze iarăşi, după canonul 72 al Sfântului Sobor celui de la Cartagina.

Asemenea se botează de al doilea şi care s-au botezat de cei eretici, după canonul 3, stih V, cea din Matei. Însă nu se botează de a doua oară cei ce au fost botezaţi de clerici sau de monah, sau de diacon, sau de tatăl său, sau vreun creştin pravoslavnic, de nevoie, numai de nu a fost mâna ereticului cea întâia.

Iar pentru ereticii care iarăşi se botează şi care numai cu Mir se ung, caută la Matei cap. 2, stih A., pentru că sânt mulţi, Iar la sfârşitul pravilelor de acolo, ca într-un cap al tuturor pravilelor scris, cum că toţi ereticii care se botează numai într-o afundare sau prin stropire, iarăşi să se boteze.

Preotul dacă a mâncat să nu boteze, pentru că şi aceasta este slujba lui Dumnezeu, însă fiind nevoie, să boteze.

Asemenea şi în marea Patruzecime nu se cade a boteza afară de mare nevoie.

Sfântul Botez înaintea Dumnezeieştii Liturghii trebuie să fie, ca să participe la Liturghie, de va îngădui vremea, adică afară de nevoie; iar numele pruncului la Botez se dă.

De nu va fi alt preot, preotul singur să boteze pruncul său, cu alt naş. Iar

de va fi naş pruncului său, atunci se desparte de femeia sa, adică de mama pruncului, pentru că s-a făcut între sineşi cumetri.

Aşijderea şi nunta fiului său binecuvintează, cu un alt naş al mirelui, de nu va fi alt preot.

Pentru rudenia cea duhovnicească

De vor boteza bărbatul şi femeia lui copil la vreun om, se opresc ca să nu se mai împreune unul cu altul, pentru că se socotesc a fi cumetri. Iar de se vor împreuna, să ţie canonul 15 ani şi să facă în toate zilele o sută de metanii, mâncând sec miercuri şi vineri, iar cel ce iartă pe unii ca aceştia, să fie blestemat.

Pentru altă rudenie duhovnicească

Doi oameni, care nu sânt nici rudă între dânşii, de va primi pe copiii lor un naş din scăldătoarea Sfântului Botez, apoi copiii aceia nu vin întru împreunarea nunţii până la a opta spiţă, pentru că sânt fraţi, că un tată sufletesc i-a născut pe ei prin Sfântul Botez.

Pentru Sfânta Proscomidie

La Sfânta Proscomidie a dumnezeieştii Liturghii, cinci prescuri să ai. Întâia, pentru pâinea Domnească, a doua, a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a treia, pentru Sfinţi, a patra, pentru oamenii cei vii, pe care vrei să-i pomeneşti, a cincea, pentru cei morţi unul în preajma altuia deosebit fiecare cu rânduiala sa, precum în cartea Liturghiei s-a arătat şi s-a închipuit. Însă prescura întâi să fie mare ca să scoată pâinea Domnească, sau cum vei socoti ca să ajungă ţie pentru anaforă, iar celelalte să fie mici numai. Iar de este mult norod şi nu este destul o prescură pentru nafură, pune şi a Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei prescură mare, iar celelalte să fie mici.

De va sluji diaconul cu tine Liturghia, el să nu scoată părticele, ci numai preotul, după arătarea Apostolească, cea de la al doilea canon a lui Petru şi Pavel.

Se cade a şti şi aceasta, că nu binecuvintează preotul la Sfânta Proscomidie, când zice molitva proscomidiei, adică: Dumnezeule, Dumnezeul nostru, cel ce pâinea cea cerească, după canonul 12 al Sfântului Nichifor.

Pentru Sfânta Patruzecime şi pentru toate miercurile şi vinerile Canonul 69 al Sfinţilor Apostoli

Dacă vreun episcop, sau prezbiter, sau diacon, sau citeţul, sau cântăreţul, nu va posti Patruzecimea Sfintelor Paşti şi în toate miercurile şi vinerile peste tot anul, numai afară de boală, să i se ia darul, iar mireanul să se afurisească.

Ia seama, canonul Sfinţilor Apostoli a legiuit ca în Sfânta Patruzecime şi în toate miercurile şi vinerile peste tot anul să fie Postul întocmai, după cum mâncăm în Sfânta Patruzecime, aşa să mâncăm şi în miercurile şi vinerile de peste tot anul, afară de boală şi de praznice. Căci zice pravila: Cine nu va posti întru acele vremi, preotul să se lipsească de dar, iar mireanul să se afurisească, adică, să se depărteze de Sfânta Taină o vreme, adică să se canonisească.

Iar Nichifor, patriarhul Ţarigradului, la pravila 8 a zice: De la preotul care nu posteşte miercurile şi vinerile peste an nu se cade să ne împărtăşim de la dânsul, căci lucrul necuvios este, de o parte a păzi buna credinţă, iar de altă parte a face păgânătate. Iar marele Atanasie zice: Cela ce dezleagă miercurile şi vinerile, unul ca acesta răstigneşte pe Domnul, precum şi jidovii pentru că miercurea S-a vândut, iar vinerea S-a răstignit, afară numai de cele ce sânt în săptămâna arătării Dumnezeieşti şi în Penticostar, căci dezlegând întru acestea fără de vină este.

Iar călugării şi luni să păzească peste tot anul ca şi miercurile şi vinerile, precum am luat de la Sfinţii Părinţi. Căci ce iertare va fi călugărului, de nu va prisosi postul lui mai vârtos când şi mirenii cei cu bună cucernicie păzesc aceasta. Iar Sfântul Simeon făcătorul de minuni zice întru viaţa lui: Să postească călugărul în toate zilele şi afară de posturile cele de obşte, numai puţin de al nouălea ceas (ora 15^{00}), aşijderea zic şi toţi părinţii. Iar pentru posturile cele de obşte Sfântul Sobor de la Gangra, la canonul 19 zice: Dacă cineva din călugării cei nevoitori, afară de boala trupească, se va trufi şi posturile care ni s-au dat nouă şi se păzesc de obşte la biserică vor strica, să fie anatema.

Pentru zilele Botezului şi a Naşterii lui Hristos

La ajunul Botezului şi a Naşterii lui Hristos, ori în ce zi se va întâmpla, postim: peşte şi untdelemn nu mâncăm, numai bem vin, iar de se va întâmpla sâmbăta sau duminica, atunci după vecernie mâncăm untdelemn şi bem vin.

Ziua Botezului şi a Naşterii lui Hristos, de se întâmpla miercurea sau vinerea, mirenii mănâncă carne, iar călugării brânză şi ouă.

Asemenea postim şi în ziua Înălţării cinstitei şi de-viaţă-făcătoarei Cruci, în luna lui septembrie în 14, ori în ce zi se va întâmpla, ori sâmbăta, ori duminica. Iar mâncăm întru această zi pentru aflarea cinstitei Cruci ce s-a făcut atunci, untdelemn şi vin, şi mai mult nimic.

Pentru Postul cel Mare

În Sfânta şi Marea Patruzecime mâncăm de sec o dată în zi, linte fără untdelemn, iar vin şi untdelemn sâmbăta şi duminica mâncăm, aşijderea şi din fructe.

Iar peşte nu mâncăm, numai în ziua Buneivestiri, după dumnezeieştile pravile. Însă de se va întâmpla Bunavestire în Sâmbăta cea Mare, nu mâncăm peşte, numai untdelemn şi vin.

Pentru Joia cea Mare

Nici în Joia cea Mare nu mâncăm untdelemn după pravila 10 a Soborului de la Laodiceea, iar cei ce mănâncă peşte în ziua dreptului Lazăr, sau în Duminica Crucii, sau la Sfântul Teodor, precum vedem pe mulţi făcând aceasta, judecată loruşi vor lua, şi mai vârtos şi la Paşti să nu se împărtăşească Dumnezeieştii Taine, spre certarea iubirii de dezmierdări a lor, căci cum îndrăznesc în zilele acestea? Dacă nici în Duminica Floriilor pravila nu lasă pe mireni să-i dezlege la peşte, măcar deşi oarecari tipice zic aceasta după canonul 24 al Sfântului Nichifor, patriarhul Ţarigradului.

Pentru postul Sfinţilor Apostoli şi a Naşterii lui Hristos şi a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu

În posturile Sfinţilor Apostoli şi a Naşterii lui Hristos şi a Născătoarei de Dumnezeu, mâncăm cu sec trei zile, adică luni, miercuri şi vineri, ne ferim de peşte şi de untdelemn şi de vin, afară de boală. Şi mâncăm linte fără de untdelemn precum în marea Patruzecime, iar care vor ca să placă bine lui Dumnezeu, aceia sâmbăta şi duminica nu mănâncă peşte şi untdelemn.

Când şi unde se dezleagă postul de miercuri şi vineri

Ştiut să fie aceasta, că se dezleagă postul miercurea şi vinerea la peşte peste tot anul, numai la praznice domneşti şi ale Născătoarei de Dumnezeu. Iar de se va întâmpla ajunul praznicelor miercurea sau vinerea, nu se dezleagă postul de cu seară, pentru praznicul cel de dimineaţă, precum zice Prea Sfinţitul Ioan, Episcopul Chitrului, la pravila 28 a sa, în Matei. Iar în miercurile sau în vinerile din toată Cincizecimea, mirenii dezleagă de peşte, iar călugării numai la untdelemn şi la vin, dar nu la al 9-lea ceas, însă aceasta rămâne întru voinţa fiecăruia. Iar la praznicele Sfinţilor Apostoli, şi ale Sfinţilor Mucenici, şi a Ierarhilor nu dezlegăm la peşte, de se vor întâmpla miercurea şi vinerea, ci numai la untdelemn şi la vin, şi mai mult nimic. Iar mâncăm peşte numai la Naşterea cinstitului Înaintemergătorului Ioan iar la alt praznic al lui nicidecum, ci numai untdelemn şi vin. Aşijderea şi în ziua verhovnicilor Apostoli Petru şi Pavel dezlegăm la peşte, precum zice sfântul Teodor Studitul în tipicul său.

ALT NOMOCANON A SFINŢILOR APOSTOLI, A MARELUI VASILIE ŞI A SFINTELOR SOBOARE

Când sânt datori să se împărtăşească Dumnezeieştilor Taine cei ce vieţuiesc drept

Ştiut să fie şi aceasta, că cei ce vieţuiesc drept şi păzesc miercurea şi vinerea peste tot anul, datori sânt să se împărtăşească Preacuratelor Taine, adică întru Paştele cele Mari, în ziua Naşterii lui Hristos, la praznicele Sfinţilor Apostoli şi a Născătoarei de Dumnezeu, dacă şi aceste posturi vor păzi, de nu sânt sub canon. Iar dacă cineva nu va păzi postul Sfinţilor Apostoli şi a Naşterii lui Hristos şi a Născătoarei de Dumnezeu, pe unul ca acela să nu-l primeşti în Biserică, nici pe fiii lui: dacă şi ei nu postesc întru acestea, adică, nu se feresc de mâncări.

Clericul ce se face chezaş, să fie lipsit de cinul său, după canonul 20 al Sfinţilor Apostoli.

Episcopul, preotul sau diaconul ce va bate pe credincios sau pe necredincios, să fie lipsit de dar, după canoanele 20 şi 7 ale Sfinţilor Apostoli; aşijderea de va ridica sabia şi va lovi pe cineva.

Clericul de va pune pe vreun stăpânitor sau pe boier, să roage pe mitropolit pentru episcopie sau pentru cin, să fie lipsit de dar şi să se depărteze, după canoanele 20 şi 9 ale Sfinţilor Apostoli.

Cel ce a ucis fără de voie pe om, doi ani să nu se împărtăşească, după canonul 56 al marelui Vasile.

Cel ce a ucis de bună voie pe om, zece ani să nu se împărtăşească, după canonul 11 al aceluiaşi.

Cel ce va ucide la război sau căzând în tâlhari, când adică vor năvăli la dânsul cu săbiile, trei ani să nu se împărtăşească, după canonul 13 al aceluiaşi. Iar dacă tâlharii n-au venit cu săbiile, ci numai ca să fure sau să ia ceva dintru ale aceluiaşi şi el având chip a fugi şi n-a fugit, ci a întrebuinţat sabia şi a ucis pe tâlhari, ca un ucigaş să se canonească, după al 6-lea canon, stih 30 de la Matei, adică, 20 de ani.

Iar preotul se lipseşte de dar, oricare ucidere făcând, după canonul 66 al Sfinţilor Apostoli, şi după canonul 85 al marelui Vasile.

Cel ce s-a lepădat de Hristos fără de nevoie, la sfârşitul vieţii să se învrednicească împărtăşirii, după can. 73 al marelui Vasile. Iar care pentru munci se va lepăda de Hristos, 8 ani să nu se împărtăşească, după can. 81 al marelui Vasile.

Fermecătorul, adică vrăjitorul, proorocitorul, vărsătorul de ceară şi de plumb, sau cel ce leagă dobitoacele, ca să nu le mănânce lupul, sau pe vreun bărbat şi femeie, ca să nu se împreuneze, sau cel ce face farmece întru vifor, 2 ani să nu se împărtăşească, după can. 65 şi 72 ale marelui Vasile.

Iar de va cădea preotul întru una ca aceasta adică, de va face unul ca acesta rău meşteşug, se lipseşte de dar şi se depărtează, adică se taie de împărtăşire, după can. 36 al Soborului celui de la Laodiceea; şi de vrei, caută

la Matei tâlcuire pentru acestea, care sânt fermecătorii şi descântătorii, în stih 40, cap. 1; precum fermecătorii care cu vrajă trag pe draci spre voinţele sale şi leagă fiarele şi jigăniile ca să nu se vatăme dobitocul, de va rămâne undeva afară; aşijderea şi la Zonara după can. 36 al Soborului din Laodiceea, vei afla asemenea.

Pentru fermecători

Fermecătorii sânt aceia care, cântând psalmii lui David şi pomenind numele Mucenicilor şi a însăşi Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cu acestea alcătuiesc fermecăturile, cele de la draci. Fermecăturile deci cheamă pe dracii cei făcători de rău, descântându-se împrejurul mormintelor, pentru ca să slăbănogească mădularele vreunuia sau să-şi petreacă viaţa întru cele rele şi să fie nesuferită lui viaţa; aşa fermecăturile s-au numit strigarea şi plângerea cea asupra mormintelor. Fermecătorul şi descântătorul tot una este. Deci, fermecătura este când cu descântarea şi cu chemarea dracilor, se face oarecare lucrare spre vătămarea altora; precum spre slăbănogirea mădularelor şi spre prelungirea bolii, sau pentru ca să zacă cineva pe pat în toată viaţa şi spre altele cele ce sânt asemenea acestora.

Pentru otrăvi

Otrava este când cu adăpările cele aducătoare de moarte se face vreo mâncare, ca să se otrăvească omul, sau să-şi iasă din minte şi să-i fie dorită moartea celui ce pătimeşte; când pentru cele omeneşti, sau pentru cele ale iubirii ce se întâmplă câteodată, fac să iasă din minte şi aşa o gătesc; cu cuviinţă dar aceia asemenea cu ucigaşii se canonesc, precum zice Sfântul Vasilie cel Mare: Care va mărturisi fermecătura sau otrava, să împlinească cu pocăinţă anii ucigaşului şi cei ce cheamă pe draci şi făcând oarecare fermecători, de la aceştia caută ajutor. Pravila pe unii ca aceşti slujitori de idoli a fi îi zice. Căci fermecătorii şi pe cei ce fac vrăji, i-au numit slujitorii de idoli.

Pentru proorocire

Iar proorocitorii se zic celor care s-au dat pe sineşi dracilor, şi cu învăţătura lor prin oarecare semne îndrăznesc a se arăta a şti cele viitoare.

De vrăji

Vrăjitorii sânt care măcar şi pe cei de bine făcătorii draci îi cheamă, pentru alcătuirea cea bună a vreunui lucru, dar toţi sânt ucigaşi spurcaţi şi înşelători de bună voie.

Cei ce se duc la vrăjitori şi vrăjesc, sau citesc stelele, sau leagă pe lupi, sau pe bărbat şi pe femeie ca să nu se împreuneze, sau ca să înveţe ceva ce nu ştiu, să verse lor vrăjitorul ceară sau plumb, 6 ani să nu se împărtăşească, după can. 61 cel din Trulla, şi după can. 80 al marelui Vasile; iar Preotul care face aceasta, să fie lipsit de dar.

Care vrăjesc cu ţigănci şi care aduc vrăjitorul în casa sa, unde este bolnav, sau altceva, şi fac cu dânsul fermecătorii, 5 ani să nu se împărtăşească, după canonul 1 al Soborului de la Ancira; iar can. 61 al Soborului al VI-lea, al celui din Trulla, pe unii ca aceştia 6 ani îi canoneşte, iar

pe cei sfinţiţi îi lipseşte de dar.

Aşijderea şi cei ce vrăjesc cu orz sau cu bob, 6 ani să nu se împărtăşească, după cap. I, stih 40 de la Matei.

Aşijderea şi cei ce poartă buruieni apărătoare de otravă, sau alt ceva din unele ca acestea, sau pun înfăşături la copii şi la dobitoace, ca să nu se deoache, 6 ani după can. 61 al Soborului de la Trulla.

Iar cel ce cheamă pe vrăjitori ca să facă farmece spre vătămarea altor oameni, acesta se canoniseşte de 20 ani, ca şi cel ce a ucis de voie, după pravila 56 şi 72 a Marelui Vasile.

Matei cap. 1, stih 40, zice: Cei ce poartă pe urşi, sau pe alte fiare pentru batjocuri spre vătămarea celor mai proşti, sau împrăştie norii, sau dau nişte lucruri apărătoare de vătămare, sau cred norocului şi celor ce spun pentru zodie, cum că unul adică s-a născut în ziua cea bună, iar altul în zi rea; sau niscaiva semne cu slove, sau înfăşurături, adică baieri, şi mătăsuri pun pe capul său la grumaji, zicând nebuneşte cum că cu acestea se gonesc neputinţele şi deocherile, sau şarpe poartă în sânuri, sau lipesc pieliţe de-a lor pe ochi, sau la buzele sale, socotind aceasta a fi pentru sănătate sau cercei în Joia cea Mare fac copiilor săi, sau pomenind psalmii lui David şi numele Mucenicilor, îi spânzură la grumazul său, sau spre aducerea aminte a patimilor lui Hristos în Vinerea cea mare, înşişi leagă noduri după numărul Evangheliilor, sau slovele, sau hârtie care cuprinde molitva pentru guturai, sau cheamă pe babe la durere de cap şi de splină, sau la boli şi neputinţe fac legături şi funii, chemând făcătorii de bine draci spre ajutorul şi spre sănătatea lor; sau fac legături fiarelor, şi bărbatului şi femeii, sau cred celor ce au duh pitonicesc, care învăţându-se de la draci mai înainte spun cele viitoare, sau crezând în bobi sau în altă vrajă, vestesc cele pierdute; sau o fermecătură fac pentru altă oarecare neputinţă şi pentru vifor, sau altceva din unele ca acestea din cele fărădelege lucrând, să se oprească pe şase ani; adică, 6 ani să nu se împărtăşească. Iar pe cei sfinţiţi îi lipseşte de dar; şi prea cu cuviinţă, adică, după toată dreptatea; de vreme ce toate acestea de la draci se lucrează şi se săvârşesc. Căci zice Sfântul Ioan Gură de Aur: măcar că deşi se pomeneşte numele Sfintei Treimi la acestea, măcar şi pe Sfinţi de-i vor chema, măcar deşi semnul Crucii se va pune asupra acestora, însă cu toate acestea se cade să fugim de unele ca acestea şi să ne depărtăm. Şi de multe ori se ia darul preoţilor la soboare, ce s-au întâmplat cu unul, care pâinea cea din Joia cea mare a dat-o unora să mănânce, ca să se găsească cele furate, cu acest scop, dacă cu anevoie avea înghiţi pe ea. Altul oarecare, preot fiind, învinovăţit pentru că legându-se cu un lemn se învârtea împrejur, şi cu Evanghelia şi cu psalmii lui David făcea ispite pentru nişte lucruri, îndată a fost lipsit de dar. Sub această judecată cad cei ce scriu numele pe hârtie şi cheile bagă în psaltire, vestind de acolo cele mincinoase. Ci şi femeile care stau lângă Sfintele icoane şi întăresc, cum că de la dânsele proorocesc cele viitoare, ca cel ce oarecând a avut duhul pitonicesc tot sub aceeaşi canonisire cad. Dar cele ce odată amăgindu-se pe urmă s-au părăsit de răutate, mai puţin se canonisesc. Tot sub aceeaşi canonisire cad şi cei ce ard pe aşa numiţii vârcolaci şi dintr-înşii se afumă, şase ani să nu se împărtăşească.

Aşijderea şi cei ce leapădă copiii săi pe la răspântiile căilor, să-i boteze pe ei acela care îi va găsi, pentru ca să fie viu copilul precum nebuneşte

vorbesc; iar de va afla pe el un turc şi de-l va boteza preotul pe copil cu turcul, ca cu un naş, să fie lipsit de dar, după pravila 46 a Sfinţilor Apostoli. Aşa să se pedepsească şi cel ce a botezat cu naş vreun eretic şi cu lepădătorul de lege.

Iar în capitolul al treilea, stih 5, de la Matei, zice pentru credincioşii care urmează obiceiurilor celor elineşti şi fac jocuri la nunţi, sau la uliţe, sau cred în rusalii şi în glasurile păsărilor, sau în luna cea nouă, sau întru întâmpinare, sau păzesc întrebările, sau aprinderea focului pe uliţe, ce au făcut de demult elinii; iar acum precum vedem copiii creştinilor fac acestea, la ajunurile praznicelor, după oarecare obiceiuri vechi, sau chemări fac unii în ziua Înălţării, ca de la aceste proorocirea să se înţeleagă; sau cu straie femeieşti se îmbracă bărbaţii şi femeile cu bărbăteşti; sau măşti, după cum în părţile latinilor rău obişnuindu-se fac, în feluri de feţe făcându-se pe sine şi cu acesta de multe ori batjocoresc şi pe cinul bisericesc. Deci, pe cei ce sânt cu minte şi fac aceasta, pe cei sfinţiţi îi lipseşte de dar, iar pe mireni îi depărtează. Aşijderea şi pravila 66 a soborului 6 opreşte pe cei credincioşi a ieşi şi a privi alergări pe cai, nici la Paşti, nici la altă vreme. Iar Vasile cel Mare întru a sa pravilă 70, pe otrăvitori şi pe slujitorii de idoli, şi pe ucigaşi se osândesc 20 de ani. Iar pe curvarul şi pe sodomeanul şi pe cel ce păcătuieşte cu dobitocul pe 15 ani îl osândeşte. Şi slujitorii de idoli zic, nu pe cei ce erau dintâi necredincioşi, ci pe cei ce după Botez fac vrăji şi fermecături, fiindcă şi aceia cu oarecare chip slujesc idolilor, chemând pe draci spre ajutorul lor, şi spre tămăduirea durerii şi a bolilor. Deci cei ce au fost dintâi slujitori de idoli, botezându-se, îndată se apropie către Dumnezeiasca Împărtăşire; pentru că păcatul lor cel dintâi era păcatul neştiinţei; iar cei ce după Botez au jertfit idolilor, adică, dracilor cu oarecare fermecături, să se căiască pe toată viaţa sa şi la sfârşitul vieţii sale să se împărtăşească.

Preacurvarul sau cel ce se culcă cu bărbaţi, sau cu dobitoace sau cu păsări, de se va pocăi, oprire să primească 15 ani.

Preotul de va curvi, sau de va preacurvi, sau sodomie făcând sau cu dobitoace, sau cu păsări păcătuind, sau cu femeia lui peste fire curvind, sau de se va da pe sineşi vrăjitorilor, să fie lipsit de dar după pravila cincizeci şi una a Marelui Vasile.

Cel ce a curvit şi s-a spurcat cu sora lui cea de un tată şi de o mamă, 20 de ani să nu se împărtăşească, după pravila 66 a marelui Vasile. Iar Matei în Pustnic zice 15 ani. Iar cu sora care este numai de singur tată, sau de singură mamă, 12 ani, după pravila marelui Vasile.

Iar cel ce va curvi cu nora sa şi cu soacra sa, sau cu mama soacrei, 11 ani după pravila 77 şi 79 a aceluiaşi.

Iar cu femeia fratelui, 10 ani. Iar cu vara primară, 10 ani. Cu a doua vară, 9 ani. Cu cumătră, adică, cu mama aceleia ce s-a primit din botez, 11 ani. Iar cu ceea ce s-a primit din botez, 20 de ani. Iar cu sora femeii, 11 ani. Cu două surori, 11 ani. Aşijderea şi femeia cu doi fraţi, 11 ani. Care a păcătuit cu naşa, 12 ani, precum şi cu sora cea de un tată, după pravila 79 a Marelui Vasile.

Pe cel ce va strica copila mai mică de 12 ani, Matei îl opreşte 12 ani, după Sfântul Ioan pustnicul.

Pentru femei

Asemenea se opresc şi femeile care n-au bărbaţi. Iar care au bărbaţi cu

canonul preacurviei canoniseşte; adică, totdeauna cu ani mai mulţi; mirenii datori sânt a nu se atinge de femei în tot Sfântul Marele Post. Iar de va păcătui cu femeia sa în Sfântul Post, apoi nici la Paşti să nu se împărtăşească, pentru că tot postul a defăimat. Pentru că cei lumeşti datori sânt a se păzi de femeile sale cele legiuite în tot postul, precum s-a zis.

Cel ce a umblat cu femeia sa peste fire, 15 ani să nu se împărtăşească şi preot să nu se facă. Aşa şi femeia se canoniseşte, de va fi fost cu voia ei. Iar de va fi fost cu silă, mai uşor şi mai puţin să o canoniseşti, precum vei pricepe fapta. Aşijderea şi cel ce va umbla cu femeie străină peste fire, 15 ani.

Călcătorul de jurământ, 10 ani, după pravila 63 a marelui Vasile. Iar cel ce a făcut aceasta de nevoie, 6 ani după pravila 52 a aceluiaşi. Aşijderea şi martorul cel mincinos.

Preotul de va călca jurământul, măcar şi de nevoie, să fie lipsit de dar, după pravila 25 a Sfinţilor Apostoli.

Furul de se va spovedi de bunăvoia lui, un an să nu se împărtăşească şi de va fi cu putinţă, să plătească ce a furat, iar de se va vădi, doi ani, după pravila 61 a Marelui Vasile.

Cel ce este gazdă furilor, se canoniseşte precum şi furul, adică un an să nu se împărtăşească.

Tâlharul ca un ucigaş să se canonisească, după pravila 6 a Sfântului Grigorie de Nissa.

Săpătorul de morminte, adică cel care sapă morminte ca să fure ceva de acolo, 10 ani să nu se împărtăşească, după pravila 62 a marelui Vasilie.

Furul de cele sfinte, adică cel ce va fura lucru sfinţit din Biserică, din Sfântul Jertfelnic, 15 ani să nu se împărtăşească, după Sfântul Grigorie de Nissa.

Cel ce s-a însurat a doua oară, un an să nu se împărtăşească, după canonul al 4-lea al Marelui Vasile, iar alţii zic doi ani.

Cel ce s-a însurat a treia oară, de nu are copii, 4 ani să nu se împărtăşească, iar de are copii 5 ani, dacă este mai jos de 40 de ani cu vârsta. Iar de este mai sus de 40 de ani şi nu are copii, nu se iartă a treia cununie, după dumnezeieştile canoane ale lui Matei, stih 3, cap. 4, în cartea unirii şi nu o lăsa ca să fie.

Preotul dacă întru ştiinţă va blagoslovi nunta cea oprită pentru rudenie, sau pentru cumătrie, sau pentru a patra cununie, sau pe cei ce nu sânt în vârstă, adică, atunci când bărbatul nu are 15 ani şi femeia 13 ani, să fie lipsit de dar şi nunta să nu fie întemeiată.

De se va amesteca cineva cu logodnica până a nu se cununa, un an să se oprească de împărtăşire, precum porunceşte canonul 69 al Marelui Vasile pentru cititor: şi unul ca acesta să nu se facă preot, ca un fur de nuntă.

De va cădea cineva în păcat mai înainte de nuntă cu mama logodnicii lui, sau cu altă faţă din neamul ei, se opreşte nunta aceea. Iar dacă după nuntă s-a făcut păcatul, nu se despart, ci se canonisesc ca şi cei ce au făcut amestecare de sânge, după cap. 15, stih 3, în Matei. Iar canonul unora ca aceştia este 11 ani.

Canonul 62 al Soborului 6 hotărăşte ca să se lipsească de dar preoţii care joacă la nunţi, iar pe acei mireni îi afuriseşte şi mai vârtos pe femei, ca pe cele ce vatămă pe mulţi. Tot a aceluiaşi Sobor canonul 24, preoţilor porunceşte

nici se cade jocuri şi glume, sau alergări pe cai; iar deşi va merge la nuntă, numai să blagoslovească masa şi când vor intra acolo instrumentele muzicale, îndată sculându-se, să iasă. Iar canonul 13 al soborului de la Laodiceea, opreşte cu totul credincioşilor a avea jocuri la nuntă.

Canonul 72 al soborului 6 porunceşte: nu se cade bărbatului credincios să se împreuneze cu femeie eretică, nici cu bărbatul eretic femeia credincioasă. Iar de se va şi întâmpla una ca aceasta, nunta să se socotească a fi netemeinică şi să se dezlege împreună vieţuirea cea fărădelege. Dar de se va făgădui faţa cea ereticească că se va boteza, să rămâie nunta până se va întări făgăduinţa, după canonul 14, tot al aceluiaşi sobor. Asemenea, dacă se va împreuna dreptcredincioasa femeie şi cu latinii, cu dezlegarea nunţii să se canonisească, după al 12-lea capitol, stih 3, la Matei. Iar dacă cineva va călca cele poruncite, să se depărteze.

Cel ce a făcut malahie, să mănânce uscat 40 de zile, după Sfântul Ioan pustnicul şi în toate zilele să facă câte o sută de metanii; iar de nu poate să mănânce uscat, să fie oprit de împărtăşire un an şi să facă câte 50 de metanii în toate zilele.

Care se amestecă unul cu altul, ca unii ce fac îndoit malahie, să mănânce sec 80 de zile sau doi ani să nu se împărtăşească, făcând câte de 50 metanii în toate zilele.

Iar de va cădea vreunul din clerici în patima malahiei mai înainte de hirotonie, întâi să fie supus canonului malahiei, apoi să se hirotonisească. Iar cel ce după hirotonie prin neştiinţă a făcut aceasta, să nu lucreze cele preoţeşti un an; dar făcând aceasta iarăşi cu ştiinţă, să fie lipsit de dar.

Şi femeile care se tăvălesc cu bărbaţii, sau singure fac loruşi malahie, să primească atunci canonul malahiei.

Pravila 7 a lui Timotei Alexandrinul. Femeia ce va fi întru curgerea sângelui ei, adică: după obicei având cele fireşti ale sale, să nu se împărtăşească la Paşti, până ce nu se va curaţi; nici să nu intre în biserică, până în 7 zile, nici cu bărbatul ei să nu se împreuneze una ca aceasta, până ce nu se va curaţi, după cum învaţă Sfântul Ioan pustnicul. Iar în altă vreme să nu oprească datoria unul altuia, după Apostol, fără numai la vremea împărtăşirii şi a anaforei duminicile, şi la praznicele cele mari, însă şi aceasta după bunăvoinţă.

Femeia ce a născut în săptămâna cea mare, este slobodă să mănânce untdelemn şi să bea vin, după canonul 50 al Sfântului Timotei.

Dacă o călugăriţă va fi silită spre curvie sau fecioară, de către cineva şi se va afla cea întâia a ei viaţă curată, 40 de zile se opreşte sau un an să nu se împărtăşească. Iar dacă vieţuirea ei cea dintâi a fost spurcată, să se canonisească cu canonul celor ce fac curvie după pravila 50 a Sfântului Nichifor, patriarhul Ţarigradului. Iar marele Vasile în pravila 49, pe roaba ce a fost silită de către domnul său spre păcat, o lasă fără de canon. Iar ceea ce cu voia ei va curvi, se canoniseşte. Canonul Sfinţilor Părinţi celor din Calcedon.

De va muri copilul cuiva nebotezat pentru nepurtarea de grijă, unul ca acesta trei ani să nu se împărtăşească şi în toate zilele să facă câte două sute de metanii şi să postească luni, miercuri şi vineri. Iar de vor chema pe preot şi preotul nu se va sili, atunci rămâne asupra preotului păcatul.

Femeia care dormind şi-a omorât la sân pruncul său, şapte ani să nu se împărtăşească.

Ceea ce n-a purtat grijă de rodul pântecelui său, adică de pruncul care s-a născut pe cale şi va muri, ca o ucigătoare să se canonisească, după pravila 33 a Marelui Vasile.

Iar dacă din prostime şi nepricepere, sau din lipsa celor trebuincioase, sau pentru pustietatea locului, nu se canoniseşte, după pravila 52 a aceluiaşi.

Dacă o oarecare femeie va mânca ierburi sau altceva va face, şi va omorî pruncul în pântecele său, ucigătoare este, după canonul al doilea al Marelui Vasile. Aşijderea şi aceea ce a gătit şi a dat ierburile acestea, după cum zice Sfântul Ioan pustnicul.

Iar Sfântul Sobor cel de la Ancira, în pravila 21, pe desfrânatele ce-şi strică şi-şi pierd pruncii lor, pe zece ani le opreşte; aşijderea şi pe cele ce le-au dat lor acestea stricătoare.

Sub aceeaşi cercetare sânt, după Ioan Pustnicul, şi cele ce-şi leapădă copiii lor la răspântii, sau în poarta târgului pe care nu-i ia nimeni spre creştere şi purtare lor de grijă, pentru că ele ucigătoare sânt cu fapta lor.

Femeia de va pierde pruncul său de nevoie, un an să nu se împărtăşească.

Care strică aşezământul părintelui său celui duhovnicesc, fiind împuns de sigură răutate, în viaţă şi la moarte să fie blestemat; aşijderea şi cel ce pe părinţii săi nu-i ascultă la oarecare lucru creştinesc.

Dintru cele pustniceşti ale marelui Vasilie

Duhovnicul n-are putere a dezlega şi a lega judecata altui duhovnic; iar dacă unul a legat şi altul a dezlegat, este despărţire. Hristos nu s-a despărţit. Ci se cade aceluia ce a legat să şi dezlege, după pravila 32 a Sfinţilor Apostoli. Iar duhovnici le zicem celor după vrednicie şi cu adevărat legiuitorii duhovnici şi care după Dumnezeu sânt purtători de grijă pentru mântuirea omenească, iar nu pe cei cu mărire deşartă şi neiscusiţi şi mincinoşi, care cu neguţătorie pentru spurcatul câştig, fiind în chipul duhovnicesc, aduc tămăduire. Că unii ca aceştia sânt ucigători, căci ucid sufletele oamenilor, pentru nepurtarea de grijă şi nevrednicia lor, dar se cuvine arhiereului să socotească.

Duhovnicescul părinte de va descoperi altuia păcatul celui ce s-a spovedit la dânsul, să aibă epitimie: trei ani să se oprească, numai o dată pe lună să se împărtăşească şi să facă în toată ziua câte o sută de metanii; iar pravila politică zice, unuia ca acestuia să i se sape limba pe dinapoi. Dacă episcopul sau preotul va descoperi păcatul asupra duhovnicescului său fiu, ce l-a auzit de la dânsul la spovedanie, nicidecum nu se cade a crede mărturiei acestuia, după pravila 133 a soborului de la Cartagina. Preasfântul patriarh Luca a oprit pe egumenul mănăstirii Ghirotrofia, care era Arhiepiscopul Iracliei, ca să nu săvârşească Liturghie, pentru că a mărturisit asupra duhovnicescului său fiu.

A Apostolului Pavel

Cel ce va avea vrajbă asupra cuiva, în biserică să nu intre nici el, nici prinoasele lui, până nu se va împăca, că rugăciunea lui spre blestem şi spre

păcat se socoteşte, şi să facă în toată ziua câte 50 de metanii.

Cel ce în vremea împărtăşirii, având scârbă asupra fratelui, nu se va împăca cu dânsul, să fie depărtat. Iar preotul, de va sluji Liturghia cu vrajbă, să nu slujească 60 de zile.

Cel ce ocărăşte şi blesteamă pe aproapele său, trei zile să se afurisească, mâncând pâine cu apă, că scris este: Cel ce va zice fratelui său nebunule, vinovat va fi gheenei focului.

Iar cel ce va ocărî pe preot, un an să se oprească. Iar de-i va da palme sau cu băţul de-l va lovi, trei ani să se oprească, chiar dacă l-ar ierta preotul.

De va avea cineva vrajbă asupra cuiva şi va muri unul dintre ei, să se oprească cel viu pentru cel mort un an şi 40 de zile să meargă la mormântul celui mort, zicând întru sineşi: Iartă-mă, frate şi Dumnezeu să te ierte, că scris este.

Cine va batjocori pe tatăl său sau pe mama sa, cu moarte să se omoare, iar de se va căi de ceea ce a făcut, să se canonească precum se cade, măcar de l-ar şi ierta părintele cel ocărât de dânsul. Iar de va ridica lemn şi va lovi pe dânsul, să i se taie mâna. Iar de se va pocăi, după cum va socoti arhiereul, să-i dea lui canon.

Părintele care nu-şi iubeşte pe feciorii săi întocmai, ci pe unul îl blesteamă şi pe altul îl binecuvintează, pe unul urăşte şi pe altul iubeşte şi averea lui nu o împarte lor întocmai, ca un urâtor de fii, să nu se împărtăşească cu Sfintele Taine până când se va îndrepta şi să se lepede şi de la Sfânta Biserică.

Dacă pe unul din părinţi pentru ca să călugărească feciorul său, îl va lipsi din partea moştenirii lui, aşijderea să se afurisească după al 33-lea canon, L, a titlului.

Cel ce mănâncă mortăciune sau cele răpite de fiară, adică cele mâncate de lupi sau omorâte de păsări sau de ulii sau de altă pasăre, sau va mânca sânge sau cele sugrumate, cele ce se găsesc în mreji sau dintre acestea ce sugrumă latinii, de va fi preot să i se ia darul, iar mireanul să se afurisească după canoni 63 al Sfinţilor Apostoli, adică să nu se împărtăşească 2 ani şi să aibă şi canon.

Aşijderea şi cel ce va mânca brânză şi carne în Postul cel Mare sau miercurile şi vinerile, 2 ani să nu se împărtăşească.

De va merge cineva la praznicul păgânilor sau al ereticilor şi va mânca întru acea zi cele ce jertfesc ei pentru sufletul lor, sau va prăznui dimpreună cu dânşii, 2 ani să nu se împărtăşească, după canonul 7 al Sfântului Sobor de la Ancira. Iar de va fi preot să i se ia darul, după canonul 70 al Sfinţilor Apostoli, căci nici cele ce se jertfesc de la dânşii, nu se cade nouă să le mâncăm, măcar de le şi dau nouă, că s-au oprit cu canonul 38 şi 39 şi 40 al Soborului celui din Laodiceea.

Iar canonul 11 al celui de-al şaselea Sobor, a celui de la Trulla, porunceşte: Cel ce va îndrăzni la vreme de boală a chema doctorul jidov şi se va doctorisi de la dânsul, de va fi preot, să i se ia darul, iar mireanul să se afurisească.

Preotul vânător sau prinzător de păsări, 3 ani să se oprească.

Preotul de va lua din biserică ceară sau untdelemn, să se afurisească după canonul 72 al Sfinţilor Apostoli.

Episcopul sau preotul sau diaconul care ia camătă, ori să lepede obiceiul, ori să i se darul, după canonul 44 al Sfinţilor Apostoli.

Preotul care se îmbată sau glumeşte sau face neguţătorie, fie să lepede obiceiul, fie să i se ia darul, după canonul 42 al Sfinţilor Apostoli.

Preotul de va cere aur sau altceva, pentru Sfânta Împărtăşanie, să fie lipsit de dar, după canonul 53 cel din Trulla.

Preotul de va trimite citeţul sau pe altcineva să împărtăşească pe vreun om, să se afurisească, după canonul 14 al Soborului de la Laodichia.

Preotul de se va ruşina a împărtăşi pe preoteasa sa şi va da Sfântul Potir şi o va împărtăşi altul, unul ca acesta sub blestem îl pune canonul 102 cel din Trulla.

Aşijderea anatematiseşte canonul 4 al soborului de la Ancira, pe cel ce se scârbeşte de preotul mirean şi nu ar vrea să se împărtăşească de la dânsul.

Preotu, de va vărsa de multă băutură în ziua în care a slujit Liturghia, 40 de zile să se oprească, după cum învaţă Sfântul Ioan pustnicul.

Iar neslujind Liturghia de va varsă de multă beţie, pe jumătate acestora să se canonisească. Iar dacă umblă în cârciumă să se afurisească. Asemenea şi mireanul să se canonisească 40 de zile şi să facă în toată ziua câte 100 de metanii zicând şi Psalmul 50: Miluieşte-mă, Dumnezeule..., de va vărsa după Sfânta Împărtăşanie.

De va ţine cineva Împărtăşania în gura sa şi o va lepăda între dobitoace sau între albinele sale, 4 ani să nu se împărtăşească.

Iar preotul care fiind lipsit de dar, va sluji Liturghia, desăvârşit să se lepede de la Biserică, adică să fie depărtat, după canonul 28 al Sfinţilor Apostoli. Dacă vreun cleric va sluji lui, şi acela să fie lipsit din dregătoria sa, după canonul 11 al Sfinţilor Apostoli.

Preotul de va primi jertfă de la eretici sau va boteza pruncul turcului sau va primi jertfa lui sau de-l va lua pe păgân sau eretic naş pruncului, sau ca vreun prieten mirelui la nuntă, să fie lipsit de dar după canonul 46 al Sfinţilor Apostoli. Că ce parte este credinciosului cu cei necredincioşi, precum zice Apostolul.

Canonul 64 al Sfinţilor Apostoli zice: Preotul ce intră să se închine şi să se roage în bisericile ereticilor, care se numesc capişti, de este preot să i se ia darul, iar de este mirean să se afurisească.

Iar canonul 10 al Sfinţilor Apostoli porunceşte: Cel ce se roagă împreună cu cei eretici, măcar deşi nu în Biserică ci în casă, să fie dat anatemei.

Preotul de va vărsa Sfintele Taine din lucrarea potrivnicului, să fie oprit de slujba lui 6 luni, după canonul 11 al Sfântului Ioan episcopul Chitrului.

Iar de le va vărsa din voia lui să i se ia darul, însă este dator să strângă Sfintele bine şi răzuind pământul unde au căzut, să le dea în foc şi în apă, adică întâi să le pună în foc, după aceea să strângă de va rămâne ceva în foc şi să le arunce în mare sau în râu sau în lac, unde niciodată nu se usucă, asemenea şi piatra de este, să o arunce în apă, precum am zis.

Duminicile şi la praznice să nu lucreze ci să vină la Biserică, precum se cuvine credincioşilor. Iar de va lucra cineva duminica şi la praznice, să se afurisească.

Omul aflându-se la moarte, măcar de a şi mâncat, slobod este să se împărtăşească, numai fiind spovedit după canonul 9 al Sfântului Nichifor,

patriarhul Ţarigradului.

De se va omorî vreun om singur pe sine, nici să cânte asupra lui, nici să se facă pomenire pentru dânsul, afară numai de va fi fost ieşit din minte, după canonul 11 al Sfântului Timotei Alexandrinul.

Preacurvarul sau curvarul cel vestit, să nu se primească în Biserică de nu se va lăsa de păcat, nici prinosurile lui, după canonul 39 al marelui Vasilie.

Şi nunta cea fărădelege, cea cu rudenie, nu se primeşte la Biserică până nu se va despărţi, şi după ce se va despărţi ca nişte amestecători de sânge să se canonisească, adică 15 ani să nu se împărtăşească, după canonul 74 al marelui Vasilie.

Nici cel cu a patra cununie nu se primeşte la Biserică, până nu se va despărţi de a patra femeie, iar după despărţire, 8 ani să nu se împărtăşească.

Cel ce s-a însurat a doua oară, să nu se facă preot după canonul 12 al marelui Vasilie.

Câţi vor păzi canonul ce s-a dat lor spre pocăinţă şi după hotărârea duhovnicescului părinte nu se împărtăşesc, pe aceia să îi ai fii duhovniceşti.

Iar pe cei ce nu păzesc canonul său, goneşte-i ca să nu pieri şi tu cu dânşii, făcându-te părtaş păcatelor străine, după canoanele 84 şi 85 ale marelui Vasilie. Aşa să socoteşti păcatele celor ce se mărturisesc către tine, ca şi cum ar fi ale tale şi aşa să ai purtare de grijă, ca să poţi da seamă lui Dumnezeu; deci pentru aceasta, ia aminte bine, să nu te ruşinezi de cineva sau să te temi, ca să nu cazi întru această mare primejdie. Fie-ţi în grijă şi aceasta: ca nu cumva să îndrăzneşti a cere ceva sau prin cuvânt sau prin semn, de la cei ce se spovedesc la tine, ca să-ţi dea ţie ceva; căci nu se cuvine aceasta duhovniceştilor părinţi, iar mai vârtos este şi fără de lege.

Cel ce n-a vrut să-şi ţină canonul său şi pentru aceasta a fost izgonit de la tine şi va veni iarăşi şi va voi a-l ţine, să-l primeşti iarăşi pe el; şi să pună început, după canonul 54 al Sfinţilor Apostoli. Iar de nu va voi, să-l laşi şi nu te teme, că el însuşi va da seama pentru păcatul său, însă eşti dator a-l învăţa pe el după puterea ta.

Partea bărbătească, la vârsta de 6 ani dator este a se îndrepta cu spovedanie şi a se sfinţi, în Matei, încheietura 70, canonul al 4-lea al Episcopului Chitrului.

Dacă femeia cuiva preacurveşte, acela la preoţie nu poate să fie primit, iar de va preacurvi după hirotonie, sau să o lepede, sau să lase preoţia, după canonul 13 al soborului de la Neocesareea.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII CE SE FACE LA LOGODNĂ

După dumnezeiasca Liturghie, preotul aşezând în mijlocul bisericii tetrapodul, pune Sfânta Evanghelie pe dânsul, aprinzând şi făcliile în sfeşnice; apoi venind cei ce vor a se logodi, stau în mijlocul Bisericii dinaintea tetrapodului, iar preotul luându-le inelele, le pune pe Sfânta Evanghelie, al bărbatului de-a dreapta, iar al femeii de-a stânga, dând naşilor făclii aprinse să le ţină în mâna dreaptă; şi binecuvântând de trei ori capetele celor ce se logodesc, cădeşte după obicei.

Apoi de va fi diacon zice: **Binecuvintează, părinte.**

Preotul zice cu glas:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: **Amin.**

Diaconul: **Cu pace Domnului să ne rugăm.**

Strana: **Doamne miluieşte.**

Pentru pacea de sus şi pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici şi pentru unimea tuturor, Domnului să ne rugăm.

Pentru Sfântă Biserica aceasta şi pentru cei ce intră într-însa

cu credinţă, cu evlavie şi cu frica lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române [pentru (Înalt) Prea Sfinţitul (Arhi-) Episcopul şi Mitropolitul nostru (N)], pentru cinstita preoţime şi întru Hristos diaconime, pentru tot clerul şi poporul, Domnului să ne rugăm.

Pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru cârmuitorii ţării noastre, pentru mai marii oraşelor şi ai satelor, şi pentru iubitoarea de Hristos oaste, Domnului să ne rugăm.

Pentru robii lui Dumnezeu (N), care acum se logodesc unul cu altul, şi pentru mântuirea lor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să li se dea lor fii spre moştenirea neamului, şi toate cererile cele de mântuire, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să li se trimită lor dragoste desăvârşită, paşnică şi ajutor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fie păziţi şi binecuvântaţi a trăi în înţelegere şi credinţă tare, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fie păziţi ei în viaţă şi purtare neprihănită, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca Domnul Dumnezeu să le dăruiască lor nuntă cinstită şi viaţă neîntinată, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se mântuiască ei şi noi de toată supărarea, urgia, primejdia şi nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuieşte, miluieşte şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfânta, Curata, preabinecuvântata, mărita Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cu toţi sfinţii pomenindu-o.

Pe noi înşine şi unii pe alţii, şi toată viaţa noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea zice cu glasul mare rugăciunea aceasta:

Dumnezeule Cel veşnic, Care pe cele despărţite le aduci într-o unire şi ai pus neîntreruptă legătura dragostei; Cel ce ai binecuvântat pe Isaac şi pe Rebeca şi i-ai arătat moştenitori făgăduinţei Tale; Însuţi binecuvintează şi pe robii Tăi aceştia, povăţuindu-i spre tot lucrul bun. Că îndurat şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin.
Preotul: Pace tuturor.
Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.

Şi preotul citeşte în taină:

Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce dintre neamuri mai înainte Ţi-ai logodit Biserica ca pe o fecioară curată, binecuvintează şi logodna aceasta; uneşte-i şi păzeşte-i pe robii Tăi aceştia în pace şi înţelegere.

Ecfonis:

Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Apoi luând preotul inelul din dreapta, face cu el chipul crucii asupra bărbatului, zicând de trei ori:

Se logodeşte robul lui Dumnezeu (N), cu roaba lui Dumnezeu (N), în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sântului Duh. Amin. (se zice de trei ori); iar a treia oară adaugă: **Acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!**

Şi pune inelul, preotul împreună cu nunul în degetul mâinii drepte a mirelui; asemenea, luând celălalt inel, zice către mireasă:

Se logodeşte roaba lui Dumnezeu (N), cu robul lui Dumnezeu (N), în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. (se zice de trei ori); iar a treia oară adaugă: **Acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.**

Şi pune inelul, preotul împreună cu nuna în degetul mâinii drepte a miresei. Apoi nunii schimbă inelele în degetul inelar al mâinii stângi a mirilor.

Iar preotul zice rugăciunea aceasta:

Doamne, Dumnezeul nostru, Care dimpreună cu sluga patriarhului Avraam ai călătorit în Mesopotamia, trimiţându-l să logodească femeie stăpânului său Isaac, şi prin mijlocirea scoaterii de apă i-ai descoperit să logodească pe Rebeca; Însuţi binecuvintează logodna robilor Tăi (N) şi întăreşte cuvântul cel grăit de dânşii. Uneşte-i cu sfântă unirea cea de la Tine, că Tu din început ai făcut bărbat şi femeie, şi de la Tine se dă bărbatului femeia spre ajutor şi spre dăinuirea neamului omenesc. Însuţi dar, Doamne Dumnezeul nostru, Care ai trimis adevărul peste moştenirea Ta, şi făgăduinţa Ta peste robii Tăi, părinţii noştri, cei aleşi ai Tăi în fiecare neam şi neam, caută spre robul Tău (N) şi spre roaba Ta (N) şi întăreşte logodna lor în credinţă, în înţelegere, în adevăr şi în dragoste; că Tu, Doamne, ai aşezat să se dea logodire şi întărire în toate. Prin inel s-a dat lui Iosif stăpânirea în Egipt; prin inel s-a preamărit Daniil în ţara Babilonului; prin inel s-a arătat adevărul Tamarei; prin inel Părintele nostru Cel ceresc S-a îndurat spre fiul cel risipitor, când a zis: „Daţi inel în dreapta lui, şi junghiind viţelul cel îngrăşat, mâncând, să ne veselim”. Această dreaptă a Ta, Doamne, a întrarmat pe Moise în Marea Roşie, căci prin cuvântul Tău cel adevărat cerurile s-au întărit şi pământul s-a întemeiat. Şi dreapta robilor Tăi se va binecuvânta cu cuvântul Tău cel puternic şi cu braţul Tău cel înalt. Însuţi dar şi acum, Stăpâne, binecuvintează această punere a inelelor cu binecuvântarea cerească şi Îngerul Domnului să meargă înaintea lor în toate zilele vieţii lor. Că Tu eşti Cel ce binecuvintezi şi sfinţeşti toate câte sânt, şi Ţie slavă înălţăm Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi ectenia aceasta:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române [pentru (Înalt) Prea Sfinţitul (Arhi-) Episcopul şi Mitropolitul nostru (N)], şi pentru toţi fraţii noştri cei întru Hristos.

Încă ne rugăm pentru binecredinciosul popor român de

pretutindeni, pentru cârmuitorii ţării noastre, pentru mai marii oraşelor şi ai satelor şi pentru iubitoarea de Hristos oaste, pentru sănătatea şi mântuirea lor.

Încă ne rugăm pentru robii lui Dumnezeu (N), care s-au logodit unul cu altul, pentru sănătatea şi pentru mântuirea lor.

Încă ne rugăm şi pentru toţi dreptmăritorii creştini, care sânt de faţă la săvârşirea acestei sfinte slujbe, pentru sănătatea şi pentru mântuirea lor.

Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe urmă apolisul.

RÂNDUIALA
RUGĂCIUNII CUNUNIEI

Se cuvine a şti că de vor vrea cei logodiţi să se cunune îndată după logodnă, aşa cum sânt strânşi în biserică, îndată începe preotul Psalmul: Fericiţi toţi...; iar credincioşii cântă: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru..., după cum este rânduit mai înainte. Iar de va fi trecut câtva timp după logodna lor, preotul pregăteşte tetrapodul în mijlocul bisericii, după cum s-a arătat la începutul logodnei, punând pe Evanghelie cununiile, a bărbatului de-a dreapta şi a femeii de-a stânga, şi venind cei ce vor să se cunune în biserică, având lumânări aprinse, preotul cădeşte, cântând Psalmul 127, iar cântăreţii cântă la fiecare stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Fericiţi toţi cei ce se tem de Domnul.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Care umblă în căile Lui.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Ostenelile roadelor tale vei mânca.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Fericit eşti şi bine va fi ţie.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Femeia ta ca o vie rodită în laturile casei tale.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Fiii tăi ca nişte vlăstare tinere de măslin împrejurul mesei tale.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Iată aşa se va binecuvânta omul, cel ce se teme de Domnul.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Binecuvânta-te-va Domnul din Sion, şi vei vedea bunătăţile Ierusalimului în toate zilele vieţii tale.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Şi vei vedea pe fiii fiilor tăi, pace peste Israil.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Apoi Diaconul zice: **Binecuvintează părinte.**

Iar preotul cu glas tare:

Binecuvântată este Împărăţia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: **Amin.**

Diaconul zice ecteniile:

Cu pace Domnului să ne rugăm.

Strana: **Doamne miluieşte.**

Pentru pacea de sus şi pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici şi pentru unimea tuturor, Domnului să ne rugăm.

Pentru Sfântă Biserica aceasta şi pentru toţi cei ce intră într-însa cu credinţă şi cu evlavie şi cu frica lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române [pentru (Înalt) Prea Sfinţitul (Arhi-) Episcopul şi Mitropolitul nostru (N)], pentru cinstita preoţime şi întru Hristos diaconime, şi pentru tot clerul şi poporul, Domnului să ne rugăm.

Pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru cârmuitorii ţării noastre, pentru mai marii oraşelor şi ai satelor, şi pentru iubitoarea de Hristos oaste, Domnului să ne rugăm.

Pentru robii lui Dumnezeu (N), care acum se însoţesc unul cu altul prin unirea nunţii, şi pentru mântuirea lor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se binecuvinteze nunta aceasta, ca şi aceea din Cana Galileii, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să li se dea lor cumpătare şi roadă pântecelui spre

folos, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se veselească ei de vederea fiilor şi a fiicelor lor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să li se dăruiască lor binecuvântare de prunci buni şi purtare neprihănită, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să li se dăruiască lor şi nouă toate cererile spre mântuire, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se mântuiască ei şi noi de toată supărarea, urgia, primejdia şi nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuieşte, miluieşte şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfânta, curata, prea binecuvântata, mărita, Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cu toţi sfinţii pomenindu-o.

Pe noi înşine şi unii pe alţii şi toată viaţa noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin. **Diaconul:** Domnului să ne rugăm.

Preotul zice cu glas tare rugăciunea aceasta:

Dumnezeule cel preacurat şi Ziditorule a toată făptura, Care pentru iubirea Ta de oameni ai prefăcut coasta strămoşului Adam în femeie şi i-ai binecuvântat pe dânşii şi ai zis: creşteţi şi vă înmulţiţi şi stăpâniţi pământul, şi pe amândoi i-ai arătat un trup prin însoţire; căci pentru aceasta va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va uni cu femeia sa şi vor fi amândoi un trup, şi pe care i-a unit Dumnezeu, omul să nu-i despartă.

Cel ce ai binecuvântat pe robul Tău Avraam şi ai deschis pântecele Sarrei, şi l-ai făcut tată a multe neamuri, Care ai dăruit pe Isaac Rebecăi şi ai binecuvântat naşterea ei; Care ai unit pe Iacov cu Rahila şi dintr-însul ai arătat doisprezece patriarhi; Cel ce ai însoţit pe Iosif cu Asineta şi le-ai dăruit lor roadă naşterii de prunci, pe Efraim şi pe Manase; Care ai primit pe Zaharia şi pe Elisabeta şi le-ai arătat lor prunc pe Înaintemergătorul; Cel ce din rădăcina lui Iesei după trup ai crescut-o pe pururea Fecioara, şi dintr-însa întrupându-Te, Te-ai născut spre mântuirea neamului

omenesc; Care pentru negrăitul Tău dar şi multa bunătate, ai venit în Cana Galileei şi ai binecuvântat nunta de acolo, ca să arăţi că din voia Ta este însoţirea cea legiuită, şi naşterea de prunci dintr-însa.

Însuţi, Stăpâne preasfinte, primeşte rugăciunea noastră a robilor Tăi, şi precum acolo, aşa şi aici venind cu şederea Ta de faţă cea nevăzută, binecuvintează nunta aceasta. Şi dă robilor Tăi (N) viaţă paşnică, lungime de zile, minte întreagă, dragoste unuia către altul întru legătura păcii, seminţie cu viaţă îndelungată, dar de prunci, cununa cea neveştejită a măririi. Învredniceşte-i pe dânşii a vedea pe fiii fiilor lor, păzeşte viaţa lor fără bântuială, şi le dă lor din roua cerului de sus şi din grăsimea pământului; umple casele lor de grâu, de vin, de untdelemn şi de toată bunătatea, ca să dea şi celor lipsiţi; dăruind şi acestora de faţă toate cererile cele spre mântuire.

Că Dumnezeu milostiv şi îndurat şi de oameni iubitor eşti, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi părintelui Tău Celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin. Diaconul: Domnului să ne rugăm.

Iar preotul citeşte cu glas tare rugăciunea aceasta:

Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeul nostru, sfinţitorul nunţii celei tainice şi preacurate şi legiuitorul nunţii celei trupeşti, păzitorul nestricăciunii şi chivernisitorul cel bun al celor lumeşti. Însuţi Stăpâne, Cel ce din început ai zidit pe om şi l-ai pus ca un împărat făpturii şi ai zis: „Nu este bine să fie omul singur pe pământ, să-i facem lui ajutor după dânsul”; şi luând una din coastele lui, i-ai zidit femeie, pe care văzându-o Adam, a zis: „Iată acum os din oasele mele şi trup din trupul meu; aceasta se va numi femeie, căci din bărbatul său s-a luat ea. Pentru aceasta va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa, şi se va uni cu femeia sa şi vor fi amândoi un trup; şi pe care Dumnezeu i-a unit, omul să nu-i despartă”. Însuţi şi acum, Doamne Dumnezeul nostru, trimite harul Tău cel ceresc peste robii Tăi aceştia (N). Şi dă roabei Tale acesteia a se pleca în toate bărbatului său şi robului Tău acestuia să fie cap femeii, ca să vieţuiască după voia Ta.

Binecuvintează-i pe dânşii, Doamne Dumnezeul nostru, pre-

cum ai binecuvântat pe Avraam şi pe Sarra. Binecuvintează-i pe dânşii, Doamne Dumnezeul nostru, precum ai binecuvântat pe Isaac şi pe Rebeca. Binecuvintează-i pe ei, Doamne Dumnezeul nostru, precum ai binecuvântat pe Iacov şi pe toţi Patriarhii. Binecuvintează-i pe dânşii, Doamne Dumnezeul nostru, precum ai binecuvântat pe Iosif şi pe Asineta. Binecuvintează-i pe dânşii, Doamne Dumnezeul nostru, precum ai binecuvântat pe Moise şi pe Semfora. Binecuvintează-i pe dânşii, Doamne Dumnezeul nostru, precum ai binecuvântat pe Zaharia şi pe Elisabeta. Binecuvintează-i pe dânşii, Doamne Dumnezeul nostru, precum ai binecuvântat pe Ioachim şi pe Ana.

Păzeşte-i pe dânşii, Doamne Dumnezeul nostru, precum ai păzit pe Noe în corabie. Păzeşte-i pe dânşii, Doamne Dumnezeul nostru, precum ai păzit pe Iona în pântecele chitului. Păzeşte-i pe dânşii, Doamne Dumnezeul nostru, precum ai păzit de foc pe sfinţii trei tineri, trimiţându-le lor rouă din cer. Şi să vie peste dânşii bucuria aceea, pe care a avut-o fericita Elena, când a aflat cinstita Cruce.

Adu-ţi aminte de dânşii, Doamne Dumnezeul nostru, precum Ţi-ai adus aminte de Enoh, de Sem şi de Ilie. Adu-Ţi aminte de dânşii, Doamne Dumnezeul nostru, precum Ţi-ai adus aminte de Sfinţii cei patruzeci de Mucenici, trimiţându-le cununi din cer. Adu-ţi aminte, Doamne Dumnezeul nostru, şi de părinţii lor care i-au născut şi i-au crescut, pentru că rugăciunile părinţilor întăresc temeliile caselor. Adu-ţi aminte, Doamne Dumnezeul nostru, şi de robii Tăi (N), naşii lor, şi de nuntaşii care s-au adunat la săvârşirea acestei Sfinte Taine. Adu-ţi aminte, Doamne Dumnezeul nostru, de robul Tău (N) şi de roaba Ta (N), şi-i binecuvintează pe dânşii. Dă-le lor roadă pântecelui, prunci buni şi bună înţelegere sufletească şi trupească; înalţă-i pe dânşii ca cedrii Libanului, ca o vie cu multe vlăstare; dă-le lor sămânţă de spic, ca toată îndestularea având, să sporească spre tot lucrul bun şi Ţie bineplăcut; şi să vadă pe fiii fiilor lor ca nişte ramuri tinere de măslin în jurul mesei lor, şi bineplăcând înaintea Ta, să strălucească ca luminătorii pe cer, întru Tine Domnul nostru. Căruia se cuvine toată slava, puterea, cinstea şi închinăciunea, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Diaconul: **Domnului să ne rugăm**

Iar preotul zice cu glas tare aceasta rugăciune:

Dumnezeule cel sfânt, Care din ţărână ai făcut pe om şi din coasta lui ai făcut femeie şi ai însoţit-o lui spre ajutor, pentru că aşa a plăcut slavei Tale să nu fie omul singur pe pământ; Însuţi şi acum Stăpâne, trimite mâna Ta din Sfântul Tău locaş şi uneşte pe robul Tău (N) şi pe roaba Ta (N), pentru că de către Tine se însoţeşte bărbatul cu femeia. Uneşte-i pe dânşii în înţelegere, încununează-i într-un trup, dăruieşte-le roadă pântecelui, dobândire de prunci buni.

Că a Ta este stăpânirea şi a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceasta, luând preotul cununia mirelui, face cu dânsa chipul crucii pe faţa lui, zicând de trei ori:

Se cunună robul lui Dumnezeu (N) cu roaba lui Dumnezeu (N), în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Şi sărutând mirele cununia, o pune preotul pe capul lui. Asemenea se face şi la mireasă, zicând iarăşi de trei ori cu cealaltă cununie:

Se cunună roaba lui Dumnezeu (N) cu robul lui Dumnezeu (N), în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Apoi îi binecuvintează preotul de trei ori, cântând:

Doamne, Dumnezeul nostru, cu slavă şi cu cinste încununează-i pe dânşii.

Apoi prochimenul, glasul al 8-lea.
Pus-ai pe capetele lor cununi de pietre scumpe.
Stih: Viaţă au cerut de la Tine şi le-ai dat lor.

APOSTOLUL

Din Epistola către Efeseni a Sfântului Apostol Pavel, citire:
(5; 20-33)

Fraţilor, mulţumiţi pururea pentru toate întru numele Domnului nostru Iisus Hristos, lui Dumnezeu şi Tatălui, şi plecaţi-vă unul altuia întru frica lui Dumnezeu. Femeilor, plecaţi-vă bărbaţilor voştri ca Domnului, pentru că bărbatul este cap femeii, precum şi Hristos este cap Bisericii, trupul Său, al

cărui mântuitor El este. Şi precum Biserica se supune lui Hristos, aşa şi femeile bărbaţilor lor, întru toate. Bărbaţilor, iubiţi femeile voastre, precum şi Hristos a iubit Biserica şi pe Sine s-a dat pentru ea, ca să o sfinţească, curăţind-o cu baia apei prin cuvânt, ca să o pună înainte Sieşi slăvită Biserică, neavând întinăciune, nici prihană, ori altceva de felul aceasta, ci să fie sfântă şi fără prihană. Aşa sânt datori bărbaţii să-şi iubească femeile lor, ca şi trupurile lor. Cel ce-şi iubeşte femeia sa pe sine se iubeşte; căci nimeni vreodată nu şi-a urât trupul său, ci fiecare îl hrăneşte şi îl încălzeşte, precum şi Hristos, Biserica; pentru că mădulare sântem trupului Lui, din carnea Lui şi din oasele Lui. Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va uni cu femeia sa şi vor fi amândoi un trup. Taina aceasta mare este; eu însă grăiesc de Hristos şi de Biserică. Deci dar şi voi, fiecare în parte, aşa să-şi iubească femeia sa, ca şi pe sine însuşi; iar femeia să se teamă de bărbat.

Aliluia, glasul al 5-lea:
Tu Doamne ne vei păzi şi ne vei apăra de neamul acesta în veac.

EVANGHELIA

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan, citire: (2;1-11)

În vremea aceea, nuntă s-a făcut în Cana Galileii, şi mama lui Iisus se afla acolo. Chemat a fost şi Iisus şi ucenicii Lui la nuntă, şi sfârşindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către Dânsul: Nu mai au vin. Zis-a ei Iisus: Ce este Mie şi ţie, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu. Zis-a mama Lui, slugilor: Orice va zice vouă, să faceţi. Şi erau acolo şase vase de piatră, puse spre datina curăţirii iudeilor, în care încăpea câte două sau trei vedre. Zis-a lor Iisus: Umpleţi vasele cu apă, şi ei le-au umplut până sus. Şi a zis lor: Scoateţi acum şi duceţi nunului; şi ei i-au dus. Iar când a gustat nunul apa ce se făcuse vin, şi nu ştia de unde este, numai slugile care scoaseră apa ştiau, a strigat nunul pe mire zicând: Tot omul pune întâi vinul cel bun şi când au băut bine, pune pe cel mai slab; dar tu ai ţinut vinul cel bun până acum. Acesta s-a făcut începătură minunilor Iisus în Cana Galileii, şi Şi-a arătat slava Sa. Şi au crezut într-însul ucenicii Lui.

Diaconul:

Să zicem toţi din tot sufletul şi din tot cugetul nostru, să

zicem.

Doamne atoateţiitorule, Dumnezeul părinţilor noştri, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm pentru mila, viaţa, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, iertarea şi lăsarea păcatelor robilor Tăi (N).

Încă ne rugăm pentru poporul ce stă înainte în sfântă biserica aceasta, pentru sănătatea şi pentru mântuirea lui.

Încă ne rugăm pentru toţi fraţii noştri şi pentru toţi ortodocşii creştini, pentru sănătatea şi pentru mântuirea lor.

Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Diaconul: **Domnului să ne rugăm**

Preotul zice rugăciunea aceasta:

Doamne Dumnezeul nostru, Care prin iconomia Ta cea mântuitoare ai binevoit în Cana Galileii a arăta nunta cinstită prin venirea Ta, Însuţi şi acum pe robii Tăi aceştia (N), pe care ai binevoit a-i însoţi unul cu altul, păzeşte-i în pace şi bună-înţelegere. Arată nunta lor cinstită, fereşte patul lor neîntinat; binevoieşte să-şi petreacă viaţa lor neprihănită, şi-i învredniceşte pe dânşii să ajungă bătrâneţi fericite, cu inimă curată împlinind poruncile Tale. Că Tu eşti Dumnezeul nostru, Dumnezeu Care miluieşti şi mântuieşti, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău Celui fără de început, şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: **Amin.**

Diaconul:

Apără, mântuieşte, miluieşte şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Ziua toată desăvârşită, sfântă, paşnică şi fără de păcat, la Domnul să cerem.

Înger de pace, credincios îndreptător, păzitor sufletelor şi trupurilor noastre la Domnul să cerem.

Milă şi iertare de păcate şi de greşalele noastre, la Domnul să cerem.

Cele bune şi de folos sufletelor noastre şi pace lumii, la Domnul să cerem.

Cealaltă vreme a vieţii noastre în pace şi în pocăinţă să o săvârşim, la Domnul să cerem.

Sfârşit creştinesc vieţii noastre, fără durere, neînfruntat, în pace, şi răspuns bun la înfricoşătoarea judecată a lui Hristos, la Domnul să cerem.

Unirea credinţei şi împărtăşirea Sfântului Duh cerând, pe noi înşine şi unii pe alţii şi toată viaţa noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Şi ne învredniceşte pe noi, Stăpâne, cu îndrăznire, fără de osândă, să cutezăm a Te chema pe Tine, Dumnezeul cel ceresc, Tată, şi a zice:

Citeţul zice: **Tatăl nostru...**

Preotul:

Că a Ta este împărăţia, puterea, şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: **Pace tuturor.**
Diaconul: **Capetele voastre Domnului să le plecaţi.**

Apoi se aduce paharul cu pâine şi vin de-l binecuvintează preotul, zicând rugăciunea aceasta:

Domnului să ne rugăm

Dumnezeule, Cel ce toate le-ai făcut cu puterea Ta şi ai întărit lumea şi ai înfrumuseţat cununa tuturor celor făcute de Tine, şi acest pahar de obşte, pe care l-ai dat celor ce se însoţesc prin unirea nunţii, binecuvintează-l cu binecuvântare duhovnicească.

Că s-a binecuvântat numele Tău şi s-a preaslăvit împărăţia Ta, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea, luând preotul în mână pâinea înmuiată în vin, dă celor cununaţi de gustă de trei ori: întâi bărbatului apoi femeii. Şi îndată luând cădelniţa, începe a cădi în jurul tetrapodului, încunjurându-l de trei ori cu cei cununaţi, cântând Troparul acesta, glasul al 5-lea:

Isaie dănţuieşte, Fecioara a avut în pântece şi a născut Fiu pe Emanuel, pe Dumnezeu şi Omul; Răsăritul este numele Lui, pe Care slăvindu-L, pe Fecioara o fericim.

Alt tropar, glasul al 7-lea:

Sfinţilor mucenici, care bine v-aţi nevoit şi v-aţi încununat, rugaţi-vă Domnului să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, lauda apostolilor şi bucuria mucenicilor, a căror propovăduire este Treimea cea de o fiinţă.

După ocolire, mirele face trei închinăciuni şi plecându-şi capul, pune mâinile pe Sfânta Evanghelie, stând cu toată evlavia; iar preotul apucă cununa de o parte şi nunul de alta, şi o iau de pe capul mirelui, zicând:

Mărit să fii mire ca Avraam, şi binecuvântat să fii ca Isaac, şi să te înmulţeşti ca Iacov, umblând în pace şi lucrând întru dreptate poruncile lui Dumnezeu.

Apoi îndată vine mireasa făcând asemenea. Iar preotul zice:

Şi tu mireasă, mărită să fii ca Sarra, şi să te veseleşti ca Rebeca, şi să te înmulţeşti ca Rahila, veselindu-te cu bărbatul tău şi păzind hotarele Legii, că aşa a binevoit Dumnezeu.

Apoi vine mirele şi sărută Sfânta Evanghelie, cununiile şi Sfânta Cruce, care se află în mâna preotului, apoi se duce la locul său; asemenea face şi mireasa.[1]

Domnului să ne rugăm

Stăpâne, Doamne, Dumnezeul nostru, Care ai venit în Cana Galileii şi nunta de acolo ai binecuvântat-o, binecuvintează-i şi pe robii Tăi aceştia, care prin purtarea Ta de grijă s-au însoţit prin unirea nunţii. Binecuvintează intrările şi ieşirile lor; înmulţeşte întru bunătăţi viaţa lor; primeşte cununile lor întru Împărăţia Ta, păzindu-i neîntinaţi, neprihăniţi şi neasupriţi în vecii vecilor.

---

[1] Apoi preotul, dacă nu ţine cuvântarea, zice către tineri: *Fiilor, prin punerea mâinilor pe Sfânta Evanghelie şi Sfânta Cruce aţi săvârşit jurământ înaintea Sfântului Altar, că veţi păzi legătura dragostei şi a unirii între voi până la mormânt, curată, neîntreruptă, dreaptă şi cinstită. Şi că nu vă veţi abate de la datoriile voastre nici unul nici altul, urmând ce este plăcut lui Dumnezeu şi oamenilor.*

Strana: Amin.
Preotul: Pace tuturor.
Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.

Preotul citeşte rugăciunea:

Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, Treimea cea întru tot sfântă şi de o fiinţă şi începătoare de viaţă, o Dumnezeire şi o împărăţie, să vă binecuvinteze pe voi. Să vă dea vouă viaţă îndelungată, naştere de prunci buni, sporire în viaţă şi în credinţă. Să vă umple pe voi de toate bunătăţile cele de pe pământ, şi să vă învrednicească şi de îndulcirea bunătăţilor celor făgăduite; pentru rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi ale tuturor sfinţilor. Amin.

Şi sfârşitul acesta: Slavă Ţie Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ţie. Slavă..., Şi acum..., Doamne miluieşte **(de trei ori);** Întru numele Domnului, părinte binecuvintează.

Preotul face apolisul următor:

Cel ce cu venirea sa în Cana Galileii a arătat nunta cinstită, Hristos adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale Sfinţilor, mărităilor şi întru tot lăudaţilor Apostoli, ale sfinţilor de Dumnezeu încununaţi şi întocmai cu Apostolii, împăraţii Constantin şi Elena, ale Sfântului marelui Mucenic Procopie, şi ale tuturor sfinţilor, să ne miluiască şi să ne mântuiască pe noi, ca un bun şi de oameni iubitor.

După aceasta cântăreţii cântă: Cuvine-se cu adevărat... **şi nunul, nuna, părinţii tinerilor şi toate neamurile câte se vor afla, fac trei închinăciuni şi sărută Sfânta Evanghelie, cununiile, Sfânta Cruce şi mâna preotului; iar preotul binecuvântându-i zice:** Pentru rugăciunile... **şi celelalte.**

RUGĂCIUNE
ÎN A OPTA ZI DUPĂ CUNUNIE

Venind tinerii la biserică, preotul ia epitrahilul şi iese în tinda bisericii unde aşteaptă tinerii – având aprinse lumânările de la nuntă - şi face început: Binecuvântat este Dumnezeul nostru... Sfinte Dumnezeule... Şi după: Tatăl nostru... Că a Ta este împărăţia... şi troparul sfinţilor mucenici. Apoi îngenunchind tinerii, preotul zice:

Domnului să ne rugăm

Stăpâne, Doamne, Dumnezeul nostru, Care ai binecuvântat cununa anului şi ai înmulţit făpturile Tale, binecuvintează şi pe robii Tăi aceştia (N), pe care, cu alegerea Ta, ai binevoit a-i însoţi unul cu altul. Trimite-le lor pe îngerul Tău cel păzitor, ca să-i păzească de orice rătăcire până în sfârşit. Învredniceşte-i a intra în sfântă biserica Ta şi a se împărtăşi cu Sfintele Tale Taine, ca totdeauna să slăvească preasfânt numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor!

Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi şi

Rugăciunea:

Într-o unire au ajuns robii Tăi prin binecuvântarea Ta, Doamne, învrednicindu-se a primi Sfânta Taină a cununiei prin rugăciunile preoţilor Tăi. Dă, Doamne, ca robul Tău (N) să fie cap soţiei sale, precum şi roaba Ta (N) să fie plecată bărbatului său, ca prin aceasta să fie nestrămutată unirea lor până în sfârşit. Şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi face sfârşit. Slavă Ţie, Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ţie. Slavă... Cel ce cu venirea sa în Cana Galileii a arătat nunta cinstită... **şi celelalte.**

Apoi binecuvântându-i, preotul intră în biserică şi mirele zice:

Intra-vom în casa Ta, Doamne, închina-ne-vom în sfântă biserica Ta.

Mai adăugând şi alte rugăciuni ce va şti, sărutând sfintele icoane, apoi plecându-se spre strane, se duce fiecare la locul său, ascultând sfânta slujbă cu luare aminte.

ÎNVĂŢĂMINTE PENTRU A DOUA NUNTĂ

Sfântul Nichifor Mărturisitorul, Patriarhul Constantinopolului, zice: Cel ce se însoară a doua oară nu se cunună, ci încă se şi pedepseşte prin oprirea de la preacuratele Taine pe doi ani; iar cel ce s-a însurat a treia oară, se opreşte pe cinci ani.

Din răspunsurile fericitului Nichita, Mitropolitul Eracliei, la întrebările Episcopului Constantin

După strictețea veche, nu se obişnuia a se cununa cei ce veneau la a doua nuntă, dar deprinderea Bisericii celei soborniceşti dă voie să se cunune cu cununi şi cei ce se însoară a doua oară şi a treia oară, şi nimeni niciodată n-a fost acuzat pentru aceasta. Ci numai se opresc un an sau doi de la Sfânta Cuminicare; şi preotului ce va săvârşi cununia, nu-i este permis să ospăteze împreună cu dânşii, precum zice Canonul al 7 al Sinodului din Neocezareea.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
PENTRU A DOUA NUNTĂ

Preotul zice:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., şi Troparul zilei.

Apoi ectenia:

Cu pace Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea de sus şi pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici şi pentru unimea tuturor, Domnului să ne rugăm.

Pentru sfântă biserica aceasta şi pentru cei ce intră într-însa cu credinţă, cu evlavie şi cu frica lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru robii lui Dumnezeu (N), pentru ocrotirea cea de la Dumnezeu şi pentru bună-vieţuirea lor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să vieţuiască ei în bună-înţelegere, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuieşte, miluieşte şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cu toţi sfinţii pomenindu-o.

Pe noi înşine şi unii pe alţii şi toată viaţa noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Domnului să ne rugăm.

Dumnezeule cel veşnic, Care aduci la unire pe cele despărţite şi ai pus dragostea legătură neîntreruptă; Cel ce ai binecuvântat pe Isaac şi pe Rebeca şi i-ai arătat moştenitori făgăduinţei Tale, Însuţi binecuvintează şi pe robii Tăi aceştia (N), povăţuindu-i pe dânşii spre tot lucrul bun. Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin. **Preotul:** Pace tuturor.
Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.

Preotul zice încet rugăciunea aceasta:

Dumnezeul nostru, Cel ce dintre neamuri mai înainte Ţi-ai logodit Biserica, Fecioară curată, binecuvintează logodna aceasta; uneşte şi păzeşte pe robii Tăi aceştia (N) în pace şi în înţelegere.

Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Apoi luând preotul întâi inelul din dreapta şi făcând cu el chipul crucii asupra bărbatului de trei ori, zice:

Se logodeşte robul lui Dumnezeu (N) cu roaba lui Dumnezeu (N), în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Apoi îl pune în degetul mâinii celei drepte a mirelui; asemenea luând inelul, zice către mireasă de trei ori:

Se logodeşte roaba lui Dumnezeu (N) cu robul lui Dumnezeu (N), în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Şi-l pune în degetul mâinii celei drepte a miresei; iar nunul le schimbă pe ele.

Apoi preotul zice rugăciunea aceasta:
Domnului să ne rugăm.

Stăpâne Doamne, Dumnezeul nostru, Care pe toţi îi miluieşti şi pe toate le prevezi, Cel ce ştii cele ascunse ale oamenilor şi ai cunoştinţă de toate, curăţeşte păcatele noastre şi iartă fărădelegile robilor Tăi, chemându-i pe dânşii la pocăinţă, şi

dându-le lor iertare de greşeli, dezlegare de păcatele cele de voie şi cele fără de voie. Cel ce ştii neputinţa firii omeneşti, Ziditorule şi Făcătorule, Care ai iertat pe Raav cea desfrânată şi ai primit pocăinţa vameşului, nu pomeni păcatele tinereţii cele făcute de noi din neştiinţă. Că de vei căuta la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va putea suferi? Sau ce trup se va îndreptăţi înaintea Ta? Că Tu singur eşti drept, fără de păcat, sfânt, mult-milostiv, mult-îndurat, şi-Ţi pare rău de răutăţile oamenilor. Tu, Stăpâne, Cel ce ai însoţit pe robii Tăi (N), uneşte-i unul cu altul în dragoste, dăruieşte-le lor întoarcerea vameşului, lacrimile păcătoasei, mărturisirea tâlharului, ca prin pocăinţă din toată inima lor, făcând în înţelegere şi în pace poruncile Tale, să se învrednicească şi de cereasca Ta Împărăţie. Că Tu eşti chivernisitorul tuturor şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul zice: **Pace tuturor.**
Diaconul: **Capetele voastre Domnului să le plecaţi.**

Apoi preotul zice:

Doamne Iisuse Hristoase, Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce Te-ai înălţat pe cinstita şi de viaţă făcătoare Cruce şi ai rupt zapisul care era asupra noastră, şi ne-ai izbăvit pe noi de tirania diavolului, curăţeşte păcatele robilor Tăi, că neputând purta arşiţa şi greutatea zilei şi aprinderea trupească, vin împreună la primirea nunţii a doua, precum ai dat lege prin vasul alegerii Tale Apostolul Pavel, care a zis pentru noi smeriţii: „Că mai bine este a se căsători întru Domnul, decât a se aprinde”. Însuţi ca un bun şi de oameni iubitor, miluieşte, iartă şi curăţă, slăbeşte şi lasă greşalele noastre, că Tu eşti Cel ce ai ridicat pe umeri neputinţele noastre, că nimeni nu este fără de păcat sau fără de prihană, chiar de ar fi numai o zi viaţa lui, afară de Tine singur, Cel ce ai purtat trup fără de păcat şi ne-ai dăruit nouă nestricăciunea cea veşnică. Că Tu eşti Dumnezeul nostru, Dumnezeul celor ce se pocăiesc, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără început şi Preasfântului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Diaconul: **Domnului să ne rugăm**

Apoi preotul zice:

Dumnezeule sfinte, Care din ţărână ai făcut pe om şi din coasta lui ai făcut femeie şi ai însoţit-o lui spre ajutor, pentru că aşa a plăcut slavei Tale, să nu fie omul singur pe pământ; Însuţi şi acum, Stăpâne, întinde mâna Ta din locaşul Tău cel sfânt, şi uneşte pe robul Tău (N) cu roaba Ta (N), că de la Tine se însoţeşte bărbatul cu femeia. Uneşte-i pe dânşii într-un gând, încununează-i într-un trup, dăruieşte-le roadă pântecelui, dobândire de prunci buni. Că a Ta este stăpânirea şi a Ta este Împărăţia, puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea, luând preotul cununiile şi făcând cu dânsele chipul crucii, întâi la mire, zice de trei ori:

Se cunună robul lui Dumnezeu (N) cu roaba lui Dumnezeu (N), în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Şi sărutând mirele cununia, preotul împreună cu nunul o pune mirelui pe cap. Asemenea face şi la mireasă, zicând de trei ori:

Se cunună roaba lui Dumnezeu (N) cu robul lui Dumnezeu (N), în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Apoi îi binecuvintează preotul de trei ori zicând:

Doamne Dumnezeul nostru, cu slavă şi cu cinste încununează-i pe dânşii.

Apoi: Apostolul şi Evanghelia, caută-le înapoi la cununia întâi.

Diaconul:

Să zicem toţi din tot sufletul şi din tot cugetul nostru, să zicem.

Doamne atoateţiitorule, Dumnezeul părinţilor noştri, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm pentru mila, viaţa, pacea, sănătatea, mântuirea, paza, iertarea şi lăsarea păcatelor robilor Tăi (N).

Încă ne rugăm pentru poporul ce stă înainte în sfântă biserica aceasta, pentru sănătatea şi mântuirea lui.

Încă ne rugăm pentru toţi fraţii noştri şi pentru ortodocşii

creştini, pentru sănătatea şi pentru mântuirea lor.

Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi rugăciunea aceasta:

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Care prin iconomia cea mântuitoare ai binevoit în Cana Galileii a arăta nunta cinstită prin venirea Ta, Însuţi şi acum pe robii Tăi aceştia (N), care ai binevoit a-i însoţi unul cu altul, păzeşte-i în pace şi în bună-înţelegere. Arată nunta lor cinstită, fereşte patul lor neîntinat, binevoieşte să-şi petreacă viaţa neprihănită, şi-i învredniceşte să ajungă bătrâneţi fericite, cu inimă curată împlinind poruncile Tale. Că Tu eşti Dumnezeul nostru, Dumnezeu care miluieşti şi mântuieşti, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău Celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: **Amin.**

Diaconul:

Apără, mântuieşte, miluieşte şi ne păzeşte pe noi Dumnezeule, cu harul Tău.

Ziua toată deplină, sfântă, paşnică şi fără de păcat la Domnul să cerem.

Înger de pace, credincios îndreptător şi păzitor sufletelor şi trupurilor noastre, la Domnul să cerem.

Milă şi iertare de păcate şi de greşalele noastre, la Domnul să cerem.

Cele bune şi de folos sufletelor noastre şi pace lumii, la Domnul să cerem.

Cealaltă vreme a vieţii noastre în pace şi în pocăinţă a o săvârşi, la Domnul să cerem.

Sfârşit creştinesc vieţii noastre, fără durere, neruşinat, paşnic şi răspuns bun la înfricoşata judecată a lui Hristos, să cerem.

Unirea credinţei şi împărtăşirea Sfântului Duh, cerând, pe

noi înşine şi unii pe alţii şi toată viaţa noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Şi ne învredniceşte pe noi, Stăpâne, cu îndrăznire fără de osândă, să cutezăm a te chema pe Tine, Dumnezeul Cel ceresc, Tată, şi a zice;

Citeţul sau mirele zice: Tatăl nostru.

Ecfonis:

Că a Ta este împărăţia, puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor.
Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.
Apoi aduce paharul cu vin şi pâine de-l binecuvintează preotul, zicând rugăciunea aceasta:

Diaconul: Domnului să ne rugăm.

Dumnezeule, Cel ce toate le-ai făcut cu puterea Ta şi ai întărit pământul şi ai înfrumuseţat cununa tuturor celor făcute de Tine, şi acest pahar de obşte, pe care l-ai dat celor ce se însoţesc prin taina nunţii, binecuvintează-l cu binecuvântare duhovnicească. Că s-a binecuvântat numele Tău şi s-a preaslăvit Împărăţia Ta, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea strana cântă: Paharul mântuirii... **iar preotul, luând paharul cu vin şi pâinea în mână, le dă de gustă de trei ori, întâi mirelui apoi miresei. Şi îndată luând cădelniţa, începe a cădi în jurul tetrapodului, înconjurându-l de trei ori cu cei cununaţi, cântând troparul aceasta, glasul al 5-lea:**

Isaie, dănţuieşte, Fecioara a avut în pântece şi a născut Fiu pe Emanuel, pe Dumnezeu şi Omul; Răsăritul este numele lui, pe Care slăvindu-L, pe Fecioara o fericim.

Alte tropare, glasul al 7-lea:

Sfinţilor mucenici, care bine v-aţi nevoit şi v-aţi încununat, rugaţi-vă Domnului să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, lauda apostolilor şi bucuria mucenicilor, a căror propovăduire este Treimea cea de o fiinţă.

După aceea, preotul împreună cu nunul ia cununiile, întâi de la mire, zicând:

Mărit să fii mire ca Avraam, binecuvântat să fii ca Isaac, să te înmulţeşti ca Iacov, umblând în pace şi lucrând întru dreptate poruncile lui Dumnezeu.

După aceea, luând cununia de la mireasă, zice:

Şi tu mireasă, mărită să fii ca Sarra, să te veseleşti ca Rebeca, să te înmulţeşti ca Rahila, veselindu-te cu bărbatul tău şi păzind hotarele Legii, că aşa a binevoit Dumnezeu.

Apoi vine mirele, sărută Sfânta Evanghelie, cununile şi Sfânta Cruce, care se află în mâna preotului şi se duce la locul său; asemenea face şi mireasa.

Apoi diaconul: Domnului să ne rugăm.

Iar preotul:

Dumnezeule, Dumnezeul nostru, Care ai venit în Cana Galileii şi nunta de acolo ai binecuvântat-o, binecuvintează şi pe robii Tăi aceştia (N), care din purtarea Ta de grijă s-au însoţit prin unirea nunţii. Binecuvintează intrările şi ieşirile lor, înmulţeşte întru bunătăţi viaţa lor, primeşte cununile lor întru Împărăţia Ta, păzindu-i neîntinaţi, neprihăniţi şi neasupriţi, în vecii vecilor.

Strana: Amin. **Preotul:** Pace tuturor.
Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.

Şi preotul zice rugăciunea aceasta:

Tatăl, Fiul, şi Sfântul Duh, Treimea cea întru tot sfântă şi de o fiinţă şi începătoare de viaţă, o Dumnezeire şi o împărăţie, să vă binecuvinteze pe voi. Să vă dea vouă viaţă îndelungată, naştere de prunci buni, sporire în viaţă şi în credinţă. Să vă umple pe voi de toate bunătăţile cele pământeşti şi să vă învrednicească şi de desfătarea bunătăţilor celor făgăduite: pentru rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi ale tuturor sfinţilor. Amin.

Şi sfârşitul acesta: Slavă Ţie, Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ţie. Slavă... Şi acum... Doamne miluieşte. **(de trei ori)**

Cel ce cu venirea Sa în Cana Galileii a arătat nunta cinstită, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale sfinţilor măriţilor şi întru tot

lăudaţilor Apostoli, de Dumnezeu încununaţi şi întocmai cu Apostolii, împăraţii Constantin şi Elena, ale sfântului marelui Mucenic Procopie şi ale tuturor sfinţilor, să ne miluiască şi să ne mântuiască pe noi, ca un bun şi iubitor de oameni.

Aceasta slujbă se face neschimbată şi la a treia nuntă.

Iar a patra nuntă, nimeni să nu îndrăznească a o face, pentru că este o fărădelege. Şi cine va cuteza a cununa a patra oară, să ştie că va cădea în osânda canonisirii şi se va pedepsi greu, lipsindu-se de tot harul preoţiei. Tot sub caterisire se află şi clericul ce ar cununa pe cel/cea botezat ortodox cu un păgân sau eretic.

ÎNVĂŢĂTURA PE CARE O ZICE PREOTUL CELOR DIN NOU CUNUNAŢI

Binecuvântata şi drept credincioasa, cea întru Hristos Domnul împreunată însoţire, preacinstite mire, (N), şi tu de Dumnezeu dăruită lui mireasă, (N), marea holdă a Bisericii, a marelui Stăpânitorului Dumnezeu, în trei chipuri lucrându-se, cu trei feluri de secerători şi de roduri se împodobeşte.

Partea cea întâi **a acestei holde se lucrează cu cei ce au iubit fecioria şi o păzesc până la sfârşitul vieţii sale neîntinată. Această parte aduce în jitniţa Domnului însutite roduri duhovniceşti.**

Partea cea de-a doua **a acestei holde se lucrează cu înfrânarea la văduvie şi aduce roduri de şasezeci.**

A treia se lucrează **de cei ce prin nuntă s-au legat să vieţuiască împreună, care dacă petrec cu bună credinţă în frica lui Dumnezeu, apoi rodeşte holda în treizeci. Deci, pe o holdă sânt felurite părţi care aduc felurite roduri. Dar toate felurite sânt lăudate după vrednicia lor.**

Căci aşa zice, de Dumnezeu înţelepţitul Ambrozie: propovăduim fecioria ca şi pe văduve să nu le lepădăm. Aşa pe văduve le cinstim ca şi nunta întru a sa cinste să se păzească. Deci, cinstită este nunta cu a cărei lege voi acum v-aţi împreunat, ca împreună-vieţuind să primiţi de la Domnul rodul pântecelui, spre moştenirea şi continuarea neamului vostru, spre înmulţirea seminţiei omeneşti, întru slava Ziditorului a toate şi Domnului, ca să se păzească legătura dragostei şi a prieteniei nedezlegată şi spre ajutorul unuia către altul, şi spre a se feri de păcatul curviei. Cinstită este nunta, căci pe aceea însuşi Domnul Dumnezeu în rai a aşezat-o, când din coasta lui Adam făcând pe Eva, i-a dat-o lui spre ajutor.

Şi în Legea nouă, Însuşi Domnul Hristos a binevoit a o învrednici de mare cinste, pentru că nu numai cu venirea Sa a înfrumuseţat nunta în Cana Galileii, ci încă şi cu facerea minunii celei întâi, adică cu prefacerea apei în vin a slăvit-o. A fericit Domnul fecioria, binevoind din Curată Fecioară a se naşte cu trupul. Cinste a dat văduviei în vremea când dus a fost în Templu; şi de către Ana văduva, care era ca la optzeci şi patru de ani, a primit mărturisirea şi proorocia, când adică ea s-a mărturisit Domnului şi a grăit

pentru Dânsul tuturor celor ce aşteptau mântuire în Ierusalim.

A slăvit şi nunta cu venirea Sa, precum şi mai înainte cu naşterea Sa din Fecioara Maria, ce prin logodnă era legată. Curată şi sfântă stare aţi ales pentru petrecerea voastră, numai căutaţi ca întru dânsa cu sfinţenie şi cu cinste viaţa voastră să petreceţi. Iar aceasta va fi atunci când în frica lui Dumnezeu trăind, vă veţi depărta de tot răul şi vă veţi sili a face bine. Va fi viaţa voastră fericită dacă unul altuia cele ce sânt cu datorie veţi da. Tu dar, cinstite mire, dator eşti a avea pururea către soţia ta credinţă întru vieţuirea cea împreună, dragostea cea dreaptă şi către neputinţele femeieşti îngăduinţă. Şi tu iarăşi, cinstită mireasă, datoare eşti a avea pururea către bărbatul tău aşijderea credinţă întru vieţuirea cea împreună dragoste nefăţarnică şi ascultare poruncilor lui, ca unui cap al tău; căci precum Hristos este cap Bisericii, aşa şi bărbatul este cap femeii.

Iar amândoi împreună sânteţi datori a purta grijă pentru casa voastră şi cu ostenelile cele de-a pururea şi cu îngrijirea pentru casnici. Şi amândoi sârguiţi-vă neîncetat a arăta unul către altul nefăţarnică şi neplecată către alţii dragoste, ca împreunarea voastră, care este taină mare, după acest cuvânt al Apostolului Pavel: „Taina aceasta mare este, iar eu zic de Hristos şi de Biserică", desăvârşit să însemneze împreunarea lui Hristos şi a Bisericii ce s-a făcut. Iar prin curată dragostea voastră să se arate curată dragostea a lui Hristos şi a Bisericii.

Tu, bărbatule, ca unul ce eşti cap, să iubeşti pe femeia ta ca pe trupul tău, precum Hristos iubeşte duhovnicescul Trupul Său, care este Biserica.

Tu, femeie, ca una ce eşti trup, să iubeşti pe bărbatul tău, ca pe unul ce-ţi este cap, precum şi Biserica iubeşte pe Hristos. Şi aşa cu voi şi întru voi va fi Hristos Dumnezeu, Împăratul păcii, pentru că Dumnezeu este dragoste şi cel ce petrece în dragoste întru Dumnezeu petrece şi Dumnezeu întru dânsul. Iar fiind Dumnezeu cu voi, vă va da împreună paşnică vieţuire, petrecere întru zile bune, hrană îndestulată pentru voi înşivă şi pentru cei de acasă. Va dărui binecuvântarea Sa cea sfântă peste toate ostenelile voastre, peste ţarinile şi câmpiile, peste casele şi dobitoacele voastre, ca toate să aibă înmulţire şi îndelungată petrecere.

Şi peste toate acestea va da vouă a privi rodul pântecelui vostru, ca pe nişte tinere odrasle de măslin împrejurul mesei voastre şi a vedea şi pe fiii fiilor voştri. Aceste bunătăţi toate şi altele întocmai cu acestea, eu cu osârdie dorind vouă, sfârşesc cuvântul meu zicând: Să fie binecuvântarea Domnului peste voi, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII TAINEI SFÂNTULUI MASLU

Este folositoare tuturor creştinilor bolnavi de boală trupească sau sufletească, căci le dă tămăduire trupului şi iertare sufletului; pentru aceea se cuvine ca preoţii să-i sfătuiască pe toţi creştinii care vor cere a li se săvârşi această Sfântă Taină, ca mai întâi să-şi cerceteze conştiinţa lor şi toate greşalele să şi le mărturisească la duhovnic. Apoi adunându-se şapte preoţi, sau cel puţin trei, luând epitrahirele şi feloanele, să facă cel mai întâi preot obişnuitul început zicând:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., iar noi Împărate Ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este Împărăţia..., Doamne miluieşte (de 12 ori) Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm (se zice de trei ori) Apoi:

Psalmul 142

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea întru adevărul Tău, auzi-mă întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nu se va îndrepta înaintea Ta tot cel viu. Că a prigonit vrăjmaşul sufletul meu, împilat-a la pământ viaţa mea. Pusu-m-au întru întuneric ca pe morţii veacului, şi s-a mâhnit întru mine duhul meu; întru mine s-a tulburat inima mea. Adusu-mi-am aminte de zilele cele din început, cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale am gândit. Tins-am către Tine mâinile mele; însetat-a de Tine sufletul meu, ca un pământ fără de apă. Degrabă auzi-mă Doamne, că a slăbit duhul meu. Să nu întorci faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se pogoară în mormânt. Auzită fă mie dimineaţă mila Ta, că spre Tine am nădăjduit. Arată-mi Doamne calea în care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scoate-mă de la vrăjmaşii mei, Doamne, la Tine am scăpat. Învaţă-mă să fac voia

Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun mă va povăţui la pământ drept. Pentru numele Tău Doamne mă vei via, întru dreptatea Ta vei scoate din necaz sufletul meu. Şi întru mila Ta vei nimici pe vrăjmaşii mei şi vei pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sânt robul Tău.

Apoi ectenia:

Iară şi iară cu pace, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuieşte, miluieşte şi ne păzeşte pe noi Dumnezeule cu harul Tău.

Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita, Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cu toţi sfinţii pomenind-o.

Pe noi înşine şi unii pe alţii şi toată viaţa noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea cântăm: Aliluia pe glasul al 6-lea.

Stihul: Doamne nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuţimea Ta să mă cerţi. Stihul: Miluieşte-mă, Doamne, că neputincios sânt;

Şi îndată Troparele acestea:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie ca unui Stăpân, noi păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă...,

Doamne miluieşte-ne pe noi că întru Tine am nădăjduit, nu te mânia pe noi foarte, nici să-Ţi aduci aminte de fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un îndurat şi ne mântuieşte de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi sântem poporul Tău, toţi făptura mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum..., a Născătoarei:

Uşa milostivirii deschide-o nouă binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine de nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

PSALMUL 50

Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa că drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curaţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele cele umilite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele din lăuntru ale mele. Nu mă lepăda pe mine de la faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfânt nu-l lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Mântuieşte-mă de sângiuiri, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi umilită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine Doamne întru bună voirea Ta Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii prinosul şi arderile de tot, atunci vor pune pe altarul Tău jertfe.

Apoi Canonul a cărui acrostih la greci este:
Rugăciunea untdelemnului, cântarea lui Arsenie.

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea
Irmos: Adâncul mării Roşii cu urme neudate trecând Israel...
Următorul stih se zice la toate Troparele:
Stihul: Stăpâne Hristoase milostive, miluieşte pe robii Tăi.

Cu untdelemnul îndurării Tale, Stăpâne, liniştind pururea sufletele şi trupurile oamenilor şi păzind prin untdelemn pe credincioşi, Însuţi şi acum, prin untdelemn, miluieşte pe cei ce se aproprie de Tine.

De mila Ta, Stăpâne, este plin tot pământul; pentru aceasta,

cu cinstit untdelemnul Tău cel dumnezeiesc fiind unşi astăzi, cerem cu credinţă să ni se dea nouă mila Ta cea mai presus de minte.

Slavă...,

Ungerea Ta cea sfinţită, iubitorule de oameni, ai poruncit Apostolilor Tăi să o săvârşească peste robii Tăi cei neputincioşi; pentru rugăciunile lor, miluieşte-ne pe toţi cu însemnarea Ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Una curată, ceea ce ai îmbogăţit adâncul păcii cu rugăciunile tale cele de-a pururea către Dumnezeu, mântuieşte pe robul Tău de toate neputinţele şi supărările, ca neîncetat să te mărească pe Tine.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica Ta Hristoase, strigând...

Tu singur fiind minunat şi îndurat către oamenii cei credincioşi, dă-i Hristoase, acestuia ce boleşte cumplit, harul Tău cel de sus.

Ramura cea de măslin, oarecând, spre încetarea potopului cu voinţa Ta cea dumnezeiască ai arătat-o, Doamne, mântuieşte cu mila Ta pe acesta ce pătimeşte.

Slavă...,

Cu luminarea luminii celei dumnezeieşti, luminează cu mila Ta, Hristoase, pe aceasta ce acum prin ungere vine acum cu credinţă la mila Ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Caută de sus cu îndurare, Maica Făcătorului tuturor, şi cu rugăciunile tale dezleagă suferinţa cea amară a acestuia ce boleşte.

Apoi Sedealna acestea, glasul al 8-lea:

Podobie: Fluierele cele păstoreşti...

Ca un izvor dumnezeiesc de milă, ca un adânc al marii milostiviri, Îndurate, arată dumnezeieştile râuri ale milei Tale şi vindecă pe toţi; izvorăşte cu îndestulare izvoarele minunilor şi spală pe toţi; că la Tine pururea alergând, cu căldură cerem har.

Altul, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe cruce...

Doctorul şi ajutătorul celor ce sânt în dureri, Răscumpărătorul şi Mântuitorul celor neputincioşi, Însuţi Stăpâne al tuturor şi Doamne, dăruieşte vindecare neputinciosului robului Tău; îndură-Te, miluieşte pe cel ce mult a greşit, şi-l izbăveşte de păcate, Hristoase, ca să slăvească puterea Ta cea dumnezeiască.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-te Biserica...

Mântuitorule, Cel ce eşti mirul cel nestricăcios şi vărsat prin har, care curăţeşte lumea, îndură-Te şi miluieşte pe aceasta ce-şi unge, prin credinţa în Dumnezeirea Ta, rănile cele trupeşti.

Cu pecetea cea alinătoare a milei Tale, Stăpâne, însemnând acum simţurile robilor Tăi, fă intrarea nestrăbătută şi neapropiată de toate puterile cele potrivnice.

Slavă...,

Cel ce ai poruncit celor bolnavi să cheme pe sfinţiţii Tăi liturghisitori şi să se tămăduiască cu rugăciunea şi ungerea untdelemnului Tău, Iubitorule de oameni, mântuieşte cu mila Ta pe acesta ce pătimeşte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară preasfântă, ceea ce eşti acoperământ tare şi păzitoare, liman şi zid, scară şi turn, miluieşte şi te îndură de acest bolnav, că la tine singură a scăpat.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu Doamne, lumina mea în lume ai venit...

Cel ce eşti adânc de milă, Bunule, miluieşte şi îndură-Te cu mila Ta cea dumnezeiască, ca un milostiv, spre acesta ce pătimeşte.

Cel ce sfinţeşti de sus în chip negrăit, sufletele şi trupurile noastre, cu închipuirea cea dumnezeiască a peceţii Tale, Hristoase, vindecă pe toţi cu mila Ta.

Slavă...,

Preabunule Doamne, Cel ce cu dragostea Ta cea negrăită ai primit ungere cu mir de la păcătoasa, îndură-Te de robul Tău.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce eşti întru totul lăudată, curată, preabună Stăpână, miluieşte pe cei ce se ung cu untdelemnul cel dumnezeiesc şi mântuieşte pe robul Tău.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glasul de laudă Doamne...

Cu cuvintele Tale, iubitorule de oameni, arătând prin untdelemn ungerea la împăraţi, şi aceasta plinindu-o şi la arhierei, mântuieşte cu pecetea Ta, ca un îndurat, şi pe acesta care pătimeşte.

Din partea demonilor celor cumpliţi să nu fie vreo atingere cu simţurile acestuia ce se însemnează cu ungere dumnezeiască, Mântuitorule, ci-l întăreşte pe dânsul cu acoperământul slavei Tale.

Slavă...,

Tinde mâna Ta din înălţime, Iubitorule de oameni, şi sfinţind untdelemnul Tău, Mântuitorule, dă-l robului Tău spre sănătate şi spre ferire de toate bolile.

Şi acum..., a Născătoarei:

Arătatu-te-ai în casa cea dumnezeiască măslin roditor, Maica Făcătorului, prin care lumea s-a umplut de milă; pentru aceasta mântuieşte cu mângâierea mijlocirilor tale pe acesta ce pătimeşte.

Condac, glasul al 2-lea

Podobie: Cele de sus căutând...

Cel ce eşti izvorul milei, Preabunule, pe aceştia ce cu credinţă fierbinte cad la mila Ta cea negrăită, Îndurate, scapă-i de toată răutatea, şi ridicându-i neputinţele, dă-le dumnezeiescul har de sus.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam...

Tu, Mântuitorule, Cel ce eşti singurul Dumnezeu, Care cu mila şi cu îndurările Tale vindeci tuturor patimile sufletelor şi chinurile trupurilor, Însuţi vindecă şi pe

acesta ce pătimeşte în dureri, tămăduindu-l.

Când se vor mirui capetele tuturor cu ungerea untdelemnului, Hristoase, dă cu mila Ta cea bogată roada bucuriei acestuia care cere mila răscumpărării Tale, Doamne.

Slavă...,

Sabie asupra diavolilor este pecetea Ta, Mântuitorule, iar prin rugăciunile preoţilor, foc care mistuieşte patimile sufletelor; pentru aceasta, cu credinţă, Te lăudăm noi cei ce am primit vindecare.

Şi acum..., a Născătoarei:

Tu, Maica lui Dumnezeu, care ai primit dumnezeieşte în pântecele Tău pe Cel ce ţine toate cu mâna, şi L-ai întrupat negrăit, fă-L îndurat pe Acela spre acesta care pătimeşte, rugămu-ne.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile tinzându-şi Daniil...

Miluieşte-ne pe toţi, Mântuitorule, după mare şi dumnezeiască mila Ta, că pentru aceasta ne-am adunat noi toţi, ca închipuind tainic coborârea îndurărilor Tale, să aducem cu credinţă ungere prin untdelemn robului Tău, pe care-l tămăduieşte.

Cu curgerile milei Tale, Hristoase, şi cu ungerea preoţilor Tăi, spală, Doamne, ca un îndurat, durerile şi răutatea şi asupririle chinurilor acestuia ce este chinuit de supărările patimilor, ca fiind mântuit, să Te mărească pe Tine cu mulţumire.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul

De la noi, cei ce însemnăm chipul plecăciunii celei de sus prin untdelemnul blândeţilor, Stăpâne, nu depărta mila Ta cea dumnezeiască, nici nu trece cu vederea pe cei ce strigă pururea cu credinţă: binecuvântaţi toate făpturile Domnului pe Domnul.

Şi acum..., a Născătoarei:

Preacurată, firea a primit ca o preaslăvită cunună naşterea ta cea dumnezeiască, care opreşte şi biruieşte cu puterea ei taberele vrăjmaşilor; pentru aceasts, fiind încununaţi cu strălucirile cele luminoase ale darurilor tale, pe tine te lăudăm întru tot

cântată, Stăpână.

Cântarea a 9-a

Irmos: Piatra cea netăiată de mână...

Caută din cer, Îndurate, şi arată mila Ta tuturor; trimite acum ajutorul Tău şi tăria Ta celui ce aleargă la Tine, prin ungerea cea dumnezeiască a preoţilor Tăi, Iubitorule de oameni.

Văzut-am cu bucurie, preabunule Mântuitor, untdelemnul cel sfânt pe care l-ai primit prin dumnezeiasca Ta pogorâre mai mult decât cei ce se împărtăşesc de el, şi îl dai în chip văzut celor ce se apropie de baia cea dumnezeiască.

Slavă...,

Mântuitorule îndură-Te, miluieşte, izbăveşte de cumplitele dureri şi fereşte de săgeţile vicleanului sufletele şi trupurile robilor Tăi, ca un stăpân milostiv, vindecându-i cu dumnezeiescul har.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fecioară, primind cântările şi rugăciunile robilor Tăi, fereşte de patimi cumplite şi de dureri, cu rugăciunile tale; cere iertare greşelilor, dăruieşte-ne vindecare sufletului şi trupului, ca să te preamărim pe tine cu dragoste, lăudând stăpânirea ta.

Apoi se zice:

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi preanevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai slăvită, fără de asemănare, decât serafimii; care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Lumânânda

Podobie: Cercetatu-ne-ai de sus...

Caută cu ochiul Tău întru milă, Bunule, spre rugăciunea noastră, a celor ce ne-am adunat astăzi în biserica Ta cea sfântă, spre a unge cu untdelemn dumnezeiesc pe neputinciosul robul Tău.

La Laude, Stihirile glasul al 4-lea

Podobie: Dat-ai semn celor ce se tem de tine...

Dat-ai harul Tău prin apostolii Tăi, lesne Iertătorule şi Iubitorule de oameni, ca untdelemnul Tău cel sfânt să vindece rănile şi bolile tuturor. Pentru aceasta şi acum, ca un îndurat, pe cel ce vine cu credinţă sfinţeşte-l, miluieşte-l, curăţeşte-l prin untdelemnul Tău cel sfânt de toată neputinţa, şi-l învredniceşte, Doamne, de desfătarea Ta cea nestricăcioasă.

Cel ce ca un îndurat însemnezi, cu mâna Ta cea nevăzută, simţurile noastre prin untdelemnul Tău cel dumnezeiesc, caută din cer, Cel ce eşti neajuns de minte, spre cei ce aleargă la Tine cu credinţă şi cer iertare greşalelor, şi dăruieşte tămăduire sufletului şi trupului, ca să Te preamărească pe Tine cu dragoste, slăvind stăpânirea Ta.

Prin ungerea untdelemnului Tău şi prin atingerea preoţilor, Iubitorule de oameni, sfinţeşte de sus pe robii Tăi; izbăveşte-i de boli şi de întinăciunea sufletului; curăţeşte-i, spală-i Mântuitorule, şi fereşte-i de tot felul de sminteli; alină-le durerile, izgoneşte-le nevoile şi le risipeşte supărările, ca un milostiv şi îndurat.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Tine te rog, preacuratul palat al Împăratului ceresc, ceea ce eşti mult-lăudată, curăţeşte mintea mea cea întinată de tot felul de păcate şi o fă locaş înfrumuseţat Treimii celei dumnezeieşti, ca, mântuit fiind eu netrebnicul robul tău, să măresc puterea şi mila ta cea nemăsurată.

După aceea: Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este Împărăţia...

Apoi Troparul aceasta, glasul al 4-lea:

Unule, Cel ce eşti grabnic spre ajutor, Hristoase, arată de sus grabnică cercetare robilor Tău celor ce pătimesc; scapă-i de boli şi de durerile cele amare, ridică-i ca să Te laude şi să Te mărească neîncetat; pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Acum având untdelemn curat, pus în vas, se aprind şapte lumânări, şi îndată diaconul zice: Binecuvintează părinte! Iar preotul cel mai mare, luând Sfânta Evanghele, însemnează în chipul Sfintei Cruci peste untdelemn,

zicând:

Binecuvântată este Împărăţia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Citeţul: Amin.

Diaconul zice ectenia aceasta:

Cu pace Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea de sus şi pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici şi pentru unimea tuturor, Domnului să ne rugăm.

Pentru sfântă biserica aceasta şi pentru cei ce cu credinţă, cu cucernicie şi cu frica lui Dumnezeu intră într-însa, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se binecuvinteze untdelemnul aceasta (aici binecuvintează toţi preoţii untdelemnul) cu puterea, cu lucrarea şi cu venirea Sfântului Duh, Domnului să ne rugăm

Pentru robii lui Dumnezeu (N) şi pentru cercetarea lor cea întru Dumnezeu, şi pentru ca să vină peste dânşii harul Sfântului Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fie izbăvit el şi noi de tot necazul, mânia, nevoia şi neputinţa, Domnului să ne rugăm.

Apară, mântuieşte, miluieşte şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita, Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cu toţi sfinţii pomenind-o.

Pe noi înşine şi unii pe alţii şi toată viaţa noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea preotul cel întâi zice
Rugăciunea sfinţirii, untdelemnului

Diaconul: Domnului să ne rugăm.

Doamne, Care cu mila şi cu îndurările Tale, tămăduieşti zdrobirile sufletelor şi ale trupurilor noastre, Însuţi, Stăpâne, sfinţeşte untdelemnul aceasta (în acest moment al citirii rugăciunii, toţi preoţii binecuvintează untdelemnul) ca să fie celor ce se vor unge din el spre tămăduire şi spre izbăvirea de toată patima şi întinăciunea trupului şi a sufletului şi de toată răutatea. Ca şi întru aceasta să se preaslăvească preasfânt numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi zic şi ceilalţi preoţi această rugăciune, până se împlineşte de 7 ori. Iar după rugăciune, se cântă aceste Tropare pe glasul 4:

Unule, Cel ce eşti grabnic spre ajutor, Hristoase, arată de sus grabnică cercetare robilor Tău celor ce pătimesc; scapă-i de boli şi de durerile cele amare, ridică-i ca să Te laude şi să Te mărească neîncetat; pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Podobia: Arătatu-Te-ai astăzi...

Fiind orbit la ochii sufletului, vin la Tine, Hristoase, ca şi orbul cel din naştere, strigând către Tine cu pocăinţă: îndură-te spre noi, Unule, Cel ce eşti lesne iertător.

Glasul al 3-lea
Podobia: Fecioara astăzi...

Sufletul meu, Doamne, cel slăbit cumplit de multe feluri de păcate şi fapte netrebnice, ridică-l cu cercetarea Ta cea dumnezeiască, precum ai ridicat de demult pe slăbănogul; ca fiind mântuit să strig Ţie: îndură-te Hristoase şi dă-mi tămăduire.

Glasul al 2-lea

Ca un ucenic al Domnului ai primit, o, drepte, Evanghelia, ca un mucenic ai statornicia, ca rudă a Domnului ai îndrăznirea, şi ca ierarh ai mijlocirea, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Glasul al 4-lea,
Podobia: Cel ce Te-ai înălţat...

Dumnezeu, Cuvântul cel Unul-Născut al Tatălui, Care a venit la noi în zilele mai de pe urmă, minunate Iacove, întâi păstor şi dascăl al Ierusalimului şi iconom credincios al tainelor celor duhovniceşti, pe tine Te-a arătat; pentru aceasta toţi te cinstim, apostole.

Glasul al 3-lea
Podobia: Fecioara astăzi...

În Mira, sfinte, sfinţilor te-ai arătat; că Evanghelia lui Hristos plinind-o, cuvioase, ţi-ai pus sufletul pentru poporul tău; mântuit-ai pe cei nevinovaţi din moarte; pentru aceasta te-ai sfinţit ca un mare tăinuitor al harului lui Dumnezeu.

Mare apărător te-a aflat întru primejdii lumea, purtătorule de chinuri, pe tine cel ce ai biruit pe păgâni. Deci, precum mândria lui Lie ai surpat şi la luptă îndrăzneţ ai făcut pe Nestor, aşa, Sfinte Dimitrie, pe Hristos Dumnezeu roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Răbdătorule de chinuri, Sfinte şi tămăduitorule Pantelimon, roagă pe înduratul Dumnezeu ca să dăruiască iertare de păcate sufletelor noastre.

Glasul al 8-lea:

Sfinţilor cei fără de arginţi şi făcătorilor de minuni, cercetaţi neputinţele noastre; în dar aţi luat, în dar daţi-ne nouă.

Glasul al 2-lea:

Măririle tale, iubitorule de feciorie, cine le va spune? Că izvorăşti minuni şi verşi tămăduiri şi te rogi pentru sufletele noastre, ca un mare cuvântător de Dumnezeu şi de Hristos preaiubit.

A Născătoarei, acelaşi glas:

Rugătoare caldă şi zid nesurpat, izvor de milă şi lumii scăpare, cu stăruinţă strigăm către tine, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână: Vino degrab şi ne mântuieşte din nevoi, ceea ce eşti grabnică ajutătoare.

De va fi diacon zice: Să luăm aminte. **Preotul:** Pace tuturor.
Citeţul: Şi duhului tău.

Prochimen glasul I
Fie Doamne mila Ta spre noi, precum am nădăjduit şi noi întru Tine. Stih: Bucuraţi-vă dreptţilor întru Domnul.

(1) APOSTOLUL

Diaconul: Înţelepciune
Citeţul: Din Epistola sobornicească a Sfântului Apostol Iacov, citire (5.10-16)

Fraţilor, luaţi ca pildă de pătimire şi de îndelungă-răbdare pe proorocii care au grăit nouă în numele Domnului. Iată, noi fericim pe cei ce au răbdat: aţi auzit de răbdarea lui Iov şi sfârşitul lui de la Domnului aţi văzut, că mult-Milostiv este Domnul şi îndurător. Iar mai-nainte de toate, fraţii mei, să nu vă juraţi nici pe cer, nici pe pământ, nici cu orice alt jurământ, ci să fie cuvântul vostru da, da şi nu, nu, ca să nu cădeţi în făţărnicie. De pătimeşte cineva dintre voi, să se roage; de este cineva cu inimă bună, să cânte psalmi; de este cineva bolnav dintre voi, să cheme preoţii Bisericii şi să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn întru numele Domnului, şi rugăciunea stăruitoare a credinţei va mântui pe cel bolnav, şi Domnul îl va ridica şi de va fi făcut păcate se vor ierta lui. Mărturisiţi-vă deci unul altuia păcatele şi vă rugaţi unul pentru altul, ca să vă vindecaţi, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului.

Preotul: Pace ţie cititorule. **Citeţul:** Aliluia. **Glasul al 8-lea,**
Stih: Milă şi judecată voi cânta Ţie Doamne...

(1) EVANGHELIA

Diaconul: Cu înţelepciune drepţi să ascultăm Sfânta Evanghelie
Preotul: Din Sfânta Evanghelie de la Luca, citire: (10.25-37)

În vremea aceea venit-a un învăţător de Lege la Iisus, ispitindu-L şi zicând: Învăţătorule, ce să fac ca să moştenesc viaţa de veci? Iar Iisus a zis către el: Ce este scris în Lege? Cum citeşti? Iar el, răspunzând a zis: Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta şi din tot sufletul tău, şi din toată virtutea ta şi din tot cugetul tău; iar pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Zis-a lui: Drept ai răspuns; fă aceasta şi vei fi viu. Dar

el, voind a se îndrepta pe sine, a zis către Iisus: Şi cine este aproapele meu? Iar Iisus răspunzând a zis: Un om oarecare se pogora din Ierusalim la Ierihon, şi a căzut între tâlhari, care dezbrăcându-l şi rănindu-l pe el, s-au dus, lăsându-l aproape mort. Din întâmplare un preot se pogora pe calea aceea şi, văzându-l, a trecut pe alături. Asemenea şi un levit, fiind prin acel loc, venind şi văzându-l, a trecut pe alături. Iar un oarecare samarinean călătorind, a venit la dânsul şi văzându-l, i s-a făcut milă şi, apropiindu-se, i-a legat rănile, turnând untdelemn şi vin; apoi ridicându-l pe dobitocul său, l-a dus la o casă de oaspeţi şi s-a îngrijit de dânsul. Şi a doua zi ieşind, a scos doi dinari şi dându-i gazdei, i-a zis: Îngrijeşte de dânsul şi ce vei mai cheltui, eu întorcându-mă, voi plăti ţie. Deci, care dintre aceşti trei ţi se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari? Iar el a zis: Cel ce a făcut milă cu el. Iar Iisus a zis lui: Mergi şi fă şi tu asemenea.

Slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!

Apoi zice diaconul:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm pentru mila, viaţa, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea păcatelor robului lui Dumnezeu (N), şi pentru ca să i se ierte lui toată greşala cea de voie şi cea fără de voie.

Iar preotul zice:

Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Diaconul: Domnului să ne rugăm.

Preotul citeşte

Rugăciunea (1)

Cel ce eşti fără de început şi fără de sfârşit, Sfinte al sfinţilor, Care ai trimis pe Unul-Născut Fiul Tău să tămăduiască toată boala şi toată neputinţa sufletelor şi a trupurilor noastre, trimite Duhul Tău cel Sfânt şi sfinţeşte untdelemnul aceasta şi-l fă robului Tău acesta (N), care se va unge, spre deplina dezlegare de păcate şi spre moştenirea împărăţiei cerurilor. Că Tu eşti Dumnezeu mare şi minunat, Care păzeşti aşezământul Tău şi mila Ta celor ce Te iubesc pe Tine; Cel

ce ai dat dezlegare de păcate prin Sfântul Tău Prunc, Iisus Hristos; Care ne-ai renăscut din păcat; Cel ce luminezi orbii şi ridici pe cei căzuţi; Care iubeşti pe cei drepţi şi miluieşti pe cei păcătoşi; Cel ce ne-ai scos din întuneric şi din umbra morţii, zicând celor din legături: ieşiţi, şi celor din întuneric: descoperiţi-vă. Că a strălucit în inimile noastre lumina cunoştinţei Unuia-Născut Fiului Tău, de când S-a arătat pentru noi pe pământ şi cu oamenii împreună a petrecut. Şi celor ce L-au primit, le-a dat putere a se face fii ai lui Dumnezeu prin baia naşterii din nou, moştenire fiiască dăruindu-ne şi neîmpărtăşiţi făcându-ne de tirania diavolului. Pentru că n-ai binevoit a ne curăţi numai prin sânge, ci prin sfântul untdelemn ai dat chipul Crucii Tale, spre a ne face turmă lui Hristos, preoţie împărătească, neam Sfânt, curăţindu-ne prin apă şi sfinţindu-ne cu Duhul Cel Sfânt. Însuţi, Stăpâne Doamne, dă-ne har spre slujba Ta aceasta, precum ai dat lui Moise robului Tău, şi lui Samuel iubitului Tău şi lui Ioan alesului Tău şi tuturor celor ce au bineplăcut Ţie în fiecare neam şi neam. Aşa fă-ne şi pe noi să fim slujitori ai legii Tale celei noi, prin untdelemnul aceasta pe care-l sfinţeşte în numele răstignirii Fiului Tău, ca dezbrăcându-ne de poftele lumeşti, să murim păcatului şi să viem dreptăţii, îmbrăcându-ne în Domnul nostru Iisus Hristos, prin ungerea cu sfinţenia untdelemnului ce va să se aducă. Fie Doamne, untdelemnul aceasta, untdelemn de bucurie, untdelemn de sfinţenie, îmbrăcăminte împărătească, pavăză puternică izbăvitoare de toată lucrarea diavolească, pecete nestricată, bucurie a inimii, veselie veşnică. Ca şi cei ce se vor unge cu untdelemnul aceasta al înnoirii să fie de temut celor potrivnici şi să strălucească întru strălucirile sfinţilor Tăi, neavând întinăciune ori prihană; să fie primiţi în odihna Ta cea veşnică şi să ia plata chemării celei de sus.

Că Ţie se cuvine a ne milui şi a ne mântui, Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După această rugăciune, până când unge preotul pe cel căruia i se face Maslul, se cântă Troparul aceasta, glasul al 8-lea:

Doamne, armă asupra diavolului, Crucea Ta ai dat-o nouă; că se îngrozeşte şi se cutremură, nesuferind a căuta spre puterea ei; că morţii ai sculat şi moartea o ai surpat, pentru aceasta ne

închinăm îngropării Tale şi învierii.

După ce preotul îl unge pe cel bolnav, zice Rugăciunea aceasta:

Părinte Sfinte, doctorul sufletelor şi al trupurilor, Care ai trimis pe Unul-Născut Fiul Tău, Domnul nostru Iisus Hristos, să vindece toată boala şi să ne răscumpere din moarte, tămăduieşte pe robul Tău acesta (N) de neputinţa sufletească şi trupească ce l-a cuprins şi-l fă să vieze prin harul Hristosului Tău; pentru rugăciunile Preasfintei Stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoare şi pururea Fecioara Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu solirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti puteri; pentru rugăciunile cinstitului măritului, proorocului înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; cu ale sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor Apostoli; cu ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; cu ale sfinţilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri; cu ale sfinţilor şi tămăduitorilor fără de arginţi Cosma şi Damian, Chir şi Ioan, Pantelimon şi Ermolae, Samson şi Diomid, Mochie şi Anichit, Talaleu şi Trifon; cu ale sfântului (a căruia este ziua), şi ale sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana, şi cu ale tuturor sfinţilor. Că Tu eşti izvorul tămăduirilor, Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Această rugăciune se zice de fiecare preot după citirea Evangheliei şi a rugăciunii, ungând totodată cu untdelemn pe cel bolnav. Se cuvine a şti că Apostolul se citeşte de diacon, de va fi.

Prochimen glasul al 2-lea:
Tăria mea şi cântarea mea este Domnul, şi s-a făcut mie spre mântuire. Stih: Certându-mă, m-a certat Domnul, dar morţii nu m-a dat.

(2) APOSTOLUL

Diaconul: Înţelepciune Citeţul: Din Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel, citire: (15.1-7)

Fraţilor, datori sântem noi, cei tari, să purtăm slăbiciunile celor neputincioşi şi nu nouă să plăcem, ci fiecare dintre noi să fie aproapelui său pe plac, întru binele spre zidire. Că şi Hristos n-a căutat a Sa plăcere, ci, precum este scris: „Ocările celor ce te ocărăsc pe tine au căzut asupra mea”. Căci

toate câte mai înainte s-au scris, spre învăţătura noastră s-au scris, ca prin răbdarea şi mângâierea care vin din Scripturi, nădejde să avem. Şi Dumnezeul răbdării şi al mângâierii să vă dăruiască vouă, una să gândiţi între voi, întru Hristos Iisus; ca toţi dimpreună cu o gură să slăviţi pe Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos. Drept aceea, primiţi-vă sufleteşte unii pe alţii, cum şi Hristos ne-a primit pe noi, întru slava lui Dumnezeu.

Preotul: Pace ţie cititorule! **Citeţul:** Aliluia. **Glasul al 8-lea,**
Stih: Milele Tale, Doamne, în veac voi cânta.

(2) EVANGHELIA

Diaconul: Cu înţelepciune drepţi să ascultăm Sfânta Evanghelie
Preotul: Din Sfânta Evanghelie de la Luca citire: **(19.1-10)**

În vremea aceea trecea Iisus prin Ierihon şi iată, un om bogat, cu numele Zaheu, care era mai marele vameşilor, căuta să vadă cine este Iisus; dar nu putea de mulţime că era mic de statură. Şi alergând înainte s-a suit într-un smochin, ca să-L vadă, căci pe acolo avea să treacă. Şi cum a venit la locul acela, uitându-se Iisus şi văzându-l pe dânsul, i-a zis: Zaheu, grăbeşte de te pogoară, că astăzi în casa ta mi se cade să fiu. Şi grăbindu-se, s-a coborât şi L-a primit cu bucurie. Văzând însă aceasta, toţi murmurau zicând: a intrat a se ospăta la un om păcătos. Dar Zaheu stând, a zis către Iisus: iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor; şi de am asuprit pe cineva cu ceva, întorc împătrit. Iar Iisus a zis către el: astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, pentru că şi acesta este fiul lui Avraam. Fiindcă Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască pe cel pierdut.

Apoi diaconul zice: Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule... Încă ne rugăm pentru mila... **Preotul:** Că milostiv şi iubitor de oameni, Dumnezeu eşti...

Diaconul: Domnului să ne rugăm.
Iar preotul citeşte
Rugăciunea (2)

Dumnezeule cel mare şi preaînalt, Care eşti închinat de toată făptura, izvorul înţelepciunii şi adâncul cel necuprins al bunătăţii celei adevărate şi noianul cel nemărginit al milelor; Însuţi, iubitorule de oameni Stăpâne,

Dumnezeul celor veşnice şi al minunilor, pe Care nimeni dintre oameni nu Te poate cuprinde cu mintea, caută şi ne auzi pe noi, nevrednicii robii Tăi; şi aici, unde aducem acest untdelemn întru numele Tău cel mare, trimite tămăduirea darului Tău şi iertare de păcate şi tămăduieşte-l pe robul Tău cu mulţimea milei Tale. Tu Doamne, Cel ce eşti lesne iertător, unule îndurate şi de oameni iubitor, Căruia Îţi pare rău de răutăţile noastre; Cel ce ştii că gândul omului este plecat spre cele rele din tinereţile lui; Care nu voieşti moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu; Cel ce pentru mântuirea păcătoşilor Te-ai întrupat, Dumnezeu fiind, şi Te-ai făcut om pentru făptura Ta; Tu eşti Cel ce ai zis: n-am venit să chem pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi la pocăinţă; Tu eşti Cel ce ai căutat oaia cea rătăcită; Tu eşti Cel ce cu îngrijire ai căutat drahma cea pierdută şi ai aflat-o; Tu eşti Cel ce ai zis: pe cel care vine la Mine, nu-l voi goni afară; Tu eşti Cel ce nu Te-ai îngreţoşat de păcătoasa care cu lacrimi a spălat cinstitele Tale picioare; Tu eşti Cel ce ai zis: de câte ori vei cădea, scoală-te şi te vei mântui; Tu eşti Cel ce ai zis: bucurie să face în ceruri pentru un păcătos care se pocăieşte; Însuţi, îndurate Stăpâne, caută din înălţimea Ta cea Sfântă, umbrindu-ne pe noi păcătoşii şi nevrednicii robii Tăi cu harul Sfântului Tău Duh în ceasul acesta, şi trimite-l peste robul Tău (N), care şi-a cunoscut păcatele sale şi s-a apropiat de Tine cu credinţă. Primindu-l cu iubirea Ta de oameni şi iertându-i orice a greşit cu cuvântul, cu lucrul, sau cu gândul, spală-l şi-l curăţeşte pe el de tot păcatul. Şi petrecând pururea cu dânsul, păzeşte-l în ceilalţi ani ai vieţii lui, ca umblând întru poruncile Tale, să nu mai fie el batjocură diavolului; ca şi într-însul să se slăvească preasfânt numele Tău.

Că Ţie se cuvine a ne milui şi a ne mântui pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm împreună şi Părintelui Tău celui fără început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi să facă preotul ungerea împreună cu rugăciunea, precum s-a arătat mai înainte. Aceeaşi rânduială şi pentru următoarele Evanghelii.

Apoi: Prochimen, glasul al 3-lea.

Domnul este luminarea mea, şi mântuitorul meu, de cine mă voi teme?
Stih: Domnul este păzitorul vieţii mele, de cine mă voi înfricoşa?

(3) APOSTOLUL

Diaconul: Înţelepciune Citeţul: Din Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, citire: (12.27-31; 13.1-8)

Fraţilor, voi sânteţi trupul lui Hristos şi mădulare fiecare în parte. Pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică, mai întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învăţători, apoi pe cei cu darul de a face minuni, apoi pe cei cu darul vindecărilor, milosteniilor, cârmuirii, felurimii limbilor. Oare toţi sânt apostoli? Oare toţi sânt prooroci? Oare toţi învăţători? Oare toţi au putere să săvârşească minuni? Oare toţi au darul vindecărilor? Oare toţi în limbi grăiesc? Oare toţi pot să tălmăcească? Râvniţi la darurile cele mai desăvârşite. Şi vă arăt încă o cale, care le întrece pe toate: De aş grăi în limbi omeneşti şi îngereşti, iar dragoste nu am, m-am făcut aramă sunătoare şi chimval răsunător. Şi de aş avea darul proorociei şi tainele toate le-aş cunoaşte şi orice ştiinţă, şi de aş avea atâta credinţă încât să mut şi munţii, iar dragoste nu am, nimic nu sânt. Şi de aş împărţi toate averile mele, şi de aş da trupul meu să-l ardă, iar dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte. Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte. Dragostea nu defăimează, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu ţine minte răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată.

Preotul: Pace ţie cititorule. Citeţul: Aliluia. Glasul al 2-lea,
Stih: Doamne, întru Tine am nădăjduit, să nu mă ruşinezi în veac.

(3) EVANGHELIA

Diaconul: Cu înţelepciune drepţi să ascultăm Sfânta Evanghelie
Preotul: Din Sfânta Evanghelie de la Matei, citire: (10.1,5-8)

În vremea aceea, chemând Iisus pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat lor putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoată afară şi să tămăduiască toată boala şi toată neputinţa. Pe aceşti doisprezece i-a trimis Iisus, poruncindu-le şi zicând: în căile păgânilor să nu mergeţi şi în cetate de samarineni să nu intraţi. Ci mai degrabă mergeţi către oile cele pierdute ale casei lui Israil. Şi mergând, propovăduiţi zicând: S-a apropiat împărăţia cerurilor. Tămăduiţi pe cei neputincioşi, curăţiţi pe cei

leproşi, pe cei morţi înviaţi, scoateţi afară pe demoni; în dar aţi luat, în dar să daţi.

Apoi diaconul zice: Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule... Încă ne rugăm pentru mila... Preotul: Că milostiv şi iubitor de oameni, Dumnezeu eşti...

Diaconul: Domnului să ne rugăm
Preotul zice

Rugăciunea (3)

Stăpâne atoateţiitorule, Împărate Sfinte, Cel ce pedepseşti şi nu omori, Care întăreşti pe cei căzuţi, şi ridici pe cei surpaţi; Cel ce uşurezi suferinţele cele trupeşti ale oamenilor, rugămu-ne Ţie, Dumnezeul nostru, să reverşi mila Ta peste untdelemnul aceasta şi peste cei ce se ung din el în numele Tău, ca să le fie lor spre tămăduirea sufletului şi a trupului, spre curăţire şi spre scăpare de toată patima, de toată boala şi de toată neputinţa, de toată întinăciunea trupească şi sufletească. Aşa, Doamne, trimite din cer puterea Ta cea tămăduitoare, atinge-Te de trup şi stinge fierbinţeala, alină suferinţa şi îndepărtează toată boala cea ascunsă. Fii tămăduitorul robului Tău acesta (N); ridică-l din patul durerii şi din aşternutul chinurilor, dăruieşte-l sănătos şi întreg Bisericii Tale spre a bine-plăcea Ţie şi a face voia Ta.

Că Ţie se cuvine a ne milui şi a ne mântui pe noi, Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi preotul face ungerea, cum s-a arătat mai sus.

Prochimen, glasul al 4-lea.
În orice zi te voi chema, degrabă mă auzi. Stih: Doamne auzi rugăciunea mea.

(4) APOSTOLUL

Diaconul: Înţelepciune Citeţul: Din Epistola a doua către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel citire: (6.16-18; 7.1)

Fraţilor, noi sântem Biserica Dumnezeului celui viu, precum Domnul a zis: Că voi locui întru ei şi voi umbla şi voi fi lor Dumnezeu şi ei vor fi Mie popor. Pentru aceasta, ieşiţi din mijlocul lor şi vă osebiţi, zice Domnul, şi de necurăţie să nu vă atingeţi şi Eu vă voi primi pe voi. Şi voi fi vouă Tată, şi voi veţi fi Mie fii şi fiice, zice Domnul Atotţiitorul. Deci, având aceste

făgăduinţe, iubiţilor, să ne curăţim de toată întinăciunea trupului şi a sufletului, plinind sfinţenia întru frica lui Dumnezeu.

Preotul: Pace ţie cititorule! **Citeţul:** Aliluia. **Glasul al 2-lea**

(4) EVANGHELIA

Diaconul: Cu înţelepciune drepţi să ascultăm Sfânta Evanghelie
Preotul: Din Sfânta Evanghelie de la Matei, citire: **(8.14-23)**

În vremea aceea, venind Iisus în casa lui Petru, a văzut pe soacra acestuia zăcând şi aprinsă de friguri; şi S-a atins de mâna ei şi au lăsat-o frigurile, şi s-a sculat şi Îi slujea Lui. Şi făcându-se seară, adus-au la El mulţi demonizaţi, şi a scos duhurile cu cuvântul şi a vindecat pe toţi cei ce erau bolnavi; ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin Isaia proorocul, care grăieşte: „Acesta neputinţele noastre a luat şi bolile noastre le-a purtat”. Şi văzând Iisus mulţime multă împrejurul Său, a poruncit ucenicilor să meargă de cealaltă parte a mării. Şi apropiindu-se un cărturar, i-a zis: Învăţătorule, voiesc să Te urmez oriunde vei merge. Şi i-a zis Iisus lui: Vulpile au vizuini şi păsările cerului cuiburi; Fiul Omului însă nu are unde să-Şi plece capul. Un altul dintre ucenici I-a zis: Doamne, dă-mi voie întâi să merg să îngrop pe tatăl meu. Şi i-a zis lui Iisus: Urmează Mie şi lasă pe morţi să-şi îngroape morţii lor. Şi intrând El în corabie, ucenicii Lui L-au urmat.

Apoi diaconul zice: Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule... Încă ne rugăm pentru mila... **Preotul:** Că milostiv şi iubitor de oameni...

Diaconul: Domnului să ne rugăm.

Preotul zice

Rugăciunea (4)

Bunule şi Iubitorule de oameni, Îndurate şi mult-Milostive Doamne, Cel mare întru milă şi bogat întru bunătate, Părinte al îndurărilor şi Dumnezeule a toată mângâierea, Care ne-ai împuternicit prin Sfinţii Tăi Apostoli a tămădui cu untdelemn însoţit de rugăciune, neputinţele poporului, Însuţi şi untdelemnul aceasta întocmeşte-l spre vindecarea celor ce se ung din el, spre scăparea de toată boala şi de toată neputinţa, spre izbăvirea de rele a celor ce aşteptă de la Tine mântuire. Aşa, Stăpâne Doamne, Dumnezeul nostru, rugămu-ne Atotputernice,

să ne mântuieşti pe noi pe toţi. Singurul tămăduitor al sufletelor şi al trupurilor, sfinţeşte-ne pe noi pe toţi. Cel ce vindeci toată boala, tămăduieşte şi pe robul Tău acesta (N); ridică-l din patul durerii pentru mila bunătăţii Tale; cercetează-l cu mila şi cu îndurările Tale; depărtează de la dânsul toată boala şi neputinţa. Ca ridicându-se cu mâna Ta cea tare, să slujească Ţie cu toată mulţumirea. Ca şi acum, împărtăşindu-ne iubirii Tale de oameni celei negrăite, să Te lăudăm şi să Te slăvim pe Tine, Cel ce faci lucruri mari şi minunate, slăvite şi preaînalte.

Că Ţie se cuvine a ne milui şi a ne mântui pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului, bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi face preotul ungerea împreună cu rugăciunea,
cum s-a arătat mai sus.

Şi îndată Prochimen, glasul al 5-lea
Tu Doamne, ne vei păzi, şi ne vei apăra de neamul aceasta în veac. Stih: Mântuieşte-mă Doamne că a lipsit cel cuvios.

(5) APOSTOLUL

Diaconul: Înţelepciune. Citeţul: Din Epistola a doua către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, citire: (1.8-11)

Fraţilor, nu voim ca voi să nu ştiţi de supărarea noastră, care ni s-a făcut în Asia; că am fost îngreuiaţi fără măsură şi peste putinţă, încât nu mai aveam nădejde nici de viaţă. Ci singuri întru noi aveam hotărârea morţii, ca să nu ne mai încredem în noi înşine, ci în Dumnezeu, Cel ce învie pe cei morţi, Care ne-a scăpat pe noi dintr-o moarte ca aceasta, şi ne izbăveşte, şi în Care am nădăjduit că încă ne va mai izbăvi; venind şi voi în ajutorul nostru cu rugăciunea, ca harului ce este întru noi, prin rugăciunea multora, să fie prilej de mulţumire adusă de către mulţi, pentru noi.

Preotul: Pace ţie cititorule! Citeţul: Aliluia. Glasul al 5-lea,
Stih: Milele Tale, Doamne, în veac voi cânta...

(5) EVANGHELIA

Diaconul: Cu înţelepciune drepţi să ascultăm Sfânta Evanghelie
Preotul: Din Sfânta Evanghelie de la Matei citire: (25.1-13)

Zis-a Domnul pilda aceasta: Asemănatu-s-a Împărăţia Cerurilor cu zece fecioare, care luându-şi candelele lor au ieşit în întâmpinarea mirelui. Şi cinci dintre ele erau înţelepte, iar cinci erau fără de minte. Căci cele fără de minte, luând candelele lor, n-au luat cu sine untdelemn, iar cele înţelepte au luat untdelemn în vase, odată cu candelele lor. Şi întârziind mirele, au aţipit toate şi au adormit. Iar la miezul nopţii s-a făcut strigare: Iată mirele vine, ieşiţi întru întâmpinarea lui! Atunci s-au deşteptat toate acele fecioarele şi şi-au pregătit candelele lor. Iar cele fără de minte au zis celor înţelepte: daţi-ne din untuldelemnul vostru, că se sting candelele noastre. Răspuns-au cele înţelepte zicând: Dar dacă nu ne va ajunge nici nouă şi nici vouă? Ci mai bine mergeţi la vânzători şi cumpăraţi pentru voi. Şi mergând ele să cumpere, a venit mirele şi cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă şi uşa s-a închis. Apoi au venit şi celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide nouă! Iar el răspunzând a zis: Adevărat zic vouă, nu vă cunosc pe voi. Deci privegheaţi, că nu ştiţi ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului.

Apoi diaconul zice: Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule... Încă ne rugăm pentru mila... **Preotul:** Că milostiv şi iubitor de oameni, Dumnezeu eşti...

Diaconul: Domnului să ne rugăm
Preotul zice

Rugăciunea (5)

Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce pedepseşti şi iarăşi tămăduieşti, Care ridici de la pământ pe sărac şi din gunoi înalţi pe cel lipsit, Părintele orfanilor, limanul celor înviforaţi şi doctorul bolnavilor; Cel ce porţi fără mâhnire slăbiciunile noastre şi iei asupră-Ţi neputinţele noastre; Care miluieşti cu blândeţe; Cel ce treci peste nelegiuiri şi ierţi nedreptăţile; Cel grabnic spre ajutor şi zăbavnic la mânie; Care ai suflat peste ucenicii Tăi şi ai zis: „Luaţi Duh Sfânt, cărora veţi ierta păcatele, se vor ierta lor”; Cel ce primeşti pocăinţa păcătoşilor, şi ai putere a ierta păcatele cele multe şi grele şi dai

tămăduire tuturor celor ce se află în neputinţe şi în boală îndelungată; Care şi pe mine umilitul şi păcătosul şi nevrednicul robul Tău, cel încurcat în multe păcate şi tăvălit în patimile dezmierdărilor, m-ai chemat la sfânta şi preaînalta treaptă a preoţiei, învrednicindu-mă a intra în cele dincolo de catapeteasmă, în Sfânta Sfintelor, unde sfinţii îngeri doresc să privească şi să audă glasul Evangheliei Domnului Dumnezeu şi să vadă cu ochii lor chipul Sfintei Jertfe şi să se îndulcească de dumnezeiasca şi Sfânta Liturghie; Cel ce m-ai învrednicit a lucra sfinţenia prea-cereştilor Tale Taine şi a-Ţi aduce daruri şi jertfe pentru păcatele noastre şi pentru neputinţele poporului şi a fi mijlocitor pentru oile Tale cele cuvântătoare, ca prin multa şi negrăita Ta iubire de oameni să curăţeşti păcatele lor; Însuţi, Preabunule Împărate, ascultă rugăciunea mea în ceasul acesta şi în această sfântă zi şi în toată vremea şi locul, şi ia aminte la glasul rugăciunii mele, şi dăruieşte tămăduire robului Tău (N), care este în neputinţa sufletului şi a trupului, dându-i lui slobozire de păcate şi iertare greşalelor celor de voie şi celor fără de voie, tămăduindu-i lui rănile cele netămăduite şi toată boala şi toată neputinţa. Dăruieşte-i lui vindecare sufletească, Cel ce Te-ai atins de soacra lui Petru şi au lăsat-o pe dânsa frigurile şi s-a sculat şi a slujit Ţie. Însuţi, Stăpâne, şi robului Tău (N), dă-i tămăduire şi izbăvire de toată boala cea pierzătoare. Adu-Ţi aminte de îndurările Tale cele bogate şi de mila Ta. Adu-Ţi aminte că gândul omului cu osârdie este plecat spre cele rele din tinereţile lui, şi că nimeni nu se află fără de păcat pe pământ. Că Tu singur eşti fără de păcat, Cel ce ai venit şi ai mântuit neamul omenesc şi ne-ai izbăvit din robia vrăjmaşului. Că de vei intra la judecată cu robii Tăi, nimeni nu va fi aflat curat de întinăciune, ci toată gura va amuţi, neavând ce răspunde, pentru că toată dreptatea noastră este înaintea Ta ca o cârpă lepădată. Pentru aceasta păcatele tinereţilor noastre nu le pomeni, Doamne.

Că Tu eşti nădejdea celor deznădăjduiţi şi odihna celor osteniţi şi împovăraţi cu nelegiuiri, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi preotul face ungerea împreună cu rugăciunea.

Prochimen, glasul al 6-lea: Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta...
Stih: Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule...

(6) APOSTOLUL

Diaconul: Înţelepciune. **Citeţul:** Din Epistola către Galateni a Sfântului Apostol Pavel citire: **(5.22-26; 6.1-2)**

Fraţilor, roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credinţa, blândeţea, înfrânarea, curăţia; împotriva unora ca acestea nu este lege. Iar cei ce sânt ai lui Hristos Iisus şi-au răstignit trupul împreună cu patimile şi cu poftele. De trăim în Duhul, cu Duhul să şi umblăm. Să nu fim iubitori de mărire deşartă, unul pe altul întărâtând, unul pe altul pizmuind. Fraţilor, de va cădea un om în vreo greşală, voi cei duhovniceşti îndreptaţi-l pe unul ca acela cu duhul blândeţii, luând seama la tine însuţi ca să nu cazi şi tu în ispită. Purtaţi-vă sarcinile unii altora şi aşa veţi împlini legea lui Hristos.

Preotul: Pace ţie cititorule! **Citeţul:** Aliluia. **Glasul al 6-lea,**
Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul...

(6) EVANGHELIA

Diaconul: Cu înţelepciune drepţi să ascultăm Sfânta Evanghelie
Preotul: Din Sfânta Evanghelie de la Matei citire: **(15.21-28)**

S-a dus Iisus, în vremea aceea, prin părţile Tirului şi ale Sidonului. Şi iată o femeie cananeiancă ieşind din acele ţinuturi, striga către dânsul şi zicea: Miluieşte-mă Doamne, Fiul lui David! Fiica mea rău se îndrăceşte. Iar El nu i-a răspuns nici un cuvânt. Şi apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozeşte-o că strigă în urma noastră. Iar El, răspunzând a zis: Nu sânt trimis decât numai către oile cele pierdute ale casei lui Israil. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mi. El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine a lua pâinea fiilor şi a o arunca câinilor. Dar ea a zis: Adevărat, Doamne, dar şi câinii mănâncă din fărâmiturile ce cad de la masa stăpânilor lor. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credinţa ta; fie ţie precum voieşti! Şi s-a tămăduit fiica ei din ceasul acela.

Apoi diaconul zice: Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule... Încă ne rugăm pentru mila... **Preotul:** Că milostiv şi iubitor de oameni, Dumnezeu eşti...

Diaconul: Domnului să ne rugăm. **Iar preotul zice**

Rugăciunea (6)

Mulţumim Ţie, Doamne Dumnezeul nostru, Bunule şi Iubitorule de oameni, doctorul sufletelor şi al trupurilor noastre, Cel ce porţi fără durere neputinţele noastre, cu a Cărui rană toţi ne-am vindecat; Păstorule cel bun, Care ai venit spre căutarea oii celei pierdute; Cel ce dai mângâiere celor slabi la suflet şi viaţă celor zdrobiţi; Care ai tămăduit izvorul celei ce era întru curgerea sângelui de doisprezece ani; Cel ce pe fiica cananeiencei ai izbăvit-o de demonul cel cumplit; Care ai iertat datoria celor doi datornici şi femei celei păcătoase i-ai dăruit iertare; Cel ce ai dăruit vindecare slăbănogului împreună cu iertarea păcatelor lui; Care cu cuvântul ai îndreptat pe vameşul şi ai primit pe tâlharul întru mărturisirea lui cea mai de pe urmă; Cel ce ai ridicat păcatele lumii şi pe Cruce le-ai pironit; Ţie ne rugăm, de la Tine cerem: în bunătatea Ta, Însuţi slăbeşte, lasă, iartă Dumnezeule, fărădelegile şi păcatele robului Tău **(N)** şi greşalele lui cele de voie şi cele fără de voie, cele cu ştiinţă şi cu neştiinţă, cele prin călcarea de poruncă şi prin neascultare, cele din noapte şi din zi; sau de a căzut sub blestemul preoţesc, sau al tatălui său, sau al maicii sale, sau cu ochii a poftit, sau cu mirosul s-a desfrânat, sau cu pipăitul s-a pornit spre desfrânare, sau cu gustul s-a dezmierdat, sau cu vreo aprindere oarecare trupească ori sufletească s-a înstrăinat de la a Ta voie şi sfinţenie, orice a păcătuit şi el şi noi, ca un bun şi iubitor de oameni Dumnezeu, Care nu ţii minte răul, iartă. Şi nu lăsa pe acesta şi pe noi să cădem în viaţa cea întinată, nici pe căile pierzării să alergăm. Aşa, Stăpâne Doamne, auzi-mă pe mine păcătosul în ceasul acesta, pentru robul Tău **(N)**. Treci cu vederea, ca un Dumnezeu, Care nu ţii minte răul, toate păcatele lui. Izbăveşte-l pe el de chinul cel de veci; gura lui o umple de lauda Ta; buzele lui le deschide spre slăvirea numelui Tău; mâinile lui le întinde spre lucrarea poruncilor Tale; picioarele lui le îndreptează spre vestirea Evangheliei Tale; toate mădularele şi mintea lui, întăreşte-le cu harul Tău. Că tu eşti Dumnezeul nostru, Care prin Sfinţii Tăi Apostoli ne-ai poruncit nouă, zicând: orice veţi lega pe pământ vor fi legate şi în ceruri, şi orice veţi dezlega pe pământ vor fi dezlegate şi în ceruri. Şi iarăşi: cărora veţi ierta păcatele, se vor

ierta lor şi cărora le veţi ţine, ţinute vor fi. Şi precum ai ascultat pe Iezechia în întristarea sufletului său la ceasul morţii lui şi nu i-ai trecut rugăciunea lui, aşa auzi-mă în ceasul acesta şi pe mine umilitul şi păcătosul şi nevrednicul robul Tău; căci Tu eşti, Doamne Iisuse Hristoase, Cel care ai poruncit să iertăm de şaptezeci de ori câte şapte celor ce cad în păcate, şi în bunătatea Ta şi în iubirea Ta de oameni, Îţi pare rău de răutăţile noastre şi Te bucuri de întoarcerea celor rătăciţi. Că precum este slava Ta, aşa este şi mila Ta, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Celui fără început al Tău Părinte şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea face preotul ungerea, însoţită de rugăciune.
Prochimen, glasul al 4-lea: Doamne nu cu mânia Ta să mă mustri nici cu urgia Ta să mă cerţi. Stih: Miluieşte-mă Doamne că neputincios sânt.

(7) APOSTOLUL

Diaconul: Înţelepciune. Citeţul: Din Epistola către Tesaloniceni a Sfântului Apostol Pavel citire: (5.14-23)

Fraţilor, vă rugăm, înţelepţiţi pe cei fără de rânduială, mângâiaţi pe cei slabi la suflet, sprijiniţi pe cei neputincioşi, fiţi răbdători faţă de toţi. Vedeţi să nu întoarcă cineva răul cuiva, ci totdeauna să urmaţi cele bune unul cu altul şi faţă de toţi. Bucuraţi-vă pururea, neîncetat să vă rugaţi. Pentru toate să mulţumiţi că aceasta este voia lui Dumnezeu, întru Iisus Hristos, către voi. Duhul să nu-l stingeţi, proorociile să nu le defăimaţi; toate cercetându-le, să ţineţi ce este bun. Feriţi-vă de tot lucrul rău. Însuşi Dumnezeul păcii să vă sfinţească pe voi desăvârşiţi, şi întreg duhul vostru şi sufletul şi trupul să se păzească fără de prihană, întru venirea Domnului nostru Iisus Hristos.

Preotul: Pace ţie cititorule! Citeţul: Aliluia. Glasul al 2-lea,
Stih: Auză-te Domnul în ziua necazului...

(7) EVANGHELIA

Diaconul: Cu înţelepciune drepţi să ascultăm Sfânta Evanghelie
Preotul: Din Sfânta Evanghelie de la Matei, citire: (9.9-13)

În vremea aceea, trecând, Iisus a văzut un om şezând la vamă, cu numele Matei, şi i-a zis acestuia: Urmează Mie. Şi sculându-se, a mers după El. Şi pe când şedea El în casă, iată mulţi vameşi şi păcătoşi au venit şi au şezut la masă împreună cu Iisus şi cu ucenicii Lui. Şi văzând fariseii, au zis ucenicilor: Pentru ce Învăţătorul vostru mănâncă şi bea împreună cu vameşii şi cu păcătoşii? Iar Iisus auzind, a zis lor: N-au trebuinţă cei sănătoşi de doctor, ci cei bolnavi. Deci, mergând, învăţaţi-vă ce înseamnă: Milă voiesc iar nu jertfă; că n-am venit să chem pe drepţi, ci pe păcătoşi la pocăinţă.

Apoi diaconul zice: Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule... Încă ne rugăm pentru mila... **Preotul:** Că milostiv şi iubitor de oameni, Dumnezeu eşti...

Diaconul: Domnului să ne rugăm. **Iar preotul citeşte**

Rugăciunea (7)

Stăpâne Doamne, Dumnezeul nostru, doctorul sufletelor şi al trupurilor, Cel ce vindeci suferinţele cele îndelungate, Care tămăduieşti toată neputinţa şi toată boala în popor; Cel ce voieşti ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină; Care nu voieşti moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu, căci Tu, Doamne, în Legea veche ai rânduit păcătoşilor pocăinţă, precum lui David şi ninivitenilor, şi celor ce au fost mai înainte şi celor după aceştia; încă şi în timpul venirii Tale trupeşti n-ai chemat pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi, la pocăinţă, precum pe vameşul, pe desfrânata, pe tâlharul, şi pe defăimătorul şi prigonitorul Tău, marele Pavel, prin pocăinţă l-ai primit; iar pe Petru, verhovnicul şi apostolul Tău, care s-a lepădat de Tine de trei ori, prin pocăinţă l-ai iertat şi l-ai primit şi i-ai făgăduit lui zicând: tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea şi porţile iadului nu o vor birui pe dânsa; şi îţi voi da ţie cheile Împărăţiei Cerurilor. Pentru aceasta şi noi, Bunule şi Iubitorule de oameni, după nemincinoasele Tale făgăduinţe, îndrăznind, ne rugăm Ţie şi cerem în ceasul acesta: ascultă rugăciunea noastră, şi o primeşte, ca pe tămâia ce se aduce

înaintea Ta, şi cercetează pe robul Tău (N). Şi orice a greşit cu cuvântul, cu fapta sau cu gândul, în timpul nopţii sau în timpul zilei; şi de a căzut sub blestem preoţesc, sau sub blestemul său, ori cu jurământ a amărât pe cineva şi l-a făcut de a jurat, pe Tine Te rugăm şi de la Tine cerem, slăbeşte, lasă, iartă-i lui, Dumnezeule, trecându-i cu vederea fărădelegile şi păcatele făcute de dânsul cu ştiinţă şi cu neştiinţă. Şi de a călcat ceva din poruncile Tale sau de a greşit, din îndemnul diavolului, ca un purtător de trup şi vieţuitor în lume, Însuţi ca un bun şi iubitor de oameni Dumnezeu, iartă-l. Că nu este om care să vieţuiască şi să nu păcătuiască; numai Tu singur eşti fără de păcat; dreptatea Ta este dreptate în veac şi cuvântul Tău, adevărul. Că nu ai zidit pe om spre pieire, ci spre paza poruncilor Tale şi spre moştenirea vieţii celei nestricăcioase. Şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi preotul cel dintâi, luând Sfânta Evanghelie, o deschide şi o aşează, ţinând de ea toţi preoţii, pe capul celui bolnav.

Diaconul zice: **Domnului să ne rugăm apoi cântând cu glasul lin:** **Doamne miluieşte.**

Iar preotul citeşte Rugăciunea aceasta cu glas tare

Împărate Sfinte, Îndurate şi mult-Milostive Doamne Iisuse Hristoase, Fiule şi Cuvântul lui Dumnezeu celui viu, Care nu voieşti moartea păcătosului ci să se întoarcă şi să fie viu; nu pun mâna mea cea păcătoasă peste capul celui ce a venit la Tine cu pocăinţă şi cere de la Tine prin noi iertarea păcatelor, ci pune mâna Ta cea puternică şi tare, ce se află în această Sfântă Evanghelie, pe care slujitorii cei împreună cu mine o ţin deschisă pe capul robului Tău (N); şi mă rog împreună cu dânşii şi cer iubirea Ta de oameni cea milostivă şi care nu ţine minte răul. Dumnezeule, Mântuitorul nostru, Cel ce prin proorocul Tău Natan ai dăruit iertare lui David care s-a pocăit de păcatele sale, şi ai primit rugăciunea cea de pocăinţă a lui Manase, Însuţi şi pe robul Tău acesta (N), care se pocăieşte de greşalele sale, primeşte-l cu ştiuta Ta iubire de oameni, trecându-i cu vederea toate greşalele lui. Că Tu eşti Dumnezeul nostru, Care ai poruncit să iertăm de şaptezeci de ori câte şapte celor ce cad în păcate. Că precum este slava Ta, aşa este şi mila Ta, şi Ţie se cuvine toată

slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în veci vecilor. Amin.

Şi luând Evanghelia de pe capul celui ce i se face Sfântul Maslu, i-o dă să o sărute; sărută şi Sfânta Cruce şi apoi se miruiesc preoţii, toţi cei de faţă, şi bolnavul, în timp ce se cântă:

Slavă..., Idiomela glasul al 4-lea;

Izvorul tămăduirilor având, sfinţilor cei fără de arginţi, daţi vindecări tuturor celor ce au trebuinţă, că de mari daruri v-aţi învrednicit de la izvorul cel pururea curgător al Mântuitorului nostru. Că a zis Domnul către voi, ca cei ce sânteţi următori ai apostolilor: Iată v-am dat vouă putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoateţi şi să tămăduiţi toată boala şi toată neputinţa. Pentru aceasta, după învăţăturile Lui bine-vieţuind, în dar aţi luat, în dar să daţi, vindecând patimile sufletelor şi ale trupurilor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei.

Caută spre rugăciunile robilor tăi, ceea ce eşti cu totul neprihănită, potolind pornirile noastre cele rele şi de tot necazul izbăvindu-ne. Că pe tine singură te avem nădejde tare şi neclintită şi bună solire am câştigat. Să nu fim ruşinaţi, Stăpână, noi cei ce te urmăm pe tine. Grăbeşte spre rugăciunea celor ce strigă ţie cu credinţă: Bucură-te, Stăpână, ajutătoarea tuturor, bucuria, acoperământul şi mântuirea sufletelor noastre.

Apoi diaconul zice ectenia:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm pentru mila, viaţa, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea şi iertarea păcatelor robului lui Dumnezeu (N), şi pentru ca să i se ierte lui toată greşala cea de voie şi cea fără de voie.

Iar preotul zice:

Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi diaconul: Înţelepciune

Preotul: Slavă Ţie Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ţie. Slavă..., Şi acum..., Doamne miluieşte (se zice de trei ori), Binecuvintează.

Şi apolis:

Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci, pentru rugăciunile Sfântului, măritului şi întru tot lăudatului Apostol Iacov, ruda Domnului, şi ale tuturor sfinţilor, să ne miluiască şi să ne mântuiască pe noi, ca un bun şi de oameni iubitor.

Şi făcând metanii cel căruia i se face Sfântul Maslu, zice:

Binecuvântaţi părinţi sfinţiţi, şi mă iertaţi pe mine păcătosul (se zice de trei ori).

Şi preoţii, la fiecare zicere, răspund: Dumnezeu să te miluiască, să te binecuvinteze, să te iertare de păcate şi mântuire sufletească să-ţi dăruiască.

Şi aşa luând binecuvântare şi iertare de la dânşii, dă slavă şi mulţumire lui Dumnezeu.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII SFINŢIRII AGHIASMEI MICI

care se face în ziua întâi a fiecărei luni sau la orice trebuinţă

Ştiut să fie că prea bun şi de suflet folositor obicei este să se facă în biserici, în mânăstiri şi în case, sfinţirea apei la toate zilele întâi ale lunii, stropind oamenii, mânăstirile, chiliile şi casele mirenilor şi toate ale lor. Această apă, sfinţindu-se de Duhul Sfânt prin rugăciunile preoţilor, are multe feluri de lucrări, precum ectenia sfinţirii şi rugăciunea mărturisesc. Prin stropirea cu aghiasmă, se alungă duhurile viclene de tot felul şi din tot locul; se iartă păcatele cele mici, zilnice; mintea se curăţeşte de lucrurile întinate şi se îndreaptă spre rugăciune; aduce deci pază, înmulţire a câştigului şi orice îndestulare; bolile le alungă şi dă sănătate sufletului şi trupului. Mai pe scurt, toţi cei ce o primesc cu credinţă iau sfinţenie şi binecuvântare. Pentru aceasta, datori sânteţi voi preoţilor, să învăţaţi poporul a o primi cu credinţă, spre marele lor folos.

Începând preotul, zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Iar noi zicem: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie; Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule... (se zice de trei ori), Tatăl nostru..., Că a Ta este Împărăţia..., Doamne miluieşte (de 12 ori), Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm, (se zice de trei ori), şi

Psalmul 142

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru adevărul Tău auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nu se va îndrepta înaintea Ta tot cel viu. Că a prigonit vrăjmaşul sufletul meu, împilat-a la pământ viaţa mea. Pusu-m-au întru întuneric ca pe morţii veacului şi s-a mâhnit întru mine duhul meu, întru mine s-a tulburat inima mea. Adusu-mi-am aminte de zilele cele din început, cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale am gândit. Tins-am către Tine mâinile mele, însetat-a de Tine sufletul meu, ca un pământ fără de apă. Degrab auzi-mă Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor

ce se pogoară în mormânt. Auzită să-mi fie dimineaţa mila Ta, că spre Tine am nădăjduit. Arată-mi, Doamne, calea în care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scoate-mă de la vrăjmaşii mei, Doamne, că la Tine am scăpat. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun mă va povăţui la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, mă vei via, întru dreptatea Ta vei scoate din necaz sufletul meu. Întru mila Ta vei nimici pe vrăjmaşii mei şi vei pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sânt robul Tău.

Slavă..., Şi acum..., Aliluia (se zice de trei ori).
Apoi: Dumnezeu este Domnul..., glasul al 4-lea,

şi Troparele acestea:

Către Născătoarea de Dumnezeu, acum cu grăbire să alergăm noi păcătoşii şi umiliţii, şi să cădem cu pocăinţă strigând din adâncul sufletului: Stăpână, ajută-ne, îndurându-te de noi; grăbeşte că pierim sub mulţimea păcatelor; nu întoarce pe robii tăi deşerţi, că pe tine singură nădejde te-am câştigat.

Slavă..., acelaşi. Şi acum...,

Nu vom tăcea, Născătoare de Dumnezeu, pururea a vesti puterile tale noi, vrednicii. Că de n-ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi mântuit pe noi din atâtea nevoi? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa că drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit, şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curaţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale

mele. Nu mă lepăda pe mine de la faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de sângiuiri, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot, atunci vor pune pe altarul Tău jertfe.

Apoi cântăm Troparele acestea, glasul al 6-lea,

Irmos:

Ceea ce ai primit bucurie prin Înger şi ai născut pe Ziditorul tău, Fecioară, mântuieşte pe cei ce te măresc pe tine (de două ori).

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu mântuieşte-ne pe noi.

Lăudăm pe Fiul tău, Născătoare de Dumnezeu, şi strigăm, preacurată Stăpână: de toată nevoia mântuieşte pe cei ce se roagă Ţie.

Împăraţilor, proorocilor, apostolilor şi mucenicilor, tu le eşti laudă şi ajutătoarea lumii, cea cu totul neprihănită.

Toată limba ortodocşilor laudă, fericeşte şi măreşte preacurată naşterea ta, Marie, dumnezeiască mireasă.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Dă-mi, Hristoase al meu, ca un îndurat, şi mie nevrednicului, iertare datoriilor, rogu-mă, pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.

Întru tine mi-am pus nădejdile mele, Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-mă cu rugăciunile tale şi-mi dăruieşte iertare greşalelor.

Înviază-mă, ceea ce ai născut pe Dătătorul de viaţă şi Mântuitorul, şi mă mântuieşte cu rugăciunile tale, cea binecuvântată, nădejdea sufletelor noastre.

Ceea ce ai zămislit în pântecele tău pe Făcătorul tuturor, Fecioară cu totul neprihănită, cu rugăciunile tale mântuieşte

sufletele noastre.

Născătoare de Dumnezeu, întru tot lăudată, ceea ce prin cuvânt ai născut mai presus de cuvânt pe Cuvântul, pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Îndurător fă pe Judecătorul şi Fiul tău, cu rugăciunile tale, Stăpână, mie celui ce am greşit mai mult decât tot omul.

După datorie strigăm ţie: Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu curată, pururea Fecioară, rugându-ne, cu rugăciunile tale să ne mântuim.

Izbăveşte-mă de focul cel veşnic şi de muncile ce-mi stau înainte, Născătoare de Dumnezeu, ca să te fericesc pe tine.

Nu trece rugăciunea robilor tăi, rugămu-ne, întru tot cântată Stăpână, ca să ne mântuim de toată nevoia.

Mântuieşte-ne de boli, de tot felul de dureri şi de nevoi, pe noi care scăpăm la acoperământul tău cel sfinţit.

Minune străină este întru tine, Născătoare de Dumnezeu, că pentru noi, precum sântem noi, s-a născut din tine Ziditorul tuturor şi Dumnezeul nostru.

Biserica ta, Născătoare de Dumnezeu, fără plată s-a arătat de boli vindecătoare şi mângâiere sufletelor celor întristate.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, care ai născut pe Mântuitorul, mântuieşte de primejdii şi de toată nevoia pe robii tăi.

Scapă de toată mânia cea viitoare pe robii tăi, preacurată Stăpână, şi de toată vătămarea sufletească şi trupească.

Mântuieşte cu rugăciunile tale, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, pe toţi cei ce aleargă la tine, şi-i scapă de toată nevoia şi întristarea.

Cine năzuind la biserica ta, Născătoare de Dumnezeu, nu ia degrab tămăduire sufletului împreună şi trupului, Preacurată?

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Rugat fiind de toţi Sfinţii, Îndurate, şi de cetele cele de sus, curăţeşte-mă pe mine, pentru ceea ce Te-a născut.

Doamne odihneşte cu drepţii pe adormiţii robii Tăi.

Iartă Mântuitorule, sufletele fraţilor noştri celor morţi întru nădejdea vieţii, slăbeşte şi le lasă lor greşalele.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu mântuieşte-ne pe noi.

Bucură-te curăţirea lumii, Fecioară; bucură-te năstrapa şi candela cea cu totul de aur a manei celei dumnezeieşti şi a luminii, mireasă dumnezeiască.

Preasfântă Treime, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Cântăm Ţie, Dumnezeului celui în Treime, cântând cu glas întreit sfânt, rugându-ne să câştigăm mântuire.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.

O, Fecioară, ceea ce ai născut pe Mântuitorul şi Stăpânul lumii şi Domnul, pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.

Bucură-te munte, bucură-te rug, bucură-te uşă, bucură-te scară, bucură-te masă dumnezeiască, bucură-te ajutătoarea tuturor, Stăpână.

Slavă Ţie Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Pentru rugăciunile Maicii Tale celei preacurate, Îndurate, şi ale tuturor sfinţilor Tăi, dăruieşte milele Tale poporului Tău.

Sfinţilor arhangheli şi îngeri, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.

Pentru rugăciunile măriţilor Tăi arhangheli şi îngeri, şi ale cetelor celor de sus, bine-păzeşte, Mântuitorule, pe robii Tăi.

Sfinte Ioane Proorocule şi Înaintemergătorule, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pentru rugăciunile cinstitului şi măritului, a proorocului şi Înaintemergătorului Tău botezător, Hristoase, Mântuitorul meu, păzeşte pe robii Tăi.

Sfinţilor măriţi apostoli, mucenici şi toţi sfinţii, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.

Pentru rugăciunile preamăriţilor apostoli şi ale mucenicilor, şi ale tuturor sfinţilor Tăi, dăruieşte milele Tale poporului Tău.

Sfinţilor celor fără de arginţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.

Pentru rugăciunile sfinţilor celor fără de arginţi, Născătoare de Dumnezeu, păzeşte pe robii tăi ca o ajutătoare şi întărire a lumii.

Slavă...,

Slăvim pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, zicând: Treime Sfântă, mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum...,

Ceea ce în vremile mai de pe urmă, negrăit ai zămislit şi ai născut pe Ziditorul tău, Fecioară, mântuieşte pe cei ce te măresc pe tine.

Apoi:

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine de nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Diaconul zice: Domnului să ne rugăm

Preotul:

Că sfânt eşti Dumnezeul nostru şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi, Troparele acestea, glasul al 6-lea:

Acum a sosit timpul care sfinţeşte pe toţi, şi ne aşteptă dreptul Judecător; ci te întoarce, suflete, spre pocăinţă, strigând cu lacrimi ca şi păcătoasa: Doamne miluieşte-mă.

Cu mari curgeri ai revărsat, Hristoase, izvor de vindecări în Biserica cea întru tot cinstită a Fecioarei, şi astăzi, cu stropirea binecuvântării Tale, îndepărtezi bolile neputincioşilor, Doctorul sufletelor şi al trupurilor noastre.

Fecioară, ai născut neştiind de nuntă şi fecioară ai rămas; Maică nenuntită, Născătoare de Dumnezeu, Marie, roagă pe Hristos Dumnezeul nostru, să ne mântuiască pe noi.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, îndreptează lucrurile mâinilor noastre şi cere iertare păcatelor noastre, când cântăm noi cântarea cea îngerească:

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi. **(se zice de trei ori).**

Şi după, Sfinte Dumnezeule, Prochimen, glasul al 3-lea:

Domnul este luminarea mea şi Mântuitorul meu, de cine mă voi teme.
Stih: **Domnul este păzitorul vieţii mele, de cine mă voi înfricoşa?**

APOSTOLUL

Diaconul: Înţelepciune.
Din Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel,
citire: (2.11-18)

Fraţilor, cel ce sfinţeşte şi cei ce se sfinţesc dintr-Unul sânt toţi; pentru care pricină nu se ruşinează a-i numi pe dânşii fraţi, zicând: Spune-voi numele Tău fraţilor mei; în mijlocul bisericii Te voi lăuda. Şi iarăşi: Eu voi fi nădăjduindu-mă întru Dânsul. Şi iarăşi: Iată eu şi pruncii pe care mi i-a dat Dumnezeu. Deci, de vreme ce pruncii s-au făcut părtaşi trupului şi sângelui, în acelaşi fel şi El S-a împărtăşit de acestea, ca prin moarte să surpe pe cel ce are stăpânirea morţii, adică pe diavolul, şi să izbăvească pe acei pe care frica morţii îi ţinea robiei toată viaţa. Căci, într-adevăr, nu a luat firea îngerilor ci sămânţa lui Avraam a luat. Pentru aceea, dator era întru toate să Se asemene fraţilor, ca să fie îndurător şi credincios arhiereu întru cele către Dumnezeu, pentru curăţirea păcatelor poporului. Căci prin ceea ce a pătimit, fiind Însuşi ispitit, poate şi celor ce se ispitesc să le ajute.

Preotul: Pace ţie cititorule, Aliluia:
Stih: Răspuns-a inima mea cuvânt bun.

EVANGHELIA

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan citire: (5.1-4)

În vremea aceea S-a suit Iisus la Ierusalim. Iar în Ierusalim, lângă Poarta oilor, era o scăldătoare ce se zice pe evreieşte Vitezda, cinci foişoare având. În acestea zăcea mulţime multă de bolnavi: orbi, şchiopi, uscaţi, aşteptând mişcarea apei, căci un înger al Domnului se pogora la vreme în scăldătoare şi tulbura apa; şi cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos, ori de ce boală era cuprins.

Apoi diaconul zice ectenia:

Cu pace Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea de sus şi pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea a toată lumea şi pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici şi pentru unimea tuturor, Domnului să ne rugăm.

Pentru sfântă biserica aceasta şi pentru cei ce intră într-însa cu credinţă, cu evlavie şi cu frica lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române [pentru (Înalt) Prea Sfinţitul (Arhi-) Episcopul şi Mitropolitul nostru (N)], pentru cinstita preoţime şi întru Hristos diaconime, şi pentru tot clerul şi poporul, Domnului să ne rugăm.

Pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru cârmuitorii ţării noastre, pentru mai marii oraşelor şi ai satelor, şi pentru iubitoarea de Hristos oaste, Domnului să ne rugăm.

Pentru oraşul şi ţara aceasta, pentru toate oraşele şi satele şi pentru toţi cei ce cu dreaptă credinţă vieţuiesc într-însele, Domnului să ne rugăm.

Pentru bună întocmirea văzduhului, pentru îmbelşugarea roadelor pământului şi pentru vremuri paşnice, Domnului să ne rugăm.

Pentru cei ce călătoresc pe ape, pe uscat şi prin aer, pentru cei bolnavi, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei robiţi şi pentru mântuirea lor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se sfinţească apa aceasta, cu puterea, cu lucrarea şi cu venirea Sfântului Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se pogoare peste apa aceasta lucrarea cea curăţitoare a Treimii celei mai presus de fire, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fie apa aceasta tămăduitoare sufletelor şi trupurilor şi izgonitoare a toată puterea cea potrivnică, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se trimită ei harul izbăvirii şi binecuvântarea Iordanului, Domnului să ne rugăm.

Pentru toţi care au trebuinţă de ajutor şi folosinţă de la

Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne luminăm noi cu lumina cunoştinţei prin Treimea cea de o fiinţă, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca Domnul Dumnezeul nostru să ne arate pe noi fii şi moştenitori ai împărăţiei Sale, prin gustarea şi stropirea cu apa aceasta, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fim izbăviţi noi de tot necazul, mânia, primejdia şi nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apară, mântuieşte, miluieşte şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita, Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cu toţi sfinţii pomenindu-o.

Pe noi înşine şi unii pe alţii şi toată viaţa noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Diaconul: **Domnului să ne rugăm**

Preotul citeşte această rugăciune:

Doamne, Dumnezeul nostru, cel mare întru sfat şi minunat în lucruri, Ziditorule a toată făptura cea văzută şi cea nevăzută; Cel ce păzeşti aşezământul Tău şi dai mila Ta celor ce Te iubesc pe Tine şi păzesc poruncile Tale; Cel ce primeşti lacrimile cele de umilinţă ale tuturor celor din nevoi, că pentru aceasta ai venit în chip de rob, nu cu năluciri înfricoşându-ne pe noi, ci dând adevărată tămăduire trupului şi zicând: Iată te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greşeşti. Încă şi din tină ai făcut ochi sănătoşi şi poruncind să se spele, prin cuvânt ai făcut să se sălăşluiască lumina; Cel ce înfrânezi valurile patimilor celor potrivnice şi alini marea cea sărată a acestei vieţi şi îmblânzeşti pornirile cele grele de purtat ale dezmierdărilor. Însuţi, Iubitorule de oameni Împărate, Cel ce ne-ai dat nouă să purtăm veşmânt luminat ca zăpada din apă şi din Duh.

Aici preotul afundând, de trei ori mâna dreaptă în apă, face semnul Sfintei Cruci, zicând de 3 ori:

Şi acum trimite harul Preasfântului şi de-viaţă-făcătorului

Tău Duh, care sfinţeşte toate, şi sfinţeşte apa aceasta.

Şi prin gustarea şi stropirea cu apa aceasta, trimite nouă binecuvântarea Ta, care spală întinăciunea patimilor. Aşa ne rugăm, cercetează neputinţele noastre, Bunule, şi tămăduieşte cu mila Ta bolile noastre cele sufleteşti şi trupeşti. Pentru rugăciunile preacuratei, preabinecuvântatei, Stăpânei noastre, Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu folosinţele cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului şi măritului Prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; ale celor între sfinţi părinţii noştri, mari dascăli ai lumii şi ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul şi Ioan Gură de Aur; ale celor între sfinţi părinţii noştri: Atanasie, Chiril şi Ioan cel Milostiv, patriarhii Alexandriei; ale celor între sfinţi părinţii noştri: Spiridon al Trimitundei şi Nicolae al Mirelor Lichiei, făcătorii de minuni; ale sfinţilor ierarhi: Calinic de la Cernica, Nifon al Constantinopolului, Iosif cel Nou de la Partoş, Iorest şi Sava de la Alba Iulia; ale sfinţilor marilor mucenici: Gheorghe purtătorul de biruinţă, Dimitrie izvorâtorul de Mir, Teodor Tiron, Teodor Stratilat şi Ioan cel Nou, Serghie şi Vah, Ioan Valahul şi Nicolae; ale sfintelor muceniţe: Filofteia de la Curtea de Argeş şi Tatiana de la Craiova şi ale tuturor sfinţilor, bunilor biruitorilor mucenici; ale sfinţilor, măriţilor şi făcătorilor de minuni fără de arginţi: Cosma şi Damian, Chir şi Ioan, Pantelimon şi Ermolae, Samson şi Diomid, Mochie şi Anichit, Talaleu şi Trifon; ale preacuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri: Grigorie Decapolitul, Nicodim de la Tismana, Dimitrie cel Nou, Visarion şi Sofronie; ale preacuvioaselor maici Parascheva de la Iaşi şi Teodora de la Sihla; ale sfântului (N) a cărui pomenire o săvârşim; ale sfinţilor şi dreptţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Şi păzeşte, Doamne, pe dreptcredincioşii robii Tăi, dându-le lor sănătate sufletului şi trupului, şi împlineşte toate cele de trebuinţă obştii acesteia creştine, care slujeşte Ţie, şi fii ei întru toate milostiv. Adu-ţi aminte, Doamne, de toată episcopia ortodocşilor care drept învaţă cuvântul adevărului Tău şi de tot cinul preoţesc şi monahicesc şi de mântuirea lor. Adu-ţi aminte, Doamne, de cei ce ne urăsc şi de cei ce ne iubesc pe noi; de fraţii noştri care slujesc şi stau de faţă; de cei ce pentru binecuvântate pricini lipsesc de

aici şi de cei ce ne-au poruncit nouă, nevrednicilor, să ne rugăm pentru dânşii. Adu-ţi aminte, Doamne, şi de părinţii şi fraţii noştri care sânt în robie şi în supărări, şi-i miluieşte pe dânşii după mare mila Ta, izbăvindu-i de toată nevoia.

Că Tu eşti izvorul tămăduirilor, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm împreună şi Părintelui Tău Celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor.
Diaconul: Capetele voastre, Domnului să le plecaţi.

Preotul citeşte rugăciunea aceasta în taină:

Pleacă, Doamne, urechea Ta şi ne auzi pe noi, Cel ce ai primit a te boteza în Iordan, şi ai sfinţit apele; şi ne binecuvintează pe noi pe toţi, care prin plecarea capului nostru arătăm semnul supunerii. Şi ne învredniceşte pe noi a ne umple de sfinţenia Ta prin gustarea şi stropirea cu apa aceasta. Şi să ne fie nouă, Doamne, spre sănătatea sufletului şi a trupului.

Apoi cu glas: Că Tu eşti sfinţirea noastră şi Ţie slavă şi mulţumire şi închinăciune înălţăm, împreună şi Părintelui Tău Celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea cu Sfânta Cruce binecuvintează apa de trei ori, afundând-o cruciş, cântând de trei ori acest tropar, glasul I:

Mântuieşte, Doamne, poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta. Biruinţă binecredincioşilor creştini asupra celui potrivnic dăruieşte, şi cu Crucea Ta păzeşte pe poporul Tău.

Apoi, stropind preotul cu apa cea sfinţită altarul şi biserica (sau casa), cântă acest Tropar, glasul al 2-lea:

Darurilor tale, fă-ne pe noi vrednici, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, trecând păcatele noastre şi dând tămăduire celor ce cu credinţă primesc binecuvântarea ta, preacurată.

Apoi preotul şi tot poporul sărută Sfânta Cruce; apoi stropeşte pe toţi cu apa cea sfinţită, timp în care se cântă Stihirile, glasul 4:

Izvorul tămăduirilor având, sfinţilor cei fără de arginţi, daţi vindecări tuturor celor ce au trebuinţă, că de mari daruri v-aţi

învrednicit de la izvorul cel pururea curgător al Mântuitorului nostru. Că a zis Domnul către voi, ca cei ce sânteţi următori ai apostolilor: Iată v-am dat vouă putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoateţi şi să tămăduiţi toată boala şi toată neputinţa. Pentru aceasta, după învăţăturile Lui bine-vieţuind, în dar aţi luat, în dar să daţi, vindecând patimile sufletelor şi ale trupurilor noastre.

Slavă...

Caută spre rugăciunile robilor tăi, ceea ce eşti cu totul neprihănită, potolind pornirile noastre cele rele şi de tot necazul izbăvindu-ne. Că pe tine singură te avem nădejde tare şi neclintită şi bună solire am câştigat. Să nu fim ruşinaţi, Stăpână, noi cei ce te urmăm pe tine. Grăbeşte spre rugăciunea celor ce strigă ţie cu credinţă: Bucură-te, Stăpână, ajutătoarea tuturor, bucuria, acoperământul şi mântuirea sufletelor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei, glasul al 8-lea:

Stăpână primeşte rugăciunile robilor tăi, şi ne mântuieşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

După stropire, ectenia întreită:

Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule, după mare mila, Ta rugămu-ne Ţie, auzi-ne, şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm pentru mila, viaţa, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea păcatelor robilor Tăi (N), şi pentru ca să li se ierte lor toată greşala cea de voie şi cea fără de voie.

Încă ne rugăm ca să se păzească sfânt locaşul acesta (sau casa aceasta) şi toate oraşele şi satele de boală, de foamete, de cutremur, de potop, de foc, de sabie, de năvălirea altor neamuri şi de războiul cel dintre noi; pentru ca milostiv, blând şi lesne iertător să fie nouă bunul şi iubitorul de oameni Dumnezeul nostru, şi să îndepărteze toată urgia care pe dreptate se porneşte asupra noastră, şi să ne miluiască pe noi.

Strana: Doamne miluieşte **(de 40 de ori)**

Ecfonis:

Auzi-ne pe noi, Dumnezeule Mântuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pământului şi a celor ce sânt pe mare departe, şi milostiv fii nouă, Stăpâne, pentru păcatele noastre şi ne miluieşte pe noi. Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Diaconul: Înţelepciune. **Strana:** Ceea ce eşti mai cinstită...,
Preotul: Slavă Ţie, Dumnezeule, slavă Ţie... şi apolisul acesta:

Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci, pentru rugăciunile sfinţilor şi întru toţi lăudaţilor apostoli, ale preacuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, şi ale tuturor sfinţilor, să ne miluiască şi să ne mântuiască pe noi, ca un bun şi de oameni iubitor. Amin.

AGHIASMA CEA MICĂ

CUM SE FACE DUPĂ PAŞTI

în toată Săptămâna luminată până la Duminica Tomii

După ce binecuvintează preotul, zice însuşi: Hristos a înviat.... (se zice de trei ori). Apoi Stih: Să învieze Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii lui.... toate pe rând.

Şi iarăşi preotul: Hristos a înviat.. Cântăreţii: Şi celor din mormânturi viaţă dăruindu-le.... (se zice de trei ori).

Apoi zice Diaconul, sau preotul cel mai mare, ectenia cea mare şi ecfonisul, după aceea Canonul Paştilor pe 8, sau pentru grabă, pe 6.

La cântarea a 3-a, ectenia cea mică şi Condacul: Venit-au mai înainte de dimineaţă cele ce au fost cu Maria.... iar de va fi Sfântul şi marele mucenic Gheorghe, întâi zicem, Condacul lui, apoi: Venit-au mai înainte de dimineaţă cele ce au fost.... apoi, Condacul de rând.

La Cântarea a 6-a, ectenia cea mică, condacul Paştilor şi Icosul, apoi Prochimenul, Apostolul şi Evanghelia. Şi: Învierea lui Hristos văzând...., (se zice de trei ori). Deci: Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule după mare mila Ta...., apoi: Înviind Iisus din mormânt..., (se zice de trei ori), şi după aceasta Cântarea 7-a, până la sfârşit.

Şi după toate Cântările zicem: Hristos a înviat..., (se zice de trei ori) Şi celor din mormânturi viaţă dăruindu-le (se zice de trei ori).

Asemenea şi după Cântarea a 9-a, iar Ectenia şi Exapostilaria (se zice de trei ori). Apoi molitvele Aghiasmei şi după molitve în loc de: Mântuieşte Doamne poporul Tău..., când binecuvintează preotul cu Sfânta Cruce apa, cântă: Hristos a înviat... (se zice de trei ori). Apoi în strane, după acestea stihirile Paştilor cu stihurile lor, şi după sfârşitul măririi, tot: Hristos a înviat..., până se stropeşte tot poporul.

Iar de este Litie afară din mânăstire sau din oraş, întorcându-ne cântăm Canonul Paştilor, sau numai Irmoasele cum va fi voia celui mai mare, şi venind în biserică începem Sfânta şi Dumnezeiasca Liturghie.

RÂNDUIALA ÎMPĂRTĂŞIRII grabnice a celui bolnav

Preotul luând pe sine epitrahilul şi felonul, ia o părticică din Sfintele Taine şi o pune în potir; toarnă puţin vin, cât este cu putinţă bolnavului să le ia mai uşor, şi mergând la bolnav zice:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluieşte, (de 12 ori), Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm (se zice de trei ori), şi Simbolul Credinţei: Cred într-unul Dumnezeu...

Apoi aceste Tropare:

Cinei Tale celei de taină, astăzi, Fiul lui Dumnezeu, părtaş mă primeşte, că nu voi spune vrăjmaşilor Tăi taina Ta, nici sărutare Îţi voi da ca Iuda; ci ca tâlharul mărturisindu-mă, strig Ţie: Pomeneşte-mă, Doamne, întru Împărăţia Ta.

Slavă...,

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul adevărului, Care pretutindenea eşti şi toate le plineşti, Vistierul bunătăţilor şi dătătorule de viaţă, vino şi Te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată întinăciunea şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Şi acum...,

Pe Dumnezeu L-am cunoscut prin întruparea din Tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre

Doamne miluieşte, (de 40 de ori).

Şi preotul citeşte rugăciunea aceasta:

Stăpâne Doamne, Iisuse Hristoase, Mântuitorul nostru, singurul Care ai puterea a ierta păcatele oamenilor, ca un bun şi de oameni iubitor, Dumnezeule, treci cu vederea toate greşalele robului Tău (N), cele întru ştiinţă şi întru neştiinţă, şi fără osândire învredniceşte-l să ia preacuratele Tainele Tale, nu spre pedeapsă, nici spre adăugirea păcatelor, ci spre curăţirea sufletului şi a trupului şi spre arvunirea împărăţiei Tale. Că Tu eşti ajutor şi zid tare şi apărare împotriva potrivnicului, spre iertarea şi curăţirea greşalelor lui. Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea a doua:

Doamne, nu sânt vrednic să intri sub acoperământul casei sufletului meu, pentru că este deşartă toată şi surpată, şi n-ai întru mine loc vrednic de a-Ţi pleca capul; ci fiindcă voieşti a fi cuprins de noi şi a petrece cu noi, ca un iubitor de oameni, curăţeşte pe robul Tău (N) de întinăciunea trupească şi sufletească şi învredniceşte-l pe dânsul să ia Sfânta Cuminecătură, spre iertarea păcatelor lui şi spre curăţirea sufletului şi a trupului. Pentru rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi ale tuturor sfinţilor, care din veac au bineplăcut Ţie. Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună şi Tatălui şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea a treia:

Domnul Dumnezeu, preaînduratul, să te miluiască; Domnul Iisus Hristos să-ţi împlinească toate cererile cele bune; Domnul Cel întru toate puternic, să te scape de toată asuprirea; Domnul să te înveţe pe tine; Domnul să te înţelepţească; Domnul să-ţi ajute; Domnul să te mântuiască; Domnul să te apere; Domnul să te păzească; Domnul să te cureţe; Domnul să te umple de bucurie duhovnicească; Domnul să-ţi fie sprijinitor sufletului şi trupului tău; Domnul ca un bun, îndurat şi de oameni iubitor, să-ţi dea iertare de păcate. Domnul Dumnezeu, Iisus Hristos, la ziua judecăţii să te miluiască şi să te binecuvinteze în toate zilele vieţii Tale. Că Aceluia se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună şi Părintelui celui fără început şi Preasfântului, bunului şi de viaţă făcătorului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi de va fi fost mărturisit bolnavul mai înainte de aceasta, îndată se şi împărtăşeşte cu Sfintele Taine; iar de nu, porunceşte preotul celor de faţă, a se retrage câtva timp, şi întrebând pe cel bolnav îndeosebi despre tot felul de păcate, înduplecându-l să nu le ascundă pentru ruşine sau din altă cauză; după mărturisire citeşte rugăciunea aceasta:

Doamne Dumnezeul nostru, Care ai iertat păcatele lui Petru şi ale desfrânatei, prin lacrimi, şi ai îndreptat pe vameşul care şi-a cunoscut greşalele sale, primeşte mărturisirea robului Tău (N), şi cele ce a greşit de voie şi fără de voie, cu cuvântul, cu fapta sau cu cugetul, ca un bun, iartă-le; pentru că Tu singur ai putere a ierta păcatele. Că Tu eşti Dumnezeul milelor şi al îndurărilor şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Să zici şi aceasta rar, ca să o poată zice şi bolnavul pe urmă, sau măcar să înţeleagă:

Cred, Doamne, şi mărturisesc că Tu eşti cu adevărat Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu, Care ai venit în lume să mântuieşti pe păcătoşi, dintre care cel întâi sânt eu. Încă cred că aceasta este însuşi preacurat Trupul Tău şi aceasta este însuşi scump Sângele Tău. Deci mă rog Ţie, miluieşte-mă şi-mi iartă greşalele mele, cele de voie şi cele fără de voie, cele în cuvânt şi cele în lucru, cele în cunoştinţă şi în necunoştinţă; şi mă învredniceşte fără de osândă să mă împărtăşesc cu preacuratele

Tale Taine, spre iertarea păcatelor şi spre viaţa de veci, Amin.

Cinei Tale celei de taină, astăzi, Fiul lui Dumnezeu părtaş mă primeşte, că nu voi spune vrăjmaşilor Tăi taina Ta, nici sărutare Îţi voi da ca Iuda; ci ca tâlharul, mărturisindu-mă, strig Ţie: pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta.

Nu spre judecată sau spre osândă să-mi fie mie împărtăşirea preacuratelor Tale Taine, Doamne, ci spre tămăduirea sufletului şi a trupului.

După aceea ia o părticică din Sfintele Taine şi o pune în linguriţă, in care toarnă şi puţin vin. Şi aşa să-l împărtăşeşti cu Sfintele Taine; iar după împărtăşire, să zici aceasta: Slavă Ţie Dumnezeule, Slavă Ţie Dumnezeule, Slavă Ţie Dumnezeule.

Şi de este vreme, să citeşti rugăciunile de mulţumire, iar de nu, măcar aceasta:

Trupul Tău cel sfânt, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, facă-se mie spre viaţă veşnică, şi Sângele Tău cel scump spre lăsarea păcatelor. Şi facă-se mie euharistia aceasta spre bucurie, spre sănătate şi spre veselie. Şi la înfricoşata şi a doua venire a Ta, învredniceşte-mă pe mine păcătosul a sta de-a dreapta slavei Tale, cu rugăciunile Preacuratei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Amin.

Apoi: Acum slobozeşte pe robul Tău..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este Împărăţia..., Şi Troparul zilei; Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Pentru rugăciunile tuturor sfinţilor, Doamne, şi ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă şi ne miluieşte pe noi, ca un îndurat.

Doamne miluieşte (de trei ori) şi apolisul zilei.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
la ieşirea cu greu a sufletului

Preotul trebuie să ştie că mare datorie are să se îngrijească de bolnavi; pentru aceea, de îndată ce va auzi că cineva dintre credincioşii încredinţaţi lui este bolnav, să nu aştepte să fie chemat, ci singur, nechemat, să se ducă, chiar de mai multe ori de va fi trebuinţă. Să spună încă şi credincioşilor săi ca să-l înştiinţeze când ar fi cineva bolnav, şi mai ales de boală grea.

Începând preotul:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este Împărăţia..., Doamne miluieşte (de 12 ori); Veniţi să ne închinăm (de 3 ori) şi Psalmii aceştia:

Psalmul 69

Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte! Doamne, să-mi ajuţi mie grăbeşte-Te! Să se ruşineze şi să se înfrunte cei ce caută sufletul meu. Să se întoarcă înapoi şi să se ruşineze cei ce-mi voiesc mie rele. Întoarcă-se îndată ruşinaţi cei ce-mi grăiesc mie: „bine, bine”. Să se bucure şi să se veselească de Tine toţi cei ce te caută pe Tine, Dumnezeule, şi să zică pururea cei ce iubesc mântuirea Ta: „slăvit să fie Domnul”. Iar eu sărac sânt şi sărman, Dumnezeule ajută-mi. Ajutorul şi izbăvitorul meu eşti Tu, Doamne nu zăbovi.

Psalmul 142: Doamne auzi rugăciunea mea; Vezi pag. 156
Psalmul 50: Miluieşte-mă, Dumnezeule; Vezi pag. 158

CANONUL

Cântarea I-a , glasul al 6-lea,
Irmos: Ca pe uscat umblând Israel...

Veniţi de vă adunaţi toţi cei ce cu dreapta credinţă în viaţă aţi trăit, şi plângeţi sufletul cel înstrăinat de la slava lui Dumnezeu, şi cu toată stăruinţa a slujit demonilor celor răi.

Acum tot timpul vieţii mele ca fumul a trecut, şi iată stau înaintea mea îngerii trimişi de la Dumnezeu, cerând fără milă ticălosul meu suflet.

Slavă...,

Iată s-au înfăţişat mulţime de duhuri viclene, ţinând înscrisurile păcatelor mele, şi strigă foarte, cerând fără ruşinare umilitul meu suflet.

Şi acum..., a Născătoarei:

De acum către cine voi striga? Cine-mi va primi plângerea cea cu durere şi suspinarea inimii, dacă nu tu, Preacinstită Fecioară, nădejdea creştinilor şi a tuturor păcătoşilor.

Cântarea a 3-a
Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu...

Bunii mei prieteni şi cunoscuţilor, pentru ce nu plângeţi, pentru ce nu tânguiţi pe prietenul şi fratele cel oarecând iubit, iar acum înstrăinat de Dumnezeu şi de voi toţi?

Iubiţii mei fraţi, văzând păcatele mele vădite prin cumpăna cea dreaptă, pe Hristos Dumnezeul tuturor, rugaţi-L să-mi fie îndurător.

Slavă...,

Aducându-vă aminte, iubiţilor, de prietenia mea către voi, rugaţi pe Hristos să caute spre mine cel sărman, care lipsit de viaţă mă chinuiesc.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pleacă urechea ta spre mine, Maica Dumnezeului meu, din înălţimea slavei tale celei mari, ceea ce eşti bună; ascultă-mi cele din urmă suspinuri şi-mi întinde mâna.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea...

Vai mie, desfrânatul! Amar mie, ticălosul! Căci mâinile-mi întind către prietenii mei şi lacrimi vărs din ochi, dar nimeni nu mă miluieşte.

Lupta cea cu totul pierzătoare de suflet mi-a sosit şi, ridicând ochii către îngerii lui Dumnezeu cei luminaţi, strig: lăsaţi-mă puţin să trăiesc; dar nimeni nu mă aude.

Slavă...,

De mine plângeţi, de mine vă tânguiţi, cete îngereşti şi voi toţi iubitori de Hristos pământeni, că fără de milă sufletul meu se desparte de trup.

Şi acum..., a Născătoarei:

Stăpână, stăpână, miluieşte acum sufletul cel strâmtorat, care caută numai către acoperemântul tău şi nu mă lăsa, ceea ce eşti bună, să fiu dat demonilor.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu Dumnezeiască strălucirea Ta...

Lumina cea înţelegătoare străluceşte-o peste mine, ca să Te văd cât de puţin, Hristoase; căci de acum nu Te voi mai vedea, că ceată de demoni fără de veste a venit asupra mea, şi întunericul faptelor mele celor ruşinoase mă acoperă.

Mântuiţi-mă voi toţi iubiţilor, care neînduraţi vă arătaţi spre mine nenorocitul şi prea ticălosul; că dacă toţi măcar un cuvânt aţi fi rostit către Stăpânul meu, m-aţi fi scăpat de întuneric.

Slavă...,

Mântuieşte-mă, mare arhanghele al lui Dumnezeu, Mihaile, căpetenia îngerilor; că nu voi mai chema în ajutor meu numele tău cel sfânt, că buzele mi-au tăcut şi limba s-a legat.

Şi acum..., a Născătoarei:

Mântuieşte-mă şi tu, stăpână preacurată, Maica lui Hristosului şi Dumnezeului meu, că de acum eu ticălosul nu voi mai vedea chipul tău, pentru ale mele greşale; căci s-a stins lumina mea şi noaptea m-a acoperit.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzându-o înălţându-se...

Plecaţi urechea voastră către mine, fraţilor, şi cu dinadinsul ascultaţi suspinul graiurilor mele celor umilite, şi nu mă treceţi cu auzul, căci toţi veţi lua plată de la Domnul.

Iată acum se desparte cu durere sufletul de ticălosul meu trup. Deci să nu îngropaţi trupul în mormânt, că nu este vrednic, ci scoţându-l afară, să-l aruncaţi câinilor.

Slavă...,

Ce folos îmi este, când sufletul este tras în înfricoşatele munci, iar trupul este cântat de voi! Lăsaţi-l neîngropat, ca să mănânce câinii inima mea.

Şi acum..., a Născătoarei:

Trecând, poate, cei străini şi văzându-mi oasele trăgându-se de câini, din milă vor striga din suflet: ajută, stăpână, ticălosului suflet al acestui trup.

Cântarea a 7-a

Irmos: Revărsător de rouă cuptorul...

Iată, trăgând, au smuls din trup cu durere fără de veste ticălosul meu suflet, şi-l duc la Judecătorul Cel drept şi înfricoşat. Deci aducându-vă aminte, iubiţilor, de petrecerea cea împreună cu voi, faceţi pomenire pentru mine.

Miluiţi-mă pe mine, îngeri preasfinţi ai lui Dumnezeu atotputernicul, şi mă izbăviţi din toate vămile celor vicleni, căci n-am fapte bune să îndreptez cumpăna faptelor celor rele.

Slavă...,

Când vă veţi sui, sfinţii mei îngeri, să staţi înaintea tronului lui Hristos, plecând genunchii, cu plângere să strigaţi Lui: miluieşte, Făcătorule al tuturor, făptura mâinilor Tale, Bunule, şi nu o depărta de la Tine.

Şi acum..., a Născătoarei:

Închinându-vă Stăpânei şi Preacuratei Maicii Dumnezeului nostru, rugaţi-o să plece genunchii împreună cu voi, şi-L va întoarce pe Dânsul spre milă; căci fiind Maică şi hrănitoare, va fi ascultată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaia credincioşilor a izvorât...

Acum suspinaţi pentru mine ticălosul, toate marginile pământului şi împreună lăcrimaţi, căci a venit de sus cumplită hotărâre: să mi se lege mâinile şi picioarele şi să fiu lepădat afară.

Neascultându-te în toate pe Tine, păzitorul ticăloasei mele vieţi, suspinând strig cu amar: Vezi răutatea veşnicelor mele legături şi nu înceta a te ruga pentru mine.

Slavă...,

Fiindcă la arătare am fost dat demonilor, care cu silă mă şi pogoară în fundul iadului, ştiu că acum toţi m-au uitat; tu însă, îngerul Domnului, adu-ţi aminte de mine.

Şi acum..., a Născătoarei:

Maica Hristosului meu, cum m-ai uitat? Cum n-ai plecat spre îndurare pe Cel ce a izvorât sânge din coastă, ca să mântuiască pe cei pe care i-a zidit? O, amar mie! Cum s-a încuiat îndurarea Hristosului meu!

Cântarea a 9-a

Irmos: **Pe Dumnezeu a-l vedea nu este cu putinţă oamenilor...**

De acum nu-mi voi mai aduce aminte de Dumnezeu, pentru că în iad nu este nici o aducere aminte de Domnul; ci cu întuneric cumplit fiind acoperit, voi şedea aşteptând învierea tuturor pământenilor, ca după judecată să fiu în foc aruncat.

Dumnezeu de acum nu-Şi va mai aduce aminte de mine, nici mulţimea îngerilor, nici adunarea arhanghelilor, nici cetele proorocilor şi ale apostolilor, nici mulţimea mucenicilor şi a tuturor drepţilor; ci singur voi suferi relele ce mi-am agonisit.

Slavă...,

Plângeţi-mă de acum şi mă tânguiţi: fundul iadului şi adâncul, viermele şi tartarul şi toate muncile; suspinaţi pentru mine, că numai eu singur am fost adus şi dat vouă, să mă muncesc amarnic.

Şi acum..., a Născătoarei:

Maică a lui Dumnezeu, caută întru adânc şi vezi un suflet dat muncilor spre pedeapsă; şi plecându-ţi genunchii, lăcrimează, ca Cel ce Şi-a dat sângele pentru mine, să Se plece la rugăciunile tale şi să mă cheme pe mine.

Apoi: **Cuvine-se cu adevărat...**

Rugăciune

pentru sufletul cel osândit:

Domnului să ne rugăm

Stăpâne, Doamne Dumnezeul nostru, Atoateţiitorule, Cel ce voieşti ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină; Care nu voieşti moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu, rugămu-ne şi ne cucerim Ţie: sufletul robului Tău (N) dezleagă-l de toată legătura şi-l slobozeşte de tot blestemul; căci Tu eşti Cel ce dezlegi pe cei legaţi şi îndreptezi pe cei căzuţi, nădejdea celor deznădăjduiţi. Porunceşte dar, Stăpâne, să se dezlege în pace sufletul robului Tău şi să se odihnească în locaşurile cele veşnice cu toţi sfinţii Tăi, prin Unul-Născut Fiul Tău cu Care împreună eşti binecuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Altă rugăciune

pentru cel ce greu se luptă cu moartea:

Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce cu înţelepciunea Ta cea negrăită ai zidit pe om din ţărână şi, întocmindu-l după chipul şi asemănarea Ta, l-ai înfrumuseţat cu chip şi podoabă, ca pe o cinstită făptură cerească, spre măreţia şi strălucirea slavei şi a împărăţiei Tale. Dar el călcând cuvântul poruncii Tale şi nepăzind chipului Tău, de care era împărtăşit - pentru ca răutatea să nu fie nemuritoare - din iubire de oameni, ca Dumnezeu al duhurilor ai poruncit - prin voia Ta cea dumnezeiască – să se desfacă şi să se risipească, pentru ca sufletul să meargă acolo de unde şi-a luat fiinţa, până la obştească înviere, iar trupul să se desfacă în cele dintru care a fost alcătuit. Pentru aceasta ne rugăm Ţie, Părintelui fără de început şi fără de moarte şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului Tău Duh, ca să faci fără durere dezlegarea din trup a robului Tău (N). Şi orice a greşit bunătăţii Tale cu ştiinţă sau cu neştiinţă, sau sub blestemul preoţesc a căzut, sau pe părinţii săi i-a amărât, sau jurământ a călcat, sau a căzut în năluciri diavoleşti şi în farmece de ruşine, prin pizma vicleanului diavol, iartă-l, îmblânzit fiind de bunătatea Ta cea negrăită. Aşa, Stăpâne Doamne, Dumnezeule, auzi-mă pe mine păcătosul şi nevrednicul slujitorul Tău în acest ceas, şi dezleagă pe robul Tău (N) de această durere nesuferită şi de această neputinţă amară ce-l ţine, şi-l odihneşte pe dânsul, unde sânt sufletele drepţilor.

Că Tu eşti odihna sufletelor şi a trupurilor noastre şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Unuia-Născut Fiului Tău, şi Preasfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
înmormântării mirenilor

Murind vreunul dintre creştini, îndată rudeniile cheamă preotul; acesta venind în casa unde este trupul mortului, îşi pune epitrahilul, pune tămâie în cădelniţă şi, cădind trupul mortului şi pe cei de faţă, începe:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Şi cântăreţii zic: Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Preotul: Că a Ta este Împărăţia..., apoi Troparele acestea, glasul al 4-lea:

Cu duhurile drepţilor, celor ce s-au săvârşit, odihneşte, Mântuitorule, sufletul robului Tău, păzindu-l pe dânsul întru viaţa cea fericită, care este la Tine, Iubitorule de oameni.

Întru odihna Ta, Doamne, unde toţi Sfinţii Tăi se odihnesc, odihneşte şi sufletul robului Tău, că Însuţi eşti iubitor de oameni.

Slavă...,

Tu eşti Dumnezeu, Carele Te-ai pogorât la iad şi ai dezlegat durerile celor ferecaţi; Însuţi şi sufletul robului Tău, odihneşte-l.

Şi acum..., a Născătoarei:

Una curată şi preanevinovată Fecioară, care ai născut pe Dumnezeu mai presus de fire, roagă-L să mântuiască şi sufletul robului tău.

Apoi ectenia:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm pentru odihna sufletului adormitului robului lui Dumnezeu (N), şi pentru ca să se ierte lui toată greşala cea de voie şi fără de voie.

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletul lui unde drepţii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerurilor şi iertarea păcatelor lui, la Hristos, Împăratul cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să cerem.

Apoi rugăciunea aceasta:

Domnului să ne rugăm

Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul, Care ai călcat moartea şi pe diavolul ai surpat şi ai dăruit viaţă lumii Tale, Însuţi, Doamne, odihneşte sufletul adormitului robului Tău (N) în loc luminat, în loc cu verdeaţă, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, întristarea şi suspinarea. Şi orice greşală a făcut el, cu cuvântul, sau cu lucrul, sau cu gândul, ca un Dumnezeu bun şi iubitor de oameni, iartă-l. Că nu este om care să vieţuiască şi să nu greşească; numai Tu singur eşti fără de păcat, dreptatea Ta este dreptate în veac şi cuvântul Tău este adevărul.

Că Tu eşti învierea şi viaţa şi odihna adormitului robului Tău (N), Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Celui fără început al Tău Părinte şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Slavă..., Şi acum..., Doamne miluieşte (de trei ori); Părinte binecuvintează; iar preotul face apolisul aşa:

Cel ce a înviat din morţi, Hristos Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale sfinţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli, ale preacuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri şi ale tuturor sfinţilor, sufletul robului Său (N), mutat de la noi, în corturile drepţilor să-l aşeze, în sânurile lui Avraam să-l odihnească, cu drepţii să-l numere, iar pe noi să ne miluiască, ca un bun şi de oameni iubitor.

Şi de sânt gata toate ale înmormântării, preotul iarăşi face început:
Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cântăreţii cântă: Sfinte Dumnezeule..., lin şi duios.

Deci ridicând trupul mortului, îl duc la biserică, mergând înainte preoţii cu făclii, şi diaconul cu cădelniţa, şi venind la biserică, pun trupul în pridvor, şi se citeşte

Psalmul 90

Cel ce locuieşte întru ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălăşlui. Va zice Domnului: «Sprijinitorul meu eşti Tu şi scăparea mea» Dumnezeul meu, şi voi nădăjdui spre Dânsul. Că El te va izbăvi din cursa vânătorilor şi de cuvântul tulburător. Cu spatele Său va umbri ţie şi sub aripile Lui vei nădăjdui. Cu armă te va înconjura adevărul Lui. Nu te vei teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua, de lucrul ce umblă întru întuneric, de întâmplare şi de dracul cel de amiazăzi. Cădea-vor dinspre latura ta o mie şi zece mii de-a dreapta ta, şi spre tine nu se vor apropia. Însă cu ochii tăi vei privi şi răsplătirea păcătoşilor vei vedea. Că Tu, Doamne eşti nădejdea mea, pe Cel Preaînalt L-ai pus scăpare ţie. Nu vor veni către tine rele şi bătaie nu se va apropia întru locaşul tău. Că îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale. Pe mâini te vor ridica ca nu cândva să împiedici de piatră piciorul tău. Peste aspidă şi vasilisc vei încăleca şi vei călca peste leu şi peste balaur. «Că spre Mine a nădăjduit şi-l voi izbăvi pe el, acoperi-l-voi pe el că a cunoscut numele Meu. Striga-va către Mine şi-l voi auzi pe el, cu dânsul sânt în necaz, scoate-l-voi pe dânsul şi-l voi slăvi. Cu lungime de zile îl voi umplea pe el şi-i voi arăta lui mântuirea Mea».

Apoi se cântă Aliluia (de trei ori), a doua oară cu stihurile:

1. **Fericit este cel pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne**
2. **Sufletului lui întru bunătăţi se va sălăşlui şi seminţia lui va moşteni pământul**
3. **Şi pomenirea lui în neam şi în neam.**

Apoi se cântă TROPARUL

Cela ce prin adâncul înţelepciunii, cu iubirea de oameni toate le chiverniseşti şi ceea ce este de folos tuturor le dăruieşti; Unule Ziditorule, odihneşte Doamne, sufletul adormitului robului Tău, că spre Tine nădejdea şi-a pus, spre Făcătorul şi Ziditorul şi Dumnezeul nostru.

Slavă... Şi acum... al Născătoarei

Pe tine zid şi liman te avem şi rugătoare bine primită către Dumnezeu; pe Carele L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu, nenuntită; ceea ce eşti credincioşilor mântuire.

Urmează apoi starea întâia din Psalmul 118, glasul 6, zicând după fiecare stih:

X Fericiţi cei fără prihană în cale, care umblă în legea Domnului.

Aliluia.

Fericiţi cei ce păzesc mărturiile Lui, cu toată inima îl vor căuta pe Dânsul.

Că n-au umblat în căile Lui cei ce lucrează fărădelegea.

Tu ai poruncit ca poruncile Tale să fie păzite foarte.

O, de s-ar îndrepta căile mele ca să păzesc poruncile Tale.

Atunci nu mă voi ruşina când voi căuta spre toate poruncile Tale.

Mărturisi-mă-voi Ţie întru îndreptarea inimii, când mă voi învăţa judecăţile dreptăţii Tale.

Îndreptările Tale voi păzi, nu mă părăsi până în sfârşit.

Întru ce-şi va îndrepta tânărul calea sa? Când va păzi cuvintele Tale.

Cu toată inima mea te-am căutat pe Tine, să nu mă lepezi de la poruncile Tale.

Întru inima mea am ascuns cuvintele Tale, ca să nu greşesc Ţie.

Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-mă îndreptările Tale.

Cu buzele am vestit toate judecăţile gurii Tale.

În calea mărturiilor Tale m-am desfătat, mai mult decât de toată avuţia.

Întru poruncile Tale mă voi deprinde şi voi cunoaşte căile Tale.

Întru îndreptările Tale voi cugeta, nu voi uita cuvintele Tale.

Răsplăteşte robului Tău; viază-mă şi voi păzi cuvintele Tale.

Descoperă ochii mei şi voi cunoaşte minunile din legea Ta.

Nemernic sânt eu pe pământ, să nu ascunzi de la mine cuvintele Tale.

X Iubit-a sufletul meu ca să dorească de judecăţile Tale în toată vremea.

Certat-ai pe cei mândri, blestemaţi sânt cei ce se abat de la poruncile Tale.

Ia de la mine ocara şi defăimarea, că mărturiile Tale am căutat.

Pentru că au şezut boierii şi asupra mea cleveteau, iar robul Tău se învăţa întru îndreptările Tale.

Că mărturiile Tale sânt cugetarea mea şi îndreptările Tale sfaturile mele.

Lipitu-s-a de pământ sufletul meu; viază-mă după cuvântul Tău.

Căile mele le-am mărturisit şi m-ai auzit; învaţă-mă îndreptările Tale.

Calea îndreptărilor Tale fă să o înţeleg şi mă voi deprinde întru minunile Tale.

X Dormitat-a sufletul meu de trândăvie, întăreşte-mă întru cuvintele Tale.

Calea nedreptăţii depărtează-o de la mine şi cu legea Ta mă miluieşte.

Calea adevărului am ales şi judecăţile Tale n-am uitat.

Lipitu-m-am de mărturiile Tale, Doamne, nu mă ruşina.

Pe calea poruncilor Tale am alergat, când ai desfătat inima mea.

Lege pune mie, Doamne, calea îndreptărilor Tale şi o voi căuta pe dânsa pururea.

Înţelepţeşte-mă şi voi căuta legea Ta şi o voi păzi cu toată inima mea.

Povăţuieşte-mă în cărarea poruncilor Tale, că aceea am voit.

X Pleacă inima mea la mărturiile Tale şi nu la lăcomie.

Întoarce ochii mei să nu vadă deşertăciune; în calea Ta mă viază.

Pune robului Tău cuvântul Tău întru frica Ta.

Şterge ocara mea, de care mă tem, căci judecăţile Tale sânt bune.

Iată am dorit poruncile Tale, întru dreptatea Ta mă viază.

Şi să vie peste mine mila Ta, Doamne, mântuirea Ta după cuvântul Tău.

Şi voi răspunde cuvânt celor ce mă ocărăsc, că am nădăjduit în cuvintele Tale.

Şi să nu iei din gura mea cuvântul adevărului, până în sfârşit, că întru judecăţile Tale am nădăjduit.

Şi voi păzi legea Ta pururea, în veac şi în veacul veacului.

Şi am umblat întru lărgime, că poruncile Tale am căutat.

Şi am grăit întru mărturiile Tale înaintea împăraţilor, şi nu m-am ruşinat.

Şi am cugetat la poruncile Tale, pe care le-am iubit foarte, şi am ridicat mâinile mele spre poruncile Tale, pe care le-am iubit, şi m-am deprins întru îndreptările Tale.

Aminteşte-Ţi cuvintele Tale către robul Tău prin care mi-ai dat nădejde.

Aceasta m-a mângâiat în umilinţa mea, căci cuvântul Tău m-a viat.

Cei mândri au făcut nelegiuire foarte, iar eu de la legea Ta nu m-am abătut.

Adusu-mi-am aminte de judecăţile Tale cele din veac, Doamne, şi m-am mângâiat.

X Mâhnire m-a cuprins de cei păcătoşi, care părăsesc legea Ta.

Lăudate erau de mine îndreptările Tale, în locul înstrăinării mele.

Adusu-mi-am aminte noaptea de numele Tău, Doamne, şi am păzit legea Ta.

Aceasta s-a făcut mie, căci îndreptările Tale am căutat.

Partea mea eşti, Doamne, zis-am să păzesc legea Ta.

Rugatu-m-am feţei Tale, cu toată inima mea, miluieşte-mă după cuvântul Tău.

Cugetat-am la căile Tale şi am întors picioarele mele la mărturiile Tale.

Grăbitu-m-am şi nu m-am tulburat de a păzi poruncile Tale.

Funiile păcătoşilor s-au înfăşurat împrejurul meu şi legea Ta n-am uitat.

În miezul nopţii m-am sculat să mă mărturisesc Ţie, spre judecăţile dreptăţii Tale.

℣ Părtaş sânt eu tuturor celor ce se tem de Tine şi celor ce păzesc poruncile Tale.

De mila Ta, Doamne, este plin pământul; îndreptările Tale mă învaţă.

Bunătate ai făcut cu robul Tău, Doamne, după cuvântul Tău.

Bunătatea, învăţătura şi cunoştinţa mă învaţă, că poruncile Tale am crezut.

Mai înainte de a fi umilit, eu am păcătuit, dar acum cuvântul Tău am păzit.

Bun eşti Tu, Doamne, şi cu bunătatea Ta învaţă-mă îndreptările Tale.

Înmulţitu-s-a asupra mea nedreptatea celor mândri, iar eu cu toată inima mea voi cerca poruncile Tale.

Închegatu-s-a ca laptele inima lor, iar eu la legea Ta am cugetat.

Bine este mie că m-ai smerit, ca să învăţ îndreptările Tale.

Bună este mie legea gurii Tale, mai mult decât mii de comori de aur şi de argint.

Slavă..., Şi acum...,

După aceea ectenia Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm. Încă ne rugăm pentru odihna, şi celelalte. Apoi rugăciunea şi ecfonis,cum s-a scris la începutul înmormântării, vezi pag. 217.

Apoi începem a doua stare, glasul al 5-lea; şi după fiecare stih zicem: Miluieşte pe robul Tău.

℣ Mâinile Tale m-au făcut şi m-au zidit, înţelepţeşte-mă şi mă voi învăţa poruncile Tale.

Miluieşte pe robul Tău.

Cei ce se tem de Tine mă vor vedea şi se vor veseli, că întru cuvintele Tale am nădăjduit.

Cunoscut-am, Doamne, că drepte sânt judecăţile Tale şi întru adevăr m-ai smerit.

Facă-se, dar, mila Ta ca să mă mângâie, după cuvântul Tău către robul Tău.

Să vie mie îndurările Tale şi voi fi viu, că legea Ta cugetarea

mea este.

Să se ruşineze cei mândrii, că cu nedreptate au nelegiuit asupra mea, iar eu mă voi deprinde întru poruncile Tale.

Să mă întoarcă pe mine cei ce se tem de Tine şi cei ce cunosc mărturiile Tale.

Fie inima mea fără prihană întru îndreptările Tale, ca să nu mă ruşinez.

Sfârşit e sufletul meu după mântuirea de la Tine; întru cuvintele Tale am nădăjduit.

Stinsu-s-au ochii mei pentru cuvântul Tău, zicând: Când mă vei mângâia?

X Că m-am făcut ca un foale la fum, dar îndreptările Tale nu le-am uitat.

Câte sânt zilele robului Tău? Când vei face mie judecată despre cei ce mă prigonesc?

Spusu-mi-au mie călcătorii de lege deşertăciuni, dar nu sânt ca legea Ta, Doamne.

Toate poruncile Tale sânt adevăr, fără dreptate m-au prigonit, ajută-mi.

Puţin de nu m-au sfârşit pe pământ, dar eu n-am părăsit poruncile Tale.

După mila Ta, viază-mă şi voi păzi mărturiile gurii Tale.

În veac, Doamne, cuvântul Tău rămâne în cer; în neam şi în neam adevărul Tău. Întemeiat-ai pământul şi rămâne.

Cu rânduiala Ta rămâne ziua, că toate sânt supuse Ţie.

Că de nu ar fi fost legea Ta gândirea mea, atunci aş fi pierit în umilinţa mea.

În veac nu voi uita îndreptările Tale, că într-însele m-ai viat.

X Al Tău sânt eu, mântuieşte-mă, că îndreptările Tale am căutat.

Pe mine m-au aşteptat păcătoşii să mă piardă, mărturiile Tale am cunoscut.

La toată săvârşirea am văzut marginea; desfătată este porunca Ta foarte.

Cât am iubit legea Ta, Doamne, toată ziua gândirea mea este.

Mai mult decât pe vrăjmaşii mei m-ai înţelepţit cu porunca Ta, că în veac a mea este.

Mai mult decât toţi cei ce mă învaţă am înţeles, că mărturiile Tale gândirea mea este.

Mai mult decât cei bătrâni am priceput, căci poruncile Tale am căutat.

De la toată calea rea am oprit picioarele mele, ca să păzesc cuvintele Tale.

℣ De la judecăţile Tale nu m-am abătut, că Tu ai pus lege mie.

Cât sânt de dulci gâtlejului meu cuvintele Tale, mai mult decât mierea, gurii mele.

Din poruncile Tale am cunoscut, pentru aceasta am urât toată calea nedreptăţii.

Făclie picioarelor mele este legea Ta şi lumină cărărilor mele.

Juratu-m-am şi am pus ca să păzesc judecăţile dreptăţii Tale.

Umilitu-m-am până în sfârşit, Doamne, viază-mă după cuvântul Tău.

Cele de bunăvoie ale gurii mele le binevoieşte, Doamne, şi judecăţile Tale mă învaţă.

Sufletul meu în mâinile Tale este pururea şi legea Ta n-am uitat.

Pus-au păcătoşii cursă mie şi de la poruncile Tale nu m-am rătăcit.

Moştenit-am mărturiile Tale în veac, că bucurie inimii mele sânt.

℣ Plecat-am inima mea ca să facă îndreptările Tale, în veac pentru răsplătire.

Pe călcătorii de lege am urât şi legea Ta am iubit.

Ajutorul şi sprijinitorul meu eşti Tu, întru cuvintele Tale am nădăjduit.

Depărtaţi-vă de la mine cei ce vicleniţi şi voi cerca poruncile Dumnezeului meu.

Apără-mă după cuvântul Tău şi voi fi viu; nu mă ruşina pe mine în aşteptarea mea.

Ajută-mi şi mă voi mântui, şi voi cugeta întru îndreptările Tale pururea.

Defăimat-ai pe toţi cei ce se depărtează de la îndreptările Tale că nedrept este gândul lor.

Călcători de lege am socotit pe toţi păcătoşii pământului, pentru aceasta am iubit mărturiile Tale.

Pătrunde cu frica Ta cărnurile mele, că de judecăţile Tale m-am temut.

Făcut-am judecată şi dreptate, nu mă da pe mine celor ce-mi fac strâmbătate.

Primeşte întru bunătate pe robul Tău ca să nu mă clevetească cei mândri.

Ochii mei s-au stins după mântuirea Ta şi după cuvântul dreptăţii Tale.

Fă cu robul Tău după mila Ta şi îndreptările Tale învaţă-mă.

Robul Tău sânt eu, înţelepţeşte-mă şi voi cunoaşte mărturiile Tale.

Vremea este a face Domnului, că oamenii stricat-au legea Ta.

Pentru aceasta am iubit poruncile Tale, mai mult decât aurul şi topazul.

Pentru aceasta spre toate poruncile Tale m-am îndreptat, toată calea nedreaptă am urât.

Minunate sânt mărturiile Tale, pentru aceasta le-a cercat pe ele sufletul meu.

Arătarea cuvintelor Tale luminează şi înţelepţeşte pe prunci.

Gura mea am deschis şi am tras duh, că poruncile Tale am dorit.

Slavă..., Şi acum..., Apoi ectenia: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm. Încă ne rugăm pentru repaosul... Şi apoi rugăciunea şi ecfonisul, cum s-a scris la începutul înmormântării, vezi pag. 217. Apoi începem a treia stare, glasul al 3-lea, şi zicem la fiecare Stih: Aliluia.

Caută spre mine şi mă miluieşte după judecata celor ce iubesc numele Tău.

Aliluia.

Paşii mei îndreptează-i după cuvântul Tău şi să nu mă stăpânească toată fărădelegea.

Mântuieşte-mă de defăimarea oamenilor şi voi păzi poruncile Tale.

Faţa Ta arat-o peste robul Tău şi mă învaţă îndreptările Tale.

Izvoare de apă au curs din ochii mei, pentru că n-am păzit

Legea Ta.

Drept eşti, Doamne, şi drepte sânt judecăţile Tale.

Poruncit-ai dreptate a fi mărturiile Tale şi adevăr foarte.

Topitu-m-a râvnirea pentru Tine, că au uitat cuvintele Tale vrăjmaşii mei.

Lămurit este cuvântul Tău foarte şi robul Tău l-a iubit pe el.

X Tânăr sânt eu şi defăimat, dar îndreptările Tale nu le-am uitat.

Dreptatea Ta este dreptate în veac şi legea Ta adevăr.

Necazuri şi nevoi m-au aflat, poruncile Tale sânt cugetarea mea.

Dreptate sânt mărturiile Tale în veac, înţelepţeşte-mă şi voi fi viu.

Strigat-am din toată inima mea, auzi-mă Doamne, îndreptările Tale voi căuta.

Strigat-am Ţie, mântuieşte-mă, şi voi păzi mărturiile Tale.

Apucat-am mai înainte şi am strigat; întru cuvintele Tale am nădăjduit.

Mânecat-au ochii mei dis de dimineaţă, ca să cuget la cuvintele Tale.

X Glasul meu auzi-l, Doamne; după mare mila Ta, după judecata Ta mă viază.

Apropiatu-s-au cei ce mă goneau cu nelegiuire şi de la legea Ta s-au depărtat.

Aproape eşti Tu, Doamne, şi toate căile Tale sânt adevăr.

Din început am cunoscut din mărturiile Tale, că în veac le-ai întemeiat pe ele.

Vezi smerenia mea şi mă scoate, că legea Ta n-am uitat.

Judecă judecata mea şi mă mântuieşte, pentru cuvântul Tău mă viază.

Departe este de la păcătoşi mântuirea, că îndreptările Tale n-au căutat.

Îndurările Tale multe sânt, Doamne, după judecata Ta mă viază.

Mulţi sânt cei ce mă gonesc şi mă necăjesc, dar de la mărturiile Tale nu m-am abătut.

Văzut-am pe cei neînţelegători şi mă sfârşeam, că cuvintele Tale nu le-au păzit.

Vezi că poruncile Tale am iubit, Doamne, întru mila Ta mă viază.

Începutul cuvintelor Tale este adevărul şi în veac toate judecăţile dreptăţii Tale.

℣ Căpeteniile m-au gonit în zadar, dar de cuvintele Tale s-a înfricoşat inima mea.

Bucura-mă-voi de cuvintele Tale mai mult decât cel ce află comoară mare.

Nedreptatea am urât şi m-am scârbit, dar legea Ta am iubit.

De şapte ori în zi te-am lăudat, pentru judecăţile dreptăţii Tale.

Pace multă este celor ce iubesc legea Ta şi nu este lor sminteală.

Aşteptat-am mântuirea Ta, Doamne, şi poruncile Tale am iubit.

Păzit-a sufletul meu mărturiile Tale şi le-a iubit foarte.

Păzit-am poruncile Tale şi mărturiile Tale, că toate căile mele înaintea Ta sânt, Doamne.

Să se apropie rugăciunea mea înaintea Ta, Doamne, după cuvântul Tău mă înţelepţeşte.

Să intre rugăciunea mea înaintea Ta, Doamne, după cuvântul Tău mă izbăveşte.

Răspunde-vor buzele mele laudă, când mă vei învăţa îndreptările Tale.

Spune-va limba mea cuvintele Tale, că toate poruncile Tale sânt dreptate.

Fie mâna Ta ca să mă mântuiască, că poruncile Tale am ales.

Dorit-am de mântuirea Ta, Doamne, şi legea Ta cugetarea mea este.

℣ Viu va fi sufletul meu şi Te va lăuda şi judecăţile Tale vor ajuta mie. Rătăcit-am ca o oaie pierdută, caută spre robul Tău, că poruncile Tale n-am uitat.

Şi îndată se cântă
Binecuvântările înmormântării,
glasul al 5-lea:

Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-mă îndreptările Tale.

Ceata Sfinţilor a aflat izvorul vieţii şi uşa raiului; să aflu şi eu calea prin pocăinţă; eu sânt oaia cea pierdută; cheamă-mă, Mântuitorule, şi mă mântuieşte.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Cei ce pe Mielul lui Dumnezeu aţi mărturisit şi aţi fost junghiaţi ca nişte miei, fiind mutaţi la viaţa cea neîmbătrânitoare şi pururea veşnică, sfinţilor; Aceluia cu dinadinsul, mucenicilor, vă rugaţi, să ne dăruiască nouă dezlegarea datoriilor.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Cei ce aţi umblat pe calea cea strâmtă şi cu chinuri, toţi care în viaţă crucea ca jugul aţi luat şi Mie aţi urmat cu credinţă; veniţi de luaţi darurile care am gătit vouă, şi cununile cereşti.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Chipul slavei Tale celei negrăite sânt, deşi port rănile păcatelor; miluieşte făptura Ta, Stăpâne, şi o curăţeşte cu îndurarea Ta, şi moştenirea cea dorită dăruieşte-mi, făcându-mă iarăşi cetăţean al raiului.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Cel ce cu mâna dintru nefiinţă m-ai zidit şi cu chipul Tău cel dumnezeiesc m-ai cinstit, iar pentru călcarea poruncii iarăşi m-ai întors în pământ, din care am fost luat; la cel după asemănare mă ridică, cu frumuseţea cea dintâi iarăşi împodobindu-mă.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Odihneşte, Dumnezeule, pe robul Tău şi-l aşează în rai, unde cetele sfinţilor, Doamne, şi dreptii ca luminătorii strălucesc; pe adormitul robul Tău odihneşte-l, trecându-i toate greşalele.

Slavă...,

Pe o Dumnezeire în trei străluciri cu dreapta credinţă să o lăudăm, strigând: Sfânt eşti Părinte fără de început, Fiule cel împreună fără de început şi Duhule cel dumnezeiesc; luminează-ne pe noi, care cu credinţă slujim Ţie, şi ne scoate din focul cel de veci.

Şi acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, curată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup spre mântuirea tuturor, că neamul omenesc a aflat mântuire prin tine, şi noi să aflăm raiul, Născătoare de Dumnezeu, curată şi binecuvântată.

Aliluia; Aliluia; Aliluia; Slavă Ţie Dumnezeule, (de trei ori); apoi diaconul: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm. Încă ne rugăm pentru repaosul...; şi celelalte, cum s-au scris la început; şi după ecfonis, cântăm Troparul, glasul al 5-lea:

Odihneşte, Mântuitorul nostru, cu drepţii pe robul Tău (N), şi-l aşează pe dânsul în curţile Tale, precum este scris, trecând ca un bun greşalele lui cele de voie şi cele fără de voie, şi toate cele întru neştiinţă şi întru ştiinţă, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Cel ce din Fecioară ai răsărit lumii, Hristoase Dumnezeule, şi printr-însa fii luminii ne-ai arătat, miluieşte-ne pe noi.

Apoi Psalmul 50 şi

CANONUL

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea
Irmos: Ca pe uscat umblând Israel cu urmele...

În cămările cereşti, biruitorii mucenici pururea Te roagă pe Tine, Hristoase; pe credinciosul pe care l-ai mutat de pe pământ, învredniceşte-l a câştiga bunătăţile cele veşnice.

Doamne, odihneşte cu drepţii pe adormitul robul Tău.

Cel ce ai înfrumuseţat toate, m-ai plăsmuit pe mine omul, făptură amestecată din smerenie şi din mărire. Pentru aceasta, Mântuitorule, sufletul robului Tău odihneşte-l.

Slavă...,

Locuitor şi lucrător al raiului din început m-ai rânduit, dar călcând porunca Ta, m-ai izgonit. Pentru aceasta, Mântuitorule, sufletul robului Tău odihneşte-l.

Şi acum...,

Cela ce din coastă a plăsmuit de la început pe Eva, strămoaşa

noastră, din preacuratul tău pântece S-a îmbrăcat cu trup, prin care, Curată, tăria morţii a surpat.

Cântarea 3-a
Irmos:

Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, Care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai întărit pe piatra mărturisirii Tale.

După lege s-au luptat mucenicii Tăi, Dătătorule de viaţă, şi cu cunună de biruinţă înfrumuseţându-se, cu dinadinsul mijlocesc mântuire veşnică celui ce în credinţă s-a strămutat.

Învăţatu-m-ai întâi cu multe minuni şi semne pe mine rătăcitul, iar mai pe urmă Însuţi umilindu-Te ca un îndurat şi căutându-mă, m-ai aflat şi m-ai mântuit.

Slavă...,

Pe cel ce a trecut la Tine din nestatornică stricăciunea celor trecătoare în locaşurile cele veşnice, învredniceşte-l, Bunule, cu bucurie a vieţui, îndreptându-l prin credinţă şi prin har.

Şi acum...,

Nimeni nu este fără prihană, precum tu, preacurată Maica lui Dumnezeu; că tu singură ai zămislit în pântece pe adevăratul Dumnezeu cel veşnic, Care a stricat puterea morţii.

Diaconul: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm; şi celelalte; şi după ecfonis, Sedealna, glasul al 6-lea:

Cu adevărat deşertăciune sânt toate şi viaţa aceasta este umbră şi vis; că în deşert se tulbură tot pământeanul, precum a zis Scriptura: când dobândim lumea, atunci în mormânt ne sălăşluim, unde împreună sânt împăraţii şi săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe robul Tău acesta mutat de la noi odihneşte-l, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, în timpul vieţii mele nu mă părăsi pe mine, ajutorului omenesc nu mă încredinţa, ci singură mă apără şi miluieşte.

Cântarea a 4-a
Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul...

Arătând cunoştinţă de o înţelepciune mai mare şi de o bunătate covârşitoare în privirea darurilor, Stăpâne, cetele mucenicilor le-ai numărat împreună cu îngerii.

Pe aceasta ce s-a mutat la Tine, Hristoase, învredniceşte-l a dobândi slava Ta cea negrăită, unde este locaşul celor ce se veselesc şi glasul curatei bucurii.

Slavă...,

Pe cel mutat de pe pământ, care laudă puterea Ta cea Dumnezeiască, primeşte-l, făcându-l fiu luminii şi curăţeşte-l de ceaţa păcatului, mult-Îndurate.

Şi acum..., a Născătoarei:

Vas preacurat, templu cu totul neprihănit, chivot preasfânt, loc fecioresc de sfinţenie, pe tine, frumuseţea lui Iacob, te-a ales Stăpânul.

Cântarea 5-a

Irmos: Cu Dumnezeiască strălucirea Ta...

Ca o jertfă sfinţită şi ca o pârgă a firii omeneşti, aducându-se mucenicii lui Dumnezeu celui slăvit, nouă pururea ne mijlocesc mântuire.

Vieţii cereşti şi împărţirii darurilor învredniceşte, Doamne, pe credinciosul robul Tău cel adormit, dându-i dezlegare de păcate.

Slavă...,

Cel ce singur din fire eşti făcător de viaţă şi adâncul cel neurmat al bunătăţii cu adevărat, pe aceasta ce s-a săvârşit învredniceşte-l împărăţiei Tale, Îndurate, Unule singur fără de moarte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Tărie şi cântare şi mântuire s-a făcut celor pierduţi, Cel ce S-a născut din tine, stăpâna lumii, Care a izbăvit de porţile iadului pe cei ce cu credinţă te fericesc pe tine.

Cântarea 6-a

Irmos:

Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig Ţie: scoate din stricăciune

viaţa mea, mult-Milostive.

Pe cruce fiind răstignit, ai adunat la Tine cetele mucenicilor, care au urmat patimii Tale, Bunule; pentru aceasta ne rugăm Ţie: pe acesta ce s-a mutat acum la Tine, odihneşte-l.

Când vei veni întru slava Ta cea nespusă, în chip înfricoşător să judeci toată lumea, binevoieşte, Izbăvitorule, să Te întâmpine cu bucurie pe nori credinciosul robul Tău, pe care l-ai luat de pe pământ.

Slavă...,

Izvor de viaţă eşti, Stăpâne, Care cu bărbăţie dumnezeiască dezlegi pe cei ferecaţi; pe robul Tău aceasta, care cu credinţă a venit la Tine, aşează-l în desfătarea raiului.

Şi acum..., a Născătoarei:

În pământ ne-am întors, călcând porunca lui Dumnezeu cea sfântă, iar prin tine, Fecioară, la cer de pe pământ ne-am înălţat, scuturând stricăciunea morţii.

Apoi ectenia: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm... Şi rugăciunea: Dumnezeul duhurilor..., ... şi după ecfonis,

Condac glasul-al 8-lea:

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

Icos:

Tu singur eşti fără de moarte, Cel ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar pământenii din pământ sântem zidiţi şi în acelaşi pământ vom merge, precum ai poruncit Cel ce m-ai zidit şi mi-ai zis: „Pământ eşti şi în pământ vei merge”; unde toţi muritorii mergem, făcând la mormânt cântarea cea de plângere: Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Şi iarăşi se cântă: Cu sfinţii odihneşte Hristoase...

Cântarea a 7-a

Irmos: Revărsător de rouă cuptorul...

Mucenicii fiind dezlegaţi cu sângele Tău de călcarea poruncii celei dintâi, şi stropindu-se cu sângele lor, arătat-au închipuit junghierea Ta; bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Pe moartea cea semeaţă ai omorât-o, Cuvinte, Începătorule

de viaţă, primeşte deci acum şi pe acesta ce în credinţă a adormit, care cântă şi zice Ţie, Hristoase: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...,

Cel ce m-ai însufleţit pe mine, omul, cu suflarea cea dumnezeiască, Doamne atotputernice, pe acesta mutat învredniceşte-l, Stăpâne, împărăţiei Tale, ca să-ţi cânte Ţie, Mântuitorule: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei:

Mai presus de toată făptura te-ai făcut, prea nevinovată, zămislind pe Dumnezeu, Care a sfărâmat porţile morţii şi a frânt încuietorile. Pentru aceasta, curată, pe tine cu cântări te mărim credincioşii, ca pe Maica lui Dumnezeu.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie rouă ai izvorât tinerilor...

Tărie arătând vitejilor, cu cununi de biruinţă v-aţi înfrumuseţat, mucenici ai lui Hristos, purtători de lupte, strigând: Pe Tine Te preaînălţăm, Hristoase, în veci.

Pe credincioşii care în sfinţenie au părăsit viaţa şi s-au mutat la Tine, Stăpâne, primeşte-i cu blândeţe, odihnind ca un îndurat, pe cei care Te preaînalţă întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Binevoieşte acum, Mântuitorule, ca toţi cei mai înainte adormiţi să se sălăşluiască în pământul celor blânzi, îndreptând prin credinţa către Tine şi prin har pe cei care te preaînalţă întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Preafericită, te fericim toţi pe tine, care ai născut pe Cuvântul, Cel cu adevărat fericit, Care pentru noi s-a întrupat, şi pentru aceasta Îl preaînălţăm în toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre Care nu cutează a privi oştile îngereşti; iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat, pe Care

slăvindu-L cu oştile cereşti, pe tine te fericim.

Nădejdea a întărit cetele mucenicilor şi spre dragostea Ta cu căldură i-a întraripat, preînchipuind acestora odihna cea cu adevărat neînvăluită a bunurilor viitoare, de care învredniceşte, Bunule, şi pe credinciosul ce s-a strămutat de aici.

Strălucirea cea luminoasă şi dumnezeiască, binevoieşte, Hristoase, să o dobândească acesta ce cu credinţă s-a mutat, dăruindu-i ca un singur îndurat, odihnă în sânurile lui Avraam şi învrednicindu-l fericirii celei veşnice.

Slavă...,

Cel ce eşti din fire bun şi milostiv, voitor de milă şi adâncul îndurării, pe cel ce l-ai mutat din locul aceasta al răutăţii şi din umbra morţii, Mântuitorule, aşează-l unde străluceşte lumina Ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cort Sfânt te cunoaştem pe tine, curată, chivot şi tabla legii harului, că prin tine s-a dăruit iertarea celor îndreptaţi cu sângele Celui ce S-a întrupat din pântecele tău, cea cu totul fără de prihană.

Apoi: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm...; şi celelalte. Şi după ecfonis, cântăm stihirile idiomele ale lui Ioan Damaschin,

Glasul 1:

Care desfătare lumească rămâne neîmpărtăşită de întristare? Care mărire stă pe pământ neschimbată? Toate sânt mai neputincioase decât umbra, toate sânt mai înşelătoare decât visurile; o clipire, şi pe toate acestea moartea le apucă. Ci în lumina feţei Tale, Hristoase şi întru îndulcirea frumuseţii Tale, pe cel ce l-ai ales, odihneşte-l, ca un iubitor de oameni.

Glasul al 2-lea:

Vai, câtă luptă are sufletul despărţindu-se de trup! Vai, cât lăcrimează atunci, şi nu este cine să-l miluiască pe dânsul! Către îngeri ridicându-şi ochii, în zadar se roagă; către oameni mâinile tinzându-şi, nu are cine să-i ajute. Pentru aceasta, iubiţii mei fraţi, cunoscând scurtimea vieţii noastre, strămutatului să-i cerem odihnă de la Hristos, şi sufletelor noastre mare milă.

Glasul al 3-lea:

Toate cele omeneşti sânt deşertăciuni. Câte nu rămân după

moarte! Nu rămâne averea, nu ne însoţeşte mărirea, că venind moartea, toate acestea pier. Pentru aceasta lui Hristos celui nemuritor să-I strigăm: pe acesta ce s-a mutat de la noi odihneşte-l, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc.

Glasul al 4-lea:

Unde este dezmierdarea cea lumească? Unde este nălucirea celor trecătoare? Unde este aurul şi argintul? Unde este mulţimea slugilor şi strigarea? Toate sânt ţărână, toate cenuşă, toate umbră. Ci veniţi să strigăm Împăratului celui fără de moarte: Doamne, veşnicelor Tale bunătăţi învredniceşte pe acesta ce s-a mutat de la noi, odihnindu-l întru fericirea cea neîmbătrânitoare.

Glasul al 5-lea:

Adusu-mi-am aminte de proorocul ce strigă: eu sânt pământ şi cenuşă; şi iarăşi m-am uitat în morminte şi am văzut oase goale şi am zis: oare, cine este împăratul sau ostaşul, bogatul sau săracul, dreptul sau păcătosul? Ci odihneşte, Doamne, cu drepţii pe robul Tău.

Glasul al 6-lea:

Început de fiinţare a fost mie porunca Ta cea ziditoare; că voind din cea nevăzută şi din cea văzută să-mi alcătuieşti fire vie, din pământ trupul mi-ai zidit şi mi-ai dat suflet cu însuflarea Ta cea dumnezeiască şi făcătoare de viaţă. Pentru aceasta, Hristoase, odihneşte-l pe robul Tău în latura celor vii şi în corturile drepţilor.

Glasul al 7-lea:

După chipul şi după asemănarea Ta ai plăsmuit din început pe om, şi l-ai pus în rai să stăpânească peste făpturile Tale; dar din pizma diavolului fiind amăgit, s-a împărtăşit mâncării, călcător poruncilor Tale făcându-se. Pentru aceasta l-ai osândit să se întoarcă iarăşi în pământul din care a fost luat, Doamne, şi să-şi ceară odihnă.

Glasul al 8-lea:

Plâng şi mă tânguiesc când mă gândesc la moarte şi văd în morminte frumuseţea noastră cea zidită după chipul lui Dumnezeu zăcând: grozavă, dispreţuită şi fără de chip. O minune! Ce taină este aceasta, ce s-a făcut cu noi? Cum ne-am dat

stricăciunii? Cum ne-am înjugat cu moartea? Cu adevărat, precum este scris după porunca lui Dumnezeu, Care dă adormitului odihnă.

Apoi Fericirile, glasul al 6-lea:

Întru Împărăţia Ta când vei veni, pomeneşte-ne pe noi, Doamne.

Fericiţi cei săraci cu duhul, că acelora este Împărăţia Cerurilor.

Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.

Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi de dreptate, că aceia se vor sătura.

Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pe tâlharul care a strigat Ţie pe cruce: Pomeneşte-mă Doamne întru Împărăţia Ta! - l-ai făcut, Hristoase, întâiul cetăţean al raiului. Pocăinţei aceluia învredniceşte-mă şi pe mine, nevrednicul.

Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Cel ce stăpâneşti viaţa şi moartea, în locaşurile sfinţilor odihneşte pe acesta pe care l-ai mutat din cele trecătoare, care strigă: pomeneşte-mă când vei veni întru împărăţia Ta.

Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Cel ce stăpâneşti sufletele şi trupurile, în a Cărui mână este suflarea noastră, mângâierea celor întristaţi, odihneşte în latura drepţilor pe aceasta pe care l-ai mutat.

Fericiţi cei asupriţi pentru dreptate, că acelora este Împărăţia Cerurilor.

Hristos să te odihnească în latura celor vii şi uşile raiului săţi deschidă, şi moştenitor împărăţiei Sale să te arate, şi iertare săţi dăruiască de cele ce ai greşit în viaţă, iubitorule de Hristos.

Fericiţi veţi fi, când, din pricina Mea, vă vor defăima şi vă vor prigoni, şi, minţind, vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră.

Să mergem şi să vedem în morminte că oase goale este omul, mâncare viermilor şi putreziciune, şi să cunoaştem ce este avuţia, frumuseţea, tăria şi mărirea.

Bucuraţi-vă şi veseliţi, că plata voastră multă este în

ceruri.

Să auzim ce strigă Atotţiitorul: Vai, de cei ce cearcă să vadă ziua cea înfricoşătoare a Domnului! Căci aceea este întuneric, că cu foc va să lămurească toate.

Slavă...,

Tatălui mă închin, Celui ce a născut şi purces, prin naştere şi purcedere fără început; pe Fiul slăvesc Cel ce S-a născut; şi laud pe Duhul Sfânt, Cel ce străluceşte, împreună cu Tatăl şi cu Fiul.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cum izvorăşti lapte din pieptul tău, Fecioară? Cum hrăneşti pe Hrănitorul făpturii? Precum ştie Cel ce a izvorât apă din piatră, pâraie de ape poporului celui însetat, precum este scris.

Apoi Prochimen, glasul al 6-lea:

Fericită este calea întru care mergi astăzi, suflete, că s-a gătit ţie loc de odihnă. Stih: Către Tine Doamne voi striga...

APOSTOLUL

Din Epistola către Tesaloniceni
a Sfântului Apostol Pavel citire (4. 13-17)

Fraţilor, nu voiesc să nu ştiţi pentru cei ce au adormit, ca să nu vă întristaţi ca şi ceilalţi care n-au nădejde. Pentru că de credem că Iisus a murit şi a înviat, aşa şi Dumnezeu, pe cei adormiţi întru Iisus îi va aduce împreună cu El. Că aceasta grăim vouă cu cuvântul Domnului, că noi cei vii, care vom fi rămaşi la venirea Domnului, nu vom lua înainte celor adormiţi, pentru că Însuşi Domnul, întru poruncă, la glasul arhanghelului şi întru trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, şi cei adormiţi întru Hristos vor învia întâi. După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi împreună cu ei, în nori, întru întâmpinarea Domnului în văzduh, şi aşa pururea cu Domnul vom fi.

Aliluia, glasul al 6-lea:

Fericit este pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.

EVANGHELIA

de la Ioan (5. 24-30)

Zis-a Domnul către iudeii care veniseră la Dânsul: Amin, amin zic vouă, că cel ce aude cuvintele Mele şi crede Celui care M-a trimis pe Mine, are viaţă veşnică, şi la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viaţă. Amin, amin zic vouă, că vine ceasul şi acum este, când morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, şi care vor auzi vor învia. Că precum Tatăl are viaţă întru Sine, aşa a dat şi Fiului să aibă viaţă întru Sine, şi stăpânire i-a dat Lui şi judecată să facă, pentru că este Fiul Omului. Nu vă miraţi de aceasta, căci vine ceasul în care toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui; şi vor ieşi cei ce au făcut cele bune întru învierea vieţii, iar cei ce au făcut cele rele întru învierea osândirii. Nu pot Eu să fac nimic de la Mine; precum aud judec, dar judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Tatălui Meu, Care M-a trimis.

Apoi diaconul: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta... Încă ne rugăm pentru odihna sufletului robului lui Dumnezeu... **şi celelalte după ştiinţă. Şi după terminarea acestora, zice arhiereul sau protosul, de va fi, rugăciunea:** Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul..., **cu glasul tare, venind aproape de trup împreună cu dânsul şi ceilalţi preoţi. Se cade a şti, că până când diaconul zice ecteniile, fiecare din preoţi citeşte la rândul său în taină rugăciunea de mai sus, aproape de trup.**

Arhiereul sau preotul citeşte

RUGĂCIUNILE DE IERTARE

1

Diaconul: Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce cu înţelepciunea Ta cea negrăită ai făcut pe om din ţărână şi l-ai întocmit după chipul şi asemănarea Ta, l-ai împodobit cu înfăţişare şi frumuseţe, ca pe o cinstită şi cerească agonisită, spre cuvântare de mărire şi strălucirea slavei şi a Împărăţiei Tale; dar el călcând porunca învăţăturii Tale şi nepăzind chipul Tău de care era învrednicit - pentru ca răutatea să nu fie fără de moarte - din iubire de oameni, ca un Dumnezeu al părinţilor noştri, ai poruncit împreunării şi amestecării acesteia şi acestei negrăite legături a Ta - prin vrerea Ta cea dumnezeiască - să se desfacă şi să se

risipească, pentru ca sufletul să meargă acolo de unde fiinţă şi-a luat, până la obştească înviere, iar trupul să se desfacă în cele dintru care a fost alcătuit.

Pentru aceasta Ţie ne rugăm, Părintelui celui fără de început şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului şi celui de o fiinţă şi de viaţă făcătorului Tău Duh, să nu treci făptura mâinilor Tale să fie înghiţită de pieire; ci trupul să se desfacă în pământul din care a fost alcătuit, iar sufletul să se aşeze în ceata drepţilor.

Aşa Doamne, Dumnezeul nostru, să biruiască mila Ta cea nemăsurată şi iubirea de oameni cea neasemănată. Şi de a căzut robul Tău acesta sub blestemul tatălui său, sau al maicii sale, sau sub blestemul său; de a amărât pe vreunul din preoţi şi de la dânsul a luat legătură nedezlegată; de a căzut în grea afurisanie de la arhiereu şi din nepăsare sau lenevie n-a dobândit iertare; iartă-l pe acesta prin mine păcătosul şi nevrednicul robul Tău. Şi trupul lui îl dezleagă în pământul dintru care a fost alcătuit, iar sufletul lui îl rânduieşte în corturile sfinţilor. Aşa Doamne, Dumnezeul nostru, Care ai dat sfinţilor Tăi ucenici şi apostoli, această putere ca să dea iertare de păcate, zicând: Oricâte veţi lega şi veţi dezlega, să fie legate şi dezlegate, şi printr-înşii şi nouă păcătoşilor ne-ai dăruit această putere, dezleagă pe adormitul robul Tău (N) de păcatul sufletesc şi trupesc, şi să fie iertat şi în veacul cel de acum şi în cel ce va să fie, pentru rugăciunile Preacuratei şi pururea Fecioarei Maria şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Amin.

2

Domnului să rugăm

Stăpâne mult-Milostive, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Care ai dat sfinţilor tăi ucenici şi apostoli cheile împărăţiei cerurilor, iar după sfântă învierea Ta, cea de a treia zi, cu harul Tău le-ai dăruit toată puterea de a lega şi dezlega păcatele oamenilor, ca să fie legate şi în cer câte de dânşii pe pământ s-au legat, şi tot aşa să fie dezlegate şi în cer câte de dânşii pe pământ s-au dezlegat; Cel ce prin iubirea Ta de oameni cea negrăită ne-ai învrednicit şi pe noi smeriţii şi nevrednicii robii Tăi să fim moştenitori ai aceluiaşi preasfânt dar şi har, ca şi noi de asemenea să legăm şi să dezlegăm cele ce se întâmplă în poporul Tău; Însuţi Preabunule Împărate, prin mine smeritul şi nevrednicul slujitorul Tău, iartă robului Tău (N) orice a greşit în

această viaţă ca un om, şi-i iartă lui toate câte a păcătuit cu cuvântul, sau cu lucrul, sau cu gândul, dezlegându-l şi legătura pusă în orice chip asupra lui, cu care el însuşi din mânie sau din altă pricină s-a legat pe sine, sau de la arhiereu, sau de la altcineva a suferit o alunecare ca aceasta, prin pizma şi prin lucrarea diavolului. Binevoieşte, Preabunule şi mult-Îndurate, sufletul lui să se aşeze cu sfinţii care din veac au bineplăcut Ţie, iar trupul să se dea firii celei zidite de Tine: Că binecuvântat şi preaslăvit eşti în veci. Amin.

3

Domnului să rugăm

Domnul Iisus Hristos, Dumnezeul nostru, Care a dat sfinţilor Săi ucenici şi apostoli dumnezeieştile porunci ca să lege şi să dezlege păcatele celor căzuţi, şi de la dânşii asemenea şi noi am primit putere să facem aceasta, să te ierte pe tine, fiule duhovnicesc, de tot ce ai greşit în viaţă ca un om, cu voie sau fără de voie; acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi ecfonis, de arhiereu, sau întâiul preot: Că Tu eşti învierea, viaţa... **Apoi, se face sărutarea icoanei sau a Sfintei Cruci aflată pe pieptul mortului. Apoi cântăm stihirile:**

Glasul al 2-lea: Când de pe lemn...

Veniţi, fraţilor, să dăm mortului sărutarea cea mai de pe urmă, mulţumind lui Dumnezeu; căci acesta a ieşit din rudenia sa şi de mormânt se apropie, nemaiîngrijindu-se de cele deşarte şi de trupul cel mult-pătimitor; unde sânt acum rudele şi prietenii, căci iată ne despărţim? Domnului să ne rugăm să-i facă odihnă.

Ce despărţire este, o fraţilor! Ce tânguire, ce plângere în ceasul de acum! Deci, veniţi să sărutăm pe cel ce puţin mai înainte a fost cu noi. Că se dă mormântului, cu pământ se acoperă, în întuneric se sălăşluieşte, cu morţii se îngroapă. De toate rudeniile şi prietenii acum se desparte; să ne rugăm ca Domnul să-i facă odihnă.

Acum toată mărirea cea vicleană a deşertăciunii vieţii se desface; pentru că sufletul lipsind din trup, lutul s-a înnegrit, vasul s-a stricat; fără glas, fără simţire, mort şi nemişcat; pe care petrecându-l la mormânt, să ne rugăm Domnului să-i dea odihnă

în veci.

Ce este viaţa noastră? Floare şi fum şi rouă de dimineaţă, cu adevărat. Deci veniţi la mormânt să vedem lămurit, unde este frumuseţea trupului, şi unde sânt tinereţile? Unde sânt ochii şi chipul trupului? Toate s-au veştejit ca iarba, toate s-au stins; veniţi deci să cădem la Hristos cu lacrimi.

Mare plâns şi tânguire, mare suspin şi nevoie este despărţirea sufletului. Iad şi pierzare este viaţa celor trecătoare, umbră fără fiinţă, vis înşelător care se arată ca o nălucă, chin al vieţii pământeşti. Să fugim departe de tot păcatul lumesc, ca să moştenim cele cereşti.

Văzând pe mort zăcând, toţi să ne gândim la ceasul din urmă, că omul trece ca fumul de pe pământ, ca floarea a înflorit, ca iarba s-a tăiat, cu pânză se înfăşoară, cu pământ se acoperă. Pe acesta lăsându-l acoperit, lui Hristos să ne rugăm, ca să-i dea odihnă în veci.

Veniţi urmaşii lui Adam, să vedem aruncat în pământ pe cel după chipul nostru, dezbrăcat de toată frumuseţea stă topit în mormânt, putrejune viermilor, de întuneric stricat, de pământ învelit; pe care lăsându-l acoperit, lui Hristos să ne rugăm, ca să-i dea odihnă în veci.

Când sufletul este răpit cu putere din trup de îngeri înfricoşători, el uită de toate rudeniile şi cunoscuţii, de cele ale trupului celui mult pătimaş, şi se îngrijeşte numai de cele ce vor să fie şi cugetă numai cum va sta la viitoarea judecată. Veniţi să rugăm pe Judecătorul şi toţi să cerem ca Domnul să-i ierte cele ce a greşit.

Veniţi fraţilor, la mormânt să vedem cenuşa şi pulberea din care sântem plăsmuiţi. Unde mergem acum şi ce ne-am făcut? Cine este săracul sau bogatul? Cine este stăpânul sau cine robul? Au nu sânt toţi cenuşă? Frumuseţea chipului a putrezit şi toată floarea tinereţilor a veştejit-o moartea.

Cu adevărat, toate dulceţile şi măririle vieţii sânt deşertăciune şi stricăciune, pentru că toţi vom muri; împăraţii şi mai-marii, judecătorii şi căpeteniile, bogaţii şi săracii şi toată firea omenească; căci cei ce odinioară erau în viaţă, acum sânt aşezaţi în morminte; pentru care să ne rugăm Domnului să le dea odihnă.

Toate mădularele trupului se arată acum netrebnice; cele ce

puţin mai înainte erau mişcătoare, toate sânt nelucrătoare, moarte, nesimţitoare; căci ochii au apus, picioarele s-au legat, mâinile şi auzul au încetat, limba cu tăcere s-a îngrădit şi mormântului se dă. Cu adevărat deşertăciune sânt toate cele omeneşti.

Mântuieşte pe cei ce nădăjduiesc întru tine, Maica Soarelui celui neapus, Născătoare de Dumnezeu, şi cere de la Preabunul Dumnezeu cu rugăciunile tale, rugămu-ne, ca să dea odihnă celui ce s-a mutat acum, unde sufletele drepţilor se odihnesc; arată-l moştenitor bunătăţilor celor dumnezeieşti în locaşurile drepţilor, întru pomenire veşnică, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Văzându-mă zăcând fără glas şi fără suflare, plângeţi toţi pentru mine, fraţilor şi prietenilor, rudeniilor şi cunoscuţilor, căci ieri vorbeam cu voi şi fără de veste mi-a venit înfricoşatul ceas al morţii. Ci veniţi toţi care mă iubiţi şi mă sărutaţi cu sărutarea cea mai de pe urmă, că de acum nu voi mai umbla, nici nu voi mai vorbi cu voi. Că mă duc la Judecătorul, unde nu este părtinire; căci sluga şi stăpânul împreună vor sta, împăratul şi ostaşul, bogatul şi săracul în aceeaşi cinste vor fi; şi fiecare, după faptele sale, sau se va preamări sau se va ruşina. Ci vă rog pe toţi şi mă cucernicesc vouă, să vă rugaţi neîncetat lui Hristos Dumnezeu pentru mine, ca să nu fiu rânduit, după păcatele mele, la locul de pedeapsă, ci să mă aşeze unde este lumina vieţii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Hristoase, pentru rugăciunile celei ce Te-a născut, ale Înaintemergătorului Tău, ale apostolilor, proorocilor, arhiereilor, cuvioşilor şi drepţilor, şi ale tuturor sfinţilor, odihneşte pe robul Tău cel adormit.

Apoi: Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este Împărăţia..., şi Troparele: Cu duhurile drepţilor..., şi celelalte. Diaconul zice ectenia şi preotul rugăciunea: Dumnezeul duhurilor..., iară după ecfonis: Slavă..., Şi acum..., şi apolisul aceasta.

Cel ce a înviat din morţi, Hristos Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile preacuratei Maicii Sale, ale Sfinţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli, ale preacuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale sfântului şi dreptului Lazăr cel înviat a patra zi din morţi şi ale tuturor sfinţilor, sufletul robului Său (N) cel mutat de la noi, în corturile drepţilor să-l aşeze, în sânurile lui Avraam să-l odihnească, cu drepţii să-l numere, iar pe noi să ne miluiască, ca un bun şi de oameni iubitor.

Apoi preotul zice:

Întru fericită adormire, veşnică odihnă dă, Doamne, sufletului adormitului robului Tău (N) şi-i fă lui veşnică pomenire.

Preotul sau soborul cântă o dată, iar cântăreţii de două ori: Veşnica pomenire... **Şi aşa ridicând trupul, îl ducem la mormânt cântând:** Sfinte Dumnezeule..., **şi celelalte.**

După înainte de punerea în mormânt, preotul toarnă peste trupul mortului, în chipul Sfintei Cruci, vin amestecat cu untdelemn, zicând: Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. **Iar după ce este coborât coşciugul în groapă, preotul, luând pământ cu lopata, aruncă cruciş deasupra trupului, zicând:** Al Domnului este pământul şi plinirea lui, lumea şi toţi cei ce locuiesc într-însa.

După aceea varsă în groapă cenuşa din cădelniţă şi se astupă după datină mormântul, zicând încă Troparele: Cu duhurile drepţilor..., **şi celelalte; şi apolis:** Slavă lui Dumnezeu, Care bine a voit aşa.

SĂ SE ŞTIE: această slujbă, precum s-a arătat mai sus, se cântă şi la femei şi la copiii ortodocşilor ce sânt cu vârsta mai mari de şapte ani, schimbându-se la rugăciuni numai numele, şi alta nimic.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
înmormântării pruncilor

Făcând preotul ştiutul început, zicem Psalmul 90: Cel ce locuieşte întru ajutorul celui Preaînalt..., caută la pag. 218. Apoi Aliluia; pe glasul al 8-lea cu stihurile: Fericit este pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne. Stih: Şi pomenirea lui în neam şi în neam.

Apoi Troparele: Cel ce prin adâncul înţelepciunii..., Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei: Pe tine zid şi liman te avem... (caută-le la pag.219). Şi Psalmul 50: Miluieşte-mă Dumnezeule... pag 158, şi îndată

CANONUL

Cântarea 1, glasul al 8-lea
Irmos. Apa trecându-o ca pe uscat...

Stih: Doamne, odihneşte pe pruncul aceasta.

Cuvinte al lui Dumnezeu, Care ai sărăcit luând trup şi ai binevoit a Te face prunc fără schimbare, rugămu-Te, aşează în sânurile lui Avraam pe pruncul pe care l-ai luat.

Prunc Te-ai arătat, Cel ce eşti mai înainte de toţi vecii, şi pruncilor, ca un bun, le-ai făgăduit împărăţia cerurilor, cu care numără şi pe pruncul aceasta.

Slavă...,

Pe nevinovatul prunc, pe care l-ai luat, Hristoase Mântuitorule, mai înainte de a ajunge la cunoaşterea plăcerilor pământeşti, învredniceşte-l veşnicelor bunătăţi, ca un Iubitor de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce în chip negrăit ai născut Înţelepciunea şi Cuvântul Tatălui, tămăduieşte cumplita rană a sufletului nostru şi durerea inimii potoleşte.

Cântarea a 3-a
Irmos:

Doamne, Care ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unule, Iubitorule de oameni.

Cuvântule, Cel ce eşti preadesăvârşit, arătându-Te prunc desăvârşit, pe acest prunc nedesăvârşit cu vârsta l-ai mutat la Tine; pe care odihneşte-l cu drepţii, care au bineplăcut Ţie, Unule, Iubitorule de oameni.

Pe pruncul acesta nestricat, pe care l-ai mutat cu dumnezeiasca Ta poruncă, şi care a fost răpit negustând din dulceţile lumeşti, Te rugăm, Îndurate, arată-l părtaş bunătăţilor celor mai presus de lume.

Slavă...,

Cămărilor cereşti şi odihnei celei luminate şi cetei celei preasfinţite a sfinţilor, Doamne, părtaş fă pe acest prunc curat, pe care ai binevoit, Mântuitorule, a-l muta de aici.

Şi acum..., a Născătoarei:

Lipsiţi de toate alergăm numai sub acoperământul tău, Preacurată stăpână; ajută-ne, că multă bogăţie de păcate am strâns, şi sântem cu totul plini de sărăcia bunătăţilor.

Apoi Irmosul. După aceasta preotul zice ectenia:

Iară şi iară cu pace, Domnului să ne rugăm.

Cântăreţii: Doamne miluieşte

Încă ne rugăm pentru odihna nevinovatului prunc (N) şi pentru ca Domnul, după a Sa făgăduinţă, să-l învrednicească de cereasca sa împărăţie.

Cântăreţii: Doamne miluieşte (de 3 ori)

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletul lui unde toţi drepţii se odihnesc. Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerurilor şi odihna cu sfinţii, a sufletului său, de la Hristos, Împăratul cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să cerem

Cântăreţii: Dă Doamne.

Apoi preotul citeşte această

RUGĂCIUNE

Domnului să ne rugăm

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Tu ai făgăduit să dai împărăţia cerurilor celor născuţi din apă şi din Duh şi în neprihănire mutaţi de la Tine. Tu ai zis: lăsaţi pruncii să vină la Mine, că a unora ca aceştia este împărăţia cerurilor. Cu smerenie ne rugăm, fă părtaş împărăţiei Tale, după cum ai făgăduit, pe robul Tău nevinovatul prunc (N), mutat acum de la noi. Iar pe noi ne învredniceşte să vieţuim şi să sfârşim neprihănită viaţa creştinească şi să ne sălăşluim cu toţi sfinţii Tăi în cămările cereşti. Că Tu eşti învierea, viaţa şi odihna tuturor robilor Tăi, precum şi a robului Tău acum răposat, pruncul (N), Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Celui fără de început al Tău Părinte şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi Sedealna, glasul al 6-lea:

Cu adevărat deşertăciune sânt toate şi viaţa aceasta este umbră şi vis; că în deşert se tulbură tot pământeanul, precum a zis Scriptura: când dobândim lumea, atunci în mormânt ne sălăşluim, unde împreună sânt împărăţii şi săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe robul Tău acesta mutat de la noi, odihneşte-l, ca un iubitor de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne taina iconomiei Tale...

Să nu plângem pe prunci, ci mai vârtos pe noi înşine să ne tânguim, care de-a pururea păcătuim, ca să scăpăm de gheena.

Lipsit-ai, Stăpâne, pe pruncul aceasta de desfătările pământeşti, dar ca un Judecător drept, învredniceşte-l pe dânsul de bunătăţile cele cereşti.

Slavă...,

Cetăţean al raiului te va arăta cu adevărat, fericite pruncule, Cel ce te-a luat de pe pământ şi cu cetele sfinţilor te va împreuna.

Şi acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu cu totul curată, pe tine te cunoaştem, noi toţi cei luminaţi prin botez, că ai născut pe Soarele dreptăţii, pururea Fecioară.

Cântarea 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta...

Cu judecata Ta cea dreaptă, mai înainte de a creşte el deplin, ai secerat ca pe o iarbă verde pe pruncul aceasta pe care l-ai mutat, Doamne; ci luându-l pe el, Cuvinte, resădeşte-l în muntele cel dumnezeiesc al veşnicelor bunătăţi.

Ca pe o vlăstare tânără, sabia morţii venind te-a tăiat pe tine, cel ce n-ai luat cunoştinţă de dulceţile lumeşti, o fericite! Ci iată Hristos îţi deschide ţie porţile cereşti, numărându-te cu aleşii Săi, ca un îndurat.

Slavă...,

Nu mă plângeţi pe mine, că n-am făcut nimic vrednic de plâns, strigă pruncul cel mort; ci mai vârtos plângeţi-vă pe voi toţi, rudelor şi prietenilor, cei ce păcătuiţi, ca să nu luaţi hotărârea pedepsei.

Şi acum..., a Născătoarei:

Eu însumi mă deznădăjduiesc, când privesc la mulţimea faptelor mele; dar când iau aminte la tine, ceea ce mai presus de minte ai născut pe Domnul, Maica lui Dumnezeu, mă liniştesc cu nădejdea că pe tine singură ajutătoare te-am câştigat.

Cântarea 6-a

Irmos:

Rugăciunea mea voi revărsa către Domnul şi Lui voi spune întristările mele, că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea de iad s-a apropiat; şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din pierzare scoate-mă.

Ca un prunc în iesle Te-ai pus şi Te-ai dat în braţele bătrânului, Cel ce plăsmuieşti pe prunci în pântece, şi mai înainte de a ajunge la creştere deplină, pe aceasta l-ai mutat din viaţă; pentru aceasta cu bună mulţumire pe Tine Te slăvim.

Zis-ai apostolilor, Cuvântule: Lăsaţi pruncii să vină la Mine, că împărăţia Mea este hărăzită pentru cei nevinovaţi ca dânşii. Deci pe pruncul acesta mutat la Tine, învredniceşte-l luminii Tale.

Slavă...,

Lipsit-ai pe pruncul aceasta de bunătăţile cele pământeşti, ca

să-l arăţi pe dânsul părtaş bunătăţilor Tale cele cereşti, căci încă n-a călcat porunca Ta cea dumnezeiască; slăvim adâncul cel nemăsurat al judecăţilor Tale, Bunule.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine te avem zid de scăpare şi mântuire desăvârşită a sufletelor şi liniştire în supărări, Fecioară, şi de lumina ta pururea ne bucurăm; pentru care, stăpână, şi acum de chinuri şi de nevoi ne mântuieşte.

Apoi: Irmosul, şi ectenia: Iară şi iară... şi ecfonis;

apoi Condacul, glasul al 8-lea:

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău, unde nu este durere, nici întristare nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

Icos:

Tu singur eşti fără de moarte, Cel ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar pământenii din pământ sântem zidiţi şi în acelaşi pământ vom merge, precum ai poruncit Cel ce m-ai zidit şi mi-ai zis: „Pământ eşti şi în pământ vei merge”; unde toţi muritorii mergem, făcând la mormânt cântarea cea de plângere: Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Apoi şi aceste Icoase:

Nu este nimic mai cu jale pentru o maică, nimic mai întristător pentru un tată, decât când îşi petrec pruncii de aici la mormânt; căci lăuntrul lor se tulbură şi mare jale au inimile lor pentru prunci, mai vârtos când plăcut vorbesc, aducându-şi aminte de cuvintele lor, cu cântarea: Aliluia.

De multe ori, înaintea mormântului, maicile îşi bat pieptul şi zic: O fiul meu şi copilul meu cel prea dulce, nu auzi ce-ţi spune maica ta? Iată şi pântecele care te-a purtat; pentru ce nu vorbeşti, cum ne vorbeai, ci taci aşa, fără a vorbi cu noi? Aliluia.

Dumnezeule, Dumnezeule, Care m-ai chemat, fii acum mângâiere casei mele, căci plângere mare s-a făcut lor, pentru că toţi la mine caută, fiind iubitul lor copil. Ci Însuţi, Cel ce Te-ai născut din pântecele Fecioarei, linişteşte inima maicii mele şi răcoreşte inima tatălui meu, de la care auzi: Aliluia.

Cântarea a 7-a

Irmos: **Tinerii evrei în cuptor...**

Scrie în cartea celor mântuiţi, ca un Iubitor de oameni, Îndurate, pe pruncul Tău, ca bucurându-se să strige puterii slavei Tale: bine eşti cuvântat, Doamne, Dumnezeule, în veci.

Cu lumina feţei Tale, Cuvântule, luminează pe pruncul acesta, care cu credinţă s-a mutat acum la Tine în vârstă crudă şi-ţi cântă Ţie: Doamne Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Slavă...,

Început de întristări s-a arătat acum despărţirea ta pentru cei ce te iubesc; dar este ţie adevărată pricină de bucurie şi de veselie, că moşteneşti, pruncule, viaţa de veci.

Şi acum..., a Născătoarei:

Vezi întristarea noastră, Fecioară, pe care ne-a adus-o mulţimea răutăţilor noastre, şi mai înainte de plecarea de aici, dă-ne uşurare cu rugăciunile tale cele de Maică, ca Dumnezeu să ne fie milostiv.

Cântarea a 8-a

Irmos: **Cuptorul haldeilor ...**

În sânurile lui Avraam în locaşuri de odihnă, unde este bucuria celor ce pururea prăznuiesc, în locaşurile de liniştire, unde este apa cea vie, te va aşeza Hristos, Cel ce pentru noi prunc S-a făcut, căci strigi Lui neîncetat: Preoţi lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Pricină de întristare şi de lacrimi s-a făcut nouă despărţirea ta cea cu adevărat neuitat, că mai înainte de gustarea desfătărilor din viaţa aceasta ai lăsat pământul şi braţele părinţilor, dar te-a primit pe tine sânul lui Avraam, ca pe un prunc neîmpărtăşit de nici o întinăciune.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ce mă plângeţi pe mine, strigă nevăzut pruncul ce stă adormit, căci eu nu sânt de plâns; pentru că bucuria tuturor drepţilor s-a rânduit pruncilor, care n-au făcut lucruri vrednice de lacrimi şi care cântă lui Hristos: preoţi lăudaţi-L, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Scoală-te în ajutorul meu, Născătoare de Dumnezeu; ia aminte la rugăciunea mea şi mă scapă de osândirea cea cumplită, de cercetarea cea aspră, de întuneric şi de foc, de scrâşnirea dinţilor, de asupririle demonilor şi de toată nevoia, nădejdea celor deznădăjduiţi şi viaţa celor pierduţi.

Cântarea a 9-a
Irmos:

Spăimântatu-s-a de aceasta cerul, şi marginile pământului s-au minunat, pentru că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, mai marii cetelor îngereşti şi omeneşti pe tine te fericesc.

Hristoase, Cel ce Te-ai făcut prunc fără schimbare şi crucea ai primit de voie şi ai căutat la durerea de maică ale celei ce Te-a născut, uşurează întristarea şi durerea cumplită a credincioşilor părinţi ai acestui prunc adormit, ca să slăvim puterea Ta.

Trimis-ai din înălţime, Împărate al tuturor, şi ai luat pe fericit pruncul acesta, Stăpâne, ca pe o pasăre curată în cuiburile cereşti, mântuit-ai sufletul lui de cursele cele felurite şi l-ai unit cu duhurile drepţilor, spre a se desfăta întru împărăţia Ta.

Slavă...,

Pruncilor care nimic n-au făcut, Cuvinte al lui Dumnezeu, le-ai dat locuinţele cerurilor, că aşa ai binevoit, Bunule; între aceia numără şi făptura Ta, pe pruncul ce acum a venit la Tine, Însuţi uşurând durerea părinţilor, ca un atotîndurat şi de oameni iubitor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Cu ochiul inimii pururea privesc la tine, preanevinovată, care ai rugăciune de maică către Cel ce dintru tine S-a născut; pe tine te rog, Preacurată, adoarme patimile sufletului meu şi spre dimineaţa pocăinţei mă deşteaptă, Fecioară, şi cu lumina ta mă luminează.

Apoi Lumânânda:

Acum m-am odihnit şi am aflat uşurare multă, că m-am mutat din stricăciune şi m-am dus la viaţă; Doamne, slavă Ţie.

Apoi stihurile acestea:

Stihul I: Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului, aşa va înflori.

Stihul al II-lea: Că duh a trecut printr-însul şi nu va mai fi şi nici nu-şi va mai cunoaşte încă locul său.

Stihul al III-lea: Şi adevărul Domnului rămâne în veac.

Iar după fiecare stih se zice Lumânânda.
Apoi Slavă..., Şi acum..., **a Născătoarei:**

Acum am ales pe Fecioara, Maica lui Dumnezeu, că dintr-însa S-a născut Hristos, Izbăvitorul tuturor; Doamne, slavă Ţie.

Şi îndată zice preotul cu glas mare:

Că sfânt eşti Dumnezeul nostru şi întru sfinţi Te odihneşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin. **Şi cântă:** Sfinte Dumnezeule....
Apoi diaconul: Să luăm aminte. **Preotul:** Pace tuturor.

Prochimen, glasul al 6-lea:
Fericită este calea în care mergi astăzi, suflete. Stih: Întoarce-te, suflete al meu, la odihna ta, că Domnul bine a făcut ţie.

APOSTOLUL

Din Epistola întâia către Corinteni
a Sfântului Apostol Pavel citire: (15.39-45)

Fraţilor, nu tot trupul este acelaşi trup, ci unul este trupul oamenilor, şi altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul peştilor, şi altul este trupul păsărilor. Sânt şi trupuri cereşti şi trupuri pământeşti; dar alta este slava celor cereşti şi alta a celor pământeşti. Alta este strălucirea soarelui şi alta strălucirea lunii şi alta strălucirea stelelor. Căci stea de stea se deosebeşte în mărire. Aşa şi învierea morţilor: Se seamănă trupul întru stricăciune, înviază întru nestricăciune; se seamănă întru necinste, înviază întru slavă; se seamănă întru neputinţă, înviază întru putere; se seamănă trup firesc, va învia trup duhovnicesc. Că de este trup firesc, este şi trup duhovnicesc. Precum este scris: Făcutu-s-a omul cel dintâi Adam, cu suflet viu; iar Adam cel de pe urmă, cu Duh de viaţă făcător.

Preotul: Pace Ţie.... **Citeţul:** Aliluia, **glas 6:** Fericit este pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne. **Stih:** Sufletul lui întru bunătăţi se va sălăşlui

EVANGHELIA
de la Ioan (6.35-39)

Zis-a Domnul către iudeii care crezuseră în El: Eu sânt pâinea vieţii; cel ce vine la Mine nu va flămânzi şi cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată. Dar am zis vouă că M-aţi şi văzut şi nu credeţi. Tot ce-Mi dă Mie Tatăl, va veni la Mine; şi pe cel care vine la Mine, nu-l voi da afară; pentru că M-am pogorât din cer, nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis pe Mine. Şi aceasta este voia Celui care M-a trimis, ca din toţi pe care Mi i-a dat Mie să nu pierd pe nici unul, ci să-i înviez pe ei în ziua cea de apoi.

După aceea această
Rugăciune

Domnului să ne rugăm

Doamne, Cel ce păzeşti pruncii în viaţa de acum, iar în cea viitoare, pentru nevinovăţia şi nerăutatea minţii lor, umpli cu ei sânurile lui Avraam şi-i sălăşluieşti în locuri luminoase, unde petrec sufletele drepţilor, primeşte în pace şi sufletul pruncului (N), căci Tu ai zis: a unora ca acestora este împărăţia cerurilor.

Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, împreună cu Părintele Tău cel fără de început şi cu Preasfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi se face sărutarea icoanei aflată pe pieptul mortului şi cântăreţii cântă stihirile acestea, glasul al 8-lea:

Podobie: O, preamărită minune...

O, cine nu va plânge, fiul meu, mutarea ta cea cu tânguire din viaţa aceasta? Căci prunc fraged din braţele maicii acum ca o pasăre degrab ai zburat, şi la Ziditorul tuturor ai alergat. O fiule, cine nu va plânge, văzând veştejită faţa ta cea veselă, care mai înainte era ca un trandafir frumos?

O, cine nu va suspina, fiul meu, şi nu va striga cu plângere pentru bună cuviinţa ta cea multă şi frumuseţea vieţii tale celei curate? Că precum corabia ce n-are urmă, aşa degrab ai apus de

la ochi. Veniţi prietenii mei, rudele şi vecinii împreună cu mine, să sărutăm pe acesta, petrecându-l la mormânt.

Moartea este pruncilor liniştire, că s-au arătat neîmpărtăşiţi de relele lumeşti şi la odihnă au ajuns şi la bucuria cerească; în sânurile lui Avraam se bucură şi cu cetele dumnezeieşti ale sfinţilor prunci acum se veselesc şi cu credinţă dănţuiesc, că s-au mutat curaţi de la stricăciunea cea iubitoare de păcat.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Durere a fost lui Adam gustarea din pom de demult în Eden, când şi-a vărsat şarpele veninul, căci prin aceasta a intrat moartea, care mănâncă tot neamul omenesc; ci venind Stăpânul a surpat şarpele şi nouă ne-a dăruit odihnă. Deci către Dânsul să strigăm: iartă-ne, Mântuitorule, şi pe cel pe care l-ai luat cu sfinţii odihneşte-l, ca un Iubitor de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei:

Schimbarea celor întristaţi, uşurarea celor neputincioşi fiind, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, mântuieşte cetatea şi poporul, tu, pacea celor din războaie, liniştea celor înviforaţi, singură apărătoare a credincioşilor.

Apoi: Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., şi Troparele: Cu duhurile dreptţilor..., şi celelalte, apoi rugăciunea: Dumnezeul duhurilor..., şi cele ştiute ale înmormântării; şi apolis

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII ÎNMORMÂNTĂRII PREOŢILOR ŞI DIACONILOR MIRENI

De se va muta către Domnul vreunul din preoţii sau diaconiide mir, merg trei preoţi şi, luându-l de pe pat, îl pun jos pe o rogojină sau pe un aşternut. Şi deoarece nu se cuvine a-l scălda şi nici trupul să i se vadă gol, îl dezbracă şi-l şterg cu un burete muiat în untdelemn curat, iar unde nu vor avea untdelemn şi burete, se udă o pânzătură în apă curată şi aşa îl şterg. După aceea îl îmbracă mai întâi în hainele ce le-a purtat şi apoi în toate veşmintele preoţeşti, şi acoperindu-i faţa cu pocrovăţ, nesfinţit, pun pe pieptul lui Sfânta Evanghelie. Apoi preoţii se îmbracă cu veşmintele sfinţite ale lor, iar proestosul zice:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este Împărăţia..., Apoi Troparele: Cu duhurile dreptilor..., şi celelalte. Apoi diaconul rosteşte ecenia pentru morţi şi preotul zice rugăciunea: Dumnezeul duhurilor..., iar după ecfonis se face apolis.

Şi îndată ridicând trupul, îl duc în mijlocul bisericii şi pun împrejurul lui patru sfeşnice cruciş, cu făclii aprinse. Trupul decedatului rămâne în biserică până în ziua înmormântării. În tot acest timp, preoţii vecini şi credincioşii din parohie fac rugăciuni pentru cel răposat şi priveghi de noapte. În ziua înmormântării, un sobor de preoţi, după săvârşirea Sfintei Liturghii, face slujba înmormântării precum urmează.

După ce protosul zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., urmează slujba mirenilor până după terminarea binecuvântărilor (vezi pag. 216-230)

Apoi diaconul zice ectenia pentru morţi, iar preotul rugăciunea: Dumnezeul duhurilor..., şi după ecfonis, Troparul: Odihneşte Mântuitorule..., Slavă..., Şi acum..., Cel ce din Fecioară ai răsărit ..., (caută-le tot la înmormântarea mirenilor, pag. 230).

Apoi îndată se cântă Antifoanele, glasul al 6-lea:

Spre cer ridic ochii mei, către Tine, Cuvântule, miluieşte-mă ca să viez Ţie.

Miluieşte-ne pe noi urgisiţii, făcându-ne vase de bună credinţă, Ţie, Cuvinte.

Slavă..., Şi acum...,

În Sfântul Duh este pricina a toată mântuirea; de suflă Acesta spre cineva după vrednicie, degrab îl ridică de la cele pământeşti, îl întraripează, îl creşte şi sus îl aşează.

Antifon al 2-lea, acelaşi glas:

De nu era Domnul cu noi, nimeni dintre noi n-ar fi putut suferi lupta vrăjmaşului; că cei ce biruiesc de aici se înalţă.

În dinţii lor să nu se prindă sufletul meu ca o pasăre, Cuvântule; vai mie, cum voi scăpa de vrăjmaşi, fiind iubitor de păcate.

Slavă..., Şi acum...,

Prin Sfântul Duh este îndumnezeirea tuturor, bunăvoirea, înţelegerea, pacea şi binecuvântarea, că este lucrător deopotrivă cu Tatăl şi cu Cuvântul.

Antifonul al 3-lea

Cei ce nădăjduiesc întru Domnul înfricoşează pe vrăjmaşi şi tuturor sânt minunaţi, pentru că sus privesc.

Ceata drepţilor la nelegiuiri mâinile nu-şi întinde, Mântuitorule, avându-te pe Tine într-ajutor.

Slavă... Şi acum...,

Sfântului Duh se cuvine stăpânirea peste toate, Căruia se închină oştile cele de sus, împreună cu toată suflarea celor de jos.

După aceea diaconul: Să luăm aminte. **Preotul:** Pace tuturor.
Diaconul: Şi duhului tău.

Prochimen, glasul al 6-lea:

Fericită este calea în care mergi astăzi, suflete, că s-a gătit ţie loc de odihnă. Stih: Întoarce-te, suflete al meu, la odihna ta, că Domnul bine a făcut ţie.

(1) APOSTOLUL

Diaconul: Înţelepciune.
Din Epistola întâia către Tesaloniceni a
Sfântului Apostol Pavel citire (4.13-17)

Fraţilor, nu voiesc să nu ştiţi despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristaţi ca şi ceilalţi care n-au nădejde. Pentru că de credem că Iisus a murit şi a înviat, tot aşa credem că Dumnezeu, pe cei adormiţi întru Iisus, îi va aduce împreună cu El. Că aceasta grăim vouă, după cuvântul Domnului, că noi cei vii, care vom fi rămas până la venirea Domnului, nu vom lua înainte celor adormiţi, pentru că Însuşi Domnul, întru poruncă, la glasul arhanghelului şi întru trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, şi cei morţi întru Hristos vor învia întâi. După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, şi aşa pururea cu Domnul vom fi.

Preotul: Pace ţie. **Citeţul:** Şi duhului tău. Aliluia, **glasul al 8-lea:**
Fericit este pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.

(1) EVANGHELIA

Diaconul: Cu înţelepciune, drepţi...,
Din Sfânta Evanghelie de la Ioan citire (5.24-30)

Zis-a Domnul către iudeii care veniseră la Dânsul: Amin, amin zic vouă, că cel ce aude cuvintele Mele şi crede Celui care M-a trimis pe Mine, are viaţă veşnică, şi la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viaţă. Amin, amin zic vouă, că vine ceasul şi acum este, când morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, şi care vor auzi vor învia. Că precum Tatăl are viaţă întru Sine, aşa a dat şi Fiului să aibă viaţă întru Sine, şi stăpânire i-a dat Lui şi judecată să facă, pentru că este Fiul Omului. Nu vă miraţi de aceasta, căci vine ceasul în care toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui; şi vor ieşi cei ce au făcut cele bune întru învierea vieţii, iar cei ce au făcut cele rele întru învierea osândirii. Nu pot Eu să fac nimic de la Mine; precum aud judec, dar judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Tatălui Meu, Care M-a trimis.

Strana: Slavă Ţie Doamne... **Diaconul:** Domnului să ne rugăm

(1) Rugăciune

Stăpâne Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce singur ai nemurire, Care locuieşti în lumina cea neapropiată; Cel ce omori şi iarăşi faci viu; Care duci în iad şi scoţi; Cel ce cu înţelepciune l-ai plăsmuit pe om din pământ şi ai legiuit să se întoarcă iarăşi în pământ, pentru greşala lui. Pe Tine Te rugăm, primeşte sufletul robului Tău şi-l odihneşte pe dânsul în sânurile lui Avraam, ale Isaac şi ale lui Iacov, şi-i dă lui cununa dreptăţii Tale, parte cu cei mântuiţi, în mărirea aleşilor Tăi, ca să ia multă răsplată în locaşurile sfinţilor Tăi pentru cele ce s-a ostenit în lumea aceasta, pentru numele Tău.

Cu harul şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu care bine eşti cuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sedealna, glasul al 2-lea

Astăzi mă despart de neamul meu şi alerg la Tine, Cel ce singur eşti fără de păcat; în corturile drepţilor cu aleşii Tăi mă odihneşte.

Apoi zicem Antifonul I, Psalmul 22:

Domnul mă paşte şi nimic nu-mi va lipsi.

Aliluia (de 3 ori)

La loc cu verdeaţă, acolo m-a sălăşluit; la apa odihnei m-a hrănit; sufletul meu l-a întors.

Aliluia (de 3 ori)

Povăţuitu-m-a pe cărările dreptăţii, pentru numele Lui.

Aliluia (de 3 ori)

Că de voi şi umbla prin mijlocul umbrei morţii, nu mă voi teme de rele, că Tu cu mine eşti. Toiagul Tău şi varga Ta, acestea m-au mângâiat.

Aliluia (de 3 ori)

Gătit-ai înaintea mea masă, împotriva celor ce mă necăjesc. Uns-ai cu untdelemn capul meu şi paharul meu este adăpându-mă ca un puternic.

Aliluia (de 3 ori)

Şi mila Ta mă va urma în toate zilele vieţii mele, şi voi locui în casa Domnului întru lungime de zile.

Aliluia (de 3 ori)

Slavă..., Aliluia (de 3 ori) Şi acum..., Aliluia (de 3 ori)

Apoi Troparul acestea, glasul al 2-lea:

De vreme ce toţi mergem la acelaşi locaş şi sub aceeaşi piatră vom apune şi peste puţin vom fi pulbere, celui adormit să-i cerem de la Hristos odihnă, căci viaţa noastră, fraţilor, este ca o jucărie pe acest pământ: ceea ce n-am fost ne facem şi din ceea ce sântem ne stricăm; vis nestătător sântem, suflare fără putere, zbor de pasăre călătoare, corabie pe mare care nu lasă urmă. Pentru aceasta să strigăm către Împăratul cel fără de moarte: Doamne, învredniceşte de fericirea Ta cea nemărginită pe aceasta.

Apoi Prochimen, glasul al 8-lea
Fericit este pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.
Stih: Ţie se cuvine cântare, Dumnezeule, în Sion.

(2) APOSTOLUL

Din Epistola către Romani
a Sfântului Apostol Pavel citire (5.12-21)

Fraţilor, precum printr-un om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, aşa moartea a trecut la toţi oamenii, pentru că toţi au păcătuit în el. Căci, până la Lege, păcatul era în lume, dar păcatul nu se socoteşte nefiind Legea. Dar a domnit moartea de la Adam până la Moise şi peste cei ce nu păcătuiseră, după asemănarea greşelii lui Adam, care este chip al Celui ce avea să vină. Însă greşeala nu este precum harul, căci dacă au murit cei mulţi prin greşala unuia, cu mult mai vârtos harul lui Dumnezeu şi darul Lui au prisosit la asupra celor mulţi, prin harul unui singur om, Iisus Hristos. Şi darul nu este ca păcătuirea unuia, că judecata dintr-unul era spre osândire, iar harul din multe greşale duce la îndreptare. Căci, dacă prin greşala unuia moartea a împărăţit prin unul singur, cu mult mai vârtos cei ce iau prisosinţa harului şi a darului dreptăţii vor împărăţi în viaţă, prin Unul Iisus Hristos. Deci, precum prin greşala unuia, în toţi oamenii a pătruns osândirea, aşa şi prin dreptatea Unuia în toţi oamenii a venit îndreptarea vieţii. Căci precum prin neascultarea unui om ajunseră mulţi a fi păcătoşi, tot aşa prin ascultarea Unuia, se vor face drepţi cei mulţi. Iar Legea s-a înfiinţat ca să se înmulţească greşala; iar unde s-a în-

mulţit păcatul, acolo a prisosit harul; pentru că, precum a împărăţit păcatul prin moarte, aşa şi harul să împărăţească prin dreptate, spre viaţa veşnică, prin Iisus Hristos, Domnul nostru.

Aliluia, glasul al 6-lea:
Fericit este pe care l-ai ales şi l-ai primit Doamne.
Stih: Şi pomenirea lui din neam în neam.

(2) EVANGHELIA

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan citire (5.17-24)

Zis-a Domnul către iudeii care venise la Dânsul: Tatăl Meu până acum lucrează şi Eu lucrez. Deci pentru aceasta căutau şi mai vârtos iudeii să-L omoare, nu numai pentru că dezlega sâmbăta, ci şi zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, făcându-Se pe Sine deopotrivă cu Dumnezeu. A răspuns lor Iisus şi a zis: Amin, amin zic vouă, nu poate Fiul face de la Sine nimic, de nu va vedea pe Tatăl Său făcând; căci cele ce face Acela, acestea le face şi Fiul întocmai. Că Tatăl iubeşte pe Fiul şi-I arată toate câte face; şi lucruri mai mari decât acestea va arăta Lui, ca voi să vă miraţi. Căci, precum Tatăl scoală morţii şi-i înviază, tot aşa şi Fiul înviază pe cei care îi voieşte. Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toţi să cinstească pe Fiul, precum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinsteşte pe Fiul nu cinsteşte pe Tatăl, Care L-a trimis. Amin, amin zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţă veşnică şi la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viaţă.

Diaconul: Domnului să ne rugăm.

Iar preotul zice

(2) Rugăciunea

Mulţumim Ţie, Doamne Dumnezeul nostru, că numai Tu ai viaţă fără de moarte, şi slava Ta este necuprinsă şi iubirea Ta de oameni nespusă, şi împărăţia Ta nesfârşită şi părtinire nu este la Tine, căci tuturor oamenilor ai pus sfârşit obştesc, când se plineşte firul vieţii. Pentru aceasta Te rugăm, Doamne Dumnezeul nostru, robului Tău (N), care a fost împreună-liturghisitor cu noi şi a adormit cu nădejde în învierea vieţii celei veşnice, fă-i odihnă în sânurile lui Avraam, ale Isaac şi ale lui Iacov. Şi precum l-ai pus pe dânsul pe pământ liturghisitor în Biserică, aşa îl arată şi în altarul Tău cel ceresc, Doamne. De

vreme ce l-ai împodobit pe acesta între oameni cu vrednicie duhovnicească, primeşte-l neosândit şi în mărirea Ta cea hărăzită îngerilor; Tu ai preamărit viaţa lui pe pământ, şi ieşirea lui din viaţa aceasta primeşte-o în cămara sfinţilor Tăi cei drepţi şi numără sufletul lui cu toţi care din veac bine au bineplăcut Ţie.

Că tu eşti învierea, viaţa şi odihna adormitului robului Tău (N), Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără început, şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Antifonul al 2-lea, Psalmul 23:

Al Domnului este pământul şi plinirea lui; lumea şi toţi cei ce locuiesc într-însa.

Aliluia (de 3 ori)

Acesta pe mări l-a întemeiat pe el şi pe râuri l-a gătit pe el.

Aliluia (de 3 ori)

Cine se va sui în muntele Domnului? Sau cine va sta în locul cel sfânt al Lui?

Aliluia (de 3 ori)

Cel nevinovat cu mâinile şi curat la inimă, care nu şi-a luat în deşert sufletul său şi nu s-a jurat cu viclenire vecinului său.

Aliluia (de 3 ori)

Acesta va lua binecuvântarea de la Domnul şi dreptate de la Dumnezeu, Mântuitorul său.

Aliluia (de 3 ori)

Acesta este neamul celor ce-L caută pe Domnul, al celor ce caută faţa Dumnezeului lui Iacov.

Aliluia (de 3 ori)

Ridicaţi, căpetenii, porţile voastre, şi vă ridicaţi porţi veşnice şi va intra Împăratul slavei.

Aliluia (de 3 ori)

Cine este Acesta, Împăratul slavei? Domnul cel tare şi puternic, Domnul cel tare în război.

Aliluia (de 3 ori)

Ridicaţi, căpetenii, porţile voastre şi vă ridicaţi porţi veşnice şi va intra Împăratul slavei.

Aliluia (de 3 ori)

Cine este Acesta, Împăratul slavei? Domnul cel tare şi pu-

ternic, Domnul puterilor, Aceasta este Împăratul slavei.

Aliluia (de 3 ori)

Slavă..., Aliluia (de 3 ori) Şi acum..., Aliluia (de 3 ori).

După acestea, Troparul, glasul al 2-lea:

În credinţă şi nădejde, în dragoste şi blândeţe, în curăţie şi în vrednicia preoţească, cu cucernicie te-ai înfrumuseţat, pururea pomenite. Pentru aceasta preaveşnicul Dumnezeu, Căruia ai şi slujit, va aşeza sufletul tău în loc luminos şi vesel unde drepţii se odihnesc, şi vei dobândi de la Hristos, la judecată, iertare şi mare milă.

După aceea Sedealna glasul al 5-lea

Tu ştii, Doamne Dumnezeule al nostru, că în păcate ne-am născut. Pentru acesta Te rugăm, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni, pe acesta ce s-a mutat de la noi, odihneşte-l, trecându-i ca un bun păcatele, pe care ca un muritor în viaţă le-a făcut.

Apoi Diaconul: Să luăm aminte.
Prochimen glasul al 6-lea: Fericit pe care l-ai ales şi l-ai primit Doamne. Stih: Şi pomenirea lui din neam în neam.

(3) APOSTOLUL

Citeţul: Din Epistola întâia către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel citire (15.8-11)

Fraţilor, vă arăt vouă Evanghelia ce am vestit-o vouă, pe care aţi şi primit-o, în care şi staţi, prin care şi vă mântuiţi, de o ţineţi în ce chip am vestit-o vouă, afară numai de nu aţi crezut în zadar. Căci am dat vouă, întâi de toate, ceea ce şi eu am primit, că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scriptură. Şi că S-a îngropat şi că a înviat a treia zi, după Scripturi; şi că S-a arătat lui Petru, apoi celor doisprezece; în urmă S-a arătat deodată la mai mult de cinci sute de fraţi, dintre care cei mai mulţi trăiesc până acum, iar unii au şi adormit. După aceea S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor Apostolilor; iar mai pe urmă de toţi, ca unui născut înainte de vreme, mi S-a arătat şi mie. Căci eu sânt cel mai mic dintre Apostoli, care nu sânt vrednic a mă chema apostol, pentru că am asuprit Biserica lui Dumnezeu. Dar, prin harul lui Dumnezeu, sânt cea ce sânt; şi

harul Lui cel dintru mine n-a fost în deşert, ci mai mult decât toţi m-am ostenit. Dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine. Deci, ori eu, ori aceia, aşa propovăduim şi voi aşa aţi crezut.

Aliluia, glasul al 6-lea:
Fericit este pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.
Stih: Şi pomenirea lui din neam în neam.

(3) EVANGHELIA

Diaconul: Cu înţelepciune, drepţi...
Din Sfânta Evanghelie de la Ioan citire (6.35-39)

Zis-a Domnul către iudeii care crezuseră Lui: Eu sânt pâinea vieţii, cel ce vine la Mine nu va flămânzi şi cel ce crede întru Mine nu va înseta vreodată. Dar am zis vouă că M-aţi şi văzut şi nu credeţi. Tot ce-mi dă Mie Tatăl va veni la Mine; şi pe cel care vine la Mine nu-l voi scoate afară, pentru că M-am pogorât din cer, nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis pe Mine. Şi aceasta este voia Tatălui care M-a trimis, ca din toţi pe care mi i-a dat Mie să nu pierd pe nici unul, ci să-i înviez pe ei în ziua cea de apoi.

Diaconul: Domnului să ne rugăm.

(3) Rugăciune

Doamne al puterilor, Cel ce eşti întristaţilor bucurie, celor ce plâng mângâiere şi tuturor celor mici la suflet sprijinire, mângâie cu îndurarea Ta pe cei cuprinşi de durere pentru fratele nostru preotul (N), vindecă toată durerea ce pătrunde inima lor; şi fă odihnă în sânurile lui Avraam adormitului robului Tău preotul (N), întru nădejdea învierii vieţii celei veşnice.

Că Tu eşti învierea şi viaţa şi odihna robului Tău (N), Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Antifon 3, Psalmul 83:

Cât sânt de iubite locaşurile Tale, Doamne al puterilor;

doreşte şi se topeşte sufletul meu spre curţile Domnului.

Aliluia (de 3 ori)

Inima mea şi trupul meu s-au bucurat de Dumnezeul cel viu.

Aliluia (de 3 ori)

Că pasărea şi-a aflat casă şi turtureaua cuib, unde-şi va pune puii săi; altarele Tale, Doamne al puterilor, Împăratul meu şi Dumnezeul meu.

Aliluia (de 3 ori).

Fericiţi sânt cei ce locuiesc în casa Ta, în vecii vecilor Te vor lăuda.

Aliluia (de 3 ori)

Fericit este omul cărui ajutor este de la Tine; suişuri în inima sa şi-a pus, în valea plângerii, în locul ce şi-a ales.

Aliluia (de 3 ori).

Că binecuvântări va da legiuitorul; merge-vor din putere în putere, arătase-va Dumnezeul Dumnezeilor în Sion.

Aliluia (de 3 ori).

Dumnezeul puterilor, auzi rugăciunea mea, ascultă Dumnezeul lui Iacov.

Aliluia (de 3 ori).

Apărătorule al nostru, vezi Dumnezeule şi caută la faţa unsului Tău.

Aliluia (de 3 ori).

Că mai bună este o zi în curţile Tale, decât mii.

Aliluia (de 3 ori).

Ales-am a fi lepădat în Casa Dumnezeului meu, mai mult decât a locui în locaşurile păcătoşilor.

Aliluia (de 3 ori)

Că mila şi adevărul iubeşte Domnul, Dumnezeu har şi slavă va da.

Aliluia (de 3 ori)

Domnul nu va lipsi de bunătăţi pe cei ce umblă întru nerăutate.

Aliluia (de 3 ori)

Doamne Dumnezeul puterilor, fericit este omul care nădăjduieşte întru Tine.

Aliluia (de 3 ori)

Slavă..., Aliluia (de 3 ori) Şi acum..., Aliluia (de 3 ori)

După acestea, Troparele glasul al 2-lea:

Fraţii mei iubiţi, nu mă uitaţi pe mine când lăudaţi pe Domnul, ci vă aduceţi aminte de dorul şi dragostea mea; aduceţi-vă aminte şi de frăţie, şi rugaţi pe Dumnezeu, ca să mă odihnească cu drepţii.

Fără veste a venit asupra mea moartea şi m-a despărţit astăzi de ai mei; ci, Hristoase, mutându-mă în locuri răcoroase, mă odihneşte.

Apoi: Miluieşte-ne pe noi Doamne, miluieşte-ne pe noi... Slavă..., Doamne miluieşte-ne pe noi... Şi acum..., Uşa milostivirii...

Prochimen, glasul al 6-lea:
Sufletul lui în bunătăţi se va sălăşlui...
Stih: Către Tine, Doamne, voi striga, Dumnezeul meu...

(4) APOSTOLUL

Diaconul: Înţelepciune.
Citeţul: Din Epistola întâia către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel citire (15.20-28)

Fraţilor, Hristos a înviat din morţi, fiind începătură a învierii celor adormiţi. Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om şi învierea morţilor. Şi precum în Adam toţi mor, aşa şi întru Hristos toţi vor învia. Ci fiecare în a sa rânduială, începătură Hristos, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui. Pe urmă fi-va sfârşitul, când Domnul va da împărăţia lui Dumnezeu şi Tatăl, când va nimici orice domnie şi orice stăpânire şi orice putere. Căci El se cuvine să împărăţească până ce va pune pe toţi vrăşmaşii Săi sub picioarele Sale. Vrăjmaşul cel din urmă, moartea, se va surpa, că toate le-a supus sub picioarele Lui. Dar, când zice Scriptura că toate sânt supuse Lui, învederat este că afară de Cel care I-a supus Lui toate. Iar când se vor supune Lui toate, atunci şi Fiul însuşi Se va supune Celui ce I-a supus Lui toate, că Dumnezeu să fie totul întru toate.

Aliluia, glasul al 6-lea: Fericit bărbatul, care se teme de Domnul. Stih: Puternică va fi pe pământ seminţia lui.

(4) EVANGHELIA

Diaconul: Cu înţelepciune, drepţi...,

Preotul: Din Sfânta Evanghelie de la Ioan citire (6.40-44)

Iis-a Domnul către iudeii care crezuseră în El: Aceasta este voia Celui care M-a trimis pe Mine, ca tot cine vede pe Fiul şi crede întru El, să aibă viaţă veşnică, şi Eu îl voi învia pe el în ziua cea de apoi. Deci cârteau iudeii despre El, că a zis: Eu sânt pâinea ce s-a pogorât din cer. Şi ziceau: Au nu este Acesta Iisus, Fiul lui Iosif, şi nu ştim noi pe tatăl Său şi pe mama Sa? Deci cum zice Aceasta: M-am pogorât din cer? Răspuns-a Iisus şi a zis lor: Nu cârtiţi între voi. Nimeni nu poate veni la Mine, de nu-l va atrage pe dânsul Tatăl, Care M-a trimis pe Mine, şi Eu îl voi învia pe el în ziua cea de apoi.

După acea, Fericirile, glasul al 2-lea:

Întru Împărăţia Ta, când vei veni, pomeneşte-ne pe noi, Doamne.

Fericiţi cei săraci cu duhul, că acelora este împărăţia cerurilor.

Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.

Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi de dreptate, că aceia se vor sătura.

Fericiţi cei milostivi că aceia se vor milui.

De demult, Adam, gustând din mâncarea cea din pom, din rai a fost izgonit; iar tâlharul cel spânzurat pe cruce, Dumnezeu pe Tine mărturisindu-Te, în rai s-a sălăşluit; şi noi cei mântuiţi prin patima Ta, Stăpâne, urmând tâlharului cu credinţă strigăm: Pomeneşte-ne şi pe noi, când vei veni întru Împărăţia Ta.

Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Ţărână luând din pământ m-ai plăsmuit, trupul meu zidindu-l cu voirea cea dumnezeiască, iar sufletul, cu suflarea cea purtătoare de viaţă suflând, l-ai pus înlăuntrul meu prin porunca cea sfântă; dar stricăciunii păcatului supunându-mă, m-ai chemat iarăşi, Iubitorule de oameni, pentru mila Ta cea mare; ci odihneşte, Dumnezeule, cu sfinţii Tăi, pe cel pe care l-ai luat.

Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Când se desparte sufletul de trup este taină înfricoşată şi de cutremur tuturor; că sufletul se duce tânguindu-se, iar trupul se acoperă, fiind dat pământului. Pentru aceasta şi noi cunoscând ieşirea sufletului, să alergăm la Mântuitorul cu lacrimi strigând: Pomeneşte-ne şi pe noi când vei veni întru împărăţia Ta.

Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că acelora este împărăţia cerurilor.

Pentru ce mă tânguiţi cu jale, o oamenilor? Pentru ce vă tulburaţi în deşert, grăieşte cel adormit către toţi. Moartea este odihna tuturor, precum am auzit glasul lui Iov, care zice: moartea este odihna omului; ci odihneşte, Dumnezeule, cu sfinţii Tăi, pe aceasta pe care l-ai luat.

Fericiţi veţi fi, când din pricina Mea, vă vor ocări şi vă vor prigoni şi minţind, vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră.

Întru tot înţeleptul Pavel a lămurit mai dinainte mutarea sa, învăţând pe toţi că morţii se vor scula nestricaţi şi noi ne vom schimba cu porunca lui Dumnezeu. Pentru aceasta şi trâmbiţa aceea înfricoşat va răsuna, ca să scoale ca dintr-un somn pe cei adormiţi din veac; ci odihneşte, Dumnezeule, cu sfinţi Tăi pe cel pe care l-ai luat.

Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri.

Adormitul care zace în mormânt strigă cu bună cucernicie tuturor: veniţi la mine pământenilor şi vedeţi frumuseţea trupului înnegrită toată. Deci şi de la aceasta cunoscând sfârşitul, fraţilor, să alergăm la Mântuitorul, cu lacrimi strigând: Odihneşte, Dumnezeule, cu sfinţii Tăi pe acesta pe care l-ai luat.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Mai presus de fire, în pântecele tău, stăpână, fără sămânţă ai zămislit pe Dumnezeul cel preaveşnic şi cu trup L-ai născut, Dumnezeu şi om, neschimbat şi fără amestecare. Pentru aceasta şi noi, pururea cunoscându-te pe tine, Născătoare de Dumnezeu, lui Dumnezeu celui născut din Tine, cu credinţă să strigăm: Pomeneşte-ne şi pe noi, Hristoase, întru împărăţia Ta.

Prochimen, glasul al 6-lea:
Fericit este pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne...
Stih: Sufletul lui întru bunătăţi se va sălăşlui...

(5) APOSTOLUL

Din Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel citire (14;6-9)

Fraţilor, cel ce ţine ziua, o ţine pentru Domnul, şi cel ce nu ţine, nu o ţine pentru Domnul. Şi cel ce mănâncă, pentru Domnul mănâncă, căci mulţumeşte lui Dumnezeu; şi cel ce nu mănâncă, pentru Domnului nu mănâncă, şi mulţumeşte lui Dumnezeu. Căci nimeni nu viază sieşi şi nimeni nu moare sieşi. Că de viem, Domnului viem; şi de murim, Domnului murim. Deci şi dacă trăim, şi dacă murim, ai Domnului sântem. Căci pentru aceasta a murit a înviat Hristos, ca să stăpânească şi peste morţi şi peste vii.

Aliluia, glasul al 6-lea.
Fericit este pe care l-ai ales şi l-ai primit, Doamne.

(5) EVANGHELIA

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan, citire (6.48-54)

Zis-a Domnul către iudeii care crezuseră Lui: Eu sânt pâinea vieţii. Părinţii voştri au mâncat mană în pustie şi au murit. Însă aceasta este pâinea care se pogoară din cer, ca cine va mânca dintr-însa, să nu moară. Eu sânt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer; oricine va mânca din pâinea aceasta va fi viu în veci; iar pâinea, pe care Eu o voi da, trupul Meu este, pe care Eu îl voi da pentru viaţa lumii. Deci se certau între ei iudeii zicând: Cum poate Acesta să ne dea trupul Său spre mâncare? Deci zis-a lor Iisus: Amin, amin zic vouă, de nu veţi mânca trupul Fiului Omului şi de nu veţi bea sângele Lui, nu veţi avea viaţă întru voi. Cel care mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică şi Eu îl voi învia pe el în ziua cea de apoi.

După aceea Psalmul 50: Miluieşte-mă, Dumnezeule...

Şi îndată CANONUL

Cântarea I, glasul al 6-lea

Irmos: Cel ce cu valul mării a acoperit de demult...
Stih: Odihneşte, Doamne, sufletul adormitului robului Tău.

La Tine, Binefăcătorul şi Stăpânul tuturor, Hristoase, cădem cu lacrimi fierbinţi, strigând cu plângere această cântare deasupra mormântului: pe credinciosul robul Tău odihneşte-l ca

un milostiv.

Înnvredniceşte-l, Cuvinte sfinte, să stea de-a dreapta Ta împreună cu aleşii Tăi, pe acesta ce a murit întru nădejdea învierii, Iubitorule de oameni, cu dinadinsul ne rugăm cu glas de laudă.

Întru împărăţia Ta cea cerească, pe alesul Tău ce de pe pământ l-ai mutat, înnvredniceşte-l de strălucită bucurie, Iubitorule de oameni, trecându-i toate greşalele sufletului său, ca un îndurat.

Slavă...,

Vai mie! Că slava lumească este ca iarba; când a înflorit îndată s-a şi uscat. Unde este în mormânt vrednicia? Unde este în mormânt chipul sau frumuseţea? Pentru aceasta iartă, Doamne, pe robul Tău, ca un Îndurat.

Şi acum..., a Născătoarei:

După datorie toţi cu dragoste te lăudăm pe tine, Fecioară preacurată, Marie, Maica lui Dumnezeu, căci ochiul rugăciunii tale este pururea neadormit; scapă-ne pe noi acum de păcate şi din judecata morţii.

Cântarea a 3-a
Irmos:

Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, Care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai întărit pe piatra mărturisirii Tale.

Nu este om pe pământ, care n-a păcătuit, Cuvântule; pentru aceasta primeşte rugăciunea de la noi umiliţii şi lasă, iartă, Mântuitorule, robului Tău toate păcatele.

Cine este iubitor de oameni ca Tine, Doamne îndurate, Care cu putere multă ierţi păcatele şi ale celor vii şi ale celor morţi; pentru aceasta mântuieşte pe robul Tău.

Slavă...,

Chemării celei de sus, Mântuitorule, arată-l moştenitor pe acesta ce cu credinţă s-a mutat, primind rugăciunea lacrimilor lui cele de pe urmă, Unule singur fără de păcat.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce eşti cu adevărat stăpâna noastră, Preasfântă Fe-

cioară, nu înceta rugând pe Dumnezeu, pe Care L-ai născut, să-l învrednicească împărăţiei Sale pe acesta mutat în credinţă.

Ectenia mică, Sedealna, glasul al 6-lea:

Cu adevărat deşertăciune sânt toate şi viaţa aceasta este umbră şi vis; că în deşert se tulbură tot pământeanul, cum zice Scriptura; când dobândim lumea, atunci ne în mormânt sălăşluim, unde împreună sânt împărăţii şi săracii. Pentru aceasta, Hristoase, pe robul Tău acesta odihneşte-l în locaşul celor vii şi în corturile drepţilor.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, în timpul vieţii mele nu mă părăsi pe, mine; ajutorului omenesc nu mă încredinţa, ci singură mă apără şi mă miluieşte.

Cântarea a 4-a

Irmos: Pogorârea Ta cea dumnezeiască de pe cruce...

Pe cei ce s-au mutat îi aşteaptă judecata cea nemitarnică a zilei aceleia de înfricoşătoare ameninţare, pentru aceasta cu stăruinţă să cerem, prin credinţă, de la Hristos, învierea.

Ca pe unul ce prin pocăinţă a aprins Ţie făclie luminoasă, mai înainte de moarte, Hristoase, învredniceşte-l pe robul Tău, Stăpâne, îndurate Mântuitorule, cămării Tale celei luminoase.

Slavă...,

Când vei descoperi toate cele ascunse şi vei vădi Hristoase, păcatele noastre, miluieşte-l pe acesta pe care l-ai luat, Doamne, aducându-Ţi aminte de mărturisirea lui, Bunule.

Şi acum..., a Născătoarei:

Nu uita pe cei ce întru plângere strigă cu stăruinţă, Sfântă de Dumnezeu Născătoare; ceea ce eşti bună, roagă-te să afle odihnă credinciosul tău rob, care s-a mutat.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dumnezeieştii Tale arătări, Hristoase...

În ceata aleşilor şi în desfătarea raiului, Îndurate, aşează-l pe acesta care s-a mutat de la noi în credinţă; că Tu, Mântuitorul nostru, ai pus dumnezeiască pocăinţă tuturor oamenilor celor ce

greşesc, ca un Stăpân, şi pe aceasta învredniceşte-l împărăţiei Tale.

Cu putere, ca un Dumnezeu, miluieşte ca un Stăpân făptura Ta, la a cărei legea omenească Te-ai supus, Doamne, Iubitorule de oameni. Pentru aceasta uşurează, lasă, iartă, Mântuitorule, păcatele acestuia care în credinţă s-a mutat, şi-l învredniceşte împărăţiei Tale.

Slavă...,

Nimeni nu va scăpa acolo de tronul cel înfricoşat al judecăţii Tale: toţi împăraţii şi puternicii, împreună cu robii vor sta înainte, şi glasul cel înfricoşător al Judecătorului va chema popoarele cele păcătoase la judecata osândei; de care, Hristoase, izbăveşte pe robul Tău.

Şi acum..., a Născătoarei:

Din tine S-a născut mai presus de fire Izbăvitorul firii omeneşti, pe Care, Fecioară nenuntită, roagă-L cu dinadinsul să scoată pe toţi din muncă, din chinuri şi din înfricoşatele pedepse ale iadului; şi mântuieşte pe acesta care acum în credinţă s-a mutat de la noi.

Cântarea a 6-a
Irmos:

Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig Ţie: scoate din stricăciune viaţa mea, mult-Milostive.

Moartea şi mormântul şi judecata care vădeşte toate faptele ne aşteptă pe toţi; din aceasta mântuieşte, Iubitorule de oameni, pe robul Tău ce acum l-ai mutat.

Deschide, Mântuitorul meu, acestuia ce s-a mutat, uşa milei Tale, rugămu-ne Ţie, Hristoase, ca să se bucure întru mărire, împărtăşindu-se de veselia stăpânirii Tale.

Slavă...,

Curăţă de greşale cu mila Ta, Mântuitorule, pe robul Tău, pe care acum întru credinţă l-ai mutat; căci nimeni nu se îndreptează numai din faptele omeneşti, Iubitorule de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei:

Omorârea morţii şi pierderea blestemului fiind Ziditorul,

Care cu trup S-a născut din tine, Născătoare de Dumnezeu, pe toţi cei morţi îi mântuieşte, ca un bun şi de oameni iubitor.

Diaconul: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm..., şi celelalte, şi rugăciunea: Dumnezeul duhurilor...

Apoi Condacul, glasul al 8-lea:

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

Şi Icoasele:

Tu singur eşti fără de moarte, Cel ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar noi pământenii din pământ sântem zidiţi şi în acelaşi pământ vom merge, precum ai poruncit, Cel ce m-ai zidit şi ai zis: Pământ eşti şi în pământ vei merge, unde toţi pământenii mergem, făcând tânguire de îngropare: Aliluia.

Din inimă vă rog, ascultaţi-mă, că numai cu voi acestea le grăiesc, că pentru voi am făcut plângerea aceasta, că doar aş afla pe cineva spre folos. Iar când veţi rosti acestea, aduceţi-vă aminte de mine, cunoscutul vostru de altă dată, că de multe ori am intrat şi împreună în casa Domnului am cântat: Aliluia.

Veniţi toţi, adunaţi-vă şi şezând ascultaţi cuvânt: Fraţilor, înfricoşată este judecata înaintea căreia toţi vom sta; acolo nu este rob sau liber, acolo nu este mare şi nici mic, ci toţi goi înainte vom sta. Pentru aceasta bine este să cântăm neîncetat cântarea: Aliluia.

Toţi să plângem cu lacrimi când vedem trupul zăcând, şi apropiindu-ne să-l sărutăm, să zicem unele ca acestea: Iată ai lăsat pe cei ce te iubesc şi mai mult nu vei mai vorbi cu noi, o, prietene. Pentru ce nu grăieşti, precum grăiai cu noi? Ci taci aşa, fără să cânţi cu noi: Aliluia.

Ce amare sânt cuvintele celor ce mor, pe care le rostesc către noi când se duc de aici: fraţilor, de fraţi mă despart, pe toţi prietenii îi las şi mă duc. Dar încotro mă duc şi cum îmi va fi acolo nu cunosc; numai Dumnezeu, Cel ce m-a chemat, ştie. Ci voi faceţi-mi pomenire cu cântarea: Aliluia.

Oare unde merg acum sufletele? Oare cum petrec acum acolo? Aş dori să ştiu taina, dar nu este nimeni în stare a o spune. Oare şi ei îşi aduc aminte de ai lor, precum noi de dânşii? Sau

poate că ei au uitat pe cei ce-i tânguiesc şi fac cântarea: Aliluia.

Petreceţi, prietenilor, pe cei morţi şi cu grăbire duceţi-vă la mormânt şi acolo luaţi aminte foarte şi vă gătiţi sufletul. Că toată tinereţea acolo piere, toată vârsta acolo se veştejeşte; acolo este pulbere, cenuşă şi viermi; acolo numai tăcere este şi nimeni nu este să grăiască: Aliluia.

Iată acum mă vedeţi zăcând şi mai mult nu voi sta înaintea voastră; iată limba a amuţit, iată şi buzele s-au închis. Rămâneţi sănătoşi, prietenilor şi fiilor; mântuiţi-vă fraţilor; mântuiţi-vă cunoscuţilor; că eu în calea mea merg; ci faceţi amintire de mine cu cântarea: Aliluia.

Nimeni din cei de acolo n-a înviat ca să ne spună cum petrec cei ce altădată ne erau fraţi şi nepoţi, care mai înainte s-au dus către Domnul. Pentru aceasta pururea zicem între noi: Oare putem a ne vedea acolo unul pe altul? Oare ne putem vedea acolo fraţii? Oare putem cânta acolo împreună cântarea: Aliluia?

Ne ducem pe calea cea veşnică, stând înainte ca nişte vinovaţi, toţi plecând feţele în jos. Unde va fi atunci frumuseţea? Unde va fi atunci avuţia? Unde va fi atunci fala vieţii acestea? Nimic din acestea nu ne va ajuta acolo, fără numai zicând neîncetat cântarea: Aliluia.

Ce te tulburi în deşert, o omule? Într-un ceas toate se trec, că în iad nu este pocăinţă şi nici odihnă nu mai este; acolo-i viermele cel neadormit, acolo-i pământul întunecos şi materia înnegrită, unde am să fiu eu osândit. Că nu m-am silit nicidecum a zice adesea cântarea: Aliluia.

Nimic nu este aşa de uşor de uitat ca omul despărţindu-se de om; pentru că, deşi l-am ţine minte câtva timp, totuşi îndată uităm de moartea lui ca şi cum n-ar mai fi fost; că şi părinţii îi uită pe fiii lor, pe care i-au născut, i-au crescut şi au vărsat lacrimi cântând: Aliluia.

Vă aduc aminte vouă, fraţilor, fiilor şi prietenilor, să nu mă uitaţi când vă rugaţi Domnului. Vă rog şi mă cucernicesc şi vă poftesc, luaţi acestea spre aducere aminte şi mă plângeţi ziua şi noaptea; vă zic şi eu vouă ca Iov către prietenii lui: şedeţi, ca iarăşi să zicem: Aliluia.

Toate părăsindu-le ne ducem şi goi şi amărâţi vom sta de faţă, că frumuseţea ca iarba se veştejeşte, ci numai ne înşelăm, o, oamenilor. Gol te-ai născut, o ticăloase, gol cu totul vei sta şi

acolo de faţă. Muritorule, să nu-ţi faci năluciri cândva în viaţă, ci pururea numai suspină cu plângere: Aliluia.

De ai miluit, omule, vreun om, vei fi şi tu miluit acolo; de ţi s-a făcut milă de vreun sărac, numai acela te va scăpa acolo din nevoi; de ai îmbrăcat vreun gol în viaţa ta, acela te va îmbrăca acolo şi vei cânta: Aliluia.

Cumplită este calea pe care mă duc, că niciodată acolo n-am mai umblat; şi locul îmi este necunoscut, unde nimeni nu mă cunoaşte; înfiorător este a vedea pe cei ce ne conduc, înfricoşat este Cel ce m-a chemat, Stăpânul vieţii şi al morţii, Care ne cheamă pe toţi acolo, când voieşte: Aliluia.

Noi, de ieşim din vreo ţară, ne trebuiesc oarecare călăuzitori. Deci ce vom face când vom merge în ţara pe care nicidecum n-o cunoaştem? Mulţi povăţuitori îţi trebuiesc ţie atunci, multe rugăciuni care să te însoţească spre a păzi ticălosul suflet, până va ajunge la Hristos, Căruia să-i cânte: Aliluia.

Cei ce se supun patimilor trupeşti acolo iertare nicicum vor afla, că acolo vor fi învinuitori înfricoşaţi, acolo şi cărţile se vor deschide. La cine vei privi atunci, omule, sau cine-ţi va ajuta ţie acolo, atunci? Fără numai de ai făcut vreun bine în viaţă şi ai miluit pe săraci, cântând: Aliluia.

Tinereţile şi frumuseţea trupului în timpul morţii se veştejesc; limba atunci arde cumplit şi gâtlejul uscat se aprinde; atunci frumuseţea ochilor se stinge şi toată frăgezimea feţei se schimbă şi podoaba gâtului se nimiceşte şi încetează de a mai zice adesea: Aliluia.

Încetaţi de acum, liniştiţi-vă, faceţi tăcere pentru cel mort şi priviţi taina cea mare; că ceasul este înfricoşat, tăceţi, ca sufletul să meargă în pace; pentru că în mare luptă se află şi cu multă frică se roagă lui Dumnezeu: Aliluia.

Eu am văzut prunc murind şi mi-am tânguit viaţa mea; pentru că pruncul se tulbura şi tremura cu totul, şi când i-a venit ceasul striga: O, tată, ajută-mi! O, mamă, scapă-mă! Şi nu este nimeni atunci în stare să-i ajute, ci numai văzându-l se mâhneau şi-l plângeau pe el la mormânt, cântând: Aliluia.

Câţi oare fără de veste au fost răpiţi din cămările lor şi duşi la mormânt, căci s-au însoţit cu însoţire veşnică şi au adus bocet nemăsurat, că nu s-a mai sculat din cămara lor de nuntă? Ci nunta le-a fost totodată şi mormânt, însoţirea totodată şi

despărţire, râs împreună cu plâns, împreună şi cântarea: Aliluia.

Ne bucurăm chiar numai auzind că acolo este lumina veşnică; acolo este izvorul vieţii noastre, acolo este desfătare veşnică; acolo este raiul în care toate sufletele drepţilor se bucură. Să ne adunăm şi noi cu toţii la Hristos, ca toţi să strigăm aşa lui Dumnezeu: Aliluia.

Preasfântă Fecioară nenuntită, care ai născut Lumina cea neapropiată, rugămu-te, ne cucerim şi-ţi cerem: nu înceta a ruga pe Domnul pentru adormitul robul tău, Preacurată, ca să afle acolo iertare de greşale în ziua judecăţii, Preacurată; că îndrăznire ai a te ruga Fiului tău pururea: Aliluia.

Şi iarăşi Condacul:

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

Cântarea a 7-a
Irmos: Minune negrăită...

De focul gheenei şi de răspunsul cel înfricoşat, ca un Îndurat, Hristoase, scapă pe robul Tău pe care în credinţă l-ai luat din acestea de acum, şi dă robului Tău să cânte Ţie: Izbăvitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

În pământul celor blânzi şi în desfătarea raiului, pe robul Tău care în credinţă a adormit, învredniceşte-l, Dumnezeule, a sta la locul cortului slavei celei minunate şi dă-i să-Ţi cânte Ţie: Izbăvitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Slavă...,

Mare este judecata şi urgie nespusă în gheenă, fraţilor; că acolo sufletele ard împreună cu trupurile şi în durere cu lacrimi, strigă: Izbăvitorule, Dumnezeule bine eşti cuvântat.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe cei ce neîncetat te laudă pe tine, Maica lui Dumnezeu, Născătoare neprihănită, curată, pe cei vii păzeşte-i pururea cu rugăciunile tale, iar pe cei răposaţi scoate-i din focul cel nestins, ca să strige: Izbăvitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos. Înfricoşează-te cerule, temându-te...

O, ce ceas înfricoşător îi aşteaptă pe păcătoşi, fraţilor! O, ce frică-i va cuprinde atunci când focul cel nestins al gheenei îi va mistui şi şarpele cel târâtor îi va înghiţi; pentru aceasta, Hristoase îndurate, scapă-ne de ziua cea înfricoşătoare a gheenei.

O, ce bucurie se va face drepţilor, când va veni Judecătorul, că acolo s-a pregătit cămara nunţii, raiul şi toată împărăţia lui Hristos; întru acestea fă, Hristoase, ca robii Tăi să se veselească cu sfinţii Tăi, în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cine va putea suferi, Hristoase, îngrozirea venirii Tale celei înfricoşate? Atunci cerul, înspăimântat, se va înfăşura ca o hârtie, stelele vor cădea şi toată făptura de frică se va clătina şi lumina se va preschimba. Deci miluieşte atunci, Cuvântule, pe cel strămutat de aici.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fiul pe Care L-ai întrupat mai presus de fire, curată, este Judecătorul viilor şi al morţilor; El judecă tot pământul şi mântuieşte din chinuri pe care voieşte, dar mai ales pe cei ce cu dragoste se închină Lui şi pe tine te laudă întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre Care nu cutează a privi oştile îngereşti; iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat, pe Care slăvindu-L cu oştile cereşti, pe tine te fericim.

Voi cei ce în credinţă aţi murit, nu vă tânguiţi; că Hristos pentru noi a răbdat cu trupul şi crucea şi îngroparea, şi a făcut fii ai nemuririi pe toţi care strigă către Dânsul: să nu intri la judecată cu robii Tăi.

Ca cei ce am adormit întru nădejdea dumnezeieştii învieri, noi, credincioşii, am aflat viaţa cea întru Hristos a tuturor. Dar acolo, fraţilor, judecata este mare şi nimeni în iad nu se mântuieşte pe sine, de aceea rugaţi-vă lui Hristos pentru toţi.

Slavă...,

Întru nesfârşita Ta slavă şi întru desfătarea raiului aşează pe acesta ce acum s-a mutat de la noi, Bunule; căci în dreapta credinţă şi în pocăinţă a alergat la Tine cu credinţă, fă-l pe dânsul părtaş ales împărăţiei Tale.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine ca pe Maica vieţii, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, cu dreapta credinţă şi cu cucernicie te lăudăm noi credincioşii; că prin tine noi cei mai înainte morţi, făcându-ne fără moarte, am aflat viaţă, şi iată cântare aducem ţie.

Apoi ectenia şi rugăciunea. Apoi Lumânânda:

Acum m-am odihnit şi am aflat uşurare multă, căci m-am mutat din stricăciune şi m-am dus la viaţă; Doamne, slavă Ţie.

Şi stihurile acestea:

Stih 1: Omul, ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului, aşa va înflori.
Stih 2: Că duh a trecut printr-însul şi nu va fi.
Stih 3: Şi adevărul Domnului rămâne în veac.

Şi după fiece stih se repetă Lumânânda, apoi Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Acum am ales pe Fecioara, Maica lui Dumnezeu, că dintr-însa S-a născut Hristos izbăvitorul tuturor; Doamne, slavă Ţie.

Şi îndată Laudele cu Stihirile, glasul al 6-lea,
Podobia: Cea deznădăjduită pentru viaţă...

Îndumnezeindu-se acum prin taina Ta cea de viaţă făcătoare, Hristoase, la Tine s-a mutat sfinţitul Tău liturghisitor. Primeşte ca pe o pasăre în mâinile Tale sufletul lui, aşează-l în curţile Tale cu cetele îngerilor şi odihneşte pe cel luat cu porunca Ta, Doamne, după mare mila Ta. (de două ori)

Străină este taina morţii; pentru că vine asupra tuturor neaşteptat; firea se strică; moartea ia cu sila pe bătrâni, pe dregători, pe cărturari, pe dascăli şi pe cei care cugetă cele deşarte; surpă pe episcopi şi pe păstori, ci să strigăm cu lacrimi: pe acesta ce cu porunca Ta l-ai luat, odihneşte-l pentru mare mila Ta.

Vieţuind în ortodoxie şi înfrumuseţat fiind preotul Tău, Hristoase, jertfitorul şi liturghisitorul dumnezeieştilor Taine, cu dumnezeiască porunca Ta s-a mutat din tulburările cele lumeşti.

Pe acesta ca pe un preot al Tău primindu-l, Mântuitorule, mântuieşte-l şi cu drepţii îl odihneşte, că l-ai luat cu porunca Ta, după mare mila Ta.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Dumnezeu L-am cunoscut întrupat din tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Apoi diaconul zice: Slavă Ţie, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina
Iar cântăreţii: Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu..., Doamne scăpare Te-ai făcut nouă..., Învredniceşte-ne Doamne...
Diaconul zice ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta..., Încă ne rugăm pentru odihna sufletului..., Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletul lui..., Mila lui Dumnezeu şi împărăţia cerurilor... **Şi toţi preoţii zic în taină rugăciunea:** Dumnezeul duhurilor..., **ecfonis:** Că Tu eşti învierea...

Apoi Stihirile acestea ale lui Ioan Damaschin, glasul I:

Care desfătare lumească rămâne neîmpreunată cu grija? Care mărire stă pe pământ neschimbată? Toate sânt mai neputincioase decât umbra, toate sânt mai înşelătoare decât visurile; într-o clipire pe toate acestea moartea le apucă. Ci, în lumina feţei Tale, Hristoase, şi întru îndulcirea frumuseţii Tale, pe cel ce l-ai ales odihneşte-l, ca un iubitor de oameni.

Stih: Domnul mă paşte şi nimic nu-mi va lipsi.

Cu fapta, Mântuitorul meu, arăţi că Tu eşti învierea tuturor; cu cuvântul, Cuvântule, pe Lazăr l-ai înviat din morţi; atunci încuietorile s-au sfărâmat şi porţile iadului s-au cutremurat; atunci moartea s-a arătat oamenilor ca un somn; ci Tu, Care ai venit să mântuieşti făptura Ta, să nu o osândeşti, iar pe acesta pe care l-ai ales odihneşte-l, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Caldă ajutătoare te-ai arătat tuturor, Născătoare de Dumnezeu; tuturor celor ce alergă la tine te-ai făcut acoperământ şi tărie de la Dumnezeu; celor în nevoi ajutătoare, celor robiţi grabnică răscumpărare; că pe tine Hristos te-a pus apărătoare, luptătoare şi zid nesurpat asupra potrivnicilor, precum şi celor neputincioşi tărie neînvinsă şi dătătoare de pace sufletelor noastre.

Stihirile, glasul al 2-lea:

Vai, câtă luptă are sufletul despărţindu-se de trup! Vai, cât lăcrimează atunci, şi nu este cine să-l miluiască pe dânsul! Către îngeri ridicându-şi ochii, în zadar se roagă; către oameni mâinile tinzându-şi, nu are cine să-i ajute. Pentru aceasta, iubiţii mei fraţi, cunoscând scurtimea vieţii noastre, strămutatului să-i cerem odihnă de la Hristos, şi sufletelor noastre mare milă.

Stih: Către Domnul când m-am necăjit am strigat şi m-a auzit...

Veniţi cu toţii să vedem minune mai presus de minte, că cel ieri ce era cu noi, acum zace mort; veniţi să cunoaştem cum peste puţin şi noi rupându-ne ne sfârşim; cum cei ce se ungeau cu miruri şi cu miresme, zac mirosind greu; cum cei ce se împodobeau cu aur, zac fără podoabă şi fără chip? Pentru aceasta, iubiţii mei fraţi, cunoscând scurtimea vieţii noastre, celui mutat să-i cerem de la Hristos odihnă.

Stih: Doamne, scapă, sufletul meu de buzele viclene.

Mântuieşte-te viaţă deşartă, mântuiţi-vă toţi, prieteni, rudenii şi fii; iată, eu merg pe calea în care niciodată n-am călătorit. Ci, aducându-vă aminte de dragostea mea către voi, veniţi deci însoţindu-mă, şi daţi mormântului acest lut al meu, iar pe Hristos, Care va judeca umilitul meu suflet, rugaţi-L cu lacrimi ca să mă izbăvească din focul cel nestins.

Slavă..., Şi acum..., **a Născătoarei:**

Uşă neumblată, tainic pecetluită, binecuvântată de Dumnezeu Născătoare Fecioară, primeşte rugăciunile noastre şi le du Fiului tău şi Dumnezeu, ca prin tine să mântuiască sufletele noastre.

Stihurile, glasul al 3-lea:

Iată zac, iubiţii mei fraţi, mut şi fără de glasul în mijlocul tuturor; gura a tăcut, limba a încetat şi buzele s-au lipit, mâinile s-au legat şi picioarele s-au legat, chipul s-a schimbat, ochii s-au stins şi nu văd pe cei ce plâng; auzul nu primeşte plângerea celor întristaţi, nările nu miros miresma tămâiei; dar dragostea cea adevărată niciodată nu moare. Pentru aceasta rog pe toţi cunoscuţii şi prietenii mei: faceţi pomenire pentru mine, ca în ziua judecăţii să aflu milă la judecata cea înfricoşătoare.

Stihul: Ridicat-am ochii mei la munţi, de unde va veni ajutorul meu...

Toate cele omeneşti sânt deşertăciuni. Câte nu rămân după moarte! Nu rămâne averea, nu ne însoţeşte mărirea, că venind moartea, toate acestea pier. Pentru aceasta lui Hristos celui nemuritor să-I strigăm: pe acesta ce s-a mutat de la noi odihneşte-l, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc.

Stih: Domnul va păzi intrarea mea şi ieşirea mea de acum şi până în veac.

O, oamenilor, pentru ce ne tulburăm zadarnic? Calea pe care alergăm este repede şi scurtă; viaţa este ca un fum, abur şi cenuşă, şi ca o floare ne veştejim iar peste puţin timp pulbere vom fi. Pentru aceasta să strigăm lui Hristos, Împăratului celui nemuritor: pe acesta ce s-a mutat de la noi odihneşte-l, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Liman de mântuire te avem, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, noi cei ce ne învăluim în marea vieţii. Pentru aceasta, roagă-te lui Dumnezeu, Care S-a întrupat dintru tine mai presus de fire şi negrăit S-a făcut om, ca să mântuiască sufletele noastre.

Stihurile, glasul al 4-lea

Unde este dezmierdarea cea lumească? Unde este nălucirea celor trecătoare? Unde este aurul şi argintul? Unde este mulţimea slugilor şi strigarea? Toate sânt ţărână, toate cenuşă, toate umbră. Ci veniţi să strigăm Împăratului celui fără de moarte: Doamne, veşnicelor Tale bunătăţi învredniceşte pe acesta ce s-a mutat de la noi, odihnindu-l întru fericirea cea neîmbătrânitoare.

Stih: Veselitu-m-am de cei ce mi-a zis mie, în casa Domnului vom merge.

Venit-a asupra mea moartea ca un fur; venit-a stricătorul şi m-a surpat; a venit şi, pământ fiind eu, ca şi cum n-aş fi fost, zac. Cu adevărat vis şi nălucire sântem noi muritorii. Ci veniţi să strigăm Împăratului celui fără de moarte: Doamne, pe acesta ce s-a mutat de la noi, învredniceşte-l veşnicelor Tale bunătăţi, odihnindu-l în viaţa cea neîmbătrânitoare.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Una curată şi preanevinovată Fecioară, ceea ce pe Dumnezeu mai presus de fire L-ai născut, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Stihurile, glasul al 8-lea

Adusu-mi-am aminte de proorocul ce strigă: Eu sânt pământ şi cenuşă; şi iarăşi m-am uitat în mormânt şi am văzut oase goale şi am zis: Oare, cine este împăratul sau ostaşul, bogatul sau săracul, dreptul sau păcătosul? Ci odihneşte, Doamne, cu drepţii pe robul Tău.

Stih: Picioarele mele au stat în curţile tale, Ierusalime...

Tu ai zis, Hristoase: Cel ce crede întru Mine nu va vedea moarte, ci precum Eu sânt din Lumină din Lumină, aşa vor lumina cu Mine cei ce Mă caută; că fiind Dumnezeu adevărat, am venit să mântuiesc pe cei ce întru adevărata credinţă mă cinstesc: unul Domn şi Dumnezeu îndoit cu firile, a trupului şi a dumnezeirii, dar unul cu ipostasul. Deci, pe robul Tău care aşa Te-a mărturisit, iartă-l, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Ţie, ca Maicii lui Dumnezeu, ne rugăm: binecuvântată, roagă-te să ne mântuim noi toţi.

Stihurile, glasul al 6-lea:

Început de fiinţare a fost mie porunca Ta cea ziditoare; că voind din cea nevăzută şi din cea văzută să-mi alcătuieşti fire vie, din pământ trupul mi-ai zidit şi mi-ai dat suflet cu însuflarea Ta cea dumnezeiască şi făcătoare de viaţă. Pentru aceasta, Hristoase, odihneşte-l pe robul Tău în latura celor vii şi în corturile drepţilor.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuieşti în cer...

Cinstit-ai cu chipul Tău făptura mâinilor Tale, Mântuitorule, că ai zugrăvit în chip trupesc asemănarea firii celei înţelegătoare, căreia şi părtaş pe mine m-ai făcut, punându-mă să stăpânesc pe pământ făpturile după voinţa mea. Pentru aceasta, Mântuitorule, odihneşte pe robul Tău în locaşul viilor şi în corturile drepţilor.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Dumnezeu L-am cunoscut prin întruparea din tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, pe Acesta roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Stihirile, glasul al 7-lea

După chipul şi după asemănarea Ta ai plăsmuit din început

pe om, şi l-ai pus în rai să stăpânească peste făpturile Tale; dar din pizma diavolului fiind amăgit, s-a împărtăşit mâncării, călcător poruncilor Tale făcându-se. Pentru aceasta l-ai osândit să se întoarcă iarăşi în pământul din care a fost luat, Doamne, şi să-şi ceară odihnă.

Stih: **Cât sânt de iubite locaşurile Tale, Doamne...**

Moartea care a cuprins firea noastră cea din Adam dezleagă toată întristarea; că stricăcioşi ne-am făcut împărtăşindu-ne mâncării; să cunoaştem dar că, fiind zidiţi din pământ, iarăşi ne vom face pulbere şi cenuşă, precum am fost şi mai înainte. Pentru aceasta, cu glas de plângere pe Făcătorul să-L rugăm, ca să dăruiască celui adormitului iertare şi mare milă.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, zid nesurpat şi nădejde te-am câştigat noi credincioşii. Pentru aceasta nu înceta, Stăpână, a te ruga ca să li se dea iertare robilor tăi care în credinţă au adormit, când vor şedea la judecata Fiul tău şi Dumnezeu; că tu ştii că firea noastră este amestecată acum cu toate păcatele; ca pentru aceasta toţi să te fericim.

Stihirile, glasul al 8-lea

Plâng şi mă tânguiesc când mă gândesc la moarte şi văd în morminte frumuseţea noastră cea zidită după chipul lui Dumnezeu zăcând: grozavă, dispreţuită şi fără de chip. O minune! Ce taină este aceasta, ce s-a făcut cu noi? Cum ne-am dat stricăciunii? Cum ne-am înjugat cu moartea? Cu adevărat, precum este scris după porunca lui Dumnezeu, Care dă adormitului odihnă.

Stih: **Doamne al puterilor, doreşte şi slăbeşte sufletul meu...**

Cum ne-am dat stricăciunii noi, cei care, precum s-a scris, purtam chip nestricăcios şi care prin suflare dumnezeiască am luat suflet nemuritor, am devenit fire amestecată? Şi cum am călcat poruncile lui Dumnezeu? O, minune! Cum, lăsând hrana vieţii, am mâncat mâncare amară şi aducătoare de moarte? Cum ne-am înşelat, lipsindu-ne de viaţa cea dumnezeiască? Dar să strigăm lui Hristos: pe acesta ce s-a mutat, în curţile Tale odihneşte-l.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Acoperământul tău, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, este doctorie sufletească, că sub acela scăpând ne izbăvim de toate bolile sufleteşti.

Alte Stihiri, idiomele glasul al 8-lea:

Nemăsurat este chinul celor ce vieţuiesc în desfrânări; scrâşnire dinţilor şi plângere nemângâiată, negură fără lumină şi întunericul cel mai din afară, vierme neadormit, lacrimi zadarnice şi judecată fără milă. Pentru aceasta mai înainte de sfârşit, să strigăm, grăind: Stăpâne Hristoase, pe cel pe care l-ai chemat, odihneşte-l cu drepţii Tăi.

Răsuna-va trâmbiţa şi morţii ca dintr-un somn se vor ridica, dorind să ia viaţa cea cerească. Să nu osândeşti pe robii Tăi, Hristoase, care au nădăjduit întru Tine, Făcătorul şi Domnul, că muritor pentru noi Te-ai arătat, Cel ce eşti nemuritor. Pentru aceasta, mai înainte de sfârşit strigăm, grăind: Stăpâne Hristoase, odihneşte cu drepţii pe acesta pe care l-ai ales.

Iată că şi stihiile: cerul şi pământul se vor schimba, şi toată făptura în nestricăciune se va îmbrăca; desfiinţatu-s-a stricăciunea şi s-a nimicit întunericul cu venirea Ta Hristoase; căci iarăşi ai să vii cu slavă, precum s-a scris, ca să răsplăteşti fiecăruia după faptele lui. Pentru aceasta, Stăpâne Hristoase, odihneşte cu drepţii pe aceasta pe care l-ai ales.

a Născătoarei:

Cel ce Te-ai arătat din Fecioară, Mântuitorul meu, ai slăvit fecioria; de aceea cetele fecioarelor, aprinzându-şi candelele, cântă Ţie, dorind slava Ta. Deci, precum acelea vor dănţui întru cămara cea cerească, aşa şi noi împreună cu fecioarele cele înţelepte să intrăm cu veselie. Treime fără de început, pe aceasta pe care l-ai ales, cu drepţii odihneşte-l.

Slavă..., glasul al 6-lea

Veniţi de vedeţi toţi străina şi înfricoşătoarea vedere, cunoscută tuturor, chipul care acum se arată, şi să nu mai cugetaţi de acum la cele trecătoare, căci astăzi sufletul se desparte de trup, mutându-se la lumea cea veşnică, mergând pe o cale în care niciodată n-a umblat, şi la Judecătorul cel nepărtinitor, înaintea Căruia stau cetele îngerilor; şi înfricoşătoare este, fraţii mei iubiţi, judecata aceea, unde toţi vom sta înainte goi: unii spre

ruşinare, iar alţii spre încununare. Pentru aceasta să strigăm către Împăratul cel nemuritor: când vei cerceta cele ascunse ale oamenilor, iartă pe robul Tău, pe care l-ai luat, Doamne, Iubitorule de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei

Cu rugăciunile celeia ce Te-a născut, Hristoase, ale Înaintemergătorului Tău, ale apostolilor, proorocilor, arhiereilor, preacuvioşilor şi drepţilor, şi cu ale tuturor sfinţilor, odihneşte pe robul Tău cel adormit.

După aceea: Bine este a se mărturisi Domnului... Sfinte Dumnezeule..., şi după Tatăl nostru..., Troparele: Cu duhurile drepţilor..., şi celelalte. Apoi ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta..., şi celelalte; şi după: Dumnezeul duhurilor..., se face sărutare, cântând Stihirile pe glasul al 2-lea, Prosomia: Când de pe lemn... Veniţi fraţilor, să dăm mortului sărutarea..., şi celelalte cum s-au scris la înmormântarea mirenilor. După aceea: Slavă..., glasul al 6-lea: Văzându-mă zăcând fără de glas..., Şi acum..., a Născătoarei, (caută-le la înmormântarea mirenilor, pag. 243-245).

După acestea ridicând coşciugul ocolesc mai întâi biserica şi făcând trei opriri, unde se rosteşte ectenia pentru morţi, apoi este dus la mormânt; iar preoţii mergând înainte, cântă irmoasele Canonului Mare, glasul al 6-lea:

Irmosul cântării 1-a:

Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire, Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi preamări pe El; Dumnezeul părinţilor noştri şi-L voi înălţa pe Dânsul, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Irmosul cântării a 2-a:

Ia aminte, cerule, şi voi grăi şi voi lăuda pe Hristos, Care din Fecioară s-a arătat lumii cu trup.

Vedeţi, vedeţi, că Eu sânt Dumnezeu, Care am plouat mană şi apă din piatră am izvorât de demult în pustie, poporului Meu, cu singură dreapta şi puterea Mea.

Irmosul cântării a 3-a:

Pe piatra cea neclătinată a poruncilor Tale, Hristoase, întăreşte Biserica Ta.

Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor Tale, inima mea cea clătinată, că Tu eşti singur sfânt şi Domn.

Irmosul cântării a 4-a:

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, şi s-a cutremurat că vrei să Te naşti din Fecioară şi să Te arăţi oamenilor, şi a zis: Auzit-am auzul Tău şi m-am temut; slavă puterii Tale, Doamne.

Irmosul cântării a 5-a:

Luminează-mă Te rog, Iubitorule de oameni, pe mine care mânec de noapte, şi mă îndreptează spre poruncile Tale, şi mă învaţă Mântuitorule, să fac voia Ta.

Irmosul cântării a 6-a:

Strigat-am din toată inima mea către înduratul Dumnezeu şi m-a auzit din iadul cel mai de jos, şi a scos din stricăciune viaţa mea.

Irmosul cântării a 7-a:

Greşit-am şi fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici n-am păzit, nici n-am făcut precum ne-ai poruncit nouă; dar nu ne părăsi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor noştri.

Irmosul cântării a 8-a:

Pe Cel pe Care oştile cereşti Îl măresc şi de Care se cutremură heruvimii şi serafimii, pe Acela toată suflarea şi făptura lăudaţi-L, binecuvântaţi-L, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul cântării a 9-a:

Naşterea zămislirii celei fără sămânţă este neînţeleasă; rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; căci naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta toate neamurile, pe tine ca pe o maică, mireasă dumnezeiască, cu dreaptă credinţă te mărim.

Apoi: Sfinte Dumnezeule... Preasfântă Treime... Tatăl nostru... şi Troparele: Cu duhurile dreptţilor... şi celelalte. Apoi diaconul zice ectenia şi preoţii citesc rugăciunea: Dumnezeul duhurilor... Şi aşa îl pun în mormânt cum s-a arătat la înmormântarea mirenilor; apoi se face apolisul deplin.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
înmormântării monahilor

Când cineva dintre monahi se va muta către Domnul, fiindcă nu se cade a se spăla trupul lui, nici a se vedea gol, monahul cel rânduit pentru aceasta şterge trupul lui cu un burete înmuiat în apă caldă, făcând întâi cu buretele, cruce pe fruntea mortului, la piept, la mâini, pe picioare şi la genunchi, şi nimic mai mult. După aceea aduce o cămaşă curată şi-l îmbracă, scoţând întâi pe cea veche, fără a-i vedea goliciunea lui. Iar după îmbrăcare, îi pune culionul, şi de va fi schimnic îl înfăşoară cu camilafca pe deasupra capului până la barbă, încât să nu i se vadă faţa. Apoi îi pune analavul, după rânduiala lui, şi rasa, îl încinge cu cureaua, îl încalţă cu papuci noi; apoi întinde mantia lui în lat şi, ridicând trupul de pe rogojină, i-o aşterne întinzându-o de la cap până la picioare. Şi aşa călugărul cel rânduit, tăind cu cuţitul marginile mantiei, de-o parte şi de alta, le sfâşie până sus, şi învelind trupul cu mantia, îl înfăşoară cu fâşiile împletindu-le în jurul lui. Deci începând de la cap face trei cruci: una la cap, alta la piept şi a treia la genunchi; iar cu partea ce mai rămâne din acele două fâşii îi leagă picioarele.

După preotul de rând, punându-şi epitrahilul şi tămâie în cădelniţă, face începutul ştiut; iar noi zicem: Sfinte Dumnezeule; Preasfântă Treime şi după Tatăl nostru..., Troparele: Cu duhurile dreptţilor..., şi celelalte asemenea cum s-au scris mai sus la pag. 216. Apoi ectenia de către diacon; ecfonis şi apolis de preot.

După acea, luând fraţii trupul celui adormit, îl duc în biserică; şi de este şi preot fratele adormit, pun trupul în mijlocul bisericii; iar de este călugăr simplu, în tinda Bisericii. Apoi venind timpul a cânta înmormântarea pentru cel ce a adormit, se duce paraclisierul şi loveşte în toaca cea de fier, făcând trei răstimpuri, şi aşa adunându-se fraţii, eclesiarhul le împarte lumânări aprinse.

Diaconul zice: Binecuvintează părinte. **Preotul:** Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., **Şi noi începem Psalmul 90:** Cel ce locuieşte întru ajutorul celui Preaînalt..., **(vezi pag. 218)** Aliluia **glasul al 8-lea. Stih:** Fericit este pe care l-ai ales şi l-ai primit Doamne..., **Stih:** Şi pomenirea lui în neam şi în neam. **Tropar, glasul acelaşi:**

Cela ce prin adâncul înţelepciunii cu iubirea de oameni toate le chiverniseşti, şi ce este de folos tuturor le dăruieşti, Unule Ziditorule, odihneşte, Doamne, şi sufletul adormitului robului Tău, că spre Tine nădejdea şi-a pus: spre făcătorul şi ziditorul şi Dumnezeul nostru.

Slavă..., tot aceasta:
Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine zid şi liman te avem şi rugătoare bine-primită către Dumnezeu, care ai născut dintru tine, Născătoare de Dumnezeu nenuntită, ceea ce eşti mântuirea credincioşilor.

Şi îndată:

Bine eşti cuvântat, Doamne,
învaţă-mă îndreptările Tale.

Apoi: Fericiţi cei fără prihană în cale..., **Şi cântăm starea întâia a Psalmului până la:** Al Tău sânt eu mântuieşte-mă..., **pentru că aici cântăm Psalmul întreg numai în două stări. Şi când ajungem la stihul din urmă:** În veac nu voi uita îndreptările Tale..., **al stării întâi îl repetăm de trei ori. Trebuie a şti că după fiece stih al psalmului cântăm:** Bine eşti cuvântat Doamne..., **Apoi ectenia de diacon şi preotul face rugăciunea în taină apoi ecfonisul.**

Apoi începem a doua stare: Al Tău sânt eu mântuieşte-mă..., **şi după fiece stih al Psalmului mai departe cântăm:** Al Tău sânt eu mântuieşte-mă..., **până ce ajungem la:** Caută spre mine şi mă mântuieşte..., **de unde cântăm Psalmul mai departe pe glasul al treilea, cântând după fiece stih;** Întru Împărăţia Ta, Doamne pomeneşte pe robul Tău. **Şi la sfârşitul stării repetăm de trei ori stihul din urmă:** Viu va fi sufletul...,

Apoi, îndată: Bine eşti cuvântat Doamne..., Ceata sfinţilor au aflat..., **şi toate celelalte Tropare. Apoi, ectenia de diacon şi preotul zice rugăciunea cum s-a arătat mai sus. După ecfonis, Sedealna, glasul 5:** Odihneşte Mântuitorul nostru..., Slavă..., Şi acum..., Cel ce ai răsărit lumii din Fecioară... **Toate vezile la înmormântarea mirenilor.**

Apoi Psalmul 50 după care începem Antifoanele.

Antifonul I, glasul I:

Când mă necăjesc, auzi durerile mele, Doamne, căci către Tine strig.

Pustnicilor se face neîncetată dorire dumnezeiească, celor ce sânt afară de lumea cea deşartă.

Slavă..., Şi acum...,

Sfântului Duh, cinstea şi slava se cuvine, împreună cu Tatăl şi cu Fiul; pentru aceasta să cântăm o stăpânire a Treimii.

Apoi Stihirile Sfântului Teofan, glasul I;
Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Ţie, Mântuitorule, ne rugăm, învredniceşte de împărtăşirea Ta cea dulce pe aceasta ce s-a mutat, şi-l aşează în corturile drepţilor, în locaşurile sfinţilor Tăi şi în cămările cereşti, trecându-i cu îndurarea Ta greşelile şi dându-i lui odihnă.

Nimeni din oameni, nimeni n-a fost fără de păcate, fără numai Tu, singur fără de moarte; pentru aceasta pe robul Tău, ca un Dumnezeu îndurat, aşează-l în lumină împreună cu cetele îngerilor Tăi, trecându-i cu milostivirea Ta toate păcatele şi dându-i lui învierea.

Făgăduinţele Tale, Mântuitorule, cele mai presus de simţire, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inimă nu s-a suit, Stăpâne, binevoieşte ca cel ce s-a mutat la Tine să dobândească împărtăşirea lor cea preadulce, şi-i dăruieşte viaţa de veci.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Roagă pe Hristos Fiul tău, Maică Fecioară, să dea iertare de greşale robului tău, celui ce te-a mărturisit cu cucernicie şi cu cuvânt adevărat te-a propovăduit pe tine, de Dumnezeu Născătoare, ca să-l învrednicească de strălucirea şi de veselia sfinţilor întru împărăţia Sa.

Antifonul al 2-lea, glasul al 2-lea:

Spre cer ridic ochii inimii mele, la Tine, Mântuitorule, mântuieşte-mă cu strălucirea Ta.

Miluieşte-ne pe noi, cei ce greşim Ţie mult, în tot ceasul, o, Hristoase al meu, şi ne dă chip mai înainte de sfârşit să ne pocăim.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Sfântului Duh se cuvine a împărăţi, a sfinţi şi a mişca făp-

tura; că Dumnezeu este de o fiinţă cu Tatăl şi cu Cuvântul.

Stihiri, glasul al 2-lea,
Podobie: Când de pe lemn...

Tăria morţii şi stricăciunea ai pierdut-o cu moartea Ta cea dătătoare de viaţă, Stăpâne, şi tuturor ai izvorât viaţă veşnică, şi celor muritori înviere din morţi le-ai dăruit. Pentru aceasta Ţie ne rugăm, Mântuitorule, odihneşte pe acesta ce cu credinţă s-a mutat la Tine, şi măririi celei nestricăcioase învredniceşte-l, iubitorule de oameni.

Ca să faci pe oameni părtaşi împărăţiei celei dumnezeieşti, răstignire ai suferit şi moartea de bunăvoie ai primit. Pentru aceasta ne rugăm Ţie, cu îndurarea Ta arată moştenitor împărăţiei Tale pe aceasta ce cu credinţă s-a mutat la Tine, şi-l învredniceşte de frumuseţea cea preadulce, iubitorule de oameni.

Cu cutremur stând înaintea judecăţii Tale celei înfricoşate şi cumplite, morţii cei din veac aşteptă răspunsul Tău cel drept, Mântuitorule, primind dumnezeiască judecata Ta cea dreaptă. Atunci să cruţi Stăpâne Mântuitorule, pe robul Tău care cu credinţă s-a mutat la Tine, şi-l învredniceşte desfătării şi fericirii Tale celei de-a pururea.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Tu, Curată, datoria strămoaşei Eva o ai dat, zămislind pe Dumnezeu, Care dăruieşte nestricăciune şi înviere credincioşilor şi încununează cu slavă nepieritoare pe cei ce te măresc pe tine; pe care acum nu înceta, rugându-L, să aşeze pe acesta în lumina strălucirii Sale, dumnezeiască Mireasă.

Antifonul al 3-lea, glasul al 3-lea:

Robia Sionului Tu ai scos-o din Babilon; şi pe mine din patimi la viaţă mă scoate, Cuvântule.

Cei ce seamănă în austru cu lacrimi dumnezeieşti, secera-vor cu bucurie spice de viaţă veşnică.

Slavă..., şi acum..., a Născătoarei:

Prin Sfântul Duh toată buna dăruire străluceşte, împreună prin Tatăl şi prin Fiul, întru care toate viază şi se mişcă.

Stihiri, glasul 3-lea
Prosomia: Cu chipul Crucii Tale...

Slăvesc Crucea Ta cea cinstită, prin care s-a dăruit viaţa şi moştenirea desfătării celor ce cu credinţă şi cu dragoste Te laudă pe Tine, Unule mult Îndurate. Pentru aceasta strigăm Ţie, Hristoase Dumnezeule, pe acesta ce s-a mutat de la noi, odihneşte-l, unde este lăcaşul tuturor celor ce întru Tine se veselesc, ca să slăvească dumnezeirea Ta.

Cel ce eşti singur milostiv şi îndurat, Care ai adânc de bunătate necuprins şi cunoşti firea omenească pe care ai zidit-o, pe Tine Te rugăm, Hristoase Dumnezeule, pe aceasta ce s-a mutat de la noi odihneşte-l, unde este lăcaşul tuturor celor ce întru Tine se veselesc, spre a slăvi dumnezeirea Ta.

Adormind în groapă ca un om, cu puterea Ta cea neînvinsă, ca un Dumnezeu ai înviat pe cei ce dormeau în mormânturi, care fără tăcere aduc Ţie cântare; pentru aceasta strigăm Ţie, Hristoase Dumnezeule: pe acesta mutat de la noi, odihneşte-l, unde este lăcaşul tuturor celor ce întru Tine se veselesc, ca să slăvească dumnezeirea Ta.

Slavă..., şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine, făclie înţelegătoare, care ai purtat lumina dumnezeirii ce s-a împreunat cu grosimea fiinţei omeneşti, Născătoare de Dumnezeu, cu toţii te ştim. Pentru aceasta, roagă pe Fiul Tău şi Dumnezeu ca pe acesta mutat de la noi să-l odihnească unde este locuinţa tuturor celor ce se veselesc, Curată, ca să te mărească pe tine, cea cu totul nevinovată.

Antifonul al 4-lea, glasul al 4-lea:

Din tinereţile mele multe patimi se luptă cu mine; ci Însuţi mă sprijineşte şi mă mântuieşte, Mântuitorul meu.

Cei ce urâţi Sionul, ruşina-vă-veţi de Domnul, că precum iarba de foc, aşa veţi fi uscaţi.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Prin Sfântul Duh tot sufletul viază şi prin curăţie se înalţă, luminează-se întru unimea Treimii cu sfinţenie de taină.

Stihiri, glasul al 4-lea,
Podobie: Dat-ai semn...

Cu adevărat înfricoşată este taina morţii, cum cu anevoie se

desparte sufletul de trup? Cum, cu voinţa dumnezeiască, legătura cea firească se taie din încheieturi şi alcătuiri? Pentru aceasta Ţie ne rugăm, pe acesta ce s-a mutat odihneşte-l în corturile drepţilor Tăi, Dătătorule de viaţă şi Iubitorule de oameni.

Somn se arată moartea credincioşilor, Celui ce Te-ai pus în mormânt, care toate le stăpâneşti, şi ai stricat biruinţa morţii surpând stăpânirea ei cea de mulţi ani. Pentru aceasta ne rugăm Ţie: pe acesta ce s-a mutat aşează-l în corturile sfinţilor Tăi, întru strălucirea drepţilor.

Tu dreptate şi sfinţire nouă Te-ai făcut şi izbăvire sufletelor, că ne-ai adus Tatălui îndreptaţi şi izbăviţi, luând asupră-Ţi pedeapsa morţii păcatului. Deci Te rugăm acum: pe acesta ce s-a mutat odihneşte-l întru bucurie şi lumină Făcătorule de bine, Mântuitorul nostru.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Urmând noi cuvintelor grăitorilor de Dumnezeu, ceea ce eşti cu totul neprihănită, Născătoare de Dumnezeu, te ştim caceea ce ai născut pe Dumnezeu, Care S-a întrupat neînţeles de minte şi ne-a izbăvit pe noi cei robiţi de păcate. Pentru aceasta ne rugăm ţie: pe robul tău acesta ce s-a mutat, cu strălucirile tale luminează-l, Preacurată.

Antifonul al 5-lea, glasul al 5-lea:

Când mă necăjesc, ca David cânt Ţie, Mântuitorul meu, izbăveşte sufletul meu de limba cea vicleană.

Viaţa pustnicilor fericită este, a celor ce se întraripează cu dumnezeiescul dor.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Prin Sfântul Duh se ţin toate cele văzute, împreună cu cele nevăzute; că Însuşi stăpânitor fiind, din Treime unul este cu adevărat.

Stihiri, glasul al 5-lea,
Podobie: Bucură-te cămară...

Cu raza feţei Tale, Hristoase, luminează ca un îndurat pe acesta ce s-a mutat, sălăşluindu-l în loc cu verdeaţă, la apele odihnei Tale celei curate şi dumnezeieşti, întru doritele sânuri ale strămoşului Avraam, unde se vede lumina Ta curată şi se

revarsă izvoarele bunătăţii, unde saltă arătat veselindu-se cetele dreptilor de bunătatea Ta, cu care împreună aşează şi pe robul Tău şi-i dăruieşte mare milă.

Binevoieşte Îndurate, să-Ţi cânte cu glas cu totul întocmit, slăvind a Ta putere, acesta ce s-a mutat din cele trecătoare la Tine, Stăpânul tuturor şi iubitorul de oameni; dându-i a se lumina cu frumuseţea podoabei Tale şi a se bucura de împărtăşirea Ta cea dulce şi veselă, şi să se desfăteze mai curat, unde îngerii dănţuiesc împrejurul tronului Tău şi cetele sfinţilor cu bucurie stau împrejur, cu care împreună dă robului Tău odihnă şi mare milă.

Unde este adunarea proorocilor şi cetele apostolilor, ale mucenicilor şi ale celor care din veac s-au îndreptat cu mântuitoarea Ta patimă şi cu sângele prin care ai izbăvit pe omul cel robit; acolo odihneşte pe acesta ce a adormit întru credinţă, iertându-i greşalele ca un iubitor de oameni; că Tu Însuţi fără de păcate ai vieţuit pe pământ, Însuţi sfânt şi singur dezrobit de moarte. Pentru aceasta dă-i robului Tău odihnă şi mare milă.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Pe noi, cei robiţi de legea păcatului, ne-ai slobozit Stăpână, zămislind în pântece pe dătătorul de lege şi împăratul Hristos, ceea ce eşti una Maică Fecioară, prin care ne îndreptăm prin dar şi prin har, pe Care acum roagă-L ca sufletele celor ce te laudă, Născătoare de Dumnezeu, să le înscrie în cartea vieţii; ca prin mijlocirea ta mântuindu-ne, ceea ce eşti cu totul neprihănită, să dobândim izbăvirea cea dorită de la Fiul tău, închinându-ne Celui ce dă lumii mare milă.

Antifonul al 6-lea, glasul al 6-lea:

Spre cer ridic ochii mei către Tine, Cuvântule, miluieşte-mă, ca să viez Ţie.

Miluieşte-ne pe noi, urgisiţii, făcându-ne vase de bună treabă Ţie, Cuvântule.

Slavă..., Şi acum...,

Prin Sfântul Duh este pricina a toată mântuirea, de suflă Acesta spre cineva, după vrednicie, degrab îl ridică de la cele pământeşti, îl întraripează, îl înalţă şi sus îl aşează.

Stihiri, glasul al 6-lea,
Podobia: Toată nădejdea...

Cel ce ai necuprinsă milostivire către noi şi eşti izvor nedeşertat de bunătăţilor dumnezeieşti, mult-Milostive, pe acesta ce s-a mutat la Tine, Stăpâne, aşează-l în pământul celor vii, în lăcaşurile cele iubite şi dorite, dăruindu-i moştenirea cea pururea fiitoare; că Tu, Hristoase, pentru toţi Ţi-ai vărsat sângele şi pe om l-ai izbăvit.

Moarte de viaţă făcătoare ai răbdat de bunăvoie şi viaţă ai izvorât şi desfătare veşnică ai dăruit credincioşilor; întru care aşează pe acesta ce a adormit întru nădejdea învierii, iertându-i toate păcatele lui cu bunătatea Ta, ca Cel ce eşti singur fără de păcat, singur bun şi de oameni iubitor; ca prin toate să se laude numele Tău, Hristoase, şi fiind mântuiţi să slăvim iubirea Ta de oameni.

Pe Tine cum că stăpâneşti peste cei vii cu puterea Ta cea dumnezeieşte stăpânitoare şi pe cei morţi oblăduieşti, Hristoase, Te rugăm, pe credinciosul robul Tău, care a venit la Tine, Unule dătătorule de bine, odihneşte-l cu aleşii Tăi, iubitorule de oameni, în loc de odihnă, întru lumina sfinţilor, că voitorul milei eşti şi mântuieşti ca un Dumnezeu pe cei ce i-ai zidit după chipul Tău, Unule mult-Milostive.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Arătatu-te-ai locaş cuviincios lui Dumnezeu, Preasfântă, că pe Dumnezeu l-ai încăput şi pe Dumnezeu ai născut neispitită de nuntă, văzut om în două firi şi într-un ipostas; roagă-l pe Cel Unul-Născut, Care te-a păzit Fecioară neprihănită şi după naştere, să odihnească sufletul acestui credincios adormit, întru lumină, strălucire neîmpuţinată şi întru fericire.

Antifonul al 7-lea, glasul al 7-lea:

Robia Sionului din înşelăciune o ai întors, şi pe mine, Mântuitorule, mă viază, scoţându-mă din robia patimilor.

Cel ce seamănă în austru tânguiri de post cu lacrimi, acela va secera mănunchi de bucurie, spre hrana vieţii celei de-a pururea.

Slavă..., şi acum..., a Născătoarei:

Prin Sfântul Duh este izvorul vistieriilor celor dumnezeieşti, din care este înţelepciunea, înţelegerea, frica; Aceluia este lauda,

slava, cinstea şi stăpânirea.

Stihiri, glasul al 7-lea,
Podobia: Toate dispreţuind...

Mort te-ai văzut pe Cruce, Cel ce eşti fără de moarte, şi în mormânt ca un muritor Te-ai pus, mântuind pe oameni din pierzare, stricăciune şi din moarte; ca Cel ce eşti adânc nedeşertat de îndurare şi izvor de bunătate, odihneşte sufletul robului Tău acesta ce s-a mutat de la noi.

Cu podoaba Ta cea netrecătoare şi cu dulceaţa frumuseţii Tale, şi cu razele a se lumina, învredniceşte, Bunule, pe acesta ce s-a mutat la Tine, în lumina cea nematerială a arătării Tale, ca să se bucure împreună cu îngerii Tăi, Stăpâne, Împărate al slavei şi Doamne.

Ca Cel ce ai necheltuită mare cuviinţă a darurilor, ca o vistierie neîmpuţinată de bogăţia bunătăţii, aşează-l pe acesta mutat la Tine în locaşul aleşilor Tăi, în locul odihnei, în casa slavei Tale, întru desfătarea raiului şi în cămara fecioarelor, ca un Milostiv.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Plinirea legii ai născut, pe Izbăvitorul care trup s-a făcut; că n-a fost mai-nainte îndreptare celor de sub lege, ci pentru noi Hristos răstignindu-se, acum ne-a îndreptat. Deci, ca una ce ai îndrăznire de Maică, roagă, Prealăudată, pe Fiul tău Cel milostiv, să odihnească sufletul acestuia ce în credinţă a adormit.

Antifonul al 8-lea, glasul al 8-lea:

Din tinereţile mele vrăşmaşul mă ispiteşte şi cu desfătări mă aprinde; iar eu nădăjduindu-mă spre Tine, Doamne, îl biruiesc pe el.

Cei ce urăsc Sionul, să se facă mai-nainte ca o iarbă smulsă, că va tăia Hristos grumajii lor cu tăiere de munci.

Slavă..., Şi acum...,

Prin Sfântul Duh viază toate, Lumină din Lumină, Dumnezeu mare; că împreună cu Tatăl lăudăm pe Duhul şi pe Cuvântul.

Stihuri, glasul al 8-lea
Podobia: O prea slăvită minune...

Ca un Împărat mi-ai scris slobozire, Stăpâne, cu vopsele roşii

înmuindu-Ţi degetele Tale şi roşindu-le în sângele Tău. Şi acum, cu credinţă Te rugăm, cu cei întâi născuţi ai Tăi numără şi de bucuria drepţilor învredniceşte-l pe acesta ce s-a mutat la Tine, Îndurate.

Sfinţitor ai fost ca un om, junghiindu-te pe Tine, jertfă te-ai adus Tatălui, pe om din stricăciune scoţând. Deci, pe acesta ce s-a mutat, ca un iubitor de oameni, în latura celor vii îl aşează, unde râurile desfătării se revarsă şi unde izvoarele veşniciei izvorăsc.

Prin adâncul înţelepciunii Tale celei negrăite, pui hotar vieţii şi mai înainte vezi moartea şi la altă viaţă muţi pe om. Deci, pe care l-ai luat, aşează-l la apele odihnei, întru strălucirea luminilor Tale celor sfinte, unde este glasul bucuriei şi al laudei.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Ca ceea ce ai zămislit pe Dumnezeu, Cuvântul cel fără de început al Tatălui, cu îndrăznirea ta cea de Maică, cu deadinsul roagă-L să aşeze pe robul tău unde este dănţuirea cea nerisipită a celor ce se veselesc şi te laudă pe tine, unde sânt luminile cele veşnice şi dulcele viers al celor ce prăznuiesc, Născătoare de Dumnezeu.

Apoi diaconul: Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm, şi celelalte după obicei; iar după ecfonis, Condac glasul al 8-lea:

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

Icos:

Tu singur eşti fără de moarte, Cel ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar pământenii din pământ sântem zidiţi şi în acelaşi pământ vom merge, precum ai poruncit Cel ce m-ai zidit şi mi-ai zis: „Pământ eşti şi în pământ vei merge”; unde toţi muritorii mergem, făcând la mormânt cântarea cea de plângere: Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Şi iarăşi cântă: Cu sfinţii odihneşte Hristoase, sufletul adormitului robului Tău... Şi îndată Fericirile, glasul al 2-lea:

Întru Împărăţia Ta, când vei veni, pomeneşte-ne pe noi, Doamne.

Fericiţi cei săraci cu duhul, că acelora este Împărăţia Cerurilor.

Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.

Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi de dreptate, că aceia se vor sătura.

Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pomeneşte-ne şi pe noi, Îndurate, precum ai pomenit pe tâlharul întru Împărăţia Cerurilor.

Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Toţi cei ce se tem de Dumnezeu, acolo se vor veseli de Dânsul, întru Împărăţia Cerurilor.

Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Pe cel ce întru pusnicie a slujit Ţie, Hristoase şi întru dreapta credinţă pe pământ, proslăveşte-l, Mântuitorule, în ceruri.

Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că acelora este Împărăţia Cerurilor.

Pe aceasta, ce întru credinţă, nădejde şi dragoste a trăit cuviincios pe pământ, proslăveşte-l, Mântuitorule, în ceruri.

Fericiţi veţi fi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi minţind vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, pentru Mine.

Odihneşte pe robul Tău, Dumnezeule, cu sfinţii, ca un bun, întru Împărăţia Cerurilor.

Bucuraţi-vă şi veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri.

Pe Cel ce a lăsat lumea şi cu cucernicie în viaţă cinstită a vieţuit, proslăveşte-l, Mântuitorule, în ceruri.

Slavă...,

Noi credincioşii mărturisim credinţa într-o singură începătorie dumnezeiască în trei feţe, şi aşa să o slăvim cu bună cuviinţă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Toţi te fericim pe tine, Curată, că fără de sămânţă ai născut cu trup pe Dumnezeu, Împăratul cerurilor.

Apoi Prochimen, glasul al 6-lea:

Fericită este calea întru care mergi astăzi, frate, că s-a gătit ţie loc de odihnă.

Stih: Întoarce-te suflete al meu întru odihna ta,
că Domnul bine a făcut ţie.

Caută Apostolul şi Evanghelia la înmormântarea mirenilor, vezi pagina 235. Şi după aceasta diaconul zice: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta. Şi celelalte după obicei.

Rugăciunea de preot cu glasul mare: Dumnezeul duhurilor..., şi după ecfonis se face sărutarea cuvenită şi se cântă podobiile, glasul al 2-lea: Când de pe lemn...

Veniţi, fraţilor, să dăm mortului sărutarea cea mai de pe urmă, mulţumind lui Dumnezeu; căci acesta a ieşit din rudenia sa şi de mormânt se apropie, nemaiîngrijindu-se de cele deşarte şi de trupul cel mult-pătimitor; unde sânt acum rudele şi prietenii, căci iată ne despărţim? Domnului să ne rugăm să-i facă odihnă.

Ce despărţire este, o fraţilor! Ce tânguire, ce plângere în ceasul de acum! Deci, veniţi să sărutăm pe cel ce puţin mai înainte a fost cu noi. Că se dă mormântului, cu pământ se acoperă, în întuneric se sălăşluieşte, cu morţii se îngroapă. De toate rudeniile şi prietenii acum se desparte; să ne rugăm ca Domnul să-i facă odihnă.

Acum toată mărirea cea vicleană a deşertăciunii vieţii se desface; pentru că sufletul lipsind din trup, lutul s-a înnegrit, vasul s-a stricat; fără glas, fără simţire, mort şi nemişcat; pe care petrecându-l la mormânt, să ne rugăm Domnului să-i dea odihnă în veci.

Ce este viaţa noastră? Floare şi fum şi rouă de dimineaţă, cu adevărat. Deci veniţi la mormânt să vedem lămurit, unde este frumuseţea trupului, şi unde sânt tinereţile? Unde sânt ochii şi chipul trupului? Toate s-au veştejit ca iarba, toate s-au stins; veniţi deci să cădem la Hristos cu lacrimi.

Văzând pe mort zăcând, toţi să ne gândim la ceasul din urmă, că omul trece ca fumul de pe pământ, ca floarea a înflorit, ca iarba s-a tăiat, cu pânză se înfăşoară, cu pământ se acoperă. Pe acesta lăsându-l acoperit, lui Hristos să ne rugăm, ca să-i dea odihnă în veci.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei: glasul al 6-lea,

Mântuieşte pe cei ce nădăjduiesc întru tine, Maica Soarelui celui neapus, Născătoare de Dumnezeu, şi cere de la Preabunul

Dumnezeu cu rugăciunile tale, rugămu-ne, ca să dea odihnă celui ce s-a mutat acum, unde sufletele drepţilor se odihnesc; arată-l moştenitor bunătăţilor celor dumnezeieşti în locaşurile drepţilor, întru pomenire veşnică, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Alte Stihiri, glasul al 8-lea:

Scăpând de marea cea pururea tulburătoare a lumii, a alergat la limanul Tău acesta ce întru credinţă s-a strămutat, ci în liniştea şi în desfătarea Ta cea pururea vieţuitoare cu sfinţii îndreptându-l, Hristoase, odihneşte sufletul robului Tău.

Glasul al 4-lea:

Astăzi s-a împlinit glasul cel de-a pururea lăudat al dumnezeiescului David, care zice: „Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului, aşa va înflori”; că pe cel ce puţin mai înainte l-am văzut viu şi vorbind, iată zace înainte mort, nemişcat şi fără suflare; a ieşit şi s-a dus din acestea de aici, acolo unde este plata pentru fapte, acolo unde este bucuria tuturor sfinţilor; cu care odihneşte pe acesta adormit, Dumnezeule, ca un milostiv şi de oameni iubitor.

Glasul al 8-lea:

Atoateţiitorule Doamne, odihneşte sufletul robului Tău în corturile drepţilor, unde străluceşte lumina Ta tuturor celor vrednici, Unule mult-Miostive.

Părăsit-am rudenia mea, lăsat-am viaţa cea veche şi la Tine am scăpat, Doamne, mântuieşte-mă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, împacă viaţa noastră, a celor ce strigăm Ţie: Dătătorule de viaţă, Doamne, slavă Ţie.

Şi îndată după sărutare, zicem Troparele acestea: Cu duhurile drepţilor..., Întru odihna Ta, Doamne..., Slavă..., Tu eşti Dumnezeu Care Te-ai pogorât la iad..., Şi acum..., Una curată şi preanevinovată Fecioară... Apoi ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta..., Încă ne rugăm pentru odihna..., Preotul: Dumnezeul duhurilor..., Ecfonis: Că Tu eşti învierea şi viaţa şi odihna..., şi se face Apolis. Apoi luând patul cu trupul mergem la mormânt, cântând idiomelele, ce s-au pus la înmormântarea mirenilor, adică: Care desfătare lumească rămâne..., şi celelalte toate; caută-le la pagina 231-233. Şi pune trupul jos de trei ori, până ce venim la mormânt, când se şi face ectenia şi rugăciunea; iar sosind la mormânt, se pune trupul în

groapă.

Apoi preotul luând ţărână cu lopata aruncă pe trup cruciş şi zicând: Al Domnului este pământul şi plinirea lui...; şi toarnă din candelă, zicând Troparele acestea:

Cu semnul Crucii Tale, Iubitorule de oameni, moartea s-a omorât, iadul s-a prădat şi cei morţi de demult sculându-se, cântare au adus Ţie. Pentru aceasta strigăm, Hristoase Dumnezeule, pe cel mutat de la noi odihneşte-l, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc întru Tine, ca să slăvească dumnezeirea Ta.

Şi aşa după datină astupă mormântul, zicând Troparele, glasul al 8-lea:

Pământul deschizându-se, primeşte pe cel zidit din tine mai înainte, cu mâna lui Dumnezeu; că se întoarce iarăşi la tine, cel din care s-a născut; ceea ce a fost după chipul Său, Ziditorul a luat, iar tu primeşte trupul ce este al tău.

Precum ai zis Doamne, Martei: Eu sânt învierea, şi cu fapta ai plinit cuvântul, chemând din iad pe Lazăr, aşa şi pe robul Tău din iad îl scoate, iubitorule de oameni.

Fraţii mei duhovniceşti şi împreună nevoitori, nu mă uitaţi pe mine când vă rugaţi către Domnul; ci văzând mormântul meu, aduceţi-vă aminte de dragostea mea şi rugaţi pe Hristos ca să aşeze sufletul meu cu drepţii.

Diaconul, ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta..., şi celelalte. Preotul: Dumnezeul duhurilor... după ecfonis, Slavă..., Şi acum..., şi apolis; iar obştea face câte 12 metanii pentru fratele nostru cel adormit, zicând: Odihneşte, Doamne, sufletul robului Tău (N), şi aşa mergem la chilii.

RÂNDUIALA ÎNMORMÂNTĂRII

cum se face la Sfintele Paşti şi în toată Săptămâna Luminată

Ştiut să fie că, de va răposa vreunul dintre creştini de Sfintele Paşti sau în orice zi din săptămâna Luminată până la Duminica Tomii, nu se cântă slujba obişnuită a înmormântării, pentru mărirea şi cinstea sărbătorii Învierii şi pentru că acestea sânt zile de bucurie şi de veselie, iar nu de jale şi plângere, căci toţi câţi murim în nădejdea învierii şi a vieţii celei veşnice, în Hristos înviem. Biserica aşa învaţă şi aşa ne porunceşte a ţine.

Deci venind preotul cu cântăreţii în casa în care zace trupul mortului, îşi pune epitrahilul şi felonul, şi cădind, începe: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., apoi preotul cântă Troparul, glasul al 5-lea:

Hristos a înviat din morţi cu moartea pe moarte călcând şi celor din morminte viaţă dăruindu-le. (de trei ori)

Apoi stihurile acestea:

Înviază Dumnezeu, risipindu-se vrăjmaşii Lui, şi fugind de la faţa Lui cei ce-l urăsc pe Dânsul.

Iar cântăreţii după fiecare stih, cântă: Hristos a înviat din morţi.

Stihul al 2-lea:

Precum piere fumul şi nu mai este, precum se topeşte ceara de la faţa focului.

Stihul al 3-lea:

Aşa pier păcătoşii de la faţa lui Dumnezeu, iar drepţii se veselesc.

Stihul al 4-lea:

Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm şi să ne veselim întru ea.

Slavă... Hristos a înviat... Şi acum... Hristos a înviat...

Iar după cântarea acestora, pun trupul mortului în sicriu. Şi diaconul zice ectenia ştiută pentru morţi; iar preotul zice rugăciunea: Dumnezeul duhurilor..., (caută-le la pagina 212). Şi după ecfonis, se citeşte: Învierea lui Hristos văzând...

Apoi ridicând sicriul cu mortul se merge la biserică, mergând înainte preoţii cu diaconii, după dânşii cântăreţii şi tot poporul, cântăm Canonul Paştilor: Ziua învierii, să ne luminăm, popoare... până când ajung la biserică. Iar după ce intră în biserică, pun sicriul pe masă şi preotul cădeşte după datină, începând Canonul de la început, pe 8.

Cântarea 1, glasul 1
Irmos:

Ziua învierii, să ne luminăm popoare, Paştile Domnului, Paştile; că din moarte la viaţă şi de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce cântăm cântare de biruinţă.

Să ne curăţim simţirile şi vom vedea pe Hristos strălucind cu neapropiată lumină a Învierii; şi cântându-I cântare de biruinţă, luminat să-L auzim zicând: bucuraţi-vă.

Cerurile, după cuviinţă, să se veselească şi pământul să se bucure. Şi să prăznuiască toată lumea cea văzută şi cea nevăzută; că a înviat Hristos, Bucuria cea veşnică.

Apoi zice ectenia cea mică şi ecfonisul:

Că a Ta este stăpânirea şi a Ta este împărăţia, puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cântarea a 3-a
Irmos:

Veniţi să bem băutură nouă, nu din piatră seacă, făcută cu minuni, ci din izvorul de nestricăciune, cel izvorât din mormântul lui Hristos, întru care ne întărim.

Acum toate s-au umplut de lumină: şi cerul şi pământul şi cele de dedesubt. Deci să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos, întru Care s-a întărit.

Ieri m-am îngropat împreună cu Tine, Hristoase, astăzi mă ridic împreună cu Tine, Cel ce ai înviat; răstignitu-m-am ieri

împreună cu Tine, Însuţi mă preamăreşte, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Diaconul zice ectenia pentru morţi, iar preotul rugăciunea şi ecfonisul.
Că Tu eşti învierea şi viaţa...

Apoi Ipacoi, glasul al 4-lea:

Venind mai înainte de dimineaţă cele ce au fost cu Maria şi, aflând piatra răsturnată de pe mormânt, auzit-au de la Înger: Pentru ce căutaţi, printre morţi, ca pe un om, pe Cel ce este Lumina cea pururea fiitoare? Vedeţi giulgiurile cele de îngropare, alergaţi şi propovăduiţi lumii că S-a sculat Domnul, omorând moartea, pentru că este Fiul lui Dumnezeu, Care mântuieşte neamul omenesc.

Cântarea a 4-a
Irmos:

La dumnezeiasca strajă, de Dumnezeu-grăitorul Avacum să stea împreună cu noi şi să arate pe îngerul cel purtător de lumină, care a grăit cu mare glas: Astăzi este mântuirea lumii, că a înviat Hristos, ca Cel atotputernic.

Parte bărbătească, ca Cel ce a deschis pântecele fecioresc, fost-a Hristos; iar ca om, Mieluşel S-a numit. Şi fără prihană a fost, Paştile noastre, că n-a gustat întinăciune; şi ca un Dumnezeu adevărat, desăvârşit S-a numit.

Ca un Mieluşel de un an, Cununa cea binecuvântată de noi, Hristos, de voie pentru toţi S-a jertfit, Paştile cele curăţitoare; şi iarăşi, din mormânt, frumos a strălucit nouă Soarele dreptăţii.

Dumnezeiescul Părinte David înaintea chivotului umbrei a săltat jucând; iar noi, poporul cel sfânt al lui Dumnezeu, plinirea închipuirilor văzând, să ne veselim dumnezeieşte, că a înviat Hristos, ca Cel atotputernic.

Ecfonis: Că bun şi iubitor de oameni...

Cântarea a 5-a
Irmos:

Să mânecăm cu mânecare adâncă, şi în loc de mir cântare să aducem Stăpânului; şi vom vedea pe Hristos, Soarele dreptăţii, tuturor viaţă răsărind.

Milostivirea Ta cea nemăsurată văzând-o cei ţinuţi în legăturile iadului, spre lumină au alergat, Hristoase, cu picioare

sprintene, lăudând Paştile cele veşnice.

Să ne apropiem, purtătorilor de lumină, de Hristos, Care a ieşit din mormânt ca un mire; şi să prăznuim, împreună cu cetele cele iubitoare de praznice, Paştile lui Dumnezeu, cele mântuitoare.

Ecfonis: **Că s-a sfinţit şi s-a preaslăvit...**

Cântarea 6
Irmos:

Pogorâtu-Te-ai în cele mai de jos ale pământului şi ai sfărâmat încuietorile cele veşnice, care se ţineau pe cei legaţi, Hristoase, şi a treia zi, precum Iona din chit, ai înviat din mormânt.

Păzind peceţile întregi, Hristoase, ai înviat din mormânt, Cel ce n-ai stricat cheile Fecioarei cu naşterea Ta, şi ne-ai deschis nouă uşile raiului.

Mântuitorul meu, Jertfa cea vie şi nejertfită ca un Dumnezeu pe Tine însuţi de voie aducându-Te Tatălui, ai ridicat pe Adam cu tot neamul, înviind din mormânt.

Ectenia morţilor, cu rugăciunea şi ecfonisul:
Că Tu eşti învierea şi viaţa...

Şi Condacul:

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit.

Icos:

Tu singur eşti fără de moarte, Cel ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar noi pământenii din pământ sântem zidiţi şi în acelaşi pământ vom merge, precum a poruncit Cel ce m-a zidit şi mi-a zis: „Pământ eşti şi în pământ te vei întoarce”, unde toţi pământenii mergem, făcând la mormânt cântare de plângere: Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Şi iarăşi: **Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul robului Tău... Iar în loc de:** **Sfinte Dumnezeule..., cântăm:** **Câţi întru Hristos v-aţi botezat, întru Hristos v-aţi îmbrăcat... (se zice de trei ori).**

După aceea Apostolul zilei în care se face înmormântarea, iar de nu se va afla Apostolul, se zice cel de la înmormântarea de obşte. Apoi cântăm: **Aliluia**

pe glasul al 8-lea şi Evanghelia întâia a învierii:

EVANGHELIA

de la Matei (28.16-20)

În vremea aceea, cei unsprezece ucenici au mers în Galileea, în muntele unde le-a poruncit lor Iisus. Şi văzându-L I s-au închinat Lui, ei care se îndoiseră. Şi apropiindu-se Iisus, le-a grăit zicând: Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ. Drept aceea, mergând, învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, învăţându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă; şi iată, Eu cu voi sânt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin.

După aceea se cântă:

Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat. Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, şi sfântă învierea Ta o lăudăm şi o slăvim, că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară din Tine pe altul nu ştim; numele Tău numim. Veniţi toţi credincioşii să ne închinăm sfintei învierii lui Hristos, că iată a venit prin Cruce bucurie la toată lumea. Totdeauna binecuvântând pe Domnul, lăudăm învierea Lui, că răstignire răbdând pentru noi, cu moartea pe moarte a stricat. (de trei ori)

Şi Stihira, glasul al 6-lea:

Înviind Iisus din mormânt, precum a zis mai înainte, a dăruit nouă viaţă veşnică şi mare milă. (de trei ori)

Cântarea a 7-a
Irmos:

Cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor, făcându-Se om, pătimeşte ca un muritor; şi prin patimă pe cel muritor îl îmbracă cu măreţia nestricăciunii, Cel unul binecuvântat, Dumnezeul părinţilor şi preaslăvit.

Femeile, cele de Dumnezeu înţelepţite, cu miruri în urma Ta au alergat, şi ca pe un mort cu lacrimi Te căutau; dar bucurându-se, s-au închinat Ţie, Dumnezeului celui viu, şi Paştile cele de taină le-au binevestit, Hristoase, ucenicilor Tăi.

Prăznuim omorârea morţii, sfărâmarea iadului şi începătura

altei vieţi veşnice, şi, săltând, lăudăm pe Pricinuitorul, Cel unul binecuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri şi preaslăvit.

Cât de sfinţită şi mult prăznuită este cu adevărat această noapte de mântuire şi strălucită, mai înainte vestitoare fiind a zilei celei purtătoare de lumină, a Învierii, întru care Lumina cea fără de ani, din mormânt trupeşte tuturor a strălucit.

Ectenia mică şi ecfonisul: **Fie stăpânirea împărăţiei...**

Cântarea a 8-a
Irmos:

Această aleasă şi sfântă zi, cea dintâi a săptămânii, împărătească şi doamnă, a praznicelor praznic şi sărbătoare a sărbătorilor este; întru care binecuvântăm pe Hristos în veci.

Veniţi, în ziua cea vestită a Învierii, să ne împărtăşim din rodul cel nou al viţei, din dumnezeiasca veselie a Împărăţiei lui Hristos, lăudându-L pe Dânsul ca pe un Dumnezeu în veci.

Ridică împrejur ochii tăi, Sioane, şi vezi, că iată au venit la Tine fiii tăi, ca nişte făclii de Dumnezeu luminate, de la apus şi de la miazănoapte, de la miazăzi şi de la răsărit, întru tine binecuvântând pe Hristos în veci.

Părinte Atoateţiitorule şi Cuvântule şi Duhule, Fire unită în trei Ipostasuri, mai presus de fiinţă şi de Dumnezeire, întru Tine ne-am botezat şi pe Tine bine Te cuvântăm întru toţi vecii.

Ectenia mică şi ecfonisul: **Că s-a binecuvântat...**

Cântarea a 9-a

Stih: **Îngerul a strigat celei pline de har: Curată Fecioară, bucură-te, şi iarăşi zic bucură-te; că Fiul Tău a înviat a treia zi din mormânt, şi pe morţi i-a ridicat, popoare, bucuraţi-vă.**

Irmos:

Luminează-te, luminează-te, noule Ierusalime, că slava Domnului peste tine a răsărit; saltă acum şi te bucură Sioane, iar tu curată, Născătoare de Dumnezeu, veseleşte-te întru învierea Celui născut al tău.

Stih: **Hristos, Paştile cele nouă, Jertfa cea vie jertfită, Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatul lumii.**

O, dumnezeiescul, o, iubitul, o, preadulcele Tău glas! Căci cu

noi Te-ai făgăduit să fii cu adevărat până la sfârşitul veacului, Hristoase; pe Care întărire de nădejde credincioşii având-Te, să ne bucurăm.

Stih: Femeile au alergat să spună apostolilor: Îndrăzniţi dar, îndrăzniţi şi strigaţi că Hristos a înviat.

O, Paştile cele mari şi preasfinţite, Hristoase! O, Înţelepciunea şi Cuvântul şi Puterea lui Dumnezeu! Dă-ne nouă să ne împărtăşim cu Tine mai adevărat, în ziua cea neînserată a împărăţiei Tale.

Ectenia mică şi ecfonisul: Că pe Tine Te laudă toate Puterile cereşti şi Ţie slavă înălţăm Tatălui...

Cântăreţii: Amin. Lumânânda:

Cu trupul adormind, ca un muritor, Împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând şi moartea pierzând-o; Paştile nestricăciunii, lumii de mântuire. (se zice de trei ori)

Apoi Binecuvântările învierii, glasul al 5-lea:

Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.

Ceata îngerilor s-a mirat văzându-Te pe Tine, între cei morţi socotit fiind, şi puterea morţii, Mântuitorule, stricând, şi cu Tine pe Adam ridicând, şi din iad pe toţi slobozindu-i.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Pentru ce, o uceniţe, din milostivire amestecaţi mirurile cu lacrimi? Îngerul, cel ce a strălucit la mormânt, azis purtătoarelor de miruri: vedeţi voi groapa şi înţelegeţi că Mântuitorul a înviat din mormânt.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Foarte de dimineaţă, mironosiţele au alergat la mormântul Tău, tânguindu-se, dar înaintea lor a stat îngerul şi a zis: Vremea tânguirii a încetat, nu mai plângeţi, ci Apostolilor spuneţi învierea.

Bine eşti cuvântat, Doamne...

Purtătoarele de mir femei, venind cu miruri la mormântul Tău, Mântuitorule, plângeau; iar îngerul a grăit către dânsele

lămurit zicând: Pentru ce socotiţi pe Cel viu între morţi? Căci ca un Dumnezeu a înviat din mormânt.

Slavă..., Treimica:

Ne închinăm Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Sfintei Treimi întru o fiinţă, cu serafimii strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Doamne.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Dătătorul de viaţă născându-L, Fecioară, de păcat pe Adam l-ai izbăvit; şi bucurie Evei în locul întristării i-ai dăruit şi pe cei căzuţi din viaţă i-ai îndreptat la aceeaşi, Cel ce s-a întrupat din tine, Dumnezeu şi om.

Aliluia, Aliluia, Aliluia; Slavă Ţie Dumnezeule...

Şi îndată stihirile Paştilor:

Stih: Să învieze Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii Lui, şi fugind de la faţa Lui cei ce-L urăsc pe El.

Paştile cele sfinţite nouă astăzi s-au arătat, Paştile cele noi şi sfinte, Paştile cele de taină, Paştile cele preacinstite, Paştile Hristos-izbăvitorul, Paştile cele neprihănite, Paştile cele mari, Paştile credincioşilor, Paştile care a deschis nouă uşile raiului, Paştile cele ce sfinţesc pe toţi credincioşii.

Stih: Precum se împrăştie fumul şi nu mai este, precum se topeşte ceara de la faţa focului

Veniţi de la mormânt, femei binevestitoare, şi ziceţi Sionului: Primeşte de la noi bunele vestiri de bucurie ale învierii lui Hristos; veseleşte-te, saltă şi te bucură, Ierusalime, pe Împăratul-Hristos văzându-L ca pe un Mire ieşind din mormânt.

Stih: Aşa să piară păcătoşii de la faţa lui Dumnezeu, iar drepţii să se veselească.

Purtătoarele de mir femei, foarte de dimineaţă sosind la mormântul Dătătorului de viaţă, aflat-au înger pe piatră şezând şi acela, grăind către dânsele, aşa a zis: Ce căutaţi pe Cel viu între cei morţi? Ce plângeţi pe Cel nestricăcios ca fiind în stricăciune? Mergând, vestiţi ucenicilor Lui.

Stih: Aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm şi să ne veselim într-însa.

Paştile cele frumoase, Paştile Domnului, Paştile! Paştile cele

preacinstite nouă ne-au răsărit! Paştile, cu bucurie unul pe altul să ne îmbrăţişăm. O, Paştile izbăvirea de întristare! Că astăzi, din mormânt ca dintr-o cămară de nuntă strălucind Hristos, pe femei de bucurie le-a umplut, zicând: vestiţi Apostolilor.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 5-lea:

Ziua Învierii! Şi să ne luminăm cu prăznuirea şi unul pe altul să ne îmbrăţişăm; să zicem: fraţilor, şi celor ce ne urăsc pe noi, să iertăm toate pentru înviere şi aşa să strigăm: Hristos a înviat din morţi, cu moartea pe moarte călcând şi celor din morminte viaţă dăruindu-le.

Hristos a înviat... (de trei ori). Şi în timp ce cântăm stihirile de mai sus, facem sărutare mortului zicând: Hristos a înviat.

Iar după stihiri ectenia cuvenită. Şi preotul citeşte rugăciunea cu glas mare, aproape de mort: Dumnezeul duhurilor... şi rugăciunea de iertare cu celelalte cântări şi rânduieli (vezi pag. 241-245)

Şi aşa ieşind ducem trupul la mormânt, cântând: Hristos a înviat..., Şi-l înmormântăm cu mulţumită şi cu bucurie, zicând toate cele scrise la rânduiala înmormântării mirenilor.

Cântăm şi Troparul:

Pământule, deschide-te, şi primeşte pe cel zidit din tine mai înainte cu mâna lui Dumnezeu, care acum iarăşi se întoarce la tine, cel ce l-ai născut. Căci Ziditorul a luat ceea ce a fost după chipul Său, iar tu primeşte trupul lui ca ceea ce este al tău.

EVANGHELIILE ÎNVIERII
care se citesc la stâlpi

(1)
Din Sfânta Evanghelie de la Matei (28.16-20)

În vremea aceea, cei unsprezece ucenici au mers în Galileea, la muntele unde le poruncise lor Iisus. Şi văzându-L, I s-au închinat, ei care se îndoiseră. Şi apropiindu-Se, Iisus le-a vorbit lor, zicând: Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ. Drept aceea, mergând, învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, învăţându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, şi iată, Eu sânt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin!

(2)
Din Sfânta Evanghelie de la Marcu (16.1-8)

În vremea aceea, după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov şi Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Şi dis-de-dimineaţă, în prima zi a săptămânii, pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Şi ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului? Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus. Dar mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo îl veţi vedea, după cum v-a spus. Şi ieşind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse

de frică şi de uimire, şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.

(3)

Din Sfânta Evanghelie de la Marcu (16.9-20)

În vremea aceea, după ce a înviat dimineaţa, în ziua cea dintâi a săptămânii, El S-a arătat întâi Mariei Magdalena, din care scosese şapte demoni. Aceea, mergând, a vestit pe cei ce fuseseră cu El şi care se tânguiau şi plângeau. Şi ei, auzind că este viu şi că a fost văzut de ea, n-au crezut. După aceea, S-a arătat în alt chip, la doi dintre ei, care mergeau la o ţarină. Şi aceia, mergând, au vestit celorlalţi, dar nici pe ei nu i-au crezut. La urmă, pe când cei unsprezece şedeau la masă, S-a arătat şi i-a mustrat pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei care-L văzuseră înviat. Şi le-a zis: Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura. Cel ce va crede şi se va boteza, se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi. Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi vor grăi, şerpi vor lua în mână şi chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma, peste cei bolnavi îşi vor pune mâinile şi se vor face sănătoşi. Deci Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălţat la cer şi a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu. Iar ei, plecând, au propovăduit pretutindeni şi Domnul lucra cu ei şi întărea cuvântul, prin semnele care urmau. Amin.

(4)

Din Sfânta Evanghelie de la Luca (29.1-12)

În ziua cea dintâi a săptămânii, foarte de dimineaţă, au venit femeile la mormânt, aducând miresmele pe care le pregătiseră. Şi au găsit piatra răsturnată de pe mormânt. Şi intrând, nu au găsit trupul Domnului Iisus. Şi fiind ele încă nedumerite de aceasta, iată doi bărbaţi au stat înaintea lor, în veşminte strălucitoare. Şi înfricoşându-se ele şi plecându-şi feţele la pământ, au zis aceia către ele: De ce căutaţi pe Cel viu între cei morţi? Nu este aici, ci a înviat. Aduceţi-vă aminte cum v-a vorbit, fiind încă în Galileea, zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoşi şi să fie răstignit, iar a treia zi să învieze. Şi ele şi-au adus aminte de cuvintele Lui. Şi întorcându-se de la mormânt, au

vestit toate acestea celor unsprezece şi tuturor celorlalţi. Iar ele erau: Maria Magdalena şi Ioana şi Maria lui Iacov şi celelalte împreună cu ele, care ziceau către Apostoli acestea. Şi cuvintele acestea au părut înaintea lor ca o aiurare şi nu le-au crezut. Şi Petru, sculându-se, a alergat la mormânt şi, plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând. Şi a plecat, mirându-se în sine de ceea ce se întâmplase.

(5)

Din Sfânta Evanghelie de la Luca (24.12-35)

În vremea aceea, sculându-se Petru, a alergat la mormânt şi, plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând. Şi a plecat, mirându-se în sine de cele întâmplate. Şi iată, doi dintre ei mergeau în aceeaşi zi la un sat care era departe de Ierusalim, ca la şaizeci de stadii, al cărui nume era Emaus. Şi aceia vorbeau între ei despre toate întâmplările acestea. Şi pe când vorbeau şi se întrebau între ei, Iisus Însuşi, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei. Dar ochii lor erau ţinuţi ca să nu-L cunoască. Şi El a zis către ei: Ce sânt cuvintele acestea pe care le schimbaţi unul cu altul, în drumul vostru? Iar ei s-au oprit, cuprinşi de întristare. Răspunzând, unul cu numele Cleopa a zis către El: Tu singur eşti străin în Ierusalim şi nu ştii cele ce s-au întâmplat zilele acestea? El le-a zis: Care? Iar ei I-au răspuns: Cele despre Iisus Nazarineanul, Care era Prooroc puternic în faptă şi în cuvânt înaintea lui Dumnezeu şi a întregului popor. Cum L-au osândit la moarte şi L-au răstignit arhiereii şi mai-marii noştri; iar noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israil; şi cu toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea. Dar şi nişte femei de ale noastre ne-au spăimântat ducându-se dis-de-dimineaţă la mormânt, şi negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătare de Îngeri, care le-au spus că El este viu. Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt şi au găsit aşa precum spuseseră femeile, dar pe El nu L-au văzut. Şi El a zis către ei: O, nepricepuţilor şi zăbavnici cu inima, ca să credeţi toate câte au spus proorocii! Nu trebuia, oare, ca Hristos să pătimească acestea şi să intre în slava Sa? Şi începând de la Moise şi de la toţi Proorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El. Şi s-au apropiat de satul unde se duceau, iar El se făcea că merge mai departe. Dar ei îl rugau stăruitor, zicând: Rămâi cu noi că

este spre seară şi s-a plecat ziua. Şi a intrat să rămână cu ei. Şi când a stat împreună cu ei, la masă, luând El pâinea, a binecuvântat şi frângând, le-a dat lor. Şi s-au deschis ochii lor şi L-au cunoscut; şi El S-a făcut nevăzut de ei. Şi au zis unul către altul: Oare nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale şi când ne tâlcuia Scripturile? Şi, în ceasul acela sculându-se, s-au întors la Ierusalim şi au găsit adunaţi pe cei unsprezece şi pe cei care erau împreună cu ei, care ziceau că a înviat cu adevărat Domnul şi S-a arătat lui Simon. Şi ei au istorisit cele petrecute pe cale şi cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii.

(6)

Din Sfânta Evanghelie de la Luca (24.36-53)

În vremea aceea, sculându-Se din morţi, Iisus, a stat în mijlocul ucenicilor Săi şi le-a zis: Pace vouă! Iar ei, spăimântându-se şi înfricoşându-se, credeau că văd duh. Şi Iisus le-a zis: De ce sânteţi tulburaţi şi pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? Vedeţi mâinile Mele şi picioarele Mele, că Eu Însumi sânt; pipăiţi-Mă şi vedeţi, că duhul nu are carne şi oase, precum Mă vedeţi pe Mine că am. Şi zicând acestea, le-a arătat mâinile şi picioarele Sale. Iar ei încă necrezând, de bucurie şi minunându-se, El le-a zis: Aveţi aici ceva de mâncare? Iar ei I-au dat o bucată de peşte fript şi dintr-un fagure de miere. Şi luând, a mâncat înaintea lor. Şi le-a zis: Acestea sânt cuvintele pe care le-am grăit către voi, fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci şi în psalmi. Atunci le-a deschis lor mintea ca să priceapă Scripturile. Şi le-a spus că aşa este scris şi aşa trebuia să pătimească Hristos şi să învieze din morţi a treia zi, şi să se propovăduiască în numele Său pocăinţa spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim. Şi voi sânteţi martorii acestora. Şi iată, Eu trimit peste voi făgăduinţa Tatălui Meu; voi însă şedeţi în cetate, până ce vă veţi îmbrăca cu putere de sus. Şi i-a dus afară până spre Betania şi, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat. Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare. Şi erau în toată vremea în templu, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu. Amin.

(7)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan (20.1-10)

Iar în ziua întâi a săptămânii, Maria Magdalena a venit la mormânt dis-de-dimineaţă, fiind încă întuneric, şi a văzut piatra ridicată de pe mormânt. Deci a alergat şi a venit la Simon-Petru şi la celălalt ucenic pe care-l iubea Iisus, şi le-a zis: Au luat pe Domnul din mormânt şi noi nu ştim unde L-au pus. Deci a ieşit Petru şi celălalt ucenic şi veneau la mormânt. Şi cei doi alergau împreună, dar celălalt ucenic, alergând înainte, mai repede decât Petru, a sosit cel dintâi la mormânt. Şi, aplecându-se, a văzut giulgiurile puse jos, dar n-a intrat. A sosit şi Simon-Petru, urmând după el, şi a intrat în mormânt şi a văzut giulgiurile puse jos, iar mahrama, care fusese pe capul Lui, nu era pusă împreună cu giulgiurile, ci înfăşurată, la o parte, într-un loc. Atunci a intrat şi celălalt ucenic care sosise întâi la mormânt, şi a văzut şi a crezut. Căci încă nu ştiau Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morţi. Şi s-au dus ucenicii iarăşi la ai lor.

(8)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan (20.11-18)

În vremea aceea, Maria stătea afară lângă mormânt plângând. Şi pe când plângea, s-a aplecat spre mormânt. Şi a văzut doi Îngeri în veşminte albe şezând, unul către cap şi altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus. Şi aceia i-au zis: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi? Ea le-a zis: Că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus. Zicând acestea, ea s-a întors cu faţa şi a văzut pe Iisus stând, dar nu ştia că este Iisus. Zis-a ei Iisus: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi? Ea, crezând că este grădinarul, I-a zis: Doamne, dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi eu îl voi ridica. Iisus i-a zis: Maria! Întorcându-se, aceea I-a zis evreieşte: Rabuni! (adică, învăţătorule). Iisus i-a zis: Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Mergi la fraţii Mei şi le spune: Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru. Şi a venit Maria Magdalena vestind ucenicilor că a văzut pe Domnul şi acestea ce i-a spus ei.

(9)

Din Sfânta Evanghelie de Ia Ioan (20.19-31)

Şi fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii, şi uşile fiind încuiate, unde erau adunaţi ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus şi a stat în mijlocul lor şi le-a zis: Pace vouă! Şi zicând acestea, le-a arătat mâinile şi coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul. Şi Iisus le-a zis iarăşi: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit şi Eu pe voi. Şi zicând acestea, a suflat asupra lor şi le-a zis: Luaţi Duh Sfânt; cărora veţi ierta păcatele, le vor fi iertate şi cărora le veţi ţine vor fi ţinute. Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci au zis lui ceilalţi ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnele cuielor şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. Şi după opt zile, ucenicii Lui erau iarăşi înăuntru, şi Toma, împreună cu ei. Şi a venit Iisus, uşile fiind încuiate, şi a stat în mijloc şi a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace şi vezi mâinile Mele şi adu mâna ta şi o pune în coasta Mea şi nu fi necredincios, ci credincios. A răspuns Toma şi I-a zis: Domnul meu şi Dumnezeul meu! Iisus i-a zis: Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Fericiţi cei ce n-au văzut şi au crezut! Şi încă multe alte minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sânt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris, ca să credeţi că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, şi crezând, să aveţi viaţă întru numele Lui.

(10)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan (21.1-14)

În vremea aceea, sculându-Se din morţi, Iisus S-a arătat iarăşi ucenicilor la Marea Tiberiadei şi S-a arătat aşa: Erau împreună Simon-Petru şi Toma, cel numit Geamănul, şi Natanael, cel din Cana Galileii, şi fiii lui Zevedeu şi alţi doi din ucenicii Lui. Simon-Petru le-a zis: Mă duc să pescuiesc. Şi i-au zis ei: Mergem şi noi cu tine. Şi au ieşit şi s-au suit în corabie, şi în noaptea aceea n-au prins nimic. Iar făcându-se dimineaţă, Iisus a stat la ţărm; dar ucenicii n-au ştiut că este Iisus. Deci le-a zis Iisus: Fiilor, nu cumva aveţi ceva de mâncare? Ei i-au răspuns: Nu. Iar El le-a zis:

Aruncaţi mreaja în partea dreaptă a corăbiei şi veţi afla. Deci au aruncat-o şi nu mai puteau s-o tragă de mulţimea peştilor. Şi a zis lui Petru ucenicul acela pe care-l iubea Iisus: Domnul este! Deci Simon-Petru, auzind că este Domnul, şi-a încins haina, căci era dezbrăcat, şi s-a aruncat în apă. Şi ceilalţi ucenici au venit cu corabia, căci nu erau departe de ţărm, ci la două sute de coţi, trăgând mreaja cu peşti. Deci, când au ieşit la ţărm au văzut jar pus jos şi peşte pus deasupra, şi pâine. Iisus le-a zis: Aduceţi din peştii pe care i-aţi prins acum. Simon-Petru s-a suit în corabie şi a tras mreaja la ţărm, plină de peşti mari: o sută cincizeci şi trei şi, deşi erau atâţia, mreaja nu s-a rupt. Iisus le-a zis: Veniţi de prânziţi. Şi nici unul din ucenici nu îndrăznea să-L întrebe: Cine eşti Tu?, ştiind că este Domnul. Deci a venit Iisus şi a luat pâinea şi le-a dat lor, şi de asemenea şi peştele. Aceasta este, acum, a treia oară când Iisus S-a arătat ucenicilor, după ce a înviat din morţi.

(11)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan (21.15-25)

În vremea aceea S-a arătat Iisus ucenicilor Săi, după ce a nviat din morţi, şi a zis lui Simon-Petru: Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti tu mai mult decât aceştia? El i-a zis: Da, Doamne, Tu ştii că Te iubesc. Zis-a lui: Paşte mieluşeii Mei. Iisus i-a zis iarăşi, a doua oară: Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti? El i-a zis: Da, Doamne, Tu ştii că Te iubesc. Zis-a Iisus lui: Păstoreşte oile Mele. Iisus i-a zis a treia oară: Simone, fiul Iui Iona, Mă iubeşti? Petru s-a întristat, că i-a zis a treia oară: Mă iubeşti? Şi i-a zis: Doamne, Tu ştii toate. Tu ştii că Te iubesc. Iisus i-a zis: Paşte oile Mele. Adevărat, adevărat zic ţie: Când erai mai tânăr te încingeai singur şi umblai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, vei întinde mâinile tale şi altul te va încinge şi te va duce unde nu voieşti. Iar aceasta a zis-o, însemnând cu cel fel de moarte va preaslăvi pe Dumnezeu. Şi zicând aceasta, i-a zis: Urmează Mie. Dar întorcându-se, Petru a văzut venind după el pe ucenicul pe care-l iubea Iisus, acela care la cină s-a rezemat de pieptul Lui şi i-a zis: Doamne, cine este cel ce Te va vinde? Pe acesta deci, văzându-l, Petru a zis lui Iisus: Doamne, dar cu acesta ce se va întâmpla? Zis-a lui Iisus: Dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu? Tu urmează Mie. De aceea a ieşit cuvântul acesta între fraţi,

că ucenicul acela nu va muri; dar Iisus nu i-a spus că nu va muri, ci: dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu? Acesta este ucenicul care mărturiseşte despre aceasta şi care a scris acestea, să ştim că mărturia lui e adevărată. Dar sânt şi alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus şi care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărţile ce s-ar fi scris. Amin.

ALTE EVANGHELII
care pot fi citite ca adaos de podoabă la stâlpi, precum şi în drum spre locul de înmormântare

(1)
Din Sfânta Evanghelie de la Ioan (5.17-24)

Zis-a Domnul către iudeii care veniseră la Dânsul: Tatăl Meu până acum lucrează; şi Eu lucrez. Deci pentru aceasta căutau şi mai mult iudeii să-L omoare, nu numai pentru că dezlega sâmbăta, ci şi pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, făcându-Se pe Sine deopotrivă cu Dumnezeu. A răspuns deci Iisus şi le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, dacă nu va vedea pe Tatăl făcând; căci cele ce face Acela, acestea le face şi Fiul întocmai. Că Tatăl iubeşte pe Fiul şi-I arată toate câte face El şi lucruri mai mari decât acestea va arăta Lui, ca voi să vă miraţi. Căci, după cum Tatăl scoală pe cei morţi şi le dă viaţă, tot aşa şi Fiul dă viaţă celor ce voieşte. Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului. Ca toţi să cinstească pe Fiul, precum cinstesc pe Tatăl. Cel ce nu cinsteşte pe Fiul nu cinsteşte pe Tatăl, Care L-a trimis. Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţă veşnică şi la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viaţă.

(2)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan (6.40-44)

Zis-a Domnul către iudeii care crezuseră într-Însul: Aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine vede pe Fiul şi crede întru El, să aibă viaţă veşnică şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Deci iudeii murmurau împotriva Lui, fiindcă zisese: Eu sânt pâinea care s-a coborât din cer. Şi ziceau: Au nu este Acesta Iisus, fiul lui Iosif, şi nu ştim noi pe tatăl Său şi pe mama Sa? Cum spune El acum: M-am coborât din cer? Iisus a răspuns şi le-a zis: Nu murmuraţi între voi. Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl, Care M-a trimis, şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.

(3)

Din Sfânta Evanghelie de la Luca (12.16-21)

Zis-a Domnul pilda aceasta: Unui om bogat i-a rodit din belşug ţarina. Şi cugeta el în sine, zicând: Ce voi face, că n-am unde să adun roadele mele? Şi a zis: Aceasta voi face: Voi strica jitniţele mele şi mai mari le voi zidi şi voi strânge acolo tot grâul şi bunătăţile mele şi voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătăţi strânse pentru mulţi ani; odihneşte-te, mănâncă, bea, veseleşte-te. Iar Dumnezeu i-a zis: Nebune! În această noapte vor cere de la tine sufletul tău. Şi cele ce ai pregătit ale cui vor fi? Aşa se întâmplă cu cel ce-şi adună comori sieşi şi nu se îmbogăţeşte întru Dumnezeu.

(4)

Din Sfânta Evanghelie de la Matei (22.23-33)

În vremea aceea, s-au apropiat de Iisus saducheii, cei ce zic că nu este înviere, şi L-au întrebat, zicând: Învăţătorule, Moise a zis: Dacă cineva moare neavând copii, fratele lui să ia de soţie pe cea văduvă şi să ridice urmaşi fratelui său. Deci erau, la noi, şapte fraţi; şi cel dintâi s-a însurat şi a murit şi, neavând urmaş, a lăsat pe femeia sa fratelui său. Asemenea şi al doilea şi al treilea, până la al şaptelea. În urma tuturor a murit şi femeia. La înviere, deci, a cărui dintre cei şapte va fi femeia? Căci toţi au avut-o de soţie. Răspunzând, Iisus le-a zis: Vă rătăciţi, neştiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. Căci la înviere nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sânt ca Îngerii lui Dumnezeu în cer. Iar despre

învierea morţilor, au n-aţi citit ce vi s-a spus vouă de Dumnezeu, zicând: Eu sânt Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov? Nu este Dumnezeul morţilor, ci al viilor. Iar mulţimile, ascultându-L, erau uimite de învăţătura Lui.

(5)

Din Sfânta Evanghelie de la Matei (24.27-33,42-51)

Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Precum iese fulgerul de la răsărit şi se arată până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului Omului. Că unde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii. Iar îndată după strâmtorarea acelor zile, soarele se va întuneca şi luna nu va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer şi puterile cerurilor se vor zgudui. Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului şi vor plânge toate neamurile pământului şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere şi cu slavă multă. Şi va trimite pe Îngerii Săi, cu sunet mare de trâmbiţă şi vor aduna pe cei aleşi ai Lui din cele patru vânturi, de la marginile cerurilor până la celelalte margini. Învăţaţi de la smochin pilda: Când mlădiţa lui se face fragedă şi odrăsleşte frunze, cunoaşteţi că vara este aproape. Asemenea şi voi, când veţi vedea toate acestea, să ştiţi că este aproape, la uşi. Privegheaţi deci, că nu ştiţi în care zi vine Domnul vostru. Aceea cunoaşteţi, că de-ar şti stăpânul casei la ce strajă din noapte vine furul, ar priveghea şi n-ar lăsa să i se spargă casa. De aceea, şi voi fiţi gata, că în ceasul în care nu gândiţi Fiul Omului va veni. Cine, oare, este sluga credincioasă şi înţeleaptă pe care a pus-o stăpânul peste slugile sale, ca să le dea hrană la timp? Fericită este sluga aceea pe care venind stăpânul său, o va afla făcând aşa. Adevărat zic vouă, că peste toate avuţiile sale o va pune. Iar dacă acea slugă, rea fiind, va zice în inima sa: Stăpânul meu întârzie, şi va începe să bată pe cei ce slujesc împreună cu el, să mănânce şi să bea cu beţivii, veni-va stăpânul slugii aceleia în ziua când nu se aşteaptă şi în ceasul pe care nu-l cunoaşte, şi o va tăia din dregătorie şi partea ei o va pune cu făţarnicii. Acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor.

(6)

Din Sfânta Evanghelie de la Matei (6;22-33)

Zis-a Domnul către dânşii: Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e întru tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult! Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî şi pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi şi pe celălalt îl va dispreţui; nu puteţi să slujiţi lui Dumnezeu şi lui mamona. De aceea vă zic vouă: Nu vă îngrijiţi pentru sufletul vostru ce veţi mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veţi îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana şi trupul decât îmbrăcămintea? Priviţi la păsările cerului că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitniţe, şi Tatăl vostru Cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sânteţi voi cu mult mai presus decât ele? Şi cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? Iar de îmbrăcăminte de ce vă îngrijiţi? Luaţi seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc. Şi vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceştia. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este şi mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puţin credincioşilor? Deci, nu duceţi grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Că după toate acestea se străduiesc păgânii; ştie doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveţi nevoie de ele. Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă.

(7)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan (6.48-54)

Zis-a Domnul către iudeii care crezuseră întru El: Eu sânt pâinea vieţii. Părinţii voştri au mâncat mană în pustie şi au murit. Pâinea care se coboară din cer este aceea din care, dacă mănâncă cineva, nu moare. Eu sânt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viaţa lumii este trupul Meu. Deci iudeii se certau între ei, zicând: Cum poate Acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm? Şi le-a zis Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veţi mânca trupul Fiului Omului şi nu veţi bea

sângele Lui, nu veţi avea viaţă întru voi. Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.

(8)

Din Sfânta Evanghelie de la Luca (14;1,12-15)

În vremea aceea a intrat Iisus, într-o sâmbătă, în casa uneia dintre căpeteniile fariseilor, ca să mănânce pâine; şi a zis celui ce-L chemase: când faci prânz sau cină, nu chema pe prietenii tăi, nici pe fraţii tăi, nici pe rudele tale, nici vecinii bogaţi, ca nu cumva să te cheme şi ei, la rândul lor, pe tine şi să-ţi fie ca răsplată. Ci, când faci un ospăţ, cheamă pe săraci, pe neputincioşi, pe şchiopi, pe orbi, şi fericit vei fi că nu pot să-ţi răsplătească. Căci ţi se va răsplăti la învierea drepţilor. Şi auzind acestea, unul dintre cei ce şedeau cu El la masă, I-a zis: Fericit este cel ce va prânzi întru împărăţia lui Dumnezeu!

(9)

Din Sfânta Evanghelie de la Matei (25;31-46)

Zis-a Domnul: Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, şi toţi Sfinţii Îngeri cu El, atunci va şedea pe tronul slavei Sale. Şi se vor aduna înaintea Lui toate neamurile şi-i va despărţi pe unii de alţii, precum desparte păstorul oile de capre. Şi va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu de moşteniţi împărăţia cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost şi Mi-aţi dat să mănânc; însetat am fost şi Mi-aţi dat să beau; străin am fost şi M-aţi primit; gol am fost şi M-aţi îmbrăcat; bolnav am fost şi M-aţi cercetat; în temniţă am fost şi aţi venit la Mine. Atunci drepţii îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând şi Te-am hrănit? Sau însetat şi Ţi-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin şi Te-am primit, sau gol şi Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniţă şi am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat vă zic vouă: întrucât aţi făcut unuia dintre aceşti fraţi ai Mei, prea mici, Mie Mi-aţi făcut. Atunci va zice şi celor de-a stânga: Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic, care este gătit diavolului şi îngerilor lui. Căci flămând am fost şi nu Mi-aţi dat să mănânc; însetat am fost şi nu Mi-aţi dat să beau;

străin am fost şi nu M-aţi primit; gol, şi nu M-aţi îmbrăcat; bolnav şi în temniţă, şi nu M-aţi cercetat. Atunci vor răspunde şi ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniţă şi nu Ţi-am slujit? El însă le va răspunde, zicând: Adevărat vă zic vouă: întrucât nu aţi făcut unuia din aceştia prea mici, nici Mie nu Mi-aţi făcut. Şi vor merge aceştia la osândă veşnică, iar drepţii la viaţă veşnică.

(10)

Din Sfânta Evanghelie de la Matei (5;42-48)

Zis-a Domnul: Celui care cere de la tine, dă-i; şi de la cel ce voieşte să se împrumute de la tine, nu întoarce faţa ta. Aţi auzit că s-a zis: Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău. Iar Eu vă zic vouă: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cel ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc, ca să fiţi fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele peste cei răi şi peste cei buni şi trimite ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Căci dacă iubiţi pe cei ce vă iubesc, ce răsplată veţi avea? Au nu fac şi vameşii acelaşi lucru? Şi dacă îmbrăţişaţi numai pe fraţii voştri, ce faceţi mai mult? Au nu fac şi păgânii acelaşi lucru? Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este.

(11)

Din Sfânta Evanghelie de la Matei (13.44-54)

Zis-a Domnul pilda aceasta: Împărăţia Cerurilor este asemenea cu o comoară ascunsă în ţarină, pe care, găsind-o un om, a ascuns-o, şi de bucuria ei se duce şi vinde tot ce are şi cumpără ţarina aceea. Iarăşi, asemenea este Împărăţia Cerurilor cu un neguţător care caută mărgăritare bune. Şi aflând un mărgăritar de mult preţ, s-a dus, a vândut toate câte avea şi l-a cumpărat. Asemenea este iarăşi Împărăţia Cerurilor cu un năvod aruncat în mare şi care adună tot felul de peşti. Iar când s-a umplut, l-au tras pescarii la mal şi, şezând, au ales în vase pe cei buni, iar pe cei răi i-au aruncat afară. Aşa va fi la sfârşitul veacului: vor ieşi Îngerii şi vor despărţi pe cei răi din mijlocul celor drepţi. Şi îi vor arunca în cuptorul cel de foc; acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor. Înţeles-aţi toate acestea? Zis-au Lui: Da, Doamne. Iar El le-a zis: De aceea, orice cărturar cu învăţătură

despre Împărăţia Cerurilor este asemenea unui om gospodar, care scoate din vistieria sa noi şi vechi. Iar după ce Iisus a sfârşit aceste pilde, a trecut de acolo. Şi venind în patria Sa, îi învăţa pe ei în sinagoga lor.

(12)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan (8;51-59)

Zis-a Domnul către iudeii care veniseră atunci la Dânsul: Adevărat, adevărat zic vouă: Dacă cineva va păzi cuvântul Meu, nu va vedea moartea în veac. Iudeii i-au zis: Acum am cunoscut că ai demon. Avraam a murit, de asemenea şi Proorocii; şi Tu zici: Dacă cineva va păzi cuvântul Meu, nu va gusta moartea în veac. Nu cumva eşti Tu mai mare decât Tatăl nostru Avraam, care a murit? Şi au murit şi Proorocii. Cine Te faci Tu a fi? Iisus a răspuns: Dacă Mă slăvesc Eu pe Mine Însumi, slava Mea nimic nu este. Tatăl Meu este Cel care Mă slăveşte, despre Care voi ziceţi că este Dumnezeul vostru. Şi nu L-aţi cunoscut, dar Eu îl ştiu; şi, dacă aş zice că nu-L ştiu, aş fi mincinos, asemenea vouă. Ci Îl ştiu şi păzesc cuvântul Lui. Avraam, părintele vostru, a fost bucuros să vadă ziua Mea şi a văzut-o şi s-a bucurat. Deci au zis iudeii către El: încă nu ai cincizeci de ani şi l-ai văzut pe Avraam? Iisus le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Mai înainte de a fi fost Avraam, Eu sânt. Deci au luat pietre ca să arunce asupra Lui. Dar Iisus S-a ferit şi a ieşit din templu şi, trecând prin mijlocul lor, S-a dus.

(13)

Din Sfânta Evanghelic de la Matei (12;30-37)

Zis-a Domnul: Cine nu este cu Mine este împotriva Mea, şi cine nu adună cu Mine, risipeşte. De aceea vă zic: Orice păcat şi orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului nu se va ierta. Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie. Ori spuneţi că pomul este bun şi rodul lui e bun, ori spuneţi că pomul este rău şi rodul lui e rău, căci după roadă se cunoaşte pomul. Pui de vipere, cum puteţi să grăiţi cele bune, odată ce sânteţi răi? Căci din prisosul inimii grăieşte gura. Omul cel bun din comoara lui cea bună scoate afară cele bune, pe când omul cel rău din

comoara lui cea rea scoate afară cele rele. Vă spun că pentru orice cuvânt deşert, pe care-l vor rosti, oamenii vor da socoteală în ziua judecăţii. Căci din cuvintele tale vei fi găsit drept, şi din cuvintele tale vei fi osândit.

(14)

Din Sfânta Evanghelie de la Ioan (12.24-26,35-36)

Zis-a Domnul către ucenicii Săi: Adevărat, adevărat zic vouă, că dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă. Cel ce îşi iubeşte sufletul îl va pierde; iar cel ce îşi urăşte sufletul în lumea aceasta, îl va păstra pentru viaţa veşnică. Dacă-Mi slujeşte cineva, să-Mi urmeze, şi unde sânt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu. Dacă-Mi slujeşte cineva, Tatăl Meu îl va cinsti. Deci le-a zis Iisus: încă puţină vreme Lumina este cu voi. Umblaţi cât aveţi Lumină, ca să nu vă prindă întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu ştie unde merge. Cât aveţi Lumina, credeţi în Lumină, ca să fiţi fii ai Luminii.

(15)

Din Sfânta Evanghelie de Ia Luca (12.32-40)

Zis-a Domnul: Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăţia. Vindeţi averile voastre şi daţi milostenie; faceţi-vă pungi care nu se învechesc, comoară neîmpuţinată în ceruri, unde furul nu se apropie, nici molia nu o strică. Căci unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră. Să fie mijloacele voastre încinse şi făcliile voastre aprinse. Şi voi să fiţi asemenea oamenilor care aşteaptă pe stăpânul lor când se va întoarce de la nuntă, ca, venind şi bătând, îndată să-I deschidă. Fericite sânt slugile acelea pe care, venind stăpânul le va afla veghind. Adevărat zic vouă că se va încinge şi le va pune la masă şi, apropiindu-se le va sluji. Fie că va veni la straja a doua, fie că va veni la straja a treia, şi de le va găsi aşa, fericite sânt acelea. Iar aceasta să ştiţi, că, de ar şti stăpânul casei în care ceas vine furul, ar veghea şi n-ar lăsa să i se spargă casa. Deci şi voi fiţi gata, căci în ceasul în care nu gândiţi, Fiul Omului va veni.

RÂNDUIALA PARASTASULUI

Mergând preotul unde este gătită coliva, zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., **cădind coliva cruciş. Iar noi zicem:** Sfinte Dumnezeule..., **şi după Ecfonis:** Doamne miluieşte **(de 12 ori);** Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm..., **(de trei ori); şi Psalmul 90:** Cel ce locuieşte în ajutorul Celui Preaînalt..., **Şi după terminarea lui:** Slavă..., Şi acum..., Aliluia **(se zice de trei ori); apoi se face ectenia pentru cei răposaţi:**

Cu pace Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea de sus...

Pentru lăsarea şi iertarea greşalelor celor ce întru fericită adormire s-au mutat, Domnului să ne rugăm.

Pentru pururea pomeniţii robii lui Dumnezeu (N) cei din veac adormiţi în dreapta credinţă: a strămoşilor, moşilor, a părinţilor, a ctitorilor acestui sfânt locaş şi a tuturor ortodocşilor creştini, celor ce zac aici şi pretutindenea; pentru odihna, liniştea şi fericirea lor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să li se ierte lor toată greşala cea de voie şi cea fără de voie, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca neosândiţi să stea la înfricoşătorul tron al slavei Domnului, Domnului să ne rugăm.

Pentru cei ce plâng şi se chinuiesc, aşteptând mângâierea lui Hristos, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se îndepărteze de la ei de toată durerea, întristarea şi suspinarea, şi să-i aşeze pe ei unde cercetează lumina feţei lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca Domnul Dumnezeul nostru să aşeze sufletele lor în loc luminos, în loc cu verdeaţă, în loc de odihnă, unde toţi drepţii sălăşluiesc, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne izbăvim noi de tot necazul...

Apără, mântuieşte, miluieşte...

Pe Preasfânta, curata ...

Pe noi înşine şi unii pe alţii şi toată viaţa noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Ecfonis: Că tu eşti învierea şi viaţa şi odihna adormiţilor robilor tăi, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm împreună şi Celui fără de început al Tău Părinte şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi cântăm pe glasul al 8-lea, zicând aceste Stihuri:

Stihul 1: Fericiţi pe care i-ai ales şi i-ai primit, Doamne.

Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Stihul al 2-lea: Şi pomenirea lor din neam în neam.

Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Stihul al 3-lea: Sufletele lor întru bunătăţi se vor sălăşlui şi seminţia lor va moşteni pământul

Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Apoi Troparul, glasul al 8-lea:

Cela ce prin adâncul înţelepciunii, cu iubirea de oameni toate le iconomiseşti şi ceeace este de folos tuturor le dăruieşti, Unule Ziditorule, odihneşte, Doamne, sufletele robilor Tăi, că spre Tine şi-au pus nădejdea, spre Făcătorul şi Ziditorul şi Dumnezeul nostru. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine zid şi liman te avem şi rugătoare bine-primită către

Dumnezeu, pe Carele L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu nenuntită, ceea ce eşti credincioşilor mântuire.

Apoi preotul zice ectenia:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm pentru iertarea păcatelor robilor lui Dumnezeu (N). Pentru ca să li se ierte lor toată greşala cea de voie şi cea fără de voie.

Ca Domnul Dumnezeul nostru să aşeze sufletele lor, unde drepţii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerurilor şi iertarea păcatelor lor, la Hristos Împăratul cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să cerem.

Şi diaconul zice: Domnului să ne rugăm,
iar preotul zice rugăciunea: Dumnezeul duhurilor...,
Strana: Doamne miluieşte.
Ecfonis Că Tu eşti învierea, viaţa şi odihna...; şi celelalte până la sfârşit.

Apoi Binecuvântările învierii pentru cei răposaţi, glasul al 5-lea, Stihul:Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale; Ceata Sfinţilor a aflat izvorul vieţii..., tot de rând până la sfârşit. Caută-le la înmormântarea mirenilor, pag. 229.
Aliluia (se zice de trei ori).

După acea ectenia pentru cei răposaţi şi ecfonisul. Apoi Troparul, glasul al 5-lea: Odihneşte, Mântuitorul nostru, cu drepţii pe robii Tăi... Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei: Cel ce din Fecioară ai strălucit lumii..., apoi Psalmul 50: Miluieşte-mă Dumnezeule...
Apoi: Canonul pentru cei morţi, caută-l la înmormântarea mirenilor. După cântarea a 3-a, ectenia pentru cei morţi, precum s-a spus mai sus. Şi după ecfonis: Catismala glasul al 6-lea: Cu adevărat deşertăciune sânt toate..., Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu în timpul vieţii mele....
După cântarea a 6-a, ectenia pentru cei morţi, ca mai sus şi după ecfonis urmează Condacul, glasul al 8-lea: Cu Sfinţii odihneşte, Hristoase sufletele..., Icosul: Tu singur eşti fără de moarte..., Aliluia (se zice de trei ori). După a 9-a cântare, zice preotul tămâind: Pe Născătoarea de Dumnezeu şi Maica Luminii, întru cântări cinstindu-o să o slăvim.

Iar Strana în loc de stih, zice aceasta: Duhurile şi sufletele drepţilor te vor lăuda pe Tine Doamne. Apoi cântăm Irmosul: Pe Dumnezeu a-l vedea..., apoi: Sfinte Dumnezeule..., după: Tatăl nostru..., cântăm Troparele glasul al 4-

lea: Cu duhurile dreptţilor..., Întru odihna Ta, Doamne..., Slavă..., Tu eşti Dumnezeu, Care Te-ai pogorât în iad..., Şi acum..., Una curată şi prea nevinovată, Fecioară...

Apoi ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta..., Încă ne rugăm pentru odihna adormiţilor robilor Tăi..., şi celelalte pe rând, cum s-au scris mai sus. preotul zice rugăciunea: Dumnezeul duhurilor..., şi ecfonis: Că Tu eşti învierea, viaţa...

Diaconul rosteşte: Domnului să ne rugăm, iar preotul citeşte rugăciunile de iertare (caută la pag. 241).

Preotul: Înţelepciune.

Citeţul: Ceea ce eşti mai cinstită..., Apoi: Slavă Ţie Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ţie.

Strana: Slavă..., Şi acum..., Doamne miluieşte (se zice de trei ori), Părinte binecuvintează. Şi apolis: Cel ce a înviat din morţi..., şi după apolis, preotul zice: Întru fericita adormire, veşnică odihnă..., şi celelalte. Iar clericii cântă: Veşnica pomenire (se zice de trei ori).

LITIA MICĂ PENTRU MORŢI

Se face în toate zilele peste an, seara după apolisul Vecerniei şi dimineaţa după apolisul Utreniei, în zilele obişnuite.

Iar în zilele de sărbătoare, precum în duminicile când se cântă polieleu şi doxologie, la sărbătorile cele mari, la înainte-prăznuire şi după-prăznuire, Litia aceasta pentru morţi nu se face.

Rânduiala ei este următoarea:

Seara după apolisul Vecerniei şi dimineaţa după apolisul Utreniei, preotul ia cădelniţa cu tămâie şi eclesiarhul ia sfeşnicul cu lumânarea aprinsă, mergând înaintea preotului ce are pus pe sine epitrahilul; iar cântăreţii, urmând, cântă o stihiră din cele de la Litia bisericii, preschimbându-le, o dată una, altă dată alta, de câte ori se face Litia; şi când ajung în tinda bisericii, preotul stă în mijloc şi, terminându-se stihira zice:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., şi îndată: Sfinte Dumnezeule..., pe glasul stihirei, însă repede în amândouă stranele, de trei ori. Apoi: Slavă..., Şi acum..., şi după: Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăţia..., şi îndată se cântă Troparele acestea ale morţilor, iar preotul cădeşte icoanele numai cele din tindă şi poporul:

Tropar, glasul al 4-lea.

Cu duhurile drepţilor, celor ce s-a săvârşit, odihneşte, Mântuitorule, sufletele robilor Tăi, păzindu-le pe dânsele întru viaţa cea fericită care este la Tine, Iubitorule de oameni.

Întru odihna Ta, Doamne, unde toţi sfinţii Tăi se odihnesc, odihneşte şi sufletele robilor Tăi, că Însuţi eşti iubitor de oameni.

Slavă...,

Tu eşti Dumnezeu, Carele Te-ai pogorât la iad şi ai dezlegat durerile celor ferecaţi, Însuţi, şi sufletele robilor Tăi, odihneşte-le.

Şi acum...,

Una curată şi preanevinovată, Fecioară, care ai născut pe Dumnezeu mai presus de fire, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Şi îndată preotul zice această ectenie:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta,

rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Strana: Doamne miluieşte **(de trei ori)**

Încă ne rugăm pentru odihna şi iertarea sufletelor celor din veac adormiţi în dreapta credinţă: a strămoşilor, a moşilor, a părinţilor, a maicilor, a fraţilor, a surorilor, a fiilor şi a tuturor sufletelor celor dintr-o rudenie şi seminţie cu noi, care mai înainte au adormit în nădejdea învierii şi a vieţii veşnice; a ctitorilor sfântului locaşului acestuia, a miluitorilor şi binefăcătorilor, şi a tuturor celor ce s-au ostenit şi au slujit în sfântul locaşul aceasta: arhierei, ieromonahi, preoţi, ierodiaconi, diaconi, monahi şi slujitori ortodocşi creştini, care odihnesc aici şi pretutindeni, şi a robilor lui Dumnezeu ce acum se pomenesc (N); şi pentru ca să li se ierte lor toată greşala cea de voie şi cea fără de voie.

Ca Domnul Dumnezeu să aşeze sufletele şi numele lor în cartea vieţii, în sânurile lui Avraam, în latura celor vii, în împărăţia cerurilor şi în raiul desfătării, unde toţi drepţii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu, împărăţia cerurilor şi iertarea păcatelor lor, la Hristos, Împăratul cel fără de moarte şi Dumnezeul nostru, să cerem.

Strana: Dă, Doamne
Diaconul sau preotul: Domnului să ne rugăm.
Strana: Doamne miluieşte **şi preotul citeşte această rugăciune:**

Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul, Care ai călcat moartea şi pe diavolul l-ai surpat şi ai dăruit viaţă lumii Tale; Însuţi, Doamne, odihneşte şi sufletele adormiţilor robilor Tăi (N) în loc luminos, în loc de verdeaţă, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, întristarea şi suspinarea. Şi toată greşala ce au săvârşit ei, sau cu cuvântul, sau cu lucrul, sau cu gândul, ca un Dumnezeu bun şi iubitor de oameni, iartă-i. Că nu este om care să vieţuiască şi să nu păcătuiască; numai Tu singur eşti fără de păcat, dreptatea Ta este dreptate în veac şi cuvântul Tău este adevărul.

Că Tu eşti învierea şi viaţa şi odihna adormiţilor robilor Tăi (N), Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început, şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii

vecilor. Amin.

Preotul: **Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ţie.**

Strana: **Slavă... Şi acum..., Doamne miluieşte, (de trei ori), Părinte binecuvintează:**

Preotul:

Cel ce a înviat din morţi, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor Apostoli, ale preacuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri şi ale tuturor sfinţilor, sufletele robilor Săi cei mutaţi de la noi, în locaşurile drepţilor să le aşeze, în sânul lui Avraam să le odihnească, cu drepţii să le numere, iar pe noi să ne miluiască, ca un bun şi de oameni iubitor.

Preotul:

Veşnică pomenire, vrednicilor de fericire şi pururea pomeniţilor, părinţilor şi fraţilor noştri. (se zice de trei ori).

Dumnezeu să-i fericească şi să-i odihnească pe dânşii, şi pe noi să ne miluiască, ca un bun şi de oameni iubitor.

Întru fericita adormire, veşnică odihnă dă, Doamne, adormiţilor şi pururea pomeniţilor ctitorilor sfântului locaşului acestuia, părinţilor şi fraţilor noştri ortodocşi creştini, care odihnesc aici şi pretutindeni, şi le fă lor veşnica pomenire.

Strana cântă: **Veşnica pomenire, pe glasul al 3-lea, (de trei ori).**

Eclesiarhul, luând sfeşnicul şi cădelniţa de la preot, le duce la locul lor, şi preotul stând înaintea uşilor zice:

Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

De de va fi trebuinţă de citirea rugăciunii sfinţirii crucii ce se pune la mormânt, vezi Rânduiala sfinţirii crucii de la pag. 526.

RUGĂCIUNEA

care se citeşte de către preot la împărţirea hainelor şi a altor lucruri pentru cei adormiţi în Domnul

Domnului să ne rugăm.

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce stăpâneşti peste cei morţi şi peste cei vii, Care dai hrană celor flămânzi şi îmbrăcăminte celor goi, binecuvintează hainele acestea spre purtarea celor ce le vor îmbrăca; şi pe adormitul robul Tău (N) îl îmbracă în veşmântul nestricăciunii şi în haină înfrumuseţată cu lumină şi-l aşează în cămara Ta, ca să se bucure în veci întru desfătarea bunătăţilor Tale şi întru odihnă. Binecuvintează, Doamne, şi celelalte lucruri câte se vor mai împărţi pentru adormitul robul Tău (N), ca să-i fie lui de pomenire şi spre iertarea păcatelor. Dăruieşte, Doamne, sănătate şi celor ce vor purta aceste daruri de haine, spre pomenirea numelui adormitului. Dăruieşte şi adormitului răspuns bun la înfricoşătoare judecata Ta; uşurează-l, Doamne, de păcatele ce a făcut, cu lucrul, cu cuvântul sau cu gândul. Că numai Tu singur eşti fără de păcate, Hristoase, Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

MOLITFELE
SFÂNTULUI VASILE CEL MARE
pentru cei care pătimesc de la diavol şi pentru toată neputinţa
(1)

Domnului să ne rugăm

Dumnezeul dumnezeilor şi Domnul domnilor, făcătorul cetelor celor de foc şi ziditorul puterilor celor nemateriale, meşterul celor cereşti şi al celor pământeşti, pe Care nimeni dintre oameni nu L-a văzut, nici nu poate să-L vadă; de Care se teme şi se cutremură toată făptura; Cel ce l-a surpat la pământ pe căpetenia îngerilor, care din trufie şi-a înălţat cerbicia oarecând şi s -a lepădat de slujba sa prin neascultare, şi pe îngerii cei împreună cu dânsul potrivnici, care s-au făcut diavoli, i-a aruncat în întunericul cel adânc al iadului, fă ca blestemul acesta ce se face în numele Tău cel înfricoşat, să fie spre îngrozirea acestui povăţuitor al vicleniei şi a tuturor legiunilor lui, care împreună cu el au căzut din lumina cea de sus, şi pune-l pe fugă, şi-i porunceşte lui şi diavolilor lui să se depărteze cu totul, ca să nu mai facă nici o vătămare acestui suflet de Tine pecetluit; ci aceşti pecetluiţi să ia tăria puterii ca să calce peste şerpi şi peste scorpii şi peste toată puterea vrăjmaşului. Că se laudă, se măreşte şi de toată suflarea cu frică se slăveşte preasfânt numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(2)

Domnului să ne rugăm

Te blestem pe tine, începătorul răutăţilor şi al hulei, căpetenia împotrivirii şi urzitorul vicleniei. Te blestem pe tine cel aruncat din lumina cea de sus, şi surpat pentru mândrie în întunericul adâncului. Te blestem pe tine şi pe toată puterea cea căzută ce a urmat voinţa ta. Te blestem pe tine duh necurat, cu Dumnezeu Savaot şi cu toată oastea îngerilor lui Dumnezeu, Adonai, Eloi, Dumnezeul cel atotputernic; ieşi şi te depărtează de la robul lui Dumnezeu (N). Te blestem pe tine cu Dumnezeu, Care a făcut toate cu cuvântul, şi cu Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul Lui cel Unul-Născut, Care mai înainte de veci în chip de negrăit şi fără patimă S-a născut din Tatăl; cu Cel ce a făcut făptura văzută şi cea nevăzută şi a zidit pe om după chipul Său şi, mai înainte, pe legea firii l-a învăţat acestea şi cu îngrădire de înger l-a păzit; cu Cel ce a înecat păcatul cu apă de sus şi a desfăcut adâncurile de sub cer şi a pierdut pe uriaşii cei necucernici, şi turnul spurcăciunilor l-a surpat, şi pământul Sodomei şi al Gomorei în foc şi cu pucioasă l-a ars şi spre mărturie fumegă fum nestins; cu Cel ce a despicat marea cu toiagul şi pe popor a trecut cu picioare neudate, iar pe tiranul faraon şi oastea cea de Dumnezeu luptătoare, tabăra păgânătăţii, sub valuri în veci a înecat-o. Te blestem cu Cel care, la plinirea vremii, negrăit s-a întrupat din Fecioară şi peceţile curăţiei întregi le-a păzit; Care a binevoit a spăla prin botez întinăciunea noastră cea veche, cu care noi prin neascultare ne întinasem. Te blestem pe tine cu Cel ce S-a botezat în Iordan şi ne-a dat nouă în apă, prin har, chipul nestricăciunii; de Care îngerii şi toate puterile cereşti s-au mirat, văzând pe Dumnezeu cel întrupat smerindu-Se, când Tatăl cel fără început a descoperit naşterea cea fără început a Fiului şi când pogorârea Duhului Sfânt a mărturisit unimea Treimii. Te blestem pe tine cu Cel ce a certat vântul şi a liniştit furtuna mării; Care a alungat cetele demonilor; Cel ce prin tină a dat vedere ochilor lipsiţi de lumină ai celui orb din naştere şi a înnoit zidirea cea veche a neamului nostru şi celor muţi le-a dat grai; Cel ce a curăţit rănile leproşilor şi pe morţi i-a înviat din mormânturi; Cel ce până la îngropare cu oamenii a vorbit şi iadul l-a prădat cu învierea S, şi toată omenirea a întocmit-o să nu mai fie cucerită de moarte. Te blestem pe tine cu Dumnezeu

atotţiitorul, Care a însufleţit pe oameni şi cu grai de Dumnezeu însuflat, dimpreună cu Apostolii a lucrat şi toată lumea a umplut-o de dreapta credinţă. Teme-te, pleacă, fugi, depărtează-te, diavol necurat şi spurcat, cel de sub pământ, din adânc, înşelătorule, cel fără de chip, cel văzut pentru neruşinare, nevăzut pentru făţărnicie, oriunde eşti sau unde mergi, de eşti însuşi Beelzebul, sau de te arăţi ca cel ce scutură, ca şarpele, sau ca fiara, sau ca aburul, sau ca fumul, ori ca bărbat, ori ca femeie, ori ca jiganie, ori ca zburător, sau grăitor noaptea, sau surd, sau mut, sau de înfricoşezi fără veste, sau sfâşii, sau unelteşti rele, în somn greu, sau în boală, sau în neputinţă, sau porneşti spre râs, sau aduci lacrimi de dezmierdări; ori eşti desfrânat, ori rău mirositor, ori poftitor, ori făcător de desfătare, ori fermecător, ori înfierbântător spre dragoste necurată, ori ghicitor în stele, ori şezi în casă, ori eşti fără de ruşine, ori iubitor de vrajbă, ori fără astâmpăr; sau te schimbi cu luna, ori te întorci după un oarecare timp; sau vii dimineaţa, sau la amiază, sau la miezul nopţii, sau fără de vreme, sau la revărsatul zorilor; ori din întâmplare te-ai întâlnit, ori de cineva eşti trimis, ori te-ai apropiat fără de veste; sau eşti din mare, sau din râu, sau din pământ, sau din fântână, sau din dărâmături, sau din groapă, sau din baltă, sau din trestie, sau din noroi, sau de pe uscat, sau din spurcăciuni, sau din luncă, sau din pădure, sau din copaci, sau din pasăre, sau din tunet, sau din acoperământul băii, sau din scăldătoare de ape, sau din mormânt idolesc; sau de unde ştim, sau de unde nu ştim, cunoscut ori necunoscut, sau din loc nebănuit, pieri şi te depărtează, ruşinează-te de chipul cel zidit şi înfrumuseţat de mâna lui Dumnezeu. Teme-te de asemănarea lui Dumnezeu celui întrupat şi să nu te ascunzi în robul lui Dumnezeu (N), că toiag de fier şi cuptor de foc şi iadul şi scrâşnirea dinţilor te aşteaptă ca răsplată pentru neascultare. Teme-te, amuţeşte, fugi, să nu te întorci, nici să te ascunzi cu vreo altă viclenire de duhuri necurate, ci pleacă în pământ fără apă, deşert, nelucrat, unde om nu locuieşte, ci este cercetat numai de Dumnezeu, Cel ce leagă pe toţi care vatămă şi sfătuiesc rele asupra chipului Său; Cel ce în lanţuri te-a legat şi te-a aruncat în întunericul iadului, pentru noaptea şi ziua cea lungă, pe tine diavole, ispititorul şi aflătorul tuturor răutăţilor. Că mare este frica de Dumnezeu şi mare este slava Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(3)

Domnului să ne rugăm

Dumnezeul cerurilor, Dumnezeul luminilor, Dumnezeul îngerilor celor de sub tăria Ta, Dumnezeul arhanghelilor celor de sub stăpânirea Ta, Dumnezeul slăvitelor domnii, Dumnezeul sfinţilor, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos; Cel ce ai dezlegat sufletele cele legate cu moartea şi prin Unul-Născut Fiul Tău ai luminat pe omul cel pătruns de întuneric; Cel ce ai slăbit durerile noastre, împrăştiind toată greutatea, şi ai depărtat de la noi toată asuprirea vrăjmaşului; şi Tu, Fiule şi Cuvântul lui Dumnezeu, Care cu moartea Ta ne-ai făcut pe noi nemuritori şi ne-ai mărit cu slava Ta; Cel ce cu învierea Ta ne-ai dăruit nouă să ne ridicăm de la oameni la Dumnezeu, şi ai purtat pe crucea Ta toată sarcina păcatelor noastre; Cel ce ai luat asupră-Ţi sfărâmarea noastră şi ai tăăduit-o, Doamne; Care ne-ai făcut nouă cale la ceruri şi stricăciunea în nestricăciune ai prefăcut-o, auzi-mă pe mine, care cu dragoste şi cu frică strig către Tine, de a Cărui frică se topesc munţii împreună cu tăria de sub cer; de a Cărui putere duhurile necuvântătoare ale stihiilor se cutremură, păzind hotarele lor; de a Cărui poruncă focul răsplătirii nu va trece marginile ce i s-au pus, ci suspinând aşteaptă porunca Ta; de a Cărui frică toată făptura în durere suspină cu oftate ne-grăite, având poruncă să aştepte vremea sa; de Care toată firea potrivnică a fugit şi oastea vrăjmaşului s-a potolit, diavolul a căzut, şarpele s-a călcat şi balaurul s-a strivit; prin Care neamurile ce Te-au mărturisit s-au luminat şi s-au întărit în Tine, Doamne; prin Care viaţa s-a arătat, nădejdea s-a întemeiat, credinţa s-a întărit, Evanghelia s-a propovăduit; prin Care omul cel pământesc s-a înnoit crezând în Tine, că cine este ca Tine, Dumnezeu atotputernic? Pentru aceasta ne rugăm Ţie, Dumnezeule al părinţilor şi Doamne al milei, Cel ce eşti mai înainte de veci şi mai presus de fire, primeşte pe acesta care a venit la Tine pentru numele Tău cel sfânt şi al iubitului Tău Fiu, Iisus Hristos, şi al Sfântului şi preaputernicului şi de viaţă făcătorului Tău Duh. Depărtează din sufletul lui toată neputinţa, toată necredinţa, tot duhul necurat, scuturător, de sub pământ, din foc, nesuferit, poftitor, iubitor de aur, iubitor de argint, turbat, desfrânat, tot diavolul necurat, întunecat, fără chip şi fără

ruşine.

Aşa, Dumnezeule, depărtează de la robul Tău (N) toată lucrarea diavolului, toată vraja, toată fermecătura, slujirea idolească, ghicirea în stele, astrologia, vraja cu mort sau cu păsări, patima curviei, iubirea de argint, beţia, preacurvia, desfrânarea, neruşinarea, mânia, iubirea de ceartă, neastâmpărarea şi tot cugetul viclean. Aşa, Doamne Dumnezeul nostru, însuflă întrînsul Duhul Tău cel paşnic, ca, fiind păzit de El, să facă roade de credinţă, de fapte bune, de înţelepciune, de curăţie, de înfrânare, de dragoste, de bunătate, de nădejde, de blândeţe, de îndelungărăbdare, de îngăduinţă, de smerenie, de pricepere, căci este numit rob al Tău, în numele lui Iisus Hristos, crezând în Treimea cea de o fiinţă, despre Care mărturisesc şi îngerii, arhanghelii, măritele domnii şi toată oastea cerului. Păzeşte împreună cu dânsul şi inimile noastre, că puternic eşti, Doamne, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

MOLITFELE
SFÂNTULUI IOAN GURĂ DE AUR
care de obicei se citesc în continurea Molitfelor Sfântului Vasile cel Mare

(4)

Domnului să ne rugăm

Dumnezeule Cel veşnic, Care ai izbăvit neamul omenesc din robia diavolului, izbăveşte pe robul Tău (N) de toată lucrarea duhurilor necurate; porunceşte viclenilor diavoli şi necuratelor duhuri să se depărteze de la sufletul şi trupul robului Tău acesta (N), şi să nu rămână, nici să se ascundă într-însul; să fugă, pentru numele Tău cel sfânt şi al Unuia-Născut Fiului Tău şi al făcătorului de viaţă Duhului Tău, de la zidirea mâinilor Tale ca, fiind curăţit de toată ispitirea diavolească, să vieţuiască cuvios, drept şi cucernic, învrednicindu-se de preacuratele Taine ale Unuia-Născut Fiului Tău şi Dumnezeului nostru, cu Care împreună eşti binecuvântat şi preaslăvit, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(5)

Domnului să ne rugăm

Cel ce ai certat toate duhurile cele necurate şi cu puterea cuvântului ai alungat legheonul, arată-Te şi acum, prin Unul-Născut Fiul Tău, la făptura pe care ai zidit-o după chipul Tău, şi scoate-o pe dânsa de la potrivnicul ce o asupreşte; ca, fiind miluită şi curăţită, să se numere în turma Ta cea sfântă şi să fie păzită ca o biserică însufleţită a Sfântului Duh şi a dumnezeieştilor şi preacuratelor Taine. Cu harul şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care împreună eşti binecuvântat şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(6)

Domnului să ne rugăm

Pe Tine Te chemăm Stăpâne, Dumnezeule atoateţiitorule, preaînalte, neispitite, Împărate al păcii; Te chemăm pe Tine, Care ai făcut cerul şi pământul, căci de la Tine au răsărit alfa şi omega, începutul şi sfârşitul. Cel ce ai dat ai supus oamenilor spre ascultare de dobitoacele cele necuvântătoare, tinde, Doamne, mâna Ta cea tare şi braţul Tău cel preaînalt şi sfânt şi căutând la făptura Ta aceasta, cerceteaz-o şi-i trimite înger de pace, înger tare, păzitor sufletului şi trupului, care să certe şi să alunge de la ea pe tot demonul viclean şi necurat. Pentru că Tu singur, Doamne, eşti preaînalt, atotţiitor şi binecuvântat în vecii vecilor. Amin.

(7)

Domnului să ne rugăm

Dumnezeiasca şi sfânta, marea şi înfricoşătoarea şi nesuferita numire şi chemare facem spre izgonirea ta, potrivnice; asemenea şi certare facem spre pierderea ta, diavole. Dumnezeul cel sfânt, Cel fără de început, Cel înfricoşător, Cel nevăzut în fiinţă, Cel neasemănat în putere şi necuprins în Dumnezeire, Împăratul slavei şi Stăpânul atotţiitorul, Care cu cuvântul bine a întocmit toate din nefiinţă în fiinţă şi Care umblă pe aripile vânturilor, Acela te ceartă pe tine, diavole. Te ceartă pe tine, diavole, Domnul, Care cheamă apa mării şi o varsă peste faţa a tot pământul; Domnul Puterilor este numele Lui. Te ceartă pe tine, diavole, Domnul cel cu frică slujit şi lăudat de nenumărate cete cereşti de foc, şi cu cutremur închinat şi preaslăvit de mulţimea cetelor de îngeri şi arhangheli. Te ceartă pe tine, diavole, Domnul cel cinstit de puterile ce-i stau împrejur, de preaînfricoşaţii heruvimi cei cu mulţi ochi şi serafimii cei cu câte şase aripi, care cu două aripi îşi acopăr feţele lor, din pricina Dumnezeirii Lui cea nevăzută şi nepătrunsă de minte, şi cu două aripi îşi acopăr picioarele lor, ca să nu se ardă de negrăita slavă şi de necuprinsa Lui măreţie, şi cu două aripi zboară şi umplu cerul de strigarea lor: Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot, plin este cerul şi pământul de slava Lui.

Te ceartă pe tine, diavole, Domnul Dumnezeu Cuvântul, Care s-a pogorât din cer, din sânul Tatălui, şi prin întruparea cea mai

presus de fire şi curată din Sfânta Fecioară, în chip de negrăit S-a arătat lumii spre a o mântui, şi cu puterea Sa cea dumnezeiască te-a aruncat din cer şi tuturor lepădat te-a arătat. Te ceartă pe tine, diavole, Domnul, Care a zis mării: taci, linişteşte-te; şi din poruncă îndată s-a liniştit. Te ceartă pe tine, diavole, Domnul, Care a făcut tină şi lumină a dăruit orbului. Te ceartă pe tine, diavole, Domnul, Care cu cuvântul a înviat fiica mai-marelui sinagogii, şi pe fiul văduvei din gura morţii l-a răpit şi mamei sale întreg şi sănătos l-a dăruit. Te ceartă pe tine, diavole, Domnul, Cel ce a înviat pe Lazăr din morţi a patra zi, neputred, ca şi cum n-ar fi fost mort şi nestricat, spre mirarea multora. Te ceartă pe tine, diavole, Domnul, Care prin pălmuire a desfăcut blestemul şi prin lancea din curata Sa coastă a depărtat sabia de foc ce păzea raiul. Te ceartă pe tine, diavole, Domnul, Care prin scuiparea preacuratului Său obraz, a şters toată lacrima de la toată faţa. Te ceartă pe tine, diavole, Domnul, Care a înfipt Crucea spre întărirea şi mântuirea lumii şi spre căderea ta şi a tuturor îngerilor de sub stăpânirea ta. Te ceartă pe tine, diavole, Domnul, la a Cărui glas pe Cruce, catapeteasma Templului s-a rupt, pietrele s-au despicat, mormintele s-au deschis şi morţii cei din veac au înviat. Te ceartă pe tine, diavole, Domnul, Care cu moartea pe moarte a omorât şi cu învierea Sa a dăruit viaţă oamenilor.

Să te certe pe tine, diavole, Domnul, Care S-a pogorât în iad şi mormintele le-a scuturat şi pe toţi cei legaţi, care erau ţinuţi într-însul, i-a slobozit şi la Sine i-a chemat; pe Care portarii văzându-L s-au înfricoşat şi cu oastea iadului ascunzându-se, nu s-au mai văzut. Să te certe pe tine, diavole, Domnul, Care din morţi a înviat, Hristos Dumnezeul nostru, şi tuturor a dăruit învierea Sa. Să te certe pe tine, diavole, Domnul, Care cu slavă S-a înălţat la ceruri, la Părintele Său, şi a şezut pe tronul slavei în dreapta măreţiei Lui. Să te certe pe tine, diavole, Domnul, Care iarăşi va să vină cu slavă pe norii cerului, cu sfinţii Săi îngeri, ca să judece viii şi morţii. Să te certe pe tine, diavole, Domnul, Care a gătit ţie spre chinul veşnic focul cel nestins, viermele cel neadormit şi întunericul cel mai adânc. Să te certe pe tine, diavole, Domnul, de Care toate se tem şi de faţa puterii Lui se cutremură, că nesuferită este urgia ameninţării Lui asupra ta. Acela te ceartă pe tine, diavole, cu numele Său cel înfricoşător.

Spăimântează-te, cutremură-te, teme-te, depărtează-te, pieri, fugi, tu care ai căzut din cer şi împreună cu tine toate cetele cele

viclene: duhul necurăţiei, duhul vicleşugului, duhul cel de noapte, cel de zi, cel de miazăzi şi cel de seară, duhul cel de miazănoapte, duh de nălucire, duhul ce iese în întâmpinare sau de pe uscat, sau din apă, sau din păduri, sau din trestie, sau din prăpastie, sau din răspântii, sau din trei căi, din bălţi şi din râuri; care cutreieri prin case, prin curţi şi prin băi, şi vatămi şi schimbi mintea omenească. Degrab pieriţi de la făptura Ziditorului Iisus Hristos Dumnezeul nostru, şi vă depărtaţi de la robul lui Dumnezeu (N) din minte, din suflet, din inimă, din rănunchi, din simţiri şi din toate mădularele lui, ca să fie el sănătos şi cu totul întreg şi slobod, cunoscând pe Stăpânul său şi Ziditorul tuturor, Dumnezeu, Care adună pe cei rătăciţi şi le dă lor pecetea mântuirii prin naşterea şi înnoirea dumnezeiescului Botez. Ca acesta să se învrednicească de preacuratele, cereştile şi înfricoşătoarele Lui Taine, şi să se unească cu turma Lui cea adevărată, sălăşluindu-se în loc de verdeaţă şi hrănindu-se la apa odihnei, şi fiind păstorit neîncetat cu toiagul Crucii spre iertarea păcatelor şi spre viaţa veşnică. Că Aceluia se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună şi Părintelui celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Său Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNEA

ce se citeşte de arhiereu sau duhovnic pentru iertarea tuturor păcatelor, a tot jurământul şi blestemul

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Fiule şi Cuvântul lui Dumnezeu, Păstorule şi Mielule, Care ai ridicat păcatul lumii şi ai iertat datoria celor doi datornici şi femeii celei păcătoase i-ai dăruit iertare păcatelor ei, Cel ce ai dăruit vindecare slăbănogului împreună cu iertarea păcatelor lui, Însuţi Stăpâne, uşurează, lasă, iartă păcatele, nelegiuirile, greşalele cele de voie şi fără de voie, cele cu ştiinţă şi cu neştiinţă, cele cu călcare de poruncă şi cu neascultare, ce s-au făcut de robii Tăi aceştia (N). Şi câte, ca nişte oameni purtători de trup şi vieţuitori în lume, au alunecat de au greşit, cu fapta ori cu cuvântul, cu gândul, cu ştiinţa sau cu neştiinţa, în timpul noapţii şi în timpul zilei; sau sub blestem şi afurisanie de la arhiereu, sau de la preot au căzut, sau însuşi pe sine s-au blestemat, sau cu jurământ pe numele lui Dumnezeu s-au jurat şi l-au călcat; sau din mânia cea fără de socoteală pe vreunul din creştini au afurisit sau au blestemat; sau nebuneşte au vorbit, sau au osândit sau au clevetit, sau vorbe spurcate au vorbit, sau au pizmuit sau au minţit, şi au ţinut minte răul; ori cu mânie s-au pornit, ori s-au mândrit, ori au viclenit, sau camătă au luat, ori s-au trândăvit, sau în deşert s-au mărit, sau în iubire de argint au căzut, ori s-au

îmbătat, sau au alergat la fermecătoare, la vrăjitoare şi descântătoare şi la alţii asemenea acestora au alergat; sau peste măsură au mâncat, sau cu nesaţ au fost şi a doua oară au mâncat; sau în desfrânare sau preadesfrânare, sau sodomie, sau în alt chip oarecare au făcut păcatul desfrânării; ori au bătut, ori au vătămat, ori au lovit, ori pe cineva au scuipat, ori au răpit sau au furat, sau fără milă şi cu scumpete au îngreuiat pe cineva, sau n-au miluit pe săraci şi nu le-au făcut bine după puterea lor; sau cu gândul au hulit, sau de lucruri necuviincioase şi-au adus aminte, sau au pârât, sau strâmbătate au făcut, sau pe fratele lor l-au smintit, sau l-au urât, sau şi l-au amărât; ori stând la rugăciune şi la cântare, mintea lor s-a abătut la viclenii şi la deşertăciuni lumeşti; ori ca nişte robi pântecelui s-au făcut, sau ceva necuviincios au vorbit, ori pe ascuns au mâncat sau ceva necurat au mâncat, ori cu semeţie au grăit, sau nebuneşte au râs, sau de frumuseţe străină şi-au rănit inima; ori vorbe deşarte şi netrebnice au grăit, ori de păcatele fraţilor lor au râs şi i-au osândit, iar ale lor păcatele şi nelegiuiri nu le-au socotit; sau de rugăciune nu s-au îngrijit, sau poruncile duhovnicilor n-au păzit, ori s-au lenevit, ori nebăgători de seamă au fost la cele ce aveau de făcut, ori răbdare n-au avut, sau cu îndrăzire, socotindu-se a fi înţelepţi, deşertăciuni au grăit, sau au clevetit sau altceva rău au făcut.

Pentru toate acestea şi altele asemene acestora, ştiute şi neştiute, câte ca nişte oameni au greşit robii Tăi aceştia, fraţii noştri, Iubitorule de oameni Doamne, miluieşte-i şi le iartă lor toate. Aşa Stăpâne Doamne Dumnezeul nostru, ascultă-ne pe noi care ne rugăm bunătăţii Tale pentru robii Tăi aceştia, fraţii noştri, şi iartă ca unul Care nu ţii minte răul, toate greşalele şi fărădelegile pe care ca nişte oameni le-au făcut sau le-au gândit. Că ei singuri nevrednicii şi păcătoşii mărturisesc acum înaintea împărăţiei Tale, că acestea toate şi mai mari decât acestea au făcut. Ci pentru mila Ta, ascultă-mă pe mine slujitorul Tău, şi-i izbăveşte pe dânşii de chinul cel veşnic; fă-i moştenitori veşnicelor Tale bunătăţi, împreună cu toţi care din veac au bineplăcut Ţie, şi-i învredniceşte pe dânşii fără de osândă a se împărtăşi cu înfricoşătoarele şi nemuritoarele Tale Taine. Că Tu ai zis, Stăpâne, câte veţi lega pe pământ vor fi legate şi în ceruri, şi câte veţi dezlega pe pământ vor fi dezlegate şi în ceruri.

Că Tu singur eşti fără de păcat şi ai putere a ierta păcatele, şi

Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună şi Părintelui Tău celui fără început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE
pentru cei ce sânt sub blestem şi pe sineşi cu jurământ s-au legat

Stăpâne Doamne, Dumnezeul nostru, Unule-Născut, Fiule şi Cuvântul Tatălui, Care ai rupt prin patima Ta toată legătura păcatelor noastre şi ai suflat în feţele Apostolilor Tăi şi ai zis: „Luaţi Duh Sfânt, cărora veţi ierta păcatele, se vor ierta lor, şi cărora le veţi ţine, ţinute vor fi”; Tu, Stăpâne, prin Sfinţii Tăi Apostoli ai dăruit şi preoţilor care săvârşesc cele sfinte în Sfântă Biserica Ta, să ierte păcatele pe pământ, şi să lege şi să dezlege orice legătură de nedreptate. Deci şi acum Te rugăm pentru fratele nostru (N), care stă înaintea Ta, dăruieşte-i lui mila Ta, rupe-i legătura jurământului şi a blestemului cu care s-a legat, şi orice a vorbit din neştiinţă, sau neluare-aminte, sau de a lucrat ceva din slăbiciune de suflet, Cel ce ştii slăbiciunea omenească, ca un iubitor de oameni şi bun Stăpân, toate păcatele cele de voie şi cele fără de voie, iartă-le, Tu, Cel ce dezlegi pe cei legaţi, Cel ce ridici pe cei surpaţi, nădejdea celor deznădăjduiţi, odihna celor osteniţi; dezleagă şi pe robul Tău (N) de legătura păcatelor lui. Că s-a preaslăvit preasfânt numele Tău, împreună cu al Părintelui Tău celui fără de început, şi cu al Preasfântului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE
la dezlegare de blestem

Îndurate Doamne, Bunule şi Iubitorule de oameni, Care pentru îndurările Tale ai trimis pe Unul-Născut Fiul Tău în lume, ca să rupă zapisul păcatelor cel asupra noastră şi să dezlege legăturile celor legaţi de păcate şi să propovăduiască celor robiţi iertare, Tu, Stăpâne, şi pe robul Tău (N) liberează-l cu bunătatea Ta, de legătura ce este pusă asupra lui, şi-i dăruieşte-i lui fără de păcat, în tot timpul şi locul, să se apropie cu îndrăznire de slava Ta, şi cu cuget curat să ceară mila Ta cea mare. Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE
la împăcarea celor învrăjbiţi

Mulţumim Ţie, Stăpâne, Iubitorule de oameni, Împăratul veacurilor şi dătătorul bunătăţilor, Cel ce ai stricat peretele cel din mijloc al vrajbei şi ai dăruit pace neamului omenesc; Cel ce şi acum ai dăruit pace robilor Tăi (N), înrădăcinează într-înşii frica Ta şi întăreşte-le dragostea unuia către altul. Stinge toată vrajba, curmă toate smintelile de dezbinare. Că Tu eşti pacea noastră şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE
la toată neputinţa

Stăpâne atoateţiitorule, doctorul sufletelor şi al trupurilor, Care smereşti şi înalţi, Cel ce cerţi şi iarăşi tămăduieşti, cercetează cu mila Ta pe fratele nostru (N) care este neputincios; tinde braţul Tău cel plin de tămăduire şi de doctorie şi-l vindecă pe acesta, ridicându-l din pat şi din boală. Ceartă duhul neputinţei, depărtează de la el toată rana, toată durerea, toată bătaia, toată fierbinţeala sau frigurile; şi de sânt într-însul păcate sau nelegiuiri, uşurează, lasă, iartă, pentru iubirea Ta de oameni. Aşa, Doamne, îndură-Te de făptura mâinilor Tale, în Hristos Iisus, Domnul nostru, cu Care bine eşti cuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE
pentru chemarea milei lui Dumnezeu
la toată litia şi neputinţa

Doamne, Cel singur bogat în milă, Care din îndurările bunătăţii Tale Te pleci spre rugăciunile noastre ale păcătoşilor şi nevrednicilor Tăi robi; Cel ce îndreptezi şi cârmuieşti toate spre folosul nostru; Care cu pronia Ta cea înţeleaptă ocârmuieşti viaţa noastră şi în tot chipul doreşti mântuirea noastră; Cel care din fire eşti îndelung-Răbdător şi mult-Milostiv; Care pedepseşti şi iarăşi tămăduieşti şi tinzi pedeapsa cu bunătate şi cu iubire de oameni, nu spre pierderea făpturii mâinilor Tale, ci mai vârtos spre a o aduce la frumuseţea cea dintâi şi la starea aleasă cea de la început, pe care am pierdut-o prin slăbiciunea minţii şi prin sfatul vrăjmaşului; şi voind Tu iarăşi a ne ridica, în tot chipul porţi grijă să ne scapi de ceea ce ne-a mai rămas din căderea aceea. Însuţi, Stăpâne atoateţiitorule, caută spre noi şi ia aminte la rugăciunile noastre ale păcătoşilor, că

mulţimea nelegiuirilor noastre ne-a făcut necutezători şi nu mai îndrăznim să cerem iertare de păcatele noastre. Dar ştiind iubirea Ta de oameni, îndurarea, mila cea mare, îndelunga-răbdare, nerăutatea şi prea-multa Ta bunătate, şi îndrăznind spre adâncul acestora şi spre noianul bunătăţii Tale, întindem mâinile şi cu stăruinţă strigăm către Tine: Păcătuit-am, nelegiuit-am, călcat-am credinţa pentru că am uitat poruncile Tale şi am umblat după cugetul nostru cel viclean. Căci vieţuim nevrednici de chemarea şi de Evanghelia Hristosului Tău, de sfintele Lui patimi şi de micşorarea Lui cea pentru noi, şi ne-am făcut batjocură pentru iubitul Tău Fiu; şi preoţii şi poporul Tău, împreună ne-am îndepărtat, toţi ne-am abătut, împreună netrebnici ne-am făcut; nu mai este cine să facă judecată şi dreptate, nu este nici unul. Încuiat-am îndurările Tale şi iubirea Ta de oameni şi îndurările milei Dumnezeului nostru, pentru răutatea noastră şi viclenia cugetelor în care am vieţuit.

Tu eşti bun, dar noi am făcut nelegiuire. Tu eşti îndelung-Răbdător, dar noi vrednici de pedeapsă. Cunoaştem bunătatea Ta, deşi sântem neînţelegători; puţin am fost pedepsiţi pentru cele ce am greşit. Tu eşti înfricoşat, şi cine se va împotrivi Ţie? Cutremur de la Tine va cuprinde munţii, şi cine va sta împotrivă slavei braţului Tău? De vei închide cerul, cine-l va deschide? De vei încuia izvoarele Tale, cine va putea suferi? Uşor este înaintea ochilor Tăi a face săraci şi a înavuţi, a învia şi a omorî, a răni şi a tămădui, şi voinţa Ta este faptă împlinită. Tu Te-ai mâniat, iar noi am păcătuit, zicea oarecine din cei vechi, îndreptăţindu-se. Dar nouă ne este vremea a zice dimpotrivă: noi am păcătuit, iar Tu Te-ai mâniat. Pentru aceasta ne-am făcut batjocura vecinilor noştri; întors-ai faţa Ta şi de necinste ne-am umplut.

Ci încetează, Doamne; iartă, Doamne; îndură-Te, Doamne, şi nu ne da pe noi morţii pentru nelegiuirile noastre, nici să înveţi pe alţii prin bătăile noastre, căci noi sântem poporul Tău şi toiagul moştenirii Tale. Ceartă-ne pe noi, însă cu blândeţe, iar nu cu mânia Ta, ca să nu ne împuţinezi pe noi şi să fim mai urgisiţi decât toţi câţi locuiesc pământul, pentru că mila Ta este nespusă, iubirea de oameni neasemănată şi bogăţia bunătăţii Tale neurmată. Pentru aceasta, îndrăznim, ne rugăm şi ne cucernicim plecând genunchii inimii noastre; încetează bătaia mâniei Tale, rugămu-ne, precum de demult sub David ai încetat-o de la poporul Tău, cu toate că noi nu arătăm asemenea pocăinţă.

Dar Tu, ca un preabun, opreşte mânia Ta, îmblânzeşte urgia Ta cea dreaptă şi dă sănătate celor bolnavi, celor neputincioşi întărire, iar pe cei sănătoşi îi ocroteşte. Toată boala şi toată neputinţa depărteaz-o de la poporul Tău; fereşte-i pe toţi de această primejdie cumplită, păzindu-i nebântuiţi de orice boală vătămătoare şi păstrându-i cu mâna Ta cea atotputernică neatinşi de orice răutate cumplită şi tulburare pierzătoare, căci în adevăr aprinderea mâniei Tale pe toţi i-a cuprins şi i-a cutremurat. Şi chiar de nu ne-am întoarce cu totul de la vicleşugurile noastre, izbăveşte-ne pe noi pe toţi de sfatul rău şi ne dă să-Ţi mulţumim pentru toată facerea de bine. Pentru rugăciunile preabinecuvântatei, slăvitei, Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria, cu solirile sfinţilor dumnezeieştilor îngeri şi ale tuturor sfinţilor.

Că Tu eşti izvorul milei şi adâncul cel nepătruns al îndurării şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE
pentru durerea de cap (deochi)

Doamne Dumnezeul nostru, Împăratul veacurilor, Cel atotputernic şi atotţiitor, Care faci toate şi Însuţi le schimbi cu voia Ta; Cel ce cuptorul cel de şapte ori încins, şi văpaia cea din Babilon în rouă ai prefăcut-o, şi pe sfinţii trei tineri întregi i-ai păzit; Doctorul şi tămăduitorul sufletelor noastre, mântuirea celor ce nădăjduiesc în Tine, Ţie ne rugăm şi Ţie cu umilinţă cerem: depărtează, înlătură, izgoneşte toată lucrarea diavolească, toată calea şi toată vrăjmăşia satanei, privirea cea rea, nesăţioasă şi pizmaşă a ochilor celor făcători de rele a oamenilor pizmaşi de la robul Tău (N). Şi fie că din frumuseţe sau pentru putere, ori din întâmplare sau din pizmă şi răutate, i-a venit lui această neputinţă, Însuţi Iubitorule de oameni Stăpâne, tinde mâna Ta cea tare şi braţul Tău cel atotputernic şi înalt, şi cercetează făptura mâinilor Tale, şi-i trimite înger de pace, stăpânitor şi păzitor sufletului şi trupului, care să nimicească şi să gonească de la dânsul tot sfatul rău, toată

pizma şi deochiul făcător de stricăciune al oamenilor răi, ca, izbăvită fiind cu puterea Ta, să-Ţi cânte Ţie cu mulţumire: Domnul este ajutorul meu, şi nu mă voi teme de ce-mi va face mie omul; şi iarăşi: nu-mi va fi frică de rele, pentru că Tu cu mine eşti; că Tu eşti Domnul puterii mele, Cel tare şi stăpânitor, Domnul păcii, Părintele veacului ce va să fie.

Aşa, Doamne Dumnezeul nostru, milostiveşte-Te spre făptura mâinilor Tale şi izbăveşte pe robul Tău de toată stricăciunea şi supărarea ce i s-a făcut din pizmă. Pentru rugăciunile preabinecuvântatei stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu rugăciunile arhanghelilor celor cu chip de lumină; ale cinstitului, măritului, prooroculuiu, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale sfintei şi marii muceniţe Marina; ale sfântului Stelian; ale preacuvioasei maicii noastre Parascheva; ale sfântului sfinţitului mucenic Elefterie şi ale sfântului (N), a cărui pomenire săvârşim, şi ale tuturor sfinţilor Tăi.

Că Tu eşti doctorul sufletelor şi al trupurilor noastre, Hristoase Dumnezeul nostru şi Ţie slavă înălţăm şi Celui fără început al Tău Părinte şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi stropeşte pe bolnav cu apă sfinţită. Apoi pune mâna preotul pe capul celui bolnav, zicând rugăciunea aceasta:

Rugăciune

Harul Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cel dat Sfinţilor Săi Ucenici şi Apostoli zicând: pe bolnavi mâinile veţi pune şi bine le va fi, şi printr-înşii este dat şi nouă nevrednicilor slujitorilor Săi, acest har, prin mine smeritul şi nevrednicul preot, să te lumineze şi să te tămăduiască pe tine, fiule şi fratele nostru cel duhovnicesc, de toată boala şi neputinţa sufletească şi trupească ce te-a cuprins, şi să te dăruiască Bisericii Sale întreg, cinstit, sănătos, întru zile îndelungate, bine umblând şi făcând poruncile lui Dumnezeu, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE
pentru junghiul din unele membre ale trupului (care în popor se cheamă năjit)

Stăpâne atoateţiitorule, doctorul sufletelor şi al trupurilor, Cel ce smereşti şi înalţi, Care cerţi şi iarăşi tămăduieşti, cercetează cu mila Ta pe robul Tău (N), tinde-i braţul Tău cel plin de tămăduire şi de doctorie, şi-l tămăduieşte pe dânsul. Ridică-l din pat şi din boală şi ceartă duhul neputinţei. Depărtează de la el toată durerea şi boala năjitului; porunceşte bolii a se duce şi a se depărta în locuri pustii, şi a sta acolo până la sfârşitul veacului. Depărtează, Doamne, această boală a năjitului din cap, din ochi, din buze, din dinţi, din măsele, din nări, din urechi, din grumazi şi din toate mădularele lui, şi-l fă grabnic sănătos.

Teme-te, începătorule al răutăţii, de Dumnezeu, de Cel ce şade pe scaun de heruvimi şi va să judece toată lumea, că-ţi porunceşte prin mine, smeritul preot, ţie diavole, să te depărtezi cu toată răutatea Ta de la robul lui Dumnezeu (N). Te jur cu numele marelui Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, şi cu Preacurata lui Maică şi cu toate puterile cereşti, ca să nu mai vii şi să vatămi de acum pe robul lui Dumnezeu (N), ci degrab depărtează-te de la acesta, care este pecetluit şi botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE
la bolnavul care nu poate dormi

Dumnezeule cel mare şi lăudat, necuprins de gând şi de cuvânt, Care luând ţărână din pământ, ai zidit pe om cu mâna Ta şi cu chipul Tău l-ai cinstit pe el; Iisuse Hristoase, numele cel preadorit, împreună cu Părintele Tău cel

fără de început şi cu Preasfântul şi Bunul şi de viaţă Făcătorul Tău Duh, arată-te la robul Tău (N) şi-l cercetează în suflet şi în trup, fiind rugat de preaslăvita stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria; de sfintele puteri cereşti fără de trup; de cinstitul, măritul, proorocul, Înaintemergătorul şi Botezătorul Ioan; de sfinţii, măriţii şi întru tot lăudaţii Apostoli; de cei între sfinţi părinţii noştri, mari dascăli ai lumii şi ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul şi Ioan Gură de Aur; de Atanasie, de Kiril, de Nicolae cel din Mira, de Spiridon al Trimitundei, făcătorii de minuni, şi de toţi sfinţii ierarhi; de sfântul apostol întâiul mucenic şi arhidiacon Ştefan; de sfinţii, măriţii mucenici: Gheorghe purtătorul de biruinţă, Dimitrie izvorâtorul de mir, Teodor Tiron şi Teodor Stratilat şi de toţi sfinţii mucenici; de preacuvioşii şi de Dumnezeu purtătorii părinţii noştri Antonie, Eftimie, Sava cel sfinţit, Teodosie începătorul vieţii de obştie, Onufrie, Arsenie, Atanasie cel din Aton, şi de toţi preacuvioşii părinţi; de sfinţii şi tămăduitorii fără de arginţi: Cosma şi Damian, Chir şi Ioan, Pantelimon şi Ermolae, Samson şi Diomid, Talaleu şi Trifon, şi de Sfântul (N) a cărui pomenire o săvârşim şi de toţi sfinţii Tăi.

Şi dă robului Tău (N) somn de odihnă, somn trupesc de sănătate, de mântuire, de viaţă şi de întărire sufletească şi trupească. Şi precum ai cercetat odinioară pe Abimelec, robul Tău, la via lui Agripa, şi i-ai dat lui somn de mângâiere, ca să nu vadă căderea Ierusalimului, şi l-ai adormit pe el cu somn întăritor şi iarăşi l-ai sculat într-o clipeală de vreme, spre slava bunătăţii Tale; încă şi pe sfinţii şi măriţii şapte tineri i-ai arătat vestitori şi mărturisitori arătării Tale, în zilele lui Deciu împăratul şi prigonitorul, pe care i-ai adormit în peşteră trei sute şaptezeci şi doi de ani, ca pe nişte prunci încălziţi în pântecele maicii lor, nepătimind nici o stricăciune, spre lauda şi slava iubirii Tale de oameni şi spre arătarea şi adeverirea naşterii noastre celei de a doua şi a învierii tuturor; Însuţi dar, Iubitorule de oameni Împărate, arată-te şi acum prin pogorârea Sfântului Tău Duh, vino şi acum cu pogorârea Sfântului Tău Duh, şi cercetează pe robul Tău (N), şi-i dăruieşte sănătate, întărire şi bună virtute prin bunătatea Ta, pentru că de la Tine este toată darea cea bună şi tot darul desăvârşit.

Că Tu eşti doctorul sufletelor şi al trupurilor noastre, şi Ţie slavă şi mulţumită şi închinăciune înălţăm, împreună şi

Părintelui Tău celui fără început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
când se face cruce cu sfânta copie
la patima vreunei boli

Preotul face început: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., şi după Ecfonis: Doamne miluieşte (de 12 ori); Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm..., (se zice de trei ori); şi

Psalmul 69

Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte! Doamne, să-mi ajuţi mie, grăbeşte-Te! Să se ruşineze şi să se înfrunte cei ce caută sufletul meu; să se întoarcă înapoi şi să se ruşineze cei ce-mi voiesc mie rele. Întoarcă-se îndată, ruşinându-se cei ce-mi grăiesc mie: Bine, bine. Să se bucure şi să se veselească de Tine toţi cei ce te caută pe Tine, Dumnezeule, şi să zică pururea, cei ce iubesc mântuirea Ta: Slăvit să fie Domnul. Iar eu sărac sânt şi sărman, Dumnezeule ajută-mi. Ajutorul şi izbăvitorul meu eşti Tu, Doamne nu zăbovi.

După aceea preotul zice aceste Tropare:

Răstignit fiind Tu, Hristoase, a pierit tirania şi s-a călcat puterea duşmanului, căci nici înger, nici om, ci Tu însuţi, Doamne, ne-ai mântuit pe noi, slavă Ţie.

Slavă...,

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul Legii cu scump sângele Tău, pironindu-Te pe Cruce şi cu suliţa împungându-Te, nemurire ai izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ţie.

Şi acum...,

Cu suliţa în coasta Ta împungându-Te, o Hristoase al meu, din blestem ai izbăvit pe cea zidită din coasta omenească, care a fost pricină de pierzare tuturor muritorilor.

RUGĂCIUNE
la temelia casei

Se face mai întâi sfinţirea cea mică a apei

Domnului să ne rugăm

Dumnezeule atoateţiitorule, Care ai făcut cerul cu înţelepciune şi ai întemeiat pământul pe tăria lui, Ziditorule şi Făcătorule a toate, caută spre robul Tău (N), care voieşte întru puterea tăriei Tale a-şi ridica casă spre locuire, şi prin zidire să o înalţe; întemeiaz-o pe ea pe piatra cea tare, ca, după cuvântul Tău cel dumnezeiesc din Evanghelie, să nu poată fi surpată nici de vânt, nici de apă, nici de altceva. Ajută-i să o înalţe până la capăt şi pe cei ce vor să locuiască în ea, îi fereşte de toată uneltirea potrivnicului.

Că a Ta este stăpânirea şi a Ta este împărăţia, puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
binecuvântării casei celei noi,
în care voieşte a locui cineva întâia oară

Venind preotul în casa ce se va binecuvânta, săvârşeşte sfinţirea apei celei mici. Poate avea cu sine şi apă sfinţită într-un vas (dacă pentru oarecare pricnă nu s-ar face în casă sfinţirea apei), şi untdelemn în alt vas. Apoi începe după obicei:

Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., şi îndată se cântă: Împărate ceresc..., după sfârşitul cântării citim: Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluieşte (de 12 ori), Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm: (de trei ori), şi

Psalmul 90

Cel ce locuieşte întru ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălăşlui. Va zice Domnului: «Sprijinitorul meu eşti şi scăparea mea; Dumnezeul meu, voi nădăjdui spre Dânsul». Că El te va izbăvi din cursa vânătorilor şi de cuvântul tulburător. Cu spatele va umbri ţie şi sub aripile Lui vei nădăjdui. Cu armă te va înconjura adevărul Lui. Nu te vei teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua, de lucrul ce umblă întru întuneric, de întâmplare şi de dracul cel de amiazăzi. Cădea-vor dinspre latura ta o mie şi zece mii de-a dreapta ta şi spre tine nu se vor apropia. Însă cu ochii tăi vei privi şi răsplătirea păcătoşilor vei vedea. Că Tu, Doamne, nădejdea mea, pe Cel Preaînalt ai pus scăpare Ţie. Nu vor veni către tine rele şi bătaie nu se va apropia întru locaşul tău. Că îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale. Pe mâini te vor ridica ca nu cândva să împiedici de piatră piciorul tău. Peste aspidă şi vasilisc vei încăleca şi vei călca peste leu şi peste balaur. «Că spre Mine a nădăjduit şi-l voi izbăvi pe el, acoperi-l-voi pe el că a cunoscut numele Meu. Striga-va către Mine şi-l voi auzi pe el, cu dânsul sânt în necaz, scoate-l-voi pe el şi-l voi slăvi. Cu lungime de zile îl voi umple pe el şi-i voi arăta lui mântuirea Mea».

Iar după psalm se cântă Troparul aceasta, glasul al 8-lea:

Precum casei lui Zaheu s-a făcut mântuire, Hristoase, cu

intrarea Ta, aşa şi acum, cu intrarea sfinţilor Tăi slujitori, şi cu aceştia, a sfinţilor Tăi îngeri, dă pacea Ta casei acesteia şi cu milostivire o binecuvintează, mântuind şi luminând pe toţi cei ce vor locui într-însa.

Fiind o masă acoperită şi pe ea aşezate Sfânta Evanghelie şi Sfânta Cruce, şi lumânările aprinse, de asemenea fiind acolo apă sfinţită şi ulei, preotul cu faţa spre răsărit, zicând: Domnului să ne rugăm, şi citeşte rugăciunea aceasta întru auzul tuturor:

Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, Care ai binevoit a intra sub acoperământul vameşului Zaheu, şi ai fost lui mântuire şi la toată casa lui: Însuţi şi acum păzeşte nevătămaţi de toată răutatea pe cei ce voiesc a locui aici, şi aduc Ţie rugi şi rugăminţi prin noi nevrednicii, binecuvântându-i pe dânşii şi locuinţa aceasta, şi păstrând totdeauna viaţa lor nebântuită, şi dându-le cu îndestulare toate bunătăţile Tale spre folos prin binecuvântarea Ta. Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună cu Cel fără de început al Tău Părinte şi cu Preasfântul şi Bunul şi de viaţă Făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor. Strana: Şi duhului tău.
Preotul: Capetele voastre Domnului plecaţi.
Strana: Ţie Doamne.

Şi preotul citeşte în taină rugăciunea acesta:

Stăpâne Doamne Dumnezeul nostru, Care întru cele înalte locuieşti şi spre cele smerite priveşti, Cel ce ai binecuvântat casa lui Laban cu intrarea lui Iacov, şi casa lui Putifar cu venirea lui Iosif, Cel ce ai binecuvântat casa lui Abiadar prin aducerea în ea a chivotului Legii, şi în zilele venirii Tale în trup, Hristoase Dumnezeul nostru, ai dăruit mântuire casei lui Zaheu, Însuţi binecuvintează şi casa acesta şi cu frica Ta întăreşte pe cei ce vor locui în ea şi păzeşte-i nevătămaţi de cei potrivnici, şi le trimite binecuvântarea Ta dintru înălţimea locaşului Tău, şi binecuvintează şi înmulţeşte toate bunătăţile în casa aceasta.

Ecfonis:

Că al Tău este a ne milui şi a ne mântui, Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi

pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi îndată însemnează cu semnul Sfintei Cruci, de trei ori, deasupra untdelemnului, zicând: În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Şi citeşte asupra lui rugăciunea aceasta:

Domne Dumnezeul nostru, caută acum cu milostivire asupra rugăciunii mele, a umilitului şi nevrednicului Tău rob, şi trimite harul Preasfântului Tău Duh peste untdelemnul acesta, şi îl sfinţeşte, ca să fie spre sfinţirea locului acestuia şi a casei ce s-a zidit pe el, şi spre alungarea tuturor puterilor celor potrivnice şi a bântuielilor diavoleşti. Că Tu eşti Cel ce binecuvintezi şi sfinţeşti toate, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi după rugăciune ia apă sfinţită şi stropeşte cu ea toţi pereţii casei împrejur şi toate camerele ei, zicând:

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, prin stropirea cu această apă sfinţită, să se depărteze toată vicleana lucrarea diavolească cea vicleană. Amin.

Şi stropind totul, luând un beţişor la capătul căruia a înfăşurat vată, îl înmoaie în untdelemnul sfinţit şi face cu el semnul Sfintei Cruci pe pereţii casei, începând de la peretele dinspre răsărit, apoi la cel dinspre apus, la cel de miazănoapte şi în fine la cel de miazăzi, zicând la fiecare:

Se binecuvintează casa aceasta, prin ungerea cu acest untdelemn sfinţit, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

După săvârşirea ungerii cu untdelemn, psalţii cântă această Stihiră, glasul 5-lea:

Binecuvintează, Doamne, casa aceasta şi o umple de bunătăţile Tale cele pământeşti, şi pe cei ce voiesc a vieţui într-însa cu evlavie, păstrează-i nevătămaţi de toată reaua împrejurare, şi le dăruieşte toată îndestularea binecuvântării Tale celei cereşti şi pământeşti, şi ca un îndurat miluieşte-i, după mare mila Ta.

După săvârşirea ungerii, stă preotul cu faţa spre răsărit şi citeşte evanghelia, zicând:

Înţelepciune, drepţi ...
Din Sfânta Evanghelie de la Luca (19,1-10) citire:

EVANGHELIE

În vremea aceea trecea Iisus prin Ierihon şi iată, un om bogat, cu numele Zaheu, care era mai marele vameşilor, căuta să vadă cine este Iisus; dar nu putea de mulţime că era mic de statură. Şi alergând înainte s-a suit într-un smochin, ca să-L vadă, căci pe acolo avea să treacă. Şi cum a venit la locul acela, uitându-se Iisus şi văzându-l pe dânsul, i-a zis: Zaheu, grăbeşte de te pogoară, că astăzi în casa ta mi se cade să fiu. Şi grăbindu-se, s-a coborât şi L-a primit cu bucurie. Văzând însă aceasta, toţi murmurau zicând: a intrat a se ospăta la un om păcătos. Dar Zaheu stând, a zis către Iisus: iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor; şi de am asuprit pe cineva cu ceva, întorc împătrit. Iar Iisus a zis către el: astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, pentru că şi acesta este fiul lui Avraam. Fiindcă Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască pe cel pierdut.

Strana: Slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie. şi îndată citesc

Psalmul 100

Mila şi judecata voi cânta Ţie, Doamne. Cânta-voi şi voi lua aminte la calea cea fără prihană; când vei veni la mine? Umblat-am întru nerăutatea inimii mele, în mijlocul casei mele. Nu am pus înaintea ochilor mei lucru fărădelege; urât-am pe cei ce făceau călcări de lege. Nu s-a lipit de mine inima îndărătnică; pe cel ce se abate de la mine, pe cel rău nu l-am cunoscut. Pe cel ce clevetea întru ascuns pe vecinul său, pe acela l-am gonit. Cu cel mândru cu ochii şi cu cel nesăţios la inimă, cu acesta n-am mâncat. Ochii mei peste credincioşii pământului, ca să şadă ei împreună cu mine. Cel ce umblă în cale fără prihană, acela îmi slujea. Nu va locui în mijlocul casei mele cel mândru; cel ce grăieşte nedreptăţi nu s-a îndreptat înaintea ochilor mei. În dimineţi voi judeca pe toţi păcătoşii pământului, ca să nimicesc din cetatea Domnului pe toţi cei ce lucrează fărădelegea.

În timpul citirii psalmului, preotul tămâiază toată casa apoi zice ectenia aceasta:

Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Strana: Doamne miluieşte. **(de trei ori)**

Încă ne rugăm ca să trimită binecuvântarea Sa asupra casei acesteia şi asupra robului Său (N), şi asupra tuturor celor ce voiesc a vieţui cu evlavie în ea, şi să le trimită îngerul Său cel milostiv, păzindu-i şi ferindu-i de toată răutatea şi povăţuindu-i spre lucrarea tuturor faptelor celor bune, spre împlinirea sfintelor porunci ale lui Hristos, şi să-i păzească de foamete, de molimă, de cutremur, de potop, de foc, de sabie şi de venirea celor de alt neam, şi să le dăruiască sănătate, şi să-i întărească cu zile îndelungate şi întru toate să-i îndestuleze, să zicem toţi: Doamne, auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm pentru toţi fraţii şi pentru toţi creştinii ortodocşi, auzi-ne Doamne şi ne miluieşte.

Ecfonis: Auzi-ne, Dumnezeule, Mântuitorul nostru..., **şi face obişnuitul apolis al zilei.**

RUGĂCIUNE
când voieşte cineva să intre în casă nouă

Domnului să ne rugăm

Dumnezeule, Mântuitorul nostru, Care ai binevoit a intra în casa lui Zaheu, şi Te-ai făcut lui mântuire şi la toată casa lui; Însuţi şi acum, pe cei ce voiesc a locui aici, păzeşte-i nebântuiţi de toată vătămarea, că prin noi nevrednicii, aduc Ţie cereri şi rugăciuni; binecuvintează locuinţa lor şi păzeşte viaţa lor de orice răutate. Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună şi Părintelui Tău Celui fără început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

RUGĂCIUNE
la casa ce este bântuită de duhuri rele

Domnului să ne rugăm

DOamne, Dumnezeul mântuirii noastre, Fiul Dumnezeului celui viu, Care Te porţi pe heruvimi şi eşti mai presus de toată începătoria şi stăpânia, puterea şi domnia; Cel mare şi înfricoşat peste toţi cei din împrejurul Tău; Cel ce ai aşezat cerul ca o boltă şi ai făcut pământul cu puterea Ta, şi ai îndreptat lumea cu înţelepciunea Ta; Cel ce cutremuri lumea de sub cer din temelie, şi chiar stâlpii ei se clatină; Cel ce zici soarelui să nu răsară, şi se ascunde despre stele; Cel ce ameninţi marea şi se usucă; a Căruia mânie topeşte începătoriile şi stăpânirile, şi pietrele s-au sfărâmat de Tine; Cel ce ai frânt porţi de aramă şi ai rupt încuietori de fier; pe cel tare l-ai legat, şi uneltirie lui le-ai împrăştiat, surpând cu Crucea Ta pe tiranul; şi pe balaur cu undiţa întrupării Tale l-ai prins, şi cu legăturile întunerecului în tartar l-ai încătuşat. Însuţi dar, Doamne, Cel ce eşti tăria celor ce nădăjduiesc spre Tine, zidul cel puternic al celor ce se încred întru Tine, îndepărtează, goneşte şi alungă toată lucrarea diavolească, toată asuprirea satanei, toată bântuirea puterii potrivnice de la casa aceasta şi de la cei ce locuiesc într-însa, care poartă semnul Sfintei Crucii Tale celei biruitoare şi înfricoşate împotriva demonilor, şi cheamă numele Tău cel Sfânt. Aşa, Doamne, Cel ce ai alungat legheonul de demoni şi ai poruncit duhului celui surd, mut şi necurat să iasă şi să nu se mai întoarcă la omul cel cuprins de dânsul; Cel ce ai pierdut toată tabăra duşmanilor noştri celor nevăzuţi, iar credincioşilor şi celor ce Te cunosc pe Tine le-ai zis: Iată vă dau vouă putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii, şi peste toată puterea vrăjmaşului; Însuţi, Stăpâne, păzeşte mai presus de toată vătămarea şi încercarea, pe toţi cei din casa aceasta ferindu-i de frica de noapte, de săgeta ce zboară ziua, de lucrul ce umblă întru întuneric, de întâlnirea cu demonul de miazăzi; pentru ca robii şi roabele Tale şi pruncii, având ajutorul Tău, păziţi cu oştire îngerească, toţi ca unul într-o inimă cu credinţă să cânte: „Domnul este ajutorul meu şi nu mă voi teme de ce-mi va face mie omul”; şi iarăşi: „Nu mă voi teme de

rele, pentru că Tu cu mine eşti". Că Tu eşti, Dumnezeule, întărirea mea, Stăpânitor tare, Domn al păcii, Părinte al veacului ce va să fie, şi împărăţia Ta, împărăţie veşnică. Că a Ta este împărăţia, puterea şi slava, împreună cu Părintele Tău cel fără de început şi cu Preasfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII

pentru cei ce se tulbură şi se supără de duhuri necurate

Preotul zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Veniţi să ne închinăm..., **(se zice de trei ori). Apoi psalmii:**

Psalmul 142: Doamne auzi rugăciunea mea... **Psalmul 22:** Domnul mă paşte şi nimic nu-mi va lipsi... **Psalmul 26:** Domnul este luminarea mea... **Psalmul 67:** Să se scoale Dumnezeu... **Psalmul 50:** Miluieşte-mă Dumnezeule...

Apoi:

Întru tot sfântă de Dumnezeu Născătoare, în timpul vieţii mele nu mă lăsa, şi folosinţei omeneşti nu mă încredinţa, ci primeşte rugăciunea mea.

După aceea preotu:

Cu mila şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care eşti binecuvântat, împreună cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

CANONUL

de rugăciune către Domnul nostru Iisus Hristos, către Preasfânta de Dumnezeu Născătoare, către Puterile netrupeşti, către Sfinţii Apostoli şi către toţi Sfinţii

Cântarea I-a, glasul al 2-lea, Irmos:

Veniţi, popoarelor, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, Celui ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a scos din robia egiptenilor, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Făcătorul şi Izbăvitorul meu şi Domnul, ajutorul credincioşilor, grăbeşte de mă scapă de această primejdie; strigă Ţie robul Tău, Unule, Iubitorule de oameni.

Cel ce Însuţi ştii neputinţa noastră, de supărarea de acum şi de pieirea ce l-a cuprins, scapă-l cât mai degrab şi mântuieşte, Mântuitorule, pe robul Tău.

Slavă...,

Cetele îngereşti ale puterilor celor fără de trup, cu Apostolii şi cu mucenicii, rugaţi pe Stăpânul tuturor să izbăvească de această primejdie prea grea, pe robul Său.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pururea Fecioară, ceea ce eşti scăparea credincioşilor şi ajutătoarea tare a noastră, a robilor Tăi, de nevoia de acum scapă pe robul Tău cu rugăciunile Tale, stăpână.

Cântarea a 3-a
Irmos:

Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, Care prin lemn ai omorât păcatul, şi frica Ta o înrădăcinează în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Precum de demult pe robul Tău Iacov l-ai scăpat de pizmuirea lui Esau, aşa izbăveşte pe robul Tău de nevoia de acum, ca un iubitor de oameni.

Iubitorule de oameni, Mântuitorule, Te chem pe Tine, fiind în supărare şi întristare, nu mă trece cu vederea pe mine robul Tău, ci grăbeşte de mă mântuieşte ca un îndurat.

Slavă...,

Cel ce singur eşti bun şi milostiv, singur îndurat şi miluitor, pentru rugăciunile sfinţilor Tăi, îndură-Te de robul Tău şi eliberează-l.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe Dumnezeu, pe Care L-ai născut, roagă-L, Curată, cu toţi îngerii şi Apostolii, cu proorocii şi mucenicii, să scape din primejdie pe robul Tău.

Irmosul din nou, apoi pomeneşte pe cel bolnav zicând:

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm Domnului Dumnezeului nostru, ca să audă glasul rugăciunii noastre şi să uşureze, să miluiască pe robul Său şi să arate peste dânsul mare mila Sa, să întoarcă toată mânia cea pornită cu dreptate asupra lui, şi să-i ierte toată mulţimea

greşalelor, să-l scape de toată bântuirea şi pedeapsa, zbuciumarea şi muncirea vicleanului diavol, şi să îndepărteze de la dânsul toată nălucirea satanei cea cu totul vicleană, înspăimântarea, ameninţarea şi toată puterea lui cea chinuitoare, şi degrab să dea acestuia sănătate sufletească şi trupească cu bunătatea Sa, să-l miluiască pe el, să zicem toţi: Doamne auzi-ne şi ne miluieşte.

Auzi-ne pe noi, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pământului şi a celor de pe mare departe şi Milostive Stăpâne, îndurător fii nouă pentru păcatele noastre şi ne miluieşte pe noi.

Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sedealna, glasul al 2-lea

Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid neînvins, izvor de milă şi lumii scăpare, cu stăruinţă strigăm către tine, Născătoare de Dumnezeu, stăpână, vino degrab şi ne izbăveşte din nevoi, ceea ce eşti singură grabnică ajutătoare.

Cântarea 4-a
Irmos

Venit-ai din Fecioară nu sol, nici înger, ci Tu însuţi, Doamne, Te-ai întrupat şi m-ai mântuit pe mine, omul; pentru aceasta strig Ţie: Slavă puterii Tale Doamne.

Pe robul Tău care cumplit se loveşte de furtuna primejdiilor, Stăpâne, şi se învăluie acum de marea întristărilor, îndreptează-l la limanul cel prea lin şi prea dorit.

Cei ce asupresc pe robul Tău, Hristoase, s-au înmulţit şi limba şi-au ascuţit ca o sabie cu două tăişuri; deci vezi, Iubitorule de oameni, şi scapă pe robul Tău de la moarte nedreaptă.

Slavă...,

Arhanghelilor, stăpâniilor, puterilor şi îngerilor, apostolilor, mucenicilor, cuvioşilor, proorocilor şi drepţilor, toţi rugaţi-vă pentru acesta ce acum prea amar se chinuieşte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Prealăudată, cea care eşti oamenilor gata spre ajutor, alină

valurile cele sălbatice ale chinurilor şi pe robul tău ce aleargă sub acoperământul tău, Stăpână, vindecă-l.

Cântarea a 5-a
Irmos:

Dătătorule de lumină şi Făcătorul veacurilor, Doamne, la lumina poruncilor Tale îndreptează-ne pe noi, că afară de Tine alt Dumnezeu nu ştim.

Cel ce ai plinit oarecând rugăciunile lui Iezechia, Doamne, plineşte degrab şi rugăciunea mea, Cel ce singur eşti bun, şi mântuieşte pe robul Tău de toată răutatea.

Doamne, Care prin mâna îngerului ai scos oarecând din închisoare cu putere dumnezeiască pe verhovnicul ucenic, uşurează şi pe robul Tău cel ce cumplit se primejduieşte.

Slavă...,

Oştilor îngereşti şi ceata apostolilor şi a proorocilor, a preamăriţilor mucenici şi a cuvioşilor, pentru cel ce se află în chinuri, împreună faceţi rugăciune.

Şi acum..., a Născătoarei;

Maica lui Hristos Dumnezeu, grăbeşte de izbăveşte pe credinciosul tău rob de greaua şi cumplita primejdie ce a venit acum asupra lui, ca să te mărească cu inima şi cu gura.

Cântarea a 6-a
Irmos:

De adâncul greşalelor fiind cuprins, chem adâncul îndurării Tale cel neurmat, Dumnezeul meu, din stricăciune scoate-mă.

Cel ce ai scăpat din pântecele chitului de demult pe proorocul Tău, Doamne Stăpâne, scapă şi pe robul Tău, ca cu credinţă şi cu dragoste să Te slăvească pe Tine.

Precum ai izbăvit pe Daniil de lei, Hristoase, scapă-mă acum de diavolii vicleni şi pe mine robul Tău, Stăpâne, şi mă ridică din pierzare şi din moarte.

Slavă...,

Mântuieşte din primejdii pe robul Tău, Mântuitorule, cu rugăciunile sfinţilor îngeri, prooroci şi mucenici şi cu mijlocirile înţelepţilor Tăi ucenici.

Şi acum..., a Născătoarei:

Nu trece cu vederea, Fecioară, pe robul Tău cel cumplit învăluit şi deznădăjduit; ci, după cum ştii, mântuieşte pe cel ce aleargă sub acoperemântul tău, Curată.

Şi iarăşi Irmosul; De adâncul greşalelor...

Apoi pomeneşte pe cel bolnav:

Iară şi iară cu pace Domnului să ne rugăm.

Pentru izbăvirea şi slobozirea robului lui Dumnezeu (N) de chinuirea şi bântuirea diavolului şi de toată uneltirea lui, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuieşte, miluieşte şi păzeşte pe robul Tău şi pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata ...

Pe noi înşine şi unii pe alţii şi toată viaţa noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Că Tu eşti Împăratul păcii şi Mântuitorul sufletelor noastre şi Ţie slavă înălţăm Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Condac glasul al 4-lea:

Către Născătoarea de Dumnezeu acum cu grăbire să alergăm noi păcătoşii şi smeriţii, şi să cădem cu pocăinţă strigând din adâncul sufletului: Stăpână ajută-ne, îndurându-te de noi; grăbeşte că pierim de mulţimea păcatelor; nu întoarce pe robii tăi deşerţi, că numai pe tine nădejde te-am câştigat.

Cântarea a 7-a
Irmos:

Chipul cel de aur în câmpul Deira fiind închinat, cei trei tineri ai Tăi au dispreţuit porunca cea fără de Dumnezeu, şi aruncaţi în mijlocul focului, fiind rouraţi cântau: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Precum de demult pe cei trei tineri din cuptorul cel de foc i-ai scăpat, mântuieşte, Îndurate, pe robul Tău, ca un bun, rugămune Ţie, Stăpâne, de supărarea ce vine asupra lui şi de aprinderea încercărilor celor nesuferite, ca să Te mărească pe Tine.

Cel ce singur ştii neputinţa omenească, Hristoase, şi ai arătat

în supărări mângâiere, Iubitorule de oameni, mântuieşte de primejdia de acum şi pe robul Tău ce cântă: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...,

Mulţimea îngerilor, apostolilor, proorocilor, mucenicilor şi adunarea cea dumnezeiască a strămoşilor rugaţi pe Cel preabun ca să prefacă plângerea de acum în bucurie celui ce strigă: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce eşti singura nădejde şi ajutorul credincioşilor, Născătoare de Dumnezeu, grăbeşte de ajută robului tău cel învăluit pretutindenea de supărări, şi care, cuprins de nepricepere şi de durere, aleargă la tine cu încredere sufletească.

Cântarea a 8-a
Irmos:

Pe Dumnezeu, Care s-a pogorât în cuptorul cel de foc la tinerii evrei şi văpaia în rouă a prefăcut-o, ca pe Domnul lăudaţi-L toate făpturile, şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Precum ai primit rugăciunile lui Pavel şi a lui Sila, şi i-ai scăpat din legături, aşa ascultă, Îndurate, şi glasurile noastre ale nevrednicilor care strigăm acum: Mântuieşte pe robul Tău de pierzare şi de moarte.

Nu întoarce faţa Ta de la mine robul Tău, Hristoase, că foarte mă chinuiesc; degrab auzi-mă, Mântuitorule, şi mă scapă de învăluirea de acum, strigă prin noi către Tine robul Tău, Îndurate.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul

Pentru rugăciunile slujitorilor Tăi celor netrupeşti, Dumnezeule, ale apostolilor şi ale cetelor mucenicilor, ale sfinţilor prooroci, ale cuvioşilor şi ale tuturor drepţilor, mântuieşte pe robul Tău de cumplita primejdie.

Şi acum..., a Născătoarei:

Scăparea creştinilor, ajutătoarea celor cumplit învăluiţi, Preasfântă Fecioară, nu trece cu vederea pe robul tău ce se afundă în primejdii şi aleargă acum la acoperământul tău cel puternic.

Cântarea a 9-a

Irmos:

Pe Dumnezeu Cuvântul, Care cu înţelepciune negrăită de la Dumnezeu a venit ca să înnoiască pe Adam cel căzut cumplit în stricăciune din pricina mâncării, şi din Sfânta Fecioară nespus întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu o inimă întru cântări să-L slăvim.

Întristarea robului Tău, pentru primejdia de acum şi viforul cel mare şi cumplit, schimbă-o, Stăpâne, şi prefă plângerea acestuia în bucurie de-a pururea, ca cu credinţă şi cu dor neîncetat să Te mărească pe Tine.

Milostivirea Ta cea multă să nu o învingă, Îndurate, mulţimea cea nemăsurată a răutăţilor mele; ci cu obişnuită mila Ta, strigă prin noi către Tine robul Tău: Mântuieşte-mă şi mă scapă, Hristoase, de toată vătămarea, Cel ce singur eşti mult-Milostiv.

Slavă...,

Cruţă-mă, Doamne, cruţă-mă, când vei vrea să mă judeci, şi să nu mă osândeşti în foc; să nu mă mustri cu urgia Ta, te roagă pentru robul Tău, Fecioara care Te-a născut, Hristoase, mulţimile îngerilor şi adunarea mucenicilor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Preasfântă Fecioară, cu slujitorii cei netrupeşti, cu sfinţii îngeri, apostoli, prooroci, mucenici şi toţi cuvioşii, rugaţi pe unul Dumnezeu Preabun să scape de chinuire pe robul Tău.

Apoi: Cuvine-se cu adevărat să te fericim..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., şi după: Tatăl nostru...

Toate oştile îngereşti, Înaintemergătorule al Domnului, cei doisprezece Apostoli şi toţi sfinţii, cu Născătoarea de Dumnezeu, faceţi rugăciune să ne mântuim noi.

Stăpână şi Maica Izbăvitorului, primeşte rugăciunea nevrednicilor robilor tăi, ca să mijloceşti către Cel Unul-Născut dintru tine; o stăpâna lumii, fii mijlocitoare.

Apoi pomeneşte pe cel bolnav la ectenie, cum s-a însemnat după cântarea a 3-a: Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule, după mare mila Ta..., Apoi ia untdelemn din candelă şi unge pe cel bolnav zicând această rugăciune:

Părinte Sfinte, Doctorul sufletelor şi al trupurilor, Care ai trimis pe Unul-Născut Fiul Tău, Domnul nostru Iisus Hristos, să vindece toată boala şi din moarte să ne izbăvească, tămăduieşte pe robul Tău (N) de neputinţa sufletească şi trupească ce l-a cuprins; şi fă-l să vieze cu harul lui Hristosului Tău, ca să plinească prin fapte bune mulţumirea şi închinăciunea datorată Ţie. Cu rugăciunile Preabinecuvântatei Stăpânei noastre de

Dumnezeu Născătoare şi pururea Fecioara Maria, cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci, cu folosinţele cereştilor netrupeşti puteri, ale cinstitului şi măritului prooroc Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan, ale sfinţilor măriţilor şi întru tot lăudaţilor Apostoli, ale sfinţilor mucenici, ale sfinţilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale sfinţilor şi vindecătorilor fără de argint: Cosma şi Damian, Chir şi Ioan, Pantelimon şi Ermolae, Samson şi Diomid, Mochie şi Anchit, Talaleu şi Trifon, ale sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi cu ale tuturor sfinţilor.

Că Tu eşti izvorul tămăduirilor şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi adaugă şi Molitfele marelui Vasile.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII

care se face la locul sau casa ce sânt supărate de farmece sau de descântece

Fiind preotul gata, întâi porunceşte tuturor celor ce sânt din casa aceea, ca să-şi mărturisească toate păcatele lor şi să postească în ziua aceea, şi să facă milostenie după cum le va fi puterea, şi cu dinadinsul să se roage lui Dumnezeu. Deci preotul în ziua aceea, când va vrea să facă această rânduială, mai întâi să săvârşească Sfânta Liturghie. După aceea, preotul binecuvântând după obicei, face mica sfinţire a apei. După aceia Doamne miluieşte, (de 12 ori); Veniţi să ne închinăm..., (se zice de trei ori), şi

Psalmul 69

Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte, Doamne, să-mi ajuţi mie, grăbeşte. Să se ruşineze şi să se înfrunte cei ce caută sufletul meu. Să se întoarcă înapoi şi să se ruşineze cei ce-mi voiesc mie rele. Întoarcă-se îndată, ruşinându-se cei ce-mi grăiesc mie: „Bine, bine”. Să se bucure şi să se veselească de Tine toţi cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeule, şi să zică pururea cei ce iubesc mântuirea Ta: Slăvit să fie Domnul. Iar eu sărac sânt şi mişel, Dumnezeule ajută-mi. Ajutorul şi izbăvitorul meu eşti Tu, Doamne nu zăbovi.

După aceea citeşte preotul rugăciunea aceasta.

Domnului să ne rugăm

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel mai înainte de veci, împreună fără de început şi de o fiinţă cu Tatăl Cel fără de început şi cu Duhul Lui Cel fără de început şi nedespărţit; Care Te-ai pogorât din cer şi, neschimbat, Te-ai făcut om, ca pe om din înşelăciunea diavolului şi de muncirea lui să-l liberezi şi să strici toate facerile lui de rău cele drăceşti; iar sfinţilor Tăi ucenici şi Apostoli le-ai dat putere să calce peste şerpi şi peste scorpii şi peste toată puterea vrăjmaşului, Ţie acum cu dinadinsul ne rugăm, noi nevrednicii robii Tăi, caută cu milostivire spre casa aceasta şi spre robii Tăi (N), şi de supărările cele rele ale viclenilor oameni, ale otrăvitorilor şi descântătorilor, ale fermecătorilor, sau

fermecătoarelor şi viclenilor diavoli, mântuieşte-i pe aceşti bântuiţi şi înviforaţi; că toate acestea sânt Ţie cu putinţă a le risipi, cu iubirea de oameni, şi întru nimica a le face şi a le întoarce, ca fără de ispită să vieţuiască credincioşii robii Tăi (N) de acele supărări, şi dobitoacele lor în pace să petreacă. Că Tu eşti Dumnezeul nostru, Care ne miluieşti şi ne mântuieşti, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului şi Bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în veci vecilor, Amin.

Domnului să ne rugăm

Vă blestem pe voi atotviclenilor, începătorii răutăţilor, blestemaţilor şi urâţilor draci, de oriunde sânteţi şi oricâţi sânteţi, pe voi care otrăviţi şi fermecaţi locurile şi casele oamenilor, a robilor lui Dumnezeu (N); pe voi lucrătorii răutăţilor, împreună cu cel ce s-a dat pe sine vouă, vicleanul om, ca să fiţi aduşi casei acesteia să o supăraţi, şi cu relele năluciri şi cu bântuielile voastre, pe cei ce locuiesc într-însa şi împrejurul ei, să-i surpaţi şi să-i scârbiţi. Vă jur cu toată puterea numelui a unuia Atotţiitorului Dumnezeu în Sfânta Treime slăvit, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, şi cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci, şi a întru tot mântuitoarelor patimi şi de viaţă făcătoarei morţii Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu a Cărui putere toate stăpânirile cele întunecate ale voastre şi uneltirile viclene împotriva a toată zidirea lui Dumnezeu, muncirea şi stricăciunea voastră, ca pe o nimica, a stins-o.

Cu tărie vă poruncesc vouă, viclenilor duhuri, cu toate descântecele şi otrăvurile şi farmecele voastre, degrabă să fugiţi de la casa aceasta şi de la cei ce locuiesc într-însa şi împrejurul ei; şi de acum înainte niciodată să nu cârtiţi sau să vă mai întoarceţi înapoi la dânsa, ca să o supăraţi şi întru nimica să nu mai zăboviţi, blestemaţilor şi lepădaţilor, ci să vă depărtaţi de aici cu toate facerile voastre de rău, şi să faceţi loc puterii lui Dumnezeu şi nemăsuratei Lui milostiviri şi darului Lui, Cel care zdrobeşte toate facerile de rău ale voastre.

Să vă certe pe voi puterea lui Dumnezeu, Cel ce a certat pe vrăjitorii lui Faraon şi fără lucrare a făcut nălucirile farmecelor lor. Să vă certe Acela, cu puterea Căruia, poruncind Apostolul Pavel, a făcut neputincioasă puterea vicleşugului vostru şi a orbit

pe Elima vrăjitorul, cel plin de toată înşelăciunea şi răutatea, vrăjmaş a toată dreptatea şi diavolul, cu care voi mult stricaţi şi căile Domnului le răzvrătiţi. Să vă certe pe voi Acela, cu a Cărui nume a poruncit Pavel Apostolul duhului celui pitonicesc şi l-a izgonit din fiica aceea care, cu descântecele ei, mare câştig da domnilor săi. Şi precum Iustina, care cu semnul crucii lui Hristos Dumnezeului nostru şi cu puterea Lui fiind îmbrăcată, pe oamenii vrăjitori şi pe voi diavolii v-a biruit, nimica voi sporind; încă şi pe vrăjitorul şi slujitorul vostru Ciprian la slujirea adevăratului Dumnezeu l-a adus, şi voi de frică şi de cutremur fiind cuprinşi aţi fugit. Aşa şi acum să cadă peste voi şi să vă apuce spaimă, cutremur şi frică de la Dumnezeu atotţiitorul, Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh, Cel ce vă va coborî pe voi în focul cel nestins şi veşnic şi fără de sfârşit, ca într-însul să vă munciţi în vecii vecilor. Amin.

Apoi luând preotul vasul cu apă sfinţită, stropeşte casa şi locul casei pe dinafară zicând:

Înviază Dumnezeu, risipindu-se vrăjmaşii Lui şi fugind de la faţa Lui cei ce-L urăsc pe Dânsul; precum se împrăştie fumul şi nu mai este; precum se topeşte ceara de la faţa focului, aşa să piară diavolii cei fermecători şi descântători de la faţa lui Dumnezeu, iar drepţii să se veselească, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi cădeşte toată casa, sau locul, zicând Rugăciunea Sfintei Cruci:

Să fugă şi să se depărteze de la casa aceasta prin stropirea cu această apă sfinţită, tot vicleanul diavol, otrăvirea şi farmecele şi descântecele, şi niciodată să nu se mai întoarcă, ci să se stingă, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

RUGĂCIUNI
PENTRU SFINŢIREA FÂNTÂNII

(1)
Rugăciune la începutul săpatului fântânii

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Atoateţiitorule şi Atotputernice, Care toate le faci şi le prefaci numai cu voinţa Ta; Cel ce cu înţelepciunea cea negrăită şi necuprinsă afli trecere prin cele netrecute; Cel ce din piatră seacă ai făcut să curgă pâraie de ape şi ai adăpat pe poporul Tău cel însetat; Însuţi şi acum, Stăpâne al tuturor, ascultă rugăciunile noastre ale nevrednicilor robilor Tăi, şi ne dăruieşte în acest loc apă limpede şi de băut, îmbelşugată spre trebuinţă şi nevătămătoare spre băut; ca şi prin aceasta să binecuvântăm preasfânt numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(2)
Rugăciunea după terminarea fântânii

Se face mai întâi sfinţirea cea mică a apei, apoi:

Domnului să ne rugăm

Dumnezeule cel mare şi minunat, Care cu bunătatea Ta cea nespusă şi cu pronia Ta cea bogată îndreptezi viaţa omenească; Care ne-ai dăruit nouă bunătăţile cele pământeşti şi apa cea amară din timpul lui Moise ai prefăcut-o în dulceaţă poporului, şi apele cele vătămătoare din timpul lui Elisei cu sare le-ai dres, iar apostolului Tău Petru prin vedenie i-ai dat lege să nu socotească nimic spurcat sau necurat; Însuţi Stăpâne, Iubitorule de oameni, curăţeşte de toată spurcăciunea apa aceasta prin însemnarea chipului Crucii Tale, şi sfinţeşte-o cu Duhul Tău cel Sfânt, spre a fi curată celor ce se vor împărtăşi

dintr-însa.

Că Tu eşti Dumnezeul nostru, Cel ce binecuvintezi şi sfinţeşti toate, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Tatălui Celui fără de început, şi Preasfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(3)
Rânduiala rugăciunii ce se face când a căzut ceva spurcat în fântâna cu apă

Se scoate mai întâi toată apa, vărsându-se afară; apoi aprinzând preotul lumînări şi luând cădelniţa, cădeşte fântâna împrejur, şi toarnă aghiazmă de la Botezul Domnului în chipul Crucii, de trei ori. Şi întorcându-se cu faţa spre răsărit se roagă aşa;

Domnului să ne rugăm.

Doamne Dumnezeul Puterilor, Care ai făcut toate foarte bune; Care curăţeşti cu numele Tău toată spurcăciunea şi necurăţia, şi prin sfinţire toate le prefaci; Însuţi şi acum Stăpâne, arată-te în ceasul acesta prin chipul Crucii Tale, şi curăţeşte fântâna aceasta de necurăţia ce s-a aflat în ea, venind în ajutorul nepriceperii minţii noastre şi neputinţei gândurilor; şi să nu ne osândeşti că nu pricepem cele foarte bune, ci curăţeşte-ne pe noi de toată spurcăciunea trupului şi a sufletului, şi sfinţeşte apa aceasta cu Duhul Tău cel Sfânt.

Că Tu eşti sfinţirea noastră, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
ce se face când se îmbolnăvesc orice fel de vite, boi, oi, şi altele

Preotul mergând la staulul vitelor, sau unde se află animalele bolnave, face mai întâi sfinţirea cea mică a apei, apoi îndată zice: Veniţi să ne închinăm, (se zice de trei ori), apoi

Psalmul 8

Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este numele Tău în tot pământul; că s-a înălţat mare cuviinţa Ta mai presus de ceruri. Din gura pruncilor şi a celor ce sug ai săvârşit laudă, pentru vrăjmaşii Tăi, ca să sfărâmi pe vrăjmaşul şi izbânditorul. Că voi vedea cerurile, lucrul mâinilor Tale, luna şi stelele pe care Tu le-ai întemeiat, ce este omul, că-l pomeneşti pe el, sau fiul omului, că-l cercetezi pe el? Micşoratu-l-ai pe dânsul puţin oarece decât îngerii, cu slavă şi cu cinste l-ai încununat pe el, şi l-ai pus pe dânsul peste lucrul mâinilor Tale. Toate le-ai supus sub picioarele omului: oile şi boii, toate, încă şi dobitoacele câmpului, păsările cerului şi peştii mării, cele ce străbat cărările mărilor. Doamne Domnul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul.

Domnului să ne rugăm

Stăpâne Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ai putere peste toată făptura, Ţie ne rugăm şi de la Tine cerem, precum ai binecuvântat şi ai înmulţit turmele patriarhului Iacov, binecuvintează şi animalele robului Tău acestuia (N), înmulţeşte-le şi le întăreşte pe ele, fă-le să sporească în mii, fereşte-le de toată asuprirea diavolească, de furi, de uneltirile duşmanilor, de suflarea aerului cea omorâtoare, de ciumă şi de toată boala molipsitoare; ocroteşte-le cu sfinţii Tăi îngeri şi depărtează de la ele toată boala, toată pizma şi ispita farmecelor şi a vrăjitoriei care vin din lucrarea diavolească. Că a Ta este împărăţia, puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.

Şi îndată stropeşte animalele bolnave, de orice fel ar fi, cu apa sfinţită, zicând:

Binecuvintează, Doamne, turma aceasta şi o apără pe dânsa de toată răutatea, de răpirea duşmanilor văzuţi şi nevăzuţi, de cumplita moarte, de toată boala şi neputinţa şi de toată lucrarea diavolească; şi o înmulţeşte pe dânsa întru numele Tău cel sfânt, şi prin stropirea cu această apă sfinţită dăruieşte-i sănătate, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Şi stropind turma şi celelalte dobitoace, face apolisul zilei, adăugând: **Hristoase Dumnezeule, dă mângâiere robului Tău.**

RUGĂCIUNE

când se spurcă grâul, făina sau altceva dintre cele spre hrană

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce în iconomia Ta cea după trup ai învăţat că nu spurcă pe om cele ce intră în gură, ci toate sânt curate celor curaţi; şi prin vasul cel ales, Apostolul Tău Pavel, ne-ai învăţat a crede că toate cele zidite de Tine sânt bune şi se sfinţesc prin cuvântul cel dumnezeiesc şi prin rugăciunea cea către Tine, Însuţi şi acum, Stăpâne, milostiveşte-Te spre neputinţele noastre, binecuvintează grâul acesta cu harul Tău şi cu iubirea Ta de oameni, prin binecuvântarea şi stropirea cu apa aceasta, care este sfinţită întru numele Tău. Şi toată şovăirea pentru spurcăciunea sau pentru necurăţia ce a căzut în el din uneltirea diavolului, îndepărtează-o din gândul robilor Tăi; şi le dă lor prin nădejdea cea către Tine şi prin îndestulare cu îndurările Tale, să se împărtăşească din merindele acestea, şi mulţumind sfântului Tău nume să fie păziţi neosândiţi.

Că Tu eşti Cel ce binecuvintezi şi sfinţeşti toate şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău Celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII

ce se face când se va întâmpla să cadă ceva spurcat sau necurat în vasul cu vin, cu untdelemn sau altceava

Se cuvine ca necurăţia ce a căzut să se scoată şi să se lepede afară, iar vinul, untdelemnul sau orice altceva să se toarne în alt vas, şi vasul deşertat să se spele bine pe dinăuntru şi pe dinafară. Apoi preotul luând cădelniţa cădeşte acest vas pe dinăuntru şi pe dinafară vărsând într-însul aghiazmă de la Botezul Domnului, făcând chipul Crucii de trei ori. Apoi iarăşi toarnă într-însul vinul, untdelemnul sau orice alt lichid. Şi se roagă aşa:

Domnului să ne rugăm

Preasfinte Doamne, Dumnezeul nostru, Care prin venirea Ta cea plină de îndurare pe pământ ai şters toată necurăţia păcatului şi ai învăţat că nu spurcă pe om cele ce intră în gură, ci că toate sânt curate celor curaţi; Cel ce prin vasul cel ales, Apostolul Tău Pavel, ne-ai învăţat pe noi a crede că toate cele făcute de Tine sânt bune, şi să nu socotim nimic de lepădat, ci sfinţite prin cuvântul Dumnezeiesc şi prin rugăciunea cea către Tine, Însuţi binecuvintează vinul aceasta (sau orice ar fi) cu harul Tău prin turnarea acestei ape sfinţite. Şi toată spurcăciunea ori îndoirea pentru vietatea ce a căzut într-în el, prin uneltirea vicleanului, îndepărtează-o din gândul robilor Tăi; ca să fie tuturor celor ce-l vor întrebuinţa, spre bucurie; dându-l tuturor celor ce vor bea (sau: vor mânca) din aceasta, spre sfinţenie; şi cu cunoştinţă curată să se apropie de prea curatele Tale Taine.

Că Tu eşti Cel ce binecuvintezi şi sfinţeşti toate, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău Celui fără început, şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi să guste dintr-însul mai întâi preotul şi să dea şi stăpânilor casei. Iar de se va întâmpla ca spurcăciunea căzută, din cauza timpului îndelung să fi putrezit în vasul cu vin sau altceva, trebuie a vărsa afară şi a nu mai gusta din el.

RUGĂCIUNE
la vasul spurcat

Se cuvine a-l spăla, şi turnând în el aghiazmă mare în chipul Crucii, Preotul zice rugăciunea aceasta:

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce eşti unul sfânt, sfinţeşte vasul aceasta cu venirea Ta cea sfinţitoare, şi-l curăţeşte, ca să fie nespurcat spre trebuinţa robilor Tăi; şi ne dă nouă pururea cu sfinţenie a ne ruga în sfintele Tale biserici, ca toţi de Tine fiind păziţi slavă şi închinăciune să-ţi înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
binecuvântării la începerea semănatului

Luând preotul apă sfinţită şi grâu binecuvântat de la litie, merge la ogoarele unde se va semăna şi, punând pe sine epitrahilul, stând cu faţa spre răsărit începe după obicei: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Şi citeşte: Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluieşte (de 12 ori), Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm (se zice de trei ori), şi Psalmul 64

Ţie se cuvine cântare, Dumnezeule în Sion, şi Ţie se va da rugăciune în Ierusalim. Auzi rugăciunea mea, către Tine tot trupul va veni. Nelegiuirile celor fără de lege ne-au biruit pe noi şi păgânătăţile noastre Tu le vei curăţi. Fericit este cel pe care l-ai ales şi l-ai primit, ca să locuiască în curţile Tale; umplea-ne-vom de bunătăţile casei Tale; Sfântă este Biserica Ta, minunat eşti Tu întru dreptate. Auzi-ne pe noi Dumnezeule, Mântuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pământului şi a celor ce sânt pe mare departe. Cel ce întăreşti munţii cu puterea Ta, încins fiind cu tăria. Cel ce tulburi adâncul mării şi potoleşti vuietul valurilor ei. Cel ce tulburi neamurile şi spăimântezi pe

locuitorii marginilor pământului prin semnele Tale. Ieşirile serii şi ale dimineţii le veseleşti: Cercetează pământul şi-l adapă; înbogăţeşte-l cu îndestulare; râul lui Dumnezeu umple-l de ape: găteşte hrana lor, care aşa se găteşte. Adapă brazdele pământului, înmulţeşte produsele lui, veseleşte-l cu picături, ca să răsară. Binecuvintează cununa anului cu bunătatea Ta, şi câmpiile Tale să se umple de grăsime. Să se îngraşe frumuseţile pustiei şi dealurile să se încingă cu bucurie. Să se umple câmpiile cu oi şi văile să înmulţească grâul; toţi să strige de bucurie şi să cânte.

După aceea zicând: Domnului să ne rugăm. Doamne miluieşte. Citeşte rugăciunea aceasta:

Doamne Dumnezeul nostru, am pus seminţele acestea înaintea ochilor Tăi, ce sânt date de mâna Ta cea prea-curată şi preabogată, şi Ţie aducându-le, Stăpâne, ne rugăm; că nu am îndrăznit a le închide în sânurile cele neînsufleţite ale pământului, înainte de a privi mai întâi la porunca slavei Tale, care porunceşte pământului să rodească şi să încolţească, şi să dea sămânţă semănătorului şi pâine de mâncare. Şi acum ne rugăm Ţie, Dumnezeul nostru, auzi-ne pe noi care ne rugăm Ţie, şi deschide nouă vistieria Ta cea mare şi bogată şi cerească, şi revarsă binecuvântarea Ta cea mare până ce ne vom îndestula, după nemincinoasa Ta făgăduinţă. Şi depărtează de la noi toate cele ce nimicesc roada pământului nostru şi toată pedeapsa cea cu dreptate adusă asupra noastră pentru păcatele noastre. Şi trimite îndurările Tale cele bogate asupra a tot poporului Tău, cu harul şi cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care bine eşti cuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi luând preotul grâul cel binecuvântat, îl toarnă în sămânţă, zicând:

Binecuvintează, Doamne, cununa anului cu bunătatea Ta, câmpiile Tale să se sature de belşug şi văile să înmulţească grâul.

După aceea luând aghiazmă, stropeşte cu ea seminţele, zicând:

Binecuvântarea Domnului să se pogoare asupra acestor

seminţe şi să le facă să crească şi să facă roadă multă, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Şi îndată stropeşte şi ogorul pe care se va semăna, zicând:

Cercetează, Doamne, pământul aceasta, şi-l adapă, şi-l îmbogăţeşte, brazdele lui umezeşte-le, rodul înmulţeşte-l. Că Tu eşti Dumnezeul nostru şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea ia preotul în mână seminţe şi aruncă în chipul crucii pe ogor, zicând: În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Şi aşa încep toţi a semăna, întru numele Domnului. Iar preotul, făcând apolisul zilei, se duce întru ale sale.

RUGĂCIUNE
la arie

Se face mai întâi sfinţirea cea mică a apei
Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, adus-am dăruirea seminţelor, cea din preacurate şi bogate palmele Tale, ce este acum înaintea ochilor Tăi, Stăpâne, şi ne rugăm a Ţi se încredinţa. Că n-am cutezat a o închide pe aceasta în sânurile pământului cele neînsufleţite, de nu vom căuta spre porunca slavei Tale, ceea ce porunceşte pământului a răsări şi creşte şi a da sămânţă semănătorului şi pâine de mâncare; şi acum ne rugăm Ţie, Dumnezeului nostru, să ne auzi pe noi cei ce ne rugăm Ţie, şi să deschizi nouă vistieria Ta cea mare şi bună şi cerească; şi varsă binecuvântarea Ta, până ce ne vom îndestula după nemincinoasele Tale făgăduinţe; şi goneşte de la noi toate cele ce mănâncă rodul nostru cel pământesc, şi înlătură toată certarea cea cu dreptate adusă asupra noastră, pentru păcatele noastre, şi trimite îndurările Tale peste poporul Tău. Cu darul şi cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care împreună eşti binecuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Duhul Tău, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE
la sădirea viei

Se face mai întâi sfinţirea cea mică a apei
Domnului să ne rugăm

Doamne Iisuse Hristoase, Cel ce eşti Viţa cea adevărată şi Tatăl Tău este lucrătorul, Tu şi pe Apostolii Tăi mlădiţe i-ai numit, Tu pe Israil l-ai răsădit în pământul Tău, gonind neamurile. Tu şi acum Stăpâne, vino spre viţa aceasta şi o sădeşte, pune mila Ta într-însa, dă-i păzitor ajutorul Tău, îngrădeşte intrările şi ieşirile ei cu a Ta purtare de grijă, izbăveşte-o pe dânsa de toată înconjurarea cea rea, de grindină, de ger, de polei, de iarna cea groaznică, de arderea vânturilor, de vifor şi de molime, şi în scurt a zice, de toată năpădirea văzuţilor şi nevăzuţilor vrăjmaşi; caută şi cercetează via aceasta care a sădit-o dreapta Ta, ca să-şi dea la vreme roadele sale, şi să ne învrednicim şi noi cu darul Tău a o culege şi a-Ţi aduce dintr-însa să se prefacă întru Sângele Hristosului Tău. Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună cu Cel fără de început al Tău Părinte şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Duhul Tău, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE
la culesul viei

Se face mai întâi sfinţirea cea mică a apei
Domnului să ne rugăm

Dumnezeule, Mântuitorul nostru, Cel ce ai binevoit a se numi Viţă, Fiul Tău Cel Unul-Născut, Domnul nostru Iisus Hristos; şi rodul ei, prin darul Duhului Tău, l-ai arătat Fiul nemuririi, Însuţi şi acum, Stăpâne, şi acest rod al viţei binecuvintează-l şi dă sfinţire şi sporire sufletească tuturor celor ce se vor gusta din el. Şi Viţei celei adevărate care ne-a zidit pe noi, fii de-a pururea părtaşi ne primeşte, şi păzeşte viaţa noastră

nevătămată, împodobindu-ne cu darurile Tale cele veşnice şi nepieritoare. Cu harul şi cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care împreună eşti binecuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Duhul Tău, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNEA
la binecuvântarea vinului nou

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce eşti bun şi de oameni iubitor, caută spre vinul aceasta şi spre cei care vor gusta din el, şi-l binecuvintează precum ai binecuvântat puţul lui Iacov şi scăldătoarea de la Siluam şi potirul Sfinţilor Tăi Apostoli. Cel ce ai venit în Cana Galileii şi ai binecuvântat cele şase vase şi ai prefăcut apa în vin, şi ai arătat slava Ta Sfinţilor Tăi ucenici şi apostoli, Însuţi şi acum trimite, Doamne, Sfântul Tău Duh peste vinul acesta, şi-l binecuvintează cu numele Tău cel Sfânt. Că Tu eşti Cel ce binecuvintezi şi sfinţeşti toate, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE
la aducerea darurilor de pârgă

Domnului să ne rugăm

Stăpâne Doamne Dumnezeul nostru, Care ai poruncit fiecăruia după voire a-Ţi aduce ale Tale dintru ale Tale, şi dăruieşti lor răsplata veşnicelor Tale bunătăţi; Cel ce cu bună plăcere ai primit darul după putinţă a văduvei, primeşte şi acum cele ce s-au adus de robul Tău (N) şi binevoieşte ca acestea să fie socotite în vistieriile Tale cele veşnice, dăruindu-i lui dobândire îndestulătoare de bunătăţile Tale cele pământeşti, împreună cu toate cele de folos lui. Că s-a binecuvântat numele Tău şi s-a preaslăvit Împărăţia Ta, a Tatălui şi a Fiului şi a

Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNEA
ce se face la ţarini (holde), la vii sau la grădini, când se strică semănăturile de insecte, lăcuste, gândaci şi alte vietăţi

Se cade a se face Liturghie, să se aprindă candelă la Sfântul Trifon sau la Sfântul Eustaţiu, sau a hramului ce va fi şi după aceea luând untdelemn din candelă şi aghiazmă mare, stropeşte preotul cruciş ţarina, via sau grădina, şi zice această rugăciune:

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce la începutul facerii ai creat cerul şi pământul; iar cerul l-ai înfrumuseţat cu mari luminători, ca să lumineze pământul şi prin ele să ne luminăm de Tine, Unul Făcătorul şi Stăpânul făpturii; iar pământul l-ai înfrumuseţat cu verdeaţă, cu iarbă şi cu multe feluri de seminţe ce rodesc după felul lor, şi l-ai împodobit spre înfrumuseţare şi bun miros, şi cu toate florile l-ai binecuvântat. Însuţi şi acum, Stăpâne, caută din sfântul Tău locaş spre agonisita aceasta a robului Tău (N) şi o binecuvintează; fereşte-o pe ea de tot farmecul şi vrajba, de tot răul, de încercarea vicleană şi de uneltirile oamenilor răi, şi-i dă ei să aducă roade la timp, pline de binecuvântarea Ta; stârpeşte de pe dânsa toată fiara, insecta, toată urgia şi răutatea ce o ameninţă cu stricăciune. Că s-a sfinţit şi s-a preaslăvit şi preaîncuviinţat numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea Sfântului Marelui Mucenic Trifon

Vă blestem pe voi, fiarele cele de multe feluri, viermi, omizi, gândaci, lăcuste, şoareci, cârtiţe, rugină, purici şi tot felul de muşte, muşiţe, molii, furnici, viespi, târâtoare cu multe picioare şi tot felul de vietăţi stricătoare, şi de păsări ce aduc daună viilor, pomilor, semănăturilor şi grădinilor; vă blestem cu

Dumnezeu Tatăl cel fără de început, cu Fiul Lui cel împreună fără de început şi de o fiinţă, şi cu Duhul Lui cel Preasfânt şi de viaţă făcător, Care este de o fiinţă cu Tatăl şi cu Fiul. Vă blestem pe voi cu întruparea Unuia-Născut Fiul lui Dumnezeu, a Domnului nostru Iisus Hristos, cu viaţa Lui pământească cea împreună cu oamenii, cu patima Lui cea mântuitoare, cu moartea Lui cea de viaţă făcătoare, cu învierea cea de a treia zi, cu înălţarea la ceruri, şi cu pronia cea dumnezeiască şi mântuitoare. Vă blestem cu sfinţii heruvimi cei cu mulţi ochi şi cu serafimii cei cu câte şase aripi, care zboară împrejurul tronului şi strigă: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot, spre slava lui Dumnezeu Tatăl. Amin. Vă blestem pe voi cu sfinţii îngeri, cu toate puterile cereşti, cu miile de mii şi cu milioanele de milioane, care cu multă frică stau înaintea slavei Domnului, ca să nu stricaţi via, nici ţarina, nici grădina de pomi şi cu verdeţuri a robului lui Dumnezeu (N), ci să vă duceţi în munţi sălbatici, în copaci neroditori în care v-a dăruit vouă Dumnezeu hrana cea de toate zilele. Vă blestem cu scumpul Trup şi Sânge al lui Hristos, adevăratul Dumnezeu şi Mântuitorul nostru, prin care s-a dat nouă mântuire şi izbăvire.

Să nu stricaţi nici holda, nici via, nici grădina, nici orice pom roditor sau neroditor, nici vreo frunză de legumă din cuprinsul şi locul robului lui Dumnezeu (N). Iar de nu mă veţi asculta şi veţi călca jurământul cu care v-am blestemat pe voi, nu vă voi pedepsi eu, smeritul şi mai-micul Trifon, ci Dumnezeul lui Avraam, Isaac, şi Iacov, Care va veni să judece viii şi morţii. Pentru care, precum mai înainte v-am zis vouă, duceţi-vă în munţi sălbatici, în copaci neroditori, iar de nu mă veţi asculta, voi ruga pe Iubitorul de oameni Dumnezeu să trimită îngerul său cel peste fiare, şi vă va lega şi ucide cu fier şi cu plumb, de vreme ce n-aţi luat în seamă blestemurile şi rugăciunea mea a smeritului Trifon; încă şi păsări, fiind trimise prin rugăciunea mea, vă vor mânca pe voi. Încă vă blestem pe voi cu marele nume cel înscris pe piatră, ce nu l-a putut răbda, ci s-a topit ca ceara de faţa focului. Ieşiţi din locurile noastre şi porniţi în locuri neumblate, seci şi neroditoare, cum mai înainte am zis vouă. Ieşiţi din locul şi din hotarele robilor lui Dumnezeu, care m-au chemat şi pe mine în ajutorul, apărarea şi mântuirea lor. Ca şi întru acestea să se preamărească preasfântul nume al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi să se împlinească rugăciunile şi cererile umilitului Trifon. Că lui Dumnezeu se cuvine slava şi stăpânirea

în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor. Capetele voastre Domnului să le plecaţi. Apoi rugăciunea următoare:

Stăpâne Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Care cu iconomia întrupării Tale ai binecuvântat Betleemul şi Getsimani, şi mai înainte casa lui Iacov, care după binecuvântare s-a numit Israil; Cel ce şi casa lui David ai binecuvântat-o, Însuţi binecuvintează şi agonisita acesta, şi o fă prin binecuvântări să aducă roade; pentru rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ale cinstitului, măritului Prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; cu ale sfinţilor, măriţilor şi întru totul lăudaţilor Apostoli; cu ale sfinţilor, bunilor şi biruitori mucenici; cu ale sfinţilor, măriţilor şi marilor mucenici: Trifon, Eustaţie şi Iulian; cu ale Sfântului (N) a cărui pomenire o săvârşim şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Că Tu eşti Cel ce binecuvintezi şi sfinţeşti toate, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului şi bunului, şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RÂNDUIALA SLUJBEI LA VREME DE SECETĂ

Preotul începe: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., iară citeţul îndată zice: Sfinte Dumnezeule..., şi după Tatăl nostru..., Că a Ta este Împărăţia..., Doamne miluieşte (de 12 ori); şi Psalmul 64; Ţie se cuvine cântare, în Sion, Dumnezeule..., Slavă..., Şi acum..., Aliluia (se zice de trei ori); Slavă Ţie Dumnezeule...

Iar diaconul zice ectenia cea mare: Cu pace Domnului să ne rugăm..., până la: Pentru cei ce călătoresc pe mare..., apoi adaugă acestea:

Pentru ca să nu pomenească păcatele şi nedreptăţile poporului, ci să-Şi întoarcă de la noi toată mânia, care cu dreptate este pornită asupra noastră şi să nu ne piardă pe noi cu foamete şi secetă, Domnului să ne rugăm.

Pentru bună întocmirea văzduhului şi pentru ca să trimită la timp ploaie aducătoare de roadă pământului şi îndurarea Sa poporului Său, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să nu piardă pe poporul Său şi dobitoacele cu mânia Sa, ci să poruncească norilor de sus să plouă şi să răcorească pământul spre roadă, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să poruncească pământului să răsară roade spre veselia şi hrana poporului Său, verdeaţă spre trebuinţa oamenilor şi iarbă dobitoacelor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să caute cu milă spre strigarea, plângerea, suspinarea şi umilinţa rugăciunilor bătrânilor şi tinerilor, pruncilor şi a tot poporului; şi să nu ne piardă cu foamete, pentru păcatele noastre, ci să scape sufletele noastre de moarte şi să ne hrănească în foamete, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca rugăciunile noastre să fie bine primite, ca oarecând ale lui Ilie, şi cu ploaie să ne asculte pe noi şi cu bună prefacerea văzduhului să ne miluiască, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să asculte cu milă glasul rugăciunii noastre şi să ne scape de foamete, de ciumă, de cutremur, de potop, de foc, de grindină, de sabie, de năvălirea străinilor, de războiul dintre noi şi de toate relele cele aducătoare de moarte, Domnului să ne

rugăm.

Pentru ca fim izbăviţi noi..., Apără, mântuieşte..., Pe Preasfânta curata, preabinecuvântata..., Ecfonis: Că Ţie se cuvine toată slava..., Strana: Amin. Şi îndată cântă: Dumnezeu este Domnul... glasul al 2-lea şi troparele acestea:

Doamne, Cel ce faci din porunca Ta a se preface văzduhul, dăruieşte peste noi revărsarea de ploaie prielnică, trimiţând roade îndestulătoare, ca să se sature toată vietatea de bunătatea Ta, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu şi ale tuturor Sfinţilor.

Slavă...,

Creator şi făcător a toate şi dătător de bunătăţi ştiindu-Te pe Tine, Doamne, către Tine cădem şi cu dinadinsul ne rugăm: apără, Îndurate, şi iartă ca un bun nelegiuirile noastre şi de dreapta mânie cea ameninţătoare fereşte pe robii Tăi, şi dăruieşte ca un mult-Milostiv ploaie bine roditoare pământului celui însetat.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce eşti păzitoare nebiruită a creştinilor, şi rugătoare neîncetată către Ziditorul, nu trece rugăciunile noastre, ale robilor tăi celor smeriţi, ci sârguieşte ca o bună spre ajutorul nostru, care cu credinţă strigăm către tine: sârguieşte spre rugăciune către Fiul tău şi Dumnezeu, apărând pururea pe cei ce te cinstesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

Apoi Psalmul 50: Miluieşte-mă Dumnezeule...

CANONUL DE RUGĂCIUNE CĂTRE DOMNUL IISUS HRISTOS

Cântarea I, glasul al 2-lea
Irmos:

Veniţi, popoarelor, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, Celui ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a eliberat din robia egiptenilor, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Stih: Mult-Îndurate Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, rugămu-ne Ţie.

Primeşte, Mântuitorule, rugăciunile din gurile noastre cele nevrednice, şi trimite din cer pământului ploaie aducătoare de roade, ca un Iubitor de oameni şi mult-Milostiv.

Treci cu vederea, Doamne, păcatele noastre şi întoarce mânia Ta, care cu dreptate ai revărsat-o peste noi, Mântuitorule, şi dă din cer ploi de ape pământului.

Slavă...,

Veniţi, popoare, să plângem înaintea Dumnezeului tuturor cu umilinţă strigând: iartă, Iubitorule de oameni, greşalele noastre şi trimite din cer apă pământului celui însetat.

Şi acum..., a Născătoarei:

Prin tine, Născătoare de Dumnezeu, lumină am cunoscut; pentru aceea te rugăm şi cerem: Roagă-te neîncetat Făcătorului şi Fiului tău să trimită pământului ploaie.

Cântarea a 3-a
Irmos:

Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, Care prin lemnul crucii ai omorât păcatul, şi frica Ta o înrădăcinează în inimile noastre, a celor ce Te lăudăm pe Tine.

Doamne, Cel ce ţii toată făptura cu palma, ascultă ca un îndurat rugăciunile robilor Tăi şi trimite apă peste tot pământul.

Fiind bun şi lesne iertător, ca Cel ce ai adânc de îndurare, Doamne, nu trece rugăciunile noastre, ci trimite ploaie paşnică peste faţa a tot pământul.

Slavă...,

Avuţia, care ne-ai dat nouă, am risipit-o în desfrânări; dar Doamne, ca Cel ce ai adânc de milă, Părinte bun fiind, îndură-Te şi dă ploi binefăcătoare pe faţa pământului.

Şi acum..., a Născătoarei

Curată, ceea ce ai îndrăznire bineprimită către Iubitorul de oameni, Fiul tău, roagă-L să dea ploaie aducătoare de roade pământului, cu mijlocirea ta.

Catavasie:

Mântuieşte din nevoi pe robii Tăi, Îndurate, că noi cu umilinţă către Tine alergăm, spre Mântuitorul şi Izbăvitorul tuturor, Stăpânul şi Domnul Iisus Hristos.

Cântarea a 4-a

Irmos:

Pe Tine Te cânt, Doamne, că auzire am auzit şi m-am spăimântat: Venit-ai până la mine, căutându-mă pe mine cel rătăcit. Pentru aceea preamăresc marea Ta pogorâre către mine, mult-Milostive.

Caută din înălţime, Bunule, spre noi care am păcătuit, şi dăruieşte, Doamne, mila Ta peste tot pământul, şi trimite, rugămu-ne Ţie, bogatele Tale mile poporului Tău, Iubitorule de oameni.

Venit-a spre noi păcătoşii urgia Ta, Iubitorule de oameni; încuiatu-s-au cerurile spre a nu da ploi pământului Tău; pentru aceea, noi robii Tăi, ne rugăm Ţie: să nu ne cerţi pe noi, Cuvântule, cu mânia Ta.

Slavă...,

Doamne, Care schimbi stihiile cerului cu porunca Ta, dăruieşte peste noi revărsare de ploaie priitoare, trimiţând roade cu îndestulare, ca toată vietatea să se sature de bunătatea Ta.

Şi acum..., a Născătoarei:

Tu, Născătoare de Dumnezeu, Maică te-ai făcut Dumnezeului nostru; pentru aceea cu credinţă toţi te rugăm pe tine ca ceea ce ai îndrăznire, pe Acela roagă-L pentru noi toţi, să trimită apă peste tot pământul.

Cântarea 5-a

Irmos:

Dătătorule de lumină şi făcătorul veacurilor Doamne, întru lumina poruncilor Tale îndreptează-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Pentru rugăciunile celor fără de trupuri, Mântuitorule, cu blândeţe auzi-ne pe noi toţi, cei ce Te rugăm pururea, şi dă ploaie pământului Tău celui însetat, ca un Iubitor de oameni.

Fii nouă, Doamne bun şi blând în timpul încercărilor, şi ne fereşte pe noi de ameninţarea ce stă asupra noastră, şi trimite pământului Tău ploaie priitoare, ca un Iubitor de oameni.

Slavă...,

Sfinţilor doisprezece Apostoli, cu purtătorii de lupte Mucenici, faceţi rugăciune către Dumnezeu pentru noi, ca să ne

scape de toată nevoia, urgia şi întristarea.

Şi acum..., a Născătoarei:

Toţi pământenii te avem acum cu adevărat, mijlocitoare către Dumnezeu, Fecioară; pentru aceea te rugăm, Curată, mântuieşte cu acoperământul tău cetatea ta de toată vătămarea.

Cântarea a 6-a
Irmos:

De adâncul păcatelor fiind cuprins, chem adâncul cel neurmat al îndurării Tale, Dumnezeul meu, din stricăciune scoate-mă.

Mulţimea mucenicilor rugaţi-vă, ca cei ce aveţi îndrăznire multă către Domnul, ca să dăruiască acum ploaie şi roade de îndestulare la tot pământul, ca un Milostiv.

Te rugăm, Doamne, pentru rugăciunile Apostoilor Tăi uşurează, lasă greşalele noastre, şi întoarce de la noi mânia Ta, şi pământului Tău dă ploaie.

Slavă...,

Cu dor sufletesc Te rugăm pe Tine, Stăpâne Doamne, ca un bun şi iubitor de oameni: Cruţă-ne şi dăruieşte pământului celui însetat ploaie aducătoare de roade.

Şi acum..., a Născătoarei:

Rugămu-ne nu înceta a ruga pe Fiul tău, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, pentru noi robii tăi, să ne împace şi să ne mântuiască de toată urgia, şi să dea pământului ploaie binefăcătoare.

Cântarea 7
Irmos:

Chipul cel de aur fiind închinat în câmpul Deira,cei trei tineri ai Tăi au dispreţuit porunca cea fără de Dumnezeu, şi aruncaţi în mijlocul focului şi rouraţi fiind cântau: Bine eşti cuvântat, Dumnezeule al părinţilor noştri.

Domn tuturor sufletelor pe Tine ştiindu-Te, Bunule, Te rugăm: Cruţă, iartă-ne ca un bun şi de oameni iubitor, şi ne scapă de dreapta Ta ameninţare cea de acum, şi dă ca un Bun, ploaie pământului celui însetat.

Precum oarecând, Mântuitorule, ai scăpat din taurul cel de

aramă pe Manasi care s-a căit, şi L-ai mântuit de întâmplarea cea aducătoare de moarte, aşa Te îndură şi de noi, Milostive, şi ne scapă de foamete, de cutremur şi de toate relele.

Slavă...,

Îndură-Te acum spre noi ca un Bun şi mult-Milostiv; păcătuit-am, nelegiuire am făcut şi toţi am nedreptăţit; pentru aceea cu frică Te rugăm, Iubitorule de oameni, să nu pedepseşti cu urgia Ta clerul şi poporul, ci trimite apă pământului celui însetat.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine, toţi muritorii te ştim scăpare tare şi armă neînvinsă, Născătoare de Dumnezeu, şi te rugăm noi robii Tăi: Izbăveşte de ameninţarea altor neamuri poporul şi cetatea ta, de foamete, de cutremur, de ciumă de holeră şi de toată vătămarea, şi trimite cu rugăciunile tale rouă pământului celui însetat.

Cântarea a 8-a
Irmos:

Dumnezeu, Care s-a pogorât în cuptorul de foc la tinerii evrei şi văpaia în rouă a prefăcut, pe Domnul lăudaţi-L toate făpturile şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii.

Prin cuvântul lui Ilie, oarecând, s-a oprit ploaia şi iarăşi prin cuvântul lui s-a pogorât ploaie din cer peste pământ; pentru aceea cu rugăciunile aceluia cerem, Îndurate, să trimiţi din cer ploi de ape peste pământul Tău.

Cu cetele Îngerilor, ale Apostolilor, Proorocilor şi Mucenicilor, adunarea preoţilor şi mulţimea cuvioşilor, ca pe Făcătorul tuturor şi Domnul, Te roagă să mântuieşti pe cei ce pururea pe Tine Te laudă.

Slavă...,

Precum pe Iona din fiară şi din mare ca un Dumnezeu l-ai mântuit, şi pe Daniil din groapa cu lei, Bunule, aşa auzi-ne pe noi robii Tăi şi scapă de toată nevoia pe poporul Tău şi trimite din cer ploaie de apă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Pe tine ceea ce ai născut pe Iisus, Născătoare de Dumnezeu, sârguieşte spre rugăciune, îndură-te şi mântuieşte pe poporul tău cel păcătos, care aleargă la tine cu credinţă şi te preaînalţă în toţi

vecii: cere de la Cel ce s-a născut dintru tine să trimită din cer ploaie pe pământ.

Cântarea a 9-a
Irmos:

Pe Dumnezeu, Cuvântul cel din Dumnezeu, Care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut cumplit pentru mâncare în stricăciune, din Sfânta Fecioară întrupându-se neînţeles pentru noi credincioşii, cu o inimă întru cântări să-L slăvim.

Pentru pământul cel însetat, Îndurate, cerând noi iubirea Ta de oameni, Bunule, arată-Te blând, Stăpâne, ca un Dumnezeu atotputernic şi dăruieşte ploi aducătoare de roade şi mântuieşte sufletele noastre.

Miluieşte, Milostive, făptura mâinilor Tale, iertându-ne pe noi ca un preabun; nu cu mânia Ta să cerţi pe poporul Tău, ci pleacă urechea Ta şi ia aminte acum la rugăciunea noastră, Doamne, şi dăruieşte pământului Tău râuri de ape şi mântuieşte sufletele noastre.

Slavă...,

Izbăveşte de neamurile vrăjmaşe, de barbari şi de tot duşmanul ţara, cetatea şi pe tot poporul Tău, şi dăruieşte-ne nouă, Îndurate, ploi roditoare spre îndestulare de toate roadele, şi trimite nouă mântuire, Iubitorule de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei:

Văzându-ne neputincioşi la suflet şi la trup şi loviţi de patimi cumplite, vindecă-ne pe noi cu îndurarea ta, Stăpână, şi ne slobozeşte de întristările ce ne apasă acum, ca toţi cu cântări neîncetat să te mărim.

Apoi: Cuvine-se cu adevărat să te fericim..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este Împărăţia..., Troparele, glasul al 6-lea: Miluieşte-ne pe noi, Doamne..., După care preotul zice ecfonisul:

Că Sfânt eşti Dumnezeul nostru şi întru sfinţi Te odihneşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi cântăm: Sfinte Dumnezeule..., iar diaconul zice: Să luăm aminte..., Preotul: Pace tuturor... Citeţul: Şi duhului Tău; Diaconul: Înţelepciune

Citeţul: Prochimen glasul al 4-lea:
Brazdele pământului adapă-le, şi înmulţeşte roadele lui.
Stih: Întru picăturile lui veselise-va răsărind...

APOSTOLUL

Diaconul: Înţelepciune

Citeţul: Din Epistola sobornicească
a Sfântului Apostol Iacob, citire: (5.17-18)

Fraţilor, fiţi îndelung răbdători până la venirea Domnului; iată, lucrătorul aşteaptă roada cea scumpă a pământului, mult aşteptând pentru dânsa, până ce va primi ploaie timpurie şi târzie. Răbdaţi dar şi voi îndelung, întărind inimile voastre, că venirea Domnului s-a apropiat. Nu vă plângeţi unul asupra altuia, fraţilor, ca să nu vă osândiţi; iată Judecătorul stă înaintea uşilor. Ilie era om asemenea nouă, şi cu rugăciune s-a rugat să nu plouă, şi n-a plouat pe pământ trei ani şi şase luni. Şi iarăşi s-a rugat, şi cerul a dat ploaie şi pământul a dat roada sa.

Aliluia.
Stih: Binecuvânta-vei cununa anului bunătăţii Tale, şi câmpiile Tale se vor sătura de grăsime. Îngrăşa-se-vor cele frumoase ale deşertului şi cu bucurie dealurile se vor încinge.

EVANGHELIA

Diaconul: Înţelepciune, drepţi ...
Preotul: Din Sfânta Evanghelie de la Matei, citire:
(Matei 16.1-3; Luca 4.24-26; Ioan 6.30-33)

În vremea aceea, apropiindu-se de Iisus fariseii şi saducheii, şi cercându-L pe El, cereau să le arate lor semn din cer. Iar El răspunzând a zis lor: Făcându-se seară, ziceţi: senin va fi, că se roşeşte cerul; şi dimineaţa: astăzi va fi timp tulburat, că se roşeşte cerul înnorându-se. Făţarnicilor, faţa cerului ştiţi a o cunoaşte, iar semnele timpurilor nu le ştiţi? Adevăr zic vouă, că nici un prooroc nu este primit în patria sa; adevăr încă grăiesc vouă, multe văduve erau în zilele lui Ilie în Israil, când s-a închis cerul trei ani şi şase luni, încât a fost foamete mare peste tot pământul; şi către nici una din ele n-a fost trimis Ilie, fără numai la o femeie văduvă din Sarepta Sidonului. Zis-au lui iudeii: Ce semn oare faci Tu, ca să vedem şi să credem Ţie, ce lucrezi?

Părinţii noştri mană au mâncat în pustie, precum este scris: Pâine din cer le-a dat lor să mănânce. Zis-a deci lor Iisus: Amin, amin zic vouă, nu Moise va dat vouă pâine din cer, ci Tatăl Meu vă dă vouă pâinea cea adevărată din cer; că pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer şi care dă viaţă lumii.

Şi îndată diaconul zice cu toată umilinţa în auzul tuturor ectenia aceasta: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte, până la: Încă ne rugăm pentru fericiţii..., apoi adaugă acestea:

Cel ce nu voieşti moartea păcătosului, ci aştepţi întoarcerea şi pocăinţa lui, auzi-ne pe noi cei ce ne rugăm Ţie şi ne miluieşte.

Cel ce ridici norii de la marginea pământului, porunceşte lor să dea peste dânsul ploaie paşnică, auzi-ne pe noi cei ce ne rugăm Ţie şi ne miluieşte.

Cel ce chemi apa mării şi o reverşi pe faţa a tot pământul, trimite binecuvântarea Ta peste noi, cei ce ne rugăm Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Precum sânt ochii slujnicii la mâinile stăpânei sale, aşa sânt ochii noştri către Tine, Dumnezeule; caută spre noi, cu ochii blânzi, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Ploaie priitoare, destulă, paşnică şi bună rodire dă pământului celui însetat, şi mântuieşte toate făpturile şi pe noi cei ce ne rugăm Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Cel ce îmbraci cerul cu nori şi găteşti pământului ploaie, trimite nouă milele Tale, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Cel ce răsari pământului iarbă şi verdeaţă spre trebuinţa oamenilor, mântuieşte oamenii şi hrăneşte făptura, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Trimite ploile Tale, Iubitorule de oameni, peste locurile cele lipsite şi care au trebuinţă, auzi-ne pe noi cei ce ne rugăm Ţie şi ne miluieşte.

Cel ce răsari soarele peste cei răi şi peste cei buni, şi dai ploaie peste drepţi şi peste păcătoşi, caută spre noi cu milă şi înmulţeşte seminţele pământului cu îndurarea Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Îndură-Te şi Te milostiveşte, miluieşte şi trimite peste noi îndurările Tale, Iubitorule de oameni, auzi-ne şi ne miluieşte.

Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, caută spre noi,

Stăpâne, şi revarsă peste noi ploaie, cu mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Cel ce locuieşti întru cele înalte şi cauţi spre cele smerite, priveşte cu blândeţe şi îndurare spre poporul Tău cel ales ce Te-a mâniat, Iubitorule de oameni, rugămu-ne Ţie auzi-ne şi ne miluieşte.

Să nu pomeneşti nelegiuirile noastre, Stăpâne, că de vei căuta la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi cu milostivire ne miluieşte.

Auzi-ne pe noi, Doamne, că blând şi îndurat eşti, şi trimite pământului Tău binecuvântarea Ta din cer, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Auzi-ne pe noi, Dumnezeule, că bună este mila Ta, şi ne miluieşte pe noi cu îndurarea Ta, udă pământul cu ploaia binecuvântării Tale rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Degrab să ne întâmpine pe noi îndurările Tale, Doamne, că am sărăcit foarte, ajută nouă, Dumnezeule Mântuitorul nostru, şi caută spre pământ cu ploaie aducătoare de roade, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm Ţie, Doamne Dumnezeule Mântuitorul nostru, să se izbăvească sfânt locaşul aceasta, oraşul aceasta, cetăţile, satele şi toate ţările, şi cei ce cu dreaptă credinţă locuiesc întrînsele, de foamete, de potop, de cutremur, de ciumă, de grindină, de foc, de sabie, de năvălirea altor neamuri asupra noastră, de războiul cel dintre noi şi de toate rănile cele aducătoare de moarte; şi îndurat, blând şi lesne iertător să fie bunul şi iubitorul de oameni Dumnezeul nostru, pentru păcatele poporului, şi să întoarcă şi să împrăştie toată mânia cea pornită asupra noastră, şi să ne ferească de dreapta Sa ameninţare asupra noastră; şi să ne trimită nouă ploaie paşnică, şi să verse pe pământ râuri de bunătate şi de roade aducătoare, şi să ne miluiască pe noi; întru pocăinţă cu umilinţă ne rugăm Ţie, să zicem toţi: Iubitorule de oameni degrab auzi-ne cu milă şi ne miluieşte.

Preotul: Auzi-ne pe noi Dumnezeule..., **apoi preotul, zice:** Pace tuturor. **Strana:** Şi duhului Tău.

Diaconul: Cu umilinţă şi întru frângerea inimii, toţi plecând genunchii sufletelor şi ale trupurilor noastre, Domnului să ne rugăm.

Tot poporul pleacă capetele şi genunchii, şi preotul plecându-şi genunchii cu pătrundere şi inimă umilită citeşte rugăciunile acestea: alcătuite de Calist Patriarhul Constantinopolului.

Rugăciunea întâi

Stăpâne, Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce ai ascultat pe Ilie Tesviteanul pentru râvna cea către Tine, şi ploii ce se trimitea pământului la timp i-ai poruncit să se oprească; apoi iarăşi prin rugăciunea lui ai dăruit ploaie aducătoare de roadă; Însuţi Stăpâne a toate, fiind plecat de singură îndurarea Ta, trimite ploaie liniştită moştenirii Tale, şi trecând cu vederea toate greşalele noastre, trimite ploile Tale peste locurile cele lipsite şi care au trebuinţă. Veseleşte faţa pământului pentru săracii poporului Tău şi pentru prunci, pentru dobitoace şi pentru toate celelalte, că de la Tine aşteaptă să le dai hrană la timp bun. Că Tu eşti Dumnezeul nostru, Dumnezeu Care miluieşti şi mântuieşti, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea a 2-a

Doamne Dumnezeule atoateţiitorule, Care ridici norii de la marginea pământului, Care ai făcut fulgerele spre ploaie, Care scoţi vânturile din vistieriile Tale, Cel ce chemi apa mării şi o reverşi pe faţa a tot pământul, de la Tine cerem şi Ţie ne rugăm, mărturisind păcatele noastre şi cerând de la Tine mila cea bogată, porunceşte norilor ca să plouă ploaie. Miluieşte toate cele pământeşti ale Tale, ai milă de bătrâni, de tineri şi de pruncii de la sân, de robii şi roabele Tale, de fii şi de fiice şi de toate dobitoacele pământului, şi fă să crească nouă pâine de mâncare şi iarbă dobitoacelor; primeşte rugăciunile a tot poporul Tău şi nu depărta suspinurile săracilor, nici cu mânia Ta să ne mustri pe noi, nici cu urgia Ta să ne certi, nici să pierzi cu foame şi cu sete pe poporul Tău; că ochii tuturor spre Tine nădăjduiesc, ca să ia de la Tine hrană la timp; întru Tine credem şi afară de Tine pe altul nu ştim, de la Tine aşteptăm milele Tale cele bogate. Că Dumnezeu bun şi de oameni iubitor eşti, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea a 3-a

Doamne Dumnezeul nostru, ştim că nevrednici ne aflăm de îndurările Tale şi nu sântem vrednici a ridica ochii noştri şi a căuta la cer şi a sta înaintea Ta şi a spune Ţie cererile noastre. Că ce bine am făcut ca să dobândim cererile? Că prin bunătatea Ta cea nemăsurată aducându-ne din nefiinţă întru fiinţă, cu chipul Tău ne-ai cinstit şi toată făptura ai supus-o nouă. Dar noi, primind atâtea binefaceri, ca nişte duşmani ne-am arătat şi poruncile Tale, ale Făcătorului de bine am călcat, şi viaţă prihănită şi cuget întinat şi necurat ne-am agonisit. Şi nu numai că am lepădat iubirea Ta, ci şi ca fiarele unii asupra altora ne purtăm, şi ne mâncăm carnea unul altuia, prin porniri de lăcomie şi prin voinţa noastră cea nedreaptă. Deci cum vom fi vrednici a ne bucura de binefacerile Tale? Că Tu eşti drept, iar noi nedrepţi; Tu iubeşti, noi duşmănim; Tu eşti îndurat, noi neînduraţi; Tu eşti binefăcător, noi răpitori; ce împărtăşire avem cu Tine, ca să ne împărtăşim de bunurile Tale? Mărturisim dreptatea Ta, cunoaştem osânda noastră, vestim binefacerile Tale, de mii de morţi sântem vinovaţi. Iată ne aflăm sub mâna Ta cea preaputernică şi a-toate-ţinătoare; lesne este mâinii Tale celei atotputernice ca într-o clipă să ne piardă pe noi; şi întrucât priveşte gândul şi purtarea noastră, cu dreptate este ca noi să fim daţi pierzării, preadrepte Judecătorule! Dar, Stăpâne, preaiubitorule de oameni, acest lucru nu este cu totul vrednic de îndurarea Ta cea neînvinsă şi de bunătatea Ta cea negrăită. Pentru aceea, îndrăznind spre milostivirea Ta cea neurmată şi spre îndurarea Ta ce nu ţine minte răul, ne apropiem către Tine, Făcătorule de bine, noi cei nerecunoscători şi nemulţumitori. Nu ne da pe noi pentru păcatele noastre în mâinile uscăciunii, nici pentru nelegiuirile noastre să ne striveşti pe noi cu legătura foametei; ci pentru bunătatea Ta, dă pământului care L-ai întocmit, ploaie din destul moştenirii Tale şi umple sânurile pământului de apele Tale cele făcătoare de roade vii. Că iată acesta stă înainte ca o mamă cu sânii uscaţi; căci precum sânii aceleia lipsiţi de lapte aduc moarte pruncului, aşa şi pământul, stând cu brazdele sale neîmpărtăşite de umezeală, face veştejire ierbii şi aduce stricăciune roadelor lui, iar pe noi ne ameninţă cu foamete îngrozitoare şi moarte; căci arşiţa din uscăciune ca o fierbinţeală arzătoare veştejind semănăturile prevesteşte

pierderea roadelor lui. Şi cu mila Ta cercetează-l pe dânsul şi bine întocmeşte cerul cu nori de ploaie şi rourează pământul cu ploaia Ta cea bogată şi înviază creşterile lui, şi cu bune suflări de vânturi fă roadele lui întregi şi depline, şi înmulţeşte-le cu îndurarea Ta; că prin acestea ai rânduit a se ţine viaţa cea trupească. Că de nu vei da Tu bunătatea cea din ploile Tale cele îndestulătoare, pământul nostru nu-şi va da roadele sale. Ci pentru mulţimea îndurărilor Tale, ascultă rugăciunea noastră a nevrednicilor robilor Tăi. Că Tu eşti izvorul milei şi dătătorul bunătăţilor şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea a 4-a

Doamne, Doamne, Care prin Proorocul Tău Ilie ai dezlegat seceta şi cu curgeri de ploi ai plouat peste faţa pământului, şi cu prisosinţa roadelor ai săturat îndestul pe poporul Tău; Însuţi şi acum, plecat de fireasca Ta bunătate, dăruieşte pământului ploi paşnice spre aducerea roadelor de peste ani. Că Tu eşti Cel ce ai aşezat apele la locurile lor şi ai făcut văzut pământul cel acoperit de dânsele. Tu eşti Cel ce ai poruncit lui să răsară tot felul de roade spre îndulcirea noastră. Tu eşti Cel ce pentru păcatul oamenilor celor din timpul lui Noe, ai desfăcut izvoarele adâncului şi ai deschis jgheaburile cerului, şi ai făcut faţa pământului ca o mare, spre pierderea a tot trupul. Tu eşti Cel ce acoperi cu ape înălţimile pământului. Tu eşti Cel ce ridici norii şi le porunceşti să slobozească picături de ploaie. Tu eşti Cel ce ridici apa mării şi o reverşi pe faţa pământului. Tu eşti Cel ce ai pus hotar ploii şi ai rânduit ploi îndestulătoare, şi râurile le umpli de ape şi să adapi pământul, şi să saturi de apă brazdele lui, spre înmulţirea roadelor celor frumoase. Tu eşti Cel ce ai despărţit marea, şi râul umblat l-ai făcut, şi apă din piatră ai izvorât, şi amărăciunea apelor în dulceaţă ai prefăcut-o. Ştie firea apelor pe Făcătorul lor, cunoaşte pe Stăpânul său, nu uită datoria slujbei sale. De Te vede pe Tine Stăpânul mâniat asupra noastră, atunci ea ori pornindu-se nemăsurat aduce pierire, ori încetând se opreşte, şi locul ei îl ia seceta şi aerul ca o văpaie se face, şi roadele pământului se veştejesc, şi noi cădem în mâinile întristării. Şi iarăşi de Te vede pe Tine, Iubitorule de oameni, Dumnezeu, blând şi lesne iertător, ploi găteşte şi râuri se pogoară

pe pământ, şi aerul se face bun de respirare, şi pământul, plecându-se poruncii Tale, roade de prisosit răsare din coapsele sale. Deci pe Tine, Ziditorul şi Ţiitorul tuturor, Te rugăm zicând: Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi. Adu-Ţi aminte că făptura mâinilor Tale sântem noi. Ia aminte la neputinţa firii noastre, că Tu ne-ai făcut pe noi. Vezi suspinul păsărilor, mugirea dobitoacelor, plânsul pruncilor, strigarea tinerilor, chinuirea bătrânilor, lipsa orfanilor, părăsirea văduvelor, trebuinţa săracilor şi glasul cel de rugăciune a tot poporul Tău; cercetează pământul şi-L adapă cu ploi îngrăşătoare; că lipsit de umezeală ameninţă roadele sale cu veştejire, iar pe oameni şi dobitoace cu pierzare. Prin apă aducând oarecând pierzare, Ţi-ai adus aminte de Noe ce era purtat în corabie de acele ape nemăsurate; Ţi-ai amintit de dânsul, de păsări, de vite, de fiare şi de târâtoare, şi ai adus vânt pe pământ şi a încetat apa; şi pe Noe şi pe vietăţile cele cu dânsul le-ai păstrat ca o sămânţă pentru facerea lumii a doua. Şi acum, prin arşiţa ce a cuprins aerul, ne ameninţi cu foamete şi cu moarte, adu-Ţi aminte Doamne, de poporul ce nădăjduieşte spre Tine; aminteşte-Ţi de păsări, aminteşte-Ţi de vietăţi şi dă suflare de rouă să înceteze arşiţa, şi seminţele pământului fă-le să crească spre hrana oamenilor şi a dobitoacelor, şi le înveredniceşte pe toate iarăşi de purtarea Ta de grijă. Că Tu eşti Cel ce răsari iarbă dobitoacelor şi verdeaţă spre trebuinţa oamenilor, Tu eşti Cel ce scoţi pâine din pământ şi dai vin, şi cu untdelemn veseleşti feţele oamenilor. Ca împărtăşindu-ne cu îndestulare de bunătăţile cele de Tine dăruite, întru veselia inimii, să preaslăvim bunătatea Ta, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea a 5-a

Stăpâne, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Care cu cuvântul Tău toate le-ai adus din nefiinţă; Cel ce ai luat ţărână din pământ şi ai alcătuit pe om şi l-ai cinstit pe dânsul cu chipul Tău şi cu suflet cuvântător, şi ai zis: „Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul”; Cel ce dai hrană vietăţilor şi puilor corbilor, Care în marea şi mântuitoarea petrecere a Ta în trup, ai săturat multe mii de oameni, când cu şapte, când cu cinci pâini; Însuţi, preabunule Stăpâne, pe poporul Tău aceasta care cheamă numele Tău cel Preasfânt, cu îndestulare hrăneşte-l prin

dreapta Ta cea a toate făcătoare şi mult dăruitoare. Caută, Doamne, spre săracii poporului Tău, Tu Cel ce deschizi mâna Ta şi umpli de bunătate toată vietatea. Îndură-Te cu milostivire de noi toţi. Că Tu, Stăpâne, Iubitorule de oameni, singur eşti Părintele nostru al tuturor şi numai către Tine ridicăm ochii ca cel înţărcat de maica sa. Al Tău este, Preabunule Stăpâne, cuvântul aceasta: „Cereţi şi se va da vouă; căutaţi şi veţi afla”. Dă deci şi acum, Stăpâne, împreună cu hrana cea sufletească şi pe cea trebuitoare trupului, şi hrăneşte pe poporul Tău cel flămând. Ploi la timp, bună întocmire văzduhului şi îndestulare de roade de tot felul dăruieşte pământului; cercetează pe cei ce se chinuiesc în neputinţe, în rea patimă, în friguri şi în tot felul de boli; fereşte cetatea aceasta numită cu numele Tău şi tot oraşul şi ţara de foamete, de ciumă, de cutremur, de potop, de foc, de sabie şi de omorâre, dăruindu-ne nouă milele Tale. Cu harul Părintelui Tău celui fără de început şi de o fiinţă şi al Preasfântului şi întocmai cinstit Duhului Tău, cu rugăciunile şi mijlocirile preabinecuvântatei Născătoarei de Dumnezeu, ale de Dumnezeu grăitorilor Tăi Apostoli, şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Amin.

Rugăciunea a 6-a

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Care ai binevoit a purta trup pentru mântuirea noastră, ca minunat să proslăveşti firea cea cuvântătoare cu îndurarea şi cu bunătatea Ta cea negrăită, şi Te-ai făgăduit a cerceta pe cei ce cu adevărată cunoştinţă se întorc din adâncul păcatului. Încât atunci când vor căuta spre Tine cu chip umilit şi înfrânat prin plinirea dumnezeieştilor Tale porunci, atunci şi ei cu îndrăznire vor putea a Te avea Dumnezeu blând şi milostiv. Deci acum lasă toate nelegiuirile noastre şi pleacă către noi urechea Ta, şi ne auzi pe noi, umiliţii şi păcătoşii, precum oarecând ai auzit pe Ilie Tesviteanul, încât numai cu cuvântul a legat cerul spre înţelepţirea poporului celui neascultător. După aceea iarăşi printr-însul cu ştiuta Ta iubire de oameni poruncind norilor, tot pământul L-ai adăpat cu apă bună. Aşa şi acum, precum de demult, pentru rugăciunile acelui rob al Tău, şi pentru aceste rugăciuni fierbinţi, treci nelegiuirile şi păcatele noastre, şi primeşte rugăciunile noastre şi ne ascultă pe noi cei ce cu căldură ne

rugăm Ţie în ceasul acesta; încetează arşiţa aceasta a pământului, pentru mărturisirea şi strigarea poporului Tău, şi trimite peste noi ploaie bună, ca să ne săturăm de apă şi pământul nostru să-şi dea roadele la timpul cuvenit, spre hrana noastră şi a vietăţilor necuvântătoare. Aşa, Doamne Dumnezeul nostru, auzi-ne pe noi păcătoşii şi nevrednicii robii Tăi, şi să nu treci cererile noastre, nici să învingă nelegiuirea noastră mila Ta, ci pleacă Doamne urechea Ta şi ne auzi pe noi. Vezi umilinţa şi Te milostiveşte; priveşte din sfântul Tău locaş şi vezi suspinul săracilor; vezi vârsta cea fragedă a pruncilor ofilită de prea mare sete; vezi suferinţa pruncilor celor nevinovaţi; vezi pântecele mamelor şi sânii secaţi de moartea pruncilor; vezi pe cei în vârstă înaintaţi şi pe tineri, ca pe nişte încătuşaţi, daţi în mâinile celor fără de lege. Deci treci greşalele noastre cele cu ştiinţă şi cu neştiinţă, cele în minte şi în cuget, şi nu ne lepăda pe noi cu totul. Că ne topim nu numai de setea apei, ci şi de multe nenumărate alte rele pentru păcatele noastre. Dar la Tine căutăm ca să se reverse peste noi ploaie cât mai timpurie şi mai îndestulătoare, şi să opreşti urgia Ta cea dreaptă şi să înlături această cumplită nenorocire. Acestea amândouă le cerem, şi ne rugăm Ţie, Iubitorule de oameni, ca să umpli cu apă fântânile şi ţarinile noastre, holdele noastre cele sufleteşti întru săturare să le adapi, şi să umpli de bunătatea Ta şi fântânile inimilor noastre, şi să le reverşi de veselie, de bucurie negrăită şi de harul Tău. Că Tu eşti izbăvitorul sufletelor şi al trupurilor noastre şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciune la neplouare şi schimbarea vânturilor, făcută de Calist, Patriarhul Constantinopolului

Domnului să ne rugăm

Bunule şi Iubitorule de oameni, Doamne, Care numai cu cuvântul ai zidit făptura şi din ea ai plăsmuit pe om; iar mai pe urmă, prin nespusa Ta iubire de oameni, căzând acelaşi om, rob făcându-se păcatului, l-ai ridicat şi l-ai sfinţit, ca făptura mâinilor Tale să nu piară cu totul, şi i-ai dat lui şi poruncile Tale spre aducere aminte de venirea Ta şi învăţăturile Tale despre dumnezeiasca Ta întrupare. Pentru care Te-ai ostenit şi Te-ai

nevoit, ai flămânzit şi ai însetat, plinind toate cele omeneşti, precum se cuvenea pentru noi; intrând în corabie, umblând pe mare şi înfrânând valurile cele sălbatice şi repejunea vânturilor, şi toate ai suferit a pătimi, până şi crucea şi moartea, ca în ceea ce ai pătimit, Însuţi fiind ispitit, să ajuţi nouă celor neputincioşi. Însuţi şi acum, Împărate Sfinte, Care după iubirea de oameni ai luat neputinţa noastră, îndură-Te de noi cei înviforaţi şi apăsaţi de lipsa celor trebuitoare, dăruieşte-ne nouă bunătatea Ta, adapă pământul nostru cu apă curată spre aducere de roade, dăruieşte-ne văzduhuri folositoare, şi precum oarecând pe ucenicii Tăi, care se afundau, i-ai mântuit din mare şi de repejunea vânturilor, aşa şi acum mântuieşte-ne şi pe noi de asuprirea ce ne-a cuprins. Opreşte şi acum sălbăticirea mării, alină vânturile cele potrivnice cu dumnezeiasca Ta poruncă; dă-ne nouă linişte şi odihnă de întristări. Aşa, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, caută şi vezi din sfânt locaşul Tău spre via aceasta şi o săvârşeşte pe ea, pe care a sădit-o dreapta Ta; şi trimite Duh drept spre izbăvirea de nenorocirile care ne ameninţă; pentru rugăciunile Maicii care Te-a născut şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Amin.

RÂNDUIALA SLUJBEI
care se face la vreme de necontenire a ploilor

Preotul zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., citeţul: Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Preotul: Că a Ta este Împărăţia..., Doamne miluieşte, (de 12 ori); Veniţi să ne închinăm, (se zice de trei ori) şi Psalmul 68: Mântuieşte-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu... Slavă..., Şi acum... Aliluia (de trei ori). Slavă Ţie Dumnezeule...

Iar diaconul zice ectenia cea mare: Cu pace Domnului să ne rugăm..., şi celelalte până la: Pentru cei ce călătoresc pe ape..., şi îndată adaugă acestea:

Pentru ca nu cu mânia certării Sale să ne piardă pe noi, pentru păcatele şi nelegiuirile noastre, ci aducându-Şi aminte de milele şi îndurările Sale cele din veac, să ne miluiască pe noi, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să-Şi aducă aminte de legământul Său cel cu Noe, ca nu cu umezeala cea nemăsurată şi cu schimbarea şi întunecarea aerului şi cu negură întunecoasă să strice pământul şi poporul Său, ci cu milă păzind moştenirea Sa să poruncească ca să strălucească soare aducător de roade şi căldură paşnică să lumineze pământul, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să poruncească norilor să înceteze ploaia cea nemăsurată şi să împrăştie întunecarea, ca să strălucească lumina soarelui, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ferească oamenii, vietăţile şi tot pământul şi să nu le vatăme cu revărsarea ploilor celor nemăsurate, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să dea moştenirii Sale înseninare şi să înmulţească roadele pământului, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să nu ne dea nouă şi să ne pedepsească după păcatele noastre, ci, după multă mila Sa şi după îndurarea Sa, să arate nouă degrab iubirea de oameni şi bunătatea, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să nu strice roadele şi semănăturile pământului pentru păcatele noastre, cu revărsarea ploilor celor nemăsurate, ci cu senin priitor să le păzească şi să le înmulţească pentru săracii poporului Său, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca bineprimită să fie rugăciunea noastră şi să ne ferească pe noi de foamete, de ciumă, de cutremur, de potop, de foc, de grindină, de sabie, de venirea altor neamuri şi de războiul dintre noi, şi de toate rănile cele aducătoare de moarte, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne izbăvim noi..., Apără, mântuieşte, miluieşte..., şi celelalte. Ecfonis: Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea..., apoi: Dumnezeu este Domnul..., glasul al 2-lea.

Caută spre poporul Tău cel păcătos, Îndurate Dumnezeule, şi nu trece cu vederea pe cei ce cad la Tine cu pocăinţă, ci ca un bun miluieşte-i şi degrab îi scapă de dreapta Ta certare, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni (de două ori).

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, grabnică ajutătoare a lumii, cerem a ta grabnică folosinţă şi tare sprijinire; îndură-te de poporul cel îngrijat şi roagă pe înduratul tău Fiu şi Dumnezeu, să ne scape de nevoia ce ne-a cuprins şi de dreapta Sa ameninţare, ceea ce eşti singură între femei binecuvântată.

Apoi Psalmul 50: Miluieşte-mă Dumnezeule. Şi îndată:

Canonul

Cântarea 1, glasul al 6-lea
Irmos. Ca pe uscat umblând Israil...
Stih: Miluieşte-ne, Doamne, pe noi poporul cel ce am greşit.

Veniţi, credincioşilor, cântare nouă să cântăm lui Dumnezeu grăind: Milostiveşte-Te, Îndurate, şi miluieşte-ne, Stăpâne, pe noi cei ce fără de număr am greşit. (de două ori)

Slavă...,

Primeşte rugăciunile şi lacrimile robilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, care Te rugăm acum pe Tine, şi ne dăruieşte timp senin pentru aducerea de roade pământului.

Şi acum..., a Născătoarei:

Grăbeşte, Stăpână Marie, a ridica preacinstitele mâini către Înduratul Fiul tău şi Dumnezeu, ca să dea senin şi hrană

credincioşilor tăi robi.

Cântarea a 3-a

Irmos: **Nu este sfânt precum Tu, Doamne...**

Nu cu urgia Ta să ne mustri pe noi, precum strigă Proorocul, nici cu mânia Ta să ne cerţi, ci, pentru rugăciunile preacuratei Maicii Tale, varsă spre noi cu îndestulare milele Tale.

Slavă...,

Noi, popoarele cele de curând chemate, cu lacrimi strigăm Ţie, Stăpâne, milostiveşte-te ca un îndurat şi ne dăruieşte nouă senin şi bună întocmire văzduhului, îndestulare şi mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei:

Nu trece lacrimile noastre, Născătoare de Dumnezeu Stăpână, nici să-ţi fie urâtă suspinarea noastră, ci cu dinadinsul roagă pe Fiul Tău să dăruiască senin pe pământ poporului tău şi mare milă.

Catavasie:

Izbăveşte de nevoi pe robii Tăi, Îndurate, că noi cu stăruinţă către Tine alergăm, către înduratul şi izbăvitorul tuturor, Stăpânul Iisus Hristos.

Mântuieşte din nevoi pe robii tăi, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că noi toţi, după Dumnezeu, către tine alergăm, ca spre o ajutătoare şi zid nesurpat.

Diaconul zice ectenia: **Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule...**

Lucruri vrednice de pedeapsă am făcut şi dreapta Ta judecată ne-a ajuns pe noi, Doamne, ci iartă, iartă pe poporul cel păcătos şi întoarce urgia Ta cea dreaptă ce a venit asupra noastră, cu pocăinţă cădem către Tine şi cu umilinţă Te rugăm, auzi-ne şi ne miluieşte.

Să nu ne înece pe noi viforul apei şi să nu strici pământul, şi cu foamete să nu ne omori pe noi poporul Tău; ci, ca un bun, încetează revărsarea apelor şi porunceşte, ca un atotputernic, să strălucească pe pământ căldura soarelui, cu dinadinsul ne rugăm Ţie, Împărate preasfinte, auzi-ne şi ne miluieşte.

Pentru săracii poporului Tău şi pentru toate vietăţile, porunceşte, atotîndurate Doamne, întunecimii aerului şi negurii

celei întunecoase să se împrăştie şi să strălucească razele soarelui, ca să nu murim mai înainte de timp, rugămu-ne Ţie, degrab ne auzi şi ne miluieşte.

Mântuieşte-ne de tină, Doamne, şi de noroiul adâncului şi de mulţimea apei, ca să nu se stingă în deşert zilele noastre şi anii noştri în suspinuri, ci adu-Ţi aminte de legământul făcut cu Noe, şi fă cu noi după mila Ta, ne rugăm cu inimă umilită, auzi-ne şi ne miluieşte.

Supărările şi chinurile noastre ne-au tulburat foarte, de aceea către Tine, Dumnezeul nostru şi Domnul, cu umilinţă strigăm: Să fie primită rugăciunea noastră şi să ridici din stricăciune viaţa noastră, ca să nu pierim înainte de timp; Îndurate, auzi glasul săracilor poporului Tău şi cu iubire de oameni miluieşte-i.

Nu spre curcubeu, pe care L-ai pus ca semn de aşezământ, Doamne, ci spre îndurarea şi mila Ta căutând, cerem a le câştiga de la Tine, Cel bogat în milă şi nemăsurat întru îndurări, cu inima înfrântă ne rugăm: Dă-ne nouă senin paşnic şi aducător de roade, prin schimbarea cea bună a aerului, ca un îndurat, degrab auzi-ne şi ne miluieşte.

Preotul zice ecfonisul: **Auzi-ne pe noi, Dumnezeule Mântuitorul nostru...**

Sedealna, glasul al 5-lea

Către Tine, Mântuitorul nostru, Dumnezeule preaveşnice, alergăm noi păcătoşii robii Tăi, şi cu lacrimi de pocăinţă căzând, strigăm Ţie: Iartă, iartă Îndurate pe poporul cel fără răspuns de îndreptare, şi să nu ne pierzi pe noi cu revărsarea ploilor celor nemăsurate şi cu reaua schimbare a aerului, ci dă senin şi înmulţeşte roadele pământului, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce eşti mai sfântă decât heruvimii şi mai înaltă decât cerurile, prealăudată Născătoare de Dumnezeu cu adevărat te mărturisim, că pe tine noi păcătoşii te-am aflat folositoare în timpul de nevoie. Pentru aceea, nu înceta rugându-te pentru noi, sprijinirea şi scăparea sufletelor noastre.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea...

În mâinile Tale, Stăpâne Hristoase, ţii cele de deasupra cerului şi apa cea de sub cer şi căldura lui, pentru aceea Te rugăm, amândouă după măsura trebuinţei, dăruieşte-le, spre folosul robilor Tăi.

Slavă...,

Mărturisim stăpânirea Ta, Ziditorule a toată făptura, Hristoase, Cel ce ţii sceptrul cerului şi cârmuieşti toată făptura, dă bună alcătuire văzduhului şi îndestulare pământului, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ca ceea ce ai îndrăznire multă ca nimeni altul, către Unul-Născut dintru tine, Stăpână, roagă-te pentru robii tăi să fim izbăviţi de foamete şi de năvălirea străinilor.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască lumina Ta...

Hristoase, limanul celor înviforaţi şi nădejdea celor dez-nădăjduiţi, întărirea împăraţilor şi tuturor creştinilor în nevoi degrab ajutător, auzi-ne şi pe noi acum şi dă senin pământului pentru aducerea de roade.

Slavă...,

Doctorul bolnavilor, Mângâitorul întristaţilor, Împărate Hristoase, caută din sfânt locaşul Tău şi auzi suspinurile şi plângerea robilor Tăi, şi nu-Ţi aminti de răutăţile noastre cele nenumărate, şi, ca un îndurat, dă senin pământului spre înmulţirea roadelor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Primeşte degrab, împărătească, rugăciunile robilor tăi şi nu-ţi aduce aminte de răutăţile noastre cele nenumărate, ci cere nouă, Fecioară, cer senin spre folos, pentru creşterea roadelor pământului.

Cântarea a 6-a

Irmos: **Marea vieţii văzându-o înălţându-se...**

Prin ruga Proorocului Tău, Doamne, ai închis cerul trei ani şi şase luni, spre înţelepţirea şi pocăirea celor neascultători, cu care acum să nu ne cerţi pe noi, ci din mila Ta îndură-Te spre noi.

Slavă...,

Hristoase, Cel ce ai primit pocăinţa tâlharului şi îndată L-ai mântuit când a strigat: „Pomeneşte-mă Mântuitorule, întru Împărăţia Ta”; îndură-Te şi de noi cei ce cădem acum la Tine cu pocăinţă, şi ne miluieşte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Roagă-te pentru noi, Stăpână, către Fiul tău şi Dumnezeu, nu ca pe vremea lui Noe prin revărsarea apelor să ne piardă pe noi, pentru păcatele noastre, ci, ca pe ninivitenii ce s-au pocăit, să ne miluiască.

Apoi ectenia cea mică şi preotul zice ecfonisul: **Că Tu eşti Împăratul păcii... Apoi, Condacul, glasul al 2-lea:**

Nu lepăda cu totul pe poporul Tău, Stăpâne, nici să abaţi mila Ta şi îndurările Tale de la noi, ci ca Cel ce eşti adâncul îndurărilor şi noianul milei, primeşte rugăciunile noastre şi ne scapă de toată nevoia şi nenorocirea ce a venit asupra noastră, ca un bun şi lesne iertător.

Apoi Antifonul 1 al glasului al 6-lea:

Spre cer ridic ochii mei, către Tine, Cuvântule, îndură-Te de mine ca să viez Ţie.

Miluieşte-ne pe noi urgisiţii, făcându-ne vase de bună lucrare Ţie, Cuvântule.

Slavă..., Şi acum...,

Sfântul Duh este pricina a tot mântuitoare, de suflă El spre cineva după vrednicie, degrab îl ridică de la cele pământeşti, îl întraripează, îl creşte şi sus îl aşează.

Prochimen, glasul al 4-lea:

Mântuieşte-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu. **Stih:** **Afundatu-m-am în tina noroiului şi nu este stare.**

APOSTOLUL

Din Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel, citire: (8.22-27)

Fraţilor, ştim că toată făptura împreună suspină şi împreună are dureri până acum. Şi nu numai atât, ci şi noi, care avem pârga Duhului, şi noi înşine suspinăm în noi, aşteptând înfierea, răscumpărarea trupului nostru. Căci prin nădejde ne-am mântuit; dar nădejdea care se vede nu mai e nădejde. Cum ar nădăjdui cineva ceea ce vede? Iar dacă nădăjduim ceea ce nu vedem, aşteptăm prin răbdare. De asemenea şi Duhul vine în ajutorul slăbiciunii noastre, căci noi nu ştim să ne rugăm cum trebuie, ci Însuşi Duhul se roagă pentru noi cu suspine negrăite. Iar Cel ce cercetează inimile ştie care este dorinţa Duhului, căci după Dumnezeu El se roagă pentru sfinţi.

Aliluia (de 3 ori)

EVANGHELIA

Din Sfânta Evanghelie de la Matei citire (7.7-11)

Zis-a Domnul: Cereţi şi se va da vouă, căutaţi şi veţi afla, bateţi şi se va deschide vouă; că tot cel ce cere va lua, şi cel ce caută va afla, şi celui ce bate i se va deschide. Sau care este dintre voi, omul acela căruia cerându-i fiul său pâine, îi va da lui piatră? Sau de va cere peşte, îi va da lui şarpe? Deci dacă voi răi fiind, ştiţi să daţi cele bune fiilor voştri, cu cât mai vârtos Părintele vostru Cel ceresc va da cele bune celor ce cer de la Dânsul?

Apoi: Slavă..., Părinte, Cuvinte şi Duhule..., Şi acum..., Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu..., apoi: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule..., şi cântăm Stihira aceasta, glasul al 6-lea:

Înfricoşat eşti, Doamne, şi cine va suferi dreapta Ta mânie? Sau cine Te va ruga pentru poporul cel greşit şi deznădăjduit? Numai cereştii Îngeri, Începătoriile şi Puterile, Tronurile şi Domniile, Heruvimii şi Serafimii, neîncetat strigă Ţie: Sfânt, Sfânt, Sfânt, eşti Doamne; pentru aceşti Sfinţi, Stăpâne, nu trece făptura mâinilor Tale, ci, pentru îndurarea milei Tale, mântuieşte poporul Tău şi cetatea ce pieire.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei:

Nimenea din cei ce aleargă la Tine nu iese ruşinat, preacurată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, ci cerând harul primeşte dăruirea, spre folosul cererii.

Diaconul: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta..., şi ecfonisul: Cu mila şi cu îndurările...

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul...

Nicicum să nu Te depărtezi de noi, Îndurate, Mântuitorule, ca păstorul de oile sale, ci nedepărtat pururea petrece cu noi, slobozeşte-ne de toate nevoile, ca cu credinţă din inimă să strigăm Ţie: Binecuvântat şi preaslăvit eşti, Dumnezeule.

Slavă...,

Tu, Dumnezeule atotputernice şi Împărate preasfinte, Cel ce ai întins cerul ca un cort şi marea ai îngrădit-o cu nisip, trimite nouă căldura soarelui şi bună prefacerea văzduhului, ca cu credinţă să strigăm Ţie: Bine eşti cuvântat, Dumnezeule, şi preaslăvit.

Şi acum..., a Născătoarei:

Stăpână, nădejdea tuturor marginilor pământului, învaţă limba mea a grăi cele de folos, şi roagă pe Fiul tău şi Dumnezeu să dea senin pe pământ şi să miluiască pe cei ce strigă lui Hristos: Bine eşti cuvântat, Dumnezeule, şi preaslăvit.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor...

A cui robi şi plăsmuire sântem? Oare nu ai Tăi, Dumnezeule preaveşnic? Auzi dar umilitele noastre rugăciuni şi trimite senin pe pământ şi rouă folositoare, ca să Te preaînălţăm întru toţi vecii.

Slavă...,

Zis-ai, Îndurate Stăpâne, îndemnându-ne pe noi către pocăinţă: Căutaţi şi veţi afla, bateţi şi se va deschide vouă, cereţi şi veţi lua. Pentru aceea la Tine cădem şi cu dinadinsul ne rugăm: Apără-ne pe noi, Îndurate, cei ce Te preaînălţăm întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Curată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, fereşte cu rugăciunile tale poporul tău de suferinţe şi de toate războaiele, dăruindu-ne cu îndestulare milă şi roade spre hrana celor ce te cinstesc şi te preaînalţă întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor...

Pavel, prigonitorul de creştini, pocăindu-se s-a făcut vas ales Ţie, Stăpâne şi Dumnezeule al tuturor, şi noi păcătoşii nădăjduind spre mila Ta, cu pocăinţă strigăm către Tine: Iartă toate greşalele noastre şi trimite senin pe pământ şi rouă bună şi folositoare, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale.

Slavă...,

Petru, verhovnicul şi ucenicul Tău, de trei ori lepădându-se de Tine şi iar întorcându-se şi plângând cu amar, a luat de la Tine iertare, Hristoase, şi noi râvnind pocăinţa aceluia, Ţie întru umilinţă cu lacrimi strigăm: Greşit-am Doamne! Iartă, Îndurate, şi ne fereşte de tot răul, pentru rugăciunile Maicii Tale.

Şi acum..., a Născătoarei:

Scapă-ne pe noi, Curată, de răutatea ce ne înconjoară şi de revărsarea cea multă a ploilor ce au venit acum peste noi, şi din înălţime, de la Fiul Tău şi Dumnezeu, cere să dea senin robilor Tăi, şi pământului îndestulare de roade, spre hrana poporului, ca neîncetat pe tine să te slăvim.

Apoi: Cuvine-se cu adevărat să te fericim..., şi îndată: Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., şi Troparul: Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi..., Slavă..., Doamne miluieşte-ne pe noi..., Şi acum..., Uşa milostivirii deschide-o nouă..., După aceea diaconul zice ectenia aceasta: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta..., până la: Încă ne rugăm pentru fericiţii... apoi adaugă acestea:

Încă ne rugăm pentru ca Domnul Dumnezeu să întoarcă toată mânia Sa cea cu dreptate pornită asupra noastră şi să ierte nouă toate păcatele cele de voie şi cele fără de voie, şi să ne miluiască pe noi nevrednicii robii Săi, să zicem toţi cu inimă înfrântă: Doamne auzi-ne şi ne miluieşte!

Încă ne rugăm ca Domnul Dumnezeu să audă glasul rugă-

ciunii noastre şi să ne miluiască pe noi, trimiţându-ne timp senin pe pământ, şi să mângâie chinurile noastre ale robilor Săi, să zicem toţi cu lacrimi: Auzi-ne, Îndurate, şi ne miluieşte.

Cel ce ridici norii cu ape de la marginea pământului, cu porunca Ta opreşte-i pe dânşii şi trimite senin pe pământ, cu umilinţă rugămu-ne Ţie, atotîndurate Stăpâne, auzi-ne şi cu milă ne miluieşte.

Cel ce chemi apa mării şi cu porunca Ta, ca un Atotputernic, iarăşi o poţi opri, şi luminezi cele de sub cer, rugămu-ne Ţie cu pocăinţă, Doamne atotîndurate, auzi-ne, Iubitorule de oameni, şi ne miluieşte.

Senin trimite, Doamne, pe pământ şi degrab ne scapă de stricăciune, cu durere de inimă ne rugăm Ţie, auzi-ne ca un îndurat şi ne miluieşte.

Cel ce cercetezi pământul şi înmulţeşti roadele lui, Cel ce răsari iarbă dobitoacelor şi verdeaţă de trebuinţă oamenilor, miluieşte oamenii şi vietăţile şi opreşte revărsarea cea nemăsurată a ploilor, şi soare cu timp bun străluceşte pe pământ, şi porunceşte ca roadele lui să se înmulţească, rugămu-ne Ţie, îndurate Doamne, auzi-ne ca un bun şi ne miluieşte.

Precum sânt ochii slugilor spre mâinile domnilor lor, aşa şi ochii noştri cu credinţă caută la Tine, Doamne Dumnezeul nostru, până ce Te vei milostivi spre noi. Pentru aceea nu ne pierde cu ploaia cea nemăsurată, ci din milă caută spre noi, şi cu îndurare ne miluieşte trimiţându-ne timp senin.

Cel ce răsari soarele peste cei răi şi peste cei buni, şi dai senin şi rouă aducătoare de roade, şi bună prefacere a văzduhului spre folosul făpturii Tale, nu cu urgia Ta să ne mustri pe noi, ci cu milă înmulţeşte seminţele pământului şi roadele lui, cu pocăinţă ne rugăm Ţie, Iubitorule de oameni Doamne, auzi-ne ca un îndurat şi ne miluieşte.

Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, străluceşte lumina soarelui pe pământ şi usucă umezeala cea potrivnică spre aducerea de roade, rugămu-ne Ţie auzi-ne şi cu milă ne miluieşte.

Nu pomeni nelegiuirile noastre, Stăpâne, că de vei căută la fărădelegi nimeni nu va sta înaintea Ta, ci degrab să ne întâmpine îndurările Tale, Doamne, căci am sărăcit foarte; iar umezeala cea nemăsurată să nu ne vatăme şi cu totul să ne piardă, rugămu-ne, degrab ne auzi şi cu milă ne miluieşte. Nădejdea şi mântuirea

ortodocşilor care cred întru Tine, Doamne, izbăveşte locaşul acesta, cetatea aceasta şi toate oraşele şi ţările de foamete, de ciumă, de cutremur, de potop, de foc, de sabie, de năvălirea celor străini, de războiul cel dintre noi şi de toate rănile aducătoare de moarte; şi milostiv, blând şi lesne iertător fii, Iubitorule de oameni, pentru păcatele noastre, şi ne miluieşte pe noi şi întoarce de la noi toată mânia ce cu dreptate este pornită asupra noastră şi ne scapă de dreapta Ta certare ce ne ameninţă, şi străluceşte harul Tău peste toate cele de sub cer, pentru creşterea roadelor pământului şi hrana vieţii noastre; să zicem toţi cu lacrimi: Doamne Sfinte, degrab auzi-ne şi cu milă ne miluieşte.

Şi zicem toţi: Doamne miluieşte, (de trei ori), iar diaconul zice: Cu umilinţă toţi plecând genunchii Domnului să ne rugăm. Plecând şi preotul genunchii, citeşte rugăciunea aceasta:

Stăpâne, Doamne Dumnezeul nostru, Care odinioară ai ascultat rugăciunea râvnitorului Ilie Proorocul şi ai oprit ploaia pentru un timp, şi acum, Iubitorule de oameni, făcătorule şi îndurate Doamne, caută spre noi nevrednicii şi umiliţii robii Tăi, şi spre umilitele rugăciuni, şi ca un îndurat treci cu vederea păcatele noastre, înduplecat fiind de iubirea Ta de oameni; dă senin moştenirii Tale şi luminează soarele spre trebuinţa celor ce cer de la Tine milă. Veseleşte faţa pământului pentru săracii poporului Tău, pentru prunci, pentru dobitoace şi toate celelalte vietăţi, care se îndestulează din bunătatea Ta, şi le dă lor hrană la timp. Aşa, Doamne Dumnezeul nostru, să nu se întoarcă în deşert rugăciunea noastră, nici să ne ruşinezi pe noi de la aşteptarea noastră, ci ne apără după mare mila Ta şi ne cercetează cu îndurările Tale; că s-au stins întru deşertăciuni zilele noastre şi s-a împuţinat de dureri viaţa noastră. Deci să nu ne pierzi pe noi pentru nelegiuirile noastre, că din neluare-aminte am atras asupră-ne mânia Ta, ci fă cu noi după blândeţile Tale, şi după mulţimea milei Tale, că iată cu suflete umilite şi cu inimă înfrântă cădem înaintea Ta, şi ca nişte robi netrebnici şi vrednici de mari pedepse, prin pocăinţă cu umilinţă Ţie strigăm: Greşit-am Doamne, nelegiuit-am, în toate am păcătuit, călcând poruncile Tale. Pentru aceea câte ai adus asupra noastră, întru adevăr şi judecată le-ai adus; ci nu ne da de tot stricăciunii, foametei şi daunei, nici să ne înece viforul apei, ci în mânia Ta adu-Ţi aminte de milă, şi pentru îndurările Tale în dar ne milu-

ieşte pe noi făptura Ta şi lucrul mâinilor Tale, şi ca un bun scapă-ne degrab de toată răutatea. Că Ţie se cuvine să ne miluieşti pe noi, Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Diaconul: Înţelepciune. Iar preotul face apolisul zilei.

RUGĂCIUNE
LA ÎNGROZIREA DE TUNETE ŞI DE FULGERE

De obicei se adaugă la cea de mai înainte.

Domnului să ne rugăm

Iarăşi ne aducem aminte de pedeapsa Ta, Doamne, Iubitorule de oameni, Stăpâne, iarăşi rugăciuni de iertare de la robii Tăi cei netrebnici, care ştim că, cu cât prisoseşte mulţimea păcatelor, cu atât mai mult le covârşeşti pe acestea cu milostivirea Ta care nu ţine minte răul. Pentru aceea ne rugăm Ţie: întoarce mânia Ta de la noi, ca nu în veac să Te mânii pe noi, ci cu mila Ta să ne înviezi pe noi cu îndurările Tale. Doamne, Dumnezeul nostru, Care întăreşti tunetul şi slobozeşti fulgerele şi toate le faci spre mântuirea lucrurilor mâinilor Tale, caută cu iubirea de oameni şi ne izbăveşte pe noi de tot necazul, mânia şi nevoia şi de îngrozirea cea de acum; că ai tunat din cer, Doamne, şi fulgerele ai înmulţit şi ne-ai tulburat pe noi; îndură-Te spre noi, Milostive; la Tine scăpăm, trimite peste noi milele Tale cele bogate şi miluieşte pe robii Tăi, ca un bun şi iubitor de oameni, ca să nu ne ardă pe noi focul mâniei Tale, nici să ne topească pe noi iuţimea fulgerelor şi a tunetelor Tale; ci după ştiută milostivirea Ta, potoleşte-Ţi mânia şi schimbă văzduhul în bună linişte, şi cu razele soarelui risipeşte întunecimea care este asupra noastră şi împrăştie norii cei întunecaţi. Că Tu eşti Dumnezeul milelor, al îndurărilor şi al iubirii de oameni, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNI
LA IZBĂVIREA DE CUTREMUR

Se citesc după ce a fost săvârşită Sfânta Liturghie

Domnului să ne rugăm

Dumnezeule cel mare şi înfricoşat, mare şi adevărat, Cel ce toate le faci şi le prefaci, Cel ce cauţi spre pământ şi-l faci pe el de se cutremură, Cel ce te atingi de munţi şi fumegă, Care clatini cele de sub cer din temelii şi nu se mişcă stâlpii lor, Care clatini temeliile pământului şi le întăreşti cu voia Ta, de care toate se tem şi se cutremură de faţa puterii Tale, că mare este mânia îngrozirii Tale venită asupra noastră a păcătoşilor, şi nenumărată şi neurmată este mila făgăduinţei Tale; Tu însuţi adu-ţi aminte de îndurările Tale, Doamne, şi milele Tale le dă nouă, că din veac sânt; întăreşte făptura, fă nemişcat pământul, potoleşte clătinarea lui, întăreşte lumea ce s-a clătinat şi să nu ne pierzi pe noi împreună cu fărădelegile noastre, nici să ne osândeşti pe noi cu păcatele noastre în cele mai de jos ale pământului. Că tu eşti Dumnezeul nostru, Dumnezeul cel ce miluieşti şi mântuieşti, şi ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Altă rugăciune la îngrozirea cutremurului

Domnului să ne rugăm

Preasfinte Împărate, Iubitorule de oameni Stăpâne, îndelung-Răbdătorule, Doamne, Făcătorule a toată făptura cea văzută şi cea nevăzută, Care toate le chiverniseşti cu cuvântul negrăitei Tale puteri şi singur ai stăpânire asupra vieţii şi a morţii; Cel ce pedepseşti cu dreptate, şi cu iubire de oameni iarăşi vindeci; Care vremelnica noastră viaţă o cârmuieşti cu preaînţeleapta Ta purtare de grijă şi în tot chipul mântuirea noastră bine o întocmeşti. Ştim că păcatele noastre cele multe au cutremurat pământul şi l-au tulburat, şi din pricina lor frică şi cutremur au venit asupra noastră de la faţa mâniei Tale, îndelung-Răbdătorule; inima noastră s-a tulburat, clătinându-se

pământul, şi frica morţii a căzut asupra noastră, ca nu cumva ca un leu să răpească sufletele noastre, nefiind cine să le izbăvească; ca nu cumva să ne înghită şi să ne acopere stricăciunea, nefiind Cel ce izbăveşte, nici Cel ce mântuieşte. Pentru aceasta, la Tine cu umilinţă cerem şi Te rugăm pe Tine, singurul Stăpân care nu ţii minte răul, să nu pomeneşti fărădelegile noastre cele de demult şi cele de acum, nici să cumpăneşti greutatea păcatelor noastre cu răsplătirea cea cuvenită; că de vei intra în judecată cu neamul acesta, nimeni nu se va îndrepta înaintea Ta, ci va pieri cu totul de pe pământ pomenirea noastră a tuturor.

Adu-Ţi aminte, îndelung-Răbdătorule, de îndurările Tale cele din veac şi de milele Tale şi de legământul Tău cel adevărat către părinţii noştri şi să nu ne înghită pe noi adâncul pământului, nici să ne mănânce gura lui, ci milostiveşte-Te spre noi cei umiliţi şi ne miluieşte pe noi cei smeriţi şi ne cercetează pe noi cei ce ne tulburăm de înfricoşătoarea îngrozire a cutremurului şi sântem cuprinşi de temerea şi frica cea multă. Şi de sânt undeva între noi unii care se tem de numele Tău şi păzesc poruncile Tale - o parte mică oarecare, aleasă, sămânţă binecuvântată, vistierie ascunsă, pe care Tu unul o ştii şi o păzeşti - ascultă, ca un bun, pe aceştia care cheamă facerea Ta de bine şi mila Ta asupra noastră, şi primeşte rugăciunile lor ce se aduc Ţie, pentru poporul cel ce a greşit, Stăpâne Iubitorule de oameni, precum ai ascultat pe Avraam pentru cei din Sodoma, pe Daniel şi pe Ieremia, dumnezeieştii Tăi prooroci, care au îmblânzit bunătatea Ta asupra robiei lui Israil. Ca din neam în neam să se slăvească adâncul cel de nepătruns al iubirii Tale de oameni şi al îndelung-răbdării Tale, şi ca noi să-Ţi aducem Ţie ca dar de mulţumire întoarcerea şi pocăinţa noastră, fiind întăriţi cu puternică mâna Ta, pentru rugăciunile şi cererile întru tot preacuratei Maicii Tale, şi ale tuturor Sfinţilor, care din veac au bineplăcut Ţie. Amin.

Altă rugăciune la îngrozirea cutremurului

Domnului să ne rugăm

Stăpâne, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, izvorul cel nedeşertat al îndurărilor, noianul cel neurmat al iubirii de oameni, adâncul cel nemăsurat al îndelung răbdării şi al bunătăţii, care şi multe feluri de bătăi şi de răni ce

vin asupra neamului omenesc, pentru folosul prin înmulţirea iubirii de oameni le aduci, ca neoprirea şi degrab aplecarea noastră către păcat, ca cu un frâu oarecare, cu frica ta cea dumnezeiască să o opreşti, ca să nu se pornească fără de rânduială asupra chipului celui dumnezeiesc, nici rău să dosădească bun neamul cel sufletesc, opreşte, rugămu-ne, înfricoşata clătinare a pământului şi neobişnuita mişcarea lui, căruia acum cu dreptate i-ai poruncit să se mişte asupra noastră, ca să ne aducem noi aminte de pornirea noastră cea peste fire către toate păcatele şi de întoarcerea Ta cea dreaptă de către noi pentru aceasta. Căci de am fi păzit noi poruncile Tale şi întru hotarele noastre de am fi stătut, nici pământul, urmând pornirii Tale celei întru tot puternice, acum nu s-ar fi clătinat asupra noastră, ieşind din nemişcarea firească şi cu mişcarea cea peste fire vrând să ne înghită pe noi; şi cu dreptate, o, dreptule Doamne, pentru că nu facem poruncile Împărăţiei Tale şi nefăcându-le, nu ne temem de dreapta mânie a Ta cea asupra noastră, Stăpâne, ci facem înaintea ochilor Tăi cele viclene, urând unul pe altul, zavistuind unul pe altul, mâniindu-ne unul asupra altuia, dragostea am lepădat, iubirea de fraţi am depărtat-a, milostenia am lăsat şi iubirea de argint am iubit; iubirea de avuţie am sărutat şi sărăcia am urât; îmbuibarea pântecelui şi iubirea de dezmierdări le-am îmbrăţişat, iar postul şi înfrânarea nu le-am voit; şi pe scurt să zicem, toate poruncile Tale le-am lepădat, Doamne, şi tot păcatul îl facem; că pentru acestea, precum zice Scriptura, mânia lui Dumnezeu vine peste fiii neascultării, acestea sânt izvodirile răutăţii noastre, acestea sânt rodirile luptelor noastre a celor viclene şi necurate, a unuia către altul; acestea sânt cumplitele isprăvi ale urâciunii şi trufiei noastre şi a fărădelegilor ce se fac prin ascuns şi aievea, care aduc şi aici răni pricinuitoare de moarte, clătinările pământului şi cutremurele şi foametea şi ciumele şi năvălirile celor potrivnici şi după viaţa aceasta, munca cea nesuferită şi nesfârşită. Ci nu ne da pe noi până în sfârşit pentru numele Tău cel sfânt, să nu ne înghită pe noi cei vii pământul, pentru păcatele noastre, ca să nu ne păgubim de vremea pocăinţei şi a întoarcerii noi ticăloşii. Că de am şi făgăduit noi pocăinţă de multe ori şi de multe ori am minţit Ţie, Dumnezeului nostru, şi pentru aceasta spre tăiere, ca şi pe smochinul acela neroditor ne-ai osândit pe noi, poruncind pământului ca să ne acopere cu totul pe noi pe toţi; ci încă şi

acum îndelung rabdă, o, Lucrătorule de pământ cel iubitor de oameni, care nu voieşti moartea păcătosului ci ca să se întoarcă el şi să fie viu, Care ai poruncit de şaptezeci de ori câte şapte a ierta păcatele fraţilor, nu pierde mica Ta turmă aceasta, ceea ce de frică s-a înfrânt şi de plângere s-a smerit, de clătinarea pământului s-a tulburat şi din toate părţile nu se dumireşte. Ci adu-Ţi aminte, îndelung-Răbdătorule, de îndurările Tale şi de milele Tale; adu-ţi aminte că cu dinadinsul se pleacă cugetul omului spre rele din tinereţile lui şi nimeni nu este curat de spurcăciune înaintea Ta. Ca şi acum primind negrăită bunătatea, să-Ţi mulţumim Ţie pentru toate slăvitele şi înfricoşatele lucrările Tale, cele ce ai făcut şi le faci cu noi nevrednicii, după noianul cel neurmat al iubirii Tale de oameni; cu harul Celui fără de început al tău Părinte şi de viaţă făcătorului tău Duh, pentru rugăciunile şi cererile preacuratei Maicii Tale şi a tuturor sfinţilor tăi. Amin.

RÂNDUIALA SLUJBEI

care se face în vreme de boli molipsitoare şi molime (holeră, ciumă şi altele) către Preasfânta Treime şi către toţi sfinţii

Preotul face început aşa: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., **iar citeţul:** Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., **Preotul:** Că a Ta este Împărăţia..., **citeţul:** Doamne miluieşte, **(de 12 ori);** Veniţi să ne închinăm..., **(se zice de trei ori), şi Psalmul 87:** Doamne Dumnezeul mântuirii mele ziua am strigat..., **apoi diaconul zice ectenia cea mare:** Cu pace Domnului să ne rugăm, **şi celelalte până la:** Pentru cei ce călătoresc pe mare..., **şi îndată adaugă acestea:**

Pentru ca să nu-Şi aducă aminte de nelegiuirile şi smintelile noastre, ale păcătoşilor şi nevrednicilor robilor Săi, ci cu milă să curăţească păcatele noastre şi să-Şi întoarcă mânia cea cu dreptate pornită asupra noastră, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să nu ne mustre pe noi cu urgia Sa, nici cu mânia Sa să ne pedepsească, ci să-Şi aducă aminte că trup sântem, duh ce iese şi nu se întoarce, şi cu îndurare să ferească de moarte sufletele noastre, şi întru mânie să-Şi aducă aminte de milă, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să nu intre la judecată cu robii Săi, ci să caute spre nelegiuirile noastre, şi să le curăţească şi să fie milostiv şi să scape pe oamenii cei fără de nădejde, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să-Şi aducă aminte de îndurările şi de milele Sale cele din veac, şi să nu pomenească păcatele tinereţii, al neştiinţei şi al bătrâneţii noastre, ci să ne miluiască pe noi, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să audă din locaşul Său cel sfânt glasul nostru şi să tămăduiască durerile morţii ce ne-au cuprins, şi să usuce râurile fărădelegilor care ne tulbură pe noi, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca degrab să ne scape din laţurile morţii care ne încătuşează şi să ne izbăvească de durerile iadului ce ne-au cuprins pe noi, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să îngăduie cu îndurare robilor Săi timp de pocăinţă şi să nu ne taie înainte de timp ca pe un smochin neroditor, ci cu milă să sape împrejur şi să ne arunce îngrăşământul milei, aşteptând cu iubire de oameni roadă de pocăinţă şi de întoarcere, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne ridice pe noi din porţile morţii şi cu milă să ne izbăvească de sabia cea ameninţătoare şi de armele cele îndreptate spre noi pline de veninul morţii, care cu dreptate sânt gătite asupra noastră ca nişte săgeţi ucigătoare, cu milostivire să ne izbăvească pe noi până nu pierim, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să audă rugăciunea noastră, cererea noastră să o ia în seamă şi lacrimile să nu le treacă cu vederea, ci să ne uşureze spre a ne odihni mai înainte până nu pierim, că apoi nu vom mai fi, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne izbăvim noi..., Apără, mântuieşte, miluieşte..., Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata..., ecfonis: Că Ţie se cuvine toată slava..., apoi: Dumnezeu este Domnul şi s-a arătat nouă...

Tropar glasul al 2-lea:

Întru mânia Ta, Dumnezeule, adu-Ţi aminte de îndurările Tale, că pulbere şi ţărână sântem, duh ce iese şi nu se mai întoarce, şi nu cu urgia Ta să ne cerţi pe noi, ca să nu pierim cu totul, ci păzeşte sufletele noastre ca un iubitor de oameni. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea:

Ceea ce eşti solitare creştinilor şi rugătoare neîncetată către Ziditorul, nu trece rugăciunile noastre, ale robilor tăi celor smeriţi, ci sârguieşte ca o bună spre ajutorul nostru, care cu credinţă strigăm către tine: sârguieşte spre rugăciune către Fiul tău şi Dumnezeu, apărând pururea pe cei ce te cinstesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Apoi Psalmul 50: Miluieşte-mă Dumnezeule....

CANONUL

Cântarea I, glasul al 8-lea

Irmos: **Pe Faraon cel ce se purta în car...**

Stih: ***Doamne, nu cu mânia Ta să ne mustri, nici cu urgia Ta să ne cerţi.***

Slava cea atotlucrătoare şi de o fiinţă şi împreună pe scaun şezătoare şi într-o putere şi în trei străluciri, Părinte necuprins, Fiule şi Duhule Sfinte, mântuieşte pe robii Tăi de cumplita boală, ca cu mulţumire să Te slăvim.

Furtuna păcatelor m-a împins în adâncul neputinţei, şi îndesitele dureri cu valuri întreite mă învăluiesc pe mine, păcătosul. Stăpânire întru o putere, Treime Sfântă, îndură-Te şi mă mântuieşte pe mine cel ce pier cumplit.

Slavă...,

Treime nedespărţită, scapă pe robii Tăi de păcatul ce ne-a cuprins, stingând cu roua milei Tale arşiţa cea cumplită a durerilor, şi ne dă sănătate, ca cu bună credinţă să Te lăudăm.

Şi acum..., a Născătoarei:

Purtat-ai, Preacurată, în pântecele tău pe Izbăvitorul şi Făcătorul a toate, pe Domnul care a purtat neputinţele noastre. Pe Acela roagă-L acum să scape pe robii tăi de boală cumplită, singură ajutătoarea oamenilor.

Cântarea a 3-a

Irmos: **Făcătorul crugurilor cereşti...**

Minţile cereşti, cetele îngereşti, tronurile şi începătoriile, puterile şi domniile, Te roagă pe Tine, Bunule Mântuitorule, scapă de boala cea molipsitoare pe robii Tăi.

Arată adâncul cel mare al iubirii de oameni, Stăpâne atotputernice, şi mântuieşte de boala cea omorâtoare şi de chinurile cele cumplite pe robii Tăi, Unule, mult-Îngăduitorule.

Slavă...,

Ca nişte duhuri înainte-stătătoare şi lui Dumnezeu slujitoare, îngeri şi arhangheli, rugaţi-L pe Acela să înceteze boala, să împrăştie pierirea şi să ne scape de partea cea aducătoare de moarte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Izvor de vindecări şi adânc de bunătăţi, pe tine te-a arătat Hristos Domnul, Cel ce s-a născut dintru tine, Fecioară cu totul neprihănită; pentru acea mântuieşte pe robii tăi care se îneacă în viforul durerilor.

Catavasie:

Mântuieşte din nevoi pe robii Tăi, Îndurate, că noi cu osârdie către Tine alergăm, către înduratul şi izbăvitorul, Stăpânul tuturor, Dumnezeule Cel slăvit în Treime.

Şi îndată diaconul zice ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte, şi celelalte. Apoi să se adauge acestea:

Greşit-am şi nelegiuire am făcut, pentru aceasta mânia Ta cea dreaptă ne-a ajuns pe noi, Doamne Dumnezeul nostru, şi umbra morţii ne-a acoperit şi de porţile iadului ne-am apropiat; dar către Tine, Dumnezeul nostru, în durerea noastră cu umilinţă strigăm: fie-Ţi milă de poporul Tău şi nu-l pierde cu totul, cu umilinţă ne rugăm Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Doamne, Cel ce stăpâneşti viaţa şi moartea, nu închide spre moarte sufletele robilor Tăi, ci conteneşte mânia şi lasă urgia, că pier ca fumul zilele noastre; ofiliţi sântem ca iarba şi s-a uscat tăria noastră, ci cu totul ne pierdem pentru păcatele noastre; fie-Ţi milă de robii Tăi, întru pocăinţă cu lacrimi ne rugăm Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Adu-Ţi aminte, Doamne, că trup sântem, duh ce iese şi nu se întoarce, şi cu îndurare întoarce mânia Ta, cea cu dreptate pornită asupra noastră, cu care ca o sabie înainte de timp ne tai pe noi; slăbeşte boala şi încetează rana care degrab ne pierde pe toţi, că nu Te vor lăuda morţii pe Tine, nici toţi cei ce se pogoară la iad, ci noi cei vii Te lăudăm, şi cu durere de inimă suspinând ne rugăm Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Mai mult decât toţi am păcătuit Ţie, şi nelegiuire am făcut, Stăpâne, şi chiar de nu am câştigat pocăinţă, primeşte cugetul nostru în loc de pocăinţă, şi întorcându-Te spre milă ca un bun şi preaputernic, slobozeşte pe robii Tăi de boala cea omorâtoare şi de cumplitele suferinţe, suspinând cu durere ne rugăm Ţie, auzi-ne degrab şi ne miluieşte.

Să nu-Ţi aduci aminte de nelegiuirile şi de strâmbătăţile

poporului Tău şi să nu intri la judecată cu robii Tăi, nici să Te întorci cu mânie de la cei ai Tăi, că de vei căuta la nelegiuire, Doamne, cine va suferi? Că pulbere şi ţărână sântem şi vrednicia noastră ca o nimica este înaintea Ta, ci ca un îndurat şi de oameni iubitor, îndură-te şi nu ne pierde pe noi în mânia Ta, pentru nelegiuirile noastre, rugămu-ne Ţie, Preabunule Dumnezeule, auzi-ne şi ne miluieşte.

Cel ce nu voieşti moartea păcătoşilor, ci să se întoarcă şi să fie vii, ca un izvor al vieţii fă-ne vii pe noi cei vrednici morţii, după judecata Ta cea dreaptă; că Tu eşti Dumnezeu care stăpâneşti viii şi morţii, şi nu ne pierde cu urgia certării Tale; cu strigare tare din amărăciunea inimii şi cu lacrimi ne rugăm Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Caută cu milă, Doamne, spre pătimirea poporului Tău, şi Te îndură şi porunceşte îngerului ce şi-a întins mâna sa spre pierzarea noastră, a tuturor, precum ai poruncit odinioară în zilele lui David să-şi oprească cât mai degrab mâna sa, spre a nu ne pierde cu totul, că şi noi întru pocăinţă mărturisindu-Te, ca David strigăm Ţie: Păcătuit-am şi nelegiuire am făcut, şi nu sântem vrednici de îndurarea Ta, ci Tu Însuţi, ca un Îndurat, plecat fiind de singură mila Ta, arată milele Tale cele multe şi păzeşte poporul Tău şi oile turmei Tale, rugămu-ne Ţie, degrab auzi-ne şi ne miluieşte.

Preotul, ecfonis: **Auzi-ne pe noi, Dumnezeule Mântuitorul nostru...**

Sedealna, glasul al 5-lea:

Supărările ne-au încunjurat pe noi, Doamne, şi chinurile iadului ne-au aflat, Mântuitorule, şi ne-a acoperit umbra morţii pentru păcatele noastre, Iubitorule de oameni, şi ne lipsim de viaţă înainte de vreme, şi ce să facem nu ne pricepem; numai la Tine, Doctorul sufletelor şi al trupurilor şi adâncul milei, cu durere de inimă şi cu umilinţă căzând, strigăm: Izvorule al vieţii, iartă şi miluieşte pe poporul cel deznădăjduit, pentru Născătoarea de Dumnezeu, Unule mult-Milostive.

Cântarea a 4-a

Irmos: **Tu eşti tăria mea Doamne...**

Acum cu adevărat umbra morţii ne-a acoperit pe noi şi de porţile iadului ne-am apropiat; ci Tu, Mântuitorule, ca un

puternic ridică-ne şi fă minunată mila Ta, mântuind pe cei ce cu credinţă strigă: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Apostoli slujitori şi propovăduitori şi de Hristos văzători, cei ce aţi luat darul vindecării, fiind doctori sufleteşti, scoateţi-ne din nevoi şi din boala ce ne-a cuprins, rugând pe Stăpânul Hristos, Mântuitorul şi Domnul.

Slavă...,

Viforul păcatelor acum ne-a cuprins pe noi şi valurile neputinţei ne învăluie, îndesite dureri ne îneacă, întristări şi chinuri ne-au aflat pe noi, păcătoşii. Apostoli ai Domnului, cu rugăciunile voastre tindeţi-ne mână de ajutor.

Şi acum..., a Născătoarei:

Fiind loviţi de pretutindeni cu dureri cumplite, Fecioară, toţi cădem înaintea ta, la puternicul acoperământ, Curată; mântuieşte-ne pe noi, îndură-te de toţi, Mireasă Dumnezeiască, şi ne scapă de pierire, de cumplita boală, şi vindecă durerile, Stăpână.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat...

Sfinţilor prooroci, adăpaţi-ne cu rugăciunile voastre cele îndulcitoare, acoperind marea înşelăciunii şi schimbaţi toată amărăciunea bolii de acum în dumnezeiasca dulceaţă a însănătoşirii.

Pătrunşi sântem de săgeţile durerilor din porunca Ta, Doamne, şi ne-a apăsat pe noi mâna Ta, Preaputernice; dar ca Dumnezeu îndurător, îndură-te de noi toţi cu mila Ta, pentru rugăciunile sfinţilor Tăi mucenici.

Slavă...,

Precum pe fiul văduvei cel mort de demult l-ai înviat cu porunca Ta, Cuvinte, pe robii Tăi scăpându-i de cumplita boală, ca un bun şi miluitor, înviază-i, Unule, Iubitorule de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei:

În noaptea vieţii, viforul a toată răutatea ne-a cuprins, şi ne-a acoperit adâncul întunecoasei slăbiciuni; dar, Fecioară, străluceşte-ne o rază de nădejde şi la lumina sănătăţii ne îndreptează.

Cântarea 6-a

Irmos: **Curăţeşte-mă, Mântuitorule...**

În luciul nemărginit al neputinţei mă aflu şi în valurile de durere ale bolii mă învăluiesc, Ocârmuitorule Doamne, tinde-mi mână de ajutor acum şi mă mântuieşte.

Precum mai de demult pe cel slăbănog cu dumnezeiasca Ta voie l-ai ridicat din neputinţa bolii şi din patul răutăţii, aşa uşurându-mă de boala cea prea grea, dă-mi sănătate, mult-Milostive.

Slavă...,

Ceata proorocilor, adunarea apostolilor şi mulţimea mucenicilor acum Te roagă pentru poporul Tău, Unule Milostive; îndură-te de noi, Bunule.

Şi acum..., a Născătoarei:

Marie, curată vistierie a fecioriei, tu mântuieşte-ne pe noi de întristări, de neputinţe şi de boala care ne ţine acum, ca cu credinţă să te mărim.

După aceea diaconul zice ectenia cea mică iar preotul, ecfonis: **Că Tu eşti Împăratul păcii...**

Condac glasul al 6-lea:

Durerile iadului ne-au înconjurat şi ne-a acoperit umbra morţii, şi ca ceara de faţa focului, zilele noastre s-au topit de faţa mâniei Tale, Doamne; ci ca un Îndurat, adu-Ţi aminte în mânie de mila Ta, şi iartă pe poporul Tău, ca fiind vii, cu pocăinţă să Te slăvim pe Tine, Unule, Iubitorule de omeni.

Apoi Antifonul 1, al glasului al 6-lea:

Spre cer ridic ochii mei către Tine, Cuvântule, îndură-Te de mine ca să viez Ţie.

Miluieşte-ne pe noi urgisiţii, făcându-ne vase de cinste Ţie, Cuvântule.

Slavă..., Şi acum...,

Duhul Sfânt este pricina cea a-tot-mântuitoare; de suflă Acesta spre cineva după vrednicie, degrab îl ridică de la cele pământeşti, îl întraripează, îl creşte şi sus îl aşează.

Prochimen glasul al 4-lea:

Doamne, nu cu mânia Ta să ne cerţi pe noi, nici cu urgia Ta să ne pedepseşti.
Stih: Nu este vindecare trupului meu de faţa mâniei Tale, nu este pace întru oasele mele de către faţa păcatelor mele.

APOSTOLUL

Din Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel, citire: (12.1-10)

Fraţilor, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară şi păcatul ce grabnic ne împresoară şi să alergăm cu stăruinţă în lupta care ne stă înainte, cu ochii aţintiţi asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinţei, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit Crucea, n-a ţinut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu. Luaţi bine aminte, dar, la Cel ce a răbdat de la păcătoşi, asupra Sa, o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsaţi osteniţi, slăbind în sufletele voastre. În lupta voastră cu păcatul, nu v-aţi împotrivit încă până la sânge. Şi aţi uitat îndemnul care vă grăieşte ca nişte fii: Fiul meu, nu dispreţui certarea Domnului, nici nu te descuraja când eşti mustrat de El. Căci pe cine îl iubeşte Domnul îl ceartă, şi biciuieşte pe tot fiul pe care îl primeşte. Răbdaţi spre înţelepţire. Dumnezeu se poartă cu voi ca faţă de fii. Căci care este fiul pe care tatăl său nu-l pedepseşte? Iar dacă sânteţi fără de certare, de care toţi au parte, atunci sânteţi fii nelegitimi şi nu fii adevăraţi. Apoi, dacă am avut pe părinţii noştri după trup, care să ne certe, şi ne sfiam de ei, oare, nu ne vom supune cu atât mai vârtos Tatălui duhurilor, ca să avem viaţă? Pentru că ei, precum găseau cu cale, ne pedepseau pentru puţine zile, iar Acesta, spre folosul nostru, ca să ne împărtăşim de sfinţenia Lui.

Aliluia (de trei ori)

EVANGHELIA

Din Sfânta Evanghelie de la Matei citire: (4.38-44)

În vremea aceea a intrat Iisus în casa lui Simon. Iar soacra lui Simon era cuprinsă de friguri, şi L-au rugat pe El pentru dânsa. Şi stând lângă ea, a certat frigurile şi au lăsat-o pe dânsa, şi îndată sculându-se, slujea lor. Şi apunând soarele, toţi câţi aveau bolnavi cu multe feluri de boli, i-au adus pe ei către Dânsul; iar El pe fiecare din ei, punându-şi mâinile, i-a tămăduit. Şi ieşeau şi draci din mulţi, strigând şi grăind „că tu eşti

Hristosul, Fiul lui Dumnezeu". Şi certându-i, nu-i lăsa pe dânşii să grăiască, căci ştiau că El este Hristos. Iar făcându-se ziuă, ieşind, s-a dus în loc pustiu, şi noroadele Îl căutau, şi au venit până la Dânsul, şi-L ţineau ca să nu se ducă de la ei. Şi El a zis către dânşii: Se cade Mie să vestesc şi altor cetăţi împărăţia lui Dumnezeu, că spre aceasta sânt trimis. Şi era propovăduind în sinagogile Galileei.

Apoi, Slavă..., glasul al 2-lea:

Părinte şi Cuvinte şi Duhule, Treime Sfântă, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum...,

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Îndurate, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stih: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte păcatele noastre.

Stihira aceasta, glasul al 6-lea:

Înfricoşat eşti Doamne şi cine va suferi dreapta Ta mânie? Sau cine Te va ruga pe Tine pentru poporul cel păcătos şi deznădăjduit? Dar pentru îndurările Tale cele nemăsurate şi a Ta iubire de oameni, şi pentru rugăciunile Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu şi ale tuturor sfinţilor care se roagă Ţie pentru noi, pleacă-Te spre îndurare, că noi toţi sântem fără răspuns de îndreptare, ca nişte robi ce am greşit; pentru aceea, degrab îndură-Te şi miluieşte făptura Ta, Stăpâne, ca să nu pierim noi robii Tăi, Îndurate, de reaua certare în care ne aflăm.

După aceea diaconul zice: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău... Preotul, ecfonisul: Cu mila şi cu îndurările...

Cântarea a 7-a

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat...

Mă arde şi mă topeşte cuptorul durerilor celor nenumărate, înfierbântându-se neîncetat flacăra bolii celei pierzătoare, ci cu roua milei Tale, Mântuitorule, răcoreşte-mă, ca să cânt: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Proorocilor, apostolilor, ceata mucenicilor şi dumnezeieştilor învăţători, alinaţi cu rugăciunile voastre durerile celor ce

zac, şi sănătate dăruiţi celor ce cântă: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...,

Cu cuvântul pe Lazăr înviind, acum şi pe noi ne ridică din mormântul cumplitei boli, înviindu-ne, Doamne, ca să cântăm cântare de mulţămită: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei:

Milostivă fiind şi Maică Celui cu totul milostiv, îndură-te şi scapă pe poporul ce cheamă milele tale, Fecioară, şi cântă: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Cu durere gemem în patul durerii noastre şi din boala cea pierzătoare strigăm către Tine, Iubitorule de oameni, şi ridicând acum ochii inimii cerem sănătate: cercetează-ne pe noi, Mântuitorule, şi ne scoală ca să-Ţi cântăm: Preoţi lăudaţi, popoare, preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Cu a noastră neputinţă îmbrăcându-Te, Îndurate, şi voind a Te asemăna oamenilor, pentru rugăciunile cuvioşilor Tăi, mântuieşte-ne pe noi cei deznădăjduiţi şi ne ridică din groapa a toată neputinţa, ca să cântăm Ţie: Tineri, binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Slavă...,

Făcătorul firii, dăruitorul vindecărilor, ca Cel ce ai inima blândă şi adânc de îndurare, îndelung-Răbdătorule, cu luare aminte cercetează poporul Tău de boala cea pierzătoare, şi-l înviază să-Ţi cânte: Preoţi, binecuvântaţi, popoare preaînălţaţi-L întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei:

Tare ajutătoare şi neclintită apărătoare, nădejdea deznădăjduiţilor, cu totul neprihănită, cercetează pe poporul tău cel ce în dureri pătimeşte, şi-i uşurează greutatea bolii celei amare; alungă neputinţa şi primejdia şi mântuieşte pe robii tăi, Fecioară, de Dumnezeu Născătoare.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a cerul de aceasta...

Multe minuni cărora nu este număr, Cel ce eşti fără de moarte, arată mila Ta spre robii Tăi, ca un Dumnezeu Milostiv, şi de boala ce ne-a cuprins acum slobozeşte-ne, pentru rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine şi ale cetei mucenicilor Tăi.

Pentru rugăciunile îngerilor, arhanghelilor, proorocilor, apostolilor, mucenicilor, preacuvioşilor, ierarhilor şi ale tuturor sfinţilor Tăi, plânsul robilor Tăi întoarce-l în bucurie, Atotputernice, şi vindecă durerea, uşurează neputinţa, şi ne dăruieşte nouă sănătate.

Slavă...,

Doctorul sufletelor şi al trupurilor, Doamne, Cel bogat în milă, pe Tine Te rog, vindecă multele mele patimi, scapă-mă de dureri şi de întristări, ca un bun şi singur binefăcător, şi mântuieşte pe cei ce cu dreaptă credinţă Te măresc.

Şi acum..., a Născătoarei:

Ceea ce ai născut pe Înduratul şi Milostivul stăpân, pe Ziditorul şi Domnul, arată acum spre mine obişnuitele tale îndurări, şi mă scapă de boala cumplită ce-mi topeşte sufletul meu, Fecioară Născătoare de Dumnezeu; dă-mi sănătate ca neîncetat să te măresc.

După aceea: Cuvine-se cu adevărat să te fericim..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., şi Troparele glasul al 6-lea: Miluieşte-ne pe noi Doamne..., Slavă..., Doamne miluieşte-ne..., Şi acum..., Uşa milostivirii...

După aceea preotul citeşte rugăciunile acestea.

RUGĂCIUNI
la moartea cea năprasnică de boli molipsitoare
Compunere a sfinţitului patriarh Filotei

Diaconul zice: Cu lacrimi, întru umilinţă şi cu inimă înfrântă plecând genunchii sufletelor şi ale trupurilor noastre, Domnului să ne rugăm. **Atunci toţi zic:** Doamne miluieşte, **(de 3 ori), şi-şi pleacă genunchi. Iar preotul cu genunchi plecaţi, cu lacrimi şi cu toată umilinţa, citeşte rugăciunea aceasta.**

(1)
Domnului să ne rugăm

Stăpâne Doamne, Dumnezeul nostru, izvorul cel nedeşertat al îndurărilor, noianul cel neurmat al iubirii de oameni, adâncul cel nemăsurat al îndelung-răbdării şi al bunătăţii, Cel ce multele feluri de bătăi şi de răni ce vin asupra neamului omenesc, le aduci spre folosul lui, prin marea Ta iubire de oameni, pentru ca neînfrânarea şi marea noastră pornire la păcat să o opreşti ca şi cu un frâu, cu frica de Dumnezeu, ca să nu se vatăme necuviincios chipul cel dumnezeiesc şi să nu se batjocorească firea cea aleasă a sufletului nostru; opreşte, rugămu-ne, această armă tăioasă şi neaşteptată a morţii, adusă asupra firii noastre, ca să nu ne împuţinezi mai mult decât toate neamurile, nici să ne dai spre batjocura duşmanilor noştri celor de gând şi simţitori. Pustiitu-s-au cetăţile, stricatu-s-au oraşele, sărbătorile cele sfinţite, slujbele şi armonia cântărilor celor dumnezeieşti, în mare parte au tăcut; case bune şi mari, după cum zice Scriptura, au pierit, şi nu este cine să locuiască într-însele. Frică şi cutremur a venit asupra noastră, şi pe toţi i-au acoperit întunericul cel negru al acestei morţi înfricoşate. Nu apucăm Stăpâne, să plângem după obicei, pe cei ce mor, şi iată soseşte şi sfârşitul nostru, căutând pe alţii să ne plângă şi să ne predea mormântului celui de obşte. Noi cei vii şi văzuţi nu ne mai credem a fi vii, de frica acestei bătăi înfricoşate, nu ne mai încredem nici în noi înşine, fiecare bănuind că are în sine semnul şi rana morţii, şi înainte de moarte, de frica morţii cumplit murim.

Aceasta este răsplata răutăţii noastre; acesta este sfârşitul cel potrivit al faptelor noastre cele viclene şi necurate; acestea sânt isprăvile cele rele ale desfrânării, ale nedreptăţii şi ale călcărilor noastre de jurământ; acest şarpe cu trei capete

înfigându-şi în noi dinţii săi cei veninoşi, ne-a adus pierzare şi această moarte, după cum zice Scriptura: Pentru aceasta, vine urgia lui Dumnezeu peste fiii neascultării, pentru care nu putem nici a ridica ochii minţii, nici a ne ruga liniştit şi a atrage mila Ta, fiecare din noi fiind împilat de greutatea conştiinţei sale, ca de o cătuşă de fier.

Dar să nu ne părăseşti cu totul pentru numele Tău cel Sfânt, nici să strici aşezământul Tău, ca noi ticăloşii să nu fim lipsiţi de timpul pocăinţei şi al reîntoarcerii. De aceea şi această mare bătaie de moarte, cu iubirea de oameni ai adus-o. Ştim că de multe ori făgăduind pocăinţă şi de multe ori minţind, spre tăiere sântem osândiţi ca şi smochinul cel neroditor. Ci mai îngăduie, ca un lucrător, de oameni Iubitor, Care nu voieşti moartea păcătosului, ci întoarcerea şi vieţuirea lui, Cel ce ai poruncit a ierta păcatele fraţilor de şaptezeci de ori câte şapte, Care poţi ridica fii lui Avraam şi din pietre vârtoase şi neroditoare, că numai Ţie sânt cu putinţă toate cele ce la oameni sânt cu neputinţă, Iubitorule de oameni Stăpâne. Ca şi întru noi, în neam de neam, să se preamărească Preasfânt numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(2)

Domnului să ne rugăm

Păcătuit-am, nelegiuit-am, nedreptăţit-am înaintea Ta, Preabunule Stăpâne, călcat-am poruncile Tale cele mântuitoare şi făgăduinţele noastre cele sfinţite, care le-am făcut la Sfântul Botez înaintea marelui Tău Jertfelnic şi înaintea îngerilor şi a oamenilor; lepădatu-ne-am de înfricoşatul sânge al legii prin care ne-am sfinţit, socotindu-l de nimic şi înjosind harul Duhului Sfânt şi dispreţuind înfierea cea mai presus de fire. Toată Scriptura şi legea cea dumnezeiască şi învăţătura cea insuflată de Dumnezeu, ca un sunet deşert şi graiuri lipsite de fapte s-au socotit de noi. Numai cu numele şi cu vorbele, noi ticăloşii, purtăm cinstita Evanghelie şi adevărata creştinătate. Mâinile noastre s-au făcut îndemânatice spre toată răpirea şi lăcomia, iar picioarele grabnice şi îndrăzneţe spre toată nedreptatea şi strâmbătatea, şi aşa cădem la Tine, primeşte-ne Stăpâne. Deşi sântem departe de întoarcerea şi adevărata căinţă, lipsa să o îndeplinească nemărginita Ta bunătate, ba chiar totul,

fiindcă de toate cu totul sântem lipsiţi. Pentru că ai îndurare şi milă care Te înduplecă: Crucea şi moartea cea de voie, ce ai suferit pentru noi nerecunoscătorii, luptele apostolilor, sudorile cuvioşilor, sângele mucenicilor, şi înainte de toate, nădejdea şi mântuirea cea de obşte a tuturor, pe Născătoarea de Dumnezeu, care Te-a născut fără de sămânţă mai presus de minte. Ale căror rugăciuni primindu-le cu iubire de oameni, slobozeşte-ne pe noi de întristarea cea de acum şi de viitoarea muncă cea veşnică. Cu harul şi iubirea de oameni a Părintelui Tău celui fără de început, cu Care eşti binecuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(3)

Domnului să ne rugăm

Atoateţiitorule Stăpâne, îndelung-Răbdătorule, mult-Miluitorule, lesne-Iertătorule, de oameni-Iubitorule, Preabune, Atotputernice Hristoase, Dumnezeul nostru. Tu din nefiinţă în fiinţă ai adus firea noastră, numai din prisosinţa bunătăţii, Tu ai insuflat întru noi suflet şi cuvânt înţelegător, şi cu chipul Tău cinstindu-ne, ne-ai învrednicit minunat desfătării raiului, purtării celei asemenea lui Dumnezeu şi cuminecării dumnezeieşti; Tu pe cei ce au călcat porunca Ta, şi s-au supus înşelăciunii şi amăgirii diavoleşti, căzând din slava Ta, şi schimbând viaţa cu moartea şi împărăţia cu robia cea ruşinoasă, nu i-ai trecut cu vederea, pentru adâncul cel negrăit al îndelung-răbdării şi bunătăţii, ci i-ai cercetat în tot chipul prin Părinţi şi Prooroci. Tu ai dat nouă Legea cea scrisă spre întoarcere şi învăţătură; pus-ai îngeri îndreptători şi păzitori, învăţându-ne şi conducându-ne spre aflarea a ce este mai bine. Dar fiindcă toate acestea le-am arătat a fi deşarte şi zadarnice, prin plecarea cea nemăsurată a noastră către răutate, Tu însuţi la sfârşitul veacurilor, nespus ai făcut a doua naştere a firii noastre, şi întreg omul nostru unindu-l minunat cu întreaga Ta Dumnezeire, şi sfinţind trupul cu trup, şi sufletul cu suflet, şi cu moartea şi patimile Tale scăpându-ne pe noi de patimile cele peste fire şi de moarte, prin paza dumnezeieştilor Tale porunci, ne-ai învrednicit vieţii celei nemuritoare.

Dar noi iarăşi călcând aceste porunci dumnezeieşti ale Tale, şi umblând după poftele şi voinţele noastre, cu stăruinţă facem

tot păcatul în fiecare zi: clevetire, defăimare, ţinere în minte de rău, călcare de jurământ, minţire, vorbire de ruşine, înşelăciune, ceartă, pizmă, şi toată fapta de ruşine necuviincioasă, firească şi peste fire, ce nu se află nici la dobitoacele necuvântătoare; acestea toate păgâneşte din nou le născocim. Stinsu-s-au în deşertăciune zilele noastre, sântem lipsiţi de ajutorul Tău, ne-am făcut de batjocură şi dispreţ celor din împrejurul nostru, numele Tău Cel Preasfânt şi închinat s-a făcut prin noi defăimat de păgâni, că am îmbătrânit în răutate şi neînţelepţeşte pe căi şchiopătăm. Toţi ne-am abătut, împreună netrebnici ne-am făcut, nu este cine să înţeleagă, nu este până la unul: preoţii şi poporul ne-am abătut împreună. Pentru aceasta, cu dreaptă judecată, sântem depărtaţi de la Tine şi aruncaţi de la ajutorul Tău cel mare, şi noi păcătoşii am întors spre întărâtare multa Ta iubire de oameni.

Ciumă şi robie, strâmtorare şi sărăcie, morţi felurite şi necontenite ne-au sfâşiat pe noi nemernicii, pentru ca prin astfel de bătăi să ne tragi cu sila la Tine, Iubitorule de oameni. Dar nici aşa nu s-a făcut ceva mai mult din partea noastră. Datu-ne-ai spre robie păgânilor şi celor nelegiuiţi spre jefuire, spre junghiere şi spre pradă, şi nici aşa nu ne-am înţelepţit, nici nu ne-am depărtat de la răutăţile şi nelegiuirile noastre. Puţin numai ne-ai scos minunat din robie, şi ne-ai slobozit peste nădejdea noastră de la necredincioşi, şi încă mai mult am adăugat nelegiuire peste nelegiuire, semeţindu-ne de binefacere şi de libertate, şi rău întrebuinţând iertarea. Pentru aceasta, Preabunule Stăpâne, ca pe unii care nici prin cele de întristare, nici prin cele cumplite, nu ne-am înţelepţit, nici nu ne-am făcut mai buni prin binefacerile şi harurile Tale, cu dreapta judecată ne-ai osândit pe noi, şi ne-ai dat la pierire, la sfărâmare şi deplină stingere. Şi este arătat că sântem osândiţi a fi de tot striviţi şi nimiciţi, pentru că ai secerat aşa fără de cruţare înainte de timp vrednicia neamului nostru, ca nici rădăcină, nici sământă să nu rămână în Israel, după cum este scris, ci să ne facem ca Sodoma şi Gomora, pe care de demult cu totul le-a nimicit înecul de foc. Căci boala nu ne cuprinde încet, răpind cu cumpătare pe cei ce mor, ci ca un junghietor stând de faţă şi pe fiecare cu sabia de moarte lovindu-l; aşa, mulţi deodată rană au primit, semnul morţii şi pe toţi împreună repede i-a acoperit întunericul, încât abia zicem a fi răniţi şi moartea îndată ne şi calcă pe urmă. Aşa că din una şi aceeaşi casă se scot câte doi

şi câte trei, aruncaţi grămadă pe un pat, încât cei rămaşi nu mai pot fi în stare a da rudelor cele cuvenite după lege, nici nu le este cu putinţă a se gândi la care dintre rude mai întâi să meargă, că toţi cu totul se sting amar, şi se trimit la iad. Ci de pretutindeni strânşi de nepricepere şi nedumerire, nu ştim care parte din nenorocire se cuvine mai vârtos a o plânge: oare moartea cea fără timp sau răpirea cea neaşteptată, sau pe cei mai înainte muriţi ori pe cei ce acum îşi dau sufletul, sau pe cei ce au peste puţin să pătimească aceasta ori pe cei ce se par a scăpa şi a fi mai tari decât boala? Dar, mai vârtos, se cade a ne tângui şi plânge, nemairămânând nici o nădejde, că peste puţin vom fi şi noi număraţi între morţi; aşa, de pretutindeni deznădăjduiţi, zăcem ca nişte vite aşteptând junghierea. Astăzi stă în jurul părinţilor şi a mamelor ceata copiilor, ceata fiilor, ceata altor rude şi cunoscuţi, încât casele sânt strâmte pentru mulţimea celor ce se adună în familii şi rudenii; iar mâine sânt fără fii, lipsiţi, amărâţi, părăsiţi, ca nişte netrebnici şi ca şi cum şi-ar fi pierdut toată nădejdea de viaţă şi de bătrâneţe şi de prelungirea neamului de moştenire, şi ca nişte lipsiţi de toate cele fireşti, de cei mai iubiţi şi de cele mai trebuitoare. Spăimântatu-ne-am deci, Iubitorule de oameni, Stăpâne, de această mare şi nesuferită restrişte şi bătaie; şi puţin de nu ne-am ieşit din fire, că ne-a cuprins pe noi nepriceperea şi nedumerirea; şi a venit asupră-ne frică şi cutremur, ne-a acoperit umbra morţii, ne-am uimit şi deznădăjduit cu totul. Că nu ne mai credem a fi între cei vii, nici nu sântem în liniştea minţii, ci fiecare închipuindu-şi a avea în sine rana şi adesea pipăindu-şi membrele, în tot ceasul se înspăimântă, chiar de s-ar pune vreun ţânţar, ori l-ar muşca vreo vietate, i se pare de frică că a sosit pieirea, şi înainte de moarte ni se pare că murim. Pentru care toţi ne şi învârtim ca nişte morţi şi leşinaţi şi cu totul uimiţi, neaflând nici o scăpare; şi ce este mai rău, noi ticăloşii nu îndrăznim nici a ridica la cer ochii noştri, nici a deschide gura noastră şi a ne ruga înaintea Ta, fiind împunşi de boldul conştiinţei; şi având înaintea ochilor faptele noastre cele viclene şi pline de toată necurăţia, acoperindu-ne de ruşine feţele, ne judecăm nevrednici de ajutorul Tău şi de sprijinirea Ta. Striviţi fiind, umiliţi şi ruşinaţi, de aceasta, strigăm numai către Tine, Dumnezeule Cel Bun: Drept eşti, Doamne, şi dreaptă este judecata Ta în toate cele ce le-ai adus asupra noastră! Iar mai ales, n-ai făcut nouă după nelegiuirea noastră,

nici după păcatele noastre nu ne-ai răsplătit nouă, ci şi această bătaie adusă asupra noastră mărturisim a fi mai mult după iubirea Ta de oameni, decât după dreptate; căci toată bătaia şi rana şi toată pierzarea adusă asupra noastră este mică şi puţină faţă de prea multele noastre nelegiuiri. Deci, pentru mulţimea păcatelor noastre, nu putem nici a îndrăzni, drepte Judecătorule, Doamne, ca să rugăm bunătatea Ta spre a afla dezlegare de această înfricoşată certare. Dar mila Ta cea preamare şi adâncul îndurărilor Tale, mult-Miluitorule Stăpâne, ne sileşte a îndrăzni şi a căuta cele peste meritul nostru. Pentru care, Dumnezeule Preabune şi Doamne al milei, ne rugăm măreţiei Tale: Opreşte această ascuţită sabie a morţii ce înainte de timp se aduce asupra noastră, ca nu cu mânia Ta să ne mustri pe noi, nici să ne dai cu totul la pieire, pentru numele Tău cel sfânt, nici să îndepărtezi de la noi mila Ta, Iubitorule de oameni, nici să strici aşezământul Tău care L-ai făcut cu părinţii noştri, nici să nu ne împuţinezi mai mult decât toate neamurile. Pune asupra mulţimii răutăţilor noastre adâncul îndurărilor Tale; numai Ţie păcătuim, Doamne, dar şi numai Ţie unuia slujim; afară de Tine alt Dumnezeu nu cunoaştem; numai Ţie îţi stăm înainte cu inima înfrântă şi umilită, şi lăcrimând strigăm: Doamne, miluieşte-ne.

Primeşte, Iubitorule de oameni, această umilinţă a noastră şi durere de inimă, precum ai primit lacrimile lui Ezechia în întristarea inimii lui, şi l-ai scăpat pe dânsul de moarte, şi i-ai dăruit timp de viaţă peste cel pus pentru sfârşitul lui; căci, zice Scriptura: Întors-a Ezechia faţa sa către perete şi a plâns; şi îndată ca un Stăpân iubitor de oameni, ai trimis pe proorocul şi i-a zis lui: Auzit-am rugăciunea Ta şi am văzut lacrimile tale, şi voi adăuga la anii tăi, ani cincisprezece. Deci, Răbdătorule de răutate, Doamne, Însuţi ai zis: Nu voiesc moartea păcătosului, ci întoarcerea şi vieţuirea lui; îndură-Te şi de noi nevrednicii şi întoarce mânia Ta cea dreaptă de la noi, şi să nu ne urgiseşti pe noi în veci. Vezi, Stăpâne, că ne-am împuţinat şi am scăzut moştenirea Ta, şi poporul Tău cel sfânt, şi plinirea a tot pământului, a căruia umbră cuprindea şi munţii. Adu-Ţi aminte, Iubitorule de oameni, de Cruce, de moarte şi de patima cea de voie, care ai suferit-o pentru noi osândiţii, şi să nu răpească moartea ca un leu sufletele noastre, nefiind cine să scape, nici să ne mântuiască. Ştii, îndelung-Răbdătorule, că nici o bătaie n-a atins aşa pe nesimţitorii egipteni, ca stricarea şi pierzarea întâi-născuţilor; iar

asupra noastră nenorocirea este neînchipuită şi răutatea neasemănată, deoarece toţi împreună, şi cei dintâi, şi cei de mijloc, şi cei din urmă se răpesc fără timp aşa de iute. Îndură-Te deci, lesne-Iertătorule, Doamne, de lacrimile şi plângerea tinerilor şi a pruncilor şi de toată vârsta; opreşte-Ţi întărâtarea Ta cea dreaptă asupra noastră şi încetează sfărâmarea, mult-Miluitorule Doamne. Căci pruncii primind rana şi semnul morţii şi venind în cunoştinţă de rău şi de pieire, la noi se uită, îşi aţintesc ochii, îşi întind mâinile, şi prin lacrimi, prin gângăviri, prin sunete neînţelese şi prin toate mişcările putincioase arată junghierea, plângându-şi pieirea, şi în toate chipurile se silesc cum ne-ar atrage spre ajutorul lor. Iar noi neputând nicicum a le întinde mână de ajutor şi dezlegare de răutate, la Tine alergăm şi cerem ajutor împotriva acestei cumplite bătăi. Că Ţie unuia sânt cu putinţă cele ce la oameni sânt cu neputinţă, că bine eşti cuvântat în veci. Amin.

(4)

Alte rugăciuni, facere a sfinţitului patriarh Calist

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Care cu porunca cea creatoare ai făcut din nefiinţă în fiinţă aceasta făptură văzută; apoi prin marea Ta bunătate ai zidit cu mâinile Tale pe om, şi mai întâi toată alcătuirea lui spre mâncare şi băutură ai făcut-o lesnicioasă şi fără de cheltuială; dar îndată după călcarea poruncii l-ai lipsit pe dânsul de acea desfătare nestricăcioasă şi spre folosul lui i-ai dat alt trai mai anevoios; aşa ai poruncit pământului să scoată roade spre hrana noastră şi chiar a vietăţilor necuvântătoare, în multe feluri şi în multe chipuri. Unora dintre ele le-ai dat cele trebuincioase numai din seminţele pământului, iar altora în alt fel, după puterea Ta cea prevăzătoare, prin care Te îngrijeşti cu bunătatea Ta şi de peştii mării, deschizând dreapta Ta şi umplând toată vietatea de buna Ta voinţă. Cel ce ai făcut semne mari şi minunate în Vechiul Testament şi în cel Nou, auzi-mă şi pe mine păcătosul şi nevrednicul robul Tău. Şi precum odinioară prin Iosif, ce purta chipul Unuia-Născut Fiului Tău, ai hrănit cu îndestulare pe tot poporul israelit, aşa şi acum, prin Unul-Născut Fiul Tău, Adevăratul Dumnezeul nostru, dăruieşte cele de hrană şi de odihnă nouă, şi ne dă scă-

pare de toate cele întristătoare: de ciumă, de foamete, şi ne izbăveşte pe noi de chinul şi nevoia ce ne aşteptă, ca să se preamărească Preasfânt numele Tău, al Tatălui celui fără de început şi al Unuia-Născut Fiului Tău şi al Preasfântului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(5)

Domnului să ne rugăm

Dumnezeul minunilor, Care ai făcut mari şi minunate; Cel ce prin Moise ai slobozit pe Israil din robia cea amară a lui Faraon; Cel ce cu mâna Ta cea dreaptă l-ai condus şi nevătămat l-ai adus în pământul făgăduinţei; Care mai întâi prin păsările acelea ai hrănit spre saţiu în deşertul cel prea uscat un popor greu de numărat; Care ai plouat mană ca apa din izvor pururea curgător; Cel ce ai pregătit ca din piatra cea vârtoasă să izvorască izvor de apă şi ai săturat prin revărsarea apei pe toţi cei chinuiţi de sete; aşa şi acum, hrăneşte-ne pe noi cu ştiuta Ta bunătate şi iubire de oameni; dăruieşte nouă cele trebuitoare şi ne îndestulează spre slujirea şi hrana noastră; arată şi în noi marele Tale minuni şi ne hrăneşte spre saţiu cu binecuvântarea bunătăţii Tale, că toate sânt Ţie cu putinţă şi nu-Ţi este nimic neputincios. Aşa, Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce ai hrănit mii de popoare cu puţine pâini în deşert, hrăneşte-ne şi pe noi acum cu negrăita Ta îndurare, şi să nu treci cu vederea rugăciunile noastre ale păcătoşilor şi nevrednicilor Tăi robi; ca să se preamărească Preasfânt numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
binecuvântării corabiei celei noi sau a luntrei

Preotul punând pe sine epitrahilul, face începutul obişnuit.

Citeţul: Împărate ceresc..., Slavă..., Şi acum..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluieşte, (de 12 ori). Veniţi să ne închinăm..., (se zice de trei ori) şi

Psalmul 106

Mărturisiţi-vă Domnului că este bun, că în veac este mila Lui. Să zică cei mântuiţi de Domnul, pe care i-a izbăvit din mâna vrăjmaşului, şi din ţări i-a adunat, de la răsărit, şi de la apus, de la miazănoapte şi de la mare. Rătăcit-au în pustie fără de apă, calea cetăţii celei de locuit n-au aflat. Flămânzind şi însetând, sufletul lor într-înşii se sfârşea. Şi au strigat către Domnul, când se necăjeau ei, şi din nevoile lor i-a izbăvit pe dânşii. Şi i-a povăţuit pe cale dreaptă, ca să meargă în cetatea cea de locuit. Mărturisească-se Domnului milele Lui, şi minunile Lui fiilor omeneşti. Că a săturat suflet deşert şi suflet flămând a umplut de bunătăţi. Pe cei ce şedeau întru întuneric şi în umbra morţii, pe cei ferecaţi cu sărăcia şi cu fier. Că au amărât cuvântul Domnului şi sfatul Celui Preaînalt l-au întărâtat. Şi s-au umilit inimile lor prin suferinţe, slăbit-au şi nu era cine să le ajute. Şi au strigat către Domnul întru necazul lor, şi din nevoile lor i-a mântuit. Şi i-a scos din întuneric şi din umbra morţii, şi legăturile lor le-a rupt. Mărturisească-se Domnului milele Lui, şi minunile Lui fiilor oamenilor. Că a sfărâmat porţi de aramă şi zăvoare de fier a frânt. Scosu-i-a din calea fărădelegii lor, că pentru fărădelegile lor s-au împilat. Toată mâncarea au urât-o sufletul lor, şi s-au apropiat până la porţile morţii. Şi au strigat către Domnul întru necazul lor, şi din toate nevoile lor i-a mântuit. Trimis-a cuvântul Său şi i-a vindecat pe ei şi i-a scos din stricăciunile lor. Mărturisească-se Domnului milele Lui, şi minunile Lui fiilor oamenilor. Şi să jertfească Lui jertfă de laudă şi să vestească lucrurile Lui întru bucurie. Cei ce se pogoară la mare în vase, cei ce fac lucrare în ape mari, aceia au văzut lucrurile Domnului şi minunile Lui cele dintru adânc. El zice şi se ridică viforul şi înalţă valurile ei; ele se suie până la ceruri şi se

pogoară până la adâncuri; sufletul lor întru răutăţi se topea. Tulburatu-s-au, clătinatu-s-au ca cel ce se îmbată, şi toată înţelepciunea lor s-a înghiţit. Şi au strigat către Domnul când se necăjeau ei şi din nevoile lor i-a scos pe dânşii. Şi a poruncit viforului şi a stat întru linişte şi au încetat valurile ei. Şi s-au veselit căci s-au alinat şi i-a povăţuit pe dânşii la limanul voii Lui. Mărturisească-se Domnului milele Lui şi minunile Lui fiilor oamenilor. Să-L înalţe pe Dânsul întru adunarea poporului şi la scaunul bătrânilor să-L laude pe El. El preface râurile întru pustietate şi curgerile apelor întru uscăciune; pământul cel roditor întru sărătură, pentru răutatea celor ce locuiesc pe dânsul. El preface pustietatea în iezere de apă şi pământul cel uscat întru curgere de apă. Şi a sălăşluit acolo pe ce-i flămânzi şi aşează cetăţi de locuit. Şi au semănat ţarinele şi au sădit vii, şi au făcut rod de sămânţă. Şi i-a binecuvântat şi s-au înmulţit foarte, şi dobitoacele lor nu le-a împuţinat. Şi s-au împuţinat şi s-au umilit de împilare, de răutate şi de durere. Vărsatu-s-a urgisirea asupra căpeteniilor lor, şi au făcut să rătăcească întru neumblată, şi nu în cale. Şi a ajutat săracului din sărăcie, şi i-a pus pe ei ca pe nişte oi de moştenire. Vedea-vor drepţii şi se vor veseli, şi toată fărădelegea îşi va astupa gura sa. Cine este înţelept şi va lua aminte la acestea şi va pricepe milele Domnului?

După aceea zicând: Domnului să ne rugăm. Doamne miluieşte. **Citeşte rugăciunea aceasta:**

Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, Care ai poruncit robului Tău Noe să facă corabia spre mântuirea lumii, din lemne multe, şi l-ai binecuvântat a fi şi a se alcătui ca un singur lemn; Însuţi, Stăpâne al tuturor, care ai binecuvântat ai aşezat lemnele cele necuvântătore, şi cu dreapta Ta cea tare mântuieşti neamul omenesc, păzeşte şi acum corabia aceasta, şi-i dă ei înger bun, paşnic; păzeşte şi pe cei ce voiesc a călători întru ea; dă-le lor să ajungă sănătoşi întru ale lor, cu rugăciunile preacuratei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci, a cinstitelor cereştilor, înţelegătoarelor puteri celor fără de trupuri; a sfântului, slăvitului, prooroc, Înaintemergătorul şi Botezătorul Ioan; a sfinţilor, slăviţilor şi tot lăudaţilor apostoli, a sfântului (N) a cărui pomenire o săvârşim şi a tuturor sfinţilor Tăi. Că Tu eşti Cel ce ocârmuieşti şi sfinţeşti

toate, Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă şi mulţumire şi închinăciune înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi luând preotul apă sfinţită, stropeşte cu ea corabia, sau luntrea, zicând:

Se binecuvintează corabia aceasta, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Şi îndată cântă Stihira, glasul al 4-lea: Caută spre rugăciunile robilor Tăi..., Şi se face obişnuitul Apolis al zilei.

RUGĂCIUNE
la binecuvântarea mrejelor

Domnului să ne rugăm

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce cu cinci pâini şi cu doi peşti ai săturat cinci mii, şi mulţime de fărâmitură din rămăşiţe ai făcut ca să se strângă; Însuţi Stăpâne atotputernice, şi mrejele acestea binecuvintează-le, pentru rugăciunile preabinecuvântatei, slăvitei Stăpânei noastre, Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; ale sfântului, măritului şi întru tot lăudatului apostol Petru; şi pe cei ce se hrănesc cu peşte dintr-însele, îi păzeşte în pace şi întru sănătate sufletească şi trupească; că Tu eşti dătătorul tuturor bunătăţilor şi Ţie slavă înălţăm, împreună cu Cel fără de început al Tău Părinte şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Duhul Tău, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE
pentru cei ce vor să călătorească în cale

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce eşti calea cea adevărată şi viţa, Care ai călătorit împreună cu robul Tău Iosif, însoţeşte Stăpâne, şi pe robul Tău (N), şi-l fereşte de furi, de toată întâmplarea şi bântuirea cea rea. Dăruieşte-i pace şi ajutor bun ca să aibă el grijă de toată dreptatea, urmând poruncilor Tale, şi binevoieşte a se întoarce plin de bunătăţile cereşti şi pământeşti. Că a Ta este împărăţia, puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
preotului ce se ispiteşte în vis

După ce s-a ispitit în vis, îndată se scoală şi făcând începutul zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluieşte (de 12 ori); Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm (de trei ori) şi citeşte Pavecerniţa pe rând, până după: Cred într-unul Dumnezeu..., apoi zice:

Uşurează, lasă, iartă, Dumnezeule, greşalele noastre cele de voie şi fără de voie, cele cu fapta şi cu cuvântul, cele cu ştiinţa şi cu neştiinţa, cele de noapte şi cele din zi, cele cu mintea şi cu gândul, toate le iartă nouă, ca un bun şi de oameni iubitor.

Troparul şi Condacul zilei.
Apoi Troparele acestea glasul al 2-lea:

Păcătuit-am Ţie, Mântuitorule, ca fiul cel desfrânat; primeşte-mă, Părinte, pe mine cel ce mă pocăiesc, şi mă miluieşte, Dumnezeule.

Strig Ţie, Hristoase Mântuitorule, cu glasul vameşului: curăţeşte-mă, ca pe acela şi mă miluieşte, Dumnezeule.

Glasul al 5-lea, al Născătoarei:

Acoperământul tău cel grabnic şi ajutorul şi mila ta arată-le spre robul Tău, şi linişteşte tu, Curată, valurile gândurilor celor deşarte şi ridică sufletul meu cel căzut, Născătoare de Dumnezeu, că ştiu, Fecioară, ştiu că poţi câte le voieşti.

Apoi: Sfinte Dumnezeule... Preasfântă Treime... Tatăl nostru... Că a Ta este Împărăţia...

Alte Stihiri, glasul al 7-lea:

Ca cel căzut între tâlhari şi rănit, aşa şi eu am căzut pentru păcatele mele şi sufletul meu este rănit; către cine voi alerga eu, vinovatul, decât către Tine, doctorul cel îndurat al sufletelor? Revarsă peste mine, Dumnezeule, mila Ta cea mare.

Ca fiul cel desfrânat am venit şi eu, Îndurate; primeşte-mă pe mine cel ce cad, ca pe unul din năimiţii Tăi, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Glasul al 8-lea:

Căzând în furia cugetelor mele, mi s-a furat mintea mie mişelului, şi cumplit fiind rănit, tot sufletul îmi este vătămat, şi de aceea zac gol de virtuţi în calea vieţii. Şi un preot văzându-mă suferind de răni, trecând nu s-a uitat la mine, pentru că sânt nevindecate. Un levit iarăşi neputând suferi durerea cea pierzătoare de suflet, văzându-mă şi el, a trecut alăturea. Iar Tu, Cel ce ai binevoit a Te întrupa nu din Samaria, ci din Maria, Hristoase Dumnezeule, cu iubirea Ta de oameni dă-mi mie vindecare, vărsând asupra mea mila Ta cea mare.

Gândesc la ziua cea înfricoşată şi-mi plâng faptele cele viclene, cum mă voi îndreptăţi înaintea Împăratului celui nemuritor? Şi cu ce îndrăznire voi privi la Judecătorul, eu desfrânatul? Îndurate Părinte, Fiule Unule-Născut şi Duhule Sfinte, miluieşte-mă pe mine.

În valea plângerii, în locul pe care l-ai rânduit, când vei şedea să faci judecată dreaptă, să nu-mi vădeşti, Îndurate, cele ascunse ale mele, nici să mă ruşinezi înaintea îngerilor; ci cruţă-mă, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Slavă...,

Eu sânt pomul cel neroditor, Doamne, neaducând nicidecum roade de umilinţă, şi mă sfiesc de tăiere şi mă înfricoşez de focul cel nestins; pentru care Te rog, înainte de acea nevoie, întoarce-mă şi mă mântuieşte.

Şi acum..., a Născătoarei:

Nădejdea cea bună a lumii, Născătoare de Dumnezeu, numai singură folosirea ta cea binevoitoare o cer; îndură-te de mine păcătosul, şi roagă pe Înduratul Dumnezeu să scape sufletul meu de toată certarea, ceea ce eşti una binecuvântată.

Doamne miluieşte (de 40 ori) şi
Rugăciunea lui Marcu Monahul:

Preacurate, neîntinate, mult-Milostive Doamne, Cel care prin înălţarea omenirii Tale ai scăpat de stricăciune firea noastră şi întreagă ai sfinţit-o prin unirea cu firea cea dumnezeiască; Cel ce cu îndestulare dai harul Tău celor ce Te cred cu neîndoire numai pe Tine adevărat Dumnezeu, şi prin neputinţa trupului ruşinezi pe potrivnicul cel vechi şi tare la

cerbice; Însuţi Binefăcătorule, Doamne, şi pe mine cel pătimaş şi dedat păcatului, fiind spurcat prin nălucirea din vis, curăţeşte-mă de toată întinăciunea trupului şi a sufletului şi să nu-mi socoteşti aceasta ca păcat, ori de m-am întinat în vis din pizma demonului celui nălucitor şi urâtor de bine, ori din rea deprindere, ori din neîngrijirea şi neînfrânarea de cele vătămătoare, ori din tirania nesaţiului. Întăreşte-mă şi mai departe cu harul Tău cel atotputernic, împotriva înrăutăţirii şi a tulburării lui, şi mă fereşte mai presus de vicleniile lui cele felurite, păzindu-mi făclia întregii înţelepciuni nestinsă până la sfârşit. Pentru ca prin ajutorul Tău fiind slobozit de toată împătimirea cea groaznică a gândurilor şi de toată negura cea fioroasă a nălucirilor de noapte, ziua şi noaptea aplecându-mă cu cuget curat la privirea cea luminoasă a judecăţilor Tale celor dorite şi mai dulci decât mierea şi fagurele, să mă învrednicesc a mă împărtăşi cu nemuritoarele şi de-viaţă-făcătoarele Tale Taine. Cu rugăciunile Stăpânei noastre, Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, care fără stricăciune Te-a născut, şi cu ale tuturor Sfinţilor. Amin.

Altă rugăciune a Sfântului Vasile cel Mare

Mult-Îndurate, neîntinate, preacurate, Doamne, singurul fără de păcat, curăţeşte-mă pe mine netrebnicul robul Tău de toată întinăciunea trupului şi a sufletului, şi de necurăţia ce s-a întâmplat mie acum din neluare aminte şi din trândăvie, împreună cu toate celelalte nelegiuiri ale mele, şi mă arată neîntinat prin harul Hristosului Tău şi mă sfinţeşte cu venirea Sfântului Tău Duh, ca deşteptându-mă din negura necurăţiilor mele şi din nălucirile diavolului, încă şi de toată întinăciunea diavolească, să mă învrednicesc în conştiinţă curată a deschide întinata şi necurata mea gură spre lauda preasfântului Tău nume, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi aşa, nevinovat şi neosândit, să mă cuminec cu preacuratele, nemuritoarele, preasfintele şi de-viaţă-făcătoarele Taine ale Unuia-Născut Fiului Tău, a Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu Care împreună bine eşti cuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Altă rugăciune a marelui Vasile

Iarăşi m-am alunecat cu mintea eu ticălosul, slujind deprinderii celei rele a păcatului; iarăşi domnul întunericului şi născătorul dulceţii pătimaşe m-a prins rob, şi ca pe un rob umilit mă sileşte a mă robi voii sale şi poftelor cărnii. Şi ce voi face, Doamne, Doamne, izbăvitorule şi apărătorule al celor ce se încred în Tine? Ci la Tine iarăşi mă voi întoarce, voi suspina şi voi cere iertarea faptelor mele. Dar mă tem şi mă tremur nu cumva în toate zilele mărturisindu-mă şi făgăduind părăsire de răutăţi, păcătuind încă în tot ceasul şi neîmplinind rugăciunile mele, Ţie, Dumnezeul meu, să nu întorc spre întărâtare îndelunga Ta răbdare. Şi cine va suferi, Doamne, mânia Ta? Dar cunoscând mulţimea îndurărilor Tale şi adâncul iubirii Tale de oameni, iarăşi mă arunc la milele Tale şi strig Ţie: Păcătuit-am, Dumnezeule, miluieşte-mă pe mine cel căzut; dă-mi mână de ajutor mie celui cufundat în prăpastia dezmierdărilor, şi nu mă părăsi, Doamne, pe mine făptura mâinilor Tale, spre a mă pierde în nelegiuirile şi păcatele mele. Ci de bunătatea Ta cea obişnuită ţinându-Te, curăţeşte-mă de întinăciunea şi spurcăciunea trupului meu şi de gândurile mele cele pătimaşe, care în toate zilele întinează ticălosul meu suflet; că iată, Doamne Dumnezeul meu, nu este într-însul loc curat, ci întreg s-a stricat, având o rană peste tot trupul.

Tu, dar, Însuţi ca un doctor al sufletelor şi izvorul milei, curăţeşte-l prin spălarea lacrimilor, vărsându-le acestea întru mine cu îndestulare şi revarsă iubirea Ta de oameni şi vindecă sfărâmăturile lui. Şi-mi dă vindecare şi curăţire, şi să nu întorci faţa Ta de la mine, că mă va mistui focul deznădăjduirii. Dar, precum ai zis, Dumnezeule cel fără de minciună, că mare bucurie se face pentru pocăinţa unui păcătos, aceasta să se facă şi pentru mine păcătosul. Şi să nu închizi urechile îndurării Tale ci deschide-le la rugăciunea pocăinţei mele, şi se va îndrepta ca o tămâie înaintea Ta. Pentru că ştii neputinţa firii, Ziditorule, şi alunecarea tinereţilor, treci cu vederea păcatele şi primeşti pocăinţa celor ce în adevăr se mărturisesc Ţie. Că Tu singur eşti fără de păcat, Cel ce ridici păcatul lumii, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi face 50 metanii şi zice la fiecare metanie: Dumnezeule, curăţeşte-mă pe mine păcătosul şi mă miluieşte, pentru numele Tău cel Sfânt. **Sau zice:**

Păcătuit-am Ţie, Doamne, iartă-mă pe mine desfrânatul. Apoi: Cel ce în toată vremea şi în tot ceasul..., Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii..., şi îndată: Întru numele Domnului binecuvintează Părinte.

Stăpâne Dumnezeule Părinte atotputernice, Doamne Fiule Unule-Născut, Iisuse Hristoase şi Duhule Sfinte, o Dumnezeire, o putere, miluieşte-mă pe mine păcătosul şi cu judecăţile care le ştii, mântuieşte-mă pe mine nevrednicul robul Tău, că bine eşti cuvântat în vecii vecilor. Amin.

Apoi: Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluieşte, (de 12 ori), Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii...

Apărătoare Doamnă, pentru biruinţă mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem Ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii Tăi; ci ca ceea ce ai putere nebiruită, slobozeşte-ne din toate nevoile, ca să strigăm Ţie: Bucură-te, mireasă pururea Fecioară.

Şi face otpust.

De este nălucirea în vis din ispita diavolului, preotul face această rânduială slujeşte Sfânta Liturghie şi se împărtăşeşte. Iar de va fi venită din multă beţie, să se oprească de la orice lucrare sfinţită, după canonul al 4-lea al lui Dionisie şi a Marelui Atanasie în epistola către Ammun, şi după marele Vasile în scrierile ascetice.

TEDEUM
la începerea anului şcolar

Preotul începe: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., **Strana cântă:** Împărate ceresc..., **Citeţul:** Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluieşte **(de 12 ori).** Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm..., **(de 3 ori).**

Psalmul 33

Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea. Întru Domnul se va lăuda sufletul meu; audă cei blânzi şi să se veselească. Slăviţi pe Domnul cu mine şi să înălţăm numele Lui împreună. Căutat-am pe Domnul şi m-a auzit şi din toate necazurile mele m-a izbăvit. Apropiaţi-vă către Dânsul şi vă luminaţi şi feţele voastre nu se vor ruşina. Săracul acesta a strigat şi Domnul l-a auzit şi din toate necazurile lui l-a mântuit. Tăbărî-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de Dânsul şi-i va izbăvi pe ei. Gustaţi şi vedeţi că bun este Domnul; fericit bărbatul care nădăjduieşte spre Dânsul. Temeţi-vă de Domnul toţi sfinţii Lui, că nu este lipsă celor ce se tem de Dânsul. Bogaţii au sărăcit şi au flămânzit iar cei ce caută pe Domnul nu se vor lipsi de tot binele. Veniţi, fiilor, ascultaţi-mă pe mine, frica Domnului vă voi învăţa pe voi. Cine este omul cel ce voieşte viaţa? Care iubeşte să vadă zile bune? Opreşte-ţi limba ta de la rău şi buzele tale să nu grăiască vicleşug. Fereşte-te de rău şi fă binele, caută pacea şi o urmează pe ea. Ochii Domnului spre cei drepţi şi urechile Lui spre rugăciunea lor. Iar faţa Domnului asupra celor ce fac rele ca să piardă de pe pământ pomenirea lor. Strigat-au drepţii şi Domnul i-a auzit pe ei şi din toate necazurile lor i-a izbăvit. Aproape este Domnul de cei umiliţi la inimă şi pe cei smeriţi cu duhul îi va mântui. Multe sânt necazurile drepţilor şi din toate acelea îi va izbăvi pe ei Domnul. Păzeşte Domnul toate oasele lor, nici unul din ele nu se va zdrobi. Moartea păcătosului

este cumplită şi cei ce urăsc pe dreptul vor greşi. Mântui-va Domnul sufletele robilor Săi şi nu vor greşi toţi cei ce nădăjduiesc spre Dânsul.

Slavă..., Şi acum..., Aliluia (se zice de trei ori). Şi ectenia aceasta: Cu pace Domnului să ne rugăm, şi celelalte până la: Pentru cei ce călătoresc pe mare..., apoi adaugă acestea:

Pentru ca să trimită asupra şcolarilor acestora duhul înţelepciunii şi al înţelegerii, şi să le deschidă mintea şi cugetul, şi să lumineze inima lor spre primirea învăţăturilor celor bune, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să sădească în inima lor începutul înţelepciunii, frica Sa cea dumnezeiască, şi prin ea să alunge din inimile lor uşurătăţile tinereţii, şi să lumineze mintea lor a se abate de la rău şi a face binele, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să deschidă mintea lor a pricepe şi a înţelege, şi a ţine minte toate învăţăturile cele bune şi folositoare, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să le dea lor înţelepciunea care şade la tronul Lui, şi să o sădească în inimile lor ca să-i înveţe ce este bineplăcut înaintea Lui, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să sporească ei cu înţelepciunea şi cu vârsta întru slava lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca prin înţelepciune şi viaţă virtuoasă şi prin credinţa ortodoxă să fie ei bucurie şi mângâiere părinţilor lor şi întărire Bisericii noastre Ortodoxe, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fie izbăviţi ei şi noi de tot necazul..., şi celelalte. Ecfonis: Că Ţie se cuvine toată slava.... Apoi Dumnezeu este Domnul... şi Troparele acestea, glasul 6-lea:

Precum în mijlocul ucenicilor Tăi ai venit, Mântuitorule, pace dându-le lor, aşa vino şi la noi şi ne mântuieşte.

Duhul Tău cel Sfânt, Hristoase Dumnezeule, pe ucenicii cei necărturari i-a arătat învăţători, şi prin propovăduirea cea cu multe graiuri a limbilor a stricat amăgirea, ca un atotputernic.

Slavă..., glasul 8-lea:

Bine eşti cuvântat Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce

preaînţelepţi pe pescari i-ai arătat, trimiţându-le lor Duhul Sfânt, şi printr-înşii lumea ai vânat, Iubitorule de oameni, slavă Ţie.

Şi acum...,

Ceea ce eşti folositoarea creştinilor neînfruntată, mijlocitoare către Făcătorul neschimbată, nu trece cu vederea glasurile cele de rugăciune ale păcătoşilor, ci sârguieşte ca o bună spre ajutorul nostru, care cu credinţă strigăm Ţie: grăbeşte spre rugăciune şi sârguieşte spre îmblânzire, apărând pururea pe cei ce te cinstesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Diaconul: Să luăm aminte, **preotul:** Pace tuturor.
Citeţul: Şi duhului Tău.

Prochimen, glasul 4-lea: Întru ce-şi va îndrepta tânărul calea sa? Când va păzi cuvintele Tale. **Stih:** Mai mult decât cei ce mă învaţă am înţeles, pentru că mărturiile Tale cugetarea mea este.

APOSTOLUL

Diaconul: Înţelepciune

Din Epistola către Galateni
a Sfântului Apostol Iacov, citire: (3.1-2,13-18)

Fraţii mei, nu fiţi numiţi învăţători, ştiind că vom să luăm mai mare osândă, căci în multe greşim toţi. De nu greşeşte cineva în cuvânt, acela este bărbat desăvârşit şi puternic a-şi înfrâna tot trupul. Cine este înţelept şi bine ştiutor între voi? Să-şi arate din viaţa cea bună faptele sale întru blândeţea înţelepciunii. Iar de aveţi pizmă amară şi prigonire întru inimile voastre, nu vă lăudaţi nici nu minţiţi împotriva adevărului. Această înţelepciune nu se pogoară de sus, ci este pământească, trupească, demonică. Căci unde este pizmă şi prigonire, acolo este neorânduială şi tot lucrul rău. Iar înţelepciunea cea de sus, întâi este curată, apoi paşnică, blândă, smerită, plină de milă, şi de roade bune, nepărtinitoare şi nefăţarnică. Iar roada dreptăţii se seamănă în pace de către cei ce fac pace.

EVANGHELIA

Diaconul: Înţelepciune drepţi

Din Sfânta Evanghelie de la Matei, citire: (13. 4-9)

Zis-a Domnul pilda aceasta: Ieşit-a semănătorul să semene sămânţa sa. Şi pe când semăna, unele au căzut lângă cale, şi au venit păsările şi le-au mâncat. Iar altele au căzut pe pietriş, unde n-aveau pământ mult, îndată au răsărit, unde nu aveau pământ adânc; şi răsărind soarele, s-au veştejit, şi neavând rădăcină s-au uscat. Iar altele au căzut între spini, şi au crescut spinii şi le-au înecat pe ele. Iar altele au căzut pe pământ bun şi au dat roadă, una o sută, iar alta şaizeci, iar alta treizeci. Cel ce are urechi de auzit, să audă.

Strana: Slavă Ţie Doamne, slavă Ţie.

Diaconul zice ectenia: Miluieşte-ne Dumnezeule..., după pomenirea arhiereului, adaugă acestea:

Încă ne rugăm Domnului Dumnezeului nostru, ca să caute cu milostivire asupra şcolarilor acestora şi să le trimită în inimi, în minte şi în grai duhul înţelepciunii, al bunei-ştiinţe, al evlaviei şi al fricii Sale, şi să-i lumineze cu lumina cunoştinţei Sale, şi să le dea putere şi tărie de a se deprinde la înţelegerea legii Lui celei dumnezeieşti, şi la toată învăţătura cea bună şi folositoare, Doamne auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm ca Domnul Dumnezeu să insufle acestor şcolari duhul cel bun, care povăţuieşte pe calea cea dreaptă şi aduce spor întru înţelepciune, şi întru buna-ştiinţă, şi întru toate faptele cele bune, spre slava preasfântului Său nume, şi să le dăruiască sănătate şi zile îndelungate spre întărirea Bisericii Sale şi a ţării lor. Să zicem toţi: Doamne auzi-ne şi ne miluieşte.

Apoi continuă: Auzi-ne, Dumnezeule, Mântuitorul nostru...,

Diaconul zice: Plecând genunchii noştri, Domnului să ne rugăm, şi toată lumea îngenunchează. Iar preotul, îngenunchiat şi cu capul descoperit, cu toată luarea aminte şi cu umilinţă citeşte rugăciunea aceasta cu mare glas:

RUGĂCIUNE
când merge copilul să înveţe carte

Doamne Dumnezeul nostru, Care cu chipul Tău ai cinstit pe oameni şi ne-ai îmbrăcat cu voie de sine stăpânitoare; Cel care ai intrat în Biserică la înjumătăţirea Praznicului şi ai învăţat pe oameni, încât se mirau popoarele şi ziceau: „De unde ştie Acesta Scriptura, neînvăţat fiind?”; şi David grăieşte: „Veniţi fiilor, ascultaţi-mă pe mine, frica Domnului vă voi învăţa pe voi”; Cel ce ai învăţat pe Solomon înţelepciunea, Dumnezeule al tuturor, Cuvântule, Împărate al tuturor, deschide sufletul şi inima, gura şi mintea robului Tău (N) ca să cunoască adevărul şi să facă voia Ta; şi-i fereşte pe dânşii de toată ispita diavolească, păzindu-i întru toate zilele vieţii lor, şi fă să sporească totdeauna întru toate poruncile Tale, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale şi ale tuturor Sfinţilor Tăi. Că Tu eşti cercetătorul sufletelor şi al trupurilor noastre, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Diaconul: Înţelepciune. **Strana:** Pe cea mai cinstită..., şi apolisul deplin, după care diaconul face polihroniul:

Prea Fericitului Părintelui nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, [(Înalt) Prea Sfinţitului (Arhi) Episcopului (şi Mitropolitului) nostru (N)] dă-i, Doamne, zile îndelungate şi bună-sporire în dreapta propovăduire a cuvântului adevărului Tău, şi în povăţuirea turmei celei cuvântătoare pe calea mântuirii, şi-i păzeşte întru mulţi ani.

Se cântă: Mulţi ani trăiască (de 3 ori)

Membrilor corpului didactic şi elevilor şcolii acesteia (sau studenţii facultăţii acesteia) dă-le, Doamne, zile îndelungate, pace şi sănătate, şi propăşire în răspândirea luminii ştiinţelor şi a virtuţii, şi-i păzeşte întru mulţi ani.

Se cântă: Mulţi ani trăiască (de 3 ori) şi preotul face sfârşitul: Pentru rugăciunile sfinţilor părinţilor noştri...

RUGĂCIUNI
pentru copiii ce nu pot lesne învăţa

Preotul începe: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăţia, apoi zicem aceste Tropare:

Precum ai venit în mijlocul ucenicilor Tăi, Mântuitorule, pace dându-le lor, vino şi la noi şi ne mântuieşte.

Slavă...,

Pe ucenici cei necărturari, Duhul Tău cel Sfânt învăţători i-a arătat, Hristoase Dumnezeule, şi prin bună întocmirea cea mult glăsuitoare a limbilor, înşelăciunea ai surpat-o, ca un atotputernic.

Şi acum...,

Cu limbi de alt neam, ai înnoit Hristoase pe ucenicii Tăi, ca să Te propovăduiască pe Tine, Cuvântul cel fără de moarte şi Dumnezeu, Care dai sufletelor noastre mare milă.

Apoi: Împărate ceresc mângâitorule..., Uşa milostivirii..., apoi preotul citeşte deasupra copiilor aceste rugăciuni:

(1)
Domnului să ne rugăm

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce Te-ai sălăşluit în inimile cele curate ale celor doisprezece Apostoli, prin harul Preasfântului Duh, Care S-a pogorât în chipul limbilor de foc şi a deschis gurile lor de au început a grăi în alte limbi, Însuţi Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, trimite Duhul Tău cel Sfânt peste robul Tău aceasta (N) şi sădeşte în urechile inimii lui Sfânta Scriptură, cea insuflată de Tine prin puterea Duhului Sfânt, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(2)

Domnului să ne rugăm

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce Te-ai sălăşluit şi ai luminat inima celor douăzeci şi patru de bătrâni, ale sfinţilor Tăi ucenici şi apostoli, şi ale evangheliştilor Tăi: Ioan, Matei, Marcu şi Luca; Cel ce ai învăţat şi ai luminat pe Sfântul Ştefan, întâiul mucenic, Însuţi şi acum, Doamne, luminează şi inima robului Tău (N). Pentru rugăciunile preabinecuvântatei stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria, cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci, ale cinstitului şi măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan, ale sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor Apostoli, ale Sfântului Apostol Matia, ale Sfinţilor Mucenici: Agapie, Procopie şi Filip şi a tuturor sfinţilor.

Că Tu eşti luminarea sufletelor şi a trupurilor noastre, şi Ţie slavă înălţăm împreună şi Celui fără de început al Tău Părinte, şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea, ectenia: Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule..., apoi apolisul.

RÂNDUIALA
binecuvântării ostaşilor şi a armelor
la vreme de apărare a patriei

Se face mai întâi sfinţirea cea mică a apei.

Apoi arhiereul, îmbrăcat cu epitrahilul, omoforul mic şi cu camilafca, sau preotul în epitrahil şi felon, tămâind cruciş, începe după obicei: Binecuvântat Dumnezeul nostru..., Citeţul: Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluieşte, (de 12 ori) Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm..., şi

Psalmul 34

Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac mie strâmbătate; dă război cu cei ce se oştesc asupra mea. Apucă arma şi scutul şi Te scoală întru ajutorul meu. Scoate sabia şi închide calea celor ce mă prigonesc; spune sufletului meu: „Mântuirea ta sânt eu”. Să se ruşineze şi să se înfrunte cei ce caută sufletul meu; întoarcă-se îndărăt şi să se ruşineze cei ce gândesc mie rele. Să fie ca pulberea înaintea feţei vântului şi îngerul Domnului să-i alunge. Să fie calea lor întuneric şi lunecare, şi îngerul Domnului să-i gonească pe dânşii. Că în zadar au ascuns mie stricăciunea cursei lor; în deşert au ocărât ei sufletul meu. Să-i vină lui cursa pe care nu o ştie, şi prinzătoarea pe care a ascuns-o, să-l prindă pe dânsul, şi în laţ să cadă. Iar sufletul meu se va bucura de Domnul, veselise-va de mântuirea Lui. Toate oasele mele vor zice: „Doamne, Doamne, cine este asemenea Ţie? Cel ce izbăveşti pe săracul din mâna celor mai tari decât dânsul; pe săracul şi pe sărman de la cei ce-l răpesc pe dânsul”. Sculându-se asupra mea martori nedrepţi, de cele ce nu ştiam m-au întrebat. Răsplătitu-mi-au rele pentru bune, şi cu stârpiciune au vlăguit sufletului meu. Iar când mă supărau aceia, m-am îmbrăcat cu sac şi am smerit cu post sufletul meu şi rugăciunea mea în sânul meu se va întoarce. M-am purtat cu dânşii ca şi cu un vecin, ca şi cu un frate mă umileam în întristare, ca cel ce plânge pe maica sa. Iar când eu eram să cad, ei se bucurau şi se adunau; adunatu-s-au asupra mea loviri şi eu nu ştiam. Sfâşiatu-m-au şi n-au tăcut. Ispititu-m-au, cu batjocură m-au batjocorit, scrâşnit-au asupra mea cu dinţii lor. Doamne, când vei vedea? Scoate sufletul meu de la răutatea

lor, de la lei, viaţa mea. Mărturisi-mă-voi Ţie întru adunare mare, întru popor numeros Te voi lăuda. Să nu se bucure de mine cei ce mă vrăjmăşesc cu nedreptate, cei ce mă urăsc în zadar şi fac semn cu ochii. Că mie cele de pace îmi grăiau iar ei spre mânie vicleşuguri gândeau. Lărgit-au asupra mea gura lor, zis-au: „Bine, bine, văzut-au ochii noştri!” Văzut-ai Doamne, să nu taci. Doamne, nu Te depărta de la mine. Scoală-Te, Doamne, ia aminte spre judecata mea, Dumnezeul meu şi Domnul meu, spre pricina mea. Judecă-mă, Doamne, după dreptatea mea, Doamne Dumnezeul meu, şi să nu se bucure ei de mine. Să nu zică întru inimile lor: „Bine, bine este sufletului nostru”, nici să zică: „Înghiţitu-l-am pe dânsul”. Să se ruşineze şi să se înfrunte împreună cei ce se bucură de necazurile mele. Să se îmbrace întru ruşine şi defăimare cei ce grăiesc asupra mea cu semeţie. Să se bucure şi să se veselească cei ce voiesc dreptatea mea şi să zică pururea: „Slăvit fie Domnul, Cel ce voieşte pacea robului Său”. Şi limba mea va grăi dreptatea Ta, toată ziua, lauda Ta.

Diaconul: **Domnului să ne rugăm.**
Ierarhul sau preotul citeşte rugăciunile aceasta:

(1)

Doamne, Dumnezeul nostru, Dumnezeul oştirilor, Cel puternic întru tărie şi tare în războaie, Care de demult ai dăruit putere prea minunată robului Tău lui David spre învingerea potrivnicului hulitor Goliat, Tu şi acum cu milostivire primeşte rugăciunile noastre cele umilite şi trimite binecuvântarea Ta asupra armelor acestora, şi dă putere şi tărie robilor Tăi acestora care doresc a le purta spre întărirea şi apărarea Bisericii Tale celei sfinte, şi a orfanilor şi a văduvelor, şi fă-i cu ele înspăimântători şi înfricoşători la toată întrarmarea vrăjmaşului, şi totdeauna îi arată purtători de biruinţă spre slava Ta. Că Tu eşti tăria şi întărirea noastră şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(2)

Rugăciunea pentru cârmuirea dreptcredincioasă şi pentru oastea ţării, în timp de războaie şi de nelinişte

Făcută de Calist, Patriarhul Constantinopolului

Doamne Dumnezeul nostru, Care întru înţelepciune ai făcut toate numai cu cuvântul şi le-ai adus din nefiinţă în fiinţă, şi într-un tot le-ai adunat şi le-ai unit cu puterea şi lucrarea Ta cea negrăită, Ţie toate-Ţi sânt cu putinţă şi nimic cu neputinţă; pentru aceea ai unit şi întocmit timpurile şi anii, şi ai înfrumuseţat lumea aceasta arătată şi văzută; Cel ce ai întins cerul şi l-ai împodobit ca şi pe cortul cel făcut de Moise, şi mulţimea cea nenumărată a neamului iudeilor ai aşezat-o în rânduială şi înţelegere, şi cu dreapta Ta şi braţul Tău cel tare ai rânduit pe Moise conducător poporului, căruia dându-i o singură stăpânire, l-ai păzit nevătămat sub acoperământul şi mâna Ta cea tare. Cel ce ai pus soarele spre luminarea zilei şi luna spre începuturi de noapte; Cel ce ai îndesit mulţimea stelelor pe cer şi le-ai dat pururea mişcare, şi le-ai pus în aşezare cu porunca Ta, spre a păzi rândul lor, ca deloc să nu ne vatăme pe noi, ci să alerge neîncetat în cursul şi mişcarea lor, după voinţa Ta; Cel ce ai făcut pământul, care mai înainte era nevăzut şi întunecos, şi l-ai alcătuit cu frumuseţe pentru firea omenească. Cel ce odinioară cu puterea Ta cea dumnezeiască ai venit în ajutorul lui Avraam şi ai supus lui pe duşmanii lui; Cel ce ai împuternicit pe Ghedeon şi ai frânt şi nimicit cu totul pe potrivnicii lui; Cel ce ai dat putere împăratului şi proorocului David împotriva uriaşului Goliat, şi cu totul l-ai strivit pe aceasta. Cel ce prin robul Tău Moise ai eliberat neamul evreilor de robia cea amară, şi cu puterea Ta cea ne-învinsă şi mâna Ta cea tare ai afundat pe Faraon cu toată oştea sa, şi l-ai aruncat în adâncul mării, şi ai arătat stâlp de foc conducător evreilor, ca să nu se împiedice paşii lor. Însuţi şi acum, întru tot Sfinte Împărate al slavei, trimite din locaşul Tău cel sfânt şi de la tronul slavei împărăţiei Tale, stâlp luminos şi strălucitor, spre împrăştierea duşmanilor văzuţi şi nevăzuţi, şi biruinţă asupra vrăjmaşilor dăruieşte poporului nostru. Întăreşte-l pe dânsul cu mâna Ta cea dreaptă, şi pe toţi ostaşii cu mâna Ta cea dreaptă. Binevoieşte a-i da lui domnie paşnică, netulburată şi ferită de orice răzvrătire şi război lăuntric. Aşa,

Doamne Dumnezeule al milei, auzi-mă pe mine umilitul şi nevrednicul robul Tău, în ceasul acesta, şi întăreşte poporul cu puterea Ta cea nebiruită şi neînfrântă. Iar pe ostaşii lui împuterniceşte-i pretutindenea, şi împrăştie duşmanii şi răzvrătirile ce se ridică asupra stăpânirii lui. Uneşte tot poporul în înţelegere şi dreaptă ascultare. Dăruieşte poporului nostru pace adâncă şi netulburată pe pământ şi pe mare, şi-i înlesneşte toate cele de folos. Ca înfrângând întâmplătoarele războaie şi tulburări, cu o gură şi cu o inimă să Te slăvim pe Tine, Dumnezeul minunilor şi Doamne al milei, că Tu eşti Împăratul păcii şi Mântuitorul sufletelor noastre şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea luând apă sfinţită, stropeşte cu dânsa armele, zicând:

Binecuvântarea lui Dumnezeu Celui slăvit în Sfânta Treime, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, prin stropirea cu această apă sfinţită, să se pogoare şi să fie asupra armelor acestora, şi asupra celor ce le vor purta, spre păzirea şi apărarea adevărului lui Hristos. Amin.

Şi stropind şi pe ostaşii, zice:

Îmbărbătaţi-vă şi să se întărească inimile voastre, ca să biruiţi pe vrăjmaşii voştri, nădăjduind spre Domnul, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Şi dându-le să sărute cinstita Cruce, face obişnuitul apolis al zilei.

RÂNDUIALA
sfinţirii steagului ostăşesc

Punându-se steagul întins pe amvon, în mijlocul bisericii, ierarhul sau preotul stând înaintea Sfintei Mese, începe după obicei: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Citeţul: Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluieşte, (de 12 ori). Slavă..., Şi acum..., Veniţi sa ne închinăm: (se zice de trei ori) apoi

Psalmul 143

Binecuvântat este Domnul Dumnezeul meu, Cel ce învaţă mâinile mele la luptă şi degetele mele la război. Mila mea şi scăparea mea, apărătorul meu şi izbăvitorul meu, scutitorul meu, şi întru Dânsul am nădăjduit; El supune poporul meu sub mine. Doamne ce este omul, că Te-ai făcut lui cunoscut? Sau fiul omului că-l socoteşti pe el? Omul deşertăciunii s-a asemănat; zilele lui ca umbra trec. Doamne pleacă cerurile şi Te pogoară, atinge-Te de munţi ca să fumege. Fulgeră fulgere, şi-i risipeşte, trimite săgeţile Tale şi-i tulbură. Trimite mâna Ta dintru înălţime, scoate-mă şi mă izbăveşte din apele cele multe, din mâna fiilor celor străini. A căror gură a grăit deşertăciune şi dreapta lor este dreapta strâmbătăţii. Dumnezeule, cântare nouă voi cânta Ţie, în psaltire cu zece strune voi cânta Ţie. Celui ce dai mântuire împăraţilor, Celui ce izbăveşti pe David robul Tău de sabie cumplită, izbăveşte-mă şi mă scoate din mâna fiilor celor străini a cărora gură a grăit deşertăciune şi dreapta lor este dreapta strâmbătăţii. Ca fiii noştri să fie ca nişte odrasle ce cresc întru tinereţea lor, şi fiicele noastre înfrumuseţate, împodobite ca chipul Bisericii. Cămările lor pline, vărsându-se din una în alta. Oile lor mult fătătoare, înmulţindu-se întru ieşirile lor. Boii lor graşi, nu este cădere de gard, nici trecătoare, nici strigare în uliţele lor. Fericit-au pe norodul căruia sânt acestea, fericit este norodul căruia Domnul este Dumnezeul lui.

După aceea se cântă:

Cu noi este Dumnezeu, înţelegeţi neamuri şi vă plecaţi, căci cu noi este Dumnezeu.

Psalmul 17

Iubite-voi, Doamne, vârtutea mea. Domnul este întărirea mea şi scăparea mea şi izbăvitorul meu.

Dumnezeul meu, ajutorul meu şi voi nădăjdui spre Dânsul.

Apărătorul meu, şi cornul mântuirii mele, şi sprijinitorul meu.

Lăudând voi chema pe Domnul, şi de vrăjmaşii mei mă voi mântui.

Izbăvi-mă-va de vrăjmaşii mei cei tari, şi de cei ce mă urăsc.

Şi a fost Domnul întărirea mea, şi mă scoate întru lărgime, şi mă va mântui, că m-a voit.

Dumnezeul meu, neprihănită este calea Lui, scutitor este tuturor celor ce nădejduiesc spre Dânsul.

Că cine este Dumnezeu afară de Domnul? Sau cine este Dumnezeu, afară de Dumnezeul nostru?

Dumnezeu, Cel ce mă încinge cu putere şi a pus neprihănită calea mea.

Cel ce face picioarele mele ca ale cerbului, şi la cele înalte mă pune.

Cel ce învaţă mâinile mele la război, şi a pus arc de aramă braţele mele.

Lărgit-ai paşii mei sub mine, şi n-au slăbit gleznele mele.

Goni-voi pe vrăjmaşii mei, şi-i voi ajunge şi nu mă voi întoarce până ce se vor sfârşi.

Necăji-voi pe dânşii şi nu vor putea să stea: cădea-vor sub picioarele mele.

Şi m-ai încins cu putere spre război, şi ai plecat sub mine pe cei ce se sculase asupra mea.

Şi mi-ai dat dosul vrăjmaşilor mei, şi pe cei ce mă urăsc i-ai pierdut.

Şi-i vom sfărâma ca pulberea cea dinaintea feţei vântului, ca pe tina uliţelor îi voi călca.

Izbăvi-mă-vei de pricina poporului, pune-mă-vei căpetenie neamurilor.

Poporul, pe care nu-l cunoşteam, mi-a slujit; întru auzul urechii m-a auzit.

Viu este Domnul şi binecuvântat Dumnezeu: să se înalţe Dumnezeul mântuirii mele.

Dumnezeu, Cel ce dă izbândire mie, şi a supus popoare sub mine, izbăvitorul meu de vrăjmaşii mei cei mânioşi.

De la cei ce se scoală asupra mea mă înălţă, de omul nedrept mă vei izbăvi.

Din Psalmul 44

Încinge sabia ta peste coapsa ta, puternice.

Şi încordează, şi sporeşte, şi împărăţeşte pentru adevăr şi blândeţe şi dreptate, şi te va povăţui minunat dreapta ta.

Săgeţile tale ascuţite sânt, puternice; popoarele sub tine vor cădea; săgeţile tale vor străbate în inimile vrăjmaşilor împăratului.

Din Psalmul 17

Pentru aceasta Te voi lăuda întru neamuri, Doamne, şi voi cânta numele Tău, Cel ce măreşti mântuirile împăratului.

Din Psalmul 27

Domnul este ajutorul meu şi sprijinitor meu, spre Dânsul a nădăjduit inima mea, şi m-a ajutorat.

Domnul este întărire poporului Său, şi sprijinitor mântuirilor unsului Său este.

Mântuieşte Doamne, poporul Tău, şi binecuvintează moştenirea Ta, şi-i paşte, şi-i ridică pe ei până în veac.

Slavă..., Şi acum..., Cu noi este Dumnezeu, înţelegeţi nemuri, şi vă plecaţi... Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ţie Dumnezeule. (se zice de trei ori)

Diaconul zice ectenia mare: Cu pace Domnului să ne rugăm.
Strana: Doamne miluieşte, şi celelalte, până la: Pentru cei ce călătoresc pe mare... apoi adaugă:

Pentru ca să nu pomenească păcatele şi fărădelegile noastre, ci ca un Îndurat şi milostiv să fie nouă nevrednicilor robilor Săi ce sântem întru primejdii, şi să ne izbăvească de vrăjmaşii noştri, Domnului să ne rugăm,

Pentru ca să binecuvinteze acest steag ostăşesc cu binecuvântarea Sa cea cerească, să-l facă înfricoşat şi înspăimântător tuturor vrăjmaşilor noştri, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca oştirii Sale celei credincioase, ce va purta semnul aceasta, şi va privi la el, să-i dea cu milostivire îndrăzneală, putere şi tărie, spre sfărâmarea şi călcarea tăriei celor ce se scoală asupra noastră, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca îndrăzneala tuturor vrăjmaşilor noştri, ce vor privi la acest steag, să o prefacă întru frică, puterea lor întru slăbiciune şi bărbăţia lor întru frică şi întru fugă, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să dea putere iubitoarei de Hristos oaste, să o arate totdeauna îmbărbătată şi vitează împotriva a tot vrăjmaşul şi pizmaşul, şi să dăruiască robilor Săi pace şi întărire, şi degrab slobozire de toate primejdiile şi nevoile şi de cursele vrăjmaşilor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să sălăşluiască pacea şi slava în pământul nostru, şi să ne izbăvească de toate cursele vrăjmaşilor şi de primejdioasele năvăliri, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să nu ne dea întru călcare şi pierzanie vrăjmaşilor şi pizmaşilor noştri; ci să prefacă îndrăzneala lor întru fugă, să sfărâme braţul lor şi să-i supună sub picioarele credincioşilor Săi, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să umple de ruşine şi de necinste faţa potrivnicilor, iar inima lor de frică şi de groază, şi îngerul Domnului să-i alunge şi să-i lovească, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să pună arc de aramă în braţele credincioşilor săi, şi să întărească dreapta lor, cu puterea tăriei Sale, întru biruinţa şi călcarea vrăjmaşilor şi potrivnicilor ce se scoală asupra noastră, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să schimbe toată scârba şi suspinul nostru întru bucurie şi veselie, şi ticăloşia întru pace tare, şi totdeauna să ne facă neînvinşi de toate cursele vrăjmaşilor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să sfărâme scutul şi arma tuturor celor ce se lupta cu noi, şi să-i supună sub picioarele iubitoarei de Hristos oaste, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să dea oastei noastre celei creştineşti putere, tărie neobosită, necovârşită şi învingătoare, şi bărbăţie cu vitejie, spre sfărâmarea vrăjmaşilor noştri, Domnului să ne rugăm,

Pentru ca să izbăvească pe credincioşii, robii Săi, de venirea

celor ce de alt neam, şi de toţi aceia care voiesc războiul, şi de năvălirile potrivnicilor, şi să păzească întru pace Biserica şi pe poporul Său, dăruindu-le lor totdeauna biruinţă asupra vrăjmaşilor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fim izbăviţi noi de tot necazul..., Apară, mântuieşte..., Pe Preasfânta, curata..., Pe noi înşine...

Preotul, ecfonisul:

Că Tu eşti nădejdea şi întărirea poporului Tău, şi Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea cântă: Dumnezeu este Domnul şi s-a arătat nouă..., pe glasul 1, şi Troparele acestea: Mântuieşte, Doamne, poporul Tău..., Slavă..., acelaşi. Şi acum..., glasul al 6-lea: Solitoare înfricoşată şi neînfruntată...,

Apoi preotul ieşind din altar, şi stând lângă steaguri dinaintea amvonului, cu faţa spre răsărit, citeşte rugăciunea aceasta cu mare glas:

Domnului să ne rugăm

Atotputernice şi preaveşnice Dumnezeul nostru, Părintele Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Însuţi fiind Făcătorul a toată lumea şi binecuvântarea a toată făptura, caută cu ochiul Tău cel îndurat asupra noastră, a smeriţilor şi nevrednicilor robilor Tăi şi asupra rugăciunii noastre. Şi acest steag, pe care l-am pregătit pentru apărarea ţării, cercetează-l cu binecuvântarea Ta cea cerească. Binecuvintează-l şi sfinţeşte-l ca să fie credincioasei Tale oşti biruinţă asupra vrăjmaşilor celor potrivnici, şi şi fiind întărit cu păzirea Ta, să întoarcă în fugă cetele tuturor duşmanilor noştri, şi totdeauna să se arate înfricoşător vrăjmaşilor neamului creştinesc. Iară credincioşilor Tăi, care nădăjduiesc spre Tine, să le fie sigură nădejde de biruinţă, îndrăzneală şi tărie. Şi fiind îngrădit cu rugăciunile sfinţilor Tăi şi cu întrarmarea îngerilor Tăi, să se arate robilor Tăi semn de veselie şi de tărie, semn de biruinţă, de tărie a inimii şi de bărbăţie asupra pizmaşilor. Că Tu eşti Împăratul păcii şi Dumnezeu care sfărâmi războaiele şi dai tărie celor ce nădăjduiesc întru Tine, şi Ţie slavă înălţăm, dimpreună cu Unul Născut Fiul Tău şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Iar preotul, întorcându-se către ostaşii de faţă, binecuvântându-i cu dreapta zice: **Pace tuturor.**

Diaconul: **Capetele voastre Domnului să le plecaţi.**

Preotul citeşte cu glas rugăciunea aceasta, privind spre apus:

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce ai ascultat pe Moise, care a întins către Tine mâinile sale şi ai întărit pe poporul lui Israel asupra lui Amalec; şi lui Isus Navi, celui ce se oştea, i-ai îngăduit starea soarelui întru închipuirea biruinţei; Tu şi acum auzi-ne pe noi care ne rugăm Ţie pentru ostaşii aceştia ce s-au adunat. Binecuvintează-i şi întăreşte-i, dă-le inimă curajoasă asupra potrivnicilor, trimite lor înger luminat, iar vrăjmaşilor, înger înfricoşător şi îngrozitor, care să-i oprească şi să-i alunge, şi să le slăbească inima lor, şi îndrăzneala să o întoarcă în fugă. Şi depărtează de la robii Tăi care ies acum la luptă, şi de la noi de la toţi, toată foametea şi molima; şi ne izbăveşte de foc şi de sabie, şi de năvălirea vrăjmaşilor, şi de toată asuprirea potrivnicilor. Fii lor conducător şi dă lor toate cererile cele spre mântuire; învaţă-i şi înţelepţeşte-i, mântuieşte-i, apără-i, păzeşte-i, curăţeşte-i, şi-i umple de toată bucuria cea duhovnicească. Fii ocrotitor şi izbăvitor sufletului şi trupurilor lor, şi ca un bun, îndurat şi iubitor de oameni dă-le iertare păcatelor în ziua judecăţii. Miluieşte-i pe dânşii şi pe noi, şi binecuvintează-ne în toate zilele vieţii noastre, ca dobândind de la Tine ajutor, ocrotire şi izbăvire, totdeauna să-Ţi înălţăm slavă şi mulţumire. Că Tu eşti tăria şi întărirea poporului Tău, şi Ţie slavă înălţăm dimpreună cu Unul Născut al tău Fiu şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea luând preotul apă sfinţită, stropeşte steagul, zicând:

Se binecuvintează şi se sfinţeşte acest steag ostăşesc întru putere şi întărire oastei celei creştineşti, şi întru biruinţă asupra tuturor vrăjmaşilor, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Apoi preoul ia steagul şi-l dă unui ostaş în mână, fiind acesta îngenunchiat, zicându-i:

Primeşte steagul aceasta ce este sfinţit cu cerească binecuvântare; şi să fie el înfricoşător vrăjmaşilor neamului creştinesc. Şi să-ţi dea Domnul har, şi cu bărbăţie să treci cu el nevătămat prin oştirile vrăjmaşilor, spre slava preasfântului Său nume, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Şi-l binecuvintează zicând: Pace ţie, iar el luând steagul, sărută dreapta preotului. Binecuvintează şi pe ostaşii de faţă, zicând:

Binecuvântarea Domnului să fie asupra voastră a tuturor; Să vă îmbărbătaţi şi să se întărească inima voastră, şi să nădăjduiţi spre Domnul, că Acela va birui pe vrăjmaşii noştri. Amin.

Şi-i stropeşte pe toţi cu apă sfinţită, însemnându-i cu crucea, psalţii cântând Stihira aceasta, glasul al 4-lea:

Doamne, Cel ce ai ajutat blândului David a birui pe cei de alt neam, ajută binecredinciosului nostru popor, şi cu arma crucii răpune pe vrăjmaşii noştri. Arată asupra noastră milostivirea milei Tale celei de demult, ca să cunoască cu adevărat că Tu eşti Dumnezeu, şi că nădăjduind spre Tine biruim, având rugătoare pururea pe Preacurata Maica Ta, şi ne dăruieşte mare milă.

După aceasta, face apolisul aceasta:

Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci, cu apărarea sfinţilor marilor arhangheli Mihail şi Gavriil, şi a tuturor netrupeştilor puteri cereşti, a sfinţilor mari mucenici: Gheorghe, Dimitrie, Procopie, Teodor Stratilat şi Teodor Tiron, şi ale tuturor sfinţilor Săi, să ne miluiască şi să ne întărească în ziua războiului, şi să ne mântuiască pe niu ca un bun şi de oameni iubitor.

Iar psalţii cântă:

Caută spre rugăciunea robilor Tăi, ceea ce eşti cu totul fără de prihană, potolind pornirile cele rele împotriva noastră şi de tot necazul izbăvindu-ne pe noi. Că pe tine singură te avem nădejde tare şi neclintită şi apărarea ta am dobândit. Să nu fim ruşinaţi, Stăpână, noi cei ce te chemăm pe tine. Grăbeşte spre rugăciunea celor ce strigă către tine cu credinţă: bucură-te, Stăpână, ajutătoarea tuturor, bucuria, acoperământul şi miluirea sufletelor noastre.

RÂNDUIALA
la înfierea de copii

Cel ce urmează să devină fiu (sau fiică) al altor părinţi decât cei care l-au născut, vine la biserică împreună cu cel care-l înfiază şi stă înaintea preotului, cu faţa spre răsărit, ţinând în mâini făclii aprinse.

Preotul, îmbrăcat în veşmintele preoţeşti, face obişnuitul început: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăţia... Doamne miluieşte (de 12 ori), Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm... şi strana cântă troparul zilei şi condacul hramului, după care preotul citeşte această

Rugăciune

Domnului să ne rugăm

Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce prin iubitul Tău Prunc, Domnul nostru Iisus Hristos, ne-ai numit pe noi fii lui Dumnezeu, cu primirea de fiu şi cu darul atotputernicului şi Sfântului Tău Duh, zicând : Eu voi fi Lui Tată, şi Acela fie Mie Fiu, Însuţi, Iubitorule de oameni Împărate, caută din sfântul Tău locaş spre robii Tăi aceştia (N), şi pe cei pe care firea i-a născut depărtaţi unul de altul după trup, pe aceştia Însuţi îi uneşte în tată şi în fiu prin Sfântul Tău Duh; întăreşte-i în dragostea Ta; leagă-i pe ei cu binecuvântarea Ta; înalţă-i ei întru slava Ta; întăreşte-i pe ei în credinţa Ta, păzindu-i pururea ca să nu se lepede de cele ce au ieşit din gura lor, şi fii mijlocitor făgăduinţei lor ca dragostea pe care întru Tine au mărturisit-o, să o păzească nestricată şi nemincinoasă până la sfârşitul vieţii lor, vieţuind ei întru Tine, Cel ce eşti singurul Dumnezeu viu şi adevărat, şi învrednicindu-se de moştenirea împărăţiei Tale. Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor. Strana: Şi duhului tău.

Diaconul sau preotul zice: Capetele voastre Domnului să le plecaţi. Şi preotul citeşte această

Rugăciune

Domnului să ne rugăm.

Stăpâne, Doamne, Cel ce eşti făcătorul a toată făptura, Care întru Adam cel dintâi ai rânduit rudenia firească după trup, iar întru Iisus Hristos, Fiul Tău cel iubit şi Dumnezeul nostru, ne-ai arătat şi pe noi a fi rudenia Ta după har, Ţie, Celui ce ştii toate, îşi pleacă aceştia capetele ca nişte robi ai Tăi, cerând binecuvântarea care de la Tine vine, şi prin legătura cea întru Tine se mărturisesc unul pe altul tată şi fiu. Pentru aceasta cu smerenie Te rugăm, pe Tine, Doamne, ajută lor să dobândească cele ce nădăjduiesc şi să păzească starea cea cuviincioasă între ei şi supunerea cea fiiască faţă de Tine, vieţuind după vrednicie. Ca, precum în toate, şi prin aceasta să se preaslăvească numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cel înfiat îngenunche în faţa celui ce-l înfiază, care îl ridică, zicând: **De astăzi fiul meu eşti tu; eu astăzi te-am născut, şi-l îmbrăţişează;** **iar preotul îl binecuvintează şi face otpustul.**

RÂNDUIALA
slujbei la facerea rasoforului

Egumenului mănăstirii să cerceteze pe cel ce voieşte a primi începutul chipului monahicesc, dacă în adevăr voieşte aceasta, apoi îl învaţă cum i se cuvine să urmeze o viaţă ca aceasta. Apoi îl încredinţează unuia din duhovnicii cei mai încercaţi, ca să-l povăţuiască la toată fapta bună şi să-l ferească de toată răutatea, zicându-i că aşa să asculte pe duhovnicul său, ca şi pe Hristos, cercetându-şi pururea conştiinţa sa; toate gândurile şi cuvintele şi faptele sale să le spună părintelui său duhovnicesc prin adevărata şi nefăţarnica mărturisire, în fiecare seară. Şi nimic de la sine să nu facă după părerea sa, măcar de ar fi şi bună, ci în toate să se supună şi să asculte pe povăţuitorul său, ştiind că voia şi părerea sa este cu desăvârşire tăiată. Apoi cu umilinţă şi cu lacrimi se împărtăşeşte cu Sfintele Taine (de are voie spre aceasta).

Deci după timpul cuvenit, când duhovnicul fratelui socoteşte cp este deprins la toate: ascultare, umilinţă, cugetare, răbdare, înfrânare şi celelalte fapte bune, îl aduce cu voia egumenului la biserică, înainte de citirea ceasurilor. Şi făcând amândoi egumenului cuvenita metanie, şi binecuvântare luând de la dânsul, ia duhovnicul pe ucenicul său şi-l închină la sfintele icoane cu datorita evlavie, citindu-se acum ceasurile; asemenea face şi cuvenitele metanii la strane şi la fraţi; apoi îl duce la locul său.

Terminându-se ceasurile, egumenul ia epitrahilul şi felonul şi stând înaintea sfintelor uşi, se aduce acolo cel ce vrea să primească începutul sfântului chip, însoţit fiind de duhovnicul său.

Şi egumenul face început: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Strana: Amin. Apoi: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie; şi după: Tatăl nostru..., Că a Ta este Împărăţia..., Doamne miluieşte (de 12 ori); Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm, (de trei ori). Şi Psalmul 26: Domnul este luminarea mea şi mântuitorul meu, de cine voi teme? Apoi Psalmul 50: Miluieşte-mă, Dumnezeul după mare mila Ta..., şi terminându-se psalmii iarăşi zice: Sfinte Dumnezeule..., şi după: Tatăl nostru..., Troparul glasul al 4-lea:

Dumnezeul părinţilor noştri, Care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu depărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Slavă..., Şi acum...,

Către Născătoarea de Dumnezeu, acum cu grăbire să alergăm noi păcătoşii şi smeriţii, şi să cădem cu pocăinţă, strigând din adâncul sufletului: Stăpână, ajută-ne, milostivindu-te spre noi; grăbeşte că pierim sub mulţimea păcatelor; nu întoarce pe robii tăi deşerţi, că pe tine singură nădejde te-am câştigat.

Apoi ierodiaconul: Domnului să ne rugăm. **Strana:** Doamne miluieşte. **Egumenul citeşte rugăciunea aceasta, cel ce voieşte a se tunde stând în genunchi.**

Rugăciune

Mulţumim Ţie, Doamne Dumnezeul nostru, Care după multă mila Ta, ai scos pe robul Tău (N) din viaţa lumească cea deşartă, şi l-ai chemat la această cinstită făgăduinţă. Pentru aceasta învredniceşte-l să vieţuiască cu vrednicie în această viaţă îngerească, şi-l apără pe dânsul de cursele diavolului, şi păzeşte sufletul şi trupul lui curat până la moarte, şi-l învredniceşte a fi biserica Ta cea sfântă. Înţelepţeşte-l ca să-şi aducă aminte pururea de Tine şi de poruncile Tale şi dăruieşte-i lui umilită cugetare, dragoste şi blândeţe. Pentru rugăciunile Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, şi ale tuturor sfinţilor Tăi.

Strana: Amin.

Ierodiaconul: Domnului să ne rugăm.

Rugăciune

Pentru jugul Tău cel mântuitor, Stăpâne, primeşte pe robul Tău (N) şi-l învredniceşte pe dânsul a se uni cu turma aleşilor Tăi. Îmbracă-l în veşmântul sfinţirii; încinge mijlocul lui cu puterea adevărului; arată-l pe dânsul nevoitor la toată înfrânarea şi învredniceşte-l să rămână întru dânsul şi întru noi darul cel deplin al părinteştilor Tale haruri; pentru rugăciunile Preasfintei stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, şi ale tuturor sfinţilor Tăi.

Strana: Amin.

Apoi egumenul luând foarfecele, îl tunde cruciş, zicând:

Se tunde robul lui Dumnezeu (N) în numele Tatălui, Amin; şi al Fiului, Amin; şi al Sfântului Duh. Amin. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Şi cântă fraţii Doamne miluieşte (de 3 ori). Apoi îl îmbracă cu rasa, potcapul şi camilafca, nezicând nimic. Deci fiind el îmbrăcat, zice egumenul: Pace tuturor. Strana: Şi Duhului tău. Ierodiaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.

Iar egumenul citeşte rugăciunea aceasta în taină:

Preasfinte Bunule, Fiule al Preabunului Părinte, Cel ce lepezi mândria şi faci deşartă lupta potrivnicului, şi verşi mărire peste capetele smeriţilor cugetători, şi-i încununezi pe dânşii cu cununa cea neveştejită şi nestricăcioasă a vieţii celei nemuritoare, şi-i povăţuieşti în calea în care au călătorit Sfinţii Părinţi, prin care au primit locul odihnei. Tu, Stăpâne Doamne Dumnezeul nostru, dăruieşte puterea şi harul Tău cel dumnezeiesc, în duhul şi în sufletul şi în trupul robului Tău (N), care a venit la Tine şi a primit începătura sfântului chip, în numele Tău, Cel ce sfinţeşti toate. Ca şi pe acesta Însuţi să-l sfinţeşti cu numele Tău cel atotputernic şi preabun.

Ecfonisul:

Că sfânt eşti Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi egumenul face apolisul zilei. Şi luând de mână pe rasofor, îl dă în mâna povăţuitorului, zicând:

Pată înaintea lui Dumnezeu îţi încredinţez pe acest nou - începător, pe care învaţă-l a vieţui întru frica lui Dumnezeu şi în toate faptele bune, şi te păzeşte cu dinadinsul ca nu din neluare aminte şi lenevirea ta să piară sufletul lui; pentru că ai ai să dai răspuns lui Dumnezeu pentru dânsul în ziua judecăţii.

Apoi zice şi rasoforului:

Iar tu întru toate să te supui povăţuitorului tău, ca lui Hristos, şi cu toţi să fii răbdător, umilit, ascultător, blând şi tăcut, şi vei afla har înaintea lui Dumnezeu şi te vei mântui.

ÎNVĂŢĂTURĂ
pentru cel ce vrea să primească schima sau chipul monahicesc; adică să se îmbrace în sfântul şi îngerescul chip al mantiei, cum se cade a se pregăti de seara, spre a se învrednici a doua zi de sfântul chip îngeresc

Înştiinţând egumenul înainte cu câteva zile, prin duhovnic ori prin altcineva din părinţi, pe cel ce va să-l tundă, ca să păzească mai cu dinadinsul rânduiala sfintei Biserici, face pregătire pentru veşmintele trebuincioase, care sânt: cămaşă, dulamă, crucea pentru piept, paraman, brâu de curea, rasă, ciorapi noi, sandale sau bocanci, potcap, mantie, camilafcă şi metanii.

Acestea toate fiind pregătite în seara dinainte de tundere, prin unul din duhovnici sau părinţi, după rugăciunea Pavecerniţei, pune hainele arătate înaintea icoanei împărăteşti a Mântuitorului, afară de cămaşă şi de ciorapi, cu care cel ce va a se tunde trebuie să se îmbrace după Utrenie. Iar de vor fi mai mulţi fraţi spre tundere, se pun veşmintele la toate icoanele cele mari, la rând. Şi după o oră sau două din noapte, porunceşte egumenul unuia dintre duhovnici să aducă înaintea sa pe cel pregătit spre tundere, şi venind acesta, îl învaţă egumenul din Sfintele Scripturi: ce este călugăria, cum se cade a petrece viaţa monahicească în înfrânare, supunere şi adevărată ascultare, Şi câte îl va lumina Dumnezeu îl învaţă şi-i descoperă. Şi eliberându-l, îi zice a fi cu privighere în acea noapte, îndeletnicindu-se cu citirea şi rugăciunea, şi să-şi spele capul spre a fi curat şi cu sufletul şi cu trupul.

În acest chip petrecând acea noapte până la Utrenie, îndată ce vor lovi în toacă să se afle în biserică, şi să asculte rânduiala până la sfârşit cu mare luare-aminte, iar după sfârşitul Utreniei, ieşind din biserică să se îmbrace cu cămaşa şi cu ciorapii, mai luând şi vreo haină pe deasupra. Iar când vor toca de ceasuri, îndată mergând în biserică, să şadă în tinda bisericii unde se citesc ceasurile. Şi în timpul ceasului al treilea, merge împreună cu duhovnicul cel rânduit de egumen înlăuntrul bisericii, şi luând binecuvântare de la egumen, merg înaintea uşilor împărăteşti şi fac acolo o metanie mare, apoi sărută toate icoanele împărăteşti, făcând la fiecare icoană mai înainte de a o săruta două metanii, şi pe urmă una; apoi venind în mijlocul bisericii, fac

iarăşi trei metanii şi spre strane câte una, cerând iertăciune, tot aşa şi la stranele cele mai de jos.

Mergând iarăşi în tinda bisericii, se aşează într-o strană până după vohodul mic al Sfintei Liturghii. Iar după vohod, împărţind eclesiarhul lumânări la fraţi, merge duhovnicul cel rânduit în tindă; dezbracă de haine pe cel ce va fi tuns, lăsându-l numai în cămaşă şi în ciorapi, cu capul gol; şi încep cântăreţii după Troparele de rând ale zilei a cânta: *Braţele părinteşti*. Apoi îl ia duhovnicul pe sub mantie, învelindu-l ca să nu se vadă, numai capul lăsându-i afară, şi stă cu dânsul în mijlocul tindei bisericii. Şi în timp ce se cântă *Braţele părinteşti,* vin cântăreţii împreună cu toţi fraţii cu luminări aprinse în tinda bisericii.

Deci terminând strana întâi Troparul, începe strana a doua acelaşi tropar, şi cântându-l începe a merge încet intrând în biserică, şi mai întârziind cu intrarea până va începe iarăşi strana întâi acelaşi tropar a-l cânta. Şi aşa intrând în biserică încet, duhovnicul urmează pe cântăreţi având pe sub mantie pe cel ce se va tunde, şi mergând puţin mai înainte de uşa bisericii, face cel rânduit spre tundere o închinăciune şi o metanie. Ajungând la mijlocul bisericii, face de asemenea o închinăciune şi o metanie; apoi dinaintea Uşilor Împărăteşti, unde se cade a fi un covor aşternut spre aceasta, făcând o închinăciune şi o metanie lângă marginea covorului, cade cu faţa la pământ pe covor, întinzând şi mâinile pe lângă cap înainte. Iar egumenul sau duhovnicul cel rânduit să-l tundă, îi face semn să se scoale, atingând cu mâna sa capul lui. Apoi urmează întrebările şi răspunsurile ce se văd mai departe.

Când însă nu este Liturghie, tunderea se face în acest chip:

Preotul zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Strana: Amin. Sfinte Dumnezeule..., şi după Tatăl nostru; Că a Ta este Împărăţia.. Şi Troparul aceasta glasul al 6-lea: Miluieşte-ne pe noi Doamne miluieşte-ne..., Slavă..., Doamne miluieşte-ne pe noi..., Şi acum..., Uşa milostivirii deschide-o nouă..., şi după acestea cântăm Troparul aceasta glasul I de trei ori: Braţele părinteşti..., şi cele următoare.

RÂNDUIALA SLUJBEI
la primirea schimei sau a chipului celui mic

După vohodul mic de la Sfânta Liturghie şi după Troparele şi Condacele cele rânduite ale zilei, ieşind în tinda bisericii, cântăm:

Troparul, glasul 5

Braţele părinteşti grăbeşte a le deschide mie, că în desfrânări am cheltuit viaţa mea; spre bogăţia cea necheltuită a îndurărilor Tale, căutând acum, Mântuitorule, inima mea cea sărăcită nu o trece cu vederea, că Ţie Doamne, întru umilinţă strig: păcătuit-am, Părinte, la cer şi înaintea Ta. (de trei ori)

Aceasta cântându-se de trei ori, urmăm cum s-a zis mai sus. Iar după ce se va ridica de la pământ fratele cel pregătit spre tundere, cel ce voieşte a-l tunde îi zice acestea:

Deschide-ţi urechile inimii tale, frate, şi auzi glasul Domnului care zice: Veniţi la Mine cei toţi osteniţi şi împovăţaţi de păcate şi Eu vă voi odihni pe voi. Ridicaţi jugul Meu peste voi şi vă învăţaţi de la Mine, că Eu sânt blând şi smerit cu inima, şi veţi afla odihnă sufletelor voastre. Deci acum cu frică şi cu bucurie dă lui Dumnezeu răspuns cuviincios la fiecare întrebare. Şi să cunoşti adevărat că Însuşi Mântuitorul, cu întru-tot-lăudata Sa Maică, cu Sfinţii Îngeri şi cu toţi Sfinţii Săi, stau aici de faţă, luând în urechi cuvintele cele rostite de tine ca, atunci când va veni să judece vii şi morţii, să-ţi răsplătească ţie, nu după ceea ce vei făgădui şi mărturisi, ci după cum vei păzi cele ce vei făgădui. Deci acum, de te apropii în adevăr de Dumnezeu, răspunde nouă cu luare aminte la cele ce vei fi întrebat.

Întrebare: De ce ai venit frate (sau soră) căzând la sfântul altar şi la această sfântă însoţire.

Răspuns: Dorind viaţa pustnicească, cinstite părinte.

Întrebare: Doreşti a te învrednici de îngerescul chip şi a fi rânduit în ceata monahilor?

Răspuns: Aşa, cu ajutorul lui Dumnezeu, cinstite părinte.

Ieromonahul:

Cu adevărat bun lucru şi fericit ai ales, numai de îl vei şi îndeplini. Pentru că lucrurile cele bune cu osteneală se câştigă, şi cu durere se îndeplinesc.

Întrebare: De bunăvoie şi din cugetul tău te apropii către Dumnezeu?

Răspuns: Aşa, cu ajutorul lui Dumnezeu, cinstite părinte.

Întrebare: Nu de vreo nevoie, ori silă?

Răspuns: Nu, cinstite părinte.

Întrebare: Vei petrece în mănastire şi în pustnicie până la cea din urmă a ta răsuflare?

Răspuns: Aşa, cu ajutorul lui Dumnezeu, cinstite părinte.

Întrebare: Te vei păzi pe sine-ţi în feciorie, în întreaga înţelepciune şi în cucernice?

Răspuns: Aşa, cu ajutorul lui Dumnezeu, cinstite părinte.

Întrebare: Vei păzi până la moarte ascultarea către mai-marele tău şi către fraţii cei întru Hristos?

Răspuns: Aşa, cu ajutorul lui Dumnezeu, cinstite părinte.

Întrebare: Vei răbda toate supărările şi strâmtorările vieţii celei monahiceşti, pentru Împărăţia Cerurilor?

Răspuns: Aşa, cu ajutorul lui Dumnezeu, cinstite părinte.

Apoi ieromonahul îi citeşte această învăţătură de catehizare:

Vezi, fiule (sau fiică), ce fel de făgăduinţe dai Stăpânului Hristos. Pentru că îngerii sânt de faţă nevăzuţi, scriind mărturisirea ta aceasta, de care vei fi şi întrebat la a doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos. Deci te povăţuiesc la viaţa cea mai desăvârşită după cum s-a arătat a fi viaţa Domnului, făcându-ţi cunoscut cele ce se cuvine ţie a le primi şi de ce se cade a fugi. Că iată ai socotit, fiule, a te apropia şi a sluji Domnului. Deci de voieşti să te faci monah, înainte de toate curăţeşte-te pe sine-ţi de toată întinăciunea trupului şi a sufletului, plinind sfinţenie întru frica lui Dumnezeu. Câştigă-ţi umilinţa prin care vei fi moştenitor veşnicelor Sale bunătăţi; lepădă semeţia vieţii

lumeşti, ascultare să ai către toţi; fii necârtitor în slujirile date ţie; fii stăruitor la rugăciune; neleneş în privegheri; în ispite nu te întrista; în postiri nu slăbi. Cunoaşte că prin rugăciune şi postire se cade ţie a îmblânzi pe Dumnezeu. În boli nu te împuţina, păzeşte-te de gândurile viclene; că nu va înceta duşmanul, aducându-ţi aminte de viaţa de mai înainte, şi pornindu-te la ură către petrecerea cea îmbunătăţită. Deci se cuvine ţie începând calea ce duce la Împărăţia cerurilor, să nu te întorci înapoi; că nu vei fi îndreptat în Împărăţia cerurilor. Deci să nu preţuieşti nimic mai mult decât pe Dumnezeu; să nu iubeşti nici pe tată, nici pe mamă, nici pe fraţi, nici pe cineva din ai tăi, nici pe sineţi să nu te iubeşti mai mult decât pe Dumnezeu; nici împărăţiile lumii sau vreo odihnă şi cinste; să nu te întorci de la sărăcie, nici de la greaua suferinţă, nici de defăimarea oamenilor, nici de altceva ce socoţi a fi cu greutate, încât să te împiedeci a alerga în urma lui Hristos. Ci de-a pururea având înainte bunurile celor ce vieţuiesc cu nădejdea în Dumnezeu, şi gândind la mucenicii şi cuvioşii cei din veac, care au câştigat acestea cu multe sudori şi dureri şi cu înmiite sângiuiri şi morţi; fii gata la toate, suferă răul ca un bun ostaş al lui Hristos, Care bogat fiind întru milă, pentru noi a sărăcit, făcându-se ca noi, ca să ne îmbogăţească pe noi cu Împărăţia Lui. Deci se cuvine ca şi noi să fim următorii Lui, şi pentru Dânsul toate să răbdăm sporind ziua şi noaptea în poruncile Lui. Căci Însuşi Domnul a zis: De voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa şi să-Mi urmeze Mie; adică să fie de-a pururea până la moarte gata pentru toată plinirea poruncilor Lui. Căci ai să fii şi flămând şi însetat, şi gol, şi dosădit, şi batjocorit, şi defăimat, şi prigonit şi înconjurat de multe alte întristări, prin toate câte se arată viaţa cea după Dumnezeu. Şi când vei pătimi toate acestea, bucură-te, zice Domnul, că plata ta este multă în ceruri, întru Iisus Hristos Domnul nostru, Căruia se cuvine slavă în veci. Amin.

Întrebare: Toate acestea le mărturiseşti aşa în nădejdea puterii lui Dumnezeu, şi te îndatorezi a stărui în aceste făgăduinţe până la sfârşitul vieţii cu darul lui Hristos?

Răspuns: Aşa, cu ajutorul lui Dumnezeu, cinstite părinte.

Şi îndată ieromonahul se roagă:

Întru tot Îndelungatul şi mult-Milostivul Dumnezeu, Care deschide preacuratele Sale îndurări oricărui se apropie de Dânsul cu dor şi cu dragoste fierbinte; Cel ce a zis: Că mai curând va uita mama pe fiii săi, decât Te voi uita Eu pe tine; Cel ce ştie şi dorinţa ta, şi voinţei tale dă putere spre plinirea poruncilor Lui, să te primească, să te îmbrăţişeze, să te apere, şi să-ţi fie zid tare înspre faţa duşmanului, piatră de răbdare, pricină de mângâiere, dătător de întărire, dăruitor de sufletească cutezare şi ajutor la îmbărbătare; împreună culcându-Se şi împreună sculându-Se cu tine, îndulcind şi veselind inima ta cu mângâierea Sfântului Duh; învrednicindu-te pe tine şi de partea sfinţilor şi cuvioşilor noştri părinţi: Antonie, Eftimie, Sava, Calinic de la Cernica, Dimitrie cel Nou, Visarion şi Sofronie, (iar la maici să zică: a sfintei muceniţe Tecla, Eupraxia, Olimpiada), şi a celor împreună cu dânşii cu care să moşteneşti împărăţia cerurilor, întru Iisus Hristos Domnul nostru, Căruia se cuvine slava, stăpânirea, împărăţia şi puterea, împreună cu Tatăl şi Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi plecându-şi capul, ierodiaconul zice: Domnului să ne rugăm şi ieromonahul pune deasupra capului aceluia cartea aceasta a rânduielii schimei şi zice rugăciunea aceasta în auzul tuturor:

Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce ai legiuit a fi vrednici de Tine cei ce au părăsit toate cele lumeşti, rudenii şi prieteni, şi au urmat Ţie, primeşte şi pe robul Tău (N), care s-a lepădat de toate acestea, după sfintele Tale porunci, şi povăţuieşte în adevărul Tău pe dânsul, care cade la Tine cu neabatere. Îngrădeşte-l pe dânsul cu puterea Sfântului Tău Duh, ca să nu poată lucra împotriva lui toată meşteşugirea cea potrivnică, dăruindu-i răbdare, spre a binepläcea pururea Ţie. Cu mijlocirile Preasfintei stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei şi ale tuturor sfinţilor care din veac au binepläcut Ţie. Că s-a binecuvântat şi s-a preaslăvit întru tot cinstitul şi de mare cuviinţă numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ieromonahul: Pace tuturor, Ierodiaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.

Ieromonahul citeşte această

Rugăciune:

Doamne Dumnezeul nostru, nădejdea şi scăparea tuturor celor ce nădăjduiesc întru Tine, Cel ce ne-ai arătat nouă felurite căi de mântuire prin întruparea Hristosului Tău, primeşte pe robul Tău (N), care a lăsat poftele cele lumeşti pe sineşi s-a adus Ţie, Stăpânului, jertfă vie şi bineplăcută. Ridică de la dânsul toată pofta trupească şi gândurile cele nesocotite, ca, prin lepădarea părului celui nesimţitor, să se lepede şi de nesocotitele aduceri aminte şi de fapte, şi să se învrednicească a lua asupra sa jugul Tău cel bun şi sarcina Ta cea uşoară, şi să-şi ia crucea sa şi să urmeze Ţie, Stăpânului. Păzeşte-l pe dânsul întru sfinţenia Ta, şi-i dăruieşte lui gând bun spre paza sfintelor Tale porunci, numărându-l, la timpul cuvenit, împreună cu ceata aleşilor Tăi. Cu harul şi iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care bine eşti cuvântat, împreună cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ieromonahul întinde mâna sa spre Sfânta Evanghelie, aşezată mai dinainte pe un analog, înaintea icoanei Mântuitorului şi zice:

Iată, fiule, Mântuitorul Hristos în chip nevăzut stă aici de faţă. Vezi, că nimeni nu te sileşte a veni la acest chip. Vezi, că tu de bună voie voieşti logodirea marelui şi îngerescului chip.

Răspuns: Aşa, cinstite părinte, de bunăvoie.

Şi după această făgăduinţă, zice ieromonahul către dânsul: Ia foarfecele şi mi le dă.

Iar el, luând foarfecele de pe Evanghelie, le dă în mâna ieromonahului sărutându-i mâna şi foarfecele. Iar de sânt mai mulţi cei ce se tund, împreună toţi le dau ieromonahului; Iar ieromonahul punându-l iarăşi pe Evanghelie, ei din nou îl dau, până de trei ori. Şi a treia oară, dându-i-se foarfecele, ieromonahul iarăşi zice:

Iată din mâna Mântuitorului Hristos iei acest foarfece. Vezi, dar, Cui te făgăduieşti, de Cine te apropii şi de cine te lepezi.

Apoi ieromonahul ţinând foarfecele, zice:

Binecuvântat este Dumnezeu, Care voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină, Cel ce este

binecuvântat în vecii vecilor. Amin

Apoi ieromonahul îl tunde cruciş, zicând:

Fratele nostru [sau: sora noastră (N)] îşi tunde părul capului său, în numele Tatălui, amin; şi al Fiului, amin; şi al Sfântului Duh; amin. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Doamne miluieşte (de trei ori)

Cămaşa

Apoi fiind îmbrăcat cu cămaşa, ieromonahul apucă de mânecile cămăşii şi binecuvântând zice:

Fratele nostru (N, monahul) se îmbracă cu haina veseliei; în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Şi la fiecare rostire, cel ce se îmbracă sărută mâna ieromonahului şi a stareţului (dacă este de faţă), şi haina ce se binecuvintează; iar fraţii cântă Doamne miluieşte (de trei ori)

Crucea

ieromonahul ia crucea şi zice:

Fratele nostru (N, monahul) ia semnul Sfintei Crucii a Domnului Hristos pe pieptul său, ca să se nevoiască cât îi va fi cu putinţă a-L urma, şi în tot ceasul a-şi aduce aminte de patimile, de scuipările, de defăimările, de rănile, de loviturile peste obraz, de răstignirea şi de moartea Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care de bunăvoie le-a răbdat pentru noi; în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh; să zicem toţi pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Paramanul

Apoi ia ieromonahul paramanul în mână şi binecuvântându-l, zice:

Fratele nostru (N, monahul) primeşte paramanul spre logodirea marelui şi îngerescului chip; în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Dulama

Ia ieromonahul dulama şi binecuvântându-o, zice:

Să zicem toţi pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Brâul

Luând ieromonahul brâul, şi binecuvântându-l, zice:

Fratele nostru (N, monahul) îşi încinge mijlocul său cu puterea adevărului, spre omorârea trupului şi înnoirea duhului; în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Sandalele (bocancii)

Binecuvântând sandalele, ieromonahul zice:

Fratele nostru (N, monahul), se încalţă cu sandale spre vestirea evangheliei păcii; în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Rasa

Luând ieromonahul rasa, şi binecuvântându-o, zice:

Fratele nostru (N, monahul) se îmbracă în veşmântul mântuirii şi în platoşa dreptăţii spre a se feri de toată nedreptatea, de toate gândurile cele rele şi de cugetele voii sale, iar gândul morţii totdeauna să-l aibă în mintea lui. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Potcapul

Luând ieromonahul potcapul, şi binecuvântându-l, zice:

Fratele nostru (N, monahul) se acoperă cu Coiful, nădejdea mântuirii, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Mantia

Apoi luând mantia şi binecuvântându-o, ieromonahul zice:

Fratele nostru (N, monahul) ia mantia, logodirea marelui şi îngerescului chip, spre îmbrăcăminte de nestricăciune şi de

curăţie. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Camilafca

Luând camilafca şi binecuvântându-o, ieromonahul zice:

Fratele nostru (N, monahul) a luat logodirea marelui şi îngerescului chip; în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Metaniile

Luând metaniileşi binecuvântându-le, ieromonahul zice:

Fratele nostru (N, monahul) primeşte sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu, spre rugăciunea cea din tot ceasul către Mântuitorul Hristos. Că este dator în toată vremea a avea în minte, în inimă, în cuget şi în gura lui numele Domnului Iisus şi a zice: „Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul". Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Crucea

Luând ieromonahul crucea şi dându-i-o în mână, zice:

A zis Domnul: De voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie.

Făclia

Apoi ia ieromonahul o luminare aprinsă şi zice:

A zis Domnul: Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vadă faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru cel din ceruri.

Ierodiaconul zice: Domnului să ne rugăm. Strana: Doamne miluieşte. Şi ieromonahul citeşte această

Rugăciue:

Doamne Dumnezeul nostru, du înlăuntru pe robul Tău (N, monahul) în curtea Ta cea duhovnicească, şi-l numără împreună cu turma Ta cea cuvântătoare. Curăţeşte-i cugetul lui de poftele trupeşti şi de amăgirea deşartă a vieţii acesteia, şi-i dă lui neîncetat să-şi aducă aminte de bunătăţile cele

gătite celor ce Te iubesc pe Tine, şi care pentru împărăţia Ta s-au răstignit pe sineşi în aceasta viaţă. Căci Tu eşti Păstorul şi cercetătorul sufletelor noastre şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi binecuvântând ieromonahul pe monahul cel nou, îl duce de-l aşează în strană, iar de sânt mai mulţi îi aşează pe toţi, unul lângă altul. De este Sfânta Liturghie, ierodiaconul rosteşte: Domnului să ne rugăm; strana: Doamne miluieşte; iar ieromonahul zice: Că sfânt eşti Dumnezeul nostru..., şi celelalte ale Sfintei Liturghii.

Iar de nu este Liturghie, să zică ectenia aceasta:

Cu pace Domnului să ne rugăm...

Pentru pacea de sus...

Pentru pacea a toată lumea...

Pentru fratele nostru (N), pentru acoperirea şi ajutorul lui de la Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca neprihănit, neosândit şi neîmpiedicat să împlinească el desăvârşirea chipului monahicesc, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să petreacă el în toată cucernicia, în dreapta credinţă şi curăţie, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se lepede el de omul cel vechi şi să se îmbrace în omul cel nou, cel zidit după chipul lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru lăsarea şi iertarea păcatelor lui săvârşite până acum, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne izbăvim noi de tot necazul, mânia, primejdia şi nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuieşte, miluieşte...

Pe Preasfânta, curata...

Pe noi înşine şi unii pe alţii...

Ecfonis: Că Sfânt eşti Dumnezeul nostru...,

şi îndată:

Câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi şi-mbrăcat. Aliluia. (de trei ori)

Prochimen glasul al 3-lea:

Domnul este luminarea mea şi Mântuitorul meu de cine mă voi teme? Stih: Domnul este scutitorul vieţii mele, de cine mă voi înfricoşa?

APOSTOLUL

Din Epistola către Efeseni a Sfântului Apostol Pavel, citire (6.10-17)

Fraţilor, întăriţi-vă în Domnul şi întru tăria puterii Lui. Îmbrăcaţi-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi voi sta împotriva uneltirilor diavolului. Căci lupta noastră nu este împotriva sângelui şi a trupului, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpânirilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor vicleniei, care sânt în văzduhuri. Pentru aceea, luaţi asupra voastră toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotrivă în ziua cea rea şi, toate biruindu-le, să rămâneţi în picioare. Staţi deci tari, încingând mijlocul vostru cu adevărul şi îmbrăcându-vă în platoşa dreptăţii, şi încălţaţi picioarele voastre întru vestirea Evangheliei păcii. În toate luaţi pavăza credinţei, cu care veţi putea să stingeţi toate săgeţile cele arzătoare ale vicleanului. Luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.

Aliluia glasul al 4-lea.

Săracul aceasta a strigat şi Domnul l-a auzit pe dânsul.
Şi din toate supărările lui l-a izbăvit:

EVANGHELIA

Din Sfânta Evanghelie de la Matei citire (10.37-39,11.28-30)

Zis-a Domnul: Cel ce iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; cel ce iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Şi cine nu-şi ia crucea sa, şi nu-Mi urmează Mie, nu este vrednic de Mine. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sânt blând şi smerit cu inima, şi veţi afla odihna sufletelor voastre. Că jugul Meu este bun, şi povara Mea este uşoară.

De este Sfânta Liturghie, după cererea: Încă ne rugăm pentru mila, viaţa..., se zic şi cererile de mai sus pentru cel nou căugărit: Încă ne rugăm

pentru fratele nostru (N, monahul) ..., Că milostiv şi iubitor de oameni... şi celelalte ale Sfintei Litughii.

De nu este Sfânta Liturghie, se face următoarea ectenie:

Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule după mare mila Ta...

Încă ne rugăm pentru lăsarea şi iertarea păcatelor robului lui Dumnezeu (N, monahul), pentru sănătatea şi mântuirea lui.

Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

La timpul cuvenit, merge monahul cel nou şi se împărtăşeşte, dacă are dezlegare la aceasta.

La terminarea Sfintei Liturghii, în timpul Rugăciunii amvonului, se pune în mâinile celui călugărit o Evanghelie, şi vin fraţii pe rând, după luarea anaforei, sărută Sfânta Evanghelie şi cinstita Cruce, şi-l întreabă: Cum te cheamă? Iar el spunându-le numele, fraţii răspund: Să te mântuieşti în Domnul, frate, şi te roagă pentru noi. Până se face sărutarea, se cântă această Stihiră, glasul I:

Să cunoaştem, fraţilor, puterea tainei, că pe fiul cel desfrânat care de la păcat s-a întors la casa părintească, preabunul părinte întâmpinându-l, îl sărută şi iarăşi îi dăruieşte semnele măririi sale, şi săvârşeşte tainică veselie cu cei de sus, jertfind viţelul cel îngrăşat, ca noi să ne purtăm în totul vrednici de iubitorul de oameni Părinte, Care a adus preaslăvită jertfă pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Apoi se face otpusul şi ieşind din biserică, merge monahul cel nou cu luminarea aprinsă împreună cu duhovnicul care l-a luat sub mantie, la stareţ pentru binecuvântare. Iar stareţul îl învaţă iarăşi cele ce privesc viaţa călugărească, despre ascultare, tăierea voii, umilita cugetare, şi altele ce-l va lumina Duhul Sfânt.

Şi pentru înlesnire s-a pus aici acest mic

CUVÂNT SFĂTUITOR

Iată, frate, că prin darul lui Dumnezeu te-ai învrednicit a te îmbrăca în sfântul şi îngerescul chip, prin lepădarea cea desăvârşită a lumii şi a tuturor poftelor ei; şi ai venit a sluji Domnului nostru Iisus Hristos, prin făgăduinţele ce ai dat înaintea Sfântului Jertfelnic şi înaintea sfinţilor îngeri şi a tuturor sfinţilor. Pentru aceasta, frate, se cade ţie de-a pururea să ai înaintea ta ziua şi noaptea făgăduinţele

acestea; căci nepăzindu-le (care să nu fie!) curate şi neprihănite, vei fi întrebat în ziua înfricoşatei Judecăţi a lui Hristos. Ştiind şi aceasta, de cine te-ai lepădat şi de cine te-ai lipit; căci te-ai lepădat de întuneric şi te-ai lipit de lumină. Deci dar, ca fiul luminii să umbli, slujind lui Dumnezeu credincios în toată curăţia şi adevărul; slujind şi părinţilor ca Însuşi Mântuitorului Hristos, iar nu ca oamenilor; ca să fii tuturor ca o făclie aprinsă, după cuvântul Domnului: Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vadă faptele voastre cele bune, şi să preamărească pe Tatăl vostru Cel din ceruri. Fii următor în faptele cele bune Domnului nostru Iisus Hristos şi tuturor sfinţilor Lui, petrecând în adevărată ascultare şi în deplina tăiere a voii tale până la moartea ta, cum te-ai făgăduit, slujind lui Dumnezeu ziua şi noaptea, cu toată răbdarea, umilinţa şi blândeţea. Ca şi pentru tine să se plinească făgăduinţa cea adevărată a Domnului nostru Iisus Hristos, ce Însuşi a făgăduit-o în Sfânta Sa Evanghelie, zicând: Unde sânt Eu, acolo va fi şi sluga Mea. Care făgăduinţă, părinte, să te învrednicească Preaînduratul Dumnezeu a o câştiga, întru Domnul nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine slavă, împreună şi Tatălui şi Sfântului Duh, în veci. Amin.

Apoi binecuvântându-l, îi dă voie să meargă la chilia sa.

Venind timpul mesei, merge şi monahul cel nou în trapeză, şi stă cu luminarea aprinsă în mâini, ascultând citirea. Iar după terminarea mesei, i se dă de la chelar într-un vas vin, cu care îi cinsteşte pe fraţi, ca şi cum s-ar împăca cu dânşii.

Apoi ieşind fraţii din trapeză mănâncă şi el. Se cuvine încă ca monahul cel nou să păzească cu dinadinsul toată rânduiala slujirii Bisericeşti, îndepărtându-se timp de cinci zile (în care nici de veşminte nu se dezbracă) de orice alt lucru, afară de citire.

RÂNDUIALA
schimei celei mari
sau a marelui şi îngerescului chip

Înainte de începerea Vecerniei se aduc în biserică hainele celui ce voieşte a primi sfântul chip, şi se pun în altar lângă Sfânta Masă. Iar la Utrenie, la canoane, se adaugă şi următorul

Canon

Cântarea I-a, glasul al 2-lea
Irmos:

Veniţi popoare să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, Celui ce a despărţit marea şi a trecut poporul pe care l-a scos din robia egiptenilor, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Stih: **Miluieşte-mă, Dumnezeule miluieşte-mă.**

Primeşte, Mântuitorule Hristoase, pe cel ce a alergat la a Ta iubire de oameni, care acum vine către sfântul chip, cu dor sufletesc şi cu cuget iubitor de fapte bune.

Învredniceşte, Bunule Stăpâne, pe cel ce voieşte a primi sfântul chip, a ridica sarcina şi a veni sub jugul Tău cel bun, pierzând sarcina greşalelor lui cele multe, mult-Milostive.

A scăpa de acum de alunecarea păcatelor lui, binevoieşte, ştergând cu roua darului întinăciunea greşalelor lui cele nenumărate.

Slavă...,

Cel ce pentru noi ai purtat trup şi ca un milostiv ai primit pentru noi moarte, curăţeşte, Îndurate, pe cel ce se apropie către Tine, de întinăciunile cele trupeşti.

Şi acum...,

Scăpare şi ajutătoare şi acoperământ luminos te-am câştigat pe tine, noi care, mărturisindu-te pe tine Născătoare de

Dumnezeu, Preasfântă, ne învrednicim dumnezeieştii priviri.

Cântarea 3-a
Irmos:

Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, Cel ce prin lemnul crucii ai omorât moartea, şi frica Ta o înrădăcinează în inimile noastre, a celor ce Te lăudăm pe Tine.

Curăţeşte, Mântuitorule Hristoase, pe robul Tău care aleargă la Tine şi îl învredniceşte de viaţa cuvioşilor, ca să petreacă cu dreapta credinţă şi cu dreptate.

Acest dumnezeiesc chip arată-l credinciosului robului Tău, care se apropie de Tine, ca schimbare de viaţă, prefacere şi curăţire de greşale.

Unule, bunule Milostive, Cel ce nu voieşti moartea oamenilor, pe robul Tău, care cade la Tine, numără-l în ceata sfinţilor.

Slavă...,

Primindu-mă pe mine, cel ce acum voiesc a călători pe a Ta cale, şi a alege viaţă purtătoare de Cruce, curăţeşte-mă de greşalele de mai înainte, Iubitorule de oameni.

Şi acum...,

Blestemul Evei l-ai dezlegat, Curată, născând tuturor pe Cel ce a izvorât binecuvântarea nepieritoare, pe Mântuitorul lumii, Maică Fecioară.

Sedealna, glasul al 4-lea
Podobia: Degrabă ne întimpină...

Cei ce voiţi, zice Domnul, în urma Mea a veni, lepădaţi din inimă legăturile cele lumeşti: de părinţii ce v-au născut, de copii şi de soţii, de fraţi şi de prieteni şi de rudenii, de averi şi de case, şi primiţi chemarea apostolilor Mei.

Cântarea a 4-a
Irmos:

Auzit-am, Doamne, taina rânduielii Tale şi Te-am preaslăvit, Unule, Iubitorule de oameni.

Pe cel ce se întoarce, primeşte-l, Cuvântule al lui Dumnezeu, ca pe fiul cel desfrânat de demult, şi ca pe vameşul, Unule, Iubitorule de oameni.

Izbăvitor al nostru Te-ai făcut, prin Cruce lumea mântuind; pentru aceasta, pe cel ce cade la Tine, izbăveşte-l, Stăpâne.

Pe cel însemnat cu darul şi cu lumina dumnezeieştii Tale cunoştinţe, arată-l oaie a turmei Tale celei cuvântătoare.

Slavă...,

Cel ce ai ridicat pe Lazăr din morţi, şi pe mine cel omorât de boldul păcatului, înviază-mă Stăpâne.

Şi acum...,

Binecuvântată preacurată, Maica lui Dumnezeu, cu solirea Ta şi cu dumnezeiescul acoperământ, păzeşte pe cel ce vine la tine, Stăpână.

Cântarea a 5-a
Irmos:

Dătătorule de lumină şi făcătorule al veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor Tale îndreptează-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Prin ascultarea Ta, Mântuitorule Hristoase, neascultarea noastră ai nimicit ca un Dumnezeu, şi intrarea împărăţiei Tale prin pocăinţă şi credinţă, nouă ne-ai arătat.

Văzându-mă, Mântuitorule Hristoase, pe mine cel ce mi-am petrecut viaţa în lenevire, statorniceşte-mă în luarea aminte de îngrijirea mea, şi îmbracă-mă în platoşa dreptăţii.

Cel ce prin credinţă şi prin baia naşterii de a doua m-ai spălat pe mine de blestemul strămoşesc, acum spală-mă în izvoarele lacrimilor pe mine cel întinat cu greşale cumplite.

Slavă...,

Pe cel pogorât şi împilat către pământ, Stăpâne, cu sarcina cea pătimaşă şi purtătoare de moarte a păcatelor, cu mâna Ta cea purtătoare de viaţă îl îndreptează.

Şi acum...,

Întocmai fiind cu Tatăl după firea cea fără de început, Te-ai făcut asemenea nouă, născându-Te din Maica cea neispitită de nuntă, cu ale căreia rugăciuni, Dumnezeule, mântuieşte pe cel ce vine la Tine.

Cântarea a 6-a

Irmos:

De adâncul păcatelor fiind cuprins, chem adâncul îndurării Tale cel neurmat, scoate-mă din stricăciune, Dumnezeule.

Să nu treci cu vederea zidirea Ta, Stăpâne, ci mântuieşte-mă cu darul Crucii Tale şi cu scumpul Tău Sânge, care l-ai vărsat din coasta Ta cea dumnezeiască.

Precum la început din nefiinţă m-ai zidit, aşa mântuieşte-mă pe mine cel pierdut cu păcatele, iarăşi căutându-mă ca un păstor bun şi de oameni iubitor.

Slavă...,

Învredniceşte-mă, Iubitorule de oameni, a mă împărtăşi de fericitele nădejdi, ce sânt gătite tuturor celor vrednici de Tine, a căror viaţă voiesc să o urmez.

Şi acum...,

Cel ce m-a zidit cu mâini nestricăcioase, ca un Îndurat, iarăşi din nou m-a înnoit pe mine cel netrebnic, închipuit luându-mă din pântecele tău Stăpână,.

Condac, glasul 5

Braţele părinteşti sârguieşte a le deschide mie, că în desfrânări am cheltuit viaţa mea; spre bogăţia cea necheltuită a îndurărilor Tale căutând acum, Mântuitorule, nu trece cu vederea inima mea cea sărăcită; pentru că Ţie, Doamne, cu umilinţă strig: păcătuit-am, Părinte, la cer şi înaintea Ta.

Cântarea a 7-a

Irmos:

Chipul cel de aur fiind închinat în câmpia Deira, cei trei tineri au dispreţuit porunca cea fără de Dumnezeu; şi aruncaţi în mijlocul focului, fiind rouraţi cântau: Bine eşti cuvânta, Dumnezeul părinţilor noştri.

Îndreptând la Tine căile mele şi inima mea, Preabunule, prin pogorârea dumnezeiescului Duh, din nou înnoieşte-mă pe mine cel învechit, înfrumuseţând cu frumuseţea sfinţirii Tale pe mine cel ce-ţi strig: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

De mâna mea cea dreaptă, luându-mă ca un Preabun, către vieţuirea cea bineplăcută Ţie arată-mă drept păşind, spre a mă

sui la desăvârşirea vieţii, strigând: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

În trândăvire mai înainte petrecându-mi viaţa, eu ticălosul, către Tine vin acum, Stăpâne, spre a Ta bunătate nădăjduindu-mă, şi cad spre singură milostivirea Ta, strigându-ţi Ţie: Bine eşti cuvântat Dumnezeul Părinţilor noştri.

Slavă...,

Cu puterea Sfintei Cruci şi cu suflarea dumnezeiescului Duh, povăţuieşte-mă la limanul slăvitei Tale voiri, şi înviedniceşte-mă spre moştenirea cerurilor, ca să-Ţi cânt Ţie: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum...,

Pe Dumnezeu Mântuitorul şi Izbăvitorul lumii L-ai născut, Preacurată; pe Acela acum roagă-L să îmbrace cu bunăcuviinţa faptelor bune, cu luminarea şi darul pustniciei pe cel ce-ţi cântă: Binecuvântată eşti, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Cântarea a 8-a, Irmos:

Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă: pe caldei arzându-i, iar pe credincioşi rourându-i, pe cei ce cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Biruinţă ai dat nouă asupra diavolului chipul Crucii Tale; întru care surpăm uneltirile aceluia şi viclenele lui întărâtări, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Dat-ai nouă să putem înnoi darul Sfântului Botez prin mărturisire, prin curăţia vieţii, prin vărsarea lacrimilor şi prin adevărata pocăinţă, Iubitorule de oameni.

Dă robului Tău a supune minţii patimile trupului, prin înfrânare, prin postire, prin chipurile vieţii celei bune, cu depărtarea de chipul vieţii celei rele şi prin neîncetată păzirea poruncitor Tale.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul

De sus înnoieşte în noi semnele înfierii cu lucrarea şi harul dumnezeiescului Tău Duh, ca Cel ce eşti lesne iertător prin meşteşugirea iubirii Tale de oameni şi a bunătăţii celei neasemănate.

Şi acum...,

Rupe lanţurile greşalelor şi înscrisul păcatului aceluia ce vine cu linişte şi cucernicie la chipul cel dumnezeiesc, Preacurată, păzindu-l întărit în credinţa ortodoxă.

Cântarea a 9-a
Irmos:

Fiul Părintelui celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-se din Fecioara s-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta pe Născătoarea de Dumnezeu cu cântări să o mărim.

Dă-mi mie, Cuvântule al lui Dumnezeu, cu vrednicie a vieţui întru chemarea sfântului chip, şi şterge întinăciunea păcatului meu şi bubele greşalelor gândurilor, mult-Milostive, cu dumnezeiescul Tău har.

Mântuitor numindu-Te, mântuieşte-mă, mă rog Ţie, pe mine cel ce vin la Tine cu inimă curată, şi ridicându-mi greutatea răutăţii mele, ca un singur Îndurat, cu bunătate odihneşte-mă, precum Te-ai făgăduit, Atotputernice.

Hristoase Mântuitorule, acum dăruieşte, ca un bun şi îndurat, dumnezeieştile haruri celor ce vin la Tine şi se apropie cu multă cucernicie de dumnezeiescul tron al darului, dându-le dar de bunătate nestricăcioasă.

Slavă...,

Cuvântule, Cel ce ai puterea cea împreună- lucrătoare cu voirea Ta, arată-ne pe noi slujitori vrednici ai sfintei Tale Evanghelii, şi învredniceşte-ne cu rugăciunile sfinţilor Tăi a plini făgăduinţele făcute către Tine, Dătătorule de viaţă

Şi acum...,

Ceea ce eşti cu totul neprihănită, roagă pe Fiul Tău cel îndurat, ca acesta ce cu credinţă se apropie de dumnezeiescul chip, să ajungă cu cucernicie mult doritul rost al pustniciei; că pe tine Preacurată, apărătoare te-am câştigat.

Apoi Stihirile glasul al 2-lea,
Podobia: **Când de pe lemn...**

Pe mine, cel ce vin la Tine cu credinţă, povăţuieşte-mă Stăpâne, punându-mă pe căile dreptăţii Tale ca un singur-

Milostiv; şi mă ridică, Mântuitorule, pe mine cel cumplit căzut şi pierdut de mulţimea greşalelor mele; căci nădăjduindu-mă în ajutorul Tău, vin la această viaţă îngerească, Iubitorule de oameni.

Fiind izvor de bunătăţi, Hristoase, Cel ce nu voieşti moartea păcătoşilor pentru negrăita milă, ci dăruieşti pocăinţă credincioşilor care cunosc iconomia Ta cea neajunsă, primeşte pe cel ce vine din inimă către dumnezeiescul chip şi mântuieşte pe cel ce cade la iubirea Ta de oameni.

Slavă...,

Peste zidul păcatului meu voi trece cu Tine, Mântuitorule, şi mă voi mântui; că Te-ai răstignit şi cu moarte m-ai izbăvit pe mine cel omorât de păcat, arătând bogăţia bunătăţii Tale, izvorăşte acum adânc de îndurare tuturor celor ce Te laudă pe Tine, Iubitorule de oameni.

Şi acum...,

Te rogi, ceea ce eşti bună, pentru toţi care scapă cu credinţă sub acoperământul tău cel puternic; că altă mijlocitoare de-a pururea în nevoi şi întristări nu avem noi păcătoşii către Dumnezeu, fiind împovăraţi cu multe păcate, Maica Dumnezeului celui preaînalt; pentru aceea cădem către tine: Mântuieşte de toată nevoia pe robii tăi.

Spre ştiinţă: în vremea Ceasului al treilea, cel ce va primi marele chip, aflându-se de la început în biserică, merge împreună cu cel ce are să-l ducă sub mantie, şi ia binecuvântare de la egumen; sărută sfintele icoane, precum s-a spus mai pe larg la rânduiala „Chipului celui mic". Apoi stă în pronaosul bisericii până la vohodul mic. După intrare se zic Troparele zilei, apoi următoarele antifoane:

Antifonul I, glasul al 4-lea:

Voit-am cu lacrimi a şterge zapisul greşalelor mele, Doamne, şi în cealaltă vreme a vieţii mele, prin pocăinţă a bineplăcea Ţie; ci vrăjmaşul mă amăgeşte şi luptă asupra sufletului meu. Doamne, mai înainte de a pieri cu totul, mântuieşte-mă.

Cine, înviforându-se şi alergând la limanul acesta, nu se mântuieşte? Sau cine, chinuindu-se şi căzând la Doctorul acesta, nu se vindecă? Făcătorule a toate şi Doctorul celor bolnavi, Doamne, mai înainte de a pieri cu totul, mântuieşte-mă.

Oaie sânt din cuvântătoarea Ta turmă, şi alerg către Tine,

Păstorul cel bun; caută-mă, Dumnezeule, pe mine cel rătăcit şi mă miluieşte.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Din toate primejdiile izbăveşte pe robii Tăi, binecuvântată de Dumnezeu Născătoare, ca să te mărim pe tine, nădejdea sufletelor noastre.

Antifonul al 2-lea, glasul al 4-lea:

Întru izvorul cel tainic al naşterii de a doua oară, luând înfiere de fiu şi izbăvire, prin neîngrijire şi greşale cheltuindu-mi viaţa, Bunule, acum strig Ţie: Dăruieşte-mi izvor de lacrimi de pocăinţă şi spală întinăciunea păcatelor mele, Atotputernice Mântuitorule şi mult-Milostive.

Viforul păcatelor mă cuprinde, Mântuitorule, şi nemaiputând suferi urgia, la Tine cad, Cel singur ocârmuitor; întinde-mi ca lui Petru mâna iubirii Tale de oameni, şi mă mântuieşte.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Izbăveşte-ne pe noi din nevoile noastre, Maica lui Hristos Dumnezeu, ceea ce ai născut pe Făcătorul tuturor, ca toţi să strigăm ţie: bucură-te ceea ce eşti singura ocrotitoare a sufletelor noastre.

Antifonul al 3-lea, glasul al 4-lea:

Unde este măreţia lumii? Unde este tăria celor trecătoare? Oare nu le vedem pe toate acestea pământ şi cenuşă? Aşadar, de ce ne mai ostenim în deşert? Pentru ce nu părăsim lumea şi să urmăm Celui ce strigă: cel ce voieşte a merge după Mine să ia asupra sa crucea Mea şi va moşteni viaţa cea veşnică.

Stih: Veniţi, fiilor, ascultaţi-mă pe mine, frica Domnului vă voi învăţa pe voi.

Veniţi toţi cei osteniţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi odihni pe voi; luaţi jugul Meu asupra voastră şi vă învăţaţi de la Mine, că blând sânt şi smerit cu inima şi veţi afla odihnă sufletelor voastre.

Stih: Rătăcit-am ca o oaie pierdută, caută pe robul Tău, că poruncile Tale n-am uitat.

Oaie sânt din turma Ta cea cuvântătoare şi către Tine alerg, Păstorule cel bun; caută-mă pe mine cel rătăcit, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Apoi: Veniţi să ne închinăm şi să cădem şi să plângem înaintea Domnului, Celui ce ne-a făcut pe noi.

Doamne, Doamne, caută din cer şi vezi şi cercetează via aceasta pe care a sădit-o dreapta Ta, şi o săvârşeşte pe ea.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei:

Singură curată şi preanevinovată Fecioară, ceea ce L-ai născut pe Dumnezeu fără de sămânţă, pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Spre ştiinţă: în timp ce se cântă acestea, cel ce va primi marele chip se dezbracă de haine, rămânând numai în cămaşă şi în ciorapi, şi vine în tinda bisericii împreună cu cel ce-l va lua sub mantie; şi terminându-se antifoanele, începe cântarea:

Braţele părinteşti sârguieşte a le deschide mie, că în desfrânări am cheltuit viaţa mea; spre bogăţia cea necheltuită a îndurărilor Tale căutând acum, Mântuitorule, nu trece cu vederea inima mea cea sărăcită; pentru că Ţie, Doamne, cu umilinţă strig: păcătuit-am, Părinte, la cer şi înaintea Ta. (numai o dată)

Ajungând în faţa Sfântului Altar, îl întrebă ieromonahul, zicând:

Întrebare: De ce ai venit, frate, căzând înaintea Sfântului Altar şi la această sfântă însoţire?

Răspuns: Dorind viaţă pustnicească, cinstite părinte.

Întrebare: Doreşti a te învrednici de îngerescul chip şi să fii rânduit în ceata schimonahilor?

Răspuns: Aşa, cu ajutorul lui Dumnezeu, cinstite părinte.

Ieromonahul:

Cu adevărat bun şi fericit lucru ai ales, numai de îl vei şi îndeplini. Pentru că lucrurile cele bune cu osteneală se câştigă, şi cu durere se îndeplinesc.

Întrebare: De bunăvoia ta te apropii de Domnul?

Răspuns: Aşa, cu ajutorul lui Dumnezeu, cinstite părinte.

Întrebare: Nu de vreo nevoie, ori silă?

Răspuns: Nu, cinstite părinte.

Întrebare: Vei petrece în mănastire şi în pustnicie până la cea din urmă a ta răsuflare?

Răspuns: Aşa, cu ajutorul lui Dumnezeu, cinstite părinte.

Întrebare: Te vei păzi pe tine în feciorie, în întreaga înţelepciune şi în cucernicie?

Răspuns: Aşa, cu ajutorul lui Dumnezeu, cinstite părinte.

Întrebare: Vei păzi până la moarte ascultarea către cel mai mare şi către toată frăţimea cea în Mântuitorul Hristos?

Răspuns: Aşa, cu ajutorul lui Dumnezeu, cinstite părinte.

Întrebare: Vei răbda toate supărările şi strâmtoririle vieţii celei singuratice, pentru împărăţia cerurilor?

Răspuns: Aşa, cu ajutorul lui Dumnezeu, cinstite părinte.

Ieromonahul:

Vezi, fiule ce fel de făgăduinţe dai Stăpânului Hristos; căci îngerii sânt de faţă nevăzuţi, scriind mărturisirea ta aceasta, de care vei fi întrebat la a doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos. Deci te povăţuiesc pe tine la viaţa cea mai desăvârşită, după cum s-a arătat a fi viaţa Domnului, făcându-ţi cunoscut cele ce se cuvine ţie a le primi şi cele ce se cade a fugi. Deci lepădarea de sine altceva nu este, după Cel ce a zis, decât făgăduinţa crucii şi a morţii. Cunoaşte deci, că din ziua de astăzi te răstigneşti şi mori pentru lume prin lepădarea cea desăvârşită. Pentru că te lepezi de părinţi, de fraţi, de femeie, de copii, de părinţi, de rudenii, de prieteni, de cunoscuţi, de gâlcevile din lume, de griji, de agoniseli, de averi, de deşarta dezmierdare şi zadarnica şi mărire; şi te lepezi nu numai de cele acum zise, ci încă şi de viaţa ta, după cuvântul Domnului care zice: „Cel ce voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ridice crucea sa şi să urmeze Mie”. Deci de ai ales cu adevărat a urma Lui şi doreşti fără minciună a te numi ucenic al Lui, găteşte-te încă de acum nu spre odihnă, nici spre nepăsare sau desfătări, nici spre altceva din cele de pe pământ veselitoare şi îndulcitoare, ci către luptele duhovniceşti, către înfrânarea trupului, către curăţirea sufletului, către sărăcia deplină, către plâns bun, către toate cele întristătoare şi dureroase ale vieţii celei îmbucurătoare după Dumnezeu. Căci ai să fii şi flămând şi însetat, şi gol, şi dosădit, şi batjocorit, şi defăimat, şi prigonit şi înconjurat de multe alte întristări prin care se închipuieşte viaţa cea după Dumnezeu. Şi

când vei pătimi toate acestea, bucură-te, zice Domnul, că plata ta este multă în ceruri. Deci cu bucurie bucură-te, şi cu veselie veseleşte-te, că azi te-a ales pe tine şi te-a despărţit Domnul Dumnezeu de viaţa cea lumească, şi te-a pus înaintea feţei Sale, întru izvorârea luptei monahiceşti, întru ostăşirea vieţii cu chip îngeresc, întru înălţimea purtării ce duce la ceruri. Lui ai să slujeşti îngereşte, Lui ai să te robeşti cu totul, cugetând la cele de sus, căutând pe cele de sus, pentru că petrecerea noastră, după sfântul apostol, în ceruri este. O, chemare nouă! O, dar al tainei! Al doilea botez iei astăzi, frate, din prisosinţa darurilor Iubitorului de oameni Dumnezeu, şi te curăţeşti de păcatele tale, şi fiu al luminii te faci, şi Însuţi Hristos Dumnezeu se bucură cu sfinţii Săi îngeri de a ta pocăinţă, junghiind ţie viţelul cel îngrăşat. De aceea poartă-te vrednic de chemare şi depărtează-te de pătimirile deşarte, urăşte pofta ce te atrage la cele de jos; strămută tot dorul tău către cele cereşti; nicidecum să nu te întorci la cele dinapoi, ca să nu te faci stâlp de sare, ca femeia lui Lot, sau ca şi câinele ce se întoarce la vărsătura sa; şi se va împlini spre tine cuvântul Domnului: nimeni, punând mâna sa pe plug, şi întorcându-se înapoi, va fi îndreptat întru împărăţia cerurilor. Pentru că nu este mică primejdia ca, făgăduindu-te acum a păzi toate cele puse mai înainte, să nu le ţii sau să te reîntorci la viaţa de mai înainte, sau să te depărtezi de la părintele duhovnicesc şi de la fraţii cei ce împreună se pustnicesc, sau rămânând, să vieţuieşti întru lenevie zilele tale. Pentru că mai greu te vei îndreptăţi pentru cele de acum, decât pentru cele de mai înainte, la judecata cea înfricoşătoare şi nepărtinitoare a lui Hristos, cu cât de mult har te împărtăşeşti acum. Şi mai bine era ţie, precum zice cuvântul, a nu te făgădui decât a te făgădui şi a nu împlini. Nici iarăşi să socoteşti cum că, în vremea cea trecută a petrecerii tale aici, te-ai nevoit îndeajuns cu puterile cele nevăzute ale vrăjmaşului. Ci cunoaşte că mai vârtos de acum te vor întâmpina mai mari lupte şi nevoinţe în războiul împotriva lui; dar nu va avea tărie asupra ta nicidecum, aflându-te pe tine îngrădit cu credinţă tare şi cu dragostea către povăţuitorul tău, şi cu îndreptarea în toată ascultarea şi smerenia. Pentru aceasta, înlătură de la tine neascultarea, împotriva-cuvântare, mândria, iuţimea, cearta, pizma, mânia, strigarea, defăimarea, mâncarea pe ascuns, îndrăzneala, prieteşugul fără măsură, măgulirea, sfada, cârtirea, şoptirea, câştigarea cea osebită a vreunui lucru

deşert şi pe toate celelalte chipuri ale răutăţii, pentru care vine urgia lui Dumnezeu peste cei ce fac unele ca acestea, şi încep a se înrădăcina întru dânşii pierzătorul sufletelor. Dar mai vârtos în locul acestora câştigă cele cuviincioase sfinţilor: iubirea de fraţi, liniştea, blândeţea, cucernicia, învăţarea cuvintelor dumnezeieşti, citirea, păzirea inimii de la gândirile spurcate, lucrarea după putere, înfrânarea, răbdarea până la moarte, spre care, părinte, făgăduinţele şi tocmelile tale le-ai dat întâi; şi până în sfârşit mărturisirea celor ascunse ale inimii tale fă-o după cum dumnezeieştile învăţături hotărăsc. Căci zice: se botezau mărturisindu-şi păcatele lor.

Întrebare: Acestea toate le mărturiseşti în nădejdea puterii lui Dumnezeu, şi întru aceste făgăduinţe te făgăduieşti a stărui până la sfârşitul vieţii cu, harul Mântuitorului Hristos?

Răspuns: Aşa, cu ajutorul lui Dumnezeu, cinstite părinte.

Apoi ieromonahul zice rugăciunea aceasta:

Atotînduratul şi mult-Milostivul Dumnezeu, Care deschide preacuratele îndurări ale neurmatei Sale bunătăţi, fiecăruia ce vine către Dânsul cu dorire şi cu fierbinte dragoste; Care a zis: mai degrabă va uita mama pe fiii săi decât te voi uita Eu pe tine; Acela, ştiind de dorinţa ta şi către acest gând al tău adăugând şi puterea Sa, spre plinirea poruncilor Lui să te primească, să te îmbrăţişeze, să te apere şi să Se facă pentru tine zid tare împotriva vrăjmaşului, piatră de răbdare, pricină de mângâiere, dătător de tărie, dăruitor de sufletească cutezare, împreună-nevoitor în bărbăţie, împreună culcându-Se şi împreună sculându-Se cu tine, îndulcind şi veselind inima ta cu mângâierea Sfântului Duh; învrednicindu-te pe tine şi de partea sfinţilor şi cuvioşilor noştri părinţi: Antonie, Eftimie, Sava, Calinic de la Cernica, Dimitrie cel Nou, Grigorie Decapolitul, Visarion şi Sofronie şi a celor împreună cu dânşii, cu să moşteneşti împărăţia cerurilor întru Iisus Hristos Domnul nostru, Căruia se cuvine slava, stăpânirea, împărăţia şi puterea, împreună cu Tatăl şi Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi însemnând ieromonahul cruciş capul celui ce se tunde, după ce l-a însemnat de trei ori, întorcându-se spre răsărit, zice această

Rugăciune

Domnului să ne rugăm

Stăpâne cel atoateţiitor, Preaînalte Împărat al slavei, Cel ce împreună cu Cuvântul Tău cel viu şi ipostatic, şi cu Duhul Adevărului care de la Tine purcede, stăpâneşti toată făptura cea văzută şi nevăzută; Dumnezeule, cel şezi peste heruvimi şi cu întreit-sfântul glas de serafimi eşti lăudat neîncetat, în faţa Căruia stau înainte mii de mii şi noian fără de sfârşit de sfinţi îngeri şi oşti de arhangheli; Tu, Cel ce eşti lumina care luminează pe tot omul ce vine în lume, rugat fiind de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria şi de toată cereasca Ta biserică, a celor întâi-născuţi în Ierusalim, caută cu ochi milostiv spre smerenia robului Tău (N, monahul) care s-a făgăduit şi a mărturisit înaintea a multor martori; uneşte cu harul înfierii cel dăruit lui de la strămoşi, al punerii de fii şi al împărăţiei Tale prin Sfântul Botez, această monahicească făgăduinţă a chipului îngeresc. Arată-l în chip desăvârşit pe piatra cea tare şi duhovnicească a credinţei celei întru Tine; întăreşte-l pe el întru tăria puterii Tale şi-l îmbracă pe el cu atotîntrarmarea Sfântului Tău Duh. Că lupta lui nu este împotriva sângelui şi a trupului, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva domniilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor vicleniei. Încinge mijlocul lui cu puterea adevărului, îmbracă-l pe dânsul în platoşa dreptăţii şi a bucuriei, şi încalţă picioarele lui spre vestirea Evangheliei păcii. Înţelepţeşte-l pe el a lua pavăza credinţei cu care va putea stinge toate săgeţile vicleanului cele aprinse, şi să primească şi coiful mântuirii şi sabia duhului, care este graiul Tău, venind în ajutorul negrăitelor suspinuri ale inimii lui. Numără-l pe el cu aleşii Tăi, ca să fie vas al alegerii Tale, fiu şi moştenitor al împărăţiei Tale, fiu al luminii şi al zilei, al înţelepciunii, al dreptăţii, al sfinţirii şi izbăvirii. Fă-l pe el organ bineviersuitor, psaltire veselitoare a Sfântului Duh, ca de aici cu folos dezbrăcându-se de omul cel vechi, cel stricat de amăgirea cea iubitoare de plăceri a şarpelui celui cu multe chipuri, să se îmbrace în noul Adam cel după Dumnezeu zidit în cuvioşie şi dreptate. Întăreşte-l pe el ca totdeauna să poarte rănile şi Crucea Mântuitorului Iisus pe trupul său, prin care lumea s-a răstignit Lui şi El lumii. Povăţuieşte-l să meargă la adevărata virtute, iar nu după plăcerea oamenilor sau după plăcerea sa,

întru răbdare dreapta credinţă a o păstra, iar în credincioşie iubirea de fraţi şi ascultarea. Dăruieşte-i lui, priveghind, lucrând, dormind, treaz fiind în psalmi şi în cântări duhovniceşti, îngereşte, să Te vadă pe Tine întru curată inimă şi să se închine Ţie, singurului Dumnezeu viu şi adevărat, spre nespusa lui bucurie. Că a Ta este împărăţia şi stăpânirea şi puterea, şi Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Altă rugăciune:
Domnului să ne rugăm

Sfinte Doamne al puterilor, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, binecuvintează pe robul Tău (N, monahul) pe care l-ai chemat la duhovnicească cămară de nuntă şi învredniceşte-l a fi cuvios rob al Tău. Înţelepţeşte-l pe el, revarsă peste dânsul harul şi priceperea Duhului Tău celui înţelepţitor; întăreşte-l pe el în războiul cel împotriva nevăzutului vrăjmaş; linişteşte cu puternică tăria Ta zburdălnicia trupului; dă-i lui a bineplăcea Ţie întru laudă şi doxologire necontenită, întru cântări la bună-vreme, întru rugăciuni bineprimite, întru sfat drept, întru inimă smerită, în lupta vieţii, a blândeţii şi a adevărului. Învredniceşte-l pe el a bineplăcea Ţie în blândeţe, în dragoste, întru desăvârşire, întru cunoştinţă, întru bărbăţie şi să-Ţi aducă Ţie laude şi doxologii şi rugăciuni întru miros de bună miresmă. Desăvârşeşte viaţa lui întru cuvioşie şi dreptate, ca având unirea cu Tine neîntreruptă şi nepătată, să se învrednicească de împărăţia Ta cea cerească. Cu harul şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care bine eşti cuvântat, împreună cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ieromonahul întinzând mâna spre Sfânta Evanghelie, care este aşezată pe analog înaintea icoanei Mântuitorului, zice:

Iată, fiule, Mântuitorul Hristos stă aici de faţă în chip nevăzut. Vezi, că nimeni nu te sileşte a veni la schima aceasta. Vezi, că tu de bună voie voieşti a primi logodirea marelui şi îngerescului chip.

Răspuns: **Aşa, de bunăvoie, cinstite părinte.**

După aceea, ieromonahul zice:

Ia foarfecele şi mi le dă.

Pe care luându-l de pe Sfânta Evanghelie, îl dă în mâna ieromonahul (de tri ori), sărutându-i mâna şi foarfecele. Iar ieromonahul luându-l a treia oară, zice:

Iată, din mâna Mântuitorului Hristos iei acest foarfece. Vezi dar Cui te făgăduieşti, de Cine te apropii, cu Cine te uneşti şi de cine te lepezi.

Apoi zice:

Binecuvântat este Dumnezeu, Care voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină, Cel ce este binecuvântat în vecii vecilor. Amin.

Apoi ieromonahul îl tunde cruciş, schimbându-i aici şi numele, zicând:

Fratele nostru (N, schimonahul) îşi tunde părul capului său, în numele Tatălui, amin; şi al Fiului, amin; şi al Sfântului Duh, amin. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Doamne miluieşte (de trei ori)

Cămaşa

Apoi fiind îmbrăcat cu cămaşa, ieromonahul apucă de mânecile cămăşii şi binecuvântând-o zice:

Fratele nostru (N, schimonahul) se îmbracă cu haina dreptăţii şi a veseliei marelui şi îngerescului chip; în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Şi la fiecare rostire, cel ce se îmbracă sărută mâna ieromonahului şi a stareţului (dacă este de faţă), şi haina ce se binecuvintează; iar fraţii cântă Doamne miluieşte (de trei ori)

Crucea

ieromonahul ia crucea şi zice:

Fratele nostru (N, schimonahul) ia semnul Sfintei Crucii a Domnului Hristos pe pieptul său, ca să se nevoiască cât îi va fi cu putinţă a-L urma, şi în tot ceasul a-şi aduce aminte de patimile, de scuipările, de defăimările, de rănile, de loviturile peste obraz, de răstignirea şi de moartea Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care de bunăvoie le-a răbdat pentru noi; în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh; să zicem toţi pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Schima

Apoi ia ieromonahul schima în mână şi binecuvântând, zice:

Fratele nostru (N, schimonahul) se îmbracă cu schima nerăutăţii, coiful nădejdii de mântuire; în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Analavul

Ia ieromonahul analavul şi binecuvântând, zice:

Fratele nostru (N, schimonahul) ia analavul în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, luând crucea sa pe umeri şi urmând Stăpânului Hristos. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Dulama

Ia ieromonahul dulama şi binecuvântându-o, zice:

Să zicem toţi pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Brâul

Luând ieromonahul brâul, şi binecuvântându-l, zice:

Fratele nostru (N, schimonahul) îşi încinge mijlocul său cu puterea adevărului, spre omorârea trupului şi înnoirea duhului; în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Sandalele (bocancii)

Binecuvântând sandalele, ieromonahul zice:

Fratele nostru (N, schimonahul), se încalţă cu sandale spre vestirea Evangheliei păcii; în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Rasa

Luând ieromonahul rasa, şi binecuvântându-o, zice:

Fratele nostru (N, schimonahul) se îmbracă în veşmântul mântuirii şi în platoşa dreptăţii spre a se feri de toată

nedreptatea, de toate gândurile cele rele şi de cugetele voii sale, iar gândul morţii totdeauna să-l aibă în mintea lui. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Potcapul

Luând ieromonahul potcapul, şi binecuvântându-l, zice:

Fratele nostru (N, schimonahul) se acoperă cu coiful, nădejdea mântuirii, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Mantia

Apoi luând mantia şi binecuvântându-o, ieromonahul zice:

Fratele nostru (N, schimonahul) ia mantia, logodirea marelui şi îngerescului chip, spre îmbrăcăminte de nestricăciune şi de curăţie. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Camilafca

Luând camilafca şi binecuvântându-o, ieromonahul zice:

Fratele nostru (N, schimonahul) a luat logodirea marelui şi îngerescului chip; în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Metaniile

Luând metaniileşi binecuvântându-le, ieromonahul zice:

Fratele nostru (N, schimonahul) primeşte sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu, spre rugăciunea cea din tot ceasul către Mântuitorul Hristos. Că este dator în toată vremea a avea în minte, în inimă, în cuget şi în gura lui numele Domnului Iisus şi a zice: „Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul”. Să zicem pentru dânsul: Doamne miluieşte.

Deci îmbrăcat fiind, fraţii cântă Troparele acestea, glasul al 4-lea:

Îmbrăcaţi-vă în veşmântul mântuirii, încingeţi-vă cu cin-

gătoarea întregii înţelepciuni, primiţi semnul sfintei cruci, picioarele cele înţelegătoare întrarmaţi-le cu armele înfrânării, şi veţi afla odihnă sufletelor voastre.

Bucura-se-va sufletul meu de Domnul; că m-a îmbrăcat pe mine cu veşmântul mântuirii şi haină de veselie a pus pe mine; ca unui mire mi-a pus cunună, şi ca pe o mireasă cu frumuseţe m-a înfrumuseţat.

Iar ieromonahul zice această rugăciune:

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru Cel credincios în făgăduinţele Tale, Căruia nu-Ţi pare rău de darurile Tale şi eşti negrăit întru iubirea Ta de oameni; Cel ce ai chemat făptura Ta cu chemare sfântă şi ai adus pe robul Tău (N, schimonahul) la viaţa Ta cea duhovnicească, dă lui viaţă cu bun chip, purtare îmbunătăţită şi fără prihană, ca întru sfinţenie petrecând, neîntinat să păzească chipul cu care prin puterea Ta s-a îmbrăcat. Prin cămaşă îmbrăcându-se întru dreptate, iar prin cingătoare împrejurându-se cu omorârea trupului şi cu înfrânarea; prin potcap şi-a pus coiful mântuirii, iar prin analav s-a înfrumuseţat cu sfânta cruce şi cu credinţa; prin mantie se întrarmează cu veşmântul nestricăciunii, iar prin sandale ca să păşească în calea păcii şi a mântuirii, ca să fie înfricoşător potrivnicilor, neînvins de războinici, străin de toată plăcerea şi pofta ruşinoasă. Ascultare învăţându-se, petrecând în înfrânare, păşind după canonul pustniciei, ca în psalmi şi cântări duhovniceşti să laude preacinstitul şi preaîncuviinţatul numele Tău; urmând paşilor marelui prooroc Ilie şi ai Sfântului Ioan Înaintemergătorul şi Botezătorul, ca ajungând măsura desăvârşirii, alergare să împlinească, credinţa să o păzească, să se îmbrace cu nestricăciunea sfinţilor îngeri, să se numere împreună cu sfânta Ta turmă, să dobândească starea cea de-a dreapta Ta şi să audă fericitul glas: Veniţi binecuvântaţii Părintelui Meu, moşteniţi Împărăţia cea gătită vouă de la întemeierea lumii. De care şi pe noi moştenitori a ne face, învredniceşte-ne, Dumnezeule, cu a Ta bunătate.

Că Dumnezeu al milei, al îndurărilor şi al iubirii de oameni eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ieromonahul: Pace tuturor.

Ierodiaconul: Capetele noastre Domnului să le plecăm.

Rugăciune

Doamne Dumnezeul nostru, du înlăuntru pe robul Tău (N, schimonahul) în duhovniceasca Ta curte şi numără-l împreună cu turma Ta cea cuvântătoare. Curăţeşte cugetul lui de poftele trupeşti şi de amăgirea cea deşartă a vieţii acesteia, şi dă lui necontenit a-şi aduce aminte de bunătăţile cele gătite celor ce Te iubesc pe Tine şi care pentru împărăţia Ta s-au răstignit pe sineşi în această viaţă. Căci Tu eşti Păstorul şi veghetorul sufletelor noastre şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Crucea

Apoi luând ieromonahul crucea, zice:

A zis Domnul: De voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa şi să-Mi urmeze Mie.

Şi sărutând el crucea şi mâna ieromonahul, acesta i-o dă în mână.

Făclia

Luând ieromonahul făclia aprinsă, i-o dă în mână, zicând:

Zis-a Domnul: Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vadă faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri.

Apoi binecuvântând ieromonahul pe schimonahul cel nou, îl duce de-l aşează în strană.

De este Sfânta Liturghie, ieromonahul zice: Că sfânt eşti Dumnezeul nostru..., **şi strana cântă:** Câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi şi îmbrăcat... **şi celelalte.**

Iar de nu este Liturghie, zice ectenia aceasta:

Cu pace Domnului să ne rugăm...

Pentru pacea de sus...

Pentru pacea a toată lumea...

Pentru fratele nostru (N), pentru acoperirea şi ajutorul lui de la Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca neprihănit, neosândit şi neîmpiedicat să împlinească el desăvârşirea chipului monahicesc, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să petreacă el în toată cucernicia, în dreapta credinţă şi curăţie, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se lepede el de omul cel vechi şi să se îmbrace în omul cel nou, cel zidit după chipul lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru lăsarea şi iertarea păcatelor lui săvârşite până acum, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne izbăvim noi de tot necazul, mânia, primejdia şi nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuieşte, miluieşte...

Pe Preasfânta, curata...

Pe noi înşine şi unii pe alţii...

Că sfânt eşti Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

şi îndată:

Câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi şi-mbrăcat. Aliluia. (de trei ori)

Prochimen, glasul al 3-lea:

Domnul este luminarea mea şi Mântuitorul meu, de cine mă voi teme?
Stih: Domnul este scutitorul vieţii mele, de cine mă voi înfricoşa?

APOSTOLUL

Din Epistola către Efeseni
a Sfântului Apostol Pavel citire (6,10-17)

Fraţilor, întăriţi-vă întru Domnul şi întru tăria puterii Lui (caută mai sus)

Aliluia, glasul al 4-lea:

Săracul aceasta a strigat. Şi Domnul l-a auzit pe dânsul.Şi din toate supărările lui l-a scăpat pe el.

EVANGHELIA

Din Sfânta Evanghelie de la Matei citire
(10.37-38,11.28-30)

Zis-a Domnul: Cel ce iubeşte pe tată sau pe mamă... (caută la mai sus)

De este Sfânta Liturghie, după cererea: Încă ne rugăm pentru mila, viaţa..., se zic şi cererile de mai sus pentru cel nou căugărit: Încă ne rugăm pentru fratele nostru (N, schimonahul) ..., Că milostiv şi iubitor de oameni... şi celelalte ale Sfintei Litughii.

De nu este Sfânta Liturghie, se face următoarea ectenie:

Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule după mare mila Ta...

Încă ne rugăm pentru lăsarea şi iertarea păcatelor robului lui Dumnezeu (N, schimonahul), pentru sănătatea şi mântuirea lui.

Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

La sfârşit, ieromonahul zice deasupra capului celui ce a primit sfântul şi marele chip îngeresc, rugăciunea aceasta:

Mult-Îndurate Doamne, Care ai dăruit robului Tău (N, schimonahul) prin luarea îngerescului chip, culionul, drept coif de nădejde a mântuirii, păzeşte nerăpit de pe creştetul lui acest har al Tău, strângând şi împuternicind agerimea minţii lui, spre a fi neclătinată de lovirile potrivnicilor; căci călcând capul preavicleanului şarpe, căruia s-a îngăduit a pândi călcâiul lui, să-şi ridice ochii săi cei înţelegători către Tine, Logosul cel înfricoşător şi Făcătorul tuturor. Că Tu eşti luminarea şi sfinţirea sufletelor noastre şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ieromonahul: Pace tuturor.
Ierodiaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.

Şi citeşte ieromonahul în taină:

Binecuvintează, Stăpâne, pe cel ce şi-a plecat capul Ţie, Cuvântul cel necuprins al înţelepciunii dumnezeieşti, sfinţeşte-l şi-l păzeşte pe acesta de toată vătămarea sau bântuirea văzută şi nevăzută. Că a Ta este împărăţia şi stăpânirea

şi puterea şi Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi terminându-se Liturghia, se dă în mâini schimonahului celui nou, Evanghelia, şi mergând toţi fraţii pe rând, sărută crucea şi Evanghelia, întrebându-l cum îi este numele; iar el spunându-l, fraţii zic: Să te mântuieşti întru Domnul, frate, rugându-te şi pentru noi.

Până ce se face sărutarea, se cântă această Stihiră, glasul I:

Să cunoaştem, fraţilor, puterea tainei, că pe fiul cel desfrânat care de la păcat a venit din nou la casa părintească, preabunul părinte preîntâmpinându-l, îl sărută şi iarăşi îi dăruieşte semnele măririi sale, şi săvârşeşte tainică veselie cu cei de sus, jertfind viţelul cel îngrăşat, ca noi să ne purtăm în totul vrednici de iubitorul de oameni Părinte, Care a adus preaslăvită jertfă pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Şi apoi ieşind din biserică, merge schimonahul cel nou la stareţ pentru binecuvântare, când se fac şi celelalte ce s-au arătat la „Chipul cel mic".

Se cuvine ca noul schimonah să-şi schimbe cu totul vieţuirea din putere în putere, după Apostolul Pavel, făcându-se ca un mort pentru lume până la moartea sa, şi silindu-se a ajunge un bărbat desăvârşit întru măsura vârstei plinirii lui Hristos. Iar mai ales acum, timp de şapte zile, să se lase de tot lucrul, afară de citire, îndeletnicindu-se numai cu rânduiala bisericii şi a chiliei sale. În aceste şapte zile nu se dezbracă, nici de veşmintele marelui şi îngerescului chip.

RÂNDUIALA
care se face la punerea temeliei bisericii şi la înfingerea crucii

Ştiut să fie că nimeni nu poate să pună temelie unei biserici, fie de piatră, fie de lemn, decât numai episcopul sau cu binecuvântarea lui un protopop ori un preot, pe care el va voi a-l trimite. Iar dacă cineva ar cuteza a începe zidirea bisericii fără binecuvântarea episcopului, să fie supus caterisirii, ca un dispreţuitor de autoritate episcopală.

Iar punerea temeliei se face aşa: dacă se va zidi biserică de piatră, se sapă şanţuri la locul unde va fi temelia, şi se pregătesc pietre şi tencuială, şi pe o piatră pătrată se desenează ori se sapă o cruce, iară sub cruce (dacă va voi episcopul sau locţiitorul lui) se găteşte un loc pentru punerea sfintelor moaşte şi se pune această inscripţie:

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, s-a pus temelia acestei biserici întru cinstea şi pomenirea (se pune numele sărbătorii sau al sfântului căruia i se închină biserica); sub arhipăstoria Preasfinţitului (numele episcopului) şi s-au pus moaştele sfântului (numele lui), în anul cutare de la facerea lumii, iar de la Naşterea după trup a lui Dumnezeu Cuvântul (anul, luna şi ziua).

Iar ştiut să fie că temelia bisericii se poate pune şi fără moaşte de sfânt şi fără inscripţie, dar fără de amintita piatră pătrată nu se face. Totodată se pregăteşte o cruce mare de lemn şi locul în care să se înfigă acea cruce, adică o groapă, unde va fi prestolul.

Iar dacă biserica va fi din lemn, atunci nu se fac şanţuri, ci numai o groapă sub peretele altarului dinspre răsărit, pentru punerea pietrei pătrate, şi o alta pentru punerea crucii la locul unde va fi prestolul. Şi se pregătesc şi bârnele sau lemnele, pe care va sta biserica.

După ce toate acestea s-au pregătit, ierarhul sau locţiitorul său se îmbracă în toate veşmintele ierarhice (iar dacă este preot, în cele preoţeşti), în biserica cea mai aproape de locul unde se va pune temelia, şi iese cu tot clerul, doi câte doi, diaconii mergând înainte cu cădelniţe, iar preoţii cu cruci, şi se cântă stihirile de la litia sărbătorii căreia se închină viitoarea biserică. Iar sosind la loc, pun Sfânta Evanghelie şi Sfânta Cruce pe o masă pregătită acolo, şi luând proiestosul cădelniţa şi tămâind masa în chipul crucii de trei ori, zice diaconul: Binecuvintează, stăpâne, şi se începe după obicei: Binecuvântat este Dumnezeul nostru... Strana cântă: Împărate ceresc... şi până se sfârşeşte cântarea, proestosul stă înaintea Sfintei Evanghelii, tămâind-o. Apoi

tămâiază toate gropile unde va fi temelia, începând de la cei dintâi pereţi ai altarului, şi mergând de la dreapta spre stânga, până ce va veni iarăşi de unde a început. După aceea tămâiază clerul şi poporul şi iarăşi Sfânta Evanghelie. Iară citeţul zice: Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Veniţi să ne închinăm (de trei ori) şi Psalmul 142: Doamne, auzi rugăciunea mea..., Slavă..., Şi acum..., Aliluia (de trei ori)

Diaconul zice ectenia mare: Cu pace Domnului să ne rugăm, până la: Pentru cei ce călătoresc pe ape..., după care adaugă:

Pentru ca să privească cu milostivire asupra locului acestuia ce s-a ales a se zidi pe el biserică spre slava preasfântului Său nume, şi să-l binecuvinteze cu cereasca Sa binecuvântare, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să binecuvinteze această bună dorinţă şi lucrul robilor săi (sau: ale robului său, şi pomeneşte pe ctitorii bisericii), Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să binecuvinteze punerea temeliei acestei zidiri, şi cu bun folos a se pune începutul întru slava numelui Său, şi cu sporire să se aducă la săvârşire fără nici o împiedicare, cu puterea, cu lucrarea şi cu harul Preasfântului Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să dea lucrătorilor ce se vor osteni, bun folos întru toate, şi să îndrepteze lucrările mâinilor lor, şi cu sporire să ducă la săvârşire, cu puterea, cu lucrarea şi cu harul Preasfântul Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să dea bun folos cu toată îndestularea acestei bune sârguinţe a robilor Săi (N) cu puterea, cu lucrarea şi cu harul Preasfântului Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să trimită acestei lucrări şi lucrătorilor ei pe îngerul Său cel păzitor, care nevăzut să abată toate cursele cele potrivnice ale vrăjmaşilor celor văzuţi şi nevăzuţi, şi să dea întru toate bun folos şi înţelepciune spre ridicare, şi tărie spre săvârşire, cu puterea, cu lucrarea şi cu harul Preasfântului Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne izbăvim noi de tot necazul, urgia, primejdia şi nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuieşte, miluieşte, şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, slăvita Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cu toţi sfinţii pomenindu-o.

Pe noi înşine şi unii pe alţii, şi toată viaţa noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Ecfonis:

Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Iară după ecfonis se cântă: Dumnezeu este Domnul şi s-a arătat nouă..., Dacă biserica va fi a unui praznic împărătesc se cântă Troparului sărbătorii, apoi Slavă..., troparul la punerea temeliei; Şi acum..., al praznicului; iar dacă nu, se cântă acest tropar la punerea temeliei, glasul al 2-lea:

Făcătorule şi Ziditorule a toate, Dumnezeule, îndreptează cu sporire prin binecuvântarea Ta lucrul mâinilor noastre, ce s-a început spre slava Ta, şi cu puterea Ta cea cerească adu-l la săvârşire, Cel ce singur eşti atotputernic şi iubitor de oameni.

Iar dacă biserica va fi închinată Născătoarei de Dumnezeu, se cântă de două ori Troparul la punerea temeliei, apoi al hramului bisericii. Iar dacă biserica se închină vreunui sfânt, mai întâi cântăm Troparul punerii temeliei, la Slavă..., al sfântului; Şi acum..., Troparul Născătoarei după glasul troparului sfântului. Iar după Tropare îndată se citeşte Psalmi 50: Miluieşte-mă, Dumnezeule..., şi se aduc şi se pun pe masă două vase, unul cu apă curată, altul cu untdelemn. După sfârşitul psalmului, se cântă de trei ori Troparul acesta, glasul al 6-lea:

Din cer trimite harul, Dătătorule de viaţă, şi sfinţeşte apa aceasta şi o arată a fi curăţită de toate întinăciunile.

Diaconul: Domnului să ne rugăm. Strana: Doamne miluieşte. Iar proestosul citeşte asupra apei rugăciunea aceasta:

Dumnezeule cel cu nume mare, Părintele Domnului nostru Iisus Hristos, singurul Care faci minuni fără de număr, al Cărui glasu este peste ape multe, pe Care văzându-Te apele s-au temut, şi s-au tulburat adâncurile, şi mulţimea vuietelor apelor; al Cărui umblet este în mare, şi cărările în ape multe, şi paşii Tăi nu se cunosc; Care prin botezul Unuia-Născut Fiului Tău celui întrupat, şi prin venirea Preasfântului Duh asupra Lui în chip de porumbel, şi prin glasul Tău cel părintesc ai sfinţit curgerile Iordanului, pe Tine acum cu umilinţă Te rugăm şi cu stăruinţă cerem noi, nevrednicii robii Tăi, trimite harul Preasfântului Duh peste apa aceasta şi cu cereasca Ta binecuvântare binecuvinteaz-o, curăţeşte-o şi sfinţeşte-o, şi îi

dăruieşte harul şi binecuvântarea Iordanului, şi puterea care curăţeşte toată întinăciunea, şi care vindecă toată neputinţa, şi alungă demonii şi toate uneltirile şi cursele lor. Şi cu puterea, cu lucrarea şi cu harul Preasfântului Duh arat-o a fi tuturor robilor Tăi, care cu credinţă o vor bea, o vor lua şi se vor stropi cu ea, iertare păcatelor, depărtarea patimilor, alungare a tot răul, înmulţirea virtuţilor, vindecare bolilor, sfinţire şi binecuvântare caselor şi a tot locului, alungarea tuturor duhurilor celor pierzătoare şi rău făcătoare, şi apropierea harului Tău. Că Tu eşti Cel ce binecuvintezi şi sfinţeşti toate, Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor. **Strana:** Şi duhului Tău.
Diaconul: Capetele voastre, Domnului să le plecaţi.
Strana: Ţie Doamne.

Iar proestosul citeşte rugăciunea aceasta în taină:

Pleacă, Doamne, urechea Ta şi mă auzi, Cel ce ai sfinţit apele Iordanului cu arătarea Hristosului Tău, şi ne binecuvintează pe toţi cei ce prin plecarea grumajilor noştri însemnăm supunere Ţie, şi ne învredniceşte a ne umple de sfinţirea Ta prin primirea apei acesteia, şi să fie nouă spre sănătate sufletelor şi trupurilor.

Şi Ecfonis:

Că Tu eşti sfinţirea noastră şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Iar proestosul luând crucea, o afundă în apă cruciş, cântând Troparul, glasul I:

Mântuieşte, Doamne, poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta, biruinţă binecredincioşilor creştini asupra celor potrivnici dăruieşte şi cu crucea Ta păzeşte pe poporul Tău. (se zice de trei ori)

Apoi binecuvintează untdelemnul cu mâna dreaptă de trei ori, zicând: În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.
Diaconul: Domnului să ne rugăm. **Strana:** Doamne miluieşte.
Iar proestosul citeşte rugăciunea aceasta:

Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, Căruia a fost bineprimită şi plăcută vărsarea untdelemnului pe care l-a turnat Iacov pe piatra pe care a pus-o stâlp şi a numit-o casă a lui Dumnezeu: rugămu-Te, caută şi acum cu milă la untdelemnul aceasta şi binecuvintează-l şi sfinţeşte-l cu cereasca Ta binecuvântare, şi dă-i putere prin harul Preasfântului Tău Duh, ca toate câte spre slava Ta se vor unge, sfinţi şi binecuvânta cu el, să fie şi Ţie bineprimite şi plăcute; cu îndurările Unuia-Născut Fiului Tău cu Care eşti binecuvântat, cu Preasfântul şi bunul, şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi îndată proestosul luând apa sfinţită, stropeşte locul unde se va înfige crucea, zicând:

Binevoieşte, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, cu semnul cel înfricoşător şi cu puterea crucii Tale, să se apere locul acesta spre slava Ta, a Dumnezeului nostru Celui răstignit, şi a Părintelui Tău fără de început şi a Preasfântului Tău Duh; şi să se depărteze de la el duhul cel atotpierzător şi toate puterile cele potrivnice. Că a Ta este stăpânirea şi a Ta este împărăţia şi puterea a marelui Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Iară preoţii împreună cu proestosul, luând crucea, o înfig în locul pregătit, cântând Troparul aceasta, glasul al 2-lea:

Crucea înfigându-se pe pământ, întărâtarea vrăşmaşilor a căzut şi cu totul s-a sfârşit; iar omul, cel mai înainte lepădat, iarăşi intră în rai. Slavă Ţie, unuia Dumnezeului nostru, Care aşa ai binevoit.

Apoi se cântă Condacul la punerea temeliei, glasul al 6-lea:

Cel grabnice întru apărare şi tare întru ajutor, vino acum cu harul puterii Tale, şi binecuvântând, întăreşte şi dăruieşte buna săvârşire a lucrului robilor Tăi: că poţi face toate câte le voieşti, ca Dumnezeu atotputernic.

Slavă..., Şi acum...,

Ceea ce eşti folositoare creştinilor neînfruntată, mijlocitoare către Făcătorul neschimbată, nu trece cu vederea glasurile cele de

rugăciune ale păcătoşilor, ci întâmpină ca o bună spre ajutorul nostru, care cu credinţă strigăm Ţie: Grăbeşte spre rugăciune şi sârguieşte spre îmblânzire, apărând pururea pe cei ce te cinstesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Diaconul: Domnului să ne rugăm, iar proestosul citeşte rugăciunea aceasta înaintea crucii înfipte, privind spre răsărit:

Doamne, Dumnezeule atoateţiitorule, Care prin toiagul lui Moise ai preînchipuit cinstita şi de viaţă făcătoarea Cruce a iubitului Tău Fiu, a Domnului nostru Iisus Hristos, Însuţi binecuvintează şi sfinţeşte locul acesta cu puterea şi cu lucrarea cinstitului şi de viaţă făcătorului lemnul Crucii, pe care le-am dobândit prin stropirea cu preascumpul Sânge al Fiului Tău, spre alungarea demonilor şi a toată răutatea, păzind locul aceasta şi pe cei ce slujesc Ţie în el, nevătămaţi de tot răul, cu rugăciunile preaslăvitei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, (aici pomeneşte şi pe sfântul al cărui hram va fi biserica). Că s-a binecuvântat şi s-a proslăvit împărăţia Ta, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceea proestosul merge la groapa, unde are să se pună temelia; iar piatra pătrată fiind pregătită, se pune înaintea lui pe masă, şi se citeşte

Psalmul 83

Cât sânt de iubite locaşurile Tale, Doamne al puterilor! Doreşte şi se sfârşeşte sufletul spre curţile Domnului; inima mea şi trupul meu s-au bucurat de Dumnezeul cel viu. Că pasărea şi-a aflat casă şi turtureaua cuib unde îşi va pune puii săi. Altarele Tale, Doamne al puterilor, Împăratul meu şi Dumnezeul meu. Fericiţi cei ce vieţuiesc în casa Ta, în vecii vecilor Te vor lăuda. Fericit este bărbatul al cărui ajutor este de la Tine, Doamne, suişuri în inima sa a pus. Valea plângerii pentru el se preface în izvor şi asuprirea se îmbracă cu binecuvântare. Merge-vor din putere în putere, arăta-se-va Dumnezeul dumnezeilor în Sion. Doamne, Dumnezeul puterilor, auzi rugăciunea mea, ia aminte Dumnezeul lui Iacov. Izbăvitorul nostru, vezi Dumnezeule şi caută la faţa unsului Tău. Că mai bună este o zi în curţile Tale, decât mii. Ales-am a sta la pragul casei Tale mai vârtos decât a vieţui în lăcaşurile păcătoşilor. Că mila şi adevărul iubeşte Domnul Dumnezeu, El dă har şi slavă. Domnul nu lipseşte

de bunătăţi pe cel ce umblă cu nerăutate. Doamne, Dumnezeul puterilor, fericit este omul care nădăjduieşte întru Tine.

Slavă... Şi acum..., Aliluia (de trei ori). Diaconul: Domnului să ne rugăm; Strana: Doamne miluieşte.

Apoi proestosul citeşte asupra pietrei rugăciunea aceasta:

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul Dumnezeului Celui viu, Dumnezeu adevărat, strălucire şi chip al Părintelui celui fără de început şi viaţa cea veşnică. Care, fiind piatra cea din capul unghiului, Te-ai tăiat din muntele cel curat şi fecioresc fără de mâinile seminţei bărbăteşti, şi eşti temelie neclătinată a Bisericii Tale, Care cu vărsarea preascumpului Tău Sânge ai întemeiat Biserica Ta, iar cu moartea ai ridicat-o, cu Învierea ai săvârşit-o, cu Înălţarea ai binecuvântat-o, şi cu pogorârea Sfântului Tău Duh ai sfinţit-o şi ai înmulţit-o, Ţie acum cu umilinţă ne rugăm, trimite harul Sfântului Duh şi binecuvintează punerea acestei pietre şi toată temelia zidirii ce se începe întru slava Preasfântului Tău nume (dacă este sărbătoare domnească, zice: şi întru cinstea şi pomenirea sfintei Naşterii Tale, sau a Adormirii Preacuratei Maicii Tale, sau a altei sărbători, sau a sfântului, numind numele lui). Şi Tu, Care eşti Alpha şi Omega, începutul şi sfârşitul, Care dintru început ai zidit totul, fii începutul, înmulţirea şi săvârşirea lucrării acesteia, binecuvintează pe ctitori şi pe lucrători, şi lucrul mâinilor lor sporeşte-l, şi cu pronia Ta cea dumnezeiască înmulţeşte cu îndestulare toate cele trebuincioase spre ridicarea şi săvârşirea bisericii acesteia, ca să fie biserică desăvârşită şi plină de slava Ta şi întru ea să se proslăvească numele Tău cel mare şi Preasfânt, binecuvântat fiind totdeauna cu Tatăl şi cu Preasfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Iară proestosul, luând apă sfinţită, stropeşte piatra, zicând:

Se binecuvintează piatra aceasta prin stropirea cu această apă sfinţită, întru neclătinata temelie a bisericii care se zideşte în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Şi dacă voieşte a pune Sfintele Moaşte în piatră, citind unul din preoţi inscripţia, pune moaştele în locul pregătit în piatra aceea, zicând:

Lăudaţi pe Dumnezeu întru sfinţii lui, lăudaţi-L întru tăria puterii Lui, că se vor lăuda cuvioşii întru slavă, se vor bucura

întru aşternuturile lor.

Şi acestea zicând, le acoperă, iar dacă nu sânt moaşte, proestosul ia piatra cu mâinile sale şi o pune pe varul pregătit în groapă, zicând:

Se pune temelia bisericii acesteia întru slava marelui Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, întru cinstea şi pomenirea (numele sărbătorii sau a Născătoarei de Dumnezeu, sau a sfântului), în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Şi luând untdelemn, zice:

Cel Preaînalt a întemeiat aceasta biserică, Dumnezeu în mijlocul ei, şi nu se va clătina, ajuta-va ei Dumnezeu dis-de-dimineaţă.

Şi toarnă uleiul pe piatra pusă, zicând:

Binecuvântat şi însemnat să fie locul acesta întru locaş de rugăciune, în cinstea şi slava lui Dumnezeu, Celui slăvit în Sfânta Treime, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin.

După aceea cu tot clerul cântă aceasta, glasul al 6-lea:

Sculându-se Iacov dimineaţa şi luând piatra pe care o pusese sieşi căpătâi, a ridicat-o stâlp şi a turnat deasupra ei untdelemn şi a zis: Domnul este în locul aceasta, iar eu nu am ştiut; înfricoşat este locul aceasta, nu este altul, ci casa lui Dumnezeu, şi aceasta este poarta cerului. Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Ştiut să fie, că dacă se face temelia unei biserici de lemn, săvârşindu-se toate cele mai sus zise, proestosul luând securea, loveşte de trei ori în bârna cea din mijloc a altarului, zicând:

Se începe lucrarea aceasta, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, întru cinstea şi pomenirea (sărbătorii ori a sfântului). Amin.

După aceasta îndată începe a stropi toată temelia împrejur, mergând de la latura dinspre miazănoapte spre stânga, şi zicând: În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Iar un preot citeşte

Psalmul 86

Temeliile Lui în munţii cei sfinţi. Iubeşte Domnul porţile Sionului mai mult decât toate locaşurile lui Iacov. Preaslăvite s-au grăit de tine, cetate a lui Dumnezeu. Amintesc de Raav şi de Vavilon, care sânt cunoscuţii mei. Iată cei de alt neam, şi Tirul, şi etiopienii se vor naşte acolo. Maică va zice Sionului fiecare, căci fiecare se va naşte acolo, căci Însuşi cel Preaînalt l-a întemeiat. Domnul când va număra popoarele, îi va aduna la Dânsul, că locuinţa tuturor celor ce se veselesc este la Tine.

Şi lucrătorii îndată se grăbesc la lucru întru numele Domnului. Iar proestosul trecând partea întâi a fundaţiei din latura dinspre miazănoapte, îndată se întoarce cu faţa la nord, şi sfârşindu-se psalmul, diaconul zice: Domnului să ne rugăm şi strana: Doamne miluieşte. Iar proestosul citeşte rugăciunea aceasta:

Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce ai făcut miază-noaptea şi marea şi toate, pe Care nu Te pot încăpea cerul şi pământul, şi ai voit a avea Ţie Biserică pe pământ spre a fi lăudat pururea preasfântul Tău nume, cu umilinţă căzând rugăm bunătatea Ta, binecuvintează temeliile bisericii acesteia şi toată zidirea ei, şi cu puterea Ta întăreşte-o şi fă-o neclătinată şi nesurpată, întru slava Ta, Unuia Dumnezeului celui slăvit în Sfânta Treime, a Tatălui şi a Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Iar după rugăciune, dacă biserica va fi de lemn, iarăşi luând securea, loveşte în bârna din mijloc, zicând ca şi la lovirea întâi, şi merge stropind a doua parte a temeliei, zicând: În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Iar clerul citeşte

Psalmul 126

De nu va zidi Domnul casa, în deşert se ostenesc cei ce o zidesc; de nu va păzi Domnul cetatea, în deşert va privighea cel ce o păzeşte. În deşert vă sculaţi dis-de-dimineaţă, în zadar vă culcaţi târziu, cei ce mâncaţi pâinea durerii. Domnul va da iubiţilor Săi somn. Iată, fiii sânt moştenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplătire. Ca săgeţile în mâna celui puternic, aşa sânt fiii tinereţilor. Fericit cel ce-şi va umple tolba sa cu ele; nu se vor ruşina când vor grăi vrăjmaşilor săi în poartă.

Şi ajungând la latura dinspre apus, stă cu faţa spre apus, după sfârşitul psalmului, şi după ce diaconul zice: Domnului să ne rugăm şi strana: Doamne miluieşte, proestosul citeşte rugăciunea aceasta:

Doamne Dumnezeul nostru, al Cărui nume este lăudat de la răsăritul soarelui până la apus, Care cu pronia Ta cea dumnezeiască ai ales Ţie spre locuinţă locul acesta; cu umilinţă Te rugăm, trimite acum cereasca Ta binecuvântare asupra lui şi binecuvintează începutul zidirii acesteia şi o întăreşte şi o întemeiază şi cu bună sporire adu-o la săvârşire. Că Tu eşti Cel ce lucrezi toate spre folosul sufletelor noastre şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Iar după rugăciune, iarăşi loveşte cu securea de trei ori. Şi merge spre a treia parte a temeliei, stropind şi zicând: În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Iar clerul citeşte

Psalmul 121

Veselitu-m-am de cei ce mi-au zis: în casa Domnului vom merge. Picioarele noastre stau în curţile tale, Ierusalime. Ierusalimul este zidit ca o cetate strâns unită. Acolo se suie seminţiile, seminţiile Domnului, după aşezământul lui Israil, de a prăznui numele Domnului. Că acolo sânt aşezate tronurile pentru judecată, tronurile casei lui David. Cereţi pace Ierusalimului şi îndestulare fie celor ce te iubesc. Fie pace înlăuntru zidurilor Tale, şi îndestulare în palaturile Tale. Pentru fraţii mei şi pentru vecinii mei grăiesc acum: pace fie ţie. Pentru casa Domnului Dumnezeului nostru mă voi îngriji de binele tău.

Şi mergând proestosul la latura de miazăzi, stă cu faţa spre miazăzi, şi după sfârşitul psalmului diaconul zice: Domnului să ne rugăm şi strana: Doamne miluieşte, iar proestosul citeşte rugăciunea aceasta:

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Care ai venit de la miazăzi spre mântuirea noastră, şi ca Cel sfânt Te-ai arătat din muntele cel umbros al Fecioarei, şi cu oamenii ai vieţuit, rugămu-Te, priveşte cu milă asupra ctitorilor bisericii ce a început a se zidi întru numele Tău, şi îi binecuvintează întru toate, şi le dăruieşte putere şi tărie, virtute şi îndestulare cu sănătate, şi întru toate sporire spre săvârşirea lucrului început spre slava Ta. Că Tu eşti Dumnezeul milei şi al îndurărilor şi al

iubirii de oameni şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău cel fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Iar după rugăciune se face ca şi mai înainte. Şi merge la a patra parte a temeliei, stropind şi zicând: În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Iar clerul citeşte

Psalmul 131

Adu-Ţi aminte, Doamne, de David şi de toate suferinţele lui, care s-a jurat Domnului şi s-a făgăduit Dumnezeului lui Iacov. Nu voi intra în locaşul casei mele, nici nu mă voi sui pe patul aşternutului meu, nu voi da somn ochilor mei, nici genelor mele dormitare, nici repaus tâmplelor mele, până ce voi afla loc Domnului, sălăşluire Dumnezeului lui Iacov. Iată noi am auzit că a fost în Eufrata, aflatu-o-am în câmpii dumbrăvii. Intra-vom în locaşurile Lui, închina-ne-vom la locul unde au stătut picioarele Lui. Scoală-te, Doamne, spre a veni la odihna Ta, Tu şi chivotul sfinţirii Tale. Preoţii Tăi se vor învesti cu dreptate şi cuvioşii Tăi vor prăznui. Pentru David, slujitorul Tău, să nu întorci faţa despre unsul tău. Juratu-S-a Domnul lui David întru adevăr, nu se va lepăda de aceasta: „Din rodul pântecelui tău voi pune pe tronul tău. De vor păzi fii tăi aşezământul Meu şi mărturiile Mele care îi voi învăţa pe ei, şi fii lor până în veac vor şedea pe tronul tău”. Că a ales Domnul Sionul, voit-a a locui întru el. Acesta este odihna Mea în veacul veacului; aici voi locui pentru că l-am voit. Vânatul lui îl voi binecuvânta şi pe săracii lui îi voi sătura de pâine. Pe preoţii lui îi voi îmbrăca cu mântuire şi cuvioşii lui cu bucurie se vor bucura. Acolo voi face să crească cornul lui David, gătit-am făclia unsului Meu. Pe vrăjmaşii lui îi voi îmbrăca cu ruşine, şi peste dânsul va înflori sfinţenia mea.

Şi venind la locul de unde a început a stropi, se opreşte, şi stă înaintea crucii înfipte, cu faţa spre răsărit. Iar după sfârşirea Psalmului, însuşi proestosul cu toată umilinţa începe a cânta împreună cu tot clerul. Împărate ceresc... şi după sfârşitul cântării, zicând diaconul: Domnului să ne rugăm şi strana: Doamne miluieşte, proestosul citeşte rugăciunea aceasta:

Doamne Dumnezeul nostru, Care ai voit pe locul acesta, şi pe această binecuvântată piatră, pusă întru numele Tău, a întemeia Ţie biserică, Însuţi primind cu milă ale Tale ce se aduc Ţie de către ai Tăi, spre ridicarea bisericii ce se zideşte

pentru slăvirea Ta, şi întru cinstea şi pomenirea (numele sărbătorii sau a sfântului) dă-le lor mulţimea bunătăţilor Tale cereşti şi pământeşti; iar tuturor celor ce fac ajutor la ridicarea şi săvârşirea acestei biserici, dăruieşte-le sănătate trupească şi mântuire sufletească; pe lucrători întăreşte-i, păzindu-i nevătămaţi de tot răul, iar temeliile acestea păzeşte-le nesurpte şi neclătinte, şi biserica aceasta adu-o degrab la săvârşire, ca în ea neîncetat să Te slăvim şi să Te cântăm pe Tine, singurul adevăratul Dumnezeul nostru, cu cântări de toată lauda, şi cu doxologii şi cu jertfe fără de sânge. Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Proestosul: Pace tuturor. Strana: Şi duhului tău. Iar diaconul zice: Iară şi iară plecând genunchii, Domului să ne rugăm. Strana: Doamne miluieşte (de trei ori), şi toţi pleacă genunchii. proestosul însuşi îngenunchind, citeşte cu umilinţă rugăciunea aceasta:

Lăudămu-Te, Doamne Dumnezeul puterilor, Mântuitorul nostru, că pentru preamultă bunătatea şi iubirea Ta de oameni ai ales şi ai sfinţit locul acesta, şi l-ai întemeliat spre a se zidi de noi, nevrednicii robii Tăi, biserică întru slava preasfântului Tău nume. Deci Te rugăm cu umilinţă, plecând genunchii trupurilor şi sufletelor noastre, binevoieşte a se zidi în locul acesta şi altarul pentru aducerea în el a jertfei celei fără de sânge a preasfântului Trup şi scumpului Sânge al Hristosului Tău, spre slava Ta şi mântuirea sufletelor noastre; şi precum biserica aşa şi altarul acesta, care acum au luat început, adu-le degrab la săvârşire cu puterea Ta cea dumnezeiască, ca în ele până la sfârşitul veacului, poporul Tău cel binecredincios neîncetat şi fără de nici o împiedicare să aducă şi să săvârşească lauda preasfântului Tău nume şi jertfa Ta cea fără de sânge şi cuvântătoare, că toate sânt Ţie cu putinţă, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi sculându-se toţi, diaconul zice ectenia aceasta:

Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Strana: Doamne miluieşte (de trei ori).

Încă ne rugăm pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române [pentru (Înalt) Prea Sfinţitul (Arhi-) Episcopul şi Mitropolitul nostru (N)], pentru cinstita preoţime şi întru Hristos diaconime şi pentru toţi fraţii noştri cei întru Hristos.

Încă ne rugăm pentru binecredincioşii ctitori şi întemeietori ai acestei biserici ce a început a se ridica întru slava lui Dumnezeu (numele lor) şi pentru sporirea cu bun folos a sfântului lor lucru şi pentru sănătatea, mântuirea şi iertarea păcatelor lor, să zicem toţi: Doamne, auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm ca să trimită la această sfântă lucrare înger păzitor, care să izbăvească şi să apere de toată reaua împresurare şi de piedicile vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi şi pe lucrători să-i întărească, să zicem toţi: Doamne auzi-ne şi ne miluieşte.

Şi proestosul zice ecfonisul:

Auzi-ne, Dumnezeule Mântuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pământului şi a celor ce sânt pe mare departe, şi milostive Stăpâne, milostiv fii pentru păcatele noastre şi ne miluieşte pe noi şi pe întemeietorii Sfântului locaşului acestuia; că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi îndată se face apolisul obişnuit al hramului bisericii, şi dând binecuvântare poporului, ierarhul sau protoiereul se întoarce la biserica de unde a venir, cântând clerul stihurile sărbătorii bisericii, sau ce vor voi, întru slava lui Dumnezeu.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
la aşezarea Sfintei Cruci pe acoperişul bisericii nou zidite şi a clopotniţei

În faţa uşilor bisericii se aşează o masă, pe care se află trei sfeşnice cu lumânări, vasul cu aghiazmă mare, busuiocul şi Molitfelnicul. Sfânta Cruce este sprijinită de ceva, în apropierea mesei.

Luând preotul epitrahilul şi sfita, tămâiază crucea şi începe după obicei: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., **strana:** Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., **şi după:** Tatăl nostru..., **preotul:** Că a Ta este Împărăţia..., **şi îndată cântă Troparele acestea:** Mântuieşte Doamne, poporul Tău..., **Slavă...,** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie..., **Şi acum...**

Ceea ce eşti folositoare neînfruntată creştinilor, mijlocitoare neschimbată către Făcătorul, nu trece cu vederea glasurile cele de rugăciune ale păcătoşilor, ci întâmpină ca o bună spre ajutorul nostru, care cu credinţă strigăm ţie: Grăbeşte spre rugăciune şi sârguieşte spre îmblânzire, apărând pururea pe cei ce te cinstesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

După aceasta diaconul: Domnului să ne rugăm
Strana: Doamne miluieşte

Preotul citeşte rugăciunea aceasta:

Doamne atoateţiitorule, Dumnezeul părinţilor noştri, Cel ce prin toiagul lui Moise şi prin lemnul acela pe care ai poruncit a se atârna şarpele cel de aramă în pustie, izbăvind poporul de muşcarea şerpilor, ai preînchipuit chipul cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci a iubitului Tău Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos, prin care s-a zdrobit puterea diavolului şi viu s-a făcut neamul nostru cel muşcat de tot vicleanul şarpe cel de demult; cu umilinţă căzând la iubirea Ta de oameni cea nemăsurată, Te rugăm şi cerem, trimite acum binecuvântarea Ta cerească şi binecuvintează semnul acesta al Sfintei Cruci, şi dă-i puterea şi tăria lemnului cel binecuvântat, care s-a stropit cu sângele Fiului Tău, ca să fie bisericii acesteia, care s-a zidit numelui

Tău, acoperământ puternic, apărare tare, pururea izbăvire de toată reaua împresurare, bună cuviinţă şi înfrumuseţare, semn înfricoşător şi înspăimântător vrăjmaşilor celor văzuţi şi celor nevăzuţi. Iar pe toţi cei ce intră în biserica aceasta cu credinţă şi se închină Fiului Tău cel răstignit pe Cruce, binecuvintează-i şi apărându-i cu puterea crucii, păzeşte-i totdeauna nevătămaţi de tot răul. Căci crucea este frumuseţea Bisericii, tărie nebiruită împăraţilor, întărire credincioşilor, lauda lui Pavel, iară demonilor rană. Aşa, Doamne Dumnezeul nostru, pe toţi cei ce privesc cu credinţă la semnul aceasta, şi-şi amintesc moartea cea mântuitoare a Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul Tău, şi se roagă Ţie cu sârguinţă, auzi-i cu îndurare şi-i miluieşte cu iubire de oameni, şi le dăruieşte sănătate cu zile îndelungate, şi-i învredniceşte împărăţiei Tale, cu harul şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău cu care bine eşti cuvântat, cu Preasfântul şi bunul, şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: **Amin.**

Iar preotul luând apă sfinţită, stropeşte crucea zicând:

Se binecuvintează şi se sfinţeşte semnul aceasta al Sfintei Cruci, cu harul Sfântului Duh, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Şi îndată se cântă Condacul aceasta, glasul al 4-lea:

Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe dreptcredinciosul nostru popor, dăruieşte-i lui biruinţă asupra potrivnicilor, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

După aceea face obişnuitul apolis pomenind hramul bisericii, iar lucrătorii luând crucea, o pun deasupra bisericii.

RUGĂCIUNE
la deschiderea bisericii pângărite de păgâni sau de eretici

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Care ai arătat biserica aceasta locaş Ţie, prin venirea de viaţă făcătorului Tău Duh şi prin cinstita ungere care i-a sfinţit pe Prooroci şi pe Apostoli; apoi ai îngăduit ca să fie spurcată, pentru păcatele noastre, şi preaneprihănitul jertfelnic să fie pângărit de păgânii cei fără de Dumnezeu, care nu cunosc numele cel prealăudat al slavei Tale (iar de este necinstit de eretici, zi aşa: de cei ce au tulburat şi au sfâşiat Biserica prin nesocotirea şi defăimarea cinstitelor Evanghelii şi a Predaniei apostolice, părinteşti şi canonice), Însuţi, cu ochi îndurători, iarăşi ne primeşte pe noi, cei ce venim cu credinţă şi din inimă mărturisim păcatele noastre cu conştiinţă şi pocăinţă, voind a-Ţi aduce în această biserică jertfe curate şi nesângeroase; curăţeşte-o de întinăciunea ce i s-a făcut şi arată-o plină de curăţenia de mai înainte; Tu, Cel ce singur eşti însăşi curăţia şi sfinţenia firească, şi Care singur poţi a sfinţi pe cei ce-şi întorc inima către Tine şi a ne curăţi deplin conştiinţa noastră, de toată îndoiala şi neprice-perea. Că Tu eşti sfinţirea noastră şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE
ce se face la deschiderea bisericii în care din întâmplare a murit vreun om, sau vreo vită, ori a fătat aceasta

Domnului să ne rugăm

Stăpâne Doamne Dumnezeul nostru, Care pentru bunătatea Ta cea multă şi negrăită ai binevoit ca biserica aceasta să se numească (numele hramului) spre lăcaşul slavei Tale celei neapropiate şi nedescrise, fiind sfinţită cu lucrarea Preasfântului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, iar acum pentru mulţimea

păcatelor noastre ai îngăduit a se spurca prin moartea năprasnică ce a venit peste acest om, plăsmuit după chipul Tău, prin uneltirea diavolului celui ce de la început este ucigător de oameni, (iar de a pierit vreo vită să se zică aşa: iar acum pentru mulţimea păcatelor noastre ai lăsat a se spurca, prin uneltirea diavolească, cu moartea de vită necuvântătoare, care după sfântă Legea Ta cea Veche este necurată şi nejertfită; iar de a fătat vită, să zică aşa: iar acum după mulţimea păcatelor noastre ai îngăduit a se spurca prin uneltirea diavolească, cu fătare de vită necuvântătoare, care după Sfântă Legea Ta cea Veche este necurată şi nejertfită), Însuţi, pentru mila Ta cea mare şi nemăsurată, primeşte cererea noastră a păcătoşilor şi nevrednicilor Tăi robi, adusă Ţie cu adevărată credinţă, şi curăţeşte locaşul aceasta şi altarul, prin venirea Sfântului Tău Duh; şi înnoieşte-i lui harul de mai înainte spre doxologie neîmpiedicată, spre aducerea bineprimită a jertfei celei nesângeroase, spre slava şi lauda bunătăţii Tale. Aşa Stăpâne al tuturor, Cel ce singur din fire eşti curat şi în totul sfânt şi sfinţeşti toate cu cuvântul Tău, şi pe noi care Te lăudăm pe Tine din toată inima, curăţeşte-ne de toată întinăciunea trupului şi a sufletului, de cugete îndoite şi de cunoştinţa cea ispititoare. Că Tu eşti sfinţirea noastră şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE
ce se citeşte când s-a făcut vreo reparaţie înăuntrul bisericii

Domnului să ne rugăm

Doamne Dumnezeul nostru, Care ai arătat biserica aceasta întru locaş Ţie, prin venirea Sfântului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, întru cinstita ungere care a sfinţit pe Prooroci şi pe Apostoli, îngăduind a intra în Sfântul Tău Altar numai cei sfinţiţi de Tine; dar fiindcă această biserică sfinţită întru numele Tău şi întru cinstea (numele hramului) ajunse a nu se mai putea săvârşi în ea Sfintele Tale Taine, din pricina stricăciunii în care era, a trebuit a se preface prin alţi oameni, care nu au asupră-le sfântul dar al preoţiei. Deci socotind că,

umblând printr-însa aceşti oameni nesfinţiţi, poate vor fi săvârşit oarecare lucruri necuviincioase care ar aduce vreo spurcăciune sfintei Tale biserici, venim acum cu credinţă şi osârdie la Tine, Care eşti adevărata curăţenie şi sfinţenie, şi cu umilinţă ne rugăm, caută cu ochiul Tău cel milostiv şi iarăşi ne primeşte pe noi, şi curăţeşte-o pe ea de spurcăciunea ce i s-a întâmplat şi o arată plină de curăţenie şi sfinţenia ce a avut mai înainte, ca să putem înălţa întru dânsa jertfe curate şi fără de sânge; căci numai Tu singur poţi sfinţi pe cei ce îşi întorc inima către Tine şi a ne curăţi pe noi cu totul desăvârşit de sfatul viclean şi de toată nepriceperea şi îndoiala.

Că Tu eşti sfinţirea noastră şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
binecuvântării noului chivot în care se vor păstra dumnezeieştile Taine ale Domnului nostru Iisus Hristos

Fiind pus noul chivot pe o masă cuviincios acoperită, în mijlocul bisericii, înaintea uşilor împărăteşti, preotul iese din altar prin uşile împărăteşti, îmbrăcat în epitrahil şi felon, cu cădelniţa şi, tămâind cruciş chivotul, începe după obicei: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăţia..., Doamne miluieşte (de 12 ori), Slavă... Şi acum..., Veniţi să ne închinăm...(se zice de trei ori) şi

Psalmul 131

Adu-Ţi aminte, Doamne, de David şi de toate blândeţile lui, cum s-a jurat Domnului şi a făgăduit Dumnezeului lui Iacob: Nu voi intra în locaşul casei mele, nu mă voi sui pe patul meu de odihnă; nu voi da somn ochilor mei şi genelor mele dormitare şi odihnă tâmplelor mele, până ce nu voi afla loc Domnului, locaş Dumnezeului lui Iacob. Iată, am auzit de chivotul Legii; în Efrata l-am găsit, în ţarina lui Iair. Intra-vom în locaşurile Lui, închina-ne-vom la locul unde au stat picioarele Lui. Scoală-Te, Doamne, întru odihna Ta, Tu şi chivotul sfinţirii Tale. Preoţii Tăi se vor îmbrăca cu dreptate şi cuvioşii Tăi se vor bucura. Pentru David, robul Tău, să nu întorci faţa unsului Tău. Juratu-s-a Domnul lui David cu adeverire şi nu se va lepăda de ea: „Din rodul pântecelui tău voi pune pe scaunul tău. De vor păzi fiii tăi aşezământul de lege al Meu şi mărturiile acestea ale Mele, în care îi voi învăţa pe ei, şi fiii lor vor şedea până în veac pe scaunul tău.” Că a ales Domnul Sionul, osebitu-l-au pe el spre lăcaş Lui: Aceasta este odihna Mea în veacul veacului. Aici voi locui, că l-am ales pe el. Roadele lui le voi binecuvânta foarte; pe săracii lui îi voi sătura cu pâine. Pe preoţii lui îi voi îmbrăca cu mântuire şi cuvioşii lui cu bucurie se vor bucura. Acolo voi face să răsară puterea lui David; gătit-am făclie unsului Meu. Pe vrăjmaşii lui îi voi îmbrăca cu ruşine, iar peste dânsul va înflori sfinţenia Mea.

Slavă..., Şi acum..., Aliluia (de 3 ori).

Diaconul: Domnului să ne rugăm, **strana:** Doamne miluieşte

Iar preotul citeşte această rugăciune:

Doamne, Dumnezeul nostru, Care ai scaun cerul şi aşternut picioarelor Tale pământul, deşi toată făptura nu Te poate cuprinde, nici mintea îngerească şi omenească nu poate cuprinde şi nu poate spune după vrednicie mărirea slavei Tale; dar, pentru milostivirea milei şi a iubirii Tale de oameni, ai binevoit a Te cuprinde în chip de negrăit în pântecele Fecioarei, şi Dumnezeu fiind Te-ai făcut om adevărat. Şi ca să mântuieşti pe om ai dat credincioşilor spre mâncare Trupul şi Sângele Tău, sub forma văzută a pâinii şi a vinului. Căci, deşi ca Dumnezeu eşti pretutindenea şi toate le împlineşti, dar ca Dumnezeu şi om din cer de-a dreapta Tatălui şezi, iar pe pământ cu adevărat voieşti a fi numai întru Preasfintele Taine ale Trupului şi ale Sângelui Tău. Pentru aceea acum cu umilinţă Te rugăm, caută cu milă la rugăciunea noastră şi la vasul acesta ce s-a făcut întru slava Ta, şi trimite asupra lui binecuvântarea Ta cea cerească; binecuvintează-l, curăţeşte-l şi sfinţeşte-l ca să fie vrednic locaş şi mormânt nou şi păstrător al sfintelor şi de viaţă făcătoarelor Taine, ale preasfântului Trup şi scumpului Tău Sânge. Că Tu eşti sfinţirea noastră şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Celui fără de început al Tău Părinte şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin. **Preotul:** Pace tuturor.
Strana: Şi duhului tău.
Diaconul: Capetele voastre, Domnului să le plecaţi.
Strana: Ţie, Doamne,

Iar preotul citeşte în taină această rugăciune:

Doamne, Dumnezeul nostru, pleacă urechea Ta şi mă auzi, Care din milă şi iubire faţă de oameni Te-ai făgăduit a petrece cu noi nedespărţit până la sfârşitul veacului, trimite harul Preasfântului Tău Duh şi prin stropirea cu această apă sfinţită binecuvintează şi sfinţeşte vasul acesta, ce este făcut spre păstrarea Dumnezeieştilor Taine ale Trupului şi ale Sângelui Tău. Că Tu eşti Cel ce binecuvintezi şi sfinţeşti toate, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Celui fără de început al Tău Părinte şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă

făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin. Iar preotul, luând agheasmă mare, stropeşte chivotul, zicând:

Iată se sfinţeşte chivotul acesta cu harul Preasfântului Duh, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (se zice de trei ori).

Şi făcând obişnuitul otpust al zilei, ia chivotul cel sfinţit şi-l duce pe Sfânta Masă şi pune în el dumnezeieştile Taine.

RÂNDUIALA
binecuvântării îmbrăcămintelor şi acoperămintelor dumnezeiescului prestol şi al jertfelnicului

Fiind puse îmbrăcămintele şi acoperămintele pe o masă aşezată înaintea uşilor împărăteşti, împreună cu un vas cu apă sfinţită, iese preotul din altar, îmbrăcat în epitrahil şi felon şi, tămâind cruciş, începe după obicei: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăţia..., Doamne miluieşte (de 12 ori), Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm... (se zice de trei ori) şi

Psalmul 92

Domnul a împărăţit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere şi S-a încins, pentru că a întărit lumea care nu se va clinti. Gata este scaunul Tău de atunci, din veac eşti Tu. Ridicat-au râurile, Doamne, ridicat-au râurile glasurile lor; ridica-vor râurile valurile lor; dar mai mult decât glasul apelor clocotitoare, mai mult decât zbuciumul neasemuit al mării, minunat este întru cele înalte, Domnul. Mărturiile Tale s-au adeverit foarte. Casei Tale se cuvine sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

Slavă..., Şi acum..., Aliluia (de 3 ori)
Diaconul: Domnului să ne rugăm, strana: Doamne miluieşte.

Iar preotul citeşte această rugăciune:

Doamne, Dumnezeule, Părinte atoateţiitorule, Care ai poruncit pe muntele Sinai legiuitorului Tău, robului Tău Moise, a face deosebite înfrumuseţări, acoperăminte şi mahrame, spre a fi folosite la slujbele Cortului mărturiei şi ale legiuitului Tău jertfelnic; precum atunci pe acelea cu milostivire primindu-le, le-ai sfinţit prin mâna lui Aaron, şi acum pe acestea, cu sârguinţă Te rugăm ca, primindu-le cu milostivire, să le binecuvintezi, să le curăţeşti şi să le sfinţeşti cu Duhul Tău cel Sfânt, prin mâna mea, a păcătosului, făcându-le a fi vrednice spre acoperirea şi învelirea dumnezeiescului prestol şi a jertfelnicului iubitului Tău Fiu, al Domnului nostru Iisus Hristos. Că de la Tine de sus vine toată darea cea bună şi tot darul desăvârşit şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor. **Strana:** Şi duhului tău.
Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.

Iar preotul, plecând capul, citeşte această rugăciune:

Pleacă, Doamne, urechea Ta şi auzi-mă pe mine nevrednicul robul Tău şi aceste acoperăminte ce s-au făcut spre trebuinţa Sfântului Altar şi a jertfelnicului Hristosului Tău, prin stropirea cu această apă sfinţită, binecuvintează-le, curăţeşte-le şi le sfinţeşte cu harul Tău cel atotsfinţitor. Că Tu eşti Cel ce binecuvintezi şi sfinţeşti toate, Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi îndată stropeşte cu agheazmă mare acoperămintele, zicând:

Se sfinţesc acoperămintele acestea cu harul Preasfântului Duh, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (se zice de trei ori).

Şi făcând obişnuitul otpust, le ia preotul şi acoperă cu ele prestolul şi jertfelnicul.

RÂNDUIALA SFINŢIRII
vaselor de slujbă: discul, potirul, steluţa, linguriţa, fiecare deosebi

Preotul face început: **Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., şi după: Tatăl nostru..., Doamne miluieşte (de 12 ori), Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm (se zice de trei ori) şi Psalmul 22:**

Domnul mă va paşte şi nimic nu-mi va lipsi, la loc cu pă-şune, acolo m-a sălăşluit, la apă de odihnă m-a hrănit pe mine, sufletul meu l-a întors. Povăţuitu-m-a pe cărările dreptăţii pentru numele Lui; că de voi umbla şi prin mijlocul umbrei morţii, nu mă voi teme de rele, că Tu cu mine eşti. Toiagul Tău şi varga Ta, acestea m-au mângâiat. Gătit-ai înaintea mea masă împotriva celor ce mă necăjesc. Uns-ai cu untdelemn capul meu şi paharul Tău mă aapă, ca un puternic. Şi mila Ta mă va urma în toate zilele vieţii mele; şi voi locui în casa Domnului întru îndelungare de zile.

Rugăciunea pentru sfinţirea discului

Domnului să ne rugăm

Stăpâne atoateţiitorule, Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce ai dat lui Moise lege şi rânduieli de slujbă, şi ai poruncit a se face şi a se sfinţi în templu, spre slava preasfântului Tău nume, vase de aur şi de argint pentru aducerea a tot felul de jertfe Ţie, Adevăratului Dumnezeului nostru, dar care erau umbră şi preînchipuire a jertfei noastre de acum, celei adevărate şi fără de sânge. Tu Însuţi şi acum, Iubitorule de oameni Doamne, binecuvintează discul acesta şi-l sfinţeşte cu puterea, cu lucrarea şi cu harul Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, ca să se aducă Ţie într-însul jertfa cea adevărată, vie, fără de sânge şi cuvântătoare, Preacuratul Trup al marelui Dumnezeu şi Mântuitorului nostru, Iisus Hristos, Fiului Tău, Care pentru noi şi pentru a noastră mântuire o dată, s-a adus pe Sine pe Cruce, jertfă bine primită Ţie, lui Dumnezeu şi Părintelui. Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună şi Unuia-

Născut Fiului Tău şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea pentru sfinţirea potirului

Domnului să ne rugăm

Stăpâne atoateţiitorule, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri, Ţie ne rugăm şi pe Tine Te chemăm şi cu dinadinsul cerem: trimite harul Preasfântului, a toate sfinţitorului şi de viaţă făcătorului Tău Duh peste potirul acesta şi îl binecuvintează şi îl curăţeşte şi îl sfinţeşte pe el, precum ai binecuvântat şi ai sfinţit paharul preotului Tău Melchisedec şi paharul sfinţilor Tăi apostoli la Cina Hristosului Tău; şi îl fă să fie vrednic de jertfelnicul Tău, pentru ca să se aducă în el Ţie, Dumnezeului şi Părintelui, jertfa fără de sânge, Trupul şi Sângele Unuia-Născut Fiului Tău, a Domnul Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu Care, Ţie şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: **Pace tuturor.** **Diaconul:** **Capetele voastre Domnului să le plecaţi.** **Iar preotul, plecându-şi capul, zice rugăciunea aceasta în taină:**

Doamne, Dumnezeul nostru, caută acum spre rugăciunea mea, a nevredniculuі robului Tău, şi trimite plinirea binecuvântării Tale spre vasele acestea şi le sfinţeşte pe ele cu Duhul Tău cel Sfânt, prin stropirea cu această apă sfinţită, ca să fie vrednice a cuprinde preasfântul Trup şi cinstitul Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos. Că Tu eşti izvorul sfinţirii şi Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi stropesc vasele cu agheazmă mare, zicând:

Se sfinţesc vasele acestea cu harul Preasfântului Duh, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea pentru sfinţirea steluţei

Domnului să ne rugăm

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce Te-ai născut în peşteră din Fecioara, şi pe magi prin stea către închinarea Ta i-ai adus; Te rugăm acum, cu umilinţă, trimite binecuvântarea Ta cea cerească peste steluţa aceasta şi o binecuvintează şi o sfinţeşte, ca să fie vas vrednic spre slujba Sfintelor Tale Taine, şi spre pomenirea şi slava dumnezeiescului Tău Trup cel născut din Fecioara. Că Tu eşti Cel ce binecuvintezi şi sfinţeşti toate, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi îndată stropeşte steluţa cu aghiazmă mare, zicând:

Se sfinţeşte steluţa aceasta cu harul Preasfântului Duh, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea pentru sfinţirea linguriţei

Domnului să ne rugăm

Doamne, Dumnezeule atoateţiitorule, Cel ce prin cărbunele cel luat cu cleşte de unul din Serafimi ai curăţit buzele Proorocului prin atingere, şi aşa ai preînchipuit puterea dumnezeieştilor Tale Taine, a Trupului şi a Sângelui Hristosului Tău; caută şi acum cu milă spre rugăciunea noastră şi trimite binecuvântarea Ta cea cerească peste linguriţa aceasta, şi o binecuvintează şi o sfinţeşte pe ea, ca să fie vas vrednic spre luarea şi darea preasfântului Trup şi a scumpului Sânge al Hristosului Tău, care se va da prin linguriţa aceasta credinciosului Tău popor, spre curăţirea de toată întinăciunea şi spre iertarea păcatelor a tot poporului Tău. Că Tu eşti izvorul sfinţirii şi dătătorul tuturor bunurilor, şi Ţie slavă, mulţumire şi închinăciune înălţăm împreună şi Unuia-Născut Fiul Tău şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi stropind cu aghiazmă mare, zice:

Se sfinţeşte linguriţa aceasta cu harul Preasfântului Duh, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ştiut să fie, că de câte ori vasele se vor reînnoi, sau se vor curăţi de mână nesfinţită, de atâtea ori se cuvine a se binecuvânta şi sfinţi aşa cum s-a arătat; iar în alt chip de vei face, de moarte vei greşi ca un defăimător al Tainelor lui Hristos.

Rugăciunea sfinţirii acoperămintelor

Domnului să ne rugăm

Doamne, Dumnezeule atoateţiitorule, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină şi înveleşti cerul cu nori şi acoperi cu ape cele mai de deasupra ale lui, rugămu-Te cu dinadinsul, caută acum spre smerita noastră rugăciune şi trimite binecuvântarea Ta cea cerească peste acoperemintele acestea şi le binecuvintează şi le sfinţeşte pe ele, ca să fie vrednice pentru acoperirea sfintelor şi dumnezeieştilor Taine ale Trupului şi Sângelui Hristosului Tău, cu Care eşti binecuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi stropeşte cu aghiazmă mare, zicând:

Se sfinţesc acoperămintele acestea, cu harul Preasfântului Duh, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RÂNDUIALA SFINŢIRII
altor obiecte de cult, precum cădelniţa, căţuia, vasul de anaforă, copia, vasele pentru vin şi apă

Preotul începe, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule..., şi după: Tată nostru..., Veniţi să ne închinăm...(de trei ori) şi Psalmul 25: Judecă-mă Doamne, că eu întru nerăutatea mea am umblat...; După aceea: Slavă..., Şi acum..., Aliluia (de trei ori). Diaconul: Domnului să ne rugăm şi această rugăciune:

Doamne, Dumnezeule atoateţiitorule, Dumnezeul părinţilor noştri, Care prin Apostolul Pavel, vasul cel ales al Tău, ai zis că: toată făptura Ta este bună şi nimic nu este de lepădat, după ce prin cuvântul Tău cel dumnezeiesc şi prin rugăciune se sfinţeşte, Ţie ne rugăm, caută acum cu milă spre rugăciunea noastră şi spre vasul aceasta, care s-a făcut spre slava preasfântului Tău nume, şi spre slujirea sfântului Tău jertfelnic, şi binecuvintează-l şi sfinţeşte-l cu mila binecuvântării Tale celei cereşti, şi cu rugăciunea noastră, a nevrednicilor Tăi robi şi slujitorilor Tăi, arată-l vrednic spre slujire la afântul Tău altar; şi celor ce l-au adus dăruieşte-le, prin harul Tău cel ceresc, har şi iertare de păcate şi-i fă părtaşi împărăţiei Tale. Că Tu eşti Dumnezeul milei şi al îndurărilor şi al iubirii de oameni şi Ţie slavă înălţăm şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor.
Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.

Şi preotul citeşte rugăciunea aceasta în taină:

Doamne Dumnezeul nostru, cu umilinţă ne rugăm Ţie, caută spre rugăciunea noastră şi trimite binecuvântarea Ta spre vasul aceasta, şi prin stropirea cu această apă sfinţită, binecuvintează-l şi sfinţeşte-l ca să fie vrednic la slujirea sfântului Tău altar. Că Tu eşti sfinţirea noastră şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul stropeşte vasul cu aghiazmă mare, zicând:

Se sfinţeşte (numeşte vasul) acesta cu harul Preasfântului Duh, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi se face apolis iar vasele se pun în altar.

RÂNDUIALA SFINŢIRII
noilor veşminte: stiharul, epitrahilul, felonul, mânecuţele şi orarul diaconesc

Preotul zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Împărate ceresc..., şi după: Tatăl nostru..., Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm (se zice de trei ori) şi

Psalmul 132

Iată acum ce este bun şi ce este frumos, fără numai a locui fraţii împreună; ca mirul pe cap, care se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron, care se pogoară pe marginea îmbrăcămintei lui; ca roua Ermonului ce se pogoară pe munţii Sionului; că acolo a poruncit Domnul binecuvântare şi viaţă până în veac.

Slavă..., Şi acum..., Aliluia (se zice de trei ori).
Diaconul: Domnului să ne rugăm

Rugăciune

Doamne, Dumnezeule atoateţiitorule, Cel ce dintru început faci toate cele de folos neamului omenesc, şi ai voit a se face biserici de mână omenească întru numele Tău, şi pe acelea întru slava Ta le-ai sfinţit şi le-ai numit loc al sălăşluirii slavei Tale şi ai poruncit robului Tău Moise să facă veşminte arhiereşti şi preoţeşti şi alte feluri de înfrumuseţări întru bunacuviinţa sfântului Tău altar; ascultă acum cu milă rugăciunea noastră şi veşmintele acestea (numind veşmântul ce va fi) caree s-au făcut întru cinstea şi lauda preasfântului Tău nume, spre podoaba şi buna cuviinţă slujitorilor sfântului Tău sltar şi a sfintelor Tale Taine, binecuvintează-le, curăţeşte-le şi sfinţeşte-le prin mine smeritul şi nevrednicul robul Tău. Ca vrednice să se arate la slujba sfintelor Tale Taine şi la toată slăvirea preasfântului Tău nume; şi să fie preoţilor celor ce vor sluji cu ele spre pază şi acoperământ de toate cursele şi smintelile duşmanului, spre a Ta bunăplăcere şi vrednică slujire a sfintelor Tale Taine, şi spre câştigarea harului şi îndurărilor Tale.

Cu harul şi cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău,

cu Care eşti binecuvântat, şi cu Preasfântul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor.
Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.

Preotul citeşte această

Rugăciune

Stăpâne, Doamne atoateţiitorule, dătătorul tuturor bunătăţilor, izvorul sfinţeniei, caută spre rugăciunea noastră şi spre veşmintele acestea, ca să fie spre podoaba şi bunacuviinţa preoţilor Tăi, cu harul Preasfântului Tău Duh; şi prin stropirea cu această apă sfinţită, binecuvântate şi sfinţite le arată, şi fă vrednici şi pururea bineplăcuţi Ţie pe cei ce se vor îmbrăca cu ele spre slujirea sfintelor Tale Taine.

Că Tu eşti sfinţirea noastră şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi îndată le stropeşte cu aghiazmă mare, zicând:

Se sfinţesc veşmintele acestea cu harul Preasfântului Duh, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi se face apolisul de rând.

RÂNDUIALA SFINŢIRII icoanelor Domnului nostru Iisus Hristos şi ale praznicelor împărăteşti

Se pune icoana pe tetrapod înaintea amvonului, iar preotul se îmbracă cu felonul şi epitrahilul şi cădind cruciş zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Împărate ceresc..., şi după: Tatăl nostru..., Doamne miluieşte (de 12 ori); Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm (de trei ori) şi

Psalmul 88

Milele Tale, Doamne, în veac voi lăuda, în neam şi în neam voi vesti adevărul Tău în gura mea. Că ai zis: «În veac mila se va zidi, în ceruri se va găti adevărul Tău. Pus-am aşezământ de lege celor aleşi ai Mei, juratu-m-am lui David, slugii Mele. Până în veac voi găti sămânţa ta şi voi zidi în neam şi în neam scaunul tău». Mărturisi-vor cerurile minunile Tale, Doamne, şi adevărul Tău întru adunarea sfinţilor. Că cine în nori se va potrivi cu Domnul, se va asemăna Domnului întru fiii lui Dumnezeu? Dumnezeu cel ce se proslăveşte în sfatul sfinţilor, mare şi înfricoşat este peste toţi cei dimprejurul Lui. Doamne Dumnezeul puterilor, cine este asemenea Ţie? Tare eşti, Doamne, şi adevărul Tău împrejurul Tău. Tu stăpâneşti puterea mării şi pornirea valurilor ei Tu o potoleşti. Tu ai smerit ca pe un rănit pe cel mândru, întru braţul puterii Tale ai risipit pe vrăjmaşii Tăi. Ale Tale sânt cerurile şi al Tău este pământul, lumea şi plinirea ei Tu o ai întemeiat. Miazănoapte şi marea Tu o ai zidit, Taborul şi Ermonul întru numele Tău se vor bucura. Braţul Tău este cu putere, să se întărească mâna Ta, înalţă-se dreapta Ta. Dreptatea şi judecata este gătirea scaunului Tău, mila şi adevărul vor merge înaintea feţei Tale. Fericit este norodul care ştie strigarea; Doamne, întru lumina feţei Tale vor merge, şi întru numele Tău se vor bucura toată ziua şi întru dreptatea Ta se vor înălţa. Că lauda puterii lor Tu eşti şi întru bunăvrerea Ta se va înălţa puterea noastră.

Slavă..., Şi acum..., Aliluia (de trei ori)
Diaconul: Domnului să ne rugăm

Iar preotul zice această
Rugăciune

Doamne atoateţiitorule, Dumnezeul părinţilor noştri, Cel ce ai voit a izbăvi din înşelăciunea şi slujirea idolatriei pe poporul Tău Israil cel ales, şi să-l ai pururea neabătut în cunoaşterea şi slujirea Ta, unul adevăratul Dumnezeu, cu poruncă l-ai oprit să nu-şi facă lui chip şi asemănare potrivnică Ţie, adevăratului Dumnezeu, la care să se închine şi să slujească ca lui Dumnezeu. Şi iarăşi ai poruncit prin Moise a se pune în cortul Legii Tale celei dintâi asemănări şi chipuri, prin care se slăveşte nu numele zeilor celor mincinoşi şi străini, ci numele cel de mare cuviinţă şi preasfânt al unuia adevăratului Dumnezeu, precum şi a se aşeza peste chivotul mărturiei doi Heruvimi de aur, şi doi la unghiurile curăţitorului, iar pe catapeteasmă a se face mulţime de heruvimi, lucru cusut; şi apoi prin Solomon ai pus în altar doi heruvimi de lemn de chiparos ferecaţi cu aur; şi ai poruncit ca chivotul, în care erau tablele cele de piatră, năstrapa cea de aur şi toiagul lui Aaron, ca unele ce însemnau petrecerea Ta acolo cu oamenii şi slava măreţiei Tale, cuprinzând pomenirea slăvitelor Tale minuni şi binefaceri, să se cinstească cu frică, cu cutremur şi cu închinăciunea cea cu dumnezeiască cuviinţă şi să se facă cădiri şi rugăciuni înaintea lor, iar cinstea aceea cu îndurare ai primit-o, ca şi cum ar fi fost adusă Ţie însuţi. Iar la plinirea vremilor ai trimis pe Unul-Născut Fiul Tău, Domnul nostru Iisus Hristos, Cel născut din femeie, din pururea Fecioara Maria, Care chip de rob luând şi întru asemănarea omenească făcându-se, asemănarea preacuratului Tău chip cea nefăcută de mână, a închipuit-o punând mahrama pe a Sa preasfântă faţă, şi ai trimis-o lui Avgar, împăratul Edesei, şi prin aceea l-a vindecat de neputinţa lui, şi prin minuni de nenumărate vindecări şi multe binefaceri tuturor celor ce cu credinţă se apropiau de dânsa şi i se închinau.

Deci şi noi, o bunule Stăpâne, Atoateţiitorule, această icoană a preaiubitului Tău Fiu, în aducerea aminte a întrupării, a tuturor minunilor celor slăvite, şi a binefacerilor arătate neamului omenesc, arătându-se pe pământ ca un om, am pus-o cu cinste înaintea slavei Tale, nu îndumnezeindu-o, ci ştiind că cinstea icoanei se înalţă către cel zugrăvit pe ea. Şi căzând, cu dinadinsul ne rugăm Ţie: Caută cu milă spre noi şi spre icoana aceasta, şi pentru întruparea şi arătarea Unuia-Născut Fiului Tău, în a cărui aducere aminte am zugrăvit-o, trimite asupra ei binecuvântarea

Ta cea cerească şi harul Preasfântului Duh, şi o binecuvintează şi o sfinţeşte, şi-i dă putere vindecătoare şi izbăvitoare de toate cursele diavoleşti; umple-o pe ea de binecuvântarea şi puterea sfântului chip celui nefăcut de mână, Care cu îndestulare le-a câştigat prin atingere de preasfânta şi preacurata faţă a iubitului Tău Fiu; ca printr-însa să se lucreze puterile şi minunile pentru întărirea dreptmăritoarei credinţe ortodoxe şi mântuirea credinciosului Tău popor. Pentru ca toţi cei ce înaintea ei ne vom închina Ţie, Celui întru toate puternic, şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului Duh, şi cu credinţă Te vom chema şi ne vom ruga, auziţi să fim şi mila iubirii Tale de oameni să aflăm şi har să câştigăm.

Că Tu eşti sfinţirea noastră şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Unuia-Născut Fiu Tău şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: **Pace tuturor;**
Diaconul: **Capetele voastre Domnului să le plecaţi.**

Preotul zice rugăciunea aceasta în taină:

Amin. Pa aminte, Doamne Dumnezeul meu, din sfântul locaş şi de la tronul slavei împărăţiei Tale, şi cu îndurare trimite binecuvântarea Ta cea sfântă spre icoana aceasta, şi prin stropirea cu această apă sfinţită, binecuvintează-o şi o sfinţeşte pe ea; dă-i putere de vindecare a toată durerea şi neputinţa, fă-o izbăvitoare de toate cursele diavoleşti, pentru toţi cei care cu credinţă la dânsa vor alerga şi înaintea ei Ţie se vor închina, se vor ruga şi vor crede, şi pururea auzită şi bineprimită să fie rugăciunea lor. Cu harul şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care împreună eşti binecuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi preotul, stropind icoana cu apă sfinţită, zice:

Se sfinţeşte icoana aceasta (sau: icoanele) cu harul Preasfântului Duh, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi cădind icoana şi închinându-se, cântă Troparul, glasul al 2-lea:

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare păcatelor noastre, Hristoase Dumnezeule, că de voie ai binevoit a Te sui cu Trupul pe Cruce, ca să scapi din robia vrăjmaşului pe cei ce i-ai zidit. Pentru aceea strigăm Ţie cu mulţumită: Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, Cel ce ai venit să mântuieşti lumea.

Şi sărutând chipul, zice: Slavă..., Şi acum..., glasul al 2-lea:

Chipul Tău cel dumnezeiesc pe icoană închipuindu-l noi, Hristoase Dumnezeule, lămurit înţelegem naşterea Ta cea din Fecioară, şi aducându-ne aminte vestim minunile Tale cele negrăite şi răstignirea cea de bună voie; că de unde fug demonii, acolo cu frică suspină de supărare şi cei răi credincioşi, ca nişte împreună părtaşi cu aceia.

Şi îndată se face apolisul aceasta:

Cel ce cu nespusă iconomie, înainte de patima cea de bunăvoie, a voit a închipui pe mahramă chipul cel nefăcut de mână a feţei Sale celei dumnezeieşti şi omeneşti, Hristos adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile preacuratei Maicii sale şi ale tuturor sfinţilor, să ne miluiască şi să ne mântuiască pe noi, ca un bun şi iubitor de oameni. Amin

RÎNDUIALA
sfinţirii icoanelor Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu

Preotul face începutul, precum s-a arătat mai sus la binecuvântarea icoanei Domnului nostru Iisus Hristos, până la citirea psalmului.

Psalmul 44

Cuvînt bun răspuns-a inima mea ; grăi-voi cântarea mea Împăratului. Limba mea este trestie de scriitor ce scrie iscusit. Împodobit eşti cu frumuseţea mai mult decât fiii oamenilor; revărsatu-s-a har pe buzele Tale. Pentru aceasta te-a binecuvîntat pe tine Dumnezeu, în veac. Încinge-te cu sabia ta peste coapsa ta, puternice, cu frumuseţea ta şi cu strălucirea ta. Încordează-ţi arcul, propăşeşte şi împărăteşte, pentru adevăr,

blândeţe şi dreptate, şi te va povăţui minunat dreapta ta. Săgeţile tale ascuţite sânt, puternice, în inima duşmanilor împăratului; popoarele sub tine vor cădea. Scaunul tău, Dumnezeule, în veacul veacului, toiag de dreptate, toiagul împărăţiei Tale. Iubit-ai dreptatea şi ai urât fărădelegea; pentru aceasta Te-a uns pe Tine, Dumnezeul Tău, cu untdelemnul bucuriei, mai mult decât pe părtaşii Tăi. Smirna şi aloea îmbălsămează veşmintele Tale ; din palate de fildeş cântări de alăută Te veselesc; fiice de împăraţi întru cinstea Ta; şezut-a împărăteasa de-a dreapta Ta, îmbrăcată în haină aurită şi prea înfrumuseţată. Ascultă, fiică, şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău, că a dorit împăratul frumuseţea ta, că El este Domnul tău. Şi se vor închina Lui fiicele Tirului cu daruri, feţei tale se vor ruga mai-marii poporului. Toată slava fiicei împăratului este înăuntru, îmbrăcată cu ţesături de aur şi prea înfrumuseţată. Aduce-se-vor împăratului fecioare în urma ei, prietenele ei se vor aduce Ţie. Aduce-se-vor întru veselie şi bucurie, aduce-se-vor în palatul împăratului. În locul părinţilor tăi s-au născut ţie fii; pune-i-vei pe ei căpetenii peste tot pământul. Pomeni-vor numele tău în tot neamul; pentru aceasta popoarele te vor lăuda în veac şi în veacul veacului.

Apoi: Slavă... Şi acum..., Aliluia (de 3 ori). Diaconul: Domnului să ne rugăm.

Iar preotul citeşte această

RUGĂCIUNE

Doamne, Dumnezeul nostru, Care ai voit ca Fiul şi Cuvântul Tău cel împreună veşnic şi de o fiinţă să Se întrupeze din preacurata şi pururea Fecioara Maria, şi prin preacurată naşterea Lui din ea făcând-o pe dânsa Născătoare de Dumnezeu, ai făcut-o mijlocitoare, rugătoare şi ajutătoare tuturor credincioşilor, caută acum asupra noastră, care cu umilinţă Te rugăm şi care o numim pe dânsa şi o credem a fi cu adevărat Născătoare de Dumnezeu şi cu credinţă o chemăm în rugăciunea cea către Tine. Prin rugăciunile ei fă să fie auzite cererile şi rugăciunile noastre şi trimite harul Preasfântului Tău Duh asupra icoanei acesteia, pe care robii Tăi au făcut-o în cinstea şi pomenirea ei. Binecuvinteaz-o cu binecuvântarea Ta cea cerească şi-i dă ei puterea şi tăria facerii de minuni. Fă-o vindecătoare şi izvor de tămăduiri tuturor celor ce în dureri se vor pleca în faţa ei

şi vor cere de la Tine ajutor prin Născătoarea de Dumnezeu. Şi pe toţi care înaintea acestei icoane vor cinsti după vrednicie pe preabinecuvântata Fecioară şi Maică a Domnului nostru Iisus Hristos, preaiubitul Tău Fiu, şi ca pe o mijlocitoare a neamului creştinesc o vor chema în rugăciunea către Tine şi în ajutor la nevoile şi necazurile lor, învredniceşte-i să dobândească izbăvire, apărare şi grabnic ajutor. Dă-le lor cu milostivire iertare de greşale, şi degrab să primească harul cerut de la Tine şi să afle mila dorită de la iubirea Ta de oameni şi părtaşi împărăţiei să fie cu îndurările Celui ce S-a născut dintr-însa cu trupul, ale Unuia-Născut Fiului Tău, Dumnezeului celui întrupat şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu Care eşti binecuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă Făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor. **Diaconul:** Capetele voastre Domnului să le plecaţi.

Iar preotul citeşte în taină această

RUGĂCIUNE

Stăpâne Dumnezeule, Părinte atotţiitorule, Care ai voit a alege din tot neamul omenesc pe preacurata porumbiţă şi nepătata mieluşea, pe pururea Fecioara Maria, ca să fie maică Unuia-Născut Fiului Tău, şi ai sfinţit-o spre sălaş Lui prin venirea Preasfântului Duh, şi ai făcut-o mai mărită şi mai cinstită decât heruvimii şi serafimii, şi mijlocitoare mai mărită decât toată făptura şi rugătoare pentru neamul omenesc, prin rugăciunile şi mijlocirea ei binecuvintează şi sfinţeşte cu harul Tău, prin stropirea cu această apă sfinţită, icoana aceasta, alcătuită în cinstea şi pomenirea ei şi pentru slava Celui născut dintr-însa, a Fiului Tău cel Unul-Născut şi de o fiinţă, şi pentru a Ta, Părintele Lui cel fără de început, şi a Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh. Arat-o tuturor, care cu credinţă se vor ruga înaintea ei, vindecătoare de neputinţele cele sufleteşti şi trupeşti şi liberare şi acoperământ de toate bântuielile vrăjmaşilor; şi fă să fie rugăciunile lor bineprimite la Tine. Cu îndurările Unuia-Născut Fiului Tău, Cel născut cu trupul dintr-însa, ale Domnului nostru Iisus Hristos, cu Care eşti binecuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi preotul stropeşte icoana cu aghiasmă, zicând :

Se sfinţeşte icoana aceasta cu harul Preasfântului Duh, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (de trei ori)

Şi îndată se cântă troparele acestea ale Născătoarei, glasul 1 :

Sub milostivirea ta scăpăm, Născătoare de Dumnezeu Fecioară. Rugăciunile noastre nu le trece cu vederea în necazuri, ci din primejdii ne mântuieşte, una curată şi binecuvântată.

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te, ceea ce eşti plină de dar, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă..., glasul 1:

De la sfântă icoana ta, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, tămăduiri şi vindecări se dau cu îmbelşugare tuturor celor ce grăbesc la ea cu credinţă şi cheamă din inimă apărarea ta. Pentru aceea cercetează şi neputinţa mea, Fecioară, şi cu milostivire vindecă-mi rănile cele sufleteşti şi trupeşti.

Şi acum..., a Născătoarei, acelaşi glas:

Curată Fecioară, celor care cinstesc cu dragoste sfântă icoana ta şi cu glas te mărturisesc adevărată Maică a lui Dumnezeu şi cu credinţă se închină ţie, arată-te păzitoare şi mijlocitoare tare, depărtând de la dânşii tot răul, ca ceea ce toate le porţi.

După aceea: Cuvine-se cu adevărat... Şi sărutând icoana, preotul face sfârşitul obişnuit.

SPRE ŞTIINŢA SĂ FIE CĂ : dacă icoana va fi din praznicele Născătoarei de Dumnezeu, după sfinţirea ei, mai întâi se cântă troparul şi condacul praznicului, şi apoi troparele arătate mai sus.

RÎNDUIALA
sfinţirii icoanei unuia sau a mai multor sfinţi

Preotul face începutul precum s-a arătat la sfinţirea icoanei Domnului nostru Iisus Hristos, până la citirea psalmului.

Psalmul 138

Doamne, cercetatu-m-ai şi m-ai cunoscut. Tu ai cunoscut şederea mea şi scularea mea; Tu ai priceput gândurile mele de departe. Cărarea mea şi firul vieţii mele Tu le-ai cercetat, şi toate căile mele mai dinainte le-ai văzut. Că încă nu este cuvânt pe limba mea, şi iată, Doamne, Tu le-ai cunoscut pe toate şi pe cele din urmă şi pe cele de demult; Tu m-ai zidit şi ai pus peste mine mâna Ta. Minunată este ştiinţa Ta, mai presus de mine ; este înaltă şi n-o pot ajunge. Unde mă voi duce de la Duhul Tău, şi de la faţa Ta unde voi fugi ? De mă voi sui în cer, Tu acolo eşti. De mă voi pogorî în iad, de faţă eşti. De voi lua aripile mele de dimineaţă, şi de mă voi sălăşlui la marginile mării, şi acolo mâna Ta mă va povăţui şi mă va ţine dreapta Ta. Şi am zis : Poate întunericul mă va acoperi şi se va face noapte lumina dimprejurul meu. Dar întunericul nu este întuneric la Tine şi noaptea ca ziua va lumina. Cum este întunericul ei, aşa este şi lumina ei. Că Tu ai zidit rărunchii mei, Doamne, Tu m-ai alcătuit în pântecele maicii mele. Te voi lăuda, că sânt o făptură aşa de minunată. Minunate sânt lucrurile Tale şi sufletul meu le cunoaşte foarte. Nu sânt ascunse de Tine oasele mele, pe care le-ai făcut întru ascuns, nici fiinţa mea pe care ai urzit-o ca în cele mai de jos ale pământului. Cele nelucrate ale mele le-au cunoscut ochii Tăi şi în cartea Ta toate se vor scrie; zi de zi se vor săvârşi şi nici una din ele nu va fi nescrisă. Iar eu am cinstit foarte pe prietenii Tăi, Dumnezeule, şi foarte s-a întărit stăpânirea lor. Şi-i voi număra pe ei şi mai mult decât nisipul se vor înmulţi. M-am sculat şi încă sânt cu Tine. O, de ai ucide pe păcătoşi, Dumnezeule ! Bărbaţi vărsători de sânge, depărtaţi-vă de la mine ! Aceştia Te grăiesc de rău, Doamne, şi vrăjmaşii Îţi hulesc numele. Oare, nu pe cei ce Te urăsc pe Tine, Doamne, am urât şi asupra vrăjmaşilor Tăi m-am mâhnit? Cu ură desăvârşită i-am urât pe ei şi mi s-au făcut duşmani. Cercetează-

mă, Doamne, şi cunoaşte inima mea ; încearcă-mă şi cunoaşte cărările mele şi vezi de este calea fărădelegii în mine şi mă îndreptează pe calea cea veşnică.

Apoi: Slavă... Şi acum... Aliluia (de 3 ori). Diaconul: Domnului să ne rugăm.

Iar preotul citeşte această

Rugăciune

Doamne, Dumnezeule atotţiitorule, Dumnezeul părinţilor noştri, Care de demult în Legea Veche ai poruncit să se facă în Cortul mărturiei asemănare de heruvimi din lemn şi din aur şi de lucru cusut; Care şi acum chipurile şi asemănările sfinţilor plăcuţi Ţie nu le lepezi, ci le primeşti, pentru ca robii Tăi credincioşi, privind la ele, să Te preaslăvească pe Tine, Care i-ai preamărit, şi să se nevoiască a fi următori vieţii şi faptelor prin care aceia s-au învrednicit a dobândi harul Tău şi împărăţia Ta, Ţie ne rugăm, caută şi acum la această icoană (sau : la icoanele acestea) care s-a închipuit şi s-a zugrăvit în cinstea şi pomenirea sfântului Tău (sau :a sfinţilor Tăi) (N), şi cu binecuvântarea Ta cea cerească binecuvinteaz-o şi sfinţeşte-o. Şi tuturor celor ce o vor cinsti, se vor închina şi se vor ruga Ţie înaintea ei şi vor chema în rugăciunea către Tine pe sfântul (N), să le fii ascultător, milostiv şi dătător darnic de tot binele, mântuindu-i de toată supărarea şi nevoia şi de toate durerile sufleteşti şi trupeşti, învrednicindu-i harului şi milei ce vor dori de la Tine, pentru rugăciunile sfântului Tău (sau : sfinţilor Tăi) (N). Că Tu eşti izvorul sfinţirii, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Unuia-Născut Fiului Tău, şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor. Diaconul: Capetele voastre, Domnului să le plecaţi.

Iar preotul citeşte in taină această

Rugăciune

Doamne, Dumnezeul nostru, Care ai zidit pe om după chipul şi asemănarea Ta, iar prin neascultarea celui întâi-zidit făcându-se stricăcios, l-ai înnoit prin întruparea Hristosului Tău, Cel ce a luat chip de rob şi cu asemănarea S-a făcui ca un om, şi l-ai adus în întâia vrednicie între sfinţii Tăi, a

căror închipuire cu evlavie cinstind, cinstim pe sfinţii Tăi care sânt chipul şi asemănarea Ta; iar pe ei cinstindu-i, pe Tine Te cinstim şi Te slăvim ca pe chipul cel dintâi. Pentru aceea Te rugăm, trimite harul Tău şi, prin stropirea cu această apă sfinţită, binecuvintează şi sfinţeşte icoana aceasta (sau : icoanele acestea) pentru slava Ta, şi în cinstea şi pomenirea sfântului Tău (sau : sfinţilor Tăi) (N). Şi pe toţi care vor cinsti acest chip şi vor aduce Ţie rugăciunile lor înaintea lui, binecuvintează-i şi-i învredniceşte cu milostivire a afla har înaintea Ta. Cu harul şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care eşti binecuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi preotul stropeşte icoana cu agheasmă, zicând:

Se sfinţeşte icoana aceasta (sau : icoanele acestea) cu harul Preasfântului Duh, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (de trei ori).

Şi îndată citeşte sau cântă troparul şi condacul sfântului sau sfinţilor ale căror sânt chipurile, şi sărutând icoana cu cinste, face obişnuitul sfârşit, pomenind şi pe sfântul a cărui este icoana.

RÂNDUIALA
sfinţirii catapetesmei

Se cade a şti că fiind pusă într-o biserică ce este desăvârşit sfinţită deja de episcop, catapeteasma se sfinţeşte de protoereu, sau cu învoirea lui de preotul locului. Iară dacă se pune într-o biserică nesfinţită, sau nebinecuvântată, mai întâi se sfinţeşte biserica sau se binecuvintează; apoi icoanele, îndată după mirungerea pereţilor, înainte de tămâiere. Ierarhul, stând înaintea uşilor împărăteşti, diaconul zice: Domnului să ne rugăm, **citeşte rugăciunile puse mai jos, şi stropeşte icoanele cu apă sfinţită, apoi tămâiază şi face sfinţirea. Iară dacă un delegat al lui binecuvintează biserica, înainte de apolis (otpust), înaintea uşilor împărăteşti, după:** Domnului să ne rugăm, **citeşte toate cele scrise mai jos, şi apoi face apolisul obişnuit. Iară dacă icoanele sânt din nou puse într-o biserică sfinţită sau binecuvântată deja, aşa se binecuvintează:**

Preotul cu epitrahilul şi cu felonul, dacă nu are apă sfinţită, face mai întâi mica sfinţire a apei, apoi stând înaintea uşilor împărăteşti, începe: Binecuvântat Dumnezeul nostru..., **iar strana cântă:** Împărate ceresc..., **şi se citeşte:** Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., **şi după:** Tatăl nostru..., Veniţi să ne închinăm, **(se zice de trei ori) şi Psalmul 131.**

Adu-ţi aminte, Doamne, de David şi de toate blândeţile lui. Cum s-a jurat Domnului şi a făgăduit Dumnezeului lui Iacob: Nu voi intra în locaşul casei mele, nu mă voi sui pe patul meu de odihnă; nu voi da somn ochilor mei şi genelor mele dormitare, şi odihnă tâmplelor mele, până ce voi afla locul Domnului, lăcaşul Dumnezeului lui Iacov. Iată am auzit-o pe ea în Efrata, aflatu-o-am pe ea în câmpii dumbrăvii. Iată, am auzit de chivotul Legii; în Efrata l-am găsit, în ţarina lui Iair. Intra-vom în lăcaşurile Lui, închina-ne-vom la locul unde au stat picioarele Lui. Scoală-Te, Doamne, întru odihna Ta, Tu şi chivotul sfinţirii Tale. Preoţii Tăi se vor îmbrăca cu dreptate şi cuvioşii Tăi se vor bucura. Pentru David, sluga Ta, să nu întorci faţa unsului Tău. Juratu-s-a Domnul lui David cu adeverire şi nu se va lepăda de ea: «din rodul pântecelui tău voi pune pe scaunul tău. De vor păzi fiii tăi aşezământul de lege al Meu şi mărturiile acestea ale Mele, în care îi voi învăţa pe ei, şi fiii lor până în veac vor şedea pe scaunul tău». Că a ales Domnul Sionul, osebitu-l-au pe el spre lăcaş Lui: «Aceasta este odihna Mea în veacul veacului, aici voi locui, că l-am ales pe el. Vânatul lui blagoslovind îl voi blagoslovi, pe săracii

lui îi voi sătura cu pâine. Preoţii lui îi voi îmbrăca cu mântuire şi cuvioşii lui cu bucurie se vor bucura. Acolo voi face să răsară puterea lui David, gătit-am luminător unsului Meu. Pe vrăjmaşii Lui îi voi îmbrăca cu ruşine şi peste dânsul va înflori sfinţenia Mea».

Slavă..., Şi acum..., Aliluia, (de trei ori). Diaconul: Domnului să ne rugăm, şi srana: Doamne miluieşte, preotul citeşte rugăciunea aceasta:

Doamne Dumnezeul nostru, Dumnezeule al dumnezeilor şi Doamne al domnilor, Dumnezeule Savaot, Făcătorule şi ziditorule al făpturii celei văzute şi celei nevăzute, Părintele Domnului nostru Iisus Hristos, Care ştiind inima poporului Tău Israil, care lesne se abătea de la Tine adevăratul Dumnezeu, către dumnezeii străini cei mincinoşi; scoţându-l din idolatrie, şi voind a-l avea totdeauna fără abatere întru cunoaşterea şi slujirea Ta, unul adevăratul Dumnezeu, cu poruncă l-ai oprit a-şi face chipuri şi asemănări potrivnice Ţie, adevăratului Dumnezeu, spre a se închina şi a sluji lor ca Domnului, iar asemănări şi chipuri prin care să se slăvească nu dumnezeii străini cei mincinoşi şi nefiinţători, ci preasfântul şi încuviinţatul Tău nume, al unuia adevăratului Dumnezeu - nesocotind a fi destul poporului Tău numai scrisoarea aşezământului şi a legii, - ai poruncit prin plăcutul Tău Moise a se pune mai întâi chivotul aşezământului de lemn neputrezitor învelit cu aur, după alcătuirea arătată lui pe munte; iar într-însul tablele aşezământului, năstrapa cea de aur şi toiagul lui Aaron, apoi să se pună şi deasupra lui doi heruvimi de aur şi pe acoperişuri să se facă mulţime de heruvimi cusuţi, şi doi heruvimi la unghiurile curăţitorului, iară apoi şi în templul cel zidit Ţie de Solomon, doi heruvimi de lemn de chiparos îmbrăcaţi cu aur; şi ca pe nişte semne ale petrecerii Tale cu oamenii, şi ale măririi slavei Tale, şi ca pe unele ce au întru sine şi arată prin sine amintirea preamarilor şi preaslăvitelor Tale minuni şi binefaceri, - deşi erau lucruri de mâini omeneşti, - ai poruncit însă a le cinsti cu frică şi cu cutremur, şi cu închinăciune cuviincioasă dumnezeirii, şi cu tămâiere şi cu rugăciune înaintea lor, şi acea cinste ai primit-o cu milostivire, ca dată Ţie Însuţi, iar pe cei ce au făcut acestora necinste şi nu le-au cinstit după datorie, i-ai muncit şi i-ai pierdut, ca pe Ozia acela; iar osebirea cinstei chipurilor plăcute lui Dumnezeu de cele urâte de

Dumnezeu ai arătat-o învederat, în timpul lui Ilie, proorocul şi judecătorul lui Israil, întru sfărâmarea idolului Dagon şi întru rănirea celor de alt neam. Iar la împlinirea timpurilor ai trimis pe Unul-Născut Fiul Tău, Domnul nostru Iisus Hristos, Cel născut din pururea Fecioara Maria, Care chipul robului luând şi întru asemănare omenească făcându-se, a închipuit asemănarea preacuratului Său chip, punând mahrama pe dumnezeiasca Sa faţă, şi a trimis-o lui Avgar, domnul Edesei, şi prin ea l-a vindecat de neputinţă, şi tuturor celor ce se apropiau de ea şi se închinau cu credinţă nenumărate vindecări şi multe binefaceri le da prin lucrarea sa cea minunată. Deci şi noi, o, preabunule şi preaîndurate Stăpâne, în sfântă biserica a Ta aceasta, înaintea slavei Tale cu cinste am adus aceste chipuri ale iubitului Fiul Tău, întru amintirea mântuitoarei întrupări, şi a tuturor preaslăvitelor Lui minuni, a patimilor şi a răstignirii şi a morţii şi a preaslăvitei învieri şi a înălţării la ceruri şi a tuturor binefacerilor Lui arătate neamului omenesc, făcute pe pământ şi despre care lămurit ne istoriseşte dumnezeiasca Evanghelie; asemenea a Preacuratei Maicii Lui, ca celei mai cinstite şi mai înalte decât toată făptura, şi mai plăcute Ţie rugătoare şi mijlocitoare pentru noi; încă şi ale îngerilor şi ale proorocilor şi ale apostolilor celor dumnezeieşte glăsuitori, ale martirilor şi ale ierarhilor, şi ale cuvioşilor, şi ale tuturor sfinţilor, ca ale unor plăcuţi robi credincioşi şi de aproape prieteni ai Tăi, şi care sânt adevărate chipuri ale Tale, nu îndumnezeindu-le, ci ştiind că cinstea chipului se înalţă la prototip, şi căzând cu osârdie ne rugăm, caută cu milostivire asupra noastră şi asupra acestor icoane, şi pentru arătarea în trup a iubitului Tău Fiu şi a toată mântuitoarea şi dumnezeiasca Lui iconomie a întrupării, întru pomenirea şi slava Lui, şi cu rugăciunile Preacuratei şi preabinecuvântatei Maici, ale sfintelor cereştilor netrupeşti puteri, ale cinstitului prooroc Înaintemergătorul şi Botezătorul Ioan, ale dumnezeieştilor glăsuitori prooroci, ale purtătorilor de Duh apostoli, ale biruitorilor mucenici, şi ale ierarhilor, cuvioşilor şi drepţilor, şi ale tuturor sfinţilor Tăi, întru a căror cinste şi pomenire am făcut acestea, trimite peste ele binecuvântarea Ta cea cerească, şi harul Preasfântului Duh, şi le binecuvintează şi le sfinţeşte şi le dă putere tămăduitoare şi izgonitoare a tuturor curselor diavoleşti, şi le umple de binecuvântarea, puterea şi tăria, ce ai vărsat-o cu îndestulare

asupra acelui sfânt chip nefăcut de mână, prin atingerea preasfintei şi preacuratei feţei celei dumnezeieşti a Unuia-Născutului Tău Fiu, pentru ca şi prin acestea să se lucreze puteri şi minuni, spre întărirea credinţei celei ortodoxe şi spre mântuirea poporului Tău.

Iar tuturor celor ce înaintea acestor icoane se vor închina Ţie şi Unuia-Născutului Tău Fiu şi Preasfântului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, şi cu osârdie se vor ruga cu credinţă, şi vor cere să afle milă, şi celor ce întru rugăciunea cea către Tine, vor chema cu credinţă pe sfinţi ca pe adevăraţii Tăi robi şi prieteni de aproape, întru al căror nume ai făgăduit a primi şi un pahar de apă rece, care se va da, şi cu milostivire a răsplăti cu plata proorocului sau a dreptului, şi celor care la nenorociri, nevoi şi scârbe şi la toate cererile lor vor căuta la aceste icoane ale lor, fă să fie ascultate rugăciunile şi cererile lor cele cu osârdie, şi pogoară mila milostivirii Tale, şi le dă iertare de păcate, şi-i învredniceşte a primi har. Că Tu eşti sfinţirea noastră şi Ţie slavă înălţăm, dimpreună cu Unul-Născut al Tău Fiu şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor. **Strana:** Şi duhului tău.
Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.
Strana: Ţie Doamne

Preotul plecând capul, citeşte în taină rugăciunea aceasta:

Doamne Dumnezeul nostru, Care nu lepezi icoanele sfinţilor Tăi ci mai ales cu dragoste le primeşti, pentru ca de câte ori privind la ele cu ochii cei trupeşti, de atâtea ori cu ochii cei înţelegători să ne amintim şi să gândim despre faptele şi viaţa lor cea bineplăcută Ţie, ca şi cum am citi în scripturi. Deci ne rugăm Ţie cu osârdie, aceste icoane, pe care le-am întocmit întru cinstea şi slava şi întru amintirea mântuitoarei întrupări, a minunilor şi a binefacerilor Unuia-Născutului Tău Fiu, pe care ni le vesteşte Sfânta Evanghelie, ca nu numai citindu-le, dar şi la închipuirea lor privind, să le luăm în minte şi cu mulţumire să le purtăm în minte spre pomenire; asemenea şi a preacuratei Fecioare Născătoarei de Dumnezeu, a cereştilor puteri celor fără de trup, a sfântului Ioan Înaintemergătorul şi Botezătorul, ale sfinţilor apostoli, prooroci, mucenici şi ale tuturor sfinţilor Tăi, cu milostivire binecuvintează-le şi sfinţeşte-le cu binecuvântarea

Ta cea cerească, prin stropirea cu această apă sfinţită, şi pe toţi cei ce înaintea lor Te vor ruga pe Tine, Dumnezeu Părintele şi pe Unul-Născut Fiul şi Preasfântul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, şi pe preacurata Născătoarea de Dumnezeu şi pe toţi sfinţii Tăi, după vrednicie cinstindu-i şi cerând dumnezeiasca Ta milostivire, iar de la ei ajutor, mijlocire şi rugăciune pentru dânşii către Tine, Dumnezeul şi Domnul, ca de la nişte robi şi prieteni de aproape ai Tăi, fă prin bunătatea Ta şi prin rugăciunile sfinţilor Tăi, a primi ei degrabă şi iertare păcatelor şi dăruieşte-le, ca un bun, a fi moştenitori împărăţiei Tale.

Ecfonis:

Că Tu eşti Dumnezeul milei şi al îndurărilor şi al iubirii de oameni, şi Ţie slavă înălţăm, împreună cu Unul-Născut Fiul Tău şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi preotul stropeşte cu apă sfinţită toată catapeteascm de jos până sus, zicând:

Se sfinţesc icoanele acestea, prin stropirea cu această apă sfinţită, întru cinstea şi slava marelui Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, şi întru pomenirea sfinţilor Lui, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (se zice de trei ori)

Şi îndată strana cântă sau Troparele acestea, glasul 2-lea:

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greşalelor noastre, Hristoase Dumnezeule, că de voie ai binevoit cu trupul a Te sui pe Cruce, ca să izbăveşti din robia vrăjmaşului pe cei ce i-ai zidit. Pentru aceea cu umilinţă strigăm Ţie: toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorule al nostru, Cel ce ai venit să mântuieşti lumea.

Slavă..., glasul al 2-lea

Apostolilor, Proorocilor, Ierarhilor, Cuvioşilor, Drepţilor şi toţi Sfinţii, care bine aţi săvârşit nevoinţa, şi dreapta credinţă aţi păzit, îndrăznire având către Mântuitorul, pentru noi, ca pe un bun, rugaţi-L să mântuiască pe cei ce cu credinţă vă cheamă pe voi şi cu evlavie cinstesc icoanele voastre, ca ale prietenilor lui Dumnezeu.

Şi acum..., glasul 1

Curată Fecioară, arată-te păzitoare şi grabnică mijlocitoare celor ce cu dragoste cinstesc sfântă icoana ta şi cu un glas te vestesc adevărată Maică a lui Dumnezeu, şi cu credinţă se închină ţie, depărtând de la dânşii toată răutatea, ca ceea ce poţi toate câte le voieşti.

Îndată după aceasta se face apolisul obişnuit.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
binecuvântării şi sfinţirii clopotului

Atârnând clopotul aproape de biserică, ca să se poată stropi şi pe dinafară şi înăuntru, mai înainte de a fi pus în clopotniţă se cuvine a binecuvânta cu această binecuvântare. Dacă oficiază ierarhul, se îmbracă cu toate veşmintele ierarhice, sau numai cu mantie, epitrahil, omofor şi mitră, iar dacă slujeşte numai preotul, se îmbracă cu epitrahilul şi felonul, şi aşa iese din biserică şi vine la clopot, acolo fiind pregătită apă sfinţită pe o masă acoperită cuviincios, şi începe după datină: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., iar strana cântă pe glasul al 6-lea: Împărate ceresc..., apoi se citeşte: Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluieşte, (de 12 ori) Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm (se zice de trei ori) şi

Psalmul 148

Lăudaţi pe Domnul din ceruri, lăudaţi pe El întru cele înalte. Lăudaţi pe el toţi îngerii Lui, lăudaţi pe El toate puterile Lui. Lăudaţi pe El soarele şi luna, lăudaţi pe El toate stelele şi lumina. Lăudaţi pe El cerurile cerurilor şi apa cea mai presus de ceruri, să laude numele Domnului. Că El a zis şi s-au făcut, El a poruncit şi s-au zidit. Pusu-le-au pe ele în veac şi în veacul veacului, poruncă au pus şi nu va trece. Lăudaţi pe Domnul de pe pământ, balaurii şi toate adâncurile. Focul, grindina, zăpada, gheaţa, duhul cel de vifor, cele ce se fac la cuvântul Lui. Munţii şi toate dealurile, lemnele cele roditoare şi toţi cedrii. Fiarele şi toate dobitoacele cele ce se târăsc şi păsările cele zburătoare. Împăraţii pământului şi toate noroadele, domnii şi toţi judecătorii pământului. Tinerii şi fecioarele, bătrânii cu cei mai tineri, să laude numele Domnului, că numai numele Lui s-a înălţat. Mărturisirea Lui pe pământ şi în cer. Şi va înălţa tăria norodului Său; cântare tuturor cuvioşilor Lui, fiilor lui Israel, norodului ce se apropie de Dânsul.

Apoi Psalmul 149

Cântaţi Domnului cântare nouă, lauda Lui în Biserica cuvioşilor. Să se veselească Israel de Cel ce l-a făcut pe el şi fiii Sionului să se bucure de împăratul lor. Să laude numele lui în horă, în timpină şi în psaltire să-i cânte Lui. Că binevoieşte Domnul întru norodul Său şi va înălţa pe cei blânzi întru mântuire. Lăuda-se-vor cuvioşii întru slavă şi se vor bucura întru aşternuturile lor. Înălţările lui Dumnezeu în gâtlejul lor şi săbii de amândouă părţile ascuţite în mâinile lor. Ca să facă izbândă întru neamuri, mustrări întru noroade. Ca să lege pe împăraţii lor cu obezi şi pe slăviţii lor cu cătuşe de fier. Ca să facă întru dânşii judecată scrisă, slava aceasta este a tuturor cuvioşilor Lui.

După aceea Psalmul 150

Lăudaţi pe Dumnezeu întru sfinţii Lui, lăudaţi-L întru tăria puterii Lui. Lăudaţi-L întru puterile Lui, lăudaţi-L după mulţimea slavei Lui. Lăudaţi-L în glasul de trâmbiţă, lăudaţi-L în psaltire şi alăută. Lăudaţi-L în timpină şi în cor, lăudaţi-L în strune şi în organe. Lăudaţi-L în chimvale bine glăsuitoare, lăudaţi-L în chimvale de strigare; toată suflarea să laude pe Domnul.

Slavă..., Şi acum..., Aliluia (de trei ori). Diaconul zice ectenia aceasta: Cu pace Domnului să ne rugăm..., până la: Pentru cei ce călătoresc pe ape... şi îndată adaugă acestea:

Pentru ca să binecuvinteze clopotul acesta întru slava numelui Său cu cereasca Sa binecuvântare, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să-i dea lui dar, ca toţi cei ce vor auzi sunetul lui, ziua sau noaptea, să se deştepte spre slava sfântului Său nume, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca prin glasul sunetului lui să domolească şi să liniştească şi să înceteze toate vânturile cele silnice, şi furtunile, trăsnetele, fulgerele şi toate ceţurile cele stricătoare şi văzduhurile vătămătoare, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să alunge toată puterea, vicleniile şi cursele vrăjmaşilor celor nevăzuţi, de la toţi credincioşii Săi care vor auzi

glasul sunetului lui şi să-i îndemne la plinirea poruncilor Sale, Domnului să ne rugăm.

Apoi continuă: Pentru ca să ne izbăvim noi..., Apără, mântuieşte, miluieşte..., Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata..., Ecfonis: Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea..., Strana: Amin. Apoi

Psalmul 28

Aduceţi Domnului, fii ai lui Dumnezeu, aduceţi Domnului mieii oilor, aduceţi Domnului slavă şi cinste. Aduceţi Domnului slavă numelui Lui; închinaţi-vă Domnului în curtea cea sfântă a Lui. Glasul Domnului peste ape, Dumnezeul slavei a tunat, glasul Domnului peste ape multe. Glasul Domnului întru tărie, glasul Domnului întru mare cuviinţă. Glasul Domnului sfarmă cedrii şi va zdrobi Domnul cedrii Libanului. Şi face pe Liban să salte ca un viţel şi pe Ermon ca pe un pui de unicorn. Glasul Domnului aruncă pară de foc, glasul Domnului zguduie pustiul, şi zguduie Domnul pustiul Cadeşului. Glasul Domnului înspăimântă cerbii, glasul Domnului descoperă dumbrăvile şi în Biserica lui fiecare grăieşte mărire. Domnul va împărăţi peste potop şi va şedea Domnul Împărat în veac. Domnul tărie poporului Său va da, Domnul va binecuvânta pe poporul Său cu pace.

Iar preotul citeşte rugăciunea aceasta

Domnului să ne rugăm

Doamne, Dumnezeul nostru, Care voind a fi totdeauna slăvit şi închinat de toţi credincioşii Tăi, în Vechiul aşezământ ai poruncit robului Tău, legiuitorului Moise, a face trâmbiţe de argint şi fiilor lui Aaron, preoţilor, a trâmbiţa în ele când vor jertfi Ţie; ca auzind poporul Tău glasul trâmbiţei, să fie gata a se închina Ţie şi să se adune a-ţi aduce Ţie jertfe; iar la războaie fiind chemaţi de glasul acelor trâmbiţe, să se întrarmeze tare spre biruirea vrăjmaşilor. Şi acum, Stăpâne preasfinte, cu umilinţă Te rugăm, caută cu milostivire la stăruitoarea noastră rugăciune, a nevrednicilor robilor Tăi, şi binecuvintează cu sfântă binecuvântarea Ta cea cerească, şi cu harul Atotsfinţitorului Tău Duh sfinţeşte clopotul acesta, care s-a făcut spre slujirea sfintei Tale Biserici, şi spre slava încuviinţatului şi sfântului Tău nume, şi varsă în el puterea harului Tău; ca, auzind credincioşii robii Tăi glasul sunetului lui, să se întărească în

evlavie şi în credinţă, şi bărbăteşte să se împotrivească tuturor uneltirilor diavoleşti, şi prin rugăciuni neîncetate şi slavă aducând Ţie, adevăratului Dumnezeu, să le biruiască şi la biserică spre rugăciunea şi slava sfântului Tău nume, ziua şi noaptea cu grăbire să alerge. Şi prin glasul lui să se domolească şi să se aline, să înceteze pornitele furtuni cele vânturoase şi grindinile şi viforele şi tunetele cele înfricoşate şi fulgerele şi văzduhurile cele vătămătoare. Căci Tu, Doamne, Dumnezeul nostru, faci toate cele prea slăvite câte le voieşti şi lucruri minunate, nu numai prin făpturile Tale cele cu minte şi însufleţite, spre slava Ta şi spre mântuirea şi folosul credincioşilor Tăi, ci şi prin cele neînsufleţite, precum cu toiagul lui Moise şi cu şarpele cel de aramă în pustie; căci toate sânt putinţă Ţie şi nimic nu este cu neputinţă, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul zice: Pace tuturor. **Strana:** Şi duhului Tău.
Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.
Strana: Ţie Doamne.
Şi toţi credincioşii plecând capetele, preotul citeşte în taină rugăciunea aceasta:

Stăpâne Dumnezeule, Părinte atoateţiitorule, Cel ce prin glasul de trâmbiţă cel de şapte ori al preoţilor, care mergeau înaintea chivotului mărturiei, ai făcut să cadă şi să se sfărâme zidurile cele tari ale Ierihonului, şi ai predat toate cele din cetate în mâinile poporului Tău; Tu, şi acum, umple clopotul aceasta de binecuvântarea Ta cea cerească, ca glasul sunării lui auzindu-l, puterile cele potrivnice ale văzduhului să se ferească departe de la curţile credincioşilor Tăi şi toate săgeţile lor cele înfocate şi aprinse asupra noastră să se stingă; asemenea trăsnetul fulgerelor, căderea grindinei şi toate văzduhurile cele vătămătoare alungă-le, ca oprindu-se de dreapta cea atotputernică şi tare, să se domolească, să se aline şi să se depărteze; căci Tu mijlocit lucrezi toate întru slava Ta spre folosul şi mântuirea noastră.

Ecfonis:

Că al Tău este a ne milui şi a ne mântui, Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi luând preotul apă sfinţită, stropeşte clopotul din patru părţi ale lui din afară, mergând împrejur zicând:

Se binecuvintează şi se sfinţeşte clopotul acesta prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (se zice de trei ori)

De asemenea şi înlăuntrul lui stropind din patru părţile zice aceeaşi. Apoi luând cădelniţa, tămâiază clopotul din patru părţi. Pe când săvârşeşte el aceasta, strana citeşte Psalmul 69:

Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte! Doamne, ca să-mi ajuţi mie, grăbeşte-Te! Să se ruşineze şi să se înfrunte cei ce caută sufletul meu. Să se întoarcă înapoi şi să se ruşineze cei ce-mi voiesc mie rele. Întoarcă-se îndată, ruşinându-se cei ce-mi grăiesc mie: „Bine, bine”. Să se bucure, şi să se veselească de Tine, toţi cei ce te caută pe Tine, Dumnezeule, şi să zică pururea cei ce iubesc mântuirea Ta: Slăvit să fie Domnul. Iar eu sărac sânt şi sărman, Dumnezeule ajută-mi. Ajutorul şi izbăvitorul meu eşti Tu, Doamne nu zăbovi.

Sfârşindu-se aceasta, diaconul zice: Înţelepciune.
Citeţul zice: De la Numeri citire. Diaconul: Să luăm aminte.

PAREMIA

(Numeri 10.1-10)

Grăit Domnul către Moise, zicând: fă ţie două trâmbiţe de argint, bătute cu ciocanul să le faci, ca să fie ţie pentru chematul adunării şi plecarea taberei. Şi vei trâmbiţa cu ele, şi se va strânge toată adunarea la tine, înaintea uşei cortului mărturiei. Şi când vor trâmbiţa cu o trâmbiţă, atunci să vină la tine toţi povăţuitorii şi chiriarhii lui Israil. Şi veţi trâmbiţa semnul, atunci se vor ridica taberele spre răsărit. Şi când veţi trâmbiţa semnul al doilea, atunci se vor ridica taberele spre miazăzi. Şi când veţi trâmbiţa semnul al treilea, atunci se vor ridica taberele dinspre mare. Şi când veţi trâmbiţa semnul al patrulea, atunci se vor ridica taberele cele spre miazănoapte. Cu semn vor trâmbiţa când se vor ridica. Şi când veţi strânge adunarea, veţi trâmbiţa nu cu semn. Şi fiii lui Aron, preoţii, vor trâmbiţa cu trâmbiţele; şi să fie vouă lege veşnică între neamurile voastre. Iar de veţi ieşi la război în pământul vostru asupra potrivnicilor ce se vor împotrivi vouă, veţi trâmbiţa şi veţi da

semn şi vă veţi aduce aminte înaintea Domnului, şi vă veţi izbăvi de vrăjmaşii voştri. Şi în zilele veseliei voastre, şi în sărbătorile voastre şi la lunile voastre noi, veţi trâmbiţa cu trâmbiţe la arderile de tot şi la jertfele cele de mântuire ale voastre, şi va fi vouă pomenirea înaintea Dumnezeului vostru: Eu sânt Domnul Dumnezeul vostru.

Apoi se cântă Stihirile acestea, glasul al 2-lea:

Când pentru mânia Ta cea pornită asupra noastră pentru păcatele noastre, pământul şi celelalte stihii se vor învălui, Doamne, auzind glasul acestui semn, ca pe al trâmbiţelor celor de argint ale lui Moise, să cauţi cu ochiul Tău cel milosârd, şi să nu ne mustri pe noi cu urgia Ta, ci milostivindu-Te să cruţi, izbăvindu-ne de certarea Ta cea înfricoşată, ca un milostiv.

Glasul 1

Cel ce clatini temeliile pământului, Dumnezeule, şi singur mişti adâncul mării, ca Cel ce eşti ziditorul a toate, izbăveşte-ne de certarea Ta cea dreaptă, alungând cu glasul semnului acestuia furtunile şi vânturile, tunetele şi fulgerele cele silnice, şi fă-ne totdeauna treji şi grabnici spre slăvirea Ta şi spre împlinirea sfintelor Tale porunci, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 4-lea:

Doamne, Cel ce o dată la început toate le-ai zidit nemijlocit, iar acum toate le faci prin mijlocire, depărtează prin glasul acestui sfinţit clopot toată trândăvia cea cu lenevire de la inimile credincioşilor Tăi, şi înrădăcinează frica Ta întru ei cu evlavie, şi cu puterea Ta fă-i sârguitori la rugăciune şi grabnici la tot lucrul bun, izbăvindu-ne de toate turburările vrăjmaşilor şi păzindu-ne nevătămaţi de urgia văzduhurilor celor rele, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu şi ale tuturor sfinţilor Tăi, ca un mult-Milostiv.

Apoi diaconul: Înţelepciune, Strana: Binecuvintează. Iar arhiereul sau preotul face obişnuitul apolis al zilei.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII
sfinţirii crucii şi a troiţei celei noi

Fiind aşezată o masă acoperită după cuviinţă înaintea sfintelor uşi împărăteşti, preotul iese din altar îmbrăcat cu epitrahilul şi cu felonul şi, cădind cruciş cinstita cruce, face începutul obişnuit: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăţia..., Doamne miluieşte (de 12 ori), Slavă..., Şi acum..., Veniţi să ne închinăm... (se zice de trei ori) şi

Psalmul 98

Domnul împărăţeşte: să tremure popoarele; şade pe heruvimi: să se cutremure pământul. Domnul în Sion este mare şi înalt peste toate popoarele. Să se laude numele Tău cel mare, că înfricoşător şi sfânt este. Şi cinstea împăratului iubeşte dreptatea. Tu ai întemeiat dreptatea; judecată şi dreptate în Iacob Tu ai făcut, înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui, că sfânt este! Moise şi Aaron între preoţii Lui, şi Samuel între cei ce cheamă numele Lui. Chemat-au pe Domnul şi El i-a auzit pe ei, în stâlp de nor grăia către ei; căci păzeau mărturiile Lui şi poruncile pe care le-a dat lor. Doamne, Dumnezeul nostru, Tu i-ai auzit pe ei; Dumnezeule, Tu Te-ai milostivit de ei şi ai răsplătit toate faptele lor. Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru şi vă închinaţi în Muntele cel Sfânt al Lui, că sfânt este Domnul, Dumnezeul nostru!

Apoi: Slavă..., Şi acum..., Aliluia (de 3 ori). Doamne miluieşte (de 3 ori), şi Troparul, glasul I:

Mântuieşte, Doamne, poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta, biruinţă binecredincioşilor creştini asupra celui potrivnic dăruieşte, şi cu crucea Ta păzeşte pe poporul Tău (se zice de trei ori).

Slavă..., condacul, glasul al 4-lea:

Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, îndurările Tale dăruieşte poporului Tău celui nou numit cu numele Tău, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredinciosul nostru popor, dăruindu-i lui biruinţă asupra potrivnicilor, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Şi acum..., a Crucii şi a Născătoarei, acelaşi glas:

Crucea cea făcătoare de viaţă a bunătăţii Tale, pe care ai dăruit-o nouă nevrednicilor, Doamne, Ţie o aducem cu rugăciune. Mântuieşte pe poporul Tău cel credincios, pentru Născătoarea de Dumnezeu, care se roagă Ţie pentru noi, Unule, Iubitorule de oameni.

Şi îndată se cântă de trei ori Troparul acesta, glasul al 6-lea:

Trimite harul Tău, Dătătorule de viaţă, şi sfinţeşte Crucea aceasta şi arat-o pe ea la tot poporul să-i fie ajutor şi întărire.

Diaconul: Domnului să ne rugăm. **Şi preotul citeşte această**

Rugăciune

Doamne, Dumnezeul slavei, Părinte atoateţiitorule, Dumnezeule Savaot, Care prin pomul vieţii cel din mijlocul raiului ai închipuit mai înainte crucea cea de viaţă făcătoare a Unuia-Născut Fiului Tău; şi în locul pomului neascultării, prin gustarea din care şarpele cel viclean, pe strămoşii noştri şi cu dânşii pe tot neamul omenesc, i-a izgonit din rai şi la moarte i-a adus, ai dăruit nouă semnul acestei cruci purtătoare de viaţă, pe care iubitul Tău Fiu, pironit fiind, a murit şi cu moartea pe moarte a omorât şi toată puterea diavolului a sfărâmat şi viaţă lumii a dăruit, iar Bisericii Sale armă nebiruită, sfinţire şi acoperământ tare, credinţei întărire şi izbăvire de toate cursele diavoleşti, nădejde tare de mântuire şi neruşinată, spre câştigarea vieţii. Pentru aceea, noi robii Tăi, în dar învrednicindu-ne de multa milă a Ta, mulţumitori fiind, slavă şi mulţumire şi smerită închinăciune aducem slavei Tale şi cu umilinţă ne rugăm să cauţi cu milostivire spre acest semn al crucii, pe care credincioşii robii Tăi, din osârdie şi din credinţa cea tare şi din dragostea către Tine, au făcut-o spre însemnarea

biruinţei Fiului Tău, a Domnului nostru Iisus Hristos şi a liberării şi a mântuirii noastre.

Şi trimite peste noi binecuvântarea Ta cea cerească; binecuvinteaz-o şi o sfinţeşte pe ea, şi umple-o de puterea şi binecuvântarea lemnului aceluia, pe care a fost pironit preasfântul Trup al Domnului nostru Iisus Hristos, Unul-Născut Fiul Tău, prin Care puterea diavolului s-a surpat şi noi pământenii ne-am liberat şi vieţii ne-am învrednicit.

Aşa Te rugăm pe Tine, Preasfinte Stăpâne, pentru sfintele patimi şi pentru vărsarea sfântului Sânge şi moartea cea făcătoare de viaţă a Unuia-Născut Fiului Tău, Domnul nostru Iisus Hristos, pe care cu sfatul Tău, al lui Dumnezeu Tatăl Cel fără de început şi al Preasfântului Tău Duh, de bunăvoie pentru mântuirea noastră pe lemnul Crucii le-a suferit; şi prin acelea lemnul crucii, care era oarecând spre pierzare făcătorilor de rău şi celor ce greşeau, l-a arătat a fi binecuvântat, sfânt, de viaţă dătător şi izbăvitor celor ce greşesc, pe care şi cu rugăciune Ţie îl aducem: trimite acum harul Preasfântului Tău Duh peste acest semn al crucii şi-l binecuvintează, îl sfinţeşte şi-i dă lui ca să fie semn înfricoşător şi tare asupra tuturor vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi, spre izgonirea şi înfrângerea tuturor curselor ispitelor şi asupririlor diavoleşti. Iar poporului Tău să fie acoperământ puternic, întărire credinţei, sprijinire nădejdii, în războaie biruinţă şi sporire în toate faptele cele bune; şi tuturor celor ce se vor închina Ţie înaintea semnului acestuia şi rugăciuni vor aduce, să le fii milostiv ascultător şi îndurat împlinitor al tuturor cererilor lor, cele către mântuire.

Şi precum prin cruce lumea ai eliberat de osândirea păcatului, aşa pe robii Tăi, care cu credinţă, din suflet, aduc Ţie acest semn al crucii, cu puterea Crucii iubitului Tău Fiu, pururea biruitori asupra păcatului arată-i a fi, şi le dăruieşte lor toate bunătăţile Tale cele pământeşti şi cereşti; şi prin Cruce totdeauna spre bine pe toţi credincioşii povăţuind, du-i la primirea cununilor cereşti, că Tu eşti izvorul sfinţirii şi dătător bogat de toate bunătăţile, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi preotul stropeşte cu aghiazmă crucea, zicând:

Se sfinţeşte semnul acestei Sfinte Cruci cu harul Preas-

fântului Duh, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. **(se zice de trei ori)**

Şi îndată, luând cădelniţa şi stând cu bună cucernicie înaintea chipului Sfintei Cruci, o cădeşte cruciş, cântând:

Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, şi sfântă Învierea Ta o lăudăm şi o slăvim.

Se închină cu cucernicie până la pământ şi sărută cinstita şi sfinţita cruce. Asemenea şi toţi cei ce stau de faţă se închină şi sărută cinstita cruce. Iar la strană se cântă Stihira aceasta, glasul al 2-lea:

Veniţi, credincioşilor, puterii Crucii să ne închinăm, căci pomul în rai a odrăslit moartea, iar acesta viaţă a înflorit, având pironit pe dânsul pe Domnul cel fără de păcat, de la Care toate limbile luând nestricăciunea, strigăm: Cel ce prin Cruce moartea ai stricat-o şi pe noi din înşelăciunea şi chinuirea diavolului ne-ai liberat, Doamne, slavă Ţie.

Şi îndată se face apolisul;
Diaconul: **Înţelepciune.**
Cântăreţul: **Binecuvintează.**

Preotul:

Cel ce pe lemnul Crucii pentru mântuirea noastră S-a răstignit şi moartea a binevoit a primi şi a treia zi din morţi a înviat, Hristos, Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci şi cu rugăciunile tuturor sfinţilor Săi, să ne miluiască şi să ne mântuiască pe noi, ca un bun şi de oameni iubitor.

RUGĂCIUNEA

care se citeşte la Naşterea Domnului nostru Iisus Hristos, pentru fiii duhovniceşti

Domnului să ne rugăm

Stăpâne Doamne, Dumnezeule atoateţiitorule, când Te-ai născut din Fecioara Maria, în Vitleemul Iudeei, cu spaimă făpturile s-au minunat şi lumea s-a bucurat de naşterea Ta; Cel ce ai făcut pe om după chipul şi asemănarea Ta şi i-ai dat lui Botezul spre pocăinţă; Care ne-ai adus pe noi la preacuratele zilele acestea pentru înfrânarea puterilor, spre nădejdea învierii; Cel ce ne îndreptezi pe noi spre adevărul Dumnezeirii Tale, şi ai întărit inimile noastre şi mintea a Te cunoaşte pe Tine Fiul lui Dumnezeu, Care ridici păcatele a toată lumea. Aşa şi acum, Stăpâne, Iubitorule de oameni, primeşte pe robii Tăi, precum ai primit pe Petru, care se afunda în mare, şi pe urmă lepădându-se de Tine, dar plângând amar, iarăşi l-ai primit.

Primeşte acum, Stăpâne, lacrimile, suspinul şi pocăinţa robilor Tăi, precum ai primit pe păcătoasa ce plângea şi cu lacrimi uda picioarele Tale, şi cu părul capului le ştergea, pentru a lua mila Ta; Cel ce ai primit pe tâlharul cel împreună cu Tine pe Cruce, şi ai zis: Astăzi cu Mine vei fi în rai.

Că am auzit glasul grăind şi filozofii închinându-se cu daruri, Îngerii cântând iar Irod turburându-se, că Dumnezeu în trup s-a arătat spre mântuirea neamului omenesc. Pe Tine acum, Stăpâne, Iubitorule de oameni, toată făptura Te laudă grăind: Hristos se

naşte, măriţi-L, Hristos din ceruri întâmpinaţi-L, Hristos pe pământ, înălţaţi-vă. Puterile îngereşti se bucură, cetele mucenicilor se veselesc văzând slăvita şi cinstita sărbătoare; şi toţi, după vrednicie, o lăudăm cu inima şi cu buzele. Şi acum, Bunule şi Iubitorule de oameni Doamne, primeşte pe robii Tăi aceştia (N) cărora le pare rău de păcatele lor, cele ştiute şi cele neştiute, cele de voie şi cele fără de voie, şi cu ştiuta Ta iubire de oameni primeşte plecarea genunchilor şi postul robilor Tăi, ca plinind poruncile Tale şi ajungând acum curaţi şi neprihăniţi sfânta şi cinstita Naştere, să se împărtăşească cu Preacuratul Trup şi Sânge al Tău, al Domnului nostru Iisus Hristos; Căruia se cuvine slavă, împreună şi Tatălui şi Duhului Sfânt, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RÂNDUIALA RUGĂCIUNII SFINŢIRII AGHIASMEI CELEI MARI

La Botezul Domnului nostru Iisus Hristos

După ce va zice preotul Rugăciunea amvonului, ieşim toţi la râu, sau la locul unde este pregătită apa, mergând înaintea preotului cu sfeşnice, cu cădelniţa, prapori (steaguri) şi icoane, şi corul cântă acest tropar, glasul al 8-lea, (se zice de trei ori):

Glasul Domnului peste ape strigă, grăind: Veniţi de luaţi toţi Duhul înţelepciunii, Duhul înţelegerii, Duhul temerii de Dumnezeu, al lui Hristos, Cel ce S-a arătat.

Apoi aceste Tropare de câte două ori:

Astăzi firea apelor se sfinţeşte şi se desparte Iordanul şi îşi opreşte curgerea apelor sale, văzând pe Stăpânul botezându-Se.

Ca un om ai venit la râu, Hristoase Împărate, şi Te sârguieşti a lua botez de la rob, Bunule, din mâinile Înaintemergătorului, pentru păcatele noastre, Iubitorule de oameni.

Slavă..., glasul acelaşi:

Către glasul celui ce striga în pustie: Gătiţi calea Domnului, venit-ai Doamne, luând chip de rob, botez cerând, Cel ce nu ştii de păcat. Văzutu-Te-au apele şi s-au temut; cutremuratu-s-a Înaintemergătorul şi a strigat zicând: Cum va lumina sfeşnicul pe Lumină? Cum va pune robul mâna pe Stăpânul? Sfinţeşte-mă pe mine şi apele, Mântuitorule, Cel ce ridici păcatul lumii.

Şi acum..., tot aceasta:

Diaconul: Înţelepciune să luăm aminte, şi citirile:

Din Proorocia lui Isaia citire: (35.1-10)

Aşa grăieşte Domnul: Veseleşte-te pustia cea însetată şi să se bucure deşertul şi să înflorească ca şi crinul. Şi va încolţi şi va înverzi pădurea, şi se vor veseli deşerturile Iordanului. Mărirea Libanului s-a dat lui şi cinstea Carmelului, şi poporul meu va vedea slava Domnului şi mărirea lui Dumnezeu. Întăriţi-vă mâini slabe, şi genunchi slăbănogiţi mângâiaţi-vă şi ziceţi celor mici de suflet: Întăriţi-vă şi nu vă temeţi; iată Dumnezeul nostru cu judecată răsplăteşte şi va răsplăti; Însuşi va veni şi ne va mântui pe noi. Atunci se vor deschide ochii orbilor şi urechile surzilor vor auzi. Atunci va sări şchiopul ca cerbul şi limpede va fi limba gângavilor, că s-a vărsat în pustie apă şi râu în pământ însetat. Şi vor fi cele fără apă - bălţi, şi în pământul cel însetat - izvor de apă va fi; acolo va fi veselia păsărilor şi locaşul turmelor, şi trestie şi bălţi. Acolo va fi cale curată şi cale sfântă se va chema, şi nu va trece pe acolo nimic necurat, nici nu va fi acolo cale spurcată. Cei împrăştiaţi vor merge pe dânsa şi nu se vor rătăci. Şi nu va fi acolo leu, şi fiară cumplită nu se va sui pe dânsa, nici nu se va afla acolo; ci vor merge pe ea cei răscumpăraţi şi aleşi de Domnul. Şi se vor întoarce şi vor veni în Sion cu bucurie şi veselie; şi veselie veşnică peste capul lor. Lauda şi bucuria şi veselia îi va cuprinde pe dânşii, şi va fugi durerea, întristarea şi suspinarea.

Din Proorocia lui Isaia citire: (55.1-13)

Aşa grăieşte Domnul: Cei însetaţi mergeţi la apă şi câţi nu aveţi argint, mergând cumpăraţi şi mâncaţi şi beţi, fără argint şi fără preţ: vin şi grăsime. Pentru ce preţuiţi argintul, nu întru pâini, şi osteneala voastră nu spre saţiu? Ascultaţi-Mă pe Mine şi veţi mânca cele bune şi se va desfăta întru bunătăţi sufletul vostru. Luaţi aminte cu urechile voastre şi urmaţi căilor Mele. Ascultaţi-Mă şi va vieţui întru bunătăţi sufletul vostru. Şi voi pune vouă legământ veşnic: cele făgăduite şi cele credincioase ale lui David. Iată mărturie între neamuri l-am dat pe dânsul, căpetenie şi povăţuitor neamurilor. Iată naţiile care nu te ştiau te vor chema, şi popoarele care nu te cunoşteau la tine vor alerga, pentru Domnul Dumnezeul tău, şi pentru Sfântul

lui Israil, căci El te preamăreşte. Căutaţi pe Dumnezeu şi aflându-L pe Dânsul, să-L chemaţi; şi când se va apropia de voi, cel necucernic să-şi lase căile sale, şi omul cel nelegiuit sfaturile sale; şi să vă întoarceţi la Domnul Dumnezeul nostru şi veţi fi miluiţi, şi să strigaţi că mult va ierta păcatele voastre; că nu sânt sfaturile Mele ca sfaturile voastre, nici căile Mele ca şi căile voastre, zice Domnul. Ci cât este cerul departe de pământ, aşa şi calea Mea este departe de căile voastre, şi cugetele Mele de cugetele voastre. Că precum se pogoară ploaia sau zăpada din cer şi nu se mai întoarce până nu adapă pământul, şi-l face să încolţească, să răsară şi să dea sămânţă semănătorului şi pâine de mâncare, aşa va fi cuvântul Meu care va ieşi din gura Mea; nu se va întoarce la Mine deşert, până când nu va plini toate câte am voit, şi voi spori căile tale şi poruncile Mele. Că întru veselie veţi ieşi şi întru bucurie vă veţi învăţa. Că munţii şi dealurile vor sălta primindu-vă cu bucurie şi toţi copacii ţarinii vor bate cu ramurile; şi în locul scaiului se va înălţa chiparosul şi în locul urzicii va creşte mirtul; şi va fi Domnul numit întru semn veşnic, şi nu va lipsi.

Din Proorocia lui Isaia, citire: (12.3-6)

Aşa grăieşte Domnul: Scoateţi apă cu veselie din izvoarele mântuirii şi veţi zice în ziua aceea: Lăudaţi pe Domnul, strigaţi numele Lui, vestiţi între naţii măririle Lui, aduceţi-vă aminte că s-a înălţat numele Lui. Lăudaţi numele Domnului, că lucruri înalte a făcut; vestiţi acestea în tot pământul. Bucuraţi-vă şi vă veseliţi cei ce locuiţi în Sion, că s-a înălţat Sfântul lui Israil în mijlocul lui.

Apoi Prochimen, glasul al 3-lea: Domnul este luminarea mea şi Mântuitorul meu, de cine mă voi teme? Stih: Domnul este scutitorul vieţii mele, de cine mă voi înfricoşa?

APOSTOLUL

Din Epistola întâi către Corinteni
a Sfântului Apostol Pavel, citire: (10.1-4)

Fraţilor, nu voiesc să nu ştiţi, că părinţii noştri toţi sub nor au fost, şi toţi prin mare au trecut; şi toţi prin Moise s-au botezat în nor şi în mare. Şi toţi aceeaşi mâncare duhovnicească au mâncat, şi toţi aceeaşi băutură duhovnicească au băut; pentru că beau din piatra cea duhovnicească care urma. Iar piatra era Hristos.

Aliluia, glasul al 6-lea.
Stih: Glasul Domnului peste ape. Dumnezeul slavei a tunat.

EVANGHELIA

Din Sfânta Evanghelie de la Marcu, citire:

În vremea aceea, venit-a Iisus de la Nazaret în Galileea şi s-a botezat de Ioan în Iordan. Şi îndată ieşind din apă, a văzut cerurile deschizându-se, şi Duhul ca un porumbel, pogorându-se peste Dânsul. Şi glas s-a făcut din ceruri: Tu eşti Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit.

După aceea diaconul zice ectenia:

Cu pace Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea de sus şi pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici şi pentru unimea tuturor, Domnului să ne rugăm.

Pentru sfântă biserica aceasta şi pentru cei ce intră într-însa cu credinţă, cu evlavie şi cu frica lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române [pentru (Înalt) Prea Sfinţitul (Arhi-) Episcopul şi Mitropolitul nostru (N)], pentru cinstita preoţime şi întru Hristos diaconime, şi pentru tot clerul şi poporul, Domnului să ne rugăm.

Pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru cârmuitorii ţării noastre, pentru mai marii oraşelor şi ai satelor, şi pentru iubitoarea de Hristos oaste, Domnului să ne rugăm.

Pentru sfântă biserica aceasta, oraşul aceasta, şi pentru toate oraşele şi satele şi pentru cei ce cu credinţă locuiesc într-însele, Domnului să ne rugăm.

Pentru bună întocmirea văzduhului, pentru înmulţirea roadelor pământului şi pentru vremuri paşnice, Domnului să ne rugăm.

Pentru cei ce călătoresc pe ape, pe uscat şi prin aer, pentru

cei bolnavi, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei robiţi, şi pentru mântuirea lor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se sfinţească apa aceasta cu puterea, cu lucrarea şi cu venirea Sfântului Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se pogoare spre apa aceasta lucrarea cea curăţitoare a Treimii, Celei mai presus de fire, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fie apa aceasta tămăduitoare sufletelor şi trupurilor şi izgonitoare a toată puterea cea potrivnică, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se dăruiască apei acesteia harul izbăvirii şi binecuvântarea Iordanului, cu puterea, cu lucrarea şi cu venirea Sfântului Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se zdrobească satana sub picioarele noastre şi să se risipească toată uneltirea vicleană pornită asupra noastră, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne scoată pe noi Domnul Dumnezeul nostru din toată vrăjmăşia şi încercarea care ne stă împotrivă, şi să ne facă vrednici bunătăţilor celor făgăduite, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne luminăm noi cu luminarea cunoştinţei şi a dreptei credinţe, prin venirea Sfântului Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se facă apa aceasta dar de sfinţenie, curăţire de păcate, spre vindecarea sufletului şi trupului, şi spre tot folosul de trebuinţă, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne fie apa aceasta înlesnitoare spre viaţă veşnică, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se arate apa aceasta izgonitoare a toată bântuirea duşmanilor celor văzuţi şi nevăzuţi, Domnului să ne rugăm.

Pentru cei ce o vor lua şi o vor primi spre sfinţirea caselor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fie apa aceasta spre curăţirea sufletelor şi a trupurilor tuturor celor ce o vor primi cu credinţă şi vor gusta dintr-însa, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne învrednicim noi a ne umple de sfinţire prin gustarea din apa aceasta, cu arătarea cea nevăzută a Duhului Sfânt, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să audă Domnul Dumnezeu glasul rugăciunii noastre al celor păcătoşi, şi să ne miluiască pe noi, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne izbăvim noi de tot necazul, mânia, primejdia şi nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuieşte, miluieşte, şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cu toţi sfinţii pomenind-o.

Pe noi înşine şi unii pe alţii şi toată viaţa noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Până când diaconul zice acestea, preotul se roagă, citind în taină rugăciunea aceasta:

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeule, Fiule Unule-Născut, Care eşti în sânul Tatălui, Dumnezeul Cel adevărat, Izvorul vieţii şi al nemuririi, Lumina cea din Lumină, Care ai venit în lume spre a o lumina, luminează cugetul nostru cu Duhul Tău cel Sfânt şi ne primeşte pe noi care aducem Ţie slavă şi bună mulţumire pentru lucrurile Tale cele din veci mari şi minunate şi pentru mântuitoarea Ta iconomie cea din veacurile acestea mai din urmă, când ai luat trupul nostru cel neputincios şi sărac şi Te-ai umilit până la măsura de rob, Împărate al tuturor. Suferit-ai încă şi a Te boteza în Iordan de mâna robului, ca sfinţind firea apelor, Cel ce eşti fără de păcat, să ne faci nouă cale către naşterea cea de-a doua prin apă şi prin Duh, şi să ne întorci pe noi la libertatea cea dintâi. Deci prăznuind aducerea aminte a acelei taine dumnezeieşti, ne rugăm Ţie, Stăpâne, Iubitorule de oameni, stropeşte şi peste noi nevrednicii robii Tăi, după făgăduinţa Ta cea dumnezeiască, apa cea curăţitoare, darul îndurării Tale, ca să fie bineprimită bunătăţii Tale cererea noastră a păcătoşilor; şi printr-însa să se dăruiască nouă şi tot poporului Tău celui credincios binecuvântarea Ta, spre slava sfântului şi închinatului Tău nume.

Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, îm-

preună şi Părintelui Tău celui fără început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Terminând diaconul ecteniile, preotul începe cu glas mare rugăciunea aceasta, alcătuită de Sofronie patriarhul Ierusalimului:

Treime mai presus de fire, preabună, preadumnezeiască, atotputernică, a toate văzătoare, nevăzută, nepătrunsă, făcătoarea fiinţelor celor înţelegătoare şi a firilor celor cuvântătoare, bunătatea cea firească, lumina cea neapropiată, Care luminezi pe tot omul care vine în lume, străluceşte şi întru mine nevrednicul robul Tău! Luminează ochii minţii mele, ca să îndrăznesc a lăuda binefacerea şi puterea Ta cea nemăsurată. Fie bineprimită rugăciunea ce se aduce de mine pentru poporul ce stă înainte; să nu oprească păcatele mele venirea aici a Sfântului Tău Duh, ci mă iartă, Ceea ce eşti preabună, ca să strig către Tine fără osândire şi să grăiesc şi acum: Te slăvim pe Tine, Stăpâne Iubitorule de oameni, Atoateţiitorule Împărate, Cel ce eşti mai înainte de veci. Te slăvim pe Tine, Ziditorule şi Făcătorule a toate. Te slăvim pe Tine, Fiule al lui Dumnezeu, Unule-Născut, Cel ce eşti fără tată din mamă şi fără mamă din Tată. Că în sărbătoarea trecută Prunc Te-am văzut, iar în aceasta de acum desăvârşit Te vedem pe Tine, Cel ce Te-ai arătat desăvârşit, Dumnezeul nostru, din Cel desăvârşit.

Astăzi ne-a sosit nouă tuturor vreme de praznic şi ceata sfinţilor cu noi se adună, şi îngerii cu oamenii împreună-prăznuiesc. Astăzi, harul Sfântului Duh în chip de porumbel asupra apelor a venit. Astăzi, Soarele cel neapus a răsărit şi lumea cu lumina Domnului se luminează. Astăzi, luna cu raze luminoase tot pământul luminează. Astăzi, stelele cele luminoase cu lumină strălucitoare lumea înfrumuseţează. Astăzi, norii rourează din cer omenirii ploaia dreptăţii. Astăzi, Cel nezidit, de voia Sa este atins cu mâna de către făptura Sa. Astăzi, Proorocul şi Înaintemergătorul se apropie de Stăpânul, şi cu frică stă înaintea Lui, văzând pogorârea lui Dumnezeu la noi. Astăzi, apele Iordanului se prefac în vindecări cu venirea Domnului. Astăzi, cu curgeri tainice toată făptura se adapă. Astăzi, păcatele oamenilor se şterg în apele Iordanului. Astăzi, raiul s-a deschis oamenilor şi Soarele dreptăţii ne luminează nouă. Astăzi, apa cea amară, din timpul lui Moise, se preface în dulceaţă poporului, cu venirea

Domnului. Astăzi, sântem izbăviţi de plânsul cel de demult şi ca un Israel nou ne-am mântuit. Astăzi, ne-am izbăvit de întuneric şi cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu ne luminăm. Astăzi, negura lumii se ridică cu arătarea Dumnezeului nostru. Astăzi, se luminează cu făclii de sus toată făptura. Astăzi, înşelăciunea se surpă şi calea de mântuire se face nouă prin venirea Stăpânului. Astăzi, cele de sus cu cele de jos împreună-prăznuiesc, şi cele de jos cu cele de sus împreună-vorbesc. Astăzi, obştea cea sfinţită şi mult vestită a ortodocşilor se bucură. Astăzi, Stăpânul merge la Botez, ca să ridice firea omenească la înălţime. Astăzi, Cel neplecat se pleacă robului Său, ca să ne libereze pe noi din robie. Astăzi, Împărăţia Cerurilor am dobândit, iar Împărăţia Domnului nu va avea sfârşit. Astăzi, pământul şi marea şi-au împărţit bucuria lumii, şi lumea de veselie s-a umplut.

Te-au văzut apele, Dumnezeule, Te-au văzut apele şi s-au temut. Iordanul s-a întors înapoi, văzând Focul Dumnezeirii pogorându-Se trupeşte şi intrând într-însul. Iordanul s-a întors înapoi, văzând pe Sfântul Duh în chip de porumbel pogorându-Se şi zburând în împrejurul Tău. Iordanul s-a întors înapoi, văzând pe Cel nevăzut făcându-se văzut, pe Făcătorul întrupat, pe Stăpânul în chip de rob. Iordanul s-a întors înapoi şi munţii au săltat văzând pe Dumnezeu întrupat, şi norii au dat glas, mirându-se de Cel ce a venit, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, prăznuirea Stăpânului văzând astăzi în Iordan şi pe Cel ce moartea neascultării şi boldul înşelăciunii şi legătura iadului în Iordan a afundat şi a dăruit lumii Botezul mântuirii. Pentru aceasta şi eu păcătosul şi nevrednicul robul Tău, mărturisind slava minunilor Tale, de frică fiind cuprins, cu umilinţă strig către Tine:

Şi îndată preotul, cu glas mare, zice rugăciunea aceasta:

Mare eşti, Doamne, şi minunate sânt lucrurile Tale, şi nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale (se zice de trei ori).

Că Tu, cu voia Ta, toate le-ai adus dintru nefiinţă întru fiinţă. Cu puterea Ta ţii împreună făptura şi cu pronia Ta cârmuieşti lumea. Tu din patru stihii ai întocmit făptura, cu patru vremi ai încununat crugul anului. De Tine se cutremură toate puterile îngereşti, pe Tine Te laudă soarele, pe Tine Te

slăveşte luna, Ţie se cuceresc stelele, pe Tine Te ascultă lumina, de Tine se înfricoşează adâncurile, Ţie slujesc izvoarele. Tu ai întins cerul ca un cort, Tu ai întărit pământul peste ape, Tu ai ţărmurit marea cu nisip, Tu spre răsuflare ai vărsat aerul. Puterile îngerilor Ţie slujesc şi cetele arhanghelilor Ţie se închină; heruvimii cei cu ochi mulţi şi serafimii cei cu câte şase aripi, împrejur stând şi zburând, de frica slavei Tale celei neapropiate, se acopăr. Că Tu, Dumnezeu fiind, necuprins de gând şi de cuvânt şi fără de început, ai venit pe pământ luând chip de rob, întru asemănare omenească făcându-Te. Că n-ai suferit, Stăpâne, pentru îndurările milei Tale, să vezi neamul omenesc chinuindu-se de diavolul; ci ai venit şi ne-ai mântuit pe noi. Mărturisim harul Tău, vestim mila Ta, nu tăinuim facerea Ta de bine; naşterile firii noastre le-ai liberat; pântecele Fecioarei l-ai Sfinţit cu naşterea Ta; toată făptura Te laudă pe Tine, Cel ce Te-ai arătat. Că Tu, Dumnezeul nostru, pe pământ Te-ai arătat şi cu oamenii împreună ai petrecut. Tu, din cer trimiţând Duhul Tău cel Sfânt, ai sfinţit şi repejunile Iordanului, iar capetele balaurilor care se încuibaseră acolo le-ai zdrobit.

Şi preotul binecuvintează de trei ori apa cu mâna, afundându-o în chipul crucii la fiecare zicere:

Tu Însuţi, dar, Iubitorule de oameni, Împărate, vino şi acum prin pogorârea Sfântului Tău Duh, Care sfinţeşte toate, şi sfinţeşte apa aceasta. (de trei ori)

Apoi continuă:

Şi-i dă ei harul izbăvirii şi binecuvântarea Iordanului; fă-o izvor de nestricăciune, dar de sfinţenie, dezlegare de păcate, vindecare de boli, demonilor pieire, îndepărtare puterilor celor potrivnice, plină de putere îngerească. Ca toţi cei ce se vor stropi şi vor gusta dintr-însa să o aibă spre curăţirea sufletelor şi a trupurilor, spre vindecarea patimilor, spre sfinţirea caselor şi spre tot folosul de trebuinţă. Că Tu eşti Dumnezeul nostru, Cel ce ai înnoit prin apă şi prin Duh firea noastră cea învechită de păcat. Tu eşti Dumnezeul nostru, Care, pe timpul lui Noe, cu apă ai înecat păcatul. Tu eşti Dumnezeul nostru, Care prin mare şi prin Moise ai slobozit neamul evreiesc din robia lui Faraon. Tu eşti Dumnezeul nostru, Care ai despicat piatra în pustiu şi au curs ape şi râurile s-au umplut de apă, şi pe

poporul Tău cel însetat l-ai adăpat. Tu eşti Dumnezeul nostru Care, cu apă şi cu foc, prin Ilie, ai scos pe Israil din rătăcirea lui Baal.

Zicând preotul aceasta, binecuvintează de trei ori apa cruciş:

Însuţi şi acum, Stăpâne, sfinţeşte apa aceasta, cu Duhul Tău cel Sfânt. (de trei ori)

Apoi urmează:

Dă tuturor celor ce se vor atinge de dânsa şi se vor stropi şi o vor gusta: sfinţire, sănătate, curăţire şi binecuvântare.

Şi mântuieşte, Doamne, pe dreptcredincioşii creştini (se zice de trei ori); şi-i păzeşte pe dânşii sub acoperământul Tău în pace; supune sub picioarele lor pe tot duşmanul şi vicleanul; dăruieşte-le lor toate cererile cele către mântuire şi viaţă veşnică.

Adu-ţi aminte, Doamne, de Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române [pentru (Înalt) Prea Sfinţitul (Arhi-) Episcopul şi Mitropolitul nostru (N)], şi de cinstita preoţime şi întru Hristos diaconime, şi de tot clerul şi poporul ce stă înainte, şi de fraţii noştri care din binecuvântate pricini nu sânt aici, şi-i miluieşte pe dânşii şi pe noi, după mare mila Ta. Pentru ca de toate stihiile, şi de oameni, şi de îngeri, şi de toţi cei văzuţi şi nevăzuţi, să se slăvească numele Tău cel preasfânt, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor.
Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.

Preotul plecându-şi capul, zice în taină această rugăciune:

Pleacă, Doamne, urechea Ta şi ne auzi pe noi Tu, Cel ce ai primit a Te boteza în Iordan şi ai sfinţit apele, binecuvintează-ne pe noi pe toţi care prin plecarea capului nostru arătăm semnul supunerii; şi ne învredniceşte a ne umple de sfinţenia Ta, prin gustarea din această apă şi prin stropire; şi să ne fie nouă Doamne, spre sănătatea sufletului şi a trupului.

Cu glas:

Că Tu eşti sfinţirea noastră şi Ţie slavă şi mulţumire şi închinăciune înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără

început, şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

După aceasta, luând preotul Sfânta Cruce şi busuiocul, le afundă în apă de trei ori, făcând chipul Sfintei Cruci, şi scoţându-le, le ţine cu amândouă mâinile, cântând Troparul, pe glasul 1:

În Iordan botezându-te Tu, Doamne, închinarea Treimii s-au arătat; că glasul Părintelui a mărturisit Ţie, Fiu iubit pe Tine numindu-Te; şi Duhul în chip de porumbel a adeverit întărirea cuvântului. Cel ce Te-ai arătat, Hristoase Dumnezeule, şi lumea ai luminat, slavă Ţie.

Şi stropind tot poporul cu apă sfinţită, vin în biserică, cântând idiomela pe glasul al 6-lea:

Să cântăm credincioşii mărimea binefacerii lui Dumnezeu către noi, că făcându-Se om, pentru păcatele noastre, pentru curăţirea noastră Se curăţeşte în Iordan, Cel singur curat şi nestricăcios, sfinţindu-ne pe noi şi apele şi zdrobind capetele balaurilor în apă. Deci să luăm apă cu veselie, fraţilor, căci celor ce o iau cu credinţă, se dă în chip nevăzut harul Duhului, de la Hristos, Dumnezeu şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Apoi: Fie numele Domnului binecuvântat de acum şi până în veac, (trei ori), şi Psalmul 33: Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea...

Şi apolisul

Cel ce în Iordan, de la Ioan, a primit a Se boteza, pentru mântuirea noastră, Hristos Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci, şi pentru rugăciunile tuturor Sfinţilor, să ne miluiască şi să ne mântuiască pe noi, ca un bun şi de oameni iubitor.

RÂNDUIALA SLUJBEI DIN DUMINICA ORTODOXIEI

Sinodul local din Constantinopol din anul 842, întărind hotărârile dogmatice ale Sinodului al VII-lea A-toată-lumea, a înfiinţat sărbătorirea anuală a biruinţei Ortodoxiei asupra eresurilor. Sfântul Metodie, Patriarhul Constantinopolului, aflat în fruntea acelui Sobor, a alcătuit cu acest prilej o rânduială deosebită de proslăvire a Dreptei Credinţe. Odată cu răspândirea credinţei celei curate a ortodoxiei, această rânduială s-a înrădăcinat în întreaga Împărăţie a Răsăritului Creştinesc, iar această pravilă începu să se săvârşească pretutindeni în întâia duminică a Postului Mare sub numele de *„Rânduiala slujbei din Duminica Ortodoxiei”* mai întâi de către arhiereii eparhiilor în catedrale, ca apoi, câştigând norodul spre buna învăţătură şi înţelepţire, a ajuns a fi săvârşită şi de parohiile bisericilor şi de stareţii mănăstirilor.

După isprăvirea citirii ceasurilor, spre locul obişnuit unde se află arhiereul în veşminte (sau stareţul de se face slujba la mănăstire), vin din altar arhimandriţii, egumenii, preoţii, diaconii; preoţii scot icoana Mântuitorului şi a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi le pun pe analogul din mijlocul bisericii.

Începe diaconul: Binecuvântează, Stăpâne.
Arhiereul (sau stareţul): Binecuvântat este Dumnezeul nostru...
Strana: Amin. Împărate ceresc... Sfinte Dumnezeule... (rugăciunile începătoare). Doamne miluieşte (12 ori). Veniţi să ne închinăm...Apoi

Psalmul 74

Mărturisi-ne-vom Ţie, Dumnezeule, mărturisi-ne-vom Ţie şi vom chema numele Tău, povesti-voi toate minunile Tale. Când voi lua vreme, eu dreptatea voi judeca. Topitu-s-au pământul şi toţi cei ce locuiesc pe dânsul: eu am întărit stâlpii lui. Zis-am celor fărădelege, nu faceţi fărădelege şi celor ce greşesc, nu vă înălţaţi cornul. Nu vă ridicaţi asupra înălţimii cornul vostru şi nu grăiţi împotriva lui Dumnezeu nedreptate. Că nici de la răsărituri, nici de la apusuri, nici de la munţi pustii. Că Dumnezeu judecător este: pe acesta smereşte şi pe acesta înalţă. Că paharul este în mâna Domnului, cu vin neamestecat, plin de amestecătură şi au abătut din aceasta în aceasta, însă drojdiile lui

nu s-au deşertat, bea-vor toţi păcătoşii pământului. Iar eu mă voi bucura în veac, cânta-voi Dumnezeului lui Iacov. Şi toate coarnele păcătoşilor voi zdrobi şi se va înălţa cornul dreptului.

Slavă..., Şi acum... Aliluia (trei ori)

Diaconul citeşte ectenia obişnuită pînă la „cei ce călătoresc pe ape...” apoi rosteşte aceasta:

Pentru ca să caute cu ochi milostiv la sfânta Sa Biserică şi să o păzească pe ea nevătămată şi nebiruită de eresuri şi de credinţe deşarte, şi cu pacea Sa să o îngrădească, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să potolească dezbinările ei şi cu puterea Sfântului Duh să îi întoarcă pe toţi care s-au abătut de la cunoştinţa adevărului şi să îi numere cu turma Sa aleasă, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să lumineze cu lumina înţelepciunii Dumnezeieşti cugetele care s-au întunecat cu necredinţa, iar pe credincioşii săi să-i întărească şi neclintiţi în ortodoxie să-i păzească, Domnului să ne rugăm.

Apoi: Dumnezeu este Domnul, şi S-au arătat nouă... glasul 4

Mulţumiţi fiind noi, nevrednicii, robii Tăi, Doamne, pentru binefacerile Tale cele mari, ce ni s-au făcut nouă, slăvindu-Te Te lăudăm, bine Te cuvântăm, mulţumim, cântăm şi preaslăvim a Ta bună milostivire, şi ca nişte robi cu dragoste strigăm Ţie: Făcătorule de bine, Mântuitorul nostru, slavă Ţie.

Slavă..., glasul 3

De binefacerile Tale şi de daruri, învrednicindu-ne în dar ca nişte robi netrebnici Stăpâne, alergând cu osârdie către Tine, mulţumire după putere Îţi aducem şi slăvindu-Te pe Tine, ca pe Făcătorul de bine şi Ziditorul strigăm: Slavă Ţie, preaîndurate Dumnezeule.

Şi acum..., glasul 4

Precum a înălţimii de sus podoabă, şi pe cea de jos frumuseţe ai arătat-o sfintei sălăşluiri a măririi Tale, Doamne, întăreşte-o pe aceasta în vecii vecilor şi primeşte pentru Născătoarea de Dumnezeu, rugăciunile noastre pe care neîncetat Ţie ţi le

aducem, Viaţă şi Înviere a tuturor!

Diaconul: Să luăm aminte **Arhiereul:** Pace tuturor.
Citeţul: Şi duhului tău. **Diaconul:** Înţelepciune, să luăm aminte.

Prochimen, glas al 4-lea

Răsădiţi fiind în casa Domnului, în curţile Domnului Dumnezeului nostru vor înflori. Stih: Veselise-va dreptul de Domnul şi va nădăjdui întru El.

APOSTOLUL

Din Epistola către Romani a sfântului apostol Pavel, citire:

Fraţilor, vă îndemn să vă păziţi de cei ce fac dezbinări şi sminteli împotriva învăţăturii pe care aţi primit-o. Depărtaţi-vă de ei. Căci unii ca aceştia nu slujesc Domnului nostru Iisus Hristos, ci pântecelui lor, şi prin vorbele lor frumoase şi măgulitoare înşeală inimile celor fără de răutate. Căci ascultarea voastră este cunoscută de toţi. Mă bucur deci de voi şi voiesc să fiţi înţelepţi spre bine şi nevinovaţi la rău. Iar Dumnezeul păcii va zdrobi degrab sub picioarele voastre pe satana. Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu voi!

Aliluia (de trei ori)

EVANGHELIA

Din sfânta Evanghelie de la Matei citire:

Zis-a Domnul: vedeţi să nu dispreţuiţi pe vreunul din aceştia mici, că zic vouă: că îngerii lor, în ceruri, pururi văd faţa Tatălui Meu, Care este în ceruri. Căci Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască pe cel pierdut. Ce vi se pare? Dacă un om ar avea o sută de oi şi una din ele s-ar rătăci, nu va lăsa, oare, în munţi pe cele nouăzeci şi nouă şi ducându-se va căuta pe cea rătăcită? Şi dacă s-ar întâmpla s-o găsească, adevăr grăiesc vouă că se bucură de ea mai mult decât de cele nouăzeci şi nouă, care nu s-au rătăcit. Astfel nu este vrere înaintea Tatălui vostru, Cel din ceruri, ca să piară vreunul dintr-aceştia mici. De-ţi va greşi ţie fratele tău, mergi, mustră-l pe el între tine şi el singur. Şi de te va asculta, ai câştigat pe fratele tău. Iar de nu te va asculta, ia cu tine încă unul sau doi, ca din gura a doi sau trei martori să se statornicească tot cuvântul. Şi de nu-i va asculta pe

ei, spune-l Bisericii; iar de nu va asculta nici de Biserică, să-ţi fie ţie ca un păgân şi vameş. Adevărat grăiesc vouă: Oricâte veţi lega pe pământ, vor fi legate şi în ceruri, şi oricâte veţi dezlega pe pământ, vor fi dezlegate şi în ceruri.

Slavă Ţie Doamne, slavă Ţie

Apoi ectenia:

Miluieşte-ne Dumnezeule după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române [pentru (Înalt) Prea Sfinţitul (Arhi-) Episcopul şi Mitropolitul nostru (N)], pentru cinstita preoţime şi întru Hristos diaconime, pentru tot clerul şi poporul, milostive Doamne, auzi-ne şi ne miluieşte.

Cela ce nu voieşti moartea păcătoşilor, ci aştepţi întoarcerea şi pocăinţa lor, întoarce-i pe toţi cei rătăciţi la Sfânta Ta Biserică, rugămu-ne Ţie, Milostive Doamne, auzi-ne şi ne miluieşte.

Cel ce ai zidit această lume spre slava Ta, fă ca şi cei ce se împotrivesc cuvântului Tău să se întoarcă şi împreună cu toţi credincioşii, cu credinţă adevărată şi bine cuvântare, pe Tine, Dumnezeul nostru, să te proslăvească, rugămu-ne Ţie, Atotputernice Făcătorule, auzi-ne şi ne miluieşte !

Cel ce ne-ai dat nouă porunca Ta ca să Te iubim pe Tine, Dumnezeul nostru, şi pe aproapele nostru, fă ca mâniile, duşmăniile, supărările, camăta, încălcările de jurământ şi alte fărădelegi să se stingă, iar dragostea adevărată să împărăţească în inimile noastre, rugămu-ne Ţie, Mântuitorul nostru, auzi-ne şi cu milostivire ne miluieşte.

Ecfonis: Auzi-ne pe noi, Dumnezeul nostru, Mântuitorul nostru...

Strana: Amin. Diaconul: Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne, miluieşte. Şi cel mai mare, citeşte următoarea

Rugăciune

Dumnezeule preaînalte şi Ziditorule a toată făptura, Cela ce umpli toate cu mărirea Ta şi pe toate le ţii cu puterea Ta, Ţie, Izvorului a toate darurile Domnului nostru aducem mulţumire noi, nevrednicii, că nu Te întorci de la noi pentru fărădelegile noastre, ci ne arvuneşti pe noi cu îndurările Tale. Tu

spre mântuirea noastră ai trimis pe Unul născut Fiul Tău şi ai binevestit nemăsurata Ta pogorâre către neamul omenesc: că cu vrere nu voieşti moartea păcătosului, şi aştepţi să ne întoarcem la Tine şi să fim mântuiţi: Tu, pogorând spre neputinţa firii noastre, ne întăreşti pe noi cu Atotputernicul Har al Sfântului Tău Duh, ne mângâi cu mântuitoarea credinţă şi cu nădejdea desăvârşită a veşnicilor bunătăţi şi povăţuindu-i pe aleşii Tăi în Sionul cel de sus, ca pe lumina ochiului îi păzeşti.

Mărturisim Doamne, marea şi neajunsa Ta iubire de oameni şi milostivire. Dar văzînd alunecările multora, cu osârdie Te rugăm, Atotbunule Doamne: caută la Biserica Ta şi vezi că chiar de am primit cu bucurie bunăvestirea Ta, dar spinii deşertăciunii şi ai patimilor o fac pe dânsa puţin-roditoare, iar în alţii şi fără de rod, şi, înmulţindu-se fărădelegile unii prin eresuri, alţii prin dezbinare se împotrivesc adevărului Tău evanghelicesc, se îndepărtează de moştenirea Ta, se leapădă de Harul Tău şi se răpun spre judecata preasfântului Tău Cuvânt. Preamilostive şi Atotputernice, nu Te mânia până în sfârşit, Doamne! Fii milostiv, Te roagă Biserica Ta, ştiindu-Te pe Tine ocârmuitorul şi săvârşitorul mântuirii noastre, Iisuse Hristose, fii nouă milostiv, întăreşte-ne pe noi cu puterea Ta în Dreapta Credinţă, luminează ochii celor ce rătăcesc cu lumina Ta dumnezeiască, ca să înţeleagă adevărul Tău: înmoaie înăsprirea lor şi deschide-le auzul, ca să audă glasul Tău şi să se întoarcă către Tine, Mântuitorul nostru. Îndreptează, Doamne, fărădelegile lor şi viaţa lor străină de buna cuviinţă creştinească; fă ca toţi întru sfinţenie şi fără de prihană să vieţuim, şi aşa mântuitoarea credinţă să se înrădăcineze şi purtătoare de rod în inimile noastre să fie. Nu întoarce faţa Ta de la noi, Doamne, dă-ne nouă bucuria mântuirii Tale; dă Doamne şi păstorilor Bisericii Tale râvnă sfântă, şi cu duhul Evangheliei dospeşte grija lor pentru mântuirea şi întoarcerea celor rătăciţi. Ca aşa fiind toţi povăţuiţi, să ajungem unde este credinţa desăvârşită, împlinirea nădejdii şi dragostea adevărată şi acolo cu preacinstitele cete ale puterilor cereşti să Te preaslăvim pe Tine, Domnul nostru, pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, în vecii vecilor. Amin.

Apoi diaconul rosteşte:

Cine este mare ca Dumnezeul nostru; Tu eşti Dumnezeu Carele faci minuni.

Apoi iarăşi cu glas ridicat:

Cine este mare ca Dumnezeul nostru...

Şi apoi cu glas ridicat:

Cine este mare ca Dumnezeul nostru...

Ziua Ortodoxiei prăznuind, o, neam drept-slăvitor! Să-L slăvim cel mai mult pe Pricinuitorul tuturor bunătăţilor, pe Dumnezeu, Carele este binecuvântat întru toţi vecii. Acesta este Dumnezeul nostru, Carele rânduieşte şi întăreşte moştenirea Sa iubită Sfânta Biserică, pe strămoşii care au căzut prin călcarea poruncii mîngîindu-i cu cuvântul Său nemincinos, a cărei temelie a pus-o încă în rai; Acesta este Dumnezeul nostru, Carele povăţuindu-ne către acea făgăduinţă mântuitoare, nu fără de mărturii Sieşi o lasă, ci vrând să se săvârşească mântuirea, vestit-a mai înainte întâi prin strămoşi şi prooroci, în multe chipuri arătând-o; Acesta este Dumnezeul nostru, Care de multe ori şi în multe feluri a grăit părinţilor prin prooroci, în zilele din urmă a grăit nouă prin Fiul, cu Care şi veacurile Le-a făcut, vestindu-ne bunăvoinţa Tatălui pentru noi, ne-a deschis tainele cereşti, ne-a încredinţat cu puterea Sfântului Duh despre adevărul bunei vestiri, a trimis pe apostoli în toată lumea ca să propovăduiască Evanghelia Împărăţiei, a întărit-o pe aceasta cu multe puteri şi minuni. Acestei descoperiri mântuitoare urmând, de această veste bună ţinându-ne

Aici clerul împreună cu norodul binecredincios mărturiseşte cu glas biruitor

Credem întru unul Dumnezeu, Tatăl atotţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute. Şi întru unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toţi vecii: Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut. Care, pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din ceruri şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara şi S-a făcut om. Şi S-a răstignit

pentru noi în zilele lui Ponţiu Pilat şi a pătimit şi S-a îngropat; şi a înviat a treia zi, după Scripturi. Şi S-a înălţat la ceruri şi şade de-a dreapta Tatălui; şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, a Cărui Împărăţie nu va avea sfârşit. Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă făcătorul, Care din Tatăl purcede, Cel ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, Care a grăit prin Prooroci. Întru una, sfântă, sobornicească şi apostolească Biserică, mărturisesc un botez spre iertarea păcatelor. Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin.

Apoi cu glas înalt:

Aceasta este credinţa apostolică,

Aceasta este credinţa mântuitoare,

Aceasta este credinţa dreptslăvitoare,

Această credinţă lumea a întărit.

Apoi se citesc următoarele anatematisme:

Încă şi soboarele sfinţilor părinţi şi predaniile şi scrierile lor împreună-glăsuitoare cu Dumnezeiasca descoperire, le primim şi le întărim.

Chiar dacă şi acestei pronii a Domnului pentru noi şi mântuitoarei descoperiri duşmanii Ortodoxiei i se împotrivesc, pomeni-va atunci Domnul ocara robilor Săi: slava hulitorilor o a ocărât-o şi pe cei îndrăzneţi şi vrăjmaşi Dreptei Credinţe fricoşi şi grabnici la fugă i-a arătat.

Precum pe cei care îşi cucernicesc a lor minte întru ascultarea Dumnezeieştii descoperiri şi care s-au nevoit pentru aceasta, îi fericim şi îi lăudăm; iar pe cei care se împotrivesc acestui adevăr şi care nu s-au pocăit Domnului, Carele aşteaptă întoarcerea şi pocăinţa lor, urmând Sfintei Scripturi şi Predaniei Bisericii dintru început ţinându-ne, *îi lepădăm şi îi dăm anatemei*.

Celor care tăgăduiesc fiinţarea lui Dumnezeu şi spun că această lume de la sine s-a făcut şi toate cele dintr-însa fără Pronia lui Dumnezeu se ţin şi din întâmplare se fac, *anatema, anatema, anatema.*

Celor care grăiesc că Dumnezeu nu este duh, ci trup; sau că nu este drept, veşnic, milostiv, preaînţelept, atotştiutor şi alte hule asemenea rostind, *anatema* (de trei ori).

Celor care îndrăznesc a tăgădui naşterea Fiului din Tatăl, sau tăgăduiesc purcederea Duhului Sfânt din Tatăl, împuţinând astfel egala cinstire şi unime, asemenea şi celor care nu cred şi nu mărturisesc pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh drept Treime Sfântă, una în fiinţă şi întreită în persoane, *anatema* (de trei ori).

Celor care nebuneşte grăiesc că nu a trebuit pentru mântuirea noastră, pentru înnoirea firii omeneşti şi spre iertarea păcatelor noastre să vină în lume Fiul lui Dumnezeu în trup şi să primească patimă de bunăvoie, moarte şi înviere, *anatema* (de trei ori).

Celor care nu primesc harul mântuitor propovăduit în Sfânta Evanghelie şi dăruit prin Sfintele Taine, ca singurul mijloc de curăţire, luminare şi desăvârşire înaintea lui Dumnezeu, *anatema* (de trei ori).

Celor care îndrăznesc să grăiască că Preacurata Fecioara Maria nu este Născătoare de Dumnezeu şi nu a fost înainte de naştere, la naştere şi după naştere Fecioară, *anatema* (de trei ori).

Celor care nu cred că Duhul Sfânt i-a înţelepţit pe prooroci şi apostoli şi printr-înşii ne-a vestit nouă calea adevărată spre mântuire şi a întărit aceasta cu minuni, şi Carele acum în Biserică şi în inimile dreptcredincioşilor creştini vieţuieşte şi îi povăţuieşte la orice adevăr, *anatema* (de trei ori).

Celor care tăgăduiesc nemurirea sufletului, sfârşitul veacului, judecata de obşte ce va să dăruiască pentru fapte bune cerurile, iar pentru păcate osânda veşnică, *anatema* (de trei ori).

Celor care tăgăduiesc vreuna din Sfintele Taine, de Biserica lui Hristos ţinute, *anatema* (de trei ori).

Celor care tăgăduiesc Soboarele Sfinţilor Părinţi şi predaniile lor care sânt într-un duh glăsuitoare cu Dumnezeiasca descoperire, şi de Biserica cea dreptslăvitoare cu sfinţenie păstrate, *anatema* (de trei ori).

Celor care cutează a strecura în Simbolul Credinţei o a doua purcedere, şi din Fiul, a dumnezeirii Duhului Sfânt, arătând prin aceasta două cauze în unitatea fiinţială a Treimii, *anatema* (de trei ori).

Celor care nu cred şi nu mărturisesc că într-un singur ipostas al persoanei Mântuitorului Iisus Hristos sânt două firi, omenească şi dumnezeiască, neamestecate, neschimbate, neîmpărţite şi nedespărţite, *anatema* (de trei ori).

Celor care ocărăsc şi hulesc sfintele icoane pe care Sfânta Biserică le primeşte spre amintirea lucrărilor lui Dumnezeu şi a bineplăcuţilor Lui, spre trezirea evlaviei celor care le privesc şi a dorinţei de a urma sfinţilor, şi celor care le numesc pe acestea idoli, *anatema* (de trei ori).

Iar celor care se nevoiesc pentru Ortodoxie în cuvânt, scrieri, învăţături, suferinţe şi viaţă bineplăcută lui Dumnezeu, ca unor apărători şi lucrători ai dreptei credinţe, împreună cu Biserica lui Hristos, săvârşind pomenirea de peste an, strigăm

Sfinte binecredinciosule şi întocmai cu apostolii împărat Constantin şi maica ta Elena, dreptmăritorilor împăraţi ai Răsăritului Creştinesc: Teodosie, Iustinian şi ceilalţi drept-credincioşi împăraţi şi împărătese ale Împărăţiei Creştinătăţii Răsăritului, rugaţi-vă lui Dumnezeu să ne lumineze calea în această lume plină de deşertăciuni cu viaţa voastră pilduitoare de slujitori ai lui Dumnezeu cu osârdia voastră dregătorească de mare folos pentru întărirea Bisericii lui Hristos, să zicem pentru aceasta, *Doamne miluieşte* (de trei ori).

Sfinte binecredinciosule Voievod Ştefan cel Mare, sfinte binecredinciosule Voievod-mucenic Constantin Brâncoveanu, rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu pentru noi, ticăloşii urmaşi ai voştri, în aceste vremi cumplite de răcire peste măsură a credinţei celei mântuitoare a Răsăritului Ortodox, vremi de împuţinare a Ţării strămoşeşti şi de micime a vredniciei duhovniceşti a dregătorilor ei, să ne întărească pe noi în dăinuirea noastră întru Dreapta Credinţă pe pământurile rânduite de Dumnezeu spre mântuirea neamului nostru, să zicem pentru aceasta, *Doamne miluieşte* (de trei ori).

Sfinte Nicodim de la Tismana, sfinte Paisie de la Neamţ, sfinte patriarh Nifon al Constantinopolului, sfinte ierarh Ghelasie de la Râmeţ, sfinţilor ierarhi Iorest şi Sava Mărturisitorii Ardealului, sfinţilor mitropoliţi Antim Ivireanul, Grigorie Dascălul, Maxim Brancovici, ai Moldovei Dosoftei şi Varlaam, rugaţi-vă lui Dumnezeu cel Unul în Treime să ne ferească de nenumăratele şi feluritele ispite ale vremurilor de astăzi care se abat peste noi, nevrednici de a ne numi creştini ai vremurilor de pe urmă, din pricina puţinătăţii noastre duhovniceşti şi asupra bunelor rânduieli ale vieţii creştineşti în Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică a lui Hristos,

să zicem pentru aceasta, *Doamne miluieşte* (de trei ori).

Binecredincioşilor voievozi care s-au osârduit pentru buna orânduire a Bisericii Ortodoxe pe pământurile strămoşeşti, Mircea cel Bătrân, Alexandru cel Bun, Radu cel Mare, Neagoe Basarab, Petru Rareş, Vasile Lupu, Matei Basarab, Mihai Viteazu şi marilor dregători ortodocşi, *veşnica lor pomenire* (de trei ori).

Preasfinţiţilor Patriarhi ai Constantinopolului, ai Alexandriei, ai Antiohiei, al Ierusalimului, şi a întregii Ţări Româneşti şi preasfinţiţilor mitropoliţi, arhiepiscopi şi episcopi ortodocşi, *veşnica lor pomenire* (de trei ori).

Presfinţiţilor mitropoliţi, evlavioşi ostenitori pentru neprihănirea şi întărirea Bisericii creştine drept-slăvitoare, în neamul nostru: Andrei al Transilvaniei, Macarie al Ungrovlahiei, Teofil de la Râmnic, Veniamin al Moldovei, *veşnica lor pomenire* (de trei ori).

Celor care au pătimit şi au fost ucişi în războaiele pentru Credinţa ortodoxă şi Ţară, domnitorilor, boierilor, oastei iubitoare de Hristos şi tuturor dreptmăritorilor creştini care în dreapta credinţă şi evlavie întru nădejdea învierii s-au săvârşit, *veşnica lor pomenire* (de trei ori).

Dreptmăritoarea Biserică a lui Hristos, cu mărire aducîndu-şi aminte de cei ce s-au nevoit în evlavie şi aceasta spre urmare arătând tuturor fiilor ei, dreptmăritorilor creştini, asemenea are datoria să laude nevoinţele acestora care prin mântuitoarea credinţă şi faptele bune, pregătindu-se de fericirea veşnică, întăresc Ortodoxia.

Apoi rosteşte:

Tuturor sfinţiţilor patriarhi ortodocşi, *mulţi ani trăiască* (de trei ori).

Părintelui nostru, Preafericitului Patriarh (N) al României, *mulţi ani trăiască* (de trei ori).

Înalt Preasfinţiei Sale, Mitropolitul (sau episcopul) (N), *mulţi ani trăiască* (de trei ori).

Preasfinţiţilor mitropoliţi ortodocşi, arhiepiscopi şi episcopi şi la tot clerul bisericesc, *mulţi ani trăiască* (de trei ori).

De Dumnezeu păzitei ţării noastre, stăpânirii şi oastei ei şi tuturor dreptmăritorilor creştini, care drept mărturisesc

credinţa mântuitoare şi sânt în supunerea Bisericii lui Hristos, dăruieşte-le Doamne, pace, linişte, bună sporire, îmbelşugarea roadelor pământului şi *mulţi ani trăiască* (de trei ori).

Preasfântă Treime, pe aceştia îi preaslăveşte şi îi întăreşte până la sfârşit în dreapta credinţă; iar pe răzvrătiţii şi hulitorii dreptmăritoarei credinţe şi ai Bisericii lui Hristos şi pe cei care nu sânt în supunerea ei, întoarce-i şi fă ca să vină la cunoştinţa adevărului Tău veşnic, pentru rugăciunile Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarea de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria şi ale tuturor sfinţilor, amin.

După această rugăciune, cel mai mare zice:

Slavă Ţie Dumnezeule, Binefăcătorul nostru în vecii vecilor!

Strana: **Amin.**

Şi se cântă imnul sfântului Ambrosie al Mediolanului, iar în timpul acestei cântări arhiereul sau stareţul, împreună cu toată sfinţita adunare, sărută sfintele icoane de pe analoguri.

Pe Tine Dumnezeule, Te lăudăm, pe Tine, Doamne, Te mărturisim, pe Tine, preaveşnicule Părinte, tot pământul Te măreşte. Ţie toţi îngerii, Ţie cerurile şi toate puterile, Ţie Heruvimii şi Serafimii cu neîncetate glasuri Îţi strigă: Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Dumnezeu Savaot, plin este cerul şi pământul de mărirea slavei Tale. Pe Tine preaslăvita ceată a apostolilor, pe Tine lăudata mulţime a proorocilor, pe Tine Te laudă prealuminata oaste a mucenicilor, pe Tine în toată lumea Te mărturiseşte sfânta Biserică, pe Părintele măririi celei neajunse, pe Cel închinat Unul-Născut Fiul Tău şi pe Sfântul Mângâietorul Duh. Tu eşti Împăratul slavei Hristoase, Tu eşti al Părintelui pururea fiitor Fiu. Tu spre izbăvirea omului, luând fire de om, nu Te-ai îngreţoşat de pântecele Fecioarei, Tu, stricând boldul morţii, ai deschis credincioşilor cereasca împărăţie. Tu de-a dreapta lui Dumnezeu şezi întru slava Părintelui şi credem că vei veni Judecător. Pe Tine dar, Te rugăm, ajută robilor Tăi, pe care i-ai mântuit cu cinstitul Tău Sânge. Învredniceşte-i a împărăţi împreună cu sfinţii Tăi întru veşnica Ta slavă.

Mântuieşte, Doamne, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, îndreptează-i şi îi înalţă pe dânşii în veci. În toate zilele Te vom binecuvânta pe Tine şi vom lăuda numele Tău în

veac şi în veacul veacului.

Învredniceşte-ne, Doamne, în ziua aceasta fără de păcat să ne păzim noi. Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi. Fie mila Ta, Doamne, spre noi, precum am nădăjduit întru Tine. Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu ne ruşinăm în veci. Amin.

Şi se face otpustul obişnuit.

RUGĂCIUNE
ce se citeşte după Sfânta Liturghie, la începutul Postului Mare şi începutul fiecărui post

Domnului să ne rugăm

Nădejdea tuturor marginilor pământului şi a celor de pe mare departe, Dumnezeul nostru, Care mai înainte ai însemnat prin Legea cea Veche şi cea Nouă aceste zile de post, la care ne-ai învrednicit şi pe noi a ajunge acum, de la Tine cerem şi Ţie ne rugăm, întăreşte-ne cu puterea Ta, ca să ne nevoim într-însele cu bună nevoinţă, spre slava numelui Tău celui sfânt şi spre iertarea păcatelor noastre, pentru omorârea patimilor şi învingerea a tot păcatul; ca întru pocăinţă împreună cu Tine răstignindu-ne şi îngropându-ne, să ne ridicăm din faptele cele moarte şi să petrecem cu bună plăcere înaintea Ta, în toate zilele vieţii noastre. Că Ţie se cuvine a ne milui şi a ne mântui pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE
la binecuvântarea salciei în Duminica Floriilor

Domnului să ne rugăm

Doamne, Dumnezeul nostru, Care şezi pe heruvimi, Cel ce ai arătat puterea Ta şi ai trimis pe Unul-Născut Fiul Tău, Domnul nostru Iisus Hristos, ca să mântuiască lumea prin cruce, prin îngroparea şi prin învierea Sa; Căruia, venind în Ierusalim spre patima cea de bunăvoie, poporul care şedea întru întuneric şi în umbra morţii, luând semnele biruinţei, ramuri de copaci şi stâlpări de finic, I-a prevestit învierea, Însuţi, Stăpâne, păzeşte-ne şi pe noi, care urmând acelora purtăm în mâini

ramuri de copaci în această zi de înainte-prăznuire. Şi precum pe acele popoare şi pe acei prunci care Ţi-au strigat Ţie: „Osana”, apără-ne şi pe noi, ca prin laude şi cântări duhovniceşti să ne învrednicim de dătătoarea de viaţă înviere cea de a treia zi, întru Hristos Iisus, Domnul nostru, cu Care împreună eşti binecuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

CUVÂNT DE SFĂTUIRE
în Sfânta şi marea Joi, a Sfântului Ioan Hrisostom

Binecuvintează părinte

Iubiţilor şi preadoriţilor mei fraţi, care v-aţi adunat în sfânta lui Dumnezeu biserică, spre a sluji lui Dumnezeu cel viu, în cuviosie şi dreptate, şi cu frică să vă împărtăşiţi cu sfintele, curatele, nemuritoarele şi înfricoşatele Taine ale lui Hristos, ascultaţi-mă pe mine smeritul şi nevrednicul, căci nu sânt eu cel ce grăieşte şi vă învaţă, ci harul Preasfântului şi de viaţă dătătorului Duh. Că nu de la mine grăiesc, ci precum m-am învăţat din Sfintele Canoane şi de la purtătorii de Dumnezeu părinţi, şi precum a primit Biserica de la înţelepţii şi dumnezeieştii Apostoli. Aşa deci zic, eu însumi smeritul şi mai neputinciosul dintre toţi: faptele voastre nu le cunosc, deprinderile nu le ştiu şi pentru aceea cuprins de frica lui Dumnezeu, vă sfătuiesc pe fiecare dintre voi, bărbaţi şi femei, mici şi mari: nimeni dintre voi, vinovat fiind de păcat şi mustrat de conştiinţa sa, mai înainte de a se căi şi mărturisi, să nu cuteze cu dispreţ a se apropia şi a se atinge de acest foc dumnezeiesc; că Dumnezeul nostru este foc mistuitor şi celor ce se apropie cu credinţă şi cu frică, ca de Dumnezeu, Împăratul şi Judecătorul nostru al tuturor, le arde şi le mistuie păcatele, iar sufletele le luminează şi sfinţeşte; dar ale necredincioşilor şi celor ce se apropie cu neruşinare, le arde şi mistuie sufletele şi trupurile. Pentru aceasta, între noi mulţi bolnavi şi neputincioşi sânt, adică mor mulţi nemărturisiţi şi nepocăiţi. Mai departe, vă rog fraţii mei, şi vă zic: nimeni care s-a jurat, sau a călcat jurământul, sau a minţit, sau a clevetit, sau a preacurvit, sau a desfrânat, sau a

răpit, sau e beţiv, sau defăimător, sau având ură asupra fratelui său, sau făcător de ucidere, sau vrăjitor, sau fermecător, sau otrăvitor, sau descântător, sau ghicitor, sau tâlhar, sau eretic, să nu vină nemărturisit şi nepregătit, nici să se atingă sau să se apropie de înfricoşatele Taine ale lui Hristos; că înfricoşat este a cădea în mâinile lui Dumnezeu celui viu; căci cuvântul lui Dumnezeu este mai tăios decât sabia cu două ascuţişuri, pătrunzând până la încheietură, până la oase şi până la măduvă, până la cugete şi până la inimă. Deci, vedeţi fraţii mei, ca nimeni nepocăit, nepregătit, sau nevrednic venind, să nu se cuminece cu înfricoşatele şi curatele lui Taine. Căci Însuşi zice: „Eu sânt şi nu este Dumnezeu afară de Mine; Eu voi omorî şi voi face viu; şi nu este cine să vă scoată pe voi din mâinile Mele"; Că El Însuşi este Împăratul veacurilor, Căruia se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună şi Părintelui celui fără de început şi Preasfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

CUVÂNT CATEHETIC
a Sfântului Ioan Hrisostom,
în Sfânta şi marea Duminică a Paştilor

Binecuvintează părinte

De este cineva binecredincios şi iubitor de Dumnezeu, să se îndulcească de această sărbătoare frumoasă şi veselă. De este rob recunoscător, să intre bucurându-se de bucuria Domnului său. De s-a ostenit cineva postind, să-şi ia acum dinarul. De a lucrat cineva din primul ceas, să-şi primească astăzi dreapta plată. De a venit cineva după ceasul al treilea, cu mulţumire să prăznuiască. De a sosit cineva după al şaselea ceas, nicicum să nu se îndoiască, că de nimic nu se va păgubi. De a întârziat până în ceasul al nouălea, să se apropie, nicicum îndoindu-se. De a sosit cineva numai în ceasul al unsprezecelea, să nu se teamă de întârziere, că darnic fiind Stăpânul, primeşte pe cel din urmă ca şi pe cel dintâi; linişteşte pe cel din ceasul al unsprezecelea, ca şi pe cel ce a lucrat din ceasul întâi; miluieşte şi pe cel din urmă şi preţuieşte şi pe cel dintâi; acestuia plăteşte şi aceluia îi dăruieşte, şi faptele le primeşte şi socotinţa îi place, şi

lucrul îl preţuieşte, şi voinţa o laudă. Deci intraţi toţi în bucuria Domnului nostru, şi cei dintâi şi cei de al doilea luaţi plata. Bogaţii şi săracii împreună dănţuiţi; înfrânaţii şi puţinnevoitorii, cinstiţi ziua. Cei ce aţi postit şi cei ce n-aţi postit, astăzi veseliţi-vă; masa este plină, ospătaţi-vă toţi, viţelul este mult, nimenea să nu iasă flămând. Toţi îndulciţi-vă de ospăţul credinţei, toţi împărtăşiţi-vă de bogăţia bunătăţii. Nimeni să nu se plângă de sărăcie, că s-a arătat împărăţia cea pentru toţi. Nimeni să nu se tânguiască de păcate, că iertarea din mormânt a răsărit. Nimeni să nu se teamă de moarte, că moartea Mântuitorului ne-a eliberat pe noi. Stins-a pe dânsa, Cel ţinut de dânsa. Prădat-a iadul, Cel ce s-a pogorât în iad. Amărâtu-s-a gustând din trupul lui, şi aceasta văzându-o Isaia, a strigat: Iadul, zice, s-a amărât, întâmpinându-Te pe Tine jos. Amărâtu-s-a, că s-a stricat. Amărâtu-s-a, că s-a batjocorit. Amărâtu-s-a, că s-a omorât. Amărâtu-s-a, că s-a surpat. Amărâtu-s-a, că s-a legat. Luat-a trup şi cu Dumnezeu s-a întâlnit. Luat-a pământ şi s-a întâmpinat cu cerul. Luat-a ce a văzut şi a căzut unde n-a văzut. Unde-ţi este moarte boldul? Unde-ţi este iadule, biruinţa? Înviat-a Hristos şi tu te-ai surpat. Înviat-a Hristos şi au căzut demonii. Înviat-a Hristos şi se bucură îngerii. Înviat-a Hristos şi viaţa domneşte. Înviat-a Hristos şi nici un mort nu este în mormânt. Căci Hristos sculându-se din morţi, începătură celor adormiţi s-a făcut. Căruia este slava şi stăpânirea în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE

la binecuvântarea în Sfânta Duminică a Paştilor a pâinii care se numeşte de popor Paşti

La Sfânta Liturghie, care se săvârşeşte în noaptea Paştilor, în timp ce la strană se cântă Axionul: Îngerul a strigat..., se aduc preotului pâinile dinainte pregătite, după obicei, tăiate în bucăţi, ca pentru anafură, şi puse în coşuri sau în vase curate, în straturi peste care s-a turnat vin curat. Iar diaconul zice: Domnului să ne rugăm, şi preotul citeşte asupra pâinilor această rugăciune:

Dumnezeule cel atotputernic şi Doamne atoateţiitor, Care ai poruncit robului Tău Moise, la ieşirea lui Israil din Egipt şi la eliberarea poporului Tău din robia cea amară a lui Faraon, să junghie mielul, care închipuia mai dinainte pe

Mielul, Cel ce de bunăvoie pentru noi s-a junghiat pe Cruce, luând asupra Sa păcatele a toată lumea, pe Iubitul Tău Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos, pe Tine şi acum cu smerenie Te rugăm, caută spre pâinea aceasta şi o binecuvintează şi o sfinţeşte pe ea. Căci şi noi robii Tăi pe aceasta am pus-o acum înaintea slavei Tale în această preastrălucită, preaslăvită şi mântuitoare zi a Paştilor, spre cinstea şi slava şi spre aducerea aminte de slăvita înviere a Fiului Tău, a Domnului nostru Iisus Hristos, prin Care am aflat dezlegare, liberare şi ieşire din veşnica robie a vrăjmaşului şi din legăturile nedezlegate ale iadului. Deci şi pe noi, care am adus-o şi o sărutăm şi din ea vom gusta, fă-ne a fi părtaşi binecuvântării Tale celei cereşti şi alungă de la noi, cu puterea Ta, toată boala şi neputinţa, dându-ne la toţi sănătate. Că Tu eşti izvorul binecuvântării şi dătătorul vindecărilor, şi Ţie, Părintelui celui fără de început, slavă înălţăm, împreună şi Unuia-Născut Fiului Tău şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi îndată preotul stropeşte pâinea cu apă sfinţită, zicând:

Se binecuvintează şi se sfinţeşte pâinea aceasta, prin stropirea cu această apă sfinţită, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. (se zice de trei ori)

Paştile astfel sfinţit se împarte, la sfârşitul slujbei, credincioşilor, după ce au fost miruiţi.

RUGĂCIUNE
la binecuvântarea brânzei şi a ouălor, în Sfânta şi Marea Duminică a Paştilor

Se face mai întâi sfinţirea cea mică a apei. Preotul zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Hristos a înviat... (se zice de trei ori). Domnului să ne rugăm.

Stăpâne Doamne, Dumnezeul nostru, Ziditorule şi Făcătorule a toate, binecuvintează (acum le binecuvintează cu mâna dreaptă) brânza şi ouăle acestea, şi pe noi ne păzeşte întru bunătatea Ta, ca gustând dintr-însele să ne umplem de darurile Tale cele date nouă cu prisosinţă şi de bunătatea Ta cea negrăită.

Că a Ta este stăpânirea şi a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE
la binecuvântarea mielului de paşte

Să ştie preotul că această rugăciune se citeşte în casele credincioşilor, sau la uşa cea din afară a bisericii, unde stau şi cărnurile, iar nu înăuntru.

Preotul face începutul obişnuit: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăţia..., Troparul zilei şi această rugăciune:

Domnului să ne rugăm

Caută, Doamne, Iisuse Hristoase, spre mâncărurile acestea de carne şi le sfinţeşte precum ai sfinţit berbecul pe care Ţi l-a adus credinciosul Avraam, mielul pe care Ţi l-a adus jertfă Abel şi viţelul cel gras care ai poruncit să fie junghiat pentru fiul cel rătăcit şi apoi întors către Tine. Şi precum acela s-a învrednicit a se îndulci de harul Tău, aşa şi pe noi ne învredniceşte să luăm cele sfinţite şi binecuvântate de Tine, spre hrana noastră a tuturor. Că Tu eşti hrana cea adevărată şi dătătorul bunătăţilor şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNEA
în luminata zi a învierii lui Hristos, pentru fiii cei duhovniceşti

Domnului să ne rugăm

Stăpâne, Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce ne-ai învrednicit pe noi a trece timpul cinstitului şi Sfinţitului post, Care s-a însemnat de Tine şi s-a dat prin Tine nouă în patruzeci de zile; Cel ce ai pus nouă pocăinţă pentru mântuirea sufletelor şi

curăţia trupurilor şi spre depărtarea demonilor; Care ne-ai arătat nouă spre închinare chipul cinstitei Tale Cruci şi ne-ai dăruit nouă a o săruta cu atingerea nevrednicelor noastre buze; Cel ce ne-ai învrednicit a auzi învierea prietenului Tău Lazăr şi intrarea Ta în Ierusalim, întâmpinat fiind de pruncii evrei care strigau: „Osana întru cei de sus”, şi apoi a vedea mântuitoarele Tale patimi şi a ne închina Dumnezeieştii Tale răstigniri, suliţei, trestiei, buretelui, pogorârii celei de pe Cruce şi îngropării, şi a ajunge cinstita şi dumnezeiasca Ta Înviere. Pentru aceea, cu bucurie strigăm, văzând ziua Învierii Tale, Hristoase Dumnezeule, şi împreună cu Îngerii, Arhanghelii, Heruvimii, Serafimii şi toţi Sfinţii, şi cu Preacurata Ta Maică, Te slăvim lăudându-Te pe Tine, Dumnezeul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Şi acum Te rugăm, Stăpâne, pentru robii Tăi aceştia (N) care scapă sub acoperământul casei Tale celei sfinte, primeşte pocăinţa lor şi-i iartă pe dânşii, pentru Învierea Ta, de mulţimea păcatelor celor nenumărate, ştiute şi neştiute, de voie şi fără de voie; curăţeşte-i ca pe desfrânata ce plângea, şi ca pe Petru ce se lepădase de Tine, şi plângând amar iarăşi l-ai primit; primeşte umilinţa şi mărturisirea robilor Tăi, precum ai primit pe vameşul care cu suspin se ruga; pune frica Ta în inimile lor, ca să se teamă şi să Te iubească din toată inima lor. Dă-le lor să păzească toate poruncile Tale, în toate zilele vieţii lor, umblând în voia Ta; învredniceşte-i fără osândire a veni şi a se cumineca cu preacuratul Tău Trup şi preasfântul Tău Sânge; ca, cu vrednicie primindu-L, să fie părtaşi împărăţiei Tale, lăudând şi slăvindu-Te pe Tine şi pe Tatăl cel fără de început şi pe Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

RÂNDUIALA VECERNIEI

ÎN DUMINICA POGORÂRII DUHULUI SFÂNT

În această duminică, la Vecernie, se toacă mai devreme din cauza rugilor cu îngenunchiere, însă în bisericile de mir, Vecernia din această zi se face îndată după Liturghie.

După început, citim Psalmul 103; apoi diaconul zice ectenia:

Cu pace Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea de sus şi pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici şi pentru unimea tuturor, Domnului să ne rugăm.

Pentru sfântă biserica aceasta şi pentru cei ce intră într-însa cu credinţă, cu evlavie şi cu frica lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române [pentru (Înalt) Prea Sfinţitul (Arhi-) Episcopul şi Mitropolitul nostru (N)], pentru cinstita preoţime şi întru Hristos diaconime şi pentru tot clerul şi poporul, Domnului să ne rugăm.

Pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru cârmuitorii ţării noastre, pentru mai marii oraşelor şi ai satelor şi pentru iubitoarea de Hristos oaste, Domnului să ne rugăm.

Pentru poporul ce stă înainte şi aşteptă harul Sfântului Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru cei ce şi-au plecat înaintea Domnului inimile şi ge-

nunchi lor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fim întăriţi noi spre plinirea bunăvoinţei lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se trimită peste noi milele Lui cele bogate, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fie primită plecarea genunchilor noştri, ca tămâia înaintea Lui, Domnului să ne rugăm

Pentru cei ce au trebuinţă de ajutor la Domnul, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne izbăvim noi de tot necazul, mânia, primejdia şi nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuieşte, miluieşte şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata...

Pe noi înşine...

Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin

La Doamne strigat-am..., punem stihirile pe 6 şi cântăm stihirile, glasul al 4-lea:

Lucruri preamărite au văzut astăzi toate neamurile în cetatea lui David, când Sfântul Duh S-a pogorât în limbi de foc, precum grăitorul de Dumnezeu Luca a spus, zicând: „Fiind adunaţi ucenicii lui Hristos, s-a făcut sunet ca de o suflare ce vine repede şi s-a umplut casa unde erau ei şezând, şi toţi au început a grăi cu străine graiuri, cu minunate dogme, cu uimitoare învăţături ale Sfintei Treimi (de două ori)

Duhul Sfânt era din veac şi este şi va fi, nici început având, şi nici sfârşit; ci pururea cu Tatăl şi cu Fiul este unit şi împreună socotit; Viaţă şi de viaţă făcător, Lumină şi de lumină dătător, Însuşi bun şi izvor de bunătate, prin Care Tatăl Se cunoaşte şi Fiul Se preamăreşte, şi de toţi Se cunoaşte: o putere, o împărăţie şi o închinare a Sfintei Treimi. (de două ori)

Duhul Sfânt este Lumină şi Viaţă şi Izvor viu înţelegător, Duhul înţelepciunii, Duhul priceperii, bun, drept, înţelegător, stăpânitor, curăţitor de păcate; Dumnezeu şi îndumnezeitor, foc din foc purcezător, grăitor, lucrător, împărţitor de haruri; prin

Care toţi Proorocii şi dumnezeieştii Apostoli, cu Mucenicii, s-au încununat. Uimitoare auzire, străină vedere, foc împărţindu-se spre dăruirea de haruri. **(de două ori)**

Slavă..., Şi acum..., glasul al 6-lea:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul adevărului, Care pretutindenea eşti şi toate le plineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi Te sălăşluieşte întru noi şi ne curăţeşte pe noi de toată întinăciunea şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Apoi vohod cu cădelniţa la Lumină lină.

Prochimen, glasul al 7-lea.

Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu eşti Dumnezeu, Care singur faci minuni.

Stihul 1: Cunoscută ai făcut popoarelor puterea Ta.

Stihul 2: Adusu-mi-am aminte de lucrurile Domnului.

Stihul 3: Şi am zis, acum am înţeles; aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt.

Şi iarăşi: Cine este Dumnezeu mare...

După aceea preotul: Iară şi iară plecând genunchi, Domnului să ne rugăm, Strana: Doamne miluieşte.

Deci plecând genunchi la pământ, fiind cu capetele descoperite preotul citeşte din uşile împărăteşti rugăciunile ce urmează, cu glasul mare în auzul tuturor:

Rugăciunea I-a

Preacurate, neîntinate, Cel ce eşti fără de început, nevăzut, necuprins, neurmat, neschimbat, neîntrecut, nemăsurat şi fără de răutate; Doamne, Cel ce singur ai nemurire, locuind în lumina cea neapropiată; Care ai făcut cerul şi pământul, marea, şi toate cele ce sânt într-însele; Care înainte de cerere, tuturor le dai cererile; Ţie ne rugăm şi pe Tine te chemăm, Stăpâne iubitorule de oameni, Tatăl Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire S-a pogorât din ceruri şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din pururea Fecioara Maria şi Preamărita Născătoare de Dumnezeu; Care întâi cu cuvinte învăţând, iar pe urmă şi cu faptele arătând, când a răbdat patima cea mântuitoare, ne-a dat pildă nouă, umiliţilor, păcătoşilor şi nevrednicilor robilor Tăi, să-Ţi aducem rugăciuni cu capetele şi

genunchi plecaţi, pentru păcatele noastre şi neştiinţele poporului. Însuţi, mult-Milostive şi de oameni Iubitorule, auzi-ne pe noi în orice zi Te vom chema, dar mai ales în ziua aceasta a Cincizecimii, în care, după ce s-a înălţat Domnul nostru Iisus Hristos la ceruri şi a şezut de-a dreapta Ta, Dumnezeule şi Părinte, a trimis Duhul cel Sfânt peste Sfinţii Săi ucenici şi Apostoli, Care a şi şezut pe fiecare dintre dânşii, de s-au umplut toţi cu harul Lui cel nedeşertat, şi au grăit într-alte limbi, şi măririle Tale au proorocit. Deci auzi-ne pe noi care acum ne rugăm Ţie, adu-Ţi aminte de noi umiliţii şi osândiţii, şi întoarce robia sufletelor noastre, având milostivirea Ta mijlocitoare pentru noi. Primeşte-ne pe noi cei ce cădem la Tine şi strigăm: păcătuit-am. La Tine sântem aruncaţi din mitras, din pântecele maicii noastre, că Tu eşti Dumnezeul nostru. Dar fiindcă s-au stins în deşertăciune zilele noastre sântem lipsiţi de ajutorul Tău, rămânând fără vreo dezvinovăţire. Ci îndrăznind la îndurările Tale, strigăm: păcatele tinereţilor noastre şi ale neştiinţei nu le pomeni, şi de cele ascunse ale noastre curăţeşte-ne pe noi. Nu ne lepăda în timpul bătrâneţilor; când slăbeşte tăria noastră, nu ne părăsi pe noi; mai înainte de a ne întoarce în pământ, învredniceşte-ne să ne întoarcem la Tine, şi caută spre noi cu prisosinţă şi cu har. Cumpăneşte nelegiuirile noastre cu îndurările Tale; pune adâncul îndurărilor Tale împotriva mulţimii păcatelor noastre. Caută din înălţimea Ta cea sfântă, Doamne, spre poporul ce stă înainte şi aşteaptă de la Tine multă milă. Cercetează-ne cu bunătatea Ta, scapă-ne de tirania diavolului, întăreşte viaţa noastră cu poruncile Tale cele sfinte. Înger credincios pune păzitor poporului Tău şi pe toţi ne adună întru împărăţia Ta. Dă iertare celor ce nădejduiesc întru Tine, lasă-le lor şi nouă păcatele, curăţeşte-ne cu harul Preasfântului Tău Duh. Strică meşteşugirile vrăjmaşului cele împotriva noastră.

Rugăciunea a II-a

Domnului să ne rugăm

Bine eşti cuvântat Doamne, Stăpâne atoateţiitorule, Care ai luminat ziua cu lumină de soare şi noaptea ai strălucit-o cu raze ca de foc. Care ne-ai învrednicit a trece lungimea zilei şi a ne apropia de începuturile nopţii, ascultă rugăciunea noastră şi a tot poporului Tău. Şi ne iartă nouă tuturor păcatele cele de voie şi cele fără de voie; primeşte rugăciunile noastre cele de

seară şi trimite mulţimea milei Tale şi a îndurărilor Tale peste moştenirea Ta. Înconjoară-ne cu sfinţii Tăi îngeri; întrarmează-ne cu armele dreptăţii Tale; îngrădeşte-ne cu adevărul Tău; păzeşte-ne cu puterea Ta; izbăveşte-ne de toată întâmplarea şi de toată uneltirea vrăjmaşului. Şi ne dă nouă şi această seară cu noaptea ce vine, desăvârşită, sfântă, paşnică, fără de păcate, fără de sminteală, fără nălucire în toate zilele vieţii noastre. Pentru rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi ale tuturor sfinţilor care din veac au bineplăcut Ţie.

Apoi diaconul zice: Apără, mântuieşte, miluieşte..., Pe Preasfânta, curata..., Pe noi înşine... Preotul ecfonisul: Că Ţie se cuvine a ne milui şi a ne mântui...

Apoi diaconul zice ectenia:

Să zicem toţi din tot sufletul şi din tot cugetul nostru să zicem.

Doamne, Atoateţiitorule, Dumnezeul părinţilor noştri, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte.

Încă ne rugăm pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române [pentru (Înalt) Prea Sfinţitul (Arhi-) Episcopul şi Mitropolitul nostru (N)], pentru sănătatea şi mântuirea lor.

Încă ne rugăm pentru fericiţii şi pururea pomeniţii ctitorii sfântului locaşului acestuia şi pentru toţi cei ce mai înainte adormiţi părinţii şi fraţii noştri ortodocşi, care odihnesc aici şi pretutindenea.

Încă ne rugăm pentru cei ce aduc daruri şi fac bine în sfânta şi întru tot cinstită biserica aceasta, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei ce cântă şi pentru poporul ce stă înainte şi aşteptă de la Tine mare şi bogată milă.

Încă ne rugăm pentru toţi fraţii noştri şi pentru toţi creştinii ortodocşi, pentru sănătatea şi mântuirea lor.

Că milostiv şi iubitor de oameni, Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi diaconul: Iară şi iară plecând genunchi, Domnului să ne rugăm.

Rugăciunea a III-a

Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, Care ai dat pacea Ta oamenilor, şi darul Preasfântului Duh, încă fiind cu noi în viaţă, L-ai dat celor credincioşi pururea spre moştenire neştearsă. Şi mai arătat acest har L-ai trimis ucenicilor şi Apostolilor Tăi şi le-ai întărit buzele lor cu limbi de foc, prin care tot neamul omenesc, în a sa limbă şi în auzul urechii, primind cunoştinţa de Dumnezeu, ne-am luminat cu lumina Duhului şi am scăpat din înşelăciune ca dintru întuneric; şi prin împărţirea limbilor simţitoare de foc şi prin lucrarea cea mai presus de fire, ne-am învăţat a crede întru Tine şi ne-am luminat a te slăvi cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, întru o dumnezeire, putere şi domnie. Tu, Cel ce eşti raza Tatălui şi chipul cel neschimbat şi nemutat al fiinţei şi al firii Lui, Izvorule al mântuirii şi al harului, deschide-mi şi mie păcătosului buzele, şi mă învaţă cum se cuvine şi pentru cele ce se cade a mă ruga. Că Tu cunoşti marea mulţime a păcatelor mele, dar îndurarea Ta va birui noianul acestora. Iată cu frică stau înaintea Ta, aruncând deznădăjduirea sufletului meu întru adâncul milei Tale. Îndreptează-mi viaţa, Cel ce îndreptezi toată făptura cu cuvântul şi cu puterea cea nespusă a înţelepciunii, Cel ce eşti liman lin al celor cuprinşi de furtuni, şi arată-mi calea în care voi merge. Dă cugetelor mele Duhul înţelepciunii Tale, dăruind nepriceperii mele duh de înţelegere; umbreşte faptele mele cu duhul temerii de Tine şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Cu duh stăpânitor întăreşte alunecarea cugetului meu, ca în fiecare zi, cu Duhul Tău cel bun fiind îndreptat spre lucrul cel de folos, să mă învrednicesc a face poruncile Tale, şi să-mi aduc aminte pururea de slăvită venirea Ta, care va cerceta faptele noastre. Şi să nu laşi ca să mă amăgesc cu frumuseţile cele stricăcioase ale lumii acesteia, ci întăreşte-mă să poftesc câştigarea visteriilor celor ce vor să fie. Că Tu ai zis, Stăpâne, că orice ar cere cineva întru numele Tău, degrab va lua de la Dumnezeu Părintele cel împreună cu Tine veşnic. Pentru aceasta şi eu păcătosul, întru venirea Sfântului Tău Duh, rog bunătatea Ta: câte am cerut, dă-mi-le, spre mântuire. Aşa, Doamne, Cel ce eşti dătător bun şi bogat dăruitor de toată binefacerea, Cel ce dai cu prisosinţă cele ce cerem. Tu eşti Miluitorul, Care fără de păcat Te-ai făcut părtaş trupului nostru, şi Te pleci cu iubire de inimă către cei ce pleacă genunchii la Tine,

curăţire făcându-te păcatelor noastre. Deci dă, Doamne, poporului Tău îndurările Tale; auzi-ne pe noi din locaşul Tău cel sfânt; sfinţeşte-i pe dânşii cu puterea dreptei Tale celei mântuitoare; acoperă-i cu acoperământul aripilor Tale; nu trece făptura mâinilor Tale. Ţie unuia am păcătuit, dar numai Ţie unuia slujim. Nu ştim a ne închina la Dumnezeu străin, nici să tindem mâinile noastre, Stăpâne, la alt Dumnezeu. Iartă nouă greşalele, primind rugăciunile noastre cele cu îngenunchiere; tinde nouă tuturor mână de ajutor. Primeşte rugăciunea tuturor ca o tămâie bineprimită, ce se înalţă înaintea împărăţiei Tale celei preabune.

Rugăciunea a IV-a

Domnului să ne rugăm

Doamne, Doamne, Cel ce ne-ai scăpat de toată săgeata ce zboară ziua, fereşte-ne şi de tot lucrul ce umblă întru întuneric. Primeşte ca o jertfă de seară înălţările mâinilor noastre. Învredniceşte-ne să trecem şi vremea nopţii neprihăniţi, neispitiţi de rele şi ne izbăveşte de toată tulburarea şi frica ce vine asupra noastră de la diavolul. Dăruieşte sufletelor noastre umilinţă şi cugetelor noastre îngrijire de întrebarea la judecata Ta cea înfricoşată şi dreaptă. Pironeşte cu frica Ta trupurile noastre şi omoară păcatul din mădularele noastre cele pământeşti. Ca şi în liniştea somnului să ne luminăm cu privirea la judecăţile Tale. Şi depărtează de la noi toată nălucirea necuviincioasă şi pofta cea vătămătoare. Şi ne scoală în timpul rugăciunii, întăriţi în credinţă şi sporind întru poruncile Tale.

Apoi diaconul zice: Apară, mântuieşte, miluieşte..., Pe Preasfânta, curata..., Pe noi înşine..., **Ecfonisul:** Cu bunăvoirea şi cu harul Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care eşti binecuvântat, cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi îndată: Învredniceşte-ne Doamne în seara aceasta...

După aceea diaconul: Iară şi iară plecând genunchii, Domnului să ne rugăm. **Iar preotul zice**

Rugăciunea a V-a

Izvorule cel pururea izvorâtor de viaţă şi de lumină, Putere creatoare şi împreună-veşnică cu Tatăl, Care ai plinit cu prisosinţă toată iconomia cea pentru mântuirea oamenilor, Hristoase Dumnezeul nostru, Cel ce ai rupt legăturile cele nedezlegate ale morţii şi încuietorile iadului, călcând mulţimea duhurilor celor viclene; Cel ce Te-ai adus pentru noi junghiere nevinovată, dându-ţi spre jertfă trupul Tău cel preacurat, neatins şi neajuns de nici un păcat, şi prin aceasta înfricoşată şi negrăită jertfire, ne-ai dăruit nouă viaţa de veci. Şi pogorându-te în iad ai frânt încuietorile cele veşnice şi celor ce şedeau în întuneric le-ai arătat ieşire; iar pe balaurul cel din adânc şi începătorul răutăţii, cu înţeleaptă uneltire dumnezeiască l-ai vânat, şi cu lanţurile întunericului legându-l în tartar, în focul cel nestins şi în întunericul cel mai din afară l-ai încuiat cu puterea Ta cea nemăsurată. Înţelepciunea Tatălui cea cu nume mare, Care Te-ai arătat mare ajutător celor asupriţi şi ai luminat pe cei ce şedeau întru întuneric şi în umbra morţii, Tu, Doamne al măririi celei veşnice şi Fiule iubit al Părintelui celui Preaînalt, Lumină pururea vecuitoare din Lumina cea de-a pururea, Soare al dreptăţii, auzi-ne pe noi care ne rugăm Ţie şi fă odihnă sufletelor robilor Tăi, a părinţilor şi a fraţilor noştri celor mai înainte adormiţi, şi ale celorlalte rudenii după trup, şi ale tuturor celor de o credinţă cu noi, pentru care şi facem acum pomenire. Că a Ta este stăpânirea peste toţi şi cu mâna Ta ţii toate marginile pământului.

Stăpâne atoateţiitorule, Dumnezeule al părinţilor şi Domnul milei, făcătorul neamului celui muritor şi a celui nemuritor şi a toată firea omenească, care se înfiinţează şi iarăşi se strică; Ziditorule al vieţii şi al morţii, al petrecerii de aici şi al mutării de acolo, Cel ce măsori anii viilor şi rânduieşti timpurile morţii, Care scoţi din iad legând cu slăbire şi dezlegând cu putere; Care iconomiseşti spre trebuinţă cele de aici şi aduci spre folos cele viitoare; Cel ce întăreşti cu nădejdea învierii pe cei loviţi de boldul morţii; Însuţi, Stăpâne al tuturor, Dumnezeul şi Mântuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pământului şi a celor de pe mare departe, Care această zi de pe urmă, marea şi mântuitoarea prăznuire a Cincizecimii, ai arătat-o nouă drept taină a sfintei, de o fiinţă, pururea veşnică, nedespărţită şi neamestecatei Treimi, iar pogorârea şi venirea Sfântului şi de viaţă

făcătorului Duh ai revărsat-o în chip de limbi de foc peste Sfinţii Tăi Apostoli, punându-i binevestitori credinţei noastre celei drepte, şi arătându-i mărturisitori şi prooroci credinţei celei adevărate; Care şi în această sărbătoare cu totul deplină şi mântuitoare ai voit a primi rugăciuni de împăcare pentru cei ţinuţi în iad, dându-ne nouă nădejdi mari că se va trimite de la Tine uşurare şi mângâiere celor cuprinşi de întristări apăsătoare. Auzi-ne pe noi umiliţii robii Tăi care ne rugăm Ţie: odihneşte sufletele robilor Tăi celor mai înainte adormiţi, în loc luminos, în loc cu verdeaţă, în loc răcoros, de unde a fugit toată durerea, întristarea şi suspinarea, şi aşează sufletele lor în locaşurile drepţilor, şi-i învredniceşte păcii şi iertării; că nu morţii Te vor lăuda, Doamne, nici cei din iad nu îndrăznesc a-Ţi aduce Ţie mărturisire, ci noi cei vii Te binecuvântăm şi Te rugăm şi-Ţi aducem rugăciuni de împăcare şi jertfe pentru sufletele lor.

Rugăciunea a VI-a

Domnului să ne rugăm

Dumnezeule, Cel mare şi veşnic, Cel sfânt şi de oameni iubitor, Care ne-ai învrednicit a sta în acest ceas înaintea slavei Tale celei neapropiate, spre cântarea şi lauda minunilor Tale, îndură-Te de noi nevrednicii robii Tăi şi ne dă har a-Ţi aduce cu inimă înfrântă şi cu umilinţă, slăvire întreit sfântă şi mulţumită pentru darurile Tale cele mari, pe care le-ai făcut şi le faci totdeauna către noi. Adu-Ţi aminte, Doamne, de neputinţa noastră şi nu ne pierde pentru nelegiuirile noastre, ci fă mare milă umilinţei noastre ca, scăpând de întunericul păcatului, să umblăm în ziua dreptăţii; şi îmbrăcându-ne în arma luminii, să petrecem nebântuiţi de toată uneltirea vicleanului, şi cu îndrăznire să Te slăvim pentru toate pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi de oameni iubitor. Că întru adevăr, mare taină este, Stăpâne şi făcătorule al tuturor, desfacerea cea trecătoare a făpturilor Tale, şi după aceea întregirea şi odihna lor în odihna cea veşnică. Ţie mulţumim pentru toate: pentru intrarea noastră în lumea aceasta şi pentru ieşirea, care, prin făgăduinţa Ta cea nemincinoasă, mai înainte ne arvuneşte nouă nădejdea învierii şi a vieţii celei nestricăcioase, pe care fă să o câştigăm la a doua Ta venire. Căci Tu eşti şi începătorul învierii noastre şi drept şi de oameni iubitor, judecător pentru cele făcute în viaţă, Stăpân şi Domn al răsplătirii. Care Te-ai şi împărtăşit asemenea cu noi

trupului şi sângelui, pentru milostivirea cea desăvârşită, şi pentru multa Ta îndurare ai primit de voie încercarea fără prihană a patimilor noastre şi în ceea ce ai pătimit Însuţi fiind cercat, Te-ai făcut nouă celor ce ne ispitim, ajutor de bună voie, pentru care ne-ai şi adus pe noi la a Ta nepătimire. Deci, Stăpâne, primeşte cererile şi rugăciunile noastre, şi odihneşte pe toţi părinţii fiecăruia, pe mame, fraţi, surori şi fii, şi pe orice altă rudă şi neam, şi pe toate sufletele care mai înainte au adormit întru nădejdea învierii vieţii de veci. Şi aşează duhurile şi numele lor în cartea vieţii, în sânurile lui Avraam, Isaac şi Iacov, în locaşul celor vii, întru Împărăţia Cerurilor, în raiul desfătării, ducându-i pe toţi prin îngerii Tăi cei luminoşi în sfintele Tale lăcaşuri, ridicând împreună şi trupurile noastre, în ziua pe care o ai rânduit, după făgăduinţele Tale cele sfinte şi nemincinoase. Deci, Doamne, pentru noi robii Tăi nu este moarte când ieşim din trup şi venim la Tine, Dumnezeul nostru, ci schimbare de la cele cu grijă la cele mai bune şi mai înveselitoare, la odihnă şi bucurie. Iar de am şi păcătuit Ţie cu ceva, îndurat fii nouă şi lor, căci nimeni nu este curat de întinăciune înaintea Ta, nici chiar de ar fi viaţa lui numai o zi, ci numai Tu Te-ai arătat pe pământ fără de păcat, Doamne al nostru, Iisuse Hristoase, prin Care toţi nădăjduim a câştiga milă şi iertare de păcate. Pentru aceasta şi nouă şi acelora, ca un bun şi de oameni iubitor Dumnezeu, dezleagă, lasă, iartă căderile noastre în păcate, cele de voie şi cele fără de voie, cele în cunoştinţă şi cele din neştiinţă, cele arătate şi cele ascunse, cele din faptă şi cele din cuget, cele cu cuvântul şi cele din toate umbletele şi mişcările noastre. Şi celor ce mai înainte s-au mutat dăruieşte-le slobozire şi iertare, iar pe noi, cei ce rămânem aici, ne binecuvintează, dăruindu-ne sfârşit bun şi paşnic şi la tot poporul, şi deschizându-ne nouă îndurările milei şi ale iubirii de oameni întru venirea Ta cea înfricoşătoare şi de temut, fă-ne vrednici de împărăţia Ta.

Rugăciunea a VII-a

Domnului să ne rugăm

Dumnezeule cel mare şi preaînalt, Care singur ai nemurire şi locuieşti în lumină neapropiată, Cel ce ai făcut cu înţelepciune toată făptura şi ai despărţit lumina de întuneric, punând soarele spre stăpânirea zilei iar luna şi stelele spre stăpânirea nopţii; Cel ce ne-ai învrednicit pe noi păcătoşii şi

în ziua de astăzi a ne arăta feţei Tale întru mărturisire şi a-Ţi aduce slujire de seară. Însuţi Iubitorule de oameni, Doamne, îndreptează rugăciunea noastră ca o tămâie înaintea Ta, şi o primeşte ca o mireasmă binemirositoare. Şi ne dă nouă seara de acum şi noaptea ce vine, cu pace, îmbracă-ne cu arme de lumină; izbăveşte-ne de frica de noapte şi de tot lucrul ce se întâmplă în întuneric, şi ne dă somnul spre odihna de neputinţa noastră, ferit de toată nălucirea diavolească. Aşa, Stăpâne al tuturor, Dăruitorule de bunătăţi, ca şi în aşternuturile noastre umilindu-ne, să ne aducem aminte şi noaptea de preasfânt numele Tău, şi cu cugetarea la poruncile Tale luminându-ne, să ne sculăm întru bucurie sufletească spre slăvirea bunătăţii Tale aducând cereri şi rugăciuni milostivirii Tale pentru păcatele noastre şi ale poporului Tău; pe care, pentru rugăciunile preasfintei de Dumnezeu Născătoare, cu milă îl cercetează.

Şi diaconul zice: Apără, mântuieşte, miluieşte... Pe Preasfânta, curata...
Ecfonis: Că Tu eşti odihna sufletelor şi a trupurilor noastre şi Ţie slavă înălţăm Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.
Strana: Amin.

După aceea diaconul: Să plinim rugăciunile noastre..., Apără, mântuieşte, miluieşte..., Seara toată desăvârşită..., Înger de pace, credincios..., Milă şi iertare de păcate..., Cele bune şi de folos..., Cealaltă vreme a vieţii..., Sfârşit creştinesc vieţii noastre..., Pe Preasfânta, curata...,

Ecfonis: Că Dumnezeu bun şi iubitor de oameni eşti, şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preotul: Pace tuturor, **Strana:** Şi duhului Tău.

Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecaţi.

Iar preotul zice în taină

Rugăciunea a VIII-a

Doamne Dumnezeul nostru, Care ai plecat cerurile şi Te-ai pogorât pentru mântuirea neamului omenesc, caută spre robii Tăi şi spre moştenirea Ta. Că Ţie, Judecătorului celui înfricoşat şi de oameni iubitor, şi-au plecat capetele robii Tăi, şi şi-au supus grumazul lor, nu de la oameni aşteptând ajutor ci cerând mila Ta şi primind mântuirea Ta; pe care păzeşte-i în tot timpul, în seara de acum şi în noaptea viitoare, de tot vrăjmaşul, de toată lucrarea potrivnică, de cugete deşarte şi de pofte rele.

Ecfonis:

Fie stăpânirea împărăţiei Tale binecuvântată şi preaslăvită, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi cântăm stihirile Stihoavnei, glasul 3-lea:

Acum, spre semn tuturor la arătare, limbile s-au pogorât; căci iudeii, din care este după trup Hristos, răniţi de necredinţă au căzut din harul lui Dumnezeu, şi noi cei dintre păgâni ne-am învrednicit de lumina cea dumnezeiască, întărindu-ne prin cuvintele ucenicilor, care au vestit slava lui Dumnezeu, Binefăcătorul tuturor; cu aceia împreună plecând inimile şi genunchii, cu credinţă să ne închinăm Mântuitorului sufletelor noastre, întărindu-ne prin Sfântul Duh,.

Stih: **Inimă curată zideşte întru mine Dumnezeule...**

Acum Duhul cel Mângâitor S-a vărsat peste tot trupul; căci începând de la ceata Apostolilor, de la dânşii, prin împărtăşire, a revărsat harul asupra celor credincioşi; şi încredinţează venirea Sa cea puternică, împărţind ucenicilor limbile cele în chip de foc, spre lauda şi slava lui Dumnezeu. Pentru aceasta, luminându-ne inimile cu priceperea şi întărindu-ne în credinţă prin Sfântul Duh, să ne rugăm să se mântuiască sufletele noastre.

Stih: **Nu mă lepăda pe mine de la faţa Ta...**

Acum se îmbracă cu putere de sus Apostolii lui Hristos, căci Mângâitorul îi înnoieşte pe dânşii cu înnoirea tainică a cunoştinţei; pe care cu graiuri străine şi înalte vestindu-o, ne învaţă a cinsti Fiinţa cea veşnică, şi una în trei Ipostasuri a lui Dumnezeu Binefăcătorul tuturor. Pentru aceasta luminându-ne cu învăţăturile acelora, să ne închinăm Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, rugându-ne să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., glasul, al 8-lea:

Veniţi, popoarelor, să ne închinăm Dumnezeirii celei în trei Ipostasuri: Fiului în Tatăl, împreună cu Sfântul Duh. Că Tatăl a născut afară de veci pe Fiul Cel împreună veşnic şi împreună pe

scaun şezător, şi Duhul Sfânt era în Tatăl împreună cu Fiul slăvit. O putere, o Fiinţă, o Dumnezeire, căreia toţi închinându-ne zicem: Sfinte Dumnezeule, Cel ce toate le-ai făcut prin Fiul, cu împreună-lucrarea Sfântului Duh; Sfinte tare, prin Care pe Tatăl am cunoscut şi prin Care Duhul Sfânt a venit în lume; Sfinte fără de moarte, Duhule Mângâitor, Care din Tatăl purcezi şi întru Fiul Te odihneşti; Treime Sfântă, slavă Ţie.

Deci: Acum slobozeşte pe robul..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., şi îndată Troparul sărbătorii glasul, al 8-lea:

Bine eşti cuvântat Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce preaînţelepţi pe pescari ai arătat, trimiţându-le lor Duhul Sfânt, şi printr-înşii lumea ai vânat, Iubitorule de oameni, slavă Ţie.

Şi apolisul aceasta:

Cel ce din sânurile Tatălui S-a deşertat şi a luat toată firea noastră omenească şi a îndumnezeit-o, iar după aceasta iarăşi la ceruri suindu-Se a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu şi Tatălui, şi a trimis peste sfinţii ucenici şi Apostoli, Duhul cel dumnezeiesc şi Sfânt, Cel de o fiinţă şi de o putere, întocmai slăvit şi împreună veşnic, şi printr-Însul i-a luminat pe ei, şi prin ei pe toată lumea; Hristos Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei şi nevinovatei Sfintei Sale Maici, ale sfinţilor, măriţilor, prea lăudaţilor de Dumnezeu prooroci şi purtători de Duh Apostolii, şi ale tuturor sfinţilor, să ne miluiască şi să ne mântuiască pe noi, ca un bun şi iubitor de oameni. Amin.

SINAXAR
PESTE TOT ANUL

Se cuvine a şti că:

Praznicele sunt despărţite în: mari, de mijloc şi mici.

• Praznicele mari sunt:

Ale lui Hristos şi ale Născătoarei de Dumnezeu.
Ale Înaintemergătorului, două: Naşterea şi Tăierea.
Şi ale sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel.
Acestea au semn o cruce roşie înconjurată de 2 semicercuri (†)

• Praznicele de mijloc

Sunt ale Sfinţilor şi au semn o cruce roşie cu un semicerc †)

La praznicele mari şi de mijloc se face priveghere.

• Praznicele mici sunt:

La cele ce au o cruce neagră † nu se face priveghere, ci se cântă numai polieleu.

Cele ce au semnul acesta „X)" înseamnă că au Slavoslovie mare şi se face dezlegare la vin şi untdelemn.

Iar cele ce au semnul acesta „X" înseamnă că au slujba pe şase.

LUNA SEPTEMBRIE

Are 30 de zile. Ziua are 12 ore şi noaptea 12.

1. † În ziua dintâi, adică a anului nou bisericesc. Pomenirea cuviosului Părintelui nostru Simeon Stâlpnicul şi arhimandritul, şi a mamei lui Marta. Soborul în cinstea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu cel de la Maisine. Sf. Mc. Aitala. Sfintele 40 femei Muceniţe şi Sf. Amun Diaconul, dascălul lor. Sf. Mc. Calista, Evod şi Ermoghen, fraţi buni. Pomenirea dreptului Isus, fiul lui Navi, şi aducerea aminte de Arderea cea Mare. *Praznic şi dezlegare la vin şi untdelemn.*

2. Sf. Mc. Mamant şi Sf. Ier. Ioan Postitorul, Patriarhul Constantinopolului.

3. Sf. Sfinţitul Mc. Antim, episcopul Nicomidiei, şi Sf. Cuviosului Teoctist; Sf. Vasilisa; Sf. Aristion, episcopul Alexandriei.

4. Sf. Sfinţ. Mc. Vavila, episcopul Antiohiei, şi Sf. Prooroc Moise, văzătorul de Dumnezeu; Sf. Vavila dascălul; Sf. Ermiona.

5. † Sf. Prooroc Zaharia, tatăl Sf. Ioan Botezătorul; Sf. Mc. Urban, Teodor, Medinon şi Avdeu episcopul.

6. † Pomenirea minunii ce sa făcut în Colose de Arhistrategul Mihail; Sf. Mc. Eudoxie, Zinon, Romii şi Macarie.

7. Înaintepraznuirea Naşterii Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei; Sf. Mc. Sozont; Sf. Ap. Evod şi Onisifor episcopul.

8. (†) Naşterea Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare şi pururi Fecioară Maria. *Praznic Sărbătoare şi dezlegare la peşte.*

9. X Sf. şi drepţii Dumnezeieşti Părinţi Ioachim şi Ana; Sf. Mc. Severian; Cuviosul Teofan Mărturisitorul.

10. Închinarea Sfintei Cruci; Sf. femei Mc. Minodora, Mitrodora şi Nimfodora; Sf. Ap. Apelie, Luca şi Clement.

11. Închinarea Sfintei Cruci; Sf. Cuv. Teodora, cea din Alexandria şi Sf. Cuv. Eufrosin.

12. Închinarea Sfintei Cruci; Sf. Mc. Autonom, Macedonie şi Teodul, Sf. Teodor, episcopul Alexandriei. Slujba Sf. Mc. Autonom se cântă în ziua de 11, pentru că întru această zi se sfârşeşte Praznicul Naşterii Născătoarei de Dumnezeu. *Dezlegare la vin şi*

untdelemn.

13. †) Pomenirea înnoirii bisericii învierii lui Hristos Dumnezeului nostru; Înainte Prăznuirea înălţării Cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; Sf. Mc. Cornelie sutaşul, Lucian şi Leontie; Sfântul Cuvios Ioan de la Prislop. *Dezlegare la vin şi untdelemn.*

14. (†) Înălţarea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci. *Post ori în ce zi s-ar întâmpla.*

15. † Sf. Mare Mc. Nichita Romanul; Sf. Părintele nostru Visarion, arhiepiscopul Larisei, făcătorul de minuni; Sfântul Ierarh Iosif de la Partoş; Cuviosul Filotei preotul.

16. X Sfintele şi a tot lăudatele mari Mc. Eufimia şi Meletina.

17. Sfânta Mc. Sofia şi cele trei fiice ale ei: Pistis, Agapi şi Elpida; Sfânta Agatoclia şi Teodota.

18. Cuv. Eumenie, episcopul Gortinei, făcătorul de minuni; Sfânta Muceniţă Ariadna.

19. Sf. Mc. Trofim, Savatie şi Dorimedont.

20. X Sf. M. Mc. Evstatie şi soţia sa Teopista şi cu cei doi fii ai lor: Agapie şi Teopist; Sfinţii Mărturisitori Ipatie episcopul şi Andrei preotul.

21. Sf. Apostol Codrat din Magnesia, şi Sf. Prooroc Iona. Întru această zi se sfârşeşte praznicul înălţării cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci şi se cântă toate ale praznicului; iar slujba Apostolului se cântă la 22 septembrie.

22. Sf. Sfinţit Mc. Foca, episcopul de la Sinopi, Isaac şi Martin. Sfântul ierarh Mucenic Teodosie de la Mănăstirea Brazi.

23. †) Zămislirea Sf. Prooroc înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan. Cuv. Xantipa şi Polixenia şi muceniţa Raida. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

24. † Sfânta întâia Muceniţă şi întocmai cu Apostolii Tecla; Cuviosul Coprie.

25. Cuv. Maica noastră Eufrosina.

26. †) Mutarea Sf. Ap. şi Ev. Ioan de Dumnezeu cuvântătorul. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

27. Sf. Mc. Calistrat şi cei împreună cu dânsul 49 de Mucenici; Sfânta Muceniţă Epiharia; Sfinţii Apostoli Marcu, Aristarh şi Zinon; Sfântul Ierarh Antim Ivireanu.

28. † Cuv. Părintele nostru Hariton Mărturisitorul; Sfântul Prooroc Varuh; Sfântul Mucenic Pimen. *Dezlegare la vin şi untdelemn.*

29. X Cuv. Părintele nostru Chiriac Sihastrul; Sfânta Muceniţă Gudelia;

30. X Sf. sfinţit Mc. Grigorie, episcop al Armeniei celei mari; Muceniţele Ripsimia, Gaiani şi cele împreună cu ele.

LUNA OCTOMBRIE

Are 31 de zile. Ziua are 11 ore şi noaptea 13.

1. (†) Acoperământul Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria. Sf. Apostol Anania, unul din cei şaptezeci, şi Cuv. Părintele nostru Romano cântăreţul.

2. X Sf. Sfinţit Mc. Ciprian şi Sf. Muceniţă Iustina fecioara; Cuviosul Teofil Mărturisitorul. Pomenirea sfântului, fericitului Andrei cel nebun pentru Hristos.

3. X Sf. Sfinţit Mc. Dionisie Areopagitul; Dionisie, Elefterie şi Rustic; Preacuviosul Părinte Ioan Hozevitul, episcopul Cezareii.

4. Sf. Părintele nostru Ierotei, episcopul Atenei; Sfinţii Mucenici: Audact, Domnina şi Calistena.

5. Sfânta Muceniţă Haritina şi Mamelta.

6. X) Sf. Apostol Toma; Sfânta Muceniţă Erotiida. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

7. Sf. Mc. Serghie şi Vah; Sfinţii Polihronie, Iulian prezbiterul şi Chesarie diaconul.

8. Cuv. Maica noastră Pelaghia; Sfânta Taisia.

9. X) Sf. Ap. Iacov al lui Alfeu; Cuv. Andronic şi Atanasia soţia lui. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

10. Sf. Mc. Evlampie şi Evlampia sora lui, şi Teofil Mărturisitorul.

11. Sfântul Apostol Filip, unul din cei şapte diaconi; Cuviosul Părintele nostru Teofan Mărturisitorul, mitropolitul Niceii; Sfintele Muceniţe Zenaida şi Filonila.

†) Duminică, după 11 ale acestei luni, cântăm slujba Sfinţilor Părinţi cari au fost la al VIIlea Sobor ce sa ţinut la Niceea (787).

12. Sfinţii Mucenici Prov, Tarah şi Andronic. Preacuviosul Părintele nostru Cosma, făcătorul de cântări, episcopul Maiumei.

13. Sfinţii Mucenici Carp, Papil, Agatodor, Agatonica, Florentie, Dioscor, Veniamin diaconul şi Antigon.

14. †) Cuv. Maica noastră Parascheva (ale cărei Sf. Moaşte se află în Catedrala Sf. Mitropolii a Iaşilor). Sfinţii Mucenici: Nazarie, Ghervasie, Protasie, Chelsie, Silvan şi Petru Avselemul. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

15. Sfinţitul Cuvios şi Mucenic Luchian, preotul Antiohiei; Cuvioşii Savin episcopul şi Vars, episcopul Edesei. Tot în această zi pomenirea Preacuviosul, părintele nostru Eutimie cel nou.

16. Sfântul Mucenic Longhin sutaşul; Cuviosul Mal.

17. Sfântul Prooroc Osia; Cuviosul Mucenic Andrei Criteanul.

18. X Sfântul Apostol şi Evanghelist Luca; Sfinţii Mucenici Iulian şi Martin. *Dezlegare la vin şi untdelemn.*

19. Sfântul Prooroc Ioil; Sfinţii Mucenici Uar, Felix şi Sadot.

20. X Sfinţii Mari Mucenici Artemie, Evor, Evnoi şi Matroana; Cuviosul Gherasim cel Nou.

21. X Cuviosul Ilarion cel Mare; Cuvioşii Mărturisitori: Visarion Sarai, Sofronie de la Cioara şi Mucenicul Oprea din Sălişte şi Sfinţii Preoţi Mărturisitori: Ioan din Galeş şi Moise Măcinic din Sibiel.

22. Sfântul şi întocmai cu Apostolii Averchie, episcopul Ierapolei, făcătorul de minuni; Sfinţii şapte tineri din Efes: Maximilian, Iamvlih, Martinian, Dionisie, Antonin, Exacustodian şi Constantin; Sfinţii Mucenici Alexandru episcopul, Iraclie, Teodota, Gligheria, Ana şi Elisabeta.

23 X) Sfântul Mucenic şi Apostol Iacov, fratele (ruda) Domnului; Ignatie patriarhul şi Preacuviosul Macarie Romanul. *Dezlegare la vin şi untdelemn.*

24. Sfântul Mare Mucenic Areta şi cei împreună cu dânsul Sfinţii Mucenici Valentin şi Sevastiana: Cuviosul Proclu, patriarhul Constantinopolului.

25. Sfinţii Mucenici Marcian, Martirie şi Anastasie; Sfânta Tavita.

26. †) Sf. Mare Mucenic Dimitrie izvorâtorul de mir. *Praznic Dezlegare la untdelemn şi vin.*

27. †) Cuv. Părintele nostru Dimitrie cel nou, din Basarabi (ale cărui sfinte Moaşte se află în Catedrala Patriarhiei din Bucureşti). Sf. Mc. Nestor. *Dezlegare la untdelemn şi vin.*

28. Sfinţii Mucenici Terentie şi Neonila, soţia lui şi cei şapte copii ai lor: Sarvil, Nita, Ierax, Teodul, Fota, Vila şi Evnichi; Cuviosul Părintele nostru Ştefan Savaitul şi Firmilian, episcopul Cezareii Capadociei. Sfânta muceniţă Paraschevi şi cel dintru sfinţi, părintele nostru Arsenie, Arhiepiscopul Serbiei, la anul 1232.

29. Sfânta Cuvioasă Muceniţă Anastasia Romana; Cuviosul Părintele nostru Avramie, Preacuvioasa Ana şi Sfânta Muceniţă Melitina.

30. Sfinţii Mucenici şi fraţi Zenovie, episcopul şi Zenovia, sora lui, Eutropia, Apostolul Cleopa şi Iosif patriarhul; Marcian, episcopul Siracusei; Alexandru, Cronion, Iulian, Macarie; Asterie şi fraţii săi, Claudie şi Neon şi sora lor Neonila.

31. Sfinţii Apostoli Apelie, Stahie, Amplie, Urban, Aristobul, Narcis; Sfinţii Mucenici Epimah şi Iacob, episcopul Migdoniei.

L U N A N O I E M B R I E

Are 30 de zile. Ziua are 10 ore şi noaptea 14.

1. X Sfinţii Doctori, fără de arginţi Cosma şi Damian, din Asia; Sfântul Ermininghеld; Sfintele Muceniţe Chiriena şi Iuliana; Sfinţii Mucenici Chesarie, Dasie, Ioan episcopul şi Iacob preotul. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

2. Sfinţii Mucenici Achindin, Pigasie, Aftonie, Elpidifor, Anempodist, Eudoxie şi Agapie; Preacuviosul părinte Marcian.

3. Sfinţii Mucenici Achepsima, Iosif şi Aitala diaconul; pomenirea înnoirii bisericii Sfântul Mare Mucenic Gheorghe din Lida, unde este pus cinstitul lui trup; Sfântul Ahemenid Persul.

4. Cuviosul Părintele nostru Ioanichie cel Mare; Sfinţii Mucenici Nicandru episcopul şi Ermeu preotul; Sfântul Mucenic Porfirie.

5. Sfinţii Mucenici Galaction şi Epistimia; Sfinţii Silvan şi Grigorie arhiepiscopul; Sfinţii Apostoli din cei 70: Ermeu, Lin, Gaie, Filolog şi Patrova.

6. X Sfântul Părintele nostru Pavel Mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului; Cuviosul Luca.

7. Sfinţii 33 de Mucenici din Melitina; Cuviosul Părintele nostru Lazăr, făcătorul de minuni, care a sihăstrit în muntele Galisiei.

8. †) Soborul Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil şi ai tuturor cereştilor puteri. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

9. Sfântul Mucenic Onisifor şi Porfirie; Cuvioasa Matroana şi Teoctista; Sfinţii Mucenici: Castor, Claudiu, Nicostrat, Sempronian şi Simpliciu; Sfântul Artemon; Cuviosul Simeon; Sfânta Eustolia şi Sopatra; Sfântul Mucenic Antonie.

10. Sfinţii Apostoli din cei 70: Olimp, Rodion, Erast, Sosipatru şi Cvart; Sfinţii Mucenici: Orest şi Mil episcopul.

11. X) Sfinţii Mucenic Mina, Victor şi Vichentie; Sfânta Muceniţă Ştefanida. Cuviosul Părintele nostru Teodor Studitul, Mărturisitorul.

12. X Sfântul Părintele nostru Ioan cel Milostiv, patriarhul Alexandriei; Cuviosul Părintele nostru Nil Pustnicul; Preacuviosul Părinte Martin; Sfântul Prooroc Ahia.

13. †) Cel între sfinţi Părintele nostru Ioan Gură de Aur, patriarhul Constantinopolului. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

14. † Sfântul şi întru tot lăudatul Apostol Filip, unul din cei 12 Apostoli şi Sfântul

Grigore Palama arhiepiscopul Tesalonicului *Dezlegare la peşte.*

15. Sfinţii Mucenici şi Mărturisitori: Gurie, Samona şi Aviv diaconul; Sfinţii Mucenici: Elpidie, Marcel şi Eustochie; Sfântul Cuvios Paisie de la Neamţ. *Din această zi se începe postul Naşterii Domnului.*

16. X) Sfântul Apostol şi Evanghelist Matei. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

17. X Sfântul Grigorie Taumaturgul, episcopul Neocezareii, făcătorul de minuni; Cuviosul Lazăr Zugravul.

18. Sfinţii Mucenici Platon, Romano şi Zaheu.

19. Sfântul Prooroc Avdie; Sfântul Mucenic Varlaam, Azi, Agapie şi Iliodor.

20. †) Cuviosul Părintele nostru Grigorie Decapolitul (ale cărui sfinte moaşte se află în Sfânta Mănăstire Bistriţa din judeţul Vâlcea). Înaintepăznuirea intrării în biserică a Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei; Părintele nostru Proclu, patriarhul Constantinopolului; Sfântul Mucenic Dasie din Durostor; Sfinţii Mucenici: Nirsa episcopul şi Iosif episcopul; Sfinţii Mucenici Eustatie, Tespesie şi Anatolie.

21. (†) Intrarea în biserică a Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare şi pururea Fecioara Maria. *Praznic şi dezlegare la peşte şi vin.*

22. Sfinţii Apostoli din cei 70: Filimon, Onisim, Arhip şi Apfia şi cei împreună cu dânşii; Sfânta Muceniţă Cecilia; Sfinţii Mucenici: Valerian, Tiburtie, Menign Piuarul şi Antim.

23. Sfântul Ierarh: Grigorie, episcopul Acragantelor şi Amfilohie; Cuviosul Sisinie Mărturisitorul; Sfântul Cuvios Antonie de la Iezeru Vâlcea.

24. Sfinţii Mucenici Clement, episcopul Romei, şi Petru, episcopul Alexandriei.

25. X Sfânta Mare Muceniţă Ecaterina; Sfântul Mare Mucenic Mercurie; Preacuviosul Părinte Petru Sihastrul. *În această zi se odovăieşte praznicul Intrării în Biserică. Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

26. Cuviosul Părintele nostru Alipie stâlpnicul şi Cuviosul Stelian Paflagonul; Preacuvioşii Părinţi: Nicon, Acachie, Iacov Pustnicul şi Sil.

27. X Sfântul Mare Mucenic Iacov Persul; Cuviosul Natanael; Sfântul Onufrie.

28. X Sfântul Cuviosul Mucenic Ştefan cel Nou; Sfântul Mucenic Irinarh.

29. Sfinţii Mucenici Paramon şi Filumen.

30. † Sfântul şi întru tot lăudatul Apostol Andrei, cel întâi chemat, luminător al Sciţiei Mari şi al celei Mici; Sfântul Frumentie episcopul Indiei. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

L U N A D E C E M B R I E

Are 31 de zile. Ziua are 9 ceasuri şi noaptea 15.

1. Sfântul Prooroc Naum; Cuviosul Filaret Milostivul; Sfântul Mucenic Anania Persul.

2. Sfântul Prooroc Avacum; Sfânta Muceniţă Miropa; Cuvioşii Părinţi: Ioan, Iraclemon, Andrei şi Teofil.

3. Sfântul Prooroc Sofonie; Cuviosul Ioan Sinaitul (Sihastrul) episcopul Coloniei; Sfântul Mucenic Teodor; Cuviosul Părinte Teodul.

4. † Sfânta Mare Muceniţă Varvara; Cuviosul Părintele nostru Ioan Damaschin; Cuviosul Părinte Ioan, episcopul Polivatului.

5. † Preacuviosul şi purtătorul de Dumnezeu Părintele nostru Sava cel sfinţit; Sfântul Mucenic Anastasie.

6. †) Cel între sfinţi Părintele nostru Nicolae, arhiepiscopul Mirei Lichiei, făcătorul de minuni. *Sărbătoare. Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

7. † Sfânta Muceniţă Filofteia fecioara (ale cărei sfinte moaşte se află în Sfânta Mănăstire din Curtea de Argeş). Sfântul Ierarh Ambrozie, episcopul Mediolanului.

8. Cuvioşii Părinţii noştri Patapie şi Sofronie episcopul Ciprului; Sfinţii Apostoli din cei 70: Sosten, Apolo, Chifa, Tihic, Epafrodit, Cezar şi Onisifor.

9. X) Zămislirea Sfintei Fecioare de către strămoaşa Ana; Proorocită Ana; Cuviosul Părinte Ştefan cel strălucit.

10. Sfinţii Mucenici Mina Calicheladul, Ermogen, Evgraf, Ghemel; Cuviosul Părinte Toma Defurchinu.

11. Sfinţii Părinţii noştri Daniel Stâlpnicul şi Luca; Sfântul Mucenic Varsava; Sfinţii Mucenici: Achepsei şi Aitala; Terentie, Vichentie, Emilian şi Vevea.

12. † Sfântul Ierarh Spiridon, făcătorul de minuni; Sfântul Alexandru, arhiepiscopul Ierusalimului; Sfântul Mucenic Sinet.

13. † Sfinţii Mucenici Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest; Sfânta Muceniţă Lucia fecioara; Cuviosul Arsenie cel din Latro.

14. Sfinţii Mucenici Tirs, Levchie, Calinic, Filimon, Apolonie şi Arian.

15. X Sfinţii sfinţiţi Mucenici Elefterie, Suzana şi Vah cel Nou; Cuviosul Părintele

nostru Pavel cel din Latro.

16. Sfântul Prooroc Agheu; Sfântul Mucenic Marin; Sfânta Teofana împărăteasa.

17. X Sfântul Prooroc Daniel şi Sfinţii trei tineri: Anania, Azaria şi Misail. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

18. Sfântul Mucenic Sebastian; Sfânta Muceniţă Zoe şi cei împreună cu dânşii; Sfântul Modest, arhiepiscopul Ierusalimului; Cuviosul Fior; Sfântul Mucenic Eviot; Cuviosul Daniil Sihastrul de la Voroneţ.

19. Sfântul Mucenic Bonifatie; Cuviosul Grighentie; Sfinţii Mucenici: Ilie, Prov, Ares, Timotei şi Polieuct.

20. X Înaintepăznuirea Naşterii după trup a Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos; Sfântul sfinţitul Mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu; Cuviosul Părinte Filogonie, patriarhul Antiohiei.

21. Sfânta Muceniţă Iuliana cea din Nicomidia, Sfântul Mucenic Temistocle.

22. Sfântul Mare Muceniţă Anastasia; Sfântul Mucenic Hrisogon şi

23. X Sfinţii zece Mucenici din Creta; Cuvioşii Pavel şi Naum.

24. Sfânta Cuvioasă Muceniţă Eugenia şi cele împreună cu dânsa.

25. (†) Naşterea cea după trup a Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. *Praznic şi dezlegare la toate cele de mâncare, din această zi până în ajunul Bobotezei.*

26. X) Soborul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu; Sfântul Mucenic Eftimie, episcopul Sardelor. † Tot în această zi se face şi pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru, de Dumnezeu purtătorului, Nicodim cel Sfinţit de la Tismana (din ale cărui sfinte moaşte se află o parte la a sa sfântă Mănăstire Tismana din judeţul Gorj).

27. †) Sfântul Apostol întâiul Mucenic şi Arhidiacon Ştefan; Cuviosul Părintele nostru Teodor Mărturisitorul şi fratele său Teofan, făcătorul de canoane.

28. Sfinţii douăzeci de mii de Mucenici, cei arşi în Nicomidia; Sfântul Glicherie preotul; Sfânta Domna.

29. Sfinţii paisprezece mii de prunci, ucişi de Irod; Cuviosul Părintele nostru Marcel, egumenul mănăstirii celor Neadormiţi (Achimiţilor); Cuviosul Tadeu Mărturisitorul.

30. Sfânta Muceniţă Anisia; Cuvioasa Teodora; Sfântul Mucenic Fileter.

31. Cuvioasa Melania romana; Cuviosul Zotic preotul, hrănitorul de orfani; Sfântul Mucenic Hermes din Bononia (Vidin). În această zi se odovăieşte praznicul Naşterii Domnului.

LUNA IANUARIE

Are 31 de zile. Ziua are 10 ceasuri şi noaptea 14.

1. (†) Tăierea împrejur cea după trup a Domnului nostru Iisus Hristos; cel întru sfinţi Părintele nostru Vasile cel Mare, arhiepiscopul Cezareii Capadociei.

2. Înainte-prăznuirea Botezului Domnului; Sfântul Silvestru, episcopul Romei; Sfinţii Mucenici: Argheu, Narcis şi Marcelin din Tomis. Sfântul Serafim de Sarov.

3. Sfântul Prooroc Maleahi; Sfântul Mucenic Gordie; Sfântul Mucenic Filie episcopul de Tomis.

4. Soborul Sfinţilor 70 de Apostoli; Cuviosul Părintele nostru Teoctist, egumenul de la Cucumia Siciliei; Sfinţii Mucenici Zosima Monahul şi Atanasie; Cuvioasa Apolinaria.

5. Sfinţii Mucenici Teopempt şi Teona; Cuvioasa Sinclitichia. *Ajunul Botezului Domnului; Post în orice zi s-ar întâmpla.*

6. (†) Sfântul Botez al Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. *Praznic şi dezlegare la toate cele de mâncare.*

7. X) Soborul Sfântul slăvitului Prooroc Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan. *Praznic şi dezlegare la peşte şi vin.*

8. Cuviosul Părinte Gheorghe Hozevitul şi Emilian Mărturisitorul; Cuvioasa Maica noastră Domnica; Sfinţii mucenici: Iulian; Vasilisa şi Carterie.

9. Sfântul Mucenic Polieuct; Cuviosul Eustratie.

10. După prăznuirea Botezului Domnului; Sfântul Ierarh Grigorie episcopul Nişei; Cuvioşii Dometian, episcopul Meletinei şi Marcian preotul; Cuviosul Antipa de la Calapodeşti.

11. † Cuviosul Părintele nostru Teodosie, începătorul vieţii călugăreşti de obşte; Cuviosul Părinte Teodosie din Antiohia. *Dezlegare la vin şi untdelemn.*

12. După-prăznuirea Botezului Domnului; Sfintele Muceniţe Tatiana diaconiţa şi Eutasia; Sfinţii Mucenici Petru Avesalonitul şi Mertie. Sf. Sava Arhiepiscopul Sârbilor.

13. După-prăznuirea Botezului Domnului; Sfinţii Mucenici: Ermil şi Stratonic din Singidunum; Cuviosul Iacob din Nisibe.

14. Cuvioşii Părinţii noştri cei ucişi în Sinai şi Rait. *Astăzi se odovăieşte praznicul*

Botezului Domnului.

15. X Cuvioşii Părinţii noştri Pavel Tebeul şi Ioan Colibaşul; Sfântul Mucenic Ponsofie.

16. X Cinstirea lanţului Sfântului slăvitului şi întru tot lăudatului Apostol Petru; Sfinţii Mucenici şi fraţi buni: Pevsip, Elasip şi Mesip şi a bunicii lor, Neonila. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

17. †) Cuviosul şi purtătorul de Dumnezeu Părintele nostru Antonie cel Mare. *Praznic şi dezlegare la vin şi la untdelemn.*

18. † Sfinţii Ierarhi Atanasie şi Chiril; Sfântul Ierarh Maxim Mitropolit al Ţării Româneşti. *Praznic şi dezlegare la vin şi untdelemn.*

19. †) Sfântul Ierarh Mărturisitor Marcu al Efesului, Cuvioşii Părinţii noştri Macarie Egipteanul şi Macarie Alexandrinul, Arsenie şi Sfânta Eufrasia.

20. † Cuviosul şi de Dumnezeu purtătorul Părintele nostru Eftimie cel Mare; Sfinţii Mucenici Vas, Eusebiu, Eutihiu, Vasilid, In, Pin şi Tim. *Praznic şi dezlegare la vin şi la untdelemn.*

21. Cuviosul Părintele Maxim Mărturisitorul; Sfinţii Neofit, Evghenie, Candid, Valerian şi Achila; Cuviosul Părinte Zosim; Sfânta Irina.

22. X Sfântul Apostol Timotei; Sfântul Cuvios Mucenic Anastasie Persul; Sfinţii Mucenici: Manuil, Gheorghe, Petru, Leon, Sioniu, Gavril, Ioan şi Parod. *Dezlegare la vin şi untdelemn.*

23. X Sfinţii Mucenici Clement, episcopul Ancirei, şi Agatanghel; Cuvioşii Părinţi: Mavisma Sirul şi Salaman sihastrul.

24. Cuvioasa Maica noastră Xenia; Sfinţii Mucenici Vavila, Timotei, Agapie, Pavel, Pavsirie şi Teodoţion.

25. †) Sfântul Ierarh Grigorie de Dumnezeu cuvântătorul, patriarhul Constantinopolului; Sfântul Bretanion episcopul Tomisului; Cuviosul Publie *Praznic şi dezlegare la vin şi untdelemn.*

26. Cuviosul Părintele nostru Xenofont, soţia sa Maria şi fiii lor Arcadie şi Ioan; Cuviosul Simeon; Sfinţii Mucenici Anania şi Petru.

27. † Aducerea moaştelor celui între sfinţi Părintele nostru Ioan Gură de Aur. *Praznic şi dezlegare la vin şi la untdelemn.*

28. X Cuvioşii Părinţii noştri Efrem Sirul, Paladie şi Iacob Sihastrul.

29. X Aducerea moaştelor Sfântul Sfinţitului Mucenic Ignatie,; Sfinţii Mucenici: Filotei, Iperehie, Aviv, Iulian, Romano, Iacob, Silvan, Luca, Mochie, Sarvil, Veveia şi Varsemeu.

30. †) Sfinţii trei Mari Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie de Dumnezeu Cuvântătorul şi Ioan Gură de Aur; Sfântul Sfinţit Mucenic Ipolit, episcop al Romei. *Praznic şi dezlegare la vin şi la untdelemn.*

31. X Sfinţii Doctori şi făcători de minuni fără de arginţi Chir şi Ioan

LUNA FEBRUARIE

Are 28 de zile, iar de este an bisect, 29. Ziua are 11 ceasuri şi noaptea 13.

1. Înainte-prăznuirea întâmpinării Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos; Sfântul Mucenic Trifon, Sfintele Muceniţe Perpetua şi Felicitas; Preacuviosul Petru, cel din Galatia.

2. (†) Întâmpinarea Domnului nostru Iisus Hristos; Sfinţii Mucenici Iordan şi Gavriil. *Praznic şi dezlegare la peşte*.

3. X Sfântul şi Dreptul Simeon, de Dumnezeu primitorul; Sfânta Ana proorociţa; Sfinţii Mucenici: Adrian, Evul, Vlasie, Pavel şi Simon

4. Cuvioşii Părinţi: Isidor Pelusiotul şi Nicolae Mărturisitorul; Sfântul Mucenic Avramie.

5. Sfintele Muceniţe Agatia şi Teodula; Preacuviosul Părinte Teodosie din Scopelon.

6. †) Sfântul Ierarh Fotie cel Mare, Patriarhul Constantinopolului, Cuviosul Părintele nostru Vucol, episcopul Smirnei; Sfinţii Mucenici Iulian, Fausta, Evilasiu şi Maxim.

7. Cuvioşii Părinţii noştri Partenie, episcopul Lampsacului, şi Luca din Elada; Sfinţii 1003 Mucenici din Nicomidia. *Dezlegare la vin şi untdelemn.*

8. X Sfântul Mare Mucenic Teodor Stratilat; Sfântul Prooroc Zaharia; Sfintele surori Marta şi Maria.

9. Sfinţii Mucenici Nichifor, episcopul Marcel, Filagriu şi Pangratie. *Astăzi se odovăieşte praznicul Întâmpinării.*

10. † Sfântul sfinţit Mucenic Haralambie; Sfintele Muceniţe Enata şi Valentina; Preacuviosul Părinte Zenon. *De nu este Postul cel Mare se cântă şi slujba Sfântului Mucenic Nichifor.*

11. Sfântul sfinţit Mucenic Vlasie, episcopul Sevastiei; Sfânta Teodora împărăteasa.

12. Cei între sfinţi Părinţii noştri Meletie, arhiepiscopul Antiohiei celei mari, şi Antonie patriarhul; Sfântului Mucenic Hristea;

13. Cuviosul Părintele nostru Martinian; Sfinţii Apostoli Acvila şi Priscila;

14. Cuvioşii Părinţii Auxenţiu, Maron şi Avraam.

15. Sfântul Apostol Onisim; Sfântul Mucenic Maior; Sfântul Părinte Eusebiu.

16. Sfinţii Mucenici Pamfil, Valentin şi cei împreună cu dânşii; Cuvioşii Flavian şi Maruta.

17. X Sfântul Mare Mucenic Teodor Tiron; Sfânta Mariamna. Preacuviosul Părinte Auxiviu, episcopul. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

18. Sfântul Părintele nostru Leon, episcopul Romei; Cuvioşii Agapit, Mariani şi Pulheria; Sfinţii Mucenici: Leon şi Parigoriu. Sfântul Mucenic Valeriu, cel ce în temniţă s-a săvârşit.

19. Sfinţii Apostoli: Arhip, Filimon şi Apfia; Cuviosul Eugeniu, Macarie, Ravula şi Conon; Sfinţii Mucenici: Maxim, Teodot şi Isihie.

20. Cei între sfinţi Părinţii noştri Leon, episcopul Cataniei, şi Agaton; Cuviosul Visarion; Sfântul Mucenic Sadoc episcopul.

21. Cuviosul Părintele nostru Timotei; Sfântul Eustaţiu, episcopul Antiohiei; Sfântul Părinte Gheorghe, episcopul Amastridei; Sfântul Mucenic Mauriciu.

22. Aflarea cinstitelor moaşte ale Sfinţilor celor din Evghenia. Cuvioşii Atanasie, Talasie, Irineu (Limneu) şi Varadat; Sfânta Antusa.

23. † Sfântul sfinţit Mucenic Policarp, episcopul Smirnei; Sfânta Gorgonia; Preacuvioşii Părinţi: Ioan, Moise, Antioh, Antonin, Zevina, Polihronin, Moise şi Damian.

24. †) Întâia şi a doua Aflare a cinstitului cap al Sfântului slăvitului Prooroc, Înaintemergător şi Botezător Ioan. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

25. Sfinţii Tarasie, arhiepiscopul Constantinopolului, Alexandru şi Ipatie.

26. Cel între sfinţi Părintele nostru Porfirie, arhiepiscopul Gâzei; Sfânta Muceniţă Fotini; Sfântul Teodor.

27. Cuviosul Părintele nostru Procopie Decapolitul; Cuviosul Talaleu Mărturisitorul.

28. Cuviosul Părintele nostru Vasilie Mărturisitorul, ce a sihăstrit împreună cu Sfântul Procopie; Sfântul Mucenic Nestor; Sfintele femei: Chira şi Marana.

29. Cuviosul Vasile Mărturisitorul în anii comuni
† Cuviosul Părintele nostru Ioan Casian; Sfântul Cuviosul Gherman din Dobrogea.

LUNA MARTIE

Are 31 de zile. Ziua are 12 ceasuri şi noaptea 12.

1. Cuvioasa Muceniţă Evdochia; Cuvioasa Domnina.

2. Sfântul sfinţit Mucenic Teodot, episcopul Cirenei; Sfinţii Mucenici Isihie, Nestor şi Tribimiu; Sfânta fecioară Eutalia.

3. Sfinţii Mucenici Eutropie, Cleonic, Vasilisc şi Teodoret.

4. Cuviosul Părintele nostru Gherasim cel de la Iordan; Sfinţii Mucenici Pavel şi Iuliana, sora lui.

5. Sfinţitul Mucenic Conon; Sfânta Muceniţă Iraida; Preacuviosul Marcu monahul.

6. Sfinţii 42 de Mucenici din Amoreea; Sfântul Eufrosin.

7. Sfinţii Mucenici episcopi din Cherson: Vasilevs, Efrem episcopul de Tomis, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatodor şi Elpidie; Cuviosul Pavel cel simplu.

8. Cuvioşii Părinţi: Teofilact Mărturisitorul, episcopul Nicomidiei, şi Pavel Mărturisitorul.

9. †) Sfinţii 40 de Mucenici, care au pătimit în iezerul Sevastiei. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

10. Sfinţii Mucenici: Codrat, Ciprian, Anecton, Crescent, Pavel şi Dionisie şi cei împreună cu dânşii; Cuvioasa Maică Anastasia patriciana.

11. Cel dintre sfinţi Părintele nostru Sofronie, patriarhul Ierusalimului; Sfinţii Mucenici Trofim şi Lalu; Cuvioşii Părinţi: Pion şi Gheorghe.

12. Cuviosul Părintele nostru Teofan Mărturisitorul al Sigrianei; Sfântul Grigore Dialogul, episcop al Romei.

13. Aducerea moaştelor celui între sfinţi Părintelui nostru Nichifor, patriarhul Constantinopolului.

14. Cuviosul Părintele nostru Benedict; Sfântul Mucenic Alexandru preotul.

15. Sfinţii Mucenici Agapie, Plisie, Romil, Timolau şi cei împreună cu dânşii; Sfântul Apostol Aristobul; Sfântul Mucenic Nicandru.

16. Sfinţii Mucenici Sabin, Papa, Romano, Anin şi Iulian.

17. Cuviosul Părintele nostru Alexie, omul lui Dumnezeu; Sfântul Mucenic Marin.

18. Cel între sfinţi Părintele nostru Chiril, arhiepiscopul Ierusalimului; Sfinţii Mucenici Trofim şi Evcarpion.

19. Sfinţii Mucenici Hrisant, Daria, Ilaria şi Panhariu.

20. Cuvioşii Părinţii noştri cei ucişi în mănăstirea Sfântul Sava cel sfinţit; Cuviosul Părinte Nichita Mărturisitorul, episcopul Apoloniadei.

21. Cuviosul Părintele nostru Iacov, episcopul şi mărturisitorul; Sfinţii părinţi Toma, Serapion şi Viril; Sfinţii Mucenici Filimon şi Domnin.

22. Sfântul sfinţit Mucenic Vasile, preotul bisericii din Ancira; Sfânta Drosida.

23. Sfântul Cuvios Mucenic Nicon şi cei 199 de Mucenici ai lui, care au mărturisit împreună cu el; Preacuviosul Gheorghe cel nou.

24. X Înaintepăznuirea Buneivestiri; Sfântul Cuviosul Părintele nostru Zaharia; Sfântul Mucenic Luca; Sfântul Artemon, episcopul Seleuciei.

25. (†) Buna Vestire a Preasfintei Stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoarei, şi pururea Fecioarei Maria. *Praznic şi dezlegare la peşte, de nu este în Săptămâna Patimilor.*

26. X Soborul Arhanghelului Gavriil; Sfinţii 26 de Mucenici din Goţia şi Sfinţii Mucenici: Codrat, Teodosie şi Emanuel; Cuviosul Ştefan Mărturisitorul; Sfinţii Mucenici Montan preotul şi soţia sa Maxima. *Dezlegare la vin şi untdelemn*

27. Sfânta Muceniţă Matroana cea din Tesalonic; Sfântul Prooroc Anania; Sfinţii Mucenici Filet Sincliticul cu soţia şi fiii lui.

28. Cuviosul Ştefan, făcătorul de minuni, şi Ilarion, unul dintre cei 70 de ucenici.

29. Cuviosul Mucenic Părintele nostru Marcu, episcopul Aretuselor, Chiril diaconul şi cei împreună cu dânşii; Sfinţii mucenici Iona şi Varahisiu.

30. Cuviosul Părintele nostru Ioan Scărarul; Sfântul Prooroc Ioad; Sfânta Euvula.

31. Cuviosul şi făcătorul de minuni Ipatie, episcopul Gangrei; Sfinţii Acachie Mărturisitorul, episcopul Meletinei, Avdas episcopul şi Veniamin diaconul.

LUNA APRILIE

Are 30 de zile. Ziua are 13 ceasuri şi noaptea 11.

1. Cuvioasa Maica noastră Maria Egipteanca; Cuviosul Macarie Mărturisitorul.

2. Cuviosul Părintele nostru Tit, făcătorul de minuni; Sfinţii Mucenici şi fraţi buni Amfian şi Edesie.

3. Cuviosul Părintele nostru Nichita Mărturisitorul, egumenul Mănăstirii Midichiei; Sfinţii Mucenici: Elpidifor, Diu, Vitonie, Galic şi Pavel Rusul.

4. Cuvioşii Părinţii noştri Iosif, scriitorul de cântări, Gheorghe cel de la Maleon, Zosima şi Platon; Sfânta Muceniţă Fervuta.

5. Sfinţii Mucenici Teodul, Agatopod, Claudie, Diodor, Serapion, Nichifor, Victor şi Victorin; Preacuvioasa Teodora.

6. Sfântul Ierarh Eutihie, arhiepiscopul Constantinopolului; Cuvioasa Platonida; Sfântul Sfinţit Mucenic Irineu episcop de Sirmium.

7. Cuviosul Părintele nostru Gheorghe Mărturisitorul, episcopul Meletinei; Sfântul Mucenic Caliopie; Sfânta Muceniţă Achilina.

8. Sfinţii Apostoli din cei 70: Irodion, Agav, Ruf, Flegon, Asincrit şi Ermis; Sfântul Celestin, episcopul Romei; Sfântul Mucenic Dimitrie diaconul.

9. Sfântul Mucenic Eupsihie din Cezareea; Cuviosul Vadim.

10. Sfinţii Mucenici Terentie, Pompie, African, Maxim şi cei împreună cu dânşii; Sfântul Dima; Sfinţii Mucenici Iacov preotul şi Aza diaconul.

11. Sfântul Sfinţit Mucenic Antipa, episcopul Pergamului Asiei; Cuvioasa Trifina. †)Tot în această zi facem pomenirea Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica.

12. Cuviosul Părintele nostru Vasile Mărturisitorul, episcopul Pariului; Sfânta Antuza; Sfântul Mucenic Sava de la Buzău.

13. Sfântul Sfinţit Mucenic Artemon; Sfinţii Mucenici Maxim, Cvintilian şi Dada.

14. Cel dintre sfinţi Părintele nostru Martin Mărturisitorul, papa Romei; Sfânta Muceniţă Tomaida; Sfântul Mucenic Ardalion.

15. Sfinţii Apostoli dintre cei 70: Aristarh, Pud şi Trofim; Sfântul Mucenic Crescent; Sfintele Muceniţe Vasilisia şi Anastasia.

16. Sfintele Muceniţe fecioare Agapia, Irina şi Hionia; Sfântul Filic episcopul, Ianuarie preotul, Furtunat şi Septemin; Sfinţii Mucenici Leonid, Harisa, Nichi, Galini, Calida, Nunehia, Vasilisa şi Teodora; Sfânta Muceniţă Irina.

17. Sfântul Sfinţit Simeon episcopul; Preacuviosul Acachie episcopul, Avdela preotul, Adrian şi Agapit papa Romei.

18. Cuvioşii Părinţii noştri Ioan, ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul, şi Ioan, Arhiepiscopul Antiohiei; Sfinţii Mucenici Sava Gotul şi Cosma episcopul; Cuvioasa Maica Atanasia.

19. Cuviosul Părintele nostru Ioan de la Lavra veche; Sfântul Pafnutie şi Gheorghe mărturisitorul, episcopul Antiohiei Pisidei.

20. Cuviosul Teodor Trihina; Sfântul Apostol Zaheu; Sfântul Mucenic Atanasie; Sfinţii Mucenici: Victor, Zotic, Zinon, Achindin, Chesarie, Severian, Hristofor, Teona şi Antonin; Sfântul Ierarh Teotirn I episcopul de Tomis

21. Sfinţii sfinţiţii Mucenici Ianuarie episcopul şi cei împreună cu dânsul; Teodor cel din Perga şi Alexandra împărăteasa; Sfânta Muceniţă Filipia; Cuviosul Atanasie Sinaitul; Sfântul Maximian, patriarhul Constantinopolului.

22. Cuviosul Părintele nostru Teodor Sicheotul; Sfântul Apostol Natanael.

23. †) Sfântul slăvitul Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă şi făcătorul de minuni. *Sărbătoare şi dezlegare la vin şi la untdelemn.*

24. Sfântul Mucenic Sava Stratilat din Dacia; Cuvioasa Elisabeta, făcătoarea de minuni; Sfinţii Mucenici: Pasicrat şi Valentin din Durostor; Sfinţii Mucenici Eusebie, Neon, Leontie, Longhin şi alţi 40. †) Tot în această zi, Sfinţii Ierarhi Iorest şi Sava, mitropoliţii Transilvaniei; Sfântul Ierarh Iosif, Mărturisitorul, episcopul Maramureşului.

25. X) Sfântul Apostol şi Evanghelist Marcu; Sfântul Cuvios Vasile de la Mănăstirea Poiana Mărului. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

26. Sfântul Sfinţit Mucenic Vasile; Sfânta Glafira; Sfinţii Mucenici Chiril, Chindeu şi Tasie.

27. X Sfântul sfinţit Mucenic Simeon, fratele (ruda) Domnului; Preacuviosul Ioan Mărturisitorul; Sfinţii Apostoli din cei 70: Aristarh, Marcu şi Zinon.

28. Sfinţii Apostoli din cei 70: Iason şi Sosipatru; Sfinţii Mucenici Maxim, Dada şi Cvintilian.

29. Sfinţii 9 Mucenici, cei din Cizic; Cuviosul Părintele nostru Memnon, făcătorul de minuni. Numele Mucenicilor sunt: Teognis, Ruf, Antipatru, Teostih, Artema, Magnu, Teodot, Tavmasie şi Filimon. Toţi au primit sfârşitul prin sabie.

30. X) Sfântul Apostol Iacov, fratele Sfântului Ioan Evanghelistul; Sfântul Donat. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

LUNA MAI

Are 31 de zile. Ziua are 14 ceasuri şi noaptea 10.

1. Sfântul Prooroc Ieremia; Cuvioşii Eftimie, Ignatie şi Acachie; Cuvioasa Isidora.

2. X Aducerea moaştelor celui între sfinţi Părintelui nostru Atanasie cel Mare (vezi Ianuarie 18). *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

3. Sfinţii Mucenici Timotei şi Mavra, Diodor şi Rodopian.

4. Sfânta Cuvioasa Muceniţă Pelaghia; Cuvioşii Valerian, Ilarion, Nichifor şi Atanasie.

5. Sfânta Mare Muceniţă Irina; Sfinţii Mucenici Neofit şi Gaian.

6. Sfântul şi Dreptul Iov, mult-răbdătorul; Cuvioşii Mamant, Pahomie şi Ilarion.

7. X Pomenirea semnului Cinstitei Cruci, ce sa arătat pe cer în cetatea Ierusalimului; Sfinţii Mucenici Acachie, Codrat, Rufin şi Maxim; cuviosul Ioan Psihatul.

8. † Sfântul slăvitul şi întru tot lăudatul Apostol şi Evanghelist Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu; Cuviosul Părintele nostru Arsenie cel Mare. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

9. Aducerea moaştelor Sfântul Ierarh Nicolae; Sfântul Prooroc Isaia; Sfinţii Mucenici Hristofor, Epimah şi Gordian.

10. X) Sfântul Apostol Simon Zelotul; Cuviosul Isichie; Sfinţii Mucenici şi fraţi Alfiu, Filadelf şi Ciprian. *Dezlegare la vin şi undelemn.*

11. Sfinţii sfinţiţii Mucenici Mochie, Acachie şi Dioscor; înnoirea Constantinopolului.

12. X Cei între sfinţi Părinţii noştri Epifanie, arhiepiscopul Ciprului, şi Gherman, patriarhul Constantinopolului. Tot în această zi, Sfântul Mucenic Ioan Valahul.

13. Sfânta Muceniţă Glicheria; Cuviosul Serghie Mărturisitorul şi cuviosul Pavsicacos, episcopul Sinadei.

14. Sfântul Mucenic Isidor, cel din insula Hios; Sfântul Sfinţit Mucenic Terapont.

15. X Cuviosul Pahomie cel Mare; Sfântul Ahile, arhiepiscopul Larisei, făcătorul de minuni. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

16. Cuviosul Părintele nostru Teodor cel sfinţit, ucenicul Cuviosului Pahomie; Sfântul Mucenic Isachie.

17. Sfinţii Apostoli Andronic şi Iunia.

18. Sfântul sfinţitul Mucenic Teodot, cel din Ancira; Sfinţii Mucenici Petru, Dionisie şi Venedim şi cei împreună cu dânşii; Sfânta Hristina şi cele şapte fecioare împreună cu dânsa.

19. Sfântul sfinţit Mucenic Patrichie, episcopul Prusiei, şi cei împreună cu dânsul; Sfânta Muceniţă Chiriachi; Cuviosul Memnon.

20. Sfinţii Mucenici Talaleu şi Talasie; Cuviosul Marcu pustnicul.

21. †) Sfinţii, Marii împăraţi şi întocmai cu Apostolii Constantin şi mama sa Elena. *Praznic şi dezlegare la vin şi la untdelemn.*

22. Sfinţii Mucenici Vasilisc şi Marcel; Sfinţii Părinţi de la Sinodul al IIlea Ecumenic.

23. Cuviosul Părintele nostru Mihail Mărturisitorul, episcopul Sinadiei.

24. **X** Cuviosul Părintele nostru Simeon, cel din Muntele Minunat; Sfântul Mucenic Serapion; Sfânta Muceniţă Marciana. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

25. † A treia aflare a cinstitului cap al Sfântului, Slăvitului Prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; Sfântul Mucenic Celestin. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

26. Sfinţii Apostoli Carp şi Alfeu din cei 70; Sfântul Mucenic Averchie şi Elena; Cuviosul necunoscut de la Mănăstirea Neamţ. Întru această zi pomenirea Sfântului marelui mucenic Gheorghe cel nou, care a pătimit de la Selim, împăratul turc cel fără de Dumnezeu la anul 1522.

27. Sfinţii sfinţiţi Mucenici Terapont, Alipie şi Eladie; Sfântul Mucenic Iuliu Veteranul.

28. Sfântul Mucenic Eutihie, Cuviosul Părintele nostru Nichita, episcopul Calcedonului; Sfânta Muceniţă Eliconida.

29 Sfânta Cuvioasa Muceniţă Teodosia, fecioara; Sfinţii Mucenici Olivian episcopul; şi Alexandru, episcopul Alexandriei;

30. Cuvioşii Părinţii noştri Isachie Mărturisitorul, egumenul Mănăstirii Dalmaţiei, şi Varlaam; Sfântul Mucenic Natalie.

31. Sfântul Mucenic Ermie; Sfinţii sfinţiţii Mucenici: Ermei, Eusebie şi Haralambie.

L U N A I U N I E

Are 30 de zile. Ziua are 15 ceasuri si noaptea 9.

1. Sfinţii Mucenici Iustin filozoful, alt Iustin şi Firm şi cei împreună cu dânşii.

2. † Sfântul Mare Mucenic Ioan cel Nou, ale cărui sfinte moaşte se află la Suceava. Cel între Sfinţi Părintele nostru Nichifor Mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului;

3. Sfinţii Mucenici Luchilian, cu soţia şi copiii lor: Ipatie, Dionisie, Claudie; Paul şi Paula.

4. Sfântul Ierarh Mitrofan; patriarhul Constantinopolului; Cuvioasa Sofia; Sfinţii Mucenici: Zotic, Atal, Camasis şi Filip de la Niculiţel.

5. Sfântul sfinţit Mucenic Dorotei, episcopul Tirului; Sfinţii Mucenici Marcian, Nicandru, Leonid şi cei împreună cu dânşii.

6. Cuvioşii Părinţii noştri Visarion, făcătorul de minuni, şi Ilarion cel Nou, de la Mănăstirea Dalmaţiei; Sfinţii Mucenici Ghelasie, Eusebia şi Suzana.

7. Sfântul sfinţitul Mucenic Teodot, episcopul Andrei, şi Licarion; Sfintele Muceniţe Zenaida şi Sevastiani; Cuviosul Antim.

8. X Aducerea moaştelor Sfântul Mare Mucenic Teodor Stratilat; Sfânta Muceniţă Caliopi; Cuvioasa Melania; Sfinţii Mucenici Nicandru şi Marchian. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

9. X Cel între sfinţi Părintele nostru Chiril, Arhiep. Alexandriei; Sfintele Muceniţe: Tecla, Mariamni, Marta, Maria şi Enata.

10. Sfinţii sfinţiţii Mucenici Timotei, episcopul Prusiei, şi Alexandru; Sfânta Muceniţă Antonia; Preacuvioşii Părinţi Canid, Teofan şi Pansemni.

11. X Sfinţii Apostoli Vartolomeu şi Varnava. *Dezlegare la vin şi untdelemn.*

12. X Cuvioşii Părinţii noştri Onufrie cel Mare şi Petru Athonitul; Sfânta Muceniţă Antonina.

13. Sfânta Muceniţă Achilina; Sfântul Trifilie, episcopul Leucosiei din Cipru; Cuviosul Iacov.

14. Sfântul Prooroc Elisei; cel între sfinţi Părintele nostru Metodie, patriarhul Constantinopolului.

15. Sfântul Prooroc Amos; Fericiţii Augustin şi Ieronim; Sfântul Mucenic Dula; Sfântul Mucenic Isihie de la Durostorum.

16. Sfântul Tihon făcătorul de minuni, episcopul Amatundei din Cipru; Sfântul Mucenic Marcu, episcopul Apoloniadei.

17. Sfinţii Mucenici Manuil, Savel şi Ismail, Isavru, Inochentie şi cei împreună, cu dânşii.

18. Sfinţii Mucenici Leontie, Ipatie, Teodul şi Eterie; Cuviosul Erasm.

19. X) Sfântul Apostol Iuda ruda Domnului; Cuviosul Zinon şi Paisie cel Mare; Sfântul Mucenic Zosima. *Dezlegare la vin untdelemn.*

20. Sfântul sfinţitul Mucenic Metodie, episcopul Patarelor; Cuviosul Calist, patriarhul Constantinopolului.

21. Sfinţii sfinţiţii Mucenici Iulian din Tars şi Afrodisie.

22. Sfântul sfinţit Mucenic Eusebie, episcopul Samosatelor; Sfinţii Mucenici Zenon şi Zinas, sluga lui.

23. Sfânta Muceniţă Agripina; Sfântul Mucenic Aristocle.

24. (†) Naşterea Sfântul Prooroc, Ioan Botezătorul; Sfântul Ierarh Nichita de Remesiana; Aducerea moaştelor Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava *Praznic şi dezlegare la peşte şi vin.*

25. Sfânta Cuvioasă Muceniţă Fevronia; Sfântul Mucenic Procopie şi Orentie cu fraţii săi.

26. Cuviosul David din Tesalonic: Sfântul Ioan, episcopul Goţiei.

27. Cuviosul Samson, primitorul de străini; Sfântul Mucenic Anect.

28. X Aducerea moaştelor Sfinţilor doctori şi făcători de minuni fără de arginţi, Chir şi Ioan (vezi 31 ian.); Sfântul Mucenic Papia.

29. (†) Sfinţii, slăviţii şi întru tot lăudaţii şi maimarii Apostoli Petru şi Pavel. *Sărbătoare şi dezlegare la peşte şi vin.*

30. † Soborul Sfinţilor 12 Apostoli; Sfântul Ierarh Ghelasie de la Râmeţ, Arhiepiscopul Transilvaniei. *Dezlegare la peşte.*

L U N A I U L I E

Are 31 de zile. Ziua are 14 ceasuri şi noaptea 10.

1. X Sfinţii doctori, fără de arginţi, făcători de minuni Cosma şi Damian cei din Roma; Sfântul Mavrichie; Sfântul Ierarh Leontie de la Rădăuţi *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

2. X) Punerea în raclă a cinstitului veşmânt al Maicii Domnului în Vlaherne; Sfântul Ierarh Iuvenalie; Dreptcredinciosul Voievod Ştefan cel Mare şi Sfânt *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

3. Sfântul Mucenic Iachint; cel între sfinţi Părintele nostru Anatolie, patriarhul Constantinopolului; Sfântul Mucenic Marcu şi Mochian.

4. Cel între sfinţi Părintele nostru Andrei, arhiepiscopul Cretei, şi Preacuvioasa Marta, mama Sfântului Simeon, făcătorul de minuni; Muceniţa Chiprila.

5. † Cuviosul şi purtătorul de Dumnezeu Părintele nostru Atanasie al Atonului, cu ucenicii săi; Serghie, egumenul Mănăstirii Radonejschii şi Cuviosul Lampadie. *Dezlegare la vin şi la untdelemn*

6. Sfântul Părintele nostru Sisoe cel Mare; Sfânta Muceniţă Lucia.

7. Cuvioşii Părinţii noştri Toma cel din Maleon, Acachie cel de la scară; Sfânta Mare Muceniţă Chiriachi; Sfântul Mucenic Peregrin şi cei împreună cu dânsul.

8. X Sfântul Mare Mucenic Procopie; Sfânta Muceniţa Teodosia; Sfinţii Mucenici: Epictet şi Astion

9. Sfinţiţii Mucenici Pangratie, episcopul Tavromeniei şi Chiril episcopul Gortinei; Sfântul Mucenic Andrei şi Prov.

10. Sfinţii 45 de Mucenici cei din Nicopolea Armeniei; Sfinţii Mucenici: Vianor, Silvan şi Apolonie.

11. X Sfânta şi lăudata Muceniţă Eufimia, care a fost hotarul părinţilor; Sfânta Olga împărăteasa; Sfântul Marcian.

12. Sfinţii Mucenici Proclu şi Ilarie; Cuviosul Părintele nostru Mihail cel din Malein; Sfânta Veronica. Tot în această zi, pomenirea Sfintei Icoane a Maicii lui Hristos Dumnezeu „Prodromiţa”.

13. X Soborul Arhanghelului Gavriil; Preacuviosul Părintele nostru Ştefan Savaitul; Sfânta Muceniţă Golinduhia.

14. Sfântul Apostol Achila; Sfinţii Mucenici Iust şi Iraclie.

15. X Sfinţii Mucenici: Chirie şi Iulita; Cuviosul Iosif, Arhiepiscopul Tesalonicului.

16. Sfinţii sfinţiţii Mucenici Atinoghen, cu cei zece ucenici ai lui.

17. X Sfânta Mare Muceniţă Marina; Sfântul Eufrasie, episcopul Ienopolei; Sfinţii Părinţi de la Sinodul al IVlea Ecumenic.

18. Sfântul Mucenic Emilian din Durostor; Sfântul Mucenic Iachint, cel din Amastrida; Sfinţii Mucenici: Pavel, Teis şi Valentina.

19. Cuvioasa Maica noastră Macrina, sora Marelui Vasile; Cuvioşii Părinţii noştri Dia şi Teodor episcopul;

20. †) Sfântul, slăvitul Prooroc Ilie Tezviteanul; Sfântul Mucenic Secund din Sirmium. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

21. Cuvioşii Părinţii noştri Simeon, cel ce sa făcut nebun pentru Hristos, şi Ioan, cel ce a sihăstrit împreună cu dânsul şi Sfântul Prooroc Iezechiel.

22. X Sfânta Mironosiţă şi întocmai cu Apostolii Maria Magdalena, Cuvioasa Marcelia. *Dezlegare la vin şi untdelemn.*

23. Aducerea moaştelor Sfântului sfinţitului Mucenic Foca; Sfinţii Mucenici Apolinarie şi Vitalie, episcopii Ravenei; Trofim, Teofil şi cei împreună cu dânşii.

24. X Sfânta Mare Muceniţă Hristina; Sfântul Mucenic Ermoghen.

25. X) Adormirea Sfintei Ana, mama Născătoarei de Dumnezeu; Sfintele femei Olimpiada şi Eupraxia. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

26. Sfinţii sfinţiţii Mucenici Ermolae, Ermip şi Ermocrat; Sfânta Cuvioasă Muceniţă Paraschevi. *Dezlegare la vin şi untdelemn.*

27. † Sfântul Mare Mucenic şi tămăduitor Pantelimon; Cuvioasa Antuza; Cuviosul Marcel.

28. Sfinţii Apostoli şi Diaconi: Prohor, Nicanor, Timon şi Parmena; Cuviosul Părinte Pavel Xiropotamiteanul.

29. Sfinţii Mucenici: Calinic, Veniamin şi Mamant; Sfânta Muceniţă Teodota.

30. Sfinţiţii Apostoli Sila, Silvan, Crescent, Epenetos şi Andronic; Sfânta Muceniţă Iulita.

31. X Înaintepăznuirea scoaterii cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; Sfântul şi Dreptul Evdochim; Sfântul Iosif cel din Arimateea. *În această zi se lasă sec pentru postul Adormirii Maicii Domnului.*

L U N A A U G U S T

Are 31 de zile. Ziua are 13 ceasuri şi noaptea 11.

1. X) Scoaterea cinstitelor lemne ale Cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci. Sfinţii şapte fraţi Mucenici Macabei, ale căror nume sunt: Avim, Antonie, Gurie, Eleazar, Evsevona, Anim şi Marcel, şi maica lor Solomoni; precum şi dascălul lor, Eleazar.

2. X Aducerea moaştelor Sfântului întâiului Mucenic şi Arhidiacon Ştefan; Binecredinciosul împărat Iustinian

3. Cuvioşii Părinţii noştri Isachie, Dalmat şi Faust; Sfânta Salomeia mironosiţa; Sfântul Mucenic Ştefan, episcopul Romei.

4. Sfinţii şapte tineri din Efes; Sfânta Cuvioasa Muceniţă Evdochia.

5. X Înaintepăznuirea Schimbării la Faţă a Domnului; Sfinţii Mucenici Evsignie şi Fabie, episcopul Romei; Cuvioasa Nona; Cuviosul Ioan Iacob de la Neamţ.

6. (†) Schimbarea la Faţă a Domnului nostru Iisus Hristos; *Praznic şi dezlegare la peşte.*

7. Preacuviosul: Mucenic Dometie Persul; Sfinţii Mucenici Narcis, episcopul Ierusalimului, şi Potamia; Sfânta Cuvioasă Teodora de la Sihla.

8. Sfântul Emilian Mărturisitorul, episcopul Cazicului; Sfinţii Mucenici Leonid şi Stirachie; Sfântul Miron, episcopul Cretei.

9. X) Sfântul Apostol Matia; Sfântul Mucenic Antonin.

10. Sfinţii Mucenici Lavrentie, arhidiaconul; Xist şi Ipolit.

11. Sfântul Mucenic şi Arhidiacon Evplu; Sfântul Părinte Nifon, patriarhul Constantinopolului şi Mitropolit al Ţării Româneşti.

12. Sfinţii Mucenici Fotie şi Anichit; Pamfil şi Capiton.

13. Mutarea moaştelor Cuviosului Părintelui nostru Maxim Mărturisitorul. *În această zi se odovăieşte praznicul Schimbării la faţă;*

14. X Înaintepăznuirea Adormirii Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei; Sfântul Prooroc Miheea; Sfinţii Mucenici Marcel, episcopul Apamiei şi Ursichie.

15. (†) Adormirea Preasfintei, măritei, Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria. *Praznic şi dezlegare la peşte, untdelemn şi vin.*

16. X) Aducerea din Edesa la Constantinopol a Sfintei Mahrame; Sfântul Mucenic Diomid, Alcibiad şi Stamatie; Sfinţii Mucenici Constantin Vodă Brâncoveanu cu cei patru fii ai săi: Constantin, Ştefan, Radu, Matei şi sfetnicul Ianache.

17. Sfinţii Mucenici: Miron, Straton, Ciprian, Tirs şi Filip.

18. Sfinţii Mucenici Fior şi Lavru; Polien, Ermi şi Serapion.

19. Sfântul Mucenic Andrei Stratilat şi cei împreună cu dânsul, două mii cinci sute nouăzeci şi trei; Sfinţii Timotei şi Agapie; Sfânta Tecla.

20. Sfântul Prooroc Samuel; Sfinţii Mucenici Eliodor, Sever, Memnon, Luchie şi Soda.

21. Sfântul Apostol Tadeu; Sfântul Mucenic Vasa, cu fiii ei; Sfânta Teoclita; Sfinţii Mucenici Romulus, Donat, Silvan şi Venust.

22. Sfinţii Mucenici Agatonic şi cei împreună cu dânsul: Antuza, Zotic, Irineu şi Or.

23. Sfântul Mucenic Lup şi Irineu, episcopul Sirmiului; Cuviosul Calinic patriarhul Constantinopolului.

24. Sfinţii sfinţiţii Mucenici Eutihie, ucenicul Sfântului Ioan cuvântătorul de Dumnezeu, şi Tatian.

25. X Întoarcerea moaştelor Sfântului Apostol Vartolomeu; Sfântul Apostol Tit.

26. Sfinţii Mucenici Adrian şi Natalia, soţia sa, şi Atic.

27. Cuviosul Părintele nostru Pimen; Sfânta Muceniţă Eutalia; Sfinţii Mucenici Fanurie şi Osie, episcopul Cordovei.

28. Cuviosul Părintele nostru Moise etiopianul; Sfinţii Mucenici Diomid şi Lavrentie; Sfânta Ana proorocită.

29. (†) Tăierea cinstitului cap al Sfântului, slăvitului Prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan. *Praznic şi post în orice zi s-ar întâmpla.*

30. Cei între sfinţi Părinţii noştri patriarhii Constantinopolului: Alexandru, Ioan şi Pavel cel Nou; Cuviosul Fantin.

31. X) Aşezarea în raclă a cinstitului brâu al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria. *Dezlegare la vin şi la untdelemn.*

Sfârşit şi lui Dumnezeu slavă.

CUPRINS

Botezul

Rânduiala în ziua întâi la femeia lăuză .../3
Rugăciune la însemnarea pruncului .../7
Rugăciune când pierde femeia pruncul .../8
Canoanele pentru Botez .../9
Rugăciune la facerea catehumenului .../11
Rânduiala Sfântului Botez .../17
Rânduiala Sfântului Botez pe scurt .../29
Rugăciunile după 40 de zile femeii care a născut .../31

Botezul celor de alte credinţe

Rânduiala evreilor ce vin a fi botezaţi .../35
Rânduiala musulmanilor ce vin a fi botezaţi .../46
Rânduiala (neo)protestanţilor ce vin a fi botezaţi .../48
Rânduiala catolicilor ce vin a fi botezaţi.../53
Rânduiala Mirungerii ereticilor botezaţi .../58
Rânduiala lui Metodie Patriarhul Constantinopolului pentru cei care se reîntorc la ortodoxie .../61
Mărturisirea scrisă a celor veniţi din eres .../66

Spovedania

Învăţătură pentru spovedanie .../70
Învăţătură pentru preotul ce voieşte a fi duhovnic .../73
Rânduiala Spovedaniei .../75
Nomocanonul sau adunarea pravilelor .../84

Cununia

Rânduiala ce se face la logodnă .../105
Rânduiala cununiei .../110
Rugăciune în a opta zi după cununie .../121
Învăţăminte pentru a doua nuntă .../122
Rânduiala la a doua nuntă .../123
Învăţătură pentru cei cununaţi a doua oară .../130

Maslul

Rânduiala sfântului maslu .../132

Agheasma

Rânduiala sfinţirii agheasmei mici .../163

Rânduiala pentru aghiasma cea mică, cum se face în săptămâna luminată .../176

Împărtăşirea

Rânduiala împărtăşirii grabnice a celui bolnav .../177

Rânduiala rugăciunii la ieşirea cu greu a sufletului .../181

Altă rugăciune la ieşirea cu greu a sufletului.../187

Înmormântarea

Rânduiala înmormântării mirenilor .../188

Rânduiala înmormântării pruncilor .../216

Rânduiala înmormântării preoţilor şi diaconilor mireni .../226

Rânduiala înmormântării monahilor .../257

Rânduiala înmormântării la Sfintele Paşti .../271

Evangheliile Învierii care se citesc la stâlpi .../280

Rânduiala parastasului .../295

Litia mică pentru morţi .../299

Rugăciunea la împărţirea hainelor pentru cei adormiţi .../302

Molitfe şi rugăciuni la neputinţe şi boli

Molitfele Sfântului Vasile cel Mare .../303

Molitfele Sfântului Ioan Gură de Aur .../308

Rugăciunea ce se citeşte de arhiereu sau duhovnic pentru iertarea tuturor păcatelor .../312

Rugăciune pentru cei ce sânt sub blestem .../314

Rugăciune la dezlegare de blestem .../315

Rugăciune la împăcarea celor învrăjbiţi .../315

Rugăciune la toată neputinţa .../315

Rugăciune pentru chemarea milei lui Dumnezeu .../316

Rugăciune pentru durerea de cap .../318

Rugăciune pentru junghi .../319

Rugăciune la bolnavul care nu poate dormi .../320

Rugăciunea care se face cruce cu sfânta copie .../322

Rânduieli şi rugăciuni la felurite trebuinţe

Rugăciune la temelia casei .../323

Rânduiala binecuvântării casei celei noi .../324

Rugăciune la casa ce este bântuită de duhuri rele .../329

Rugăciunile pentru cei ce se tulbură de duhuri necurate .../331

Rugăciunile care se fac la casa supărată de farmece .../339

Rugăciuni pentru sfinţirea fântânii .../342

Rugăciuni la îmbolnăvirea animalelor .../344

Rugăciune când se spurcă ceva dintre cele spre hrană .../345
Rugăciune când se va întâmpla să cadă ceva spurcat sau necurat în vasul cu vin, cu untdelemn sau altceva .../346
Rugăciune la vasul spurcat .../347
Rânduiala binecuvântării la începerea semănatului .../347
Rugăciune la arie .../349
Rugăciune la sădirea viei .../350
Rugăciune la culesul viei .../350
Rugăciunea la binecuvântarea vinului nou .../351
Rugăciune la aducerea darurilor de pârgă .../351
Rugăciunea când se strică semănăturile de insecte, lăcuste, gândaci şi alte vietăţi (Trifon) .../352
Rânduiala slujbei la vreme de secetă .../355
Rânduiala slujbei la vreme de necontenire a ploilor .../372
Rugăciune la îngrozirea de tunete şi de fulgere .../383
Rugăciuni la izbăvirea de cutremur .../384
Rânduiala slujbei care se face în vreme de boli molipsitoare şi molime .../388
Rugăciuni la moartea năprasnică de boli molipsitoare .../399
Rânduiala rugăciunii binecuvântării corabiei celei noi .../407
Rugăciune la binecuvântarea mrejelor .../409
Rugăciune pentru cei ce vor să călătorească în cale .../410
Rânduiala rugăciunii preotului ce se ispiteşte în vis .../411
Tedeum la începerea anului şcolar .../416
Rugăciuni pentru copii ce nu pot lesne învăţa .../421
Rânduiala binecuvântării ostaşilor şi a armelor la vreme de apărare a patriei .../423
Rânduiala sfinţirii steagului ostăşesc .../427
Rânduiala la înfierea de copii .../434

Rânduielile tunderii în monahism
Rânduiala slujbei la facerea rasoforului .../436
Rânduiala slujbei la primirea schimei mici .../411
Rânduiala slujbei la primirea schimei celei mari .../453

Rânduieli şi rugăciuni la sfinţirea obiectelor de cult
Rugăciunea care se face la punerea temeliei bisericii şi la înfingerea crucii .../475
Rânduiala rugăciunii la aşezarea Sfintei Cruci pe acoperişul bisericii nou zidite .../488
Rugăciunea la deschiderea bisericii pângărite .../490
Rugăciunea la deschiderea bisericii în care din întâmplare a murit vreun om sau vreo vită .../490

Rugăciunea care se citeşte când s-a făcut vreo reparaţie înăuntrul bisericii .../491

Rânduiala rugăciunii binecuvântării noului chivot .../493

Rânduiala binecuvântării îmbrăcămintelor şi acoperămintelor dumnezeiescului prestol .../495

Rânduiala sfinţirii vaselor de slujbă .../497

Rânduiala sfinţirii altor obiecte de cult, precum cădelniţa, căţuia, vasul de anaforă, copia, vasele pentru vin şi apă .../500

Rânduiala sfinţirii noilor veşminte .../502

Rânduiala sfinţirii icoanelor Domnului nostru Iisus Hristos şi ale praznicelor împărăteşti .../504

Rînduiala sfinţirii icoanelor Născătoarei de Dumnezeu .../507

Rînduiala sfinţirii icoanei unuia sau a mai multor sfinţi .../511

Rânduiala sfinţirii catapetesmei .../514

Rânduiala binecuvântării şi sfinţirii clopotului .../520

Rânduiala sfinţirii crucii şi a troiţei celei noi .../526

Rânduieli de slujbe şi de rugăciuni la posturi şi praznice împărăteşti

Rugăciunea care se citeşte la Naşterea Domnului nostru Iisus Hristos pentru fiii duhovniceşti .../530

Rânduiala rugăciunii sfinţirii Aghiasmei celei Mari .../532

Rânduiala slujbei din Duminica Ortodoxiei .../543

Rugăciune ce se citeşte după Sfânta Liturghie, la începutul Postului Mare şi începutul fiecărui post .../555

Binecuvântarea salciei în Duminica Floriilor .../555

Cuvânt de sfătuire în Sfânta şi marea Joi, a Sfântului Ioan Hrisostom .../556

Cuvânt catehetic a Sfântului Ioan Hrisostom, în Sfânta şi marea Duminică a Paştilor .../557

Rugăciune la binecuvântarea în Sfânta Duminică a Paştilor a pâinii care se numeşte de popor Paşti .../558

Rugăciune la binecuvântarea brânzei şi a ouălor, în Sfânta şi Marea Duminică a Paştilor .../559

Rugăciune la binecuvântarea mielului de paşte .../560

Rugăciunea în luminata zi a învierii lui Hristos, pentru fiii cei duhovniceşti .../560

Vecernia din Duminica Pogorârii Duhului Sfânt .../562

Sinaxar .../575